

Vô Song Kiếm Pháp

Contents

Vô Song Kiếm Pháp	1
1. Bảo Kíp Gây Họa Diệt Môn	2
2. Thiên Duyên Kỳ Ngộ	12
3. Tặc Đẳng Cự Linh Giáo	24
4. Vân Long Tiều Tử	30
5. Cuộc Chiến Trong Đêm	44
6. Cái Bang Bang Chủ	51
7. Ma Đạo Tranh Hùng	64
8. Vô Lâm Thống Lĩnh	73
9. Bình Định Lãnh Vân Bang	86
10. Nuôi Ong Tay Áo	98
11. Đệ Đệ Hóa Thân	104
12. Tội Đồ Hết Kiếp	114
13. Cái Bang Thanh Lý Môn Hộ	126
14. Cừu Nhân Đền Tội	138
15. Cự Linh Giáo Chủ	144
16. Ngàn Dặm Cầu Y	153
17. Tấn Công Trường Sơn Phái	167
18. Giải Thoát Trại Lỗ Ban	178
19. Cái Tử Hồi Sinh	187
20. Vô Song Kiếm Kíp	196
21. Tuyết Phong Tam Mỹ	209
22. Cứu Tinh Bất Ngờ	216
23. Trác Gia Tìm Cừu	230
24. Vạn Huyết Sát Công	239
25. Kỳ Lân Tiều Tử	249
26. Ác Giả Ác Báo	259
27. Mục Dã Thần Đồng	270
28. Chính Tà Quyết Chiến	282
29. Diệt Trừ Lôi Trận	289
30. Huyết Tủy Địa Mê Cung	298
31. Bí Mật Hé Lộ	301
32. Hư Tình Giả Ý	313
33. Gian Kế Cuối Cùng	325
34. Mây Tan Mưa Tạnh	335

Vô Song Kiếm Pháp

Giới thiệu

Những ngày hè nắng lửa qua đi, dần vào tiết Trung thu, khí trời trở nên mát dịu không còn oi bức như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-song-kiem-phap>

1. Bảo Kíp Gây Họa Diệt Môn

Những ngày hè nắng lửa qua đi, dần vào tiết Trung thu, khí trời trở nên mát dịu không còn oi bức như trước nữa.

Mé bắc dãy Thái Hành sơn những khu rừng phong đỏ ối theo gió thu rơi rụng biến thành màu vàng úa trải khắp rừng.

Trời cao khí sảng khiến người ta cảm thấy người lâng lâng khoái khoái, muốn hít căng vào lồng ngực khí trời dịu mát cho tâm hồn thêm bay bổng.

Ở chân núi Thái Hành sơn có một tòa trang viện lớn, trước cổng có hai con sư tử đá cao bằng đầu người đứng chầu, trên lầu môn đề ba chữ lớn: “Tạ Gia Trang”, nét bút như rồng bay phượng múa.

Có một điều lạ là vào ngày giáp tết trung thu, ở khắp thôn trang nhà nhà đều náo nhiệt, người người nô nức đón Tết, nơi nơi chăng đèn kết hoa, nhưng đây nhìn về ngoài thì Tạ gia trang không phải là một trang viện nhỏ, phải nó là rất khí phái, vì sao ở trang môn lại im ắng thế này?

Nếu có người nhìn vào qua hai cánh cổng sơn son lớn hé mở tất không khỏi giật mình : bên trong nằng nặc mùi khét và mùi huyết tanh, hàng chục thi thể nằm chất đống xung quanh đại sảnh đã biến thành đồng tro tàn.

Hiển nhiên Tạ gia trang vừa trải qua họa kiếp thảm khốc!

Đột nhiên từ xa vang lên tiếng vó ngựa, lát sau có hai con tuấn mã phi tới trang môn.

Trên mình ngựa là hai kỵ sĩ vóc dáng khác hẳn nhau, một người cao lớn, tướng mạo rất uy mãnh chừng hơn bốn mươi tuổi.

Còn kỵ sĩ vóc người nhỏ bé, hầu như ngồi lọt thỏm trong yên, đó là một tiểu hài tử chỉ mới bảy tám tuổi, gương mặt tuấn tú cương nghị nhưng còn toát ra nét ngây thơ của một cậu bé con.

Trung niên hán tử dừng ngựa trước trang môn, nhìn vào cánh cổng hé mở, mặt bỗng biến sắc, kêu lên :

- Nguy rồi !

Tiểu hài tử cũng gò cương dừng ngựa hỏi :

- Nhị sư bá! Chuyện gì thế?

Trung niên hán tử cố tình đứng chắn trước khe cửa hé mở để hài tử khỏi nhìn thấy cảnh tượng bên trong nói :

- Diệt nhi! Có lẽ trong trang xuất sự rồi!

Hài tử nói :

- Không sai! Ngày mai đã là Tết trung thu, làm sao vắng lặng thế này?

Không thấy chăng đèn kết hoa gì cả.

Giọng nó bỗng run lên :

- Nhị sư bá! Diệp nhi còn ngủ thấy mùi huyết tanh nữa!

Trung niên hán tử rút kiếm ra, nhìn hài tử thấp giọng nói.

- Diệp nhi! Hãy mau quay lại phi lên núi đi! Nếu không có chuyện gì xảy ra, sư bá và cha sẽ lên núi tìm người. Nhưng giả sử xảy ra chuyện chẳng lành thì việc báo thù là do một mình con đảm trách!

Hài tử giương to mắt nhìn trung niên hán tử dường như không hiểu ông ta nói gì rồi đột nhiên giục ngựa tới khe cửa xô toang cánh cổng phi thẳng vào Tạ gia trang.

Trung niên hán tử hốt hoảng gọi theo :

- Diệp nhi! Diệp nhi!

Hài tử không dừng lại, trung niên hán tử đành phi theo vào.

Trước hành lang đại sảnh bị thiêu hủy là cảnh tượng một cuộc thảm sát hết sức thương tâm. Hơn ba chục tử thi đầu một nơi, mình một nơi nằm la liệt, có người ruột gan bung ra ngoài bầy nhầy nhìn rất thảm!

Hài tử xuống ngựa ôm lấy thi thể một trung niên bị đâm thủng ngực, tay vẫn còn cầm thanh trường kiếm khóc rống lên :

- Cha!

Trung niên hán tử nhảy xuống dìu hài tử lên, thảm giọng nói :

- Diệp nhi! Cừu nhân còn chưa đi khỏi đây đâu! Cha con không thắng nổi chúng, sư bá cũng không địch nổi đâu! Con hãy chạy đi để sau này còn hy vọng trả thù cho chúng ta!

Hài tử dường như không nghe thấy gì, vẫn bỏ tử thi phụ thân.

Chợt từ hậu trang vang lên tiếng vó ngựa, không lâu xuất hiện năm kỵ mã phi tới gần.

Trung niên hán tử gấp giọng nói :

- Diệp nhi! Chạy nhanh lên! Chẳng lẽ con đành để cha mẹ mình chết mà không nhắm mắt, không hy vọng vào sự báo thù?

Bạch hài tử mới chịu nghe lời, trừng mắt nhìn năm tặc nhân danh phi ngựa tới như muốn khắc ghi hình bóng chúng vào tâm khảm rồi mới nhảy lên mình ngựa nhằm trang môn phi đi...

Trung niên hán tử yên tâm nhìn theo, sau đó cũng nhảy lên ngựa phi tới chặn đường ngũ tặc.

Cầm đầu năm tên hán tử bận hắc y là một người cao lớn, mặt mũi hung ác chừng năm mươi tuổi vùng kiếm lên quát bảo đồng bọn :

- Để tên tiểu bối Hoa Sơn này cho ta đối phó cho! Các người hãy truy bắt tên tiểu súc sinh kia cho được! Ta dám chắc đến chín phần là “Vô Song kiếm kíp” ở trong người hắn!

Rồi chỉ kiếm tới trung niên hán tử vừa phi ngựa tới chặn đường quát :

- Công Tôn Dực Thu! Mau xuống ngựa mà chịu chết!

Trung niên hán tử vừa đi với Diệp nhi đúng là lão nhị trong “Hoa Sơn tam kiếm” Công Tôn Dực Thu, còn phụ thân của Diệp nhi là lão tam Tạ Văn Đông cũng là chủ nhân của Tạ gia trang đã bị giết thảm.

Công Tôn Dực Thu nhìn tới, thấy người vừa quát là tên ma đầu “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính, liền giương kiếm quát :

- Ô Tư Kính! Thì ra kẻ thâm sát Tạ gia trang là Cự Linh giáo các người! Tạ sư đệ với người có oán thù gì mà các người hạ độc thủ tàn độc như thế?

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính cười hắc hắc nói :

- Đó gọi là “thất phu vô tội, vật trong túi hần mới là kẻ có tội!”. Mau khai ra, “Vô Song kiếm pháp” hiện ở đâu, bốn Đường chủ sẽ tha cho bá diệt các người khỏi chết!

Công Tôn Dực Thu nghĩ thầm :

- Sư đệ! Người lỡ lời một tiếng, bây giờ sinh ra đại họa rồi!

Nghĩ đoạn tể ngựa tới vùng kiếm công sang “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính mấy chiêu rồi bắt thần giật cương quay ngựa phi ra cổng đuổi theo bốn tên tặc nhân ra sức truy bắt Diệp nhi.

Diệp nhi đã phi tới chân núi, nhưng không hiểu sao dừng lại chờ gì mà không phi tiếp lên núi.

Công Tôn Dực Thu gọi to :

- Diệp nhi! Mau chạy lên núi đi!

Diệp nhi chỉ mới bảy tám tuổi, mới tập phi ngựa chưa lâu, làm sao sánh nổi với bọn tặc nhân Cự Linh giáo?

Vì thế khi rẽ vào sơn đạo, đường dốc hiểm trở khó đi, cành lá rậm rạp nên cả người lẫn ngựa đều lúng túng không biết tiến thoái thế nào.

Công Tôn Dực Thu ra roi phóng ngựa hết tốc lực vượt qua tặc nhân bắt kịp Diệp nhi với tay sang bắt lấy Diệp nhi đặt sau lưng mình nói :

- Hãy ôm lấy sư bá cho chặt kéo ngã đấy!

Nói xong ra roi quất ngựa phi lên núi.

Diệp nhi ngồi sau, thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn tặc nhân nói :

- Nhị sư bá! Bọn chúng đuổi theo mỗi lúc một gần!

Công Tôn Dực Thu ra sức giục ngựa, nhưng chạy thêm mấy dặm thì tới bên bờ vực, đưa mắt nhìn xuống vực sâu hun hút, cất tiếng than :

- Thế này là trời hại chúng ta rồi!

Sau lưng địch nhân đuổi theo bèn gót, nếu quay lại tất sẽ bị vây ngay, giả như một mình thì còn hy vọng đột vây, nhưng nay lại có thêm một hài tử nữa thì làm sao thoát được?

Công Tôn Dực Thu lại đưa mắt nhìn xuống vực rồi nghiêng răng thò tay bế lấy Diệp nhi nhún chân tung mình khỏi lưng ngựa hướng xuống vực.

Thực ra đáy vực chỉ sâu chưa đến hai mươi trượng, Công Tôn Dực Thu lại nhắm chuẩn một bụi mây song rậm rạp nhảy xuống, tuy người bị gai cài mặt mũi áo quần rách nát nhưng không bị trọng thương.

Công Tôn Dực Thu gắng nhoài người ra khỏi bụi mây, đặt Diệp nhi xuống đất nói :

- Diệp nhi! Bên trái có một con đường mòn, không biết dẫn đến đâu, nhưng cứ theo đó mà chạy, may ra thoát được. Để sư bá chặn chúng cho!

Tới đó xoa đầu nó nói thêm :

- Diệp nhi! Hãy nhớ cho kỹ, cừu nhân hỷ diệt Tạ gia trang, sát hại phụ mẫu con là bọn ma đầu ở Cự Linh giáo. Nếu con may mắn thoát được kiếp nạn này thì hãy tìm minh sư học nghệ để báo thù cho chúng ta. Nếu lỡ bị bắt, cũng không được cúi đầu khuất phục chúng! Hài tử! Chạy nhanh lên!

Diệp nhi thấy vẻ xúc động của sư bá, biết lần biệt ly này khó mà gặp lại, nghẹn ngào nói :

- Nhị sư bá! Xin hãy bảo trọng!

Nói xong quay người theo con đường mòn, Công Tôn Dực Thu vừa hướng dẫn lao đi.

Diệp nhi chạy non một dặm thì nghe phía sau vang lên tiếng la hét và tiếng kiếm chém vào nhau xoang xoảng, biết địch nhân đã đuổi tới và nhị sư bá đang ra sức chặn đánh.

Tuy rất lo cho sư bá nhưng nó không dám trái lời “nếu con may mắn thoát được kiếp nạn này thì hãy tìm mình sư học nghệ để báo thù cho chúng ta”.

Nhớ lại thảm cảnh ở Tạ gia trang, Tạ Vũ Diệp càng thêm quyết tâm báo thù, càng ra sức chạy.

Qua mấy chục trượng, đột nhiên nó vấp phải một vật gì, người nhào tới trước lăn đi mấy vòng rồi ngất đi bất tỉnh.

* * * * *

Không biết qua bao lâu, Diệp nhi chợt cảm thấy sống mũi và mắt cay xè, dường như có nước dội vào mặt liền tỉnh dậy mở mắt ra, thấy một người đang đi tiểu tiện vào ngay giữa mặt mình, tức giận nghĩ thầm :

- Xem ra tặc nhân đã giết chết sư bá, đuổi tới mình rồi!

Nó nghiêng răng nói :

- Súc sinh!

Đồng thời lăn sang một bên tránh vòi nước tiểu rồi chống tay bò dậy.

Bốn tên hắc y hán tử lập tức vây lại.

Một tên cười “hô hô” nói :

- Hô hô! Quái chiêu của Ô đường chủ quả là thần diệu!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính sấn tới, chộp lấy cổ áo Diệp nhi nhắc bổng lên nói :

- Tiểu quỷ! Mau nói đi! Cha ngươi giấu “Vô Song kiếm kíp” ở đâu?

Diệp nhi còn trẻ con, biết gì đến bí kíp võ công? Mà với bản tính quật cường của nó, chỉ e dù có biết cũng không đời nào chịu tiết lộ cho cừu nhân.

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính liền thay đổi chiến thuật, buông Diệp nhi xuống, cất giọng dỗ dành :

- Đừng sợ! Chúng ta không làm gì ngươi đâu! Hải tử! Ngươi là Tạ Vũ Diệp, nhi tử độc nhất của Tạ Văn Đông trong “Hoa Sơn tam kiếm” phái Hoa Sơn, không sai chứ?

- ... ÀÀ Tư Kính vẫn nhỏ nhẹ :

- Hải tử! Chắc ngươi có nghe cha ngươi và sư bá ngươi nói về “Vô Song kiếm kíp” chứ? Đúng không?

Tạ Vũ Diệp không đáp, giương mắt căm hờn nhìn cừu nhân.

Thấy ánh mắt của đối phương, “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính biết khó lòng dỗ dành, nổi giận gầm lên :

- “Vô Song kiếm kíp” cất chỗ nào? Nói mau!

Tạ Vũ Diệp không chút sợ hãi, nghiêng răng nói :

- Cất chỗ nào, đừng hòng ta nói cho lũ ma đầu các ngươi biết!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính nghe Tạ Vũ Diệp nói thế tin chắc là nó biết nơi cất giấu, “hừ” một tiếng hỏi :

- Tiểu quỷ! Ngươi dám bướng với gia gia sao? “Vô Song kiếm kíp” đâu, nói mau!

Tạ Vũ Diệp nghiêng răng đáp :

- Ác ma! Các ngươi đừng nằm mộng!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính cười hắc hắc nói :

- Đã rơi vào tay Cự Linh giáo chúng ta, sợ gì ngươi không chịu cung khai?

Dứt lời vung tay giáng thẳng cánh đánh ra.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, Tạ Vũ Diệp bị bắn xa ba bốn bước ngã nhào xuống, máu miệng máu mũi trào ra, ngất đi tại chỗ!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính nhìn một tên hán tử quát :

- Phạm hương chủ! Mau dội nước cho hán tử tỉnh lại đi!

Tên Hương chủ tuân lệnh chạy xuống suối, múc đầy một hồ lô nước dội vào mặt Tạ Vũ Diệp.

Nó vừa tỉnh lại thì nghe Ô Tư Kính quát :

- Muốn sống thì khai ra! Để xem ngươi còn bướng bỉnh được bao lâu?

Hán cúi xuống chộp lấy tay Tạ Vũ Diệp đứng lên đồng thời dùng lực bóp mạnh.

Tiếng xương vỡ lạo xạo nghe mà sồn gỏi óc, Tạ Vũ Diệp đau đến toát mồ hôi nhưng vẫn nghiêng rằng cố chịu đựng, không thém rên một tiếng!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính cười nhạt nói :

- Khí khái lắm! Mới bảy tám tuổi mà kiên cường được như vậy thật hiếm, nhưng để xem ngươi chịu được bao lâu?

Vừa nói vừa xuất chỉ điểm ra.

“Ô Tư Kính hiệu” xưng “Bách Độc Ma Thủ”, thủ pháp điểm huyết rất độc đáo, mỗi chỉ đều nhằm chuẩn xác vào các khớp xương trên hai bàn tay, chân và đầu gối Tạ Vũ Diệp.

Tuy vô cùng đau đớn như bị hàng chục mũi dao nhọn xuyên tim, mồ hôi túa ra ướt đầm cả người, răng nghiến vào môi đến bật máu nhưng nó vẫn cắn răng cố chịu đựng, trước sau vẫn không bật ra một tiếng!

Ngay cả kẻ tra tấn là “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính trán cũng đầm mồ hôi, mắt long lên sòng sọc như con thú điên. Hán không tin một hài tử mới bảy tám tuổi mà thi gan thắng được mình.

Hai bàn tay và bàn chân Tạ Vũ Diệp đầm đìa máu, Ô Tư Kính chuyển mục tiêu sang ống chân và ống tay. Lát sau, cả hai tay hai chân Tạ Vũ Diệp đều bị đánh gãy khuỷu xuống.

Không chỉ chân tay Tạ Vũ Diệp đầm máu mà từ miệng nó, máu cũng rỉ ra không ngừng, từ đôi mắt ngày thơ đen nháy cũng trào ra những dòng huyết lệ đỏ ngầu!

Ngay cả bốn tên thuộc hạ của “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính chứng kiến cảnh tượng thảm khốc đó cũng phải ngoảnh mặt đi không nỡ nhìn!

Không khuất phục nổi một đứa hài tử bảy tám tuổi, “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính vừa thẹn vừa tức lồng lên như dã thú, lại chộp lấy Tạ Vũ Diệp gào lên :

- Ta không tin một tiểu tử chưa ráo máu đầu mà thi gan nổi với ta! Tiểu quỷ!

Chỉ cần người nói ra “Vô Song kiếm kíp” để ở đâu, ta sẽ thả ngươi ngay. Nếu không thì tan xương nát thịt thì đừng trách...

Hán chưa nói xong thì đột nhiên một luồng gió từ đâu ập đến, mạnh đến nỗi bức hấn lùi lại mấy bước, Tạ Vũ Diệp đang nằm trong tay hán cũng bị người cướp đi mất!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính kinh hãi nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ có ma?

Hán nghi hoặc đưa mắt nhìn quanh, thấy cách mình chừng mười trượng có một lão nhân râu tóc bạc trắng, mình bận bộ nho bào màu xám, mặt mũi hồng hào đứng bên một cây cổ thụ nhìn mình, trong tay bế một hài tử, chính là Tạ Vũ Diệp!

Hiển nhiên người vừa phát kinh phong đánh lui hán và cướp đi Tạ Vũ Diệp chẳng phải ma quỷ gì mà chính là Bạch phát lão nhân này!

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính chớp chớp mắt nhìn lại, dường như chưa tin ngay những gì mình vừa nhìn thấy là thực. Hắn tự cho mình võ công phi phàm, thế mà không biết đối phương xuất thủ bằng cách nào cướp được người ngay trên tay hắn!

Với khoảng cách trên mười trượng mà thi triển thủ pháp “Cách Không Phát Chưởng”, “Cách Không Nhiếp Vật” đạt tới cảnh giới đó chỉ e trong võ lâm không tìm được mấy người!

Hắn còn chưa biết là Bạch phát lão nhân chỉ tiện tay phát lực mà thôi, còn nếu như lão vận thêm mấy thành lực đạo thì chỉ e hắn đã tán mạng đương trường rồi!

Tên Đường chủ biết hôm nay gặp phải cao nhân hiếm thế, nếu không nhún nhận mấy phần thì khó tránh khỏi ném khổ đầu, liền chấp tay cúi người hướng sang lão nhân nói :

- Tại hạ là Ô Tư Kính, Tiêu đường Đường chủ của Cự Linh giáo, không biết lão tiền bối là cao nhân ẩn cư núi này nên chưa kịp bái sơn tham kiến, xin lão tiền bối mở lượng hải hà...

Bạch phát lão nhân “hừ” một tiếng nói :

- Thì ra là tặc đồ của Cự Linh giáo ! Chẳng trách gì đương tâm hạ độc thủ đối với một hài tử! Đúng là lũ súc sinh!

Giọng lão nhân không cao nhưng từng chữ vọng vào tai ong ong nhức buốt, lão vừa nói vừa thông thả bước tới gần Ô Tư Kính.

Tên Đường chủ sợ hãi lùi lại nói :

- Chẳng lẽ tiền bối muốn can thiệp vào việc của bọn giáo?

Bạch phát lão nhân không nói gì, vẫn lừng lững tiến lên.

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính quát :

- Đứng lại!

Bạch phát lão nhân vẫn không dừng, miệng nói :

- Các ngươi phải trả lời sao với hài tử này chứ?

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính lùi thêm mấy bước, bất thần vung tay thi triển thủ pháp “Mãn Thiên Hoa Vũ” phóng ra một chùm “Mai Hoa châm” bắn tới đầu mặt và khắp người Bạch phát lão nhân.

Nên biết Ô Tư Kính ngoại hiệu “Bách Độc Ma Thủ”, Mai Hoa châm đều được tẩm chất kịch độc gọi là “Mai Hoa Thấu Cốt châm”, mỗi chiếc tuy nhỏ bằng sợi lông trâu nhưng bắn đi với tốc độ cực nhanh và hết sức chuẩn xác, dù là cao thủ võ lâm cũng ít người tránh được, chỉ cần trúng người thì độc chất công tâm mà chết ngay.

Hắn vừa phát ám khí xong đã rút bảo Kiếm cầm tay sẵn sàng xuất thủ.

Bạch phát lão nhân thấy hàng trăm mũi ám khí bắn tới mình vẫn bình tĩnh như không, đưa cánh tay trái phát một cái.

Tuy lão chỉ tiện tay phát ra tựa hồ không dùng bao nhiêu lực đạo thế nhưng cũng đủ làm cho mấy trăm mũi “Mai Hoa Thấu Cốt châm” bay ngược trở lại, một số rơi lả tả xuống đất, một số bay thẳng tới Ô Tư Kính và bốn tên thủ hạ, tốc độ còn nhanh hơn khi chúng được bắn ra.

May là “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính kiếm có được nhanh đã rút kiếm cầm tay múa tít lên tạo thành màn kiếm dày đặc đến mưa cũng khó thâm nhập được vào người.

Chỉ nghe một loạt tiếng loảng xoảng đình tai nhức óc, những mũi “Mai Hoa Thấu Cốt châm” bay tới màn kiếm đánh rơi lả tả, tuy nhiên vì tốc độ quá nhanh vẫn có một mũi xuyên qua được bức màn kiếm bắn trúng vai đau nhói.

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính biết rõ Mai Hoa châm của mình được tẩm chất kịch độc, nếu không kịp thời giải cứu thì sẽ chết, liền vung tay quát bảo đồng bọn :

- Lùi mau!

Nói xong quay người lao đi như tên bắn!

Bốn tên thuộc hạ thấy Đường chủ đã đi cũng đua nhau chạy theo, tên nào cũng thăm trách cha mẹ sao không thêm mấy cái chân nữa để chạy nhanh hơn đồng bọn, chỉ sau chốc lát, cả năm tên đã chạy mất tầm mắt dạng!

Bạch phát lão nhân không đuổi theo, tìm một bãi cỏ bằng phẳng đặt Tạ Vũ Diệp xuống, trước tiên điểm mấy chỗ huyết đạo cầm máu rồi điểm thủy huyết cho nó ngủ say để mất đi cảm giác đau đớn. Sau đó lão cẩn thận nắn sửa lại các khớp xương cho lành lại như cũ, cuối cùng lấy trong túi ra một bình ngọc nhỏ rắc thuốc lên các vết thương rồi xé khăn băng lại.

Lão nhìn sắc mặt Tạ Vũ Diệp dần dần trở lại màu hồng, mỉm cười tỏ ý hài lòng, lẩm bẩm :

- Hải tử này quả là kiên cường hiếm thấy. Lại có căn cơ rất tốt, nhất định sau này sẽ đạt được thành tựu phi thường! Nếu mình đến trễ một lúc thì chắc bị bọn ác ma kia giết chết rồi! Bây giờ thì không sao! Có thần dược “Vạn Thông thần tán”, chỉ sau vài ba hôm, trừ mấy chỗ xương gãy còn lâu mới liền, còn mấy vết thương khác chỉ cần sau năm ba hôm là lành lặn cả thôi!

Đột nhiên lão nghe gần đó phát ra tiếng rên khê liên đến gần xem, thấy một người nằm trong bụi cây vừa rên vừa cựa quậy, y phục rách, người đầy máu me thương tích, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Người đó chính là lão nhị trong “Hoa Sơn tam kiếm” Công Tôn Dực Thu!

Bạch phát lão nhân quỳ xuống kiểm tra mạch tượng thấy mạch nạn nhân đập rất yếu, hơi thở nhẹ như tơ, chân tay đã bắt đầu lạnh, chỉ vùng ngực là còn hơi ấm, tình trạng hết sức hiểm nghèo.

Lão ấn tay lên ngực Công Tôn Dực Thu từ từ truyền chân khí vào nội thể ông ta trợ cho tâm mạch tiếp tục hoạt động.

Công Tôn Dực Thu được sự trợ giúp chân khí, được một lúc thì tâm mạch hoạt động trở lại, tỉnh dậy mở mắt ra.

Bạch phát lão nhân cười nói :

- Người đừng nói gì cả, cố vận công tiếp dẫn chân khí chu chuyển mấy vòng rồi mọi việc nói sau!

Công Tôn Dực Thu y lời làm theo, sau một lúc quả nhiên thể trạng đỡ hơn rất nhiều, chống tay ngồi dậy nói :

- Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp. Xin hỏi tiền bối, tình trạng Diệp nhi thế nào?

Bạch phát lão nhân đáp :

- Hải tử không sao đâu. Nào, để lão phu trợ giúp người vài khẩu chân khí nữa!

Công Tôn Dực Thu lắc đầu nói :

- Không cần đâu! Lão tiền bối! Vãn bối tự biết mình bị thương rất nặng không sống được lâu nữa. Xin hãy nghe vãn bối kể lại sự tình...

Không nghe Bạch phát lão nhân nói gì, Công Tôn Dực Thu gấp giọng nói tiếp :

- Tại hạ là Công Tôn Dực Thu, đệ tử phái Hoa Sơn, còn hải tử vừa được lão tiền bối cứu giúp là Tạ Vũ Diệp, nhi tử độc nhất của của sư đệ Tạ Văn Đông, chủ nhân Tạ gia trang ở Thái Hành sơn này.

Có lần Tạ sư đệ vào rừng hái thuốc, tình cờ bắt gặp một chiếc hộp sắt trong một sơn động hẻo lánh. Mở ra thấy trong hộp đựng một pho “Vô Song kiếm kíp” nhưng chỉ có quyển thượng. Tạ sư đệ vô cùng mừng rỡ đem về trang lấy ra xem, thấy văn từ trong đó rất thâm ảo. Qua một thời gian tham ngộ, sư đệ mới biết muốn luyện thành kiếm pháp thần diệu gọi là “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” thì trước tiên phải luyện thành “Ngô Dương thần khí”. Nhưng khi chiếu theo tâm pháp luyện khí công này thì nội tức trong người nghịch chuyển, huyết mạch trở ngại không thông, thậm chí có mấy lần ngất đi.

Sư đệ không dám luyện thêm “Ngô Dương thần khí” nữa, chuyển sang luyện “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” thì thấy kiếm chiêu quá cương mãnh nên rất mau chóng kiệt lực. Biết rằng muốn luyện thành kiếm pháp này mà không có minh sư thì khó thành, sư đệ không dám luyện tiếp nữa. Trong thời gian đó chợt xuất hiện một vị hòa thượng đến nhà hóa duyên. Tên hòa thượng đó chính là tên hán tử mặt đỏ gọi là Phạm hương chủ cùng đi với “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính vừa rồi. Lần đó tới Tạ gia trang hóa duyên, hán tử giới thiệu mình là “Tri Giác tăng”, đệ tử của Thiếu Lâm tự, vì phái này bị mất trộm một pho bí kíp võ học là “Vô Song kiếm kíp” nên phương trượng ra lệnh cho tăng lữ trong chùa đi khắp giang hồ tra tìm. Trong lúc nói chuyện, sư đệ do thiếu cảnh giác đã hở hơi để lộ chuyện mình có được pho “Vô Song kiếm kíp”.

“Tri Giác tăng” nghe nói thì vô cùng mừng rỡ, lập tức yêu cầu cho xem. Tại hạ nhận ra tên hòa thượng này đáng bộ tham lam, đoán trong chuyện này tất có giả trá nên nói thác ra là pho “Vô Song kiếm kíp” đó đã bị mất trộm tháng trước rồi. Hiển nhiên “Tri Giác tăng” không tin, nhưng không biết làm gì được đành hăm hăm bỏ đi.

Tại hạ và sư đệ biết sự việc nhất định sẽ còn dẫn đến hậu quả khó lường nên quyết định giấu kỹ pho bí kíp ở một nơi khác.

Thế nhưng thảm họa vẫn không tránh được. Hôm nay tại hạ đưa hài tử Tạ Vũ Diệp đến dâng hương tại một ngôi chùa Linh Hoa Tự cách đây bảy mươi dặm, khi trở về Tạ gia trang thì toàn trang đã bị hủy diệt, hầu như trong trang không còn người nào sống sót, hơn ba mươi thi thể, trong đó có phụ thê Tạ Vân Đông sư đệ bị thảm tử trong khu vực tiền sảnh bị thiêu hủy.

Hung thủ chẳng ai khác là Cự Linh giáo, tên Đường chủ “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính cùng bốn tên thuộc hạ trong đó có tên Hương chủ họ Phạm mà trước đây mạo xưng “Tri Giác tăng” còn ở lại mai phục để nhử cỏ tận gốc, định giết luôn Diệp nhi...

Công Tôn Dực Thu kể tới đó thì kiệt sức, hơi thở hầu như không còn tiếp thêm được nữa, bật lên một cơn ho, nhổ ra một bãi đờm lẫn máu, thở dốc mấy hơi rồi thều thào nói tiếp :

- Tại hạ đã trúng phải “Khảo Tâm Tiêu Hồn chưởng” của “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính, nội phủ hầu như giập nát cả rồi, không sống được nữa đâu!

Bạch phát lão nhân dốc ra mấy viên được hoàn nói :

- Đây là linh dược trị thương “Vạn Thông thần tán”, Công Tôn đại hiệp uống vào đi, có thể sẽ đỡ hơn...

Công Tôn Dực Thu lắc đầu, cười thảm nói :

- Đa tạ lão tiên bối, nhưng tại hạ biết mình không qua khỏi đâu, xin đừng phí tâm vô ích. Tại hạ cũng biết “Vạn Thông thần tán” là thánh dược trị thương, nhưng không thể khôi phục lại lực phủ ngũ tạng đã bị độc công “Khảo Tâm Tiêu Hồn chưởng” bá đạo giang hồ hủy nát...

Tới đó đưa đôi mắt đã bắt đầu mờ tối nhìn Bạch phát lão nhân hỏi :

- “Vạn Thông thần tán”? Chẳng lẽ lão tiên bối là “Bất Quần Tán Nhân”?

Ánh mắt Công Tôn Dực Thu chợt lóe lên như ráng chiều hắt ra tia hồi quang cuối cùng, vừa thở dốc vừa nói :

- Lạy trời lạy Phật... Nếu vậy... Thì Diệp nhi được cứu rồi! Lão tiên bối! Xin hãy cứu chữa và thu nhận lấy Diệp nhi... Hài tử đó là hy vọng duy nhất giúp Tạ gia đòi lại mối huyết hải thâm cừu... Xin lão tiên bối nhận của tại hạ... một lạy!

Nói xong quỳ gối lên chấp tay bái lễ, nói tiếp :

- Diệp nhi từ ba tuổi được xưng là thần đồng. Nó không chỉ gan lỳ mà còn rất thông tuệ, ngày sau có thể luyện thành “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” không những trả được mối huyết hải thâm cừu cho Tạ gia mà còn có thể tạo phúc cho vô lâm. Huynh đệ tại hạ... Có thể yên lòng... Mà nhắm mắt được... “Vô Song kiếm kíp” được giấu ở trong thạch động sau chân thác nước dưới chân núi phía bắc Thái Hành sơn...

Nói tới đây, Công Tôn Dực Thu lại ôm ngực ho một tràng nữa, đờm và máu trào ra chặn lấy cổ họng, không thở được nữa, người giật giật mấy cái rồi đổ xuống.

“Bất Quần Tán Nhân” quay lại chỗ Tạ Vũ Diệp thấy nó vẫn ngủ say, đến dùng thanh kiếm của Công Tôn Dực Thu đào hố chôn cất tử thi, tìm một phiến đá vuông vắn khắc thành tấm bia với dòng chữ “Hoa Sơn kiếm khách Công Tôn Dực Thu chi mộ” dựng trước nấm mồ mới đắp, đứng lăm rằm khấn vái :

Nghĩa tử là nghĩa tận. Tuy chúng ta không quen biết nhưng cũng coi là đồng đạo võ lâm, Công Tôn đại hiệp hãy yên lòng nhắm mắt! Lão phu chấp nhận lời thỉnh cầu của ngươi!

Nói đoạn tới bệ Tạ Vũ Diệp vào giấu trong một thạch động gần đó rồi nhả chân núi phía bắc lao đi.

Theo một con suối đi chừng hai dặm thì tới một thác nước, sau chân thác đầu rêu phong có một thạch động nhỏ rất kín đáo, “Bất Quần Tán Nhân” vận nhãn lực tìm trong thạch động tối om hồi lâu mới phát hiện ra một chiếc hộp sắt nhỏ giấu trong kẽ đá.

Biết đó là hộp đựng “Vô Song kiếm kíp” do huynh đệ Công Tôn Dực Thu cất giấu, “Bất Quần Tán Nhân” bỏ ngay vào túi rồi quay lại đường cũ.

Tạ Vũ Diệp vẫn ngủ say, “Bất Quần Tán Nhân” cho nó uống thêm một viên dược hoàn rồi bế nó về nơi ẩn cư của mình ở “Bích Không động” trong núi Thiên Bồn Phong thuộc dãy Côn Lôn.

Đỉnh Thiên Bồn Phong lõm xuống thành một thung lũng giống như một cái chậu lớn nên gọi là Thiên Bồn Phong.

Những vách đá bốn phía thung lũng quanh năm tuyết phủ nhưng trong thung lũng thì rất ấm áp, cây cối mọc rậm rạp, cành lá xum xuê. Giữa thung lũng có một bãi cỏ rộng mọc đầy kỳ hoa dị thảo tỏa hương thơm ngát, quả là một lợi thế ngoại đào nguyên!

“Bích Không động” là một thạch động nằm dưới chân vách đá phía Nam thung lũng thần tiên đó.

Khi “Bất Quần Tán Nhân” mang Tạ Vũ Diệp tới thung lũng thì gặp một bầy khỉ vừa hái trái cây vừa nô đùa. Thấy “Bất Quần Tán Nhân”, chúng chẳng những không sợ hãi chạy đi mà còn kêu lên “chít chít” như cất tiếng chào, có mấy con còn nhảy xuống tới gần tò mò nhìn Tạ Vũ Diệp nằm thiêm thiếp trên tay lão. Có vẻ như bầy khỉ và “Bất Quần Tán Nhân” cùng sống trong thung lũng với nhau lâu năm nên trở nên thân thiện.

“Bất Quần Tán Nhân” tới bên vách đá dừng lại trước một phiến thanh thạch phẳng lì, đưa tay ấn lên một chỗ trên vách đá.

Phiến thanh thạch từ từ dịch chuyển sang một bên lộ ra một cử động nhỏ.

“Bất Quần Tán Nhân” khom lưng bước vào, đi theo thạch động hẹp và quanh co chừng mười trượng thì thạch động mở rộng ra và chia thành hai ngách.

“Bất Quần Tán Nhân” rẽ sang ngách bên phải đi thêm mấy bước thì tới một gian thạch thất khá mỹ lệ bên trong đầy đủ giường phản, bàn ghế bằng đá nhẵn bóng, trần và vách dính mấy viên dạ minh châu làm thạch thất sáng trưng.

Trên bàn đá có để một chồng sách và bộ văn phòng tứ bảo, xem ra “Bất Quần Tán Nhân” ở đây sinh hoạt khá tiện nghi.

“Bất Quần Tán Nhân” đặt Tạ Vũ Diệp xuống phản thì vừa lúc nó tỉnh dậy, đưa mắt ngạc nhiên nhìn quanh.

“Bất Quần Tán Nhân” cười nói :

- Diệp nhi! Ngồi dậy đi! Đói bụng rồi chứ?

Lão vừa nói xong thì ngoài cửa vang lên tiếng “chít chít”, sau đó một bầy khỉ ủa vào phòng, mỗi con ôm một ô trái cây đỏ mọng để lên bàn, giương mắt nhìn Tạ Vũ Diệp dậy về tò mò rồi kêu “chít chít” chạy đi!

“Bất Quần Tán Nhân” cười nói :

- Bầy khỉ này rất tinh khôn và có tình cảm, chúng rất trung thành và chuyên cung cấp thức ăn cho lão phu...

Tạ Vũ Diệp vừa ăn trái cây vừa đưa mắt quan sát căn phòng, thấy bốn bức tường khắc đầy chữ và hình vẽ.

Chờ Tạ Vũ Diệp ăn xong mấy trái cây, “Bất Quần Tán Nhân” nói :

- Diệp nhi, tạm thời ăn chừng đó cho đỡ đói thôi, trước mắt phải chữa thương tứ chi cho lành lặn! Trong thời gian đó không được hoạt động nhiều mà phải nằm tĩnh dưỡng. Chỉ e phải qua mười ngày mới có thể đi lại được...

Tạ Vũ Diệp rơm nước mắt hỏi :

- Lão tiên bối, công tôn nhị sư bá thể nào?

“Bất Quần Tán Nhân” thở dài đáp :

- Nhị sư bá người trúng “Khảo Tâm Tiêu Hồn chương” của “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính không cứu chữa được, đã mất rồi!

Tạ Vũ Diệp òa lên khóc thảm thiết.

” Bất Quần Tán Nhân” nhẹ giọng an ủi :

- Hải tử! Người đã chết không thể sống lại được. Người đừng thương tâm nữa. May là trước lúc lâm chung gặp được lão phu. Nhị sư bá người đã kịp nói rõ mọi việc, cũng chỉ rõ nơi cất giấu “Vô Song kiếm kíp” để lão phu mang về đây. Việc duy nhất người cần làm lúc này là chữa trị thương thể nhanh bình phục để ra sức luyện võ công trả thù cho phụ mẫu và Công Tôn sư bá!

Nói xong đỡ Tạ Vũ Diệp nằm xuống, điểm thủy huyết cho nó ngủ say rồi lấy chăn đắp lại, ân cần như từ mẫu chăm sóc hài nhi.

Lão cũng đến bên bàn lấy mấy trái cây, ăn xong móc chiếc hộp sắt trong túi, mở hộp thấy bên trong có một pho sách nhỏ bìa bằng da dê vàng úa đề bốn chữ “Vô Song kiếm kíp”.

Lão mở sách ra bắt đầu tham cứu.

Tuy văn tự trong sách rất thâm ảo, nhưng “Bất Quần Tán Nhân” là dị nhân võ lâm, văn võ toàn tài nên tham ngộ rất nhanh, đọc mấy lần là nhớ kỹ.

Ghi nhớ xong, lão ngồi bàn tọa xuống nền động, chiếu theo khẩu quyết của “Ngô Dương thần khí” nạp khí đan điền rồi chu chuyển đi các huyết mạch trong cơ thể.

Một lát sau, “Bất Quần Tán Nhân” cảm thấy huyết mạch ào ạt xung kích đến các chỗ huyền quan làm cho y phục căng phồng lên, khí công từ cơ thể kích ra bốn phía nghe ào ào mạnh đến nỗi làm mọi vật trong phòng chao động!

Sau hai canh giờ, “Bất Quần Tán Nhân” thu công, cảm thấy trong người thông sướng, cơ thể nhẹ như cánh én, nội lực sung mãn hơn trước nhiều.

“Bất Quần Tán Nhân” biết “Ngô Dương thần khí” là thần công tuyệt thế, nhưng nhờ mình có tử vi mấy chục năm khổ luyện mới luyện được, một người mới luyện võ vài chục năm như huynh đệ Công Tôn Dục Thu và Tạ Vân Đông cảm thấy đầu váng mắt hoa đến nỗi ngất đi là phải, thậm chí nếu không biết kiếm có mà định chỉ có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng hơn là tẩu hỏa nhập ma nữa!

Những ngày tiếp theo, “Bất Quần Tán Nhân” vừa ra sức chữa thương cho Tạ Vũ Diệp vừa luyện “Ngô Dương thần khí” và “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”.

Nhờ thánh dược “Vạn Thông thần tán” của “Bất Quần Tán Nhân” nên sau mười ngày thì thương tích của Tạ Vũ Diệp đã hoàn toàn lành lặn, việc luyện tập “Ngô Dương thần khí” và “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” của “Bất Quần Tán Nhân” cũng thu được rất nhiều thành tựu.

“Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” quả là có uy lực kinh nhân, mỗi khi “Bất Quần Tán Nhân” phát kiếm, trong phạm vi bốn năm trượng, kiếm khí phát tới đâu, đất đá vỡ vụn, cây cối ngã đổ rào rào đến đó, ngay cả “Bất Quần Tán Nhân” cũng không ngờ trong thiên hạ có loại kiếm pháp nào uy mãnh đến như vậy!

Sau khi thương thể đã bình phục, Tạ Vũ Diệp lập tức nghĩ đến việc trả thù.

Nay nó đã thành một cô nhi không cha không mẹ, trang viện đã bị hủy diệt, không còn người thân thích, cả Công Tôn sư bá cũng bị cừu nhân truy sát, mới tám tuổi đã trở thành cô nhi, tứ cố vô thân, võ công mới học được đôi chút không đáng kể, cừu nhân thì hung dữ tàn bạo như thế làm sao mà báo được thù?

Mắt đắm đắm nhìn những bức họa trên vách, Tạ Vũ Diệp đoán chắc đó đều là những chiêu thức võ học tối cao, Tạ Vũ Diệp chợt đến quỳ xuống trước mặt “Bất Quần Tán Nhân” khẩn thiết nói :

- Xin lão nhân gia hãy thu Diệp nhi làm đồ đệ để Diệp nhi được ngày đêm ở bên lão nhân gia luyện võ để sau này trả thù cho nhị sư bá và song thân!

Nói xong cung kính giập đầu ba cái.

“Bất Quần Tán Nhân” đưa tay phát ra một luồng nhu lực đỡ Tạ Vũ Diệp dậy, cười “hô hô” nói :

- Lão phu một đời cô độc du nhàn, xưa nay không thu đồ đệ. Mười ngày trước đã hứa với nhị sư bá người, hơn nữa thấy người có căn cơ võ chất và trí lực hơn người tất sau này đạt tới thành tựu không nhỏ nên hôm nay phá lệ thu người làm đồ đệ!

Tạ Vũ Diệp định quỳ xuống bái nhưng không sao quỳ được, đành đứng chấp tay cúi người nói :

- Sư phụ!

“Bất Quần Tán Nhân” xua tay nói :

- Hải tử! Lão phu biết lòng người đối với sư phụ cung trọng như thế là được! Nhưng ở nơi sơn dã này, không cần phải giữ tục lễ lời thôi làm gì!

2. Thiên Duyên Kỳ Ngộ

Thế là từ hôm đó Tạ Vũ Diệp chính thức trở thành đệ tử của “Bất Quần Tán Nhân”.

Lão chưa để chàng luyện “Vô Song kiếm kíp” ngay mà trước tiên cho luyện “Tử Phủ thần công” của mình.

“Tử Phủ thần công” là đại pháp chính tông huyền môn, năm xưa “Bất Quần Tán Nhân” được vị “Thiên Nhai Tán Nhân” truyền thụ cho. Suốt mấy chục năm khổ luyện và tham ngộ, thần công này đã phát triển tới trình độ mới rất kỳ ảo.

Được “Bất Quần Tán Nhân” chuyên tâm chỉ dạy, cộng thêm sự thông tuệ và đức tính kiên trì, cả công lực và võ học của Tạ Vũ Diệp tăng tiến rất nhanh.

Ngoài “Tử Phủ thần công” ra, Tạ Vũ Diệp còn được sư phụ dạy thêm kiếm pháp “Long Tường thập cửu thức”, thuật “Lăng Không Nhiếp Vật” và chỉ pháp “Đại Tu Di thần chỉ” và cách dùng các loại âm khí.

“Bất Quần Tán Nhân” nói xưa nay không thu nhận đồ đệ nhưng thực tế bấy giờ trong thung lũng cũng gần như đều là đệ tử của lão, chúng chung quy là loại súc sinh nên không thể luyện thành nội công nhưng chiêu thức và thân pháp thì rất linh mãnh.

Sau một thời gian luyện tập, dần dần Tạ Vũ Diệp được tỉ đấu với chúng, từ một đấu một sau đó tăng lên một đôi, hai đôi, cuối cùng Tạ Vũ Diệp một mình đấu với mười rồi hai mươi con khỉ mà chúng vẫn không sao chiếm được ưu thế.

Ròng rã mười năm, ngoài luyện nội công và kiếm pháp, “Lăng Không Nhiếp Vật” và “Đại Tu Di thần chỉ”, “Bất Quần Tán Nhân” còn chú tâm hướng dẫn cho đồ đệ các thủ pháp điểm huyết và sung quân giải huyết, dù trong đêm tối Tạ Vũ Diệp vẫn có khả năng điểm huyết vô cùng chuẩn xác.

Trong mười năm sống tại “Bích Không động”, Tạ Vũ Diệp còn được sư phụ hướng dẫn đọc rất nhiều sách, từ tứ thư ngũ kinh đến sách thiên văn địa lý, lịch sử đông tây kim cổ, chẳng có loại nào Tạ Vũ Diệp không đọc qua và nhớ kỹ.

Năm chàng mười sáu tuổi, cảm thấy sống hạn hẹp trong Bạch Vân Sơn cùng những cuốn sách và lũ khỉ không khỏi tù túng, Tạ Vũ Diệp đề nghị với sư phụ cho mình ra ngoài để thay đổi không khí.

“Bất Quần Tán Nhân” vốn quen sống phóng khoáng như nhàn vân dã hạc, thấy đề nghị của đồ đệ là chính đáng nên thỉnh thoảng cho phép ra ngoài.

Một hôm, Tạ Vũ Diệp xuống khỏi Thiên Bồn Phong, đôi chân bước theo cảm hứng dẫn vào một u cốc, bất chợt thấy từ trong một thạch động dưới chân một vách đá có một vật to tròn bằng quả trứng gà màu đỏ rực như máu lặn ra khỏi miệng hang rơi xuống bên bờ một con suối trong vắt.

Không biết đó là vật gì, Tạ Vũ Diệp tưởng trong thạch động có người liền nhìn vào, thấy trong động nằm cuộn tròn một con rắn màu xám rất lớn đầu to như cái đầu đang há cái miệng đỏ như châu huyết với những chiếc răng sắc lỏm chồm và chiếc lưỡi đen nhánh dài tới cả thước thò ra thụt vào nhanh như chớp!

Một ý nghĩ lóe lên rất nhanh trong đầu Tạ Vũ Diệp :

- Thiên niên mãng xà tinh! Theo sách vở mà mình đọc được thì những vật sống mấy trăm năm, đặc biệt là một số loài ác ngư và mãng xà thường luyện thành nội đan. Đó là tinh lực của chúng đúc kết từ nhiều trăm năm, thậm chí cả nghìn năm mà thành. Người luyện võ chỉ cần uống được một viên nội đan như thế, công lực có thể tăng thêm bằng mấy chục năm khổ luyện. Vừa rồi vật tròn màu đỏ kia tất là nội đan của thiên niên mãng xà này nhả ra...

Nghĩ thế, Tạ Vũ Diệp không chút chậm trễ lao tới bờ suối nhặt viên nội đan lên bỏ vào túi rồi lao chạy. Phía sau con mãng xà gầm rống đuổi theo nhưng Tạ Vũ Diệp đã lao như bay ra khỏi u cốc.

Tạ Vũ Diệp chạy một mạch về tới “Bích Không động” mới dừng lại.

Thấy đồ đệ thở hồng hộc, thần tình hoang mang như thế, “Bất Quần Tán Nhân” ngạc nhiên hỏi :

- Diệp nhi, có chuyện gì vậy?

Tạ Vũ Diệp liền kể lại sự việc vừa xảy ra rồi đưa vật màu đỏ to bằng quả trứng gà cho sư phụ xem.

“Bất Quần Tán Nhân” cả mừng nói :

- Hải tử! Con quả là phúc phần không nhỏ. Đây là nội đan của mãng xà, căn cứ vào kích thước của viên nội đan thì con mãng xà đã sống ít ra là ngoài nghìn năm, người luyện võ chỉ cần gặp được một viên nội đan như thế uống vào là công lực tăng tiến bằng tu luyện năm sáu chục năm. Xưa nay trong thiên hạ rất hiếm xảy ra trường hợp thế này. Gặp được thiên niên mãng xà đã khó, hơn nữa có bao giờ nó tự nguyện nhả nội đan cho mình? Chờ đến khi giết được để lấy nó thì nội đan cũng tiêu biến mất. Con hãy nhanh uống vào rồi ngồi xuống luyện công đi!

Tạ Vũ Diệp ấp úng nói :

- Sư phụ! Vật này đã có tác dụng tăng nội lực thần kỳ như thế tất cũng giúp người ta tăng cường tuổi thọ! Đồ nhi xin tặng lão nhân gia!

“Bất Quần Tán Nhân” nhìn chàng bằng ánh mắt hiền từ nói :

- Hải tử! Ta rất hiểu tấm lòng hiếu thảo của con, phúc duyên là của trời ban tặng, làm sao sư phụ có thể chiếm dụng của con được? Hơn nữa sau này con có nhiều việc phải làm. Nhị sư bá con lúc lâm chung đã nói rất đúng. Không chỉ con có trách nhiệm phải đòi lại mối thâm cừu huyết hải mà còn phải tạo phúc cho vô lâm nữa! Nhanh uống vào đi, đừng để lâu mà nội đan giảm mất công hiệu.

Tạ Vũ Diệp biết không thể trái lời sư phụ đành nghe theo uống viên nội đan vào, rồi ngồi xuống bàn tọa vận công.

“Bất Quần Tán Nhân” cũng ngồi xuống sau lưng chàng trợ giúp truyền nội lực vào chống lại phản ứng của nội đan.

Một lúc sau, Tạ Vũ Diệp cảm thấy nội thể nóng ran như lửa, hơi thở nóng ran, tưởng chừng như muốn ngất đi. Tạ Vũ Diệp cảm nhận rất rõ hai kinh mạch nhâm, đốc trong người mình được đả thông, huyết mạch chảy ào ào như thác.

Chàng cố sức giữ tỉnh táo, tiếp dẫn chân khí do sư phụ truyền vào tới các huyết đạo để dẫn nhiệt khí tiết ra ngoài.

Sau chừng nửa canh giờ, một luồng bạch khí từ đỉnh môn chàng dần dần bốc lên, lên cao chừng một trượng thì ngưng tụ lại.

Một lúc sau “Bất Quần Tán Nhân” thu công, cười “hô hô” nói :

Diệp nhi! Chúc mừng ngươi! Với công lực thu được từ nội đan của Thiên niên mãng xà, bây giờ ngươi đã có nội lực bằng bảy tám chục năm tu luyện, cao hơn cả sư phụ rồi!

Tạ Vũ Diệp cũng mở mắt ra, ngượng ngịu nói :

Lão nhân gia chỉ khoa trương...

“Bất Quần Tán Nhân” nghiêm mặt nói :

- Ta nói là hoàn toàn thành thực đấy, không khoa trương chút nào đâu. Chân khí thoát ra khỏi đỉnh môn ngươi bốc cao tới hơn một trượng, trong lúc đó sư phụ có lên cao lắm cũng chỉ được bảy tám thước là cùng! Chứng tỏ công lực ngươi cao hơn sư phụ tới hai ba thành! Bây giờ thì chỉ cần luyện theo khẩu quyết của “Ngô Dương thần khí”, chẳng bao lâu nữa là luyện thành “Vô Song kiếm kíp” thôi! Hô hô hô...

Những ngày sau đó, “Bất Quần Tán Nhân” trao “Vô Song kiếm kíp” cho Tạ Vũ Diệp bảo chàng đọc thuộc khẩu quyết “Ngô Dương thần khí” rồi theo tâm pháp đó mà luyện thần công, tiếp đó lại hướng dẫn chàng luyện “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”.

Một hôm, sau khi Tạ Vũ Diệp luyện xong, “Bất Quần Tán Nhân” bảo chàng biểu diễn qua một lần rồi nói :

- Diệp nhi! Theo lão phu thấy thì trong võ lâm không kiếm pháp nào kỳ ảo và có uy lực bằng “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”. Trong kiếm khí bao hàm sát thủ. Nếu gặp những nhân vật bình thường, chưa cần quá chiêu mà riêng phát xuất kiếm khí cũng đủ đánh bại đối phương rồi! Tuy nhiên nếu xét về chiêu thức thì dường như nó thiên về phòng thủ mà hạn chế tấn công, ngươi có giải thích được vì sao không?

Tạ Vũ Diệp ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời :

- Đồ nhi cũng nhận thấy kiếm pháp này dường như thiếu thiếu cái gì đó, chưa được tùy tâm ứng thủ. Sư phụ! Hay sau quyền thượng còn có quyền hạ thiên về tấn công?

“Bất Quần Tán Nhân” vuốt râu cười nói :

- Diệp nhi! Ngươi quả là thông minh! Lý giải như vậy rất có lý. Nhất định “Vô Song kiếm kíp” còn có một tập thiên về tấn công nữa. Tuy nhiên với công lực và kiếm thuật của ngươi bây giờ, trong giang hồ đã khó tìm ra đối thủ rồi!

Nhưng sau này nếu tìm được quyền hạ nữa thì mới hợp thành “Vô Song kiếm kíp” hoàn chỉnh!

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Diệp nhi! “Vô Song kiếm kíp” quả là đệ nhất thiên hạ, nhưng chớ coi thường “Long Tường thập cửu thức” và “Tử Phủ thần công”. Nhờ luyện “Tử Phủ thần công” mà sư phụ có như “Thiên Niên Ích Thụ”, nay đã ngoài trăm tuổi mà khang cường như võ sĩ tráng niên. Sư phụ đang có tâm nguyện từ hai loại “Tử Phủ thần công” và “Ngô Dương thần khí” mà sáng tạo ra một loại kiếm pháp độc bộ võ lâm. Sau này trên đường hành đạo giang hồ, nếu ngươi may mắn tìm được quyền hạ cho sư phụ tham ngộ để hoàn thành tâm nguyện mới là tuyệt phúc!

Tạ Vũ Diệp chấp tay đáp :

- Đồ nhi xin ghi nhớ!

“Bất Quần Tán Nhân” nói :

- Diệp nhi! Nay võ công của ngươi đã đại thành rồi, nhưng phải luyện thêm cho thành thực để đạt đến cảnh giới tối cao mới được! Bất cứ trường hợp nào cũng không dừng lại đâu! Nên nhớ câu “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”!

Tạ Vũ Diệp hiểu tâm ý sư phụ, mặt khác chàng chưa bao giờ có ý chủ quan nên tiếp tục khổ luyện, luyện cho đến thành thực các môn “Tử Phủ thần công”, “Long Tường thập cửu thức”, “Lăng Không Nhiếp Vật”, “Đại Tu Di thần chỉ”, “Ngô Dương thần khí” và “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”. Ngày ngày cùng bảy khi động thủ quá chiêu.

Bây giờ cả đàn hơn ba chục con cùng xuất thủ đừng nói vẫn không chiếm được chút ưu thế nào mà chỉ với một thanh kiếm gỗ nhưng kiếm khí của chàng phát ra, không con nào dám đến gần trong phạm vi hai trượng.

“Bất Quần Tán Nhân” thấy vậy cười “hô hô” nói :

- Diệp nhi! Người phải làm thế nào để bọn tử hâu này tâm phục khẩu phục mới được!

Tạ Vũ Diệp hiểu ý, phi thân nhảy lên cao mấy trượng vật lấy một nắm lá thông rồi đáp xuống đất, dùng lá thông làm ám khí phóng tới bầy khỉ.

Với công lực của Tạ Vũ Diệp hiện nay thì dù với những chiếc lá thông nhỏ trong tay, chàng ném đi, uy lực chẳng kém gì “Tang Môn đỉnh” hoặc Liễu Diệp đao, chỉ cần trúng mục tiêu là bị thương ngay nên chàng chỉ bắn sượt qua người.

Mặc dù vậy bọn khỉ thấy lá thông bay sượt qua người làm da rát bỏng cũng khiếp sợ kêu lên choe choe mà tranh nhau bỏ chạy!

Lại qua mấy hôm nữa, một buổi tối hai sư đồ ngồi uống trà, “Bất Quần Tán Nhân” nhấp xong một ngụm, nét mặt tự nhiên âm đạm hẳn đi, trầm giọng nói :

- Diệp nhi! Sư đồ chúng ta phúc duyên không bạc mới gặp được nhau. Như vậy là người đã ở đây được mười một năm. Luật đời hợp rồi cũng đến lúc tan, tan rồi sẽ hợp...

Tạ Vũ Diệp kêu lên :

- Sư phụ...

“Bất Quần Tán Nhân” xua tay nói :

- Diệp nhi! Hãy để sư phụ nói hết! Chẳng có cuộc vui nào mà không tàn, cũng như không ai sống với nhau vĩnh viễn được! Nay công lực của con đã cao hơn sư phụ, võ học cũng không thua kém gì...

Tạ Vũ Diệp vội rời ghế quỳ sụp xuống, nước mắt trào ra.

“Bất Quần Tán Nhân” phát tay phát ra một luồng kinh lực nâng Tạ Vũ Diệp đứng lên. Chàng không dám cưỡng lại.

“Bất Quần Tán Nhân” nói tiếp :

- Người đời thường nói : “hậu sinh khả úy”. Đệ tử võ công cao hơn sư phụ mới là thuận lẽ, điều đó có gì không tốt? “Sóng trường giang lớp sau xô lớp trước” mà! Cốt sao giữ tròn đạo nghĩa, đừng khi sư báng tổ là được, sao cứ giữ quan niệm thế tục cổ hủ làm gì?

“Bất Quần Tán Nhân” bảo Tạ Vũ Diệp ngồi xuống ghế, đáng tỏ ra vô cùng xúc động.

Lão nhân này một đời cô độc, ngạo thị giang hồ, đến ẩn cư ở chốn thâm sơn, bề bạn cùng khỉ vượn, may thu được một đệ tử đắc ý, suốt mười một năm vui sống bên nhau. Trong thâm tâm, tuy nghĩa là sư đồ nhưng “Bất Quần Tán Nhân” coi Tạ Vũ Diệp như là bằng hữu vong niên, chẳng có tâm sự nào mà không bài giải với chàng.

Chính vì thế dù rất đau lòng phải chia tay nhưng lão hiểu rằng không thể giữ Tạ Vũ Diệp ở lại bên mình mãi được, bởi vì chàng có con đường của mình. Hơn nữa nay Tạ Vũ Diệp đã trở thành một thiếu niên cường tráng tuấn tú không thể sinh hoạt bó hẹp ở chốn hoang sơn!

Nghĩ tới cuộc chia ly sắp tới, lòng “Bất Quần Tán Nhân” nhói đau nhưng gượng cười nói :

- Diệp nhi! Tuy võ công con rất cao nhưng kinh nghiệm giang hồ chưa đủ.

Cần phải bước ra giang hồ để lĩnh hội thêm. Nên biết giang hồ hiểm ác, không phải lúc nào cũng dùng tới võ công để thắng. Vì thế khi hành hiệp giang hồ gặp việc gì dù nhỏ hay lớn đều phải suy nghĩ thấu đáo, phân rõ thiện ác, đừng để mắc mưu gian kế địch. Đối với ác nhân quyết không được dung tình học thói đàn bà! Càng không được nhẹ dạ cả tin vào những lời đường mật!

Tới đó, lão tới lấy từ một hốc động ra một chiếc túi nhỏ, hai chiếc bình ngọc và thanh kiếm đặt cả lên bàn, nói tiếp :

- Sư phụ có mấy vật này tặng con. Trong hai bình, một bình là linh dược trị thương “Vạn Thông thần tán”, chữa nội ngoại thương rất công hiệu, bình kia là “Cửu Thiên Thanh Cơ bảo hoàn”, thuốc này dùng thiên niên nhân sâm, thiên niên linh chi và hai mươi thứ dược tài quý hiếm khác mà luyện thành, chữa nam tử hán hay độc thương đều rất linh nghiệm. Còn trong túi có mấy viên dạ minh châu giá trị khá lớn, khi cần hãy đổi lấy kim ngân hoặc ngân phiếu mà tiêu dùng.

Lão cầm thanh kiếm lên dùng ngón tay búng nhẹ nghe “koong” một tiếng nói :

- Thanh nhuyễn kiếm này do mẽ cương đúc thành, chẳng những vô cùng sắc bén chém sắt như bùn mà còn rất dẻo, khi cần có thể quấn vào thắt lưng dùng như một cây nhuyễn tiên.

Như để chứng minh, lão cuộn tròn thanh kiếm lại rồi buông ra, nhỏ mấy sợi râu thối vào lưỡi.

- Mấy sợi râu đứt đôi!

“Bất Quần Tán Nhân” nói tiếp :

- Còn “Vô Song kiếm kíp” thì con đã luyện xong, sư phụ tạm giữ lại đây để tham ngộ. Trong khi hành khứ giang hồ, con tuyệt đối không được đề cập về nó với bất cứ ai, cũng không được tiết lộ danh hiệu ta để khỏi mang lại những phiền phức không cần thiết!

“Bất Quần Tán Nhân” là người thích du nhàn, lảng tránh thế nhân mà đến đây. Bây giờ Tạ Vũ Diệp võ công cao cường như thế, tất sẽ không ít người hỏi thăm sư phụ để tìm đến đầu sư là điều mà lão hoàn toàn không muốn.

“Bất Quần Tán Nhân” trù mến nhìn chàng nói tiếp :

- Ngày mồng ba tháng chạp là sinh nhật của sư phụ. Hàng năm cứ đến ngày đó, con hãy tới đây thăm ta! Bây giờ thì hãy đi đi!

Tạ Vũ Diệp quỳ xuống lạy tạ, nhận thanh kiếm, hai bình dược còn túi dạ minh châu thì chàng hết sức từ chối, quyết không nhận.

“Bất Quần Tán Nhân” thấy không ép được chàng nên đành nhượng bộ.

Sáng hôm sau “Bất Quần Tán Nhân” dẫn Tạ Vũ Diệp hạ sơn.

Lão tiễn ái đồ đi xa có tới mười dặm, hai người mới lưu luyến chia tay.

* * * * *

Tạ Vũ Diệp từ biệt sư phụ, rời Thiên Bồn Phong tới nay đã hơn mười ngày.

Hôm ấy chàng tiến vào một dãy núi lớn, rừng cây bạt ngàn vươn tới tận trời xanh.

Tới một đoạn đường quanh co hiểm trở, Tạ Vũ Diệp nghe tiếng la hét và tiếng sắt thép va vào nhau leng xeng. Hiển nhiên phía trước có người động thủ!

Bây giờ cùng với công lực cao cường, các giác quan Tạ Vũ Diệp càng trở nên thính nhạy, trong vòng mười trượng có thể nhận ra tiếng lá rơi nên xác định được ngay nơi xảy ra động thủ cách chừng nửa dặm.

Chàng gấp bước tiến lên, đến cách hiện trường quãng mười trượng thì ẩn trong một lùm cây rậm bên đường nhìn tới.

Giữa bãi cỏ bằng phẳng bên đường chu vi chừng mười trượng có bốn tên lam y hán tử cao lớn đang vây lấy một lão nhân bận hắc y vào giữa mà đánh.

Trên đường cái, xa hơn một chút có một chiếc xe ngựa thùng bịt kín, loại xe chở hàng thông thường và mấy con ngựa buộc ở bên đường. Có ba bốn tên hán tử khinh trang tay cầm đao đứng xung quanh chiếc xe, chừng như để hộ giá nhân vật nào trong đó.

Lại nhìn hắc y lão nhân bị vây công, thấy lão ta tuổi độ lục tuần, thái dương huyết gồ lên cao, chứng tỏ có nội lực rất thâm hậu.

Tay lão cầm một thanh đại đao ra sức kịch đấu với bốn tên làm y hán tử.

Cả bốn tên làm y hán tử đều dùng trường kiếm, từ ba mươi mấy đến năm mươi mấy tuổi, tên nào mặt mũi cũng hung ác dữ dằn, xuất thủ đều tàn độc, mỗi chiêu xuất ra đều bao hàm sát thủ, giống như bọn cướp đường hoặc giữa song phương có thâm cừu đại hận gì.

Hắc y lão nhân tuy võ công cao cường, đao thuật cũng rất cao minh nhưng đấu với bốn tên làm y hán tử võ công không kém, lại quá hung bạo như thế nên cũng tỏ ra yếu thế, dần dần sa vào thế thủ.

Hai tên làm y hán tử phía trước lão nhân cùng xuất chiêu “Ngô Cương Phạt Quế” một tả một hữu chém bạt xuống sườn lão nhân. Lão vội xuất chiêu “Hoành Giá Kim Lương” đánh lui hai thanh kiếm nhưng cùng lúc đó tên phía sau bên hữu xuất chiêu “Cổ Thụ Bàn Cân” đâm tới hông lão nhân.

Hắc y lão nhân không kịp đối phó vội thi triển một thức “Nhất Hạc Xung Thiên” nhảy vút lên không tránh kiếm, nào ngờ tên phía sau bên tả nhảy lên theo, trường kiếm xuất chiêu “Mãng Xà Xuất Động” đâm ngược lên.

Lão nhân đã nhảy lên hết đà đang rơi xuống, vội thi triển một thức “Điều Tử Phiên Thân” tuy tránh được hiểm chiêu nhưng nghe “roạc” một tiếng, vai áo lão ta bị rách một mảng lớn, may mà chưa chạm vào da thịt.

Chính lúc ấy từ phía đối diện Tạ Vũ Diệp chợt nghe tiếng quát :

- Dừng tay!

Thanh âm lạnh lạnh, tựa hồ như phát ra từ một thiếu nữ!

Vừa dứt lời thì một người từ trong rừng bước ra bãi cỏ, người này vừa xuất hiện đã vung song chưởng phát ra hai đạo kinh phong đánh lui hai tên làm y hán tử từ phía trước định thừa cơ lão nhân vừa đáp xuống chưa kịp đứng vững lao vào tấn công.

Tạ Vũ Diệp nhìn tới, thấy người vừa xuất hiện là một thiếu niên thư sinh còn rất trẻ chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, mặt đẹp như ngọc, đội khăn nho sĩ, mình bận thanh bào, lưng đeo trường kiếm.

Thanh y thiếu niên vừa xuất chưởng đánh lui hai tên làm y hán tử xong rút kiếm ra quát :

- Thật là quân vô sĩ! Bốn tên hán tử Tô Ngọc Hân lớn vạm vỡ thế kia mà khi hiếp một lão nhân! Các người có còn chút liêm sỉ nào không chứ? Có giỏi thì đấu với tiểu thiếu gia vài chiêu!

Một tên làm y hán tử mặt vàng râu thưa “hừ” một tiếng nói :

- Tiểu tử ngu đần kia ở đâu chui ra vậy? Xem ra ngươi đã chán sống rồi!

Hắn nói xong phát tay bảo đồng bọn :

- Các huynh đệ! Hắn đã muốn chết thì chúng ta thành toàn thôi! Nào xông vào đi!

Cả bốn tên hung đồ nhất tề vung kiếm xông vào hợp kích, khí thế vô cùng hung mãnh.

Thanh y thiếu niên không chút sợ hãi, bình tĩnh vung kiếm đối địch, chỉ một chiêu “Bàn Long Choán Thụ” đã đánh bạt cả bốn thanh kiếm dạt đi.

Hắc y lão nhân định nhảy vào trợ lực nhưng thấy thanh y đã đánh lui đối thủ thì từ bỏ ý định, nhảy ra ngoài vòng đấu.

Lão vừa đứng định thì năm người kia đã tiếp tục động thủ.

Tạ Vũ Diệp đứng cách mười trượng quan sát, thấy thiếu niên tuấn mỹ kia cả khinh công và kiếm thuật đều rất cao minh.

Thanh kiếm trong tay y xuất ra tuy không phải là kỳ chiêu dị thức nhưng động tác rất linh hoạt và kỳ ảo, thanh kiếm giương đông kích tây, thoát tả thoát hữu, biến hóa kỳ ảo không biết đầu mà lường.

Mới qua bảy tám chiêu, mỹ thiếu niên làm cho bốn tên lam y hán tử tay chân luống cuống, không biết đường nào mà đối phó.

Tuy nhiên mỹ thiếu niên lấy một địch bốn, dường như công lực không được cao cho lắm nên chung quy vẫn lấy thủ là chính, không dám tấn công nhiều.

Bốn tên lam y hán tử sau một lúc thì nhận ra nhược điểm của mỹ thiếu niên nên từ thế thủ chuyển sang thế công, tạo thành một trận thế, ba người giữ ba góc trận, chỉ một người ra sức tấn công, sau một lúc thì trận thức di chuyển, đổi người khác tấn công.

Cứ như vậy bốn tên lam y hán tử không ngừng thay đổi vị trí cho nhau nên mỹ thiếu niên trên hình thức lấy một đối một nhưng thực chất là đấu với cả bốn địch thủ, mà còn bị vây kín trong một thế trận rất nghiêm mật, không sao thoát ra được, cũng không được nghỉ ngơi. Còn đối phương thì dùng chiến thuật luân xa chiến nên công lực được bảo toàn, càng đánh càng mãnh liệt.

Không chỉ Tạ Vũ Diệp và hắc y lão nhân đứng ngoài trận hiểu ra ý đồ của bốn tên lam y hán tử là làm cho mỹ thiếu niên sức cùng lực kiệt dẫn đến bại vong mà ngay cả mỹ thiếu niên đang đấu cũng nhận ra mối nguy hiểm này.

Y vừa đánh vừa nghĩ thầm :

- Không biết đây là loại kiếm trận này là loại gì mà lợi hại như thế, không sao thoát ra được. Có lẽ chúng muốn kéo dài thời gian chờ người đến chi viện!

Mà cho dù không có thêm người đến, mình cứ vẫn bị vây khốn trong trận đến sức cùng lực kiệt, tới khi không cầm nổi thanh kiếm nữa, chúng không đánh mình cũng tự thua!

Tạ Vũ Diệp đứng lặng nhìn cuộc đấu, tới hai canh giờ mà vẫn chưa có quyết định gì.

Chàng nhớ lại lời dặn của sư phụ “Bất Quân Tán Nhân” trước lúc hạ sơn :

- “Gặp việc gì dù nhỏ hay lớn đều phải suy nghĩ thấu đáo phân rõ thiện ác, đừng để mắc mưu gian kẻ địch”!

Chàng tự hỏi :

- Thế nhưng ai ở đây ai là thiện, ai là ác, kẻ nào tốt, kẻ nào xấu? Hắc y lão nhân anh khí凛凛, tất không phải là người xấu! Còn mỹ thiếu niên diện mạo như thiên thần, vừa gặp mình đã có ngay hảo cảm càng không thể là người xấu!

Chỉ có bốn tên lam y hán tử kia vừa mở miệng thì đòi giết, nhất định là lũ hung đồ chẳng nghi!

Quả tình thanh y thiếu niên làm cho Tạ Vũ Diệp rất có hảo cảm, mới thấy y, chàng đã có cảm giác như đó là đệ đệ của mình.

Chàng không có người thân, càng không có đệ đệ, làm sao lại có cảm giác như thế?

Vì sao, chính Tạ Vũ Diệp cũng không sao giải thích được!

Thế nhưng lúc này, tình cảnh của mỹ thiếu niên đã trở nên nguy ngập, Tạ Vũ Diệp không có thời gian đắn đo nhiều, chàng hú lên một tiếng, thân thể giống như mũi tên bật khỏi dây cung lao tới đấu trường.

Hắc y lão nhân vừa nghe tiếng hú chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì mắt hoa lên, nhìn lại đã thấy trong hiện trường đã xuất hiện thêm một người. Người đó lướt qua bên bốn tên lam y hán tử đang vùng kiếm rất nghiêm mật...

- Keng! Keng! Keng! Keng!

Một loạt âm thanh chát chúa vang lên, sau đó mọi âm thanh ngừng bật!

Hắc y lão nhân chớp mắt nhìn lại, thấy bốn tên lam y hán tử đã ngã lăn ra, đầu một nơi người một nẻo, máu từ cổ họng tuôn ra như suối, thậm chí không tên nào kêu lên được một tiếng!

Tạ Vũ Diệp đáp xuống đất, tra kiếm vào bao, đứng đối diện với mỹ thiếu niên, chấp tay cười nói :

- Tiểu huynh đệ thân thủ thật tốt!

Chưa biết người ta bao nhiêu tuổi, có thật bé hơn mình hay không mà cứ xưng bừa đi!

Tạ Vũ Diệp còn chưa biết mình vừa phạm phải một điều đại kỵ trong võ lâm!

Chàng không biết rằng người trong võ lâm hầu hết đều kiêu ngạo, tự thị rất cao, trừ trường hợp mình mở miệng khẩn cầu, nếu không thà tử trận còn hơn để người trợ giúp, nếu không rất dễ dẫn đến chuyện thị phi, nhiều trường hợp vì thế mà sinh ra ân oán, tranh chấp từ đời này qua đời khác!

May mà mỹ thiếu niên dường như cũng là người mới xuất đạo nên không lưu tâm đến việc này.

Thấy Tạ Vũ Diệp nhả nhận như thế, y vội chấp tay hoàn lễ, nhoẻn miệng cười đáp :

- Huynh đài quá khen làm tại hạ thêm hổ thẹn! Đa tạ huynh đài xuất thủ trợ giúp! Thủ pháp “Lăng Không Nhiếp Vật” vừa rồi của huynh đài quả là cao minh!

Mỹ thiếu niên nói bằng giọng rất thành khẩn, chỉ ít là Tạ Vũ Diệp có cảm giác như thế.

Từ bảy tám tuổi đã mồ côi cha mẹ, không còn ai thân thích trên đời, từ đó tới thiên môn phong sống với “Bất Quần Tán Nhân”, trong mười mấy năm, bên cạnh Tạ Vũ Diệp chỉ có sư phụ và bảy khỉ, đừng nói không có một người bạn đồng niên dễ thương thế này để tâm sự, bây giờ gặp mỹ thiếu niên, chàng đâm ra quý mến ngay từ cái nhìn đầu tiên, từ đó sinh ra hảo cảm cũng là chuyện thường tình.

Chàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt đẹp sáng như sao hữu thần của thiếu niên, đôi môi đỏ thắm và thanh tú như môi thiếu nữ, làn da trắng ngần làm cho thiếu niên xấu hổ đỏ mặt lên.

Chợt nghe hắc y lão nhân nói :

- Đa tạ đại ân cứu mệnh của hai vị thiếu hiệp! Biết rằng đại ân không thể nói một chữ “tạ” là xong, nhưng trước tiên tiểu lão nhi xin kiến lễ!

Hai thiếu niên cùng quay lại nhìn, quả nhiên thấy lão nhân toan quỳ xuống, mỹ thiếu niên miệng cười khanh khách nói :

- Xin lão trượng đừng làm thế! Nói xong vội vàng tránh đi.

Tạ Vũ Diệp đưa tay phát ra một luồng kinh phong khiến lão nhân không sao quỳ xuống được đành đứng nguyên, vái liền mấy vái.

Tiểu lão nhi là Tư Đồ Khang, Tổng tiêu đầu của “Tứ Hải tiêu cục”. Dám hỏi quý tính đại danh của hai vị ân công?

Mỹ thiếu niên nói :

- Thì ra lão tiền bối là “Thần Dao” Tư Đồ lão anh hùng ở “Tứ Hải tiêu cục”! Tiểu khả là Lăng Vô Linh!

Tạ Vũ Diệp chấp tay nói :

- Còn văn bối họ Tạ, thảo tự Vũ Diệp.

Tư Đồ Khang hổ thẹn nói :

- Nếu hôm nay tiểu lão nhi không được hai vị xuất đỉnh lực tương trợ thì chắc chắn hãn bối bỏ mạng ở đây rồi!

Tạ Vũ Diệp buông lời an ủi :

- Lão tiền bối lấy một địch bốn nên tạm thời mất thế thượng phong cũng là chuyện đương nhiên, nhưng lão tiền bối đao pháp kỳ ảo như vậy, về sau ai thắng ai bại khó mà nói trước được. Chỉ không biết lão tiền bối với bốn người kia có ân oán thế nào?

- Ài!

Tư Đồ Khang vừa buông tiếng thở dài, chưa kịp trả lời thì từ chiếc xe đồ trên đường, một tên hán tử mặt đỏ bước lại gần, chấp tay cúi người trước Tư Đồ Khang nói :

- Xin Tổng tiêu đầu và hai vị thiếu hiệp lên xe! Trời đã về chiều, chỉ sợ không kịp đến chỗ trú đêm.

Tư Đồ Khang ngẩng mặt nhìn trời. Lúc ấy quả nhiên mặt trời đã chéch về tây chỉ còn độ ba con sào nữa là lặn.

Vừa rồi trận kịch chiến đã mất không ít thời gian làm lỡ chuyến hành trình, nếu còn chần chừ thì lỡ nơi nghỉ trọ mất.

Nghĩ thế liền chấp tay hướng sang Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh nói :

- Hai vị thiếu hiệp hình như đều đi cùng đường. Tiểu lão nhi rất hân hạnh nếu được hai vị cùng đi!

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Lần này hạ sơn, sư phụ dặn mình hành khứ giang hồ để học hỏi kinh nghiệm, đồng thời tra tìm hành tích cừu nhân để báo thù. Hiện giờ Cự Linh giáo là môn phái nào, địa bàn ở đâu mình còn chưa biết. Nhưng tặc đảng này lực lượng không nhỏ, trong giang hồ ắt có người biết rõ, sau này quen biết thêm một số nhân vật giang hồ thì chẳng khó gì mà không điều tra ra. Không chừng vị Tổng tiêu đầu này biết cũng nên. Ngoài ra vị huynh đệ Lăng Vô Linh này võ công bất tục, tất là môn hạ của một bậc danh sư nào đó, võ công đã cao mà nhân phẩm cũng rất tốt, nếu được đi cùng vị đó, tìm hiểu thêm, nếu có thể kết làm bằng hữu cùng nhau hành sự cũng hay!

Nghĩ thế, chàng nhìn sang Lăng Vô Linh nói :

- Được tiền bối ưu ái như thế, văn bối vô cùng cảm kích, chỉ không biết ý vị tiểu huynh đệ này thế nào?

Lăng Vô Linh cười nói :

- Khu vực này đều là sơn đạo hiểm trở cách xa trấn thành, chúng ta dù chưa quen biết nhưng tới đây cũng có thể gọi là đồng đạo, kết làm đồng hành vẫn cứ yên tâm hơn. Tiểu khả đồng ý!

Ba người thỏa thuận xong thì tên hán tử mặt đỏ cũng vừa đánh xe tới gần, mở cửa thùng xe nói :

- Mời Tổng tiêu đầu và hai vị thiếu hiệp lên xe.

Tạ Vũ Diệp nhìn vào, thấy trong xe chất nhiều hòm gỗ lớn nhỏ nhưng vẫn còn thừa chỗ cho ba người ngồi.

Tư Đồ Khang chỉ vào xe cười nói :

- Đây là một chuyến ám tiêu, trên xe gồm vàng bạc và ngân phiếu tổng trị giá tới hai mươi vạn lạng chờ đến kinh sư. Vì số lượng lớn như thế nên tiểu lão nhi phải đích thân đi bảo tiêu, hơn nữa chuyến đi được giữ tuyệt đối bí mật.

Tiểu lão nhi dự định sau khi hoàn thành chuyến tiêu này sẽ rửa tay gác kiếm, đóng cửa tiêu cục. Thế nhưng không ngờ tới đây thì xảy ra sự cố nghiêm trọng này!

Lão buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Nếu không được hai vị kịp thời bạt đao tương trợ thì chẳng những chuyến tiêu bị cướp, tiểu lão nhi ngậm hận mà chết ở đây mà danh tiếng “Tứ Hải tiêu cục” gây dựng được mấy chục năm, nay cũng trôi xuôi theo dòng nước!

Nói xong dẫn Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh lên xe.

Tên hán tử mặt đỏ ra roi quát ngựa. Chỉ nghe “vút” một tiếng, con ngựa hú vang, tung vó lao đi. Bốn tên hán tử bận khinh trang lúc trước vây quanh chiếc xe cũng nhảy lên ngựa hộ tống hai bên.

Xe đi được một quãng, Lăng Vô Linh chợt lên tiếng hỏi :

- Theo tiểu khả biết thì “Tứ Hải tiêu cục” là tiêu cục có uy danh lớn nhất giang hồ, theo lời tiền bối vừa rồi thì chuyến đi này là ám tiêu được giữ rất bí mật. Không biết kẻ nào điều tra được bí mật đó và cả gan dám chặn tiêu xa của “Tứ Hải tiêu cục” cướp tiêu?

“Thần Dao” Tư Đồ Khang đáp :

- Tiểu lão nhi chủ trì “Tứ Hải tiêu cục” đến nay đã hơn ba chục năm nhưng chưa bao giờ để mất một chuyến tiêu nào. Tiêu xa của “Tứ Hải tiêu cục” đã ruổi khắp giang hồ, bắc lục tỉnh nam thất tỉnh tổng cộng mười

ba tỉnh trong toàn quốc chẳng nơi nào không lưu lại vết bánh xe của “Tứ Hải tiêu cục”! Không ngờ hôm nay ở Hắc Thạch Lĩnh này lại gặp phải sát tinh!

Lão buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Thực ra hơn ba chục năm qua “Tứ Hải tiêu cục” làm ăn yên ổn không phải vì võ công của Bốn tiêu cục quá cao mà không ai dám động tới, chủ yếu là tiểu lão nhi giao thiệp phóng khoáng với các bằng hữu trong hắc đạo nên được họ nể nang mấy phần. Thế nhưng nay gặp phải bọn ma đầu trong Cự Linh giáo thì chúng không thêm kiêng nể chút nào!

Nghe ba tiếng Cự Linh giáo, trong lòng Tạ Vũ Diệp liền rung động, buột miệng hỏi :

- Lão tiền bối nói gì? Bọn bốn tên lam y hán tử vừa chặn đường cướp tiêu là người của Cự Linh giáo? Chúng là ai mà hung hăng như vậy?

- Ài!

“Thần Dao” Tư Đồ Khang lại buông tiếng thở dài nói :

- Thiếu hiệp có lẽ còn chưa biết, Cự Linh giáo nổi lên thành một đại ma giáo lớn nhất và hung bạo nhất giang hồ từ một vài chục năm nay. Hai vị chớ nên đụng vào ma giáo đáng sợ đó!

Tới đây, Tạ Vũ Diệp nghe tiếng nghiêng răng ken két, liền nhìn sang, thấy Lăng Vô Linh nhú chặt đôi mày, mặt tái mét, mắt sáng rực như hai hòn than, dáng điệu trông rất đáng sợ, ngạc nhiên tự hỏi :

- Vì sao nghe nói đến Cự Linh giáo, vị bằng hữu này lại tỏ ra căm thù đến thế? Lại còn cái tên “Vô Linh”, chẳng lẽ cái tên đó cũng có nghĩa là đối kháng lại với “Cự Linh”? Chẳng lẽ y và Cự Linh giáo cũng có thâm cừ đại hận gì?

“Thần Dao” Tư Đồ Khang nói tiếp :

- Có lẽ tạ thiếu hiệp xuất đạo chưa lâu nên còn chưa biết nhiều về Cự Linh giáo, tiểu lão nhi xin thuật rõ cho thiếu hiệp biết...

- Cự Linh giáo trước đây chỉ là một bang hội bí mật chủ yếu là hoạt động kinh doanh, khai thác các mỏ vàng và bảo kê các tửu lầu, khách điểm, sòng bạc nên không được giang hồ chú ý lắm, thế nhưng từ khi tân Giáo chủ Mỹ Thiết Am lên nắm quyền hành thì Cự Linh giáo phát triển rất nhanh, mười mấy năm nay được coi là giáo phái lớn nhất và cũng hung bạo, đáng sợ nhất võ lâm.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Mỹ Thiết Am là nhân vật như thế nào mà ghê gớm như vậy?

Tư Đồ Khang đáp :

- Mỹ Thiết Am có trác hiệu “Cự Linh ma đao”, người trong võ lâm còn gọi hắn là “Hấp Huyết Cương Ma”. Một trăm linh tám chiêu “Kim Cương đao pháp” của hắn đã luyện tới mức xuất quỷ nhập thần, được coi là cử thế vô song!

Ngoài ra nội công “Vạn Huyết Sát Công” của hắn càng lợi hại! Khi đối địch, chỉ cần Mỹ Thiết Am vận nội công này thì nhiệt khí bức xa mấy trượng, đối thủ chưa kịp động thủ đã bị huyết mạch sôi lên mà chết! Nghe nói đó là hắn mới luyện “Vạn Huyết Sát Công” mới bảy tám thành hỏa hầu. Nhưng những cái đó chỉ là truyền ngôn, còn thực hư ra sao thì không ai biết vì chưa nghe nói có ai đã từng giao thủ với Mỹ Thiết Am mà còn sống. Thủ hạ của Mỹ Thiết Am có Tứ đại hộ pháp gọi là “Xuân, Hạ, Thu, Đông”. Dưới quyền Giáo chủ có bát đường, thế lực cực kỳ hùng hậu.

Nhiều năm nay Mỹ Thiết Am không giấu giếm tham vọng của hắn là sát nhập các đại môn phái vào thuộc quyền mình, trở thành Võ lâm Minh chủ. Nghe nói Cái bang, Lãnh Vân bang, Cùng Lai phái và Trường Sơn Phái đã nằm trong sự khống chế của Cự Linh giáo. Ngoài ra hầu hết các nhân vật và môn phái hắc đạo và bọn cự phú, tài chủ các nơi đều đã quy thuận Mỹ Thiết Am. Tỉ như Kim Lăng có “Tập Mậu Tiền Trang”, Dự Nam có “Yến Túy Sơn Trang”, Phổ Tây có “Tùng Thạch Trại” và rất nhiều bang hội, môn phái khác.

Cự Linh giáo cùng bọn theo hùa chúng gây nên rất nhiều vụ án thảm khốc trong toàn võ lâm, thủ đoạn cực kỳ tàn bạo, chưa bao giờ để ai sống sót thoát khỏi hiện trường. Không những giết người mà còn thiêu hủy trang viên người ta, xóa mọi dấu vết. Thế nhưng tiểu lão nhi chưa nghe ai nói là chúng tiến hành vụ cướp tiêu nào. Có lẽ chuyến tiêu này quá lớn làm chúng nảy lòng tham.

Chuyến này vì tiểu lão nhi mà hai vị thiếu hiệp kết thành oán cừu với chúng, sau này phải hết sức cẩn thận mới được! Trong giang hồ, người của hắc bạch lưỡng đạo chỉ cần nghe danh Cự Linh giáo, chẳng ai không thất kinh biến sắc. Hai vị tuy võ công trác tuyệt, nhưng Cự Linh giáo có quá nhiều cao thủ, Mỹ Thiết Am có thể coi là nhân vật đệ nhất giang hồ, vì thế cũng nên lưu tâm chúng trả thù mới được.

Hai vị ân công vì cứu tính mạng tiểu lão nhi và uy danh “Tứ Hải tiêu cục” mà kết thù oán với Cự Linh giáo. Đại ân không thể nói một chữ “tạ” là xong.

Sau này nếu có việc gì cần đến tiểu lão nhi xin hãy cho người đến “Tứ Hải tiêu cục” báo một tiếng, tiểu lão nhi dù có suất linh toàn tiêu cục nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng quyết không từ nan!

Tạ Vũ Diệp nghĩ ngợi chốc lát rồi hỏi :

- Tiền bối làm sao biết bốn tên lam y hán tử chặn đường mình ở Hắc Thạch Linh là người của Cự Linh giáo?

Lăng Vô Linh chợt nhìn chàng hỏi :

- Tạ huynh không để ý nhận thấy trên cổ áo chúng có dính một mảnh hồng điều, tay áo cũng có một dấu son hay sao? Đó là tiêu chí của Cự Linh giáo đấy! Hơn nữa chỉ Cự Linh giáo mới hạ thủ tàn độc như thế, vừa ra tay là hạ sát thủ bất kể đối phương là ai...

Khi nói câu này, Lăng Vô Linh mặt đầy sát cơ, ánh mắt phát ra những tia thù hận vẫn chưa nguôi.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Vị tiểu huynh đệ này đúng là ghét ác như cừu!

Tư Đồ Khang tiếp lời :

- Tạ thiếu hiệp! Vị Lăng ân công này nói đúng đấy! Trước đây tiểu lão nhi nghe nói người của Cự Linh giáo một khi đã xuất thủ tất phải đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, nay mới biết quả không sai! Chỉ sợ chuyến tiêu này Cự Linh giáo cho người hành động không trót lọt thì chúng còn chưa chịu bỏ qua đâu!

Lăng Vô Linh chợt nhìn sang Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Vừa rồi tại hạ bị chúng vây trong trận, nếu không có Tạ huynh tương trợ thì chỉ e khó thoát khỏi trận này. Huynh có biết đó là trận gì không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Huynh đệ không rành trận thức lắm. Hình như đó là “Tứ Tượng Trận”!

Lăng Vô Linh gật đầu nói :

- Không sai! Trận pháp bọn này quả là lợi hại! May có tuyệt chiêu “Lăng Không Nhiếp Vật” của Tạ huynh vừa khéo là sát tinh của trận này...

“Thần Dao” Tư Đồ Khang cười “hô hô” nói :

- Thủ pháp “Lăng Không Nhiếp Vật” của Tạ thiếu hiệp quả là đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa! Tiểu lão nhi thậm chí không kịp nhận ra vì sao mà bốn tên lam y hán tử bị đoạt mất kiếm nữa! Hôm nay quả thật tiểu lão nhi được khai nhãn giới. Hô hô hô hô hô... Thế mới gọi là “sóng trường giang lớp sau xô lớp trước, ở giang hồ tân nhân thắng cựu nhân”, võ lâm hậu bối có hai vị nghĩa cử hào hiệp, võ công xuất chúng thế này thì còn sợ gì Cự Linh giáo dám ngang nhiên hoành hành, đè nén bức hại võ lâm nữa?

Lăng Vô Linh mắt chợt long lên, “hừ” một tiếng nói :

- Bọn chuột Cự Linh giáo cứ chờ đó sẽ biết tay! Ta gặp một tên giết một tên, gặp trăm tên giết đủ mười chục! Cho đến khi không còn một tên nào nữa mới hả được mối hận trong lòng!

Y nói xong đứng phắt lên, thần tình tỏ ra vô cùng kích động.

“Thần Dao” Tư Đồ Khang nhủ mảy hỏi :

- Giữa Lăng thiếu hiệp và Cự Linh giáo chẳng lẽ có mối cừu hận gì? Có phải cái tên Vô Linh cũng có thâm ý là giết sạch Cự Linh giáo như lời thiếu hiệp vừa nói?

Lăng Vô Linh nghiêng rằng đáp :

- Đâu chỉ có cừu hận? Phải nói Cự Linh giáo đối với tiểu khả có mối thâm cừu huyết hải bất cộng đái thiên!

Tư Đồ Khang nhỏ nhẹ hỏi :

- Căn do thế nào thiếu hiệp có thể kể cho tiểu nhi và tạ thiếu hiệp đây nghe được không?

Tạ Vũ Diệp nghe nói thế cũng nhìn Lăng Vô Linh chăm chú chờ nghe.

Lăng Vô Linh trầm giọng kể :

- Gia phụ là Lăng Thành Đỉnh, đệ tử của Chưởng môn nhân phái Cùng Lai.

Cự Linh giáo muốn uy hiếp phái cùng lai phải hàng phục chúng, trước tiên cho người đến mua chuộc gia phụ nhưng không được liền ra mặt hung đồ đe dọa nếu không quy thuận Cự Linh giáo thì sẽ tiêu diệt Cùng Lai phái, đồng thời sẽ hại toàn gia chúng tôi.

Để thực hiện lời đe dọa đó, chúng đã hạ độc thủ đối với vị trưởng lão của cùng lai là “Tam Tiên Tuyệt Hộ” Quy Hải Bình để làm gương, nhưng gia phụ là một thiết hán kiên cường nên quyết không khuất phục.

Vào một ngày trong tiết thanh minh tháng ba, Cùng Lai phái tổ chức cúng tế các vị tổ sư, gia mẫu cũng nằm trong số đó.

Bọn tặc đảng Cự Linh giáo thừa cơ đột kích, giết hại hầu hết những người trong đoàn, một tên cầu tặc là Tăng Diên Tề định giữ trò đối bại đối với gia mẫu nhưng bị người kháng cự kịch liệt.

Biết khó lòng giữ tròn tiết hạnh trước lũ mặt người dạ thú này, gia mẫu đã cắn lưỡi tự tử.

Lăng Vô Linh kể tới đó thì khóc nức lên nói :

- Gia mẫu chết thật thảm!

Trong thâm tâm Tạ Vũ Diệp coi Lăng Vô Linh như đệ đệ mình, thấy vai y run lên, lệ chảy đầm đìa như vậy thì rất thương tâm, đứng lảo đảo gần định ôm lấy Lăng Vô Linh an ủi mấy câu, nào ngờ bị Lăng Vô Linh vung tay đánh ra một chưởng.

Có lẽ do lòng thù hận của y đối với Cự Linh giáo quá lớn, trong lúc kích động nên không kiềm chế được mà hành động lỗ mãng nên xuất hết lực bình sinh.

Tạ Vũ Diệp bị bất ngờ không tránh kịp nên lãnh trọn một chưởng, nhưng còn kịp vận “Ngô Dương thần khí” hộ thân. Nếu đối người khác, dù không bị đánh chết ngay cũng bị chưởng lực làm bắn ra khỏi xe.

Nhờ kịp thời vận “Ngô Dương thần khí” hộ thân nên Tạ Vũ Diệp mới không bị thương, ngơ ngác nhìn Lăng Vô Linh, buông tiếng thở dài ngồi xuống.

Lăng Vô Linh lúc ấy mới định thần nhưng lại vô cùng kinh ngạc khi thấy Tạ Vũ Diệp trúng phải “Cửu U âm khí” của mình mà hoàn toàn không bị thương tổn chút gì.

Nên biết Lăng Vô Linh được vị cao thủ lừng danh phật môn là “Hàn Nguyệt thần ni” chân truyền “Cửu U âm khí” là công phu phật môn tối cao, Lăng Vô Linh đã luyện tới bảy tám thành hỏa hầu, đánh trúng Tạ Vũ Diệp mà chàng vẫn bình thản như không, làm sao Lăng Vô Linh không kinh hãi được?

Ngẩn người nhìn Tạ Vũ Diệp một lúc, Lăng Vô Linh mới cất giọng nhỏ nhẹ nói :

- Tạ huynh! Xin thứ lỗi cho tiểu đệ lỡ tay, bởi vì quá kích động nên mê loạn thần trí!

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Hiền đệ đừng nên tự trách mình nữa! Đại cừu phụ mẫu ghi tâm khắc cốt, trong trường hợp đó không ai tự chủ được đâu!

“Thần Dao” Tư Đồ Khang chứng kiến đầu đuôi sự việc, ngạc nhiên tự hỏi :

- Tạ Vũ Diệp muốn an ủi Lăng Vô Linh, vì sao chưa chạm đến người mà Lăng thiếu hiệp phản ứng kịch liệt như thế? Chẳng lẽ Lăng thiếu hiệp là nữ giả nam?

Lão chăm chú nhìn kỹ một chút rồi tự trả lời :

- Không sai! Nước da trắng ngần, đôi môi nhỏ đỏ hồng rất thanh tú, đôi mắt kiêu diễm, lại thêm nét mày lá liễu, cho dù là nam nhân tuấn tú thế nào cũng không tuyệt mỹ như thế được?

- Nghĩ thế nhưng lại không nói câu gì?

Lăng Vô Linh thấy ánh mắt lão Tổng tiêu đầu nhìn mình có vẻ khác thường sợ lão cật vấn, vội kể tiếp :

- Lúc ấy tiểu khả mới chưa đầy một tuổi, trước khi tự vẫn, gia mẫu thừa cơ tại trường hỗn loạn đã ném tiểu khả vào một hốc cây đại thụ mà không để địch nhân trông thấy. Có lẽ cảnh tàn sát làm tiểu khả quá khiếp sợ không dám khóc hoặc đã ngất đi nên không bị tặc nhân phát hiện. Khi tỉnh lại thì mình đã ở trong “Hàn Nguyệt am”.

Gia mẫu là tiểu sư muội của am chủ “Hàn Nguyệt am” Hàn Nguyệt thần ni, thần ni đến cùng lai là để thăm gia mẫu, không ngờ tới đó thì cuộc thăm biến đã chấm dứt, tặc đảng đã rút đi. Thấy gia mẫu đã chết, thần ni ra sức tìm tiểu khả mà không thấy, cuối cùng nghe tiếng khóc trong hốc cây mới phát hiện ra liền đem về “Hàn Nguyệt am” nuôi dưỡng, còn Cùng Lai phái nghe nói sau này cũng bị tặc đảng Cự Linh giáo thao túng ...

Tạ Vũ Diệp nhớ lại cuộc thăm sát ở Tạ gia trang, lập tức nổi cơn cuồng nộ, mắt phát ra tia lửa hận thù, nghiến răng nói :

- Bọn cẩu tặc Cự Linh giáo thật đáng chết! Đem tất cả băm thành muôn mảnh mới xứng tội!

3. Tặc Đảng Cự Linh Giáo

Thấy ánh mắt và vẻ mặt của Tạ Vũ Diệp khi nói về Cự Linh giáo đáng sợ như thế, “Thần Dao” Tư Đồ Khang cũng phát run, nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ cả vị thiếu hiệp này cũng có thâm cừu đại hận với Cự Linh giáo?

Phải qua thời gian chừng một tuần trà, Tạ Vũ Diệp mới dần dần bình tĩnh lại.

Tuy nhiên hình ảnh tang thương ở Tạ gia trang mười một năm trước giờ được gợi lại vẫn tái hiện rõ mồn một trong tâm trí chàng giống như vừa mới hôm qua, phụ thân chàng nằm chết thảm trong vũng máu, kiếm vẫn nằm chắc trong tay, mắt vẫn mở trừng trừng, xung quanh đó là xác người nằm chất đống, Tạ Vũ Diệp lúc đó còn quá nhỏ nên chưa lĩnh hội hết nỗi đau khốn cùng ...

Bây giờ gặp người cùng cảnh ngộ, Tạ Vũ Diệp không nén được lòng kể lại cho Tư Đồ Khang và Lăng Vô Linh nghe về gia cảnh bi thảm của mình.

Kể xong cả chàng và Lăng Vô Linh đều nước mắt chứa chan, tuy nhiên sau khi bày giải nỗi lòng, Tạ Vũ Diệp thấy lòng mình vơi đi đôi chút. Còn Lăng Vô Linh thì mở to mắt nhìn chàng đầy xúc động và thương cảm.

Tư Đồ Khang định nói mấy lời an ủi nhưng cuối cùng nghĩ lại cứ để cho hai thiếu niên trút hết những dòng lệ sầu đau.

Tư Đồ Khang hỏi :

- Tạ thiếu hiệp làm thế nào mà tránh qua được kiếp nạn?

Tạ Vũ Diệp thở dài đáp :

- Sau khi hủy diệt tạ gia Trang xong, chúng còn mai phục ở đó. Còn may mà tại hạ cùng nhị sư bá Công Tôn Dực Thu đến dâng hương tại một ngôi chùa cách bảy chục dặm nên thoát khỏi độc thủ. Tuy vậy sau khi hồi trang hai bá diệt cũng bị một tên Đường chủ trong Cự Linh giáo là “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính và bốn tên truy sát.

Công Tôn sư bá bị Ô Tư Kính giết chết, tại hạ bị hấn tra tấn bẻ gãy cả tay chân, may nhờ có người cứu thoát, ra sức chữa trị mới sống được tới bây giờ...

Tới đó thì cảm hờn nghiêng rằng nói :

- Lãng đệ đệ! Chúng ta với Cự Linh giáo quyết không đội trời chung. Sau này gặp lại tên cầu tặc Ô Tư Kính, huynh đệ quyết không để hắn sống. Còn tên Tăng Diên Tề tàn hại lệnh đường, hiện đệ có còn nhớ hắn không?

Lãng Vô Linh nghiêng rằng đáp :

- Lúc đó tiểu đệ còn nhỏ, hơn nữa sợ quá ngất đi. Sau này mới nghe sư phụ “Hàn Nguyệt thần ni” kể lại. Nhưng với đặc điểm của hắn thì không khó nhận ra.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Đặc điểm thế nào?

Lãng Vô Linh đáp :

- Gia sư nói rằng dưới tay phải hắn có một nốt ruồi lớn bằng đồng tiền mọc lên một chòm râu đen. Tiểu đệ đã lập thề dù chết cũng phải giết cho bằng được hắn!

Lúc ấy trời đã bắt đầu tối mà vẫn chưa gặp được trấn thành nào để trọ.

Vì tiêu xa chở rất nhiều vàng bạc nên để bảo đảm an toàn không dám ngủ lại trong rừng nên tiếp tục đi. Bốn vị tiêu sư tay cầm dao cưỡi ngựa đi hai bên tiêu xa không dám rời, mắt cảnh giác nhìn vào những nơi khả nghi.

Nhưng cuối cùng rồi cũng đến trấn mà không phải gặp biến cố gì.

Đó là một trấn lớn có tên là Ngọc Điền Trấn.

Vào tới trấn, Tư Đồ Khang lập tức ra lệnh cho thuộc hạ tìm khách điểm trọ lại.

Họ vào một khách điểm khá rộng rãi yên tĩnh, khách nhân không đông lắm.

Tạ Vũ Diệp muốn ở chung với Lãng Vô Linh một phòng để trò chuyện nhưng Lãng Vô Linh cương quyết cự tuyệt nên chàng đành nhường bộ.

Ăn tối xong, mọi người về phòng ngủ thì đã canh ba.

Vụ thảm án ngày xưa vẫn tiếp tục hiện lên trước mặt Tạ Vũ Diệp khiến chàng không sao chợp mắt được.

Suốt mười một năm ở Thiên Bồn Phong ngày đêm dốc luyện võ và đọc sách, sống với sư phụ “Bất Quần Tấn Nhân” và bấy khi, sư phụ không muốn gợi lên nỗi đau trong lòng Tạ Vũ Diệp nên chàng cũng phôi phai đi.

Hôm nay, gặp bọn cuồng đồ Cự Linh giáo, nghe Lãng Vô Linh kể lại thân thế mình, Tạ Vũ Diệp cũng không nén được kể lại thảm trạng ngày xưa mà chàng tận mắt chứng kiến, từ đó niềm đau và nỗi xúc động không sao xua đi được nữa.

Đang lục lại những hồi ức đau thương, Tạ Vũ Diệp chợt nghe trên mái nhà có tiếng động.

Với công lực cao tuyệt, các giác quan của Tạ Vũ Diệp cũng vô cùng thính nhạy đến mức trong phạm vi mười trượng có thể phát hiện được tiếng động trên mái nhà chính là tiếng bước chân người, mặc dù người đó đi rất khẽ.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Chắc là bọn Cự Linh giáo truy tận sát tuyệt quyết không bỏ qua chuyển tiêu của “Tứ Hải tiêu cục” quyết cướp cho bằng được!

Nghĩ thế chàng rón rén ngồi dậy rời khỏi giường nhảy qua cửa sổ phóng lên mái nhà, vừa kịp thấy một bóng đen lao vào khu vườn rập rập sát tường bên tả khách điểm rồi biến mất.

Tạ Vũ Diệp lập tức đuổi theo nhưng tìm trong khu vườn không thấy dạ hành nhân đâu nữa, có lẽ hắn đã vượt qua tường viện ra ngoài.

Tạ Vũ Diệp lao ra phố tìm quanh một vòng vẫn không có kết quả đành quay về, tuần thị quanh dãy phòng mình mà không thấy có gì đặc biệt.

Chợt một thanh âm phát ra từ căn phòng của Lăng Vô Linh :

- Sư phụ!

Tạ Vũ Diệp lập tức lao tới nhìn qua cửa sổ. Tuy trong đêm tối nhưng Tạ Vũ Diệp vẫn có thể nhìn rõ mọi vật.

Lăng Vô Linh nằm bình yên trên giường, hơi thở đều đặn, môi hé cười, không có triệu chứng gì bất thường!

Tạ Vũ Diệp tự cười thầm :

- Đó là Lăng đệ đệ nằm mê nói mộng mà thôi! Thế mà mình cứ tưởng...

Chàng yên tâm trở về phòng nằm ngủ.

Sáng hôm sau ăn uống xong, chiếc tiêu xa và đoàn hộ tống tiếp tục hành trình.

Ngồi trong xe, Tạ Vũ Diệp chợt nhớ đến mọi việc liền hỏi Tư Đồ Khang.

- Hôm qua tiền bối nói Cự Linh giáo hành động rất kiên quyết, đã quyết làm việc gì nếu chưa đắc thủ thì không chịu thôi. Văn bối nghĩ rằng chúng nhất định còn bám theo chúng ta, không chịu bỏ qua chuyển tiêu đâu. Từ đây đến kinh sử còn ít nhất ba ngày lộ trình nữa, tiền bối có cách gì đảm bảo an toàn chưa?

Tư Đồ Khang thở dài đáp :

- Tạ thiếu hiệp! Tiểu lão nhi chính đang đau đầu chưa biết giải quyết vấn đề phức tạp này thế nào đây, muốn nhờ..

Tới đó ngáp ngừng dừng lại.

Lăng Vô Linh nói :

- Tạ huynh! Chúng ta hãy cùng đi với Tổng tiêu đầu đến kinh đô. Nếu Cự Linh giáo cho người bám theo, chúng ta sẽ đại khai sát giới một trận cho đã! Ý huynh thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Lăng đệ đệ đã có ý như vậy, đương nhiên tiểu huynh tán thành...

Tư Đồ Khang vội cướp lời :

- Đa tạ hai vị ân công không bỏ. Được hai vị đi cùng thì tiểu lão nhi yên tâm rồi!

Thế nhưng vì chuyển tiêu này mà hai vị kết thành oán cừu với tặc đảng Cự Linh giáo, tiểu lão nhi cảm thấy ấy nấy bất an ...

Lăng Vô Linh liền nói :

- Tổng tiêu đầu cứ yên tâm! Tiểu khả và Tạ huynh có mối thù bất công đái thiên với tặc đảng, đã thề một mất một còn với chúng. Chỉ tiếc là chưa biết sào huyệt tặc đảng ở đâu. Dù chúng không tìm đến chúng tôi thì tiểu khả và tạ huynh cũng sẽ tìm chúng, tiền bối có gì mà áy náy? Thế nhưng lão tiền bối và Tạ huynh nói Cự Linh giáo nhất định sẽ chó người bám theo, làm sao tối qua không có động tĩnh gì cả?

Tư Đồ Khang cười nói :

Cự Linh giáo có rất nhiều cao thủ lợi hại, hơn nữa địch ám ta mình, khi phát hiện ra chúng thì đã muộn rồi! Hơn nữa có thể chúng đang tổ chức cạm bẫy gì ở phía trước cũng chưa biết chừng! Dù sao chúng ta cũng hết sức cẩn thận mới được!

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Làm sao Lăng đệ đệ biết chúng không bám theo? Chỉ sợ tối qua người nằm mê gọi sư phụ chúng cũng nghe thấy.

Tối đó kể lại chuyện tối qua mình phát hiện thấy dạ hành nhân đuổi theo nhưng không bắt được.

Lăng Vô Linh nghe kể đến chỗ mình nằm mê gọi sư phụ thì xấu hổ mặt đỏ bừng cúi đầu xuống.

Tư Đồ Khang nói :

- Đó không phải là thính giác Lăng thiếu hiệp không tin đâu. Sự thực là trong Cự Linh giáo có rất nhiều hảo thủ khinh công cao cường. Nếu không, chuyển tiêu này của “Tứ Hải tiêu cục”, tiểu lão nhi cho giữ bí mật như thế,, làm sao chúng phát hiện được?

Tạ Vũ Diệp ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Lão tiên bối! Theo văn bối thấy thì chưa hẳn vì Cự Linh giáo điều tra mà biết được rõ ràng lộ trình như vậy đâu! Làm sao chuyển tiêu này là ám tiêu, người ngoài đương nhiên không biết, xuất phát từ “Tứ Hải tiêu cục” không xảy ra biến cố gì, mãi đến chỗ hiểm yếu nhất là Hắc Thạch Lĩnh thì bị mai phục? Như thế chúng tổ đối phương đã bố trí kế hoạch cẩn thận...

Hiển nhiên là ý chàng muốn nói là có nội gián!

Tư Đồ Khang kinh dị hỏi :

- Ý thiếu hiệp là ...

Tạ Vũ Diệp đưa tay lên miệng ra hiệu Tư Đồ Khang đừng nói nữa rồi đưa tay chỉ vào ngực mình.

Tư Đồ Khang hiểu ngay, nhưng Lăng Vô Linh thì không hiểu gì, hoài nghi nhìn hai người.

Càng đi, đường sá càng mở rộng ra, không còn hoang vu như trước nữa, bên đường dân cư trù phú đông đúc, lâu lâu lại gặp một trấn thành, trên đường hành nhân ngựa xe tấp nập.

Mọi người biết đây cách kinh thành không xa nữa. Cự Linh giáo dù liệu lĩnh bao nhiêu cũng không dám gây án ngay trước mũi kinh thành nên yên tâm thêm không ít.

Tối đó đến Bảo Định phủ, chỉ cách kinh sư hai ngày đường, mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Tư Đồ Khang và Tạ Vũ Diệp là chưa yên tâm mắt cứ dôi nhìn ra hành nhân đông đúc ngoài cửa xe bằng ánh mắt cảnh giác.

Tư Đồ Khang là người lão luyện giang hồ, biết những lúc thế này càng dễ phát sinh biến cố bất thường.

Mỗi lúc trú điểm, lão kiểm tra các căn phòng rất kỹ lưỡng, đặc biệt đồ ăn thức uống trước khi ăn dùng chiếc trâm bạc thử cẩn thận. Ban đêm, cứ cách một khoảng thời gian đích thân Tổng tiêu đầu đi tuần tra các phòng ngủ và tiêu xa, thậm chí còn kiểm tra cả chuồng ngựa xem chúng có an toàn không.

Còn Tạ Vũ Diệp thì không ngủ mà cả đêm ngồi vận công vừa nghỉ ngơi cửa cảnh giới lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Tối hôm sau đến nghỉ lại ở một tiểu trấn gọi là Hồng Thạch phủ.

Ăn tối xong về phòng nghỉ, Tạ Vũ Diệp chợt thấy đầu vầng mắt hoa.

Tửu lượng chàng rất cao, chẳng mấy khi say rượu. Mấy hôm nay đi đường được Tư Đồ Khang chăm sóc cẩn thận nên cơ thể không có vấn đề gì, làm sao sinh ra triệu chứng khác thường này?

- Nhất định trong rượu trà hoặc thức ăn có vấn đề!

Tạ Vũ Diệp lập tức ngồi bàn tọa vận công bức độc chất ra ngoài cơ thể xong nhảy qua cửa sổ ra ngoài tới gần chiếc tiêu xa kiểm tra xem, thấy hai vị tiêu sư trực đêm đã ngủ say ngáy vang như sấm.

Chàng điểm nhẹ vào bụng hai người làm họ giật mình tỉnh dậy. Khi nhận ra Tạ Vũ Diệp, hai người mới yên tâm.

Tạ Vũ Diệp thấp giọng nói :

- Chỉ còn một vài đêm nữa là chuyến đi trót lọt, hai vị chịu khó thức đừng ngủ, đêm nay chỉ e có vấn đề đấy!

Tạ Vũ Diệp nói trở về phòng thấy Tư Đồ tổng tiêu đầu và Lăng Vô Linh đều ngủ say liền gọi hai người dậy.

Tư Đồ Khang ngạc nhiên nói :

- Làm sao tiểu lão nhi hôm nay ngủ say thế này?

Tạ Vũ Diệp thấp giọng nói :

- Cái đó điều tra sau. Tiền bối hãy vận công cho tỉnh táo rồi chúng ta ra xe chuẩn bị!

Lát sau Tư Đồ Khang gọi thêm hai tên tiêu sư Điền Chính Danh, Đồng Cơ Minh cùng đi ra chỗ đậu xe.

Tư Đồ Khang bảo Đồng Cơ Minh và Điền Chính Danh đến chi viện cho hai tên trực, còn mình cùng Tạ Vũ Diệp , Lăng Vô Linh nấp trong bụi cây quan sát.

Ngồi chờ chừng một tuần trà, Tạ Vũ Diệp khẽ giọng nói :

- Tới rồi!

Tư Đồ Khang ngạc nhiên tự hỏi :

- Tới rồi? Sao mình không phát hiện được gì cả?

Thế nhưng lát sau, lão cũng nghe được tiếng y phục sột soạt, hiển nhiên dạ hành nhân đang đến gần.

Tiếp đó bốn người mặc dạ hành y từ trên mái nhà đối diện đáp xuống hiện trường, nhẹ nhàng chiếc lá rơi, không làm kinh động tới một hạt bụi!

Lăng Vô Linh khẽ thốt lên thán phục :

- Khinh công bọn này quả là tinh diệu!

Trên xe, bốn tiêu sư vẫn chưa phát hiện thấy gì.

Bốn dạ hành nhân dường như sắp sẵn kế hoạch từ trước, vừa đáp xuống đất đã rút kiếm ra, đồng thời tiến thẳng đến chỗ chiếc tiêu xa.

Đêm rất tối, chỉ một mình Tạ Vũ Diệp là nhìn rõ sự vật như ban ngày, Tư Đồ Khang và Lăng Vô Linh chỉ thấy mờ mờ, còn bốn tên tiêu sư thì chưa hay biết gì.

Mãi đến khi bốn dạ hành nhân tới sát chiếc tiêu xa mới vang lên tiếng quát :

- Ai?

Bọn dạ hành nhân lập tức tấn công, vì bốn tiêu sư hai người ngồi đầu xe , hai người ngồi cuối xe nên đối phương cũng chia làm hai mũi công kích.

Tiếng quát của tên tiêu sư vừa mới phát ra, Tạ Vũ Diệp, Tư Đồ Khang, Lăng Vô Linh đã lao thẳng tới chiếc xe.

Tạ Vũ Diệp nhắm sang hai tên dạ hành nhân ở cuối xe, vừa tới nơi đã nhắm tên thứ nhất vùng kiếm phát một chiêu “Thu Phong Tảo Diệp”. Dạ hành nhân vội vàng quay lại vùng kiếm nghênh tiếp.

“Choang” một tiếng, hai thanh kiếm chém vào nhau phát ra một tiếng nổ đing tai nhức óc và một quãng lửa chói lòa, tên dạ hành nhân cảm thấy hổ khẩu tê chồn không sao giữ nổi thanh kiếm để nó bay vút đi, vạch thành một đường cong sáng chói giữa khoảng không.

Tên thứ hai thấy đồng bọn bị đánh bay binh khí vội lao sang chi viện. Chân hắn còn chưa chạm đất, tay phải đã vùng kiếm phát một chiêu “Cuồng Phong Bạt Thụ” chém xuống tay trái Tạ Vũ Diệp, đồng thời tay trái giương hai ngón trở và giữa xuất chiêu “Trường Không Tử Dực” điểm tới chàng.

Chẳng những thân pháp linh hoạt mà chiêu thức cũng hết sức tàn độc.

Dạ hành nhân bị đánh bay mất kiếm cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại, tay trái phát chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” đánh tới tiểu phúc Tạ Vũ Diệp, bàn tay phải chụp lại như mũi kiếm chọc tới sườn trái đối phương!

Tạ Vũ Diệp không hề bối rối, vai trái hạ xuống tránh kiếm địch, đồng thời tay phải đưa lên phát một chiêu “Cử Hỏa Thiêu Thiên” điểm tới uyển mạch tay phải địch, còn tay trái lại phát chiêu “Hoạch Địa Vi Giới”, sống bàn tay chém mạnh ra.

Nếu tên dạ hành nhân không chịu tán chiêu lùi lại thì nhất định cả hai cánh tay hẳn đều bị phát nên bắt buộc phải thu chiêu nhảy lùi ba bước!

Hóa giải xong chiêu thức đối phương, Tạ Vũ Diệp biến chiêu cực nhanh, lách người sang tả nửa bước rồi thì triển hai chiêu “Lục Bích Hoa Sơn” và “Hải Hận Bạt Chu” đánh thẳng tới ngực và tiểu phúc dạ hành nhân thứ nhất.

Đây nói hai tên dạ hành nhân lao tới phía đầu xe nghe tiếng quát thì biết đối phương đã có phòng bị, quả nhiên thấy đầu xe có hai tiêu sư vung đao chém tới vội vàng nhảy lui thì vừa lúc Tổng tiêu đầu “Thần Đao” Tư Đồ Khang cũng vừa lao tới quát to :

- Cầu tặc chạy đi đâu?

Vừa quát vừa cung đao phát chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ” chém tới.

Trước mặt sau lưng đều bị kích, tên này hốt hoảng nhảy lên không tránh chiêu.

Thế nhưng hắn tỏ ra cũng không vừa, người đang lơ lửng trên không thì đã nghĩ ra phương án đối địch, từ trên cao lộn người bổ xuống bằng chiêu “Thương Ưng Tróc Thố” xuất kiếm chém xuống thanh đao Tư Đồ Khang.

Choang! Đao kiếm chém vào nhau nổ vang, dạ hành nhân bật ngược lên cao năm thước đảo mình nhảy lùi hai bước đáp xuống đất. Còn “Thần Đao” Tư Đồ Khang cũng bị bức lùi hai bước, kinh hãi nghĩ thầm :

- Không biết tên này thân phận thế nào trong Cự Linh giáo mà công lực cao như thế?

- Trong lúc đó tên dạ hành nhân còn lại cũng đã giao chiến với Lăng Vô Linh.

Tư Đồ Khang sợ có thêm địch nhân đến tăng viện nên dặn bốn tiêu sư :

- Các người cứ ở trên xe bảo vệ, không cần tham chiến!

Tạ Vũ Diệp một mình đấu với hai tên dạ hành nhân vẫn chiếm được thế thượng phong.

Qua mười chiêu, trong khi tên bị đánh bay mất kiếm liều mạng tấn công chàng bình tĩnh phát chiêu đối địch.

Chỉ nghe “bình” một tiếng vang rền như sét, dạ hành nhân bị đánh bay xa tới ba trượng ở trên không, miệng phun ra một vòi tiền huyết ngã xuống lăn mấy vòng rồi nằm đờ ra như khúc gỗ.

- Dám đoán tên này hẳn đã quy địa phủ!

Lúc này Lăng Vô Linh đấu với một tên cũng chiếm thế thượng phong. Dạ hành nhân tuy kém thế nhưng vẫn ngoan cường kháng cự. Hai người tay chưởng tay kiếm người thủ người công, trận chiến xem ra còn lâu mới đến hồi kết thúc.

Lăng Vô Linh chừng như rất nóng lòng muốn giết chết đối phương nên càng đánh càng hung mãnh, tay trái xòe năm ngón xuất chiêu “Thái Sơn Ngũ Lĩnh” điểm tới năm chỗ huyệt đạo trước ngực đối phương, chờ tên dạ hành nhân xuất chiêu đối phó thì người lướt tới, bảo kiếm thi triển tuyệt chiêu “Quần Trung Cùng Báo” vạch lên một tia sáng lòe như ánh chớp!

Dạ hành nhân thấy vậy kinh hoàng hét lên một tiếng. Tiếng hét chưa dứt thì đầu hắn đã bị chém bay khỏi cổ.

Tư Đồ Khang thấy hai tên địch đã bị giết liền kêu to :

- Hãy bắt sống!

Lão đang hận tên dạ hành nhân vừa đánh vừa lui mình, vẫn giữ mình trầm ổn đã lao vào, tả một chiêu “Tam Dương Khai Tần”, hữu một chiêu “Hắc Diệu Hoạch Sa”...

Trong cơn cuồng nộ, vị Tổng tiêu đầu ra sức thi triển đao pháp thặng thừa tạo ra đao ảnh đầy trời bao phủ lấy địch nhân, chiêu thức đánh ra như cuồng phong bạt thụ, uy mãnh tuyệt luân!

Thế nhưng dạ hành nhân cũng không phải tay vừa, tuy để mất tiên cơ nhưng vẫn chưa đến nỗi bại lạc vẫn kiên trì phòng thủ giữ chặt các môn đạo không để sơ suất.

Lại thêm Tư Đồ tổng tiêu đầu có ý định bắt sống đối phương nên không hạ độc thủ, vì thế hai người đang ở thế giằng co.

Bấy giờ Tạ Vũ Diệp cũng đã giết chết dạ hành nhân thứ hai, như vậy trong đấu trường chỉ còn lại một tặc nhân duy nhất đang đấu với Tư Đồ tổng tiêu đầu.

Tạ Vũ Diệp tiến lại gần quan sát trận đấu, nhận thấy trong bốn dạ hành nhân xuất hiện đêm nay thì đang đấu với Tư Đồ Khang là thân thủ cao cường nhất.

Kiểm thuật tên này cũng rất tinh diệu, mặc dù đấu với vị Tổng tiêu đầu Tư Đồ Khang được giang hồ mệnh danh là “Thần Đao” nhưng hãn phòng thủ rất cẩn mật không chút sơ hở để đối phương có thể lợi dụng.

Cầm cự thêm chừng một nửa canh giờ, dạ hành nhân đột nhiên đổi chiêu biến thức, không phòng thủ nữa mà ra sức phản công, để hở các môn hộ.

Hiển nhiên hãn đã dùng chiến thuật liều mạng.

Tư Đồ Khang đã không muốn lấy mạng địch, có đâu lại chấp nhận kết cục “lưỡng bại câu thương”?

Tư Đồ tổng tiêu đầu buộc phải lui về phòng thủ nhưng trước thế kiếm ào ạt như bão táp của dạ hành nhân, bất đắc dĩ phải thi triển tuyệt học “Phong Vân thập tam đao”.

“Phong Vân thập tam đao” là tuyệt học của “Tứ Hải tiêu cục” rất có uy danh trên giang hồ, nhờ đao pháp tinh diệu này mà Tư Đồ Khang được tôn xưng là “Thần Đao”.

Mặc dù đao pháp đối phương lợi hại như thế nhưng dạ hành nhân vẫn ra sức tấn công, không thèm phòng thủ.

Người ta nói :

- Hành gia xuất thủ, chỉ một chiêu biết khinh biết trọng.

Tuy biết đối phương cao chiêu hơn mình, dạ hành nhân vẫn liều lĩnh tiến chiêu. Hãn hét to một tiếng, phát một chiêu “Đồng Tử Hiến Quả”, người kiếm hợp nhất, lao thẳng vào giữa màn đao quanh dày đặc...

4. Vân Long Tiều Tử

Thấy dạ hành nhân liều lĩnh như thế, “Thần Đao” Tư Đồ Khang không còn kiêng kỵ gì nữa, xuất kỳ chiêu “Nhật Nguyệt Tranh Huy” ...

- Choang!

Thanh trường kiếm của dạ hành nhân bị đánh bật khỏi tay bay vút lên không, thanh đao còn theo đà chém đứt phăng cánh tay đồng thời phanh luôn cả nửa bộ ngực dạ hành nhân làm hãn rú thảm một tiếng rơi phịch xuống đất, người giật lên một cái nằm bất động trong vũng máu.

Cuộc chiến đến đây hoàn toàn đình chỉ. Cả bốn tặc nhân không tên nào sống sót, đều hoành thây tại hiện trường.

“Thần Đao” Tư Đồ Khang đưa mắt thần thờ nhìn tặc nhân vừa bị mình giết chết, thở dài nói :

- Ài! Thật đáng tiếc!

Lão hối hận vì đã không bắt sống được đối phương.

Lăng Vô Linh “hừ” một tiếng nói :

- Cút giết sạch đi đừng chừa lại tên nào là ổn, có gì mà đáng tiếc?

Tư Đồ Khang cười khở nói :

- Phí mất bao nhiêu khí lực, thế mà vẫn không bắt sống được tên nào!

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Hắn đã có lòng liều mạng mà, biết làm sao được? “Phong Vân thập tam đao” của lão tiền bối quả nhiên danh bất hư truyền!

Tư Đồ Khang nhíu mày hỏi :

- Làm sao mà Tạ thiếu hiệp biết tiểu nhi vừa thi triển là “Phong Vân thập tam đao”?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Đao pháp lừng danh của tiền bối, trong võ lâm có ai không biết? Chỉ là văn bối chưa mục kích qua, chỉ nghe ân sư nói lại mà thôi!

Lăng Vô Linh tiếp lời :

- Tư Đồ tiền bối quả không hổ danh là “Thần Đao”! Đao pháp kỳ diệu như thế, tiểu khả tự nhận thấy mình không đủ khả năng phá giải!

Tạ Vũ Diệp là người bộc trực, nghe Lăng Vô Linh nói câu ấy không khỏi mang hàm ý tự phụ liền cười to nói :

- Nếu tất cả chiêu thức trong thiên hạ này mà Lăng đệ đệ đều phá giải được thì chẳng hóa ra thành “Vô lâm chí tôn” rồi sao?

Lăng Vô Linh nghe nói đỏ bừng mặt, xấu hổ cúi thấp đầu xuống.

Tư Đồ Khang cười “hô hô” nói :

- Chút tiểu thuật tầm thường của tiểu nhi làm sao xứng với hai chữ “kỳ diệu”? Xin hai vị chớ cười!

Bây giờ phương đông đã ứng hồng, Tư Đồ tổng tiêu đầu bảo mấy tên tiêu sư ở trong xe thấp đèn lên, cùng nhau ở lại xe canh phòng và thanh lý hiện trường, còn mình cùng Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh quay về phòng.

Về phòng thì trời cũng vừa tảng sáng, Tư Đồ Khang bảo Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh ngồi lại, còn mình đi sai bảo bọn tiểu nhị lo chuẩn bị bữa sáng để lên đường sớm.

Còn lại hai người trong phòng khách. Tạ Vũ Diệp nhẹ giọng nói :

- Vừa rồi tiểu huynh nói một câu không được dễ nghe, xin Lăng đệ đệ bỏ quá cho!

Lăng Vô Linh đỏ mặt đáp :

- Có gì đâu? Tiểu ... Đệ nói năng nhiều khi thiếu suy xét, Tạ huynh phê bình là đúng thôi.

Y thấp giọng nói thêm :

- Thực ra tiểu đệ cũng nhận thấy mình hơi tự kiêu, nhưng chưa khắc phục được....

Vừa lúc đó “Thần Đao” Tư Đồ Khang quay trở lại. Vừa ngồi xuống, lão trầm ngâm nói :

- Không biết hôm nay ai dùng thủ thuật đánh mê chúng ta vậy chứ? May mà Tạ thiếu hiệp phát hiện kịp thời, nếu không chiếc tiêu đã mất tong rồi! Mà nếu không có hai vị thiếu hiệp tương trợ, tiểu lão nhi cũng không thể địch nổi bốn tặc nhân kia... Chỉ sợ Tạ thiếu hiệp nói đúng, trong số năm người của bốn tiêu cục có vấn đề!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh im lặng không nói gì.

Tư Đồ Khang nghĩ thầm :

- Nếu đúng là có gian tế mà không trừ đi, sau này nhất định sẽ sinh đại họa. Nhưng trong số tên đánh xe Hàn Phong và bốn tiêu sư thì dường như không biết nghĩ vấn ai. Hàn Phong theo mình đã lâu, ắt không có bụng khác, Điền Chính Nguyên tuy bản lĩnh cao cường là người thành thật, không phải hạng tiểu nhân gian trá, ba tiểu sư còn lại là con cháu thân thuộc hai bên nội ngoại, tất không thể phản phúc... Biết nghĩ ngờ ai đây?

Lão chợt nảy ra một ý nghĩ khác :

- Chỉ còn một ngày nữa là đến kinh sử, ắt không thể xảy ra biến cố nào nữa. Dù sao thì chuyến tiêu này, mình sẽ đóng cửa “Tứ Hải tiêu cục”, di dưỡng tuổi già, mình sẽ đóng cửa, không tranh đoạt danh lợi ở giang hồ nữa, vậy là xong...

Nghĩ vậy lão lại thấy trong lòng thanh thản ra, lại nghĩ đến Tạ Vũ Diệp :

- Thiếu niên võ công và tài trí đều hơn người, quả là bậc thiếu niên kiệt xuất xưa nay hiếm thấy. Giá như được giao bằng hữu với vị tuổi trẻ tài hoa này...

Nghĩ tới đó thì hai tên tiểu nhị mang đến hai mâm cơm, Tư Đồ Khang bảo tên đánh xe Hàn Phong bê một mâm ra chỗ tiêu xa cùng ăn với bốn vị tiêu sư, còn một mâm để lại mời Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh .

Ăn uống xong, đoàn tiêu xa lại tiếp tục hành trình.

Chiều hôm đó tại kinh sử. Giao tiêu xong, Tư Đồ Khang đến tìm một khách điểm sang trọng thuê mấy phòng trọ lại.

Bấy giờ trong triều, lão phật gia Khang Hy lên ngôi hoàng đế được một thời gian. Tuy Trung Quốc vẫn bị Mãn Thanh thống trị nhưng Khang Hy là đấng minh quân, có lòng thương yêu thiên hạ bá tánh nên trong giai đoạn được coi là thiên hạ thái bình. Trăm họ ở kinh thành sống trong cảnh yên vui hoan lạc.

Mấy hôm sau đó Lăng Vô Linh yêu cầu Phong ca ca cùng mình đi các nơi trong kinh thành du ngoạn.

“Thần Dao” Tư Đồ Khang cùng với năm tên thủ hạ chưa trở về tiêu cục ngay mà còn ở lại khách điểm bầu bạn và phục vụ hai vị ân nhân.

Tạ Vũ Diệp từ nhỏ ít khi rời xa Tạ gia trang, sau khi gặp nạn suốt mười một năm ở Thiên Bồn Phong theo “Bất Quần Tán Nhân” luyện võ bây giờ lần đầu tiên đến kinh thành thấy cảnh phồn hoa náo nhiệt cũng rất thích nên vui vẻ nhận lời.

Sau mười ngày ở kinh thành, hai thiếu niên đã thưởng ngoạn khắp các nơi danh lam thắng cảnh, thậm chí còn vào cả Tử cấm thành xem mặt hoàng đế, xem đủ các trò du hí chốn kinh đô, họ tỏ ý muốn rời kinh thành quay lại cuộc sống giang hồ.

Tối hôm đó Tư Đồ Khang sai đặt tiệc yến chia tay.

Trong tiệc, vị Tổng tiêu đầu nhìn Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh rồi nói :

- Nhờ ai vị ân nhân mà chuyến này tiểu lão nhi và mấy tên thuộc hạ trong bốn cục chuyến này được bảo toàn tính mạng, đồng thời cũng bảo toàn được thanh danh “Tứ Hải tiêu cục”. Tuy vậy vì bốn cục mà hai vị kết thành thù oán với Cự Linh giáo. Mặc dù biết rằng bản lĩnh hai vị thiếu hiệp rất cao nhưng từ nay xin hãy hết sức cẩn thận! Đặc biệt Lăng thiếu hiệp tuổi còn trẻ nên có lúc hành động chưa thật chín chắn. Nên biết giang hồ hiểm ác nên cần nhắc thật kỹ càng mới được!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Chuyến tiêu này đến nay đã hoàn thành mỹ mãn. Trước đây lão tiền bối có ý định xong chuyến này sẽ đóng cửa tiêu cục, không biết sau này lão tiền bối có dự định làm gì?

Tư Đồ Khang đáp :

- Thực tình tiểu lão nhi đã có ý định đó từ trước, xong chuyến tiêu này sẽ đến Hán Khẩu mở một nhà “Tứ Hải vũ hội” mở lớp võ thuật và giao lưu với các hiệp khách trong giang hồ.

Lăng Vô Linh vỗ tay nói :

- Chủ ý rất hay!

Tạ Vũ Diệp góp lời :

- Trong chuyến này, Cự Linh giáo mất tám tên cao thủ, chỉ sợ chúng không chịu để tiền bồi yên đâu, vì thế cũng nên cẩn thận đề phòng.

Tư Đồ Khang gật đầu :

- Tiểu lão nhi xin lãnh hội lời khuyên vàng ngọc của tạ thiếu hiệp. Còn bây giờ hai vị định đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vẫn là hành khứ giang hồ thôi. Nhưng hai chúng tôi đã quyết ý tìm diệt Cự Linh Giáo tận gốc để báo thù, đồng thời cũng trừ đi mối đại họa cho võ lâm. Ngày sau nhất định huynh đệ chúng tôi sẽ đến “Tứ Hải vũ hội” bái kiến lão tiền bối.

Tư Đồ Khang chấp tay nói :

- Hai vị là đại ân nhân của “Tứ Hải tiêu cục”, đương nhiên “Tứ Hải vũ hội” hết lòng mong mỏi và rất hân hạnh được đón tiếp hai vị. Nếu trên bước đường hành khứ giang hồ, có chỗ nào cần đến tiểu lão nhi xin hay báo tin một tiếng, bất cứ việc khó khăn thế nào tiểu lão nhi cũng không từ nan!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh đồng thanh nói :

- Đa tạ lòng hào hiệp của lão tiền bối!

Sáng hôm sau, Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh sửa soạn rời kinh, “Thần Dao” Tư Đồ Khang và năm tên thuộc hạ cũng chuẩn bị quay về “Tứ Hải tiêu cục”.

Tư Đồ Khang đưa cho hai người năm trăm lạng vàng làm lộ phí, đồng thời tặng hai con tuần mã để tiện hành trình. Hai người nhận ngựa nhưng chỉ nhận hai mươi lạng vàng và một ít ngân phiếu, còn bao nhiêu trả lại.

Ép mãi không được, Tư Đồ Khang đành chịu.

Đôi bên lưu luyến tạ từ nhau, sau đó mỗi bên rời khách điểm theo mỗi hướng rời kinh.

* * * * *

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh lên ngựa, ra khỏi kinh thành xuôi về hướng Nam.

Mục đích chính của hai người là du sơn ngoạn thủy, sau mấy ngày sống bên nhau càng trở nên ý hợp tâm đầu, dọc đường chuyện trò rất sôi nổi.

Đến trưa thì hai người bắt đầu thấy đói bụng cồn cào, hai con tuần mã mồ hôi cũng ướt đầm.

Tạ Vũ Diệp đưa mắt nhìn quanh nói :

- Ngựa đã kiệt sức rồi. Thế mà xung quanh không thấy trấn thành gì. Biết làm sao bây giờ?

Lăng Vô Linh chợt chỉ tay tới mé rừng trước mặt nói :

- Phong ca ca xem kìa! Hình như đó có một quán trà. Chúng ta hãy tới đó nghỉ tạm, kiếm chút gì lót dạ, cho ngựa nghỉ ngơi lấy sức vài canh giờ rồi đi tiếp!

Tạ Vũ Diệp không phản đối.

Tới gần mới nhận ra quả nhiên là một quán trà.

Quán trông rất sơ sài, chỉ có mái tranh che mưa nắng xung quanh vách đất tuềnh toàng, trong chỉ có ba bốn bộ bàn ghế mộc, vài chiếc trường kỷ và mấy chiếc ghế đẩu.

Quán dựng ở mép rừng dưới một cây tùng cổ thụ cành là xum xuê bên một khe nước trong vắt. Xung quanh đó cách mấy dặm không thấy một xóm làng nào.

Vào mùa hè, nơi này hẳn là địa điểm dừng chân lý tưởng của hành nhân nhưng lúc này mới sang xuân nên bóng mát và dòng khe không được cuốn hút lắm.

Hai người rẽ vào quán, vừa nhảy xuống ngựa đã có một tên tiểu nhị từ quán bước ra, đơn đả cúi chào nói :

- Hai vị cứ để ngựa đây, tiểu nhân coi sóc cho!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Có lúa mạch không?

Tên tiểu nhị đáp :

- Lúa mạch thì không có, nhưng ở đây cỏ tươi cỏ khô đều rất sẵn. Xin hai vị cứ yên tâm!

Tạ Vũ Diệp móc túi lấy một đỉnh bạc đưa cho hắn :

- Tặng người. Nhớ cho hai con ngựa ăn uống đầy đủ và tắm rửa cẩn thận! Chiều nay chúng ta còn đi xa đấy!

Tên tiểu nhị thấy đỉnh bạc có tới năm lạng, thiên ân vạn tạ nói :

- Xin đa tạ lòng hào phóng của thiếu gia...

Tạ Vũ Diệp không muốn nghe tiếp, cùng Lăng Vô Linh bước vào quán.

Trong quán chỉ có mấy người lựa thưa, Tạ Vũ Diệp cùng Lăng Vô Linh chọn một bàn nhỏ gần cửa sổ ngồi xuống gọi một bình rượu và mấy đĩa thức nhắm, mấy chiếc bánh bao, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hai người ngồi không lâu thì lại có thêm khách vào quán, đó là một thiếu niên thư sinh mặt mũi tuấn tú, chỉ mới mười tám mười chín tuổi, mặc bộ bạch bào, dáng rất phong nhã.

Bạch y thiếu niên chọn bàn bên cạnh Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh, gọi một đĩa thịt bò, một đĩa thịt gà luộc, một bình rượu nhỏ nhẹ ngồi ăn uống.

Khi Tạ Vũ Diệp định tính tiền rời quán thì lại thấy có thêm hai người nữa bước vào.

Hai người này gồm một lão nhân bị mù chừng năm sáu mươi tuổi với một tiểu hài tử mười mười một tuổi, người gầy đét và cao lồng không, miệng nhô ra và hai tay dài như tay khỉ. Hai người ăn mặc rất lam lũ, xống áo cũ sờn với nhiều mảnh vá, tiểu hài tử một tay cầm bát to bị mẻ nham nhỏ, tay kia dắt lão nhân mù.

Hiển nhiên là hai ông cháu khuất thực.

Hài tử dắt lão nhân đến bên bàn Bạch y thiếu niên, cúi mình nói :

- Thiếu gia...

Bạch y thiếu niên liền sờ tay vào túi lấy một ít bạc vụn bỏ vào bát cho hài tử.

Hài tử cúi người cung kính nói :

- Xin đa tạ hảo tâm của thiếu gia...

Nói đoạn bước sang bàn bên cạnh, nơi có một đại hán mặt đen, râu quai nón xồm xoàm và một trung niên nhân gầy xanh, mặt vàng vọt như mắc bệnh kinh niên ngồi đối ẩm.

Trên bàn, giữa hai người này có một con gà quay, một con cá rán lớn đang ăn dở, và một bình rượu.

Vừa thấy hài tử dắt lão nhân mù lòa bước lại gần, tên hắc diện hán tử đã đập bàn quát :

- Cút đi!

Hắn dấm mạnh xuống bàn nghe “Rầm” một tiếng làm tất cả khách nhân trong quán đều quay lại nhìn.

Có lẽ tiểu hài tử nhẵn nhụi đã quen.

Do túng quẫn phải nhờ vào lòng bố thí của người để kiếm miếng ăn, nhiều khi cùng với bát cơm thừa canh cặn mà nuốt cả nước mắt, thậm chí cả máu mình trong đó!

Nó đứng bên bàn nhìn hai người khách, không chút sợ hãi, tay vẫn bưng chén chĩa ra.

Hán tử mặt vàng như đeo bệnh vẫn ngồi điềm nhiên uống rượu, làm như không thấy.

Hắc diện hán tử gầm lên một tiếng mà thấy hai ông cháu vẫn không chịu đi thì tức giận vung tay giáng một chưởng vào ngực hán tử.

Hài tử bị chưởng đánh bay sang bàn Bạch y thiếu niên ngồi, miệng ói ra một bãi máu, vương cả vào mấy đĩa thức nhấm!

Thiếu niên đỡ nó ngồi xuống ghế, rút trong túi mình ra một chiếc khăn trắng muốt lau sạch máu trên mặt hài tử rồi đứng lên, trừng mắt nhìn hắc diện hán tử quát :

- Bằng hữu! Khi hiệp một tiểu hài tử bần hàn thì xứng là anh hùng hảo hán gì?

Hắc diện hán tử trừng mắt quát lại :

- Việc chẳng liên quan gì đến ngươi. Đóng mồm lại đi!

Bạch y thiếu niên nghiêm mặt đáp :

- Lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ là nghĩa vụ của người trong giang hồ. Hừ! Đường đường là một đấng nam tử hán mà khi hiệp một tiểu hài đồng, quả là nhục quá! Bằng hữu không biết liêm sỉ là gì ư?

Hắc diện hán tử trâng tráo đáp :

- Quân tử bất câu liêm sỉ, đặc biệt là kiểu sĩ diện hảo của bọn hủ nho các ngươi. Tiểu tử ngươi muốn làm gì nào?

Bạch y thiếu niên rần rỏi đáp :

- Muốn ngươi xin lỗi và chữa vết thương cho hài tử này!

Hắc diện hán tử chợt cười “hô hô” nói :

- Hô hô! Lão tử trong đời giết người vô số, xưa nay có biết xin lỗi ai bao giờ?

Hắn cười hô hô một tràng xong sầm mặt lại hỏi :

- Lão tử hôm nay cần xem nếu không xin lỗi thì tiểu tử ngươi làm gì?

Bạch y thiếu niên đáp :

- Ta cần ngươi trả lại công đạo!

Hắc diện hán tử đứng phắt lên, chồm qua bàn đối phương quát :

- Muốn đánh lộn phải không?

Lời chưa dứt đã vung tay nhắm giữa ngực đối phương đánh sang hai chưởng.

Nhưng bạch y nhân không phải tay vừa, vừa thấy đối phương phát chưởng liền xuất thủ rất nhanh, gõ sang Uyển mạch địch.

Hắc diện hán tử phản ứng cũng thần tốc, rút tay về rồi phi thân chồm tới, song cước xuất chiêu liên hoàn, phóng bảy tám cước tới mặt và ngực bạch y thiếu niên.

Bạch y thiếu niên né mình sang tả tránh chiêu rồi vung tay đánh ra bốn chưởng bức hắc diện hán tử lùi về chỗ cũ.

Hai người đấu qua đấu lại ba bốn mươi chiêu mà chưa thấy ai chiếm được ưu thế.

Trong ngôi quán chật hẹp chỉ có năm bộ bàn ghế nay thành bãi chiến trường nên càng hỗn loạn, tiếng nổ vang lên ầm ầm, cát bay đá chạy mịt mù, cốc chén cá thịt rơi đổ tung tóe, bàn ghế rơi đổ ngổn ngang.

Lão chủ quán và mấy tên tiểu nhị mặt xanh như tàu lá hốt hoảng chạy vào trốn sau quầy hàng không dám lộ mặt ra.

Lão nhân mù lòa tay hươu cây gậy trúc rên rỉ :

- Tiểu Hầu! Cháu ở đâu? Cháu ở đâu! Đừng chết ghen! Ôi! Sao ông cháu chúng ta bất hạnh thế này?

Trận đấu diễn ra một lúc, tuy chưa phân thắng bại nhưng thấy rõ bạch y thiếu niên chiếm được ưu thế nhờ thân pháp ảo diệu và chiêu thức linh hoạt hơn.

Bộ pháp của y trầm ổn, tiến thoái nhịp nhàng, công thủ đúng phép, chiêu thức tuy không độc hiểm nhưng rất khó đối phó làm đối phương luống cuống chân tay.

Hắc diện hán tử tuy người chắc nịch vạm vỡ, mỗi chiêu phát ra đều tiềm ẩn lực đạo rất lớn, nhưng đều bị đối phương tránh được hoặc hóa giải dễ dàng.

Qua năm mươi chiêu, hắc diện hán tử há miệng thở phì phì như trâu cày trưa nắng, bộ pháp không còn trầm ổn nữa, chiêu thức phát ra rời rạc hẳn.

Tạ Vũ Diệp ngồi quan sát, thấy hắc diện hán tử dùng La Hán quyền của phái Thiếu Lâm.

La Hán Quyền vốn là một trong bảy mươi hai loại võ công tinh túy của Thiếu Lâm tự, rất có uy lực nhưng đáng tiếc là hắc diện hán tử tuy nội lực thâm hậu nhưng không đủ tinh diệu, hỏa hầu lại kém, trừ phi trong vòng ba mươi chiêu dốc toàn lực đả bại đối phương, nếu không, trận đấu càng kéo dài càng dễ bị thiệt thòi. Hơn nữa hán tử tỏ ra nóng lòng muốn nhanh chóng đánh hạ đối thủ nên công lực hao tổn rất nhanh.

Trái lại bạch y thiếu niên thì có đấu pháp hợp lý hơn, mặt khác khéo kết hợp với khinh công tinh diệu nên phí lực rất ít. Y lại biết nắm bắt thời cơ rất nhanh.

Qua ngoài ba mươi chiêu, nhận ra hắc diện hán tử để lộ nhiều sơ hở, bạch y thiếu niên lập tức biến chiêu, gia tăng thân pháp, chiêu xuất cũng nhanh hơn và lợi hại hơn, vừa thấy hắc diện hán tử phát một chiêu “Song Phong Quán Nhĩ” vung cả hai tay đánh sang Thái dương huyệt mình, bạch y thiếu niên không chút hoang mang bối rối, thu vai thụt đầu tránh chiêu rồi nhanh như chớp lướt mình tới sau lưng địch vung chưởng đánh tới hậu tâm hắc diện hán tử, đồng thời xuất chỉ như điện điểm liên tiếp các huyệt “Thần Đạo”, “Tâm Du”, “Phách Môn” đối phương!

”Bịch một tiếng, thân thể to lớn của hắc diện hán tử nặng nề ngã sấp xuống!

Tạ Vũ Diệp không nén được một tiếng thở dài ...

Hán tử mặt vàng như đeo bệnh từ khi hai ông cháu khát thực xuất hiện vẫn ngồi điềm nhiên uống rượu như không có chuyện gì xảy ra, thấy huynh đệ mình động thủ cũng bình chân như vại, đến lúc này mới đứng lên nói :

- Vị thiếu niên anh hùng này bản lĩnh thật cao cường! Hãy để tại hạ lĩnh giáo mấy chiêu!

Nói xong rồi bàn bước ra, đi ngang qua chỗ hắc diện hán tử đang nằm đưa tay phất nhẹ một cái.

Hắc diện hán tử giật mình mấy cái chống tay đứng lên, trừng mắt nhìn bạch y thiếu niên rồi quay lại bàn ngồi.

Tạ Vũ Diệp thở dài nghĩ bụng :

- Công phu “Phát Huyệt Tử” của hán tử mặt vàng như đeo bệnh đó quả là cao minh, chỉ e bạch y thiếu niên không phải là địch thủ của y! Phải nghĩ cách gì trợ giúp hán tử một tay mới được!

Bấy giờ hán tử mặt vàng như đeo bệnh đã đến trước bạch y thiếu niên chấp tay nói :

- Mời bằng hữu xuất chiêu trước!

Hán tử lớn tuổi hơn đối phương nhiều, dường như cũng rất tự tin sẽ thắng, không muốn mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ nên tuân theo quy củ giang hồ để bạch y thiếu niên xuất thủ trước.

Bạch y nhân ôm quyền đáp :

- Tại hạ thất lễ!

Dứt lời vung chưởng phát ra một chiêu “Trường Giang Khởi Lãng” đánh tới vai phải đối phương.

Hoàng diện hán tử nghiêng người tránh, tay phải giương lên, năm ngón cong lại như móc câu chụp tới ngực đối thủ.

Đó là chiêu “Thương Ưng Tróc Thố”, tuy chỉ là một chiêu phổ thông nhưng cũng rất hiểm.

Bạch y thiếu niên biết lợi hại nên không dám tiếp chiêu mà lùi lại tránh rồi bước chéo sang trái, tay phải chụp hai ngón trở và giữa dùng thủ pháp “Phi chỉ điểm huyết” điểm sang Kinh Môn huyết ở sườn trái địch nhân.

Hoàng diện hán tử giữ nguyên tư thế, chỉ biến chiêu, bàn tay phải vẫn xòe năm ngón cong lại như vuốt chim ưng chụp xuống Uyển mạch thiếu niên.

Nếu bị chiêu này chụp trúng, cổ tay thiếu niên tất bị chụp nát!

Bạch y thiếu niên thất kinh vội thu chiêu lùi về ba bước!

Hoàng diện hán tử bây giờ dùng cả hai tay như vuốt chim ưng chụp ra liên tục.

Tạ Vũ Diệp thấy thế không khỏi rúng động nghĩ thầm :

- Hoàng diện hán tử thi xuất “Đại Lực Điều Trảo thủ” quả là lợi hại! Nếu không có hai mươi năm tu luyện, làm sao đạt tới trình độ đó?

Hoàng diện hán tử vẫn liên tục xuất “Đại Lực Điều Trảo thủ” đánh ra, tuy bạch y thiếu niên vẫn còn tránh được nhưng chỉ phong phát ra cũng làm cho mặt bỗng rất không dám hoàn chiêu nào, hoàn toàn lâm vào thế hạ phong.

Hoàng diện hán tử thừa cơ gia tăng công thế, chiêu phát như phong vây lấy bạch y thiếu niên trong vòng trảo ảnh dày đặc phát ra từ bốn phía không sao thoát ra được.

Hoàng diện hán tử phát chiêu càng lúc càng tàn độc, trảo xuất như vũ bão.

Xem dạng, chẳng bao lâu nữa bạch y thiếu niên nếu không bị thủng ngực thì cũng đổ ruột!

Bạch y thiếu niên càng đánh càng đuối, tay chân luống cuống, xem ra chẳng còn duy trì được lâu.

Hoàng diện hán tử chợt phát một chiêu “Hắc Diệu Hoạch Sa”, trảo từ ba phía cuộn cuộn áp tới. Bạch y thiếu niên biết không chống đỡ nổi vội lui về ba bước, nhưng chưa kịp giữ mình trầm ổn thì hoàng diện hán tử đã xuất hiện ngay trước mặt, tay phải vươn trảo chụp tới yết hầu bạch y thiếu niên chỉ cách có vài tấc!

Những người có mặt trong khách điểm đều kêu lên một tiếng kinh hãi, bạch y thiếu niên đã không còn khả năng đối phó với chiêu tuyệt sát này. Việc y bị chụp thủng yết hầu là điều không tránh khỏi!

Bạch y thiếu niên đã nhắm mắt chờ chết thì chợt cảm thấy một cổ lực đạo đẩy mình lùi lại phía sau mấy bước, ngạc nhiên mở mắt ra xem, thấy một thiếu niên đứng chắn ngay trước mặt, quay lưng lại mình!

Cùng lúc đó tay phải hoàng diện hán tử đang chụp tới bỗng đau nhói như chụp trúng một cột thép, năm ngón tay đau buốt tưởng như gãy lìa ra! Hắn định thần nhìn lại, thấy đứng trước mặt mình là một thiếu niên chừng mười chín hai mươi tuổi, mình bận khinh trang màu xám, vừa đưa vai ra hứng lấy một chiêu tuyệt sát “Đại Lãng Đào Sa” của mình!

Khôi y thiếu niên đó chẳng phải ai khác, chính là Tạ Vũ Diệp!

Hoàng diện hán tử ngậy người nhìn đối phương. Công phu “Đại Lực Điều Trảo thủ” của hắn đã có hỏa hầu hơn hai mươi năm khổ luyện, tuy chưa thể nói là cái thế võ lâm nhưng cũng có thể coi là võ lâm nhất tuyệt, đặc biệt là chiêu sát thủ “Đại Lãng Đào Sa”, đừng nói là một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi mà ngay cả cao thủ hàng nhất lưu cũng rất ít người hóa giải được chiêu này.

Làm sao thiếu niên này có thể tiếp được tuyệt chiêu đó? Cho dù y luyện võ từ trong bụng mẹ thì cũng chưa được hai mươi năm, với công lực chừng đó mà đủ tiếp được một chiêu “Đại Lãng Đào Sa”, há chẳng phải là điều bất khả tư nghị?

Nhưng cho dù khó hiểu thế nào thì sự thực trước mắt là khôi y thiếu niên đã tiếp được chiêu đó mà không bị tổn thương chút nào, thần tình vẫn điềm tĩnh như không, hoàng diện hán tử biết rằng hôm nay đã gặp phải cao nhân.

Là người lão luyện giang hồ, hoàng diện hán tử nghĩ thầm :

- Người ta đã dùng thân thể bằng xương bằng thịt tiếp được chiêu lợi hại nhất của mình thì dù gắng gổ đấu thêm chỉ chuốc lấy khổ đau mà thôi! Chi bằng chịu bại rút êm là thượng sách!

Tạ Vũ Diệp chấp tay nói :

- Công phu “Đại Lực Điều Trảo thủ” của tiền bối quả là phi phàm! Tại hạ không biết tự lượng sức mình, muốn thỉnh giáo cao chiêu của tiền bối!

Hoàng diện hán tử vội vàng hoàn lễ, cười đáp :

- Thần công của các hạ bốn nhân đã lĩnh giáo rồi, không cần thử thêm làm gì nữa, lão phu xin nhận thua là được!

Người này chỉ một chiêu biết khó mà lui là điều đáng quý, qua đó cũng thấy hoàng diện hán tử là nhân vật lão luyện thế nào.

Tạ Vũ Diệp mới xuất đạo chưa lâu, đâu biết chuyện này? Chàng chỉ thấy thua thì nhận thua là việc bình thường. Nhưng dù sao thái độ của hoàng diện hán tử cũng tỏ ra khiêm tốn hữu lễ mà không cay cú, chàng liền chấp tay nói :

- Tiền bối quá khen! Xin thứ lỗi vì văn bối vừa thất kính!

Hoàng diện hán tử cười đáp :

- Tại hạ đâu dám? Được các hạ không khí bỏ là mừng lắm rồi! Nếu được kết giao làm bằng hữu thì càng đáng quý! Tại hạ là Cố Toàn, được giang hồ đặt cho ngoại hiệu là “Bách Tỷ Kim Cương”.

Tới đó chỉ sang hắc diện hán tử giới thiệu :

- Còn vị này là sư đệ “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, cả hai chúng huynh đệ tôi là môn hạ đệ tử của vị Nguyên Thông, trưởng lão phái Nga Mi. Không biết hai vị quý tính đại danh là gì? Sư tôn là vị cao nhân nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Không dám! Tại sao họ Tạ thảo danh Vũ Diệp. Còn ân sư đã lâu không xuất hiện trong giang hồ nên không cho phép tiết lộ danh vĩ mình, xin tiền bối lượng thứ!

Chàng chỉ sang Lăng Vô Linh nói tiếp :

- Vị tiểu huynh đệ này là bằng hữu mới kết nghĩa với tại hạ, danh tính là Lăng Vô Linh.

Lăng Vô Linh thấy Phong ca ca giới thiệu mình đành phải đứng lên cúi mình thi lễ.

Nguyên từ đầu, thấy “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn thấy sư đệ mình hiếp bức hài tử Tiểu Hầu mà vẫn ngồi điềm nhiên uống rượu, Lăng Vô Linh đã thấy ghét. Về sau thấy hắn xuất toàn độc chiêu, mấy lần định đứng lên xuất thủ can thiệp nhưng đều bị Phong ca ca giữ lại.

Bây giờ nghe Phong ca ca nói hai người là “huynh đệ kết nghĩa”, Lăng Vô Linh rất cao hứng, tuy có ác cảm với Cố Toàn nhưng vẫn đứng lên hành lễ.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn vội hoàn lễ hỏi :

- Vị Lăng huynh đệ chắc lệnh sư không có điều cấm kỵ như sư phụ Tạ thiếu hiệp chứ?

Lăng Vô Linh đáp :

- Gia sư là “Hàn Nguyệt thần ni” ở “Hàn Nguyệt am”!

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn liền chấp tay cung kính nói :

- Tại hạ từ lâu ngưỡng mộ đại danh “Hàn Nguyệt thần ni” tiền bối, không biết lão nhân gia hiện giờ có được an khang không? Không chỉ tại hạ mà cao thủ giang hồ đều ngưỡng mộ “Cửu U âm khí” của Thần ni là võ công tuyệt thế! Gia sư Nguyên Thông trưởng lão có duyên từng kiến diện Thần ni một lần, gia sư ca tụng Thần ni rất nhiều, tiếc là tại hạ chưa có cơ hội bái kiến.

Lăng Vô Linh nói :

- Gia sư thời gian này đang tĩnh tu nội công tâm pháp nên mấy năm nay hầu như không ra ngoài.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn nhìn lại Lăng Vô Linh nghĩ thầm :

- Xưa nay chưa nghe ai nói “Hàn Nguyệt thần ni” thu nhận nam đệ tử. Vị Lăng Vô Linh này dung mạo tuyệt trần, chẳng lẽ là thiếu nữ đóng giả nam trang?

Bấy giờ bạch y thiếu niên nghe “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn tự giới thiệu mình là đệ tử phái Côn Lôn thì phát hoảng bước lên thì lễ nói :

- Tiểu diệt Tô Tĩnh Nhân, ngoại hiệu “Vân Long Tiều Tử”. Trang chủ “Bàn Thạch sơn trang” chính là gia phụ. Vì không biết hai vị tiền bối là đệ tử phái Nga Mi nên lỡ mạo phạm. Xin hai vị niệm tình thân hữu giữa hai phái Côn Lôn và Nga Mi mà lượng thứ cho!

Vì Trang chủ “Bàn Thạch sơn trang” “Thiệt Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ là tục gia đệ tử của Chưởng môn tiền nhiệm phái Côn Lôn, là sư đệ của vị Chưởng môn nhân hiện nhiệm “Thiên Áo Thần Kiếm” “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình. Hai phái Nga Mi và Côn Lôn xưa nay vốn rất thân hữu nên Tô Tĩnh Nhân mới nói ra câu đó.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn nghe Tô Tĩnh Nhân giới thiệu xong rung động nghĩ thầm :

- Mô Phật! May mình chưa giết chết Tô Tĩnh Nhân, phụ thân hắn là “Thiệt Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ, sư đệ của Chưởng môn nhân phái Côn Lôn. Nếu Tô Tĩnh Nhân bị giết, với tình thân hữu của hai phái Nga Mi và Côn Lôn, mình khó mà thoát được tội bị Chưởng môn nhân và sư phụ trục xuất khỏi môn đàn! May nhờ Tạ Vũ Diệp mới tránh được sai lầm chết người đó!

Nghĩ đoạn ôm quyền hoàn lễ đáp :

- Tại hạ có mắt không trông nên vừa rồi đắc tội với Tô thiếu trang chủ, xin lượng thứ cho!

“Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân vội nói :

- Cổ tiền bối sao lại nói thế? Xung đột này là văn bối mà ra, hơn nữa vì võ nghệ không tinh nên mới phải chịu thiệt thòi mà thôi! Sau này văn bối cần phải học hỏi thêm nhiều mới được...

Tạ Vũ Diệp góp lời :

- Tô huynh khiêm tốn như thế, quả là mỹ đức. Võ học của Tô huynh chưa thật cao minh nhưng khinh công thì rất tinh diệu! Sau này chỉ cần tu luyện nội công tâm pháp thêm một thời gian thì lo gì không thu được thành tựu mỹ mãn?

Tô Tĩnh Nhân thấy võ công của Tạ Vũ Diệp quá cao, thái độ cũng hòa nhã đường hoàng, lại có cảm tình với mình liền nảy ra một ý nói :

- Đa tạ lời khuyên vàng ngọc của Tạ đại hiệp! “Bàn Thạch sơn trang” ở cách đây không xa, nếu Tạ thiếu hiệp và vị huynh đệ kia không khí bỏ thì xin mời hai vị đi giá đến tề trang chơi một chuyến.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh vốn đang trên bước đường vô định, muốn làm quen với các nhân vật võ lâm để học hỏi thêm kinh nghiệm và tìm hiểu tung tích Cự Linh giáo, nay được mời thì rất mừng nhưng chưa nhận lời ngay mà còn nhìn sang Lăng Vô Linh có ý thăm dò.

Lăng Vô Linh từ đầu thấy “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân tỏ ra khí phách “lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ” như vậy, đã sớm có cảm tình, lại thêm mấy tiếng “Bàn Thạch sơn trang” gợi tính hiếu kỳ, nghe Tô Tĩnh Nhân mời đã có ý thuận, thấy Phong ca ca nhìn mình thì gật đầu ngay.

Tạ Vũ Diệp chấp tay nói :

- Huynh đệ tại hạ rất hân hạnh nhận lời mời của Tô huynh!

Tô Tĩnh Nhân nghe nói cả mừng, liền lấy ra một đỉnh bạc lớn ước hai mươi lạng đặt lên bàn gọi chủ quán đến bảo :

- Vừa rồi chúng ta có sự hiểu lầm nên xảy ra xung đột gây nên một số thiệt hại cho quý điểm. Nay tại hạ có việc phải đi. Khoản thiệt hại đó và mọi phí tổn ăn uống của khách nhân hôm nay tại hạ xin trả hết. Xin lão lượng thứ cho!

Thực ra thiệt hại chỉ là vỡ mấy chiếc bát đĩa và gãy vài chiếc ghế cũ chỉ đáng vài lạng bạc, chi phí ăn uống cũng chỉ ba bốn lạng nữa mà thôi, các quán xá khi rủi gặp khách giang hồ đừng nói thiệt hại về tài sản mà cho dù bị vạ lây dẫn đến chết người cũng lo nghiêng rằng mà chịu, mấy khi được bồi thường?

Bây giờ vị Thiếu trang chủ hào phóng mà bồi thường thỏa đáng như vậy, còn nói gì lượng thứ hay không lượng thứ!

Lão chủ quán mừng rỡ đưa hai tay nhận lấy đỉnh bạc, cúi thấp người nói :

- Công tử gia thật hào phóng... Việc vừa qua không có gì, thực ra thiệt hại chẳng đáng bao nhiêu... Xin công tử gia và mọi người đừng bận tâm. Nhưng công tử gia đã nói thế, tiểu lão nhi xin nhận... Tiểu lão nhi xin đa tạ và chúc các vị luôn luôn gặp điều may mắn!

Cổ Toàn và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh thác có có việc gấp nên cáo lỗi đi trước.

Sau đó Tạ Vũ Diệp, Lăng Vô Linh và Tô Tĩnh Nhân rời quán, lên ngựa tới “Bàn Thạch sơn trang”.

* * * * *

Từ quán đến “Bàn Thạch sơn trang” chỉ chừng mười dặm, ngựa của Tạ Vũ Diệp, Lăng Vô Linh và Tô Tĩnh Nhân đều là thần câu thiên lý, lại vừa được tên tiểu nhị cho ăn uống tắm rửa cẩn thận nên chỉ phi một mạch là tới.

Trang viện tọa lạc trên sườn một quả núi lớn, địa thế rất hùng vĩ và hữu tình.

Từ xa nhìn tới đã có thể nhìn thấy bên trong tường viện cao là tường đỏ ngói xanh của những tòa lâu các, đình viện san sát bên trong.

Tới cách đại môn một dặm đã có thể thấy rõ hai con sư tử đá lớn đứng chầu trước cổng và tầm hoành phi lớn đề bốn chữ “Bàn Thạch sơn trang” như rồng bay phượng múa!

Ba huynh đệ đến trước cổng vừa nhảy xuống ngựa, hai cánh cổng lớn sơn đỏ đã mở ra ngay. Hai tên hán tử bước ra, đến trước Tô Tĩnh Nhân chấp tay cúi người cung kính nói :

- Thiếu gia đã về...

Tô Tĩnh Nhân khoát tay ra lệnh :

- Kính khách!

Hai tên hán tử kính cẩn chào hỏi Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh rồi tiếp lấy cương ngựa từ tay họ nói :

- Mời hai vị cùng thiếu gia vào trang đi! Cứ để ngựa cho chúng tôi trông coi cho!

Tạ Vũ Diệp hoàn lễ nói :

- Xin phiền hai vị!

Hai người cùng Tô Tĩnh Nhân bước vào đại môn theo con đường lát đá thẳng tắp đi qua tiền viện tới thẳng chính sảnh.

Lên hết dãy thạch cấp tới hành lang, Tạ Vũ Diệp thấy mình đứng trước một sảnh đường rộng thênh thang với những chiếc cột rất lớn phải ba người ôm mới xuể cao tới mười trượng! Đầu cột và mỗm kèo chạm trở long phụng rất tinh vi.

Đầu đại sảnh đặt một chiếc bàn dài trải thảm và một dãy ghế Thái sư ý. Một lão nhân tuổi ngoại ngũ tuần, mặt trắng râu dài ngồi giữa trên chiếc Thái sư ý chính giữa bàn.

Dọc đường Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh đã được nghe Tô Tĩnh Nhân giới thiệu phụ thân mình là “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ, thấy lão nhân kia, hai người đoán ngay đó chính là “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô lão trang chủ.

Tô Tĩnh Nhân mời hai người vào thẳng trong sảnh đường rồi tiến đến trước lão nhân, chấp tay nói :

- Phụ thân! Hai vị này là Tạ Vũ Diệp đại hiệp và Lăng Vô Linh đại hiệp, bằng hữu Nhân nhi mới kết giao.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh cũng tới đứng hai bên Tô Tĩnh Nhân bái lễ.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ hơi nhồm người, chỉ tới đây ghế đối diện nói :

- Mời hai vị thiếu hiệp ngồi!

Chủ khách tọa định xong, Tô Hồng Đồ cao giọng hướng tới bức bình phong gọi :

- Dâng trà!

Sau bình phong có người “Dạ” một tiếng, chỉ lát sau gia nhân bưng trà lên.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ bưng chén trà lên nói :

- Mời hai vị thiếu hiệp dùng trà đi.

Sau khi mỗi người nhấp vài ngụm, “Thiết Bút Tú Sĩ” cười hỏi :

- Hai vị thiếu hiệp người đây phong trần như thế, dám đoán mới từ kinh sư tới?

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh chưa kịp trả lời thì Tô Tĩnh Nhân đã nói trước :

- Phụ thân đoán không sai! Hai vị này vừa từ kinh sư đi về nam. Lúc trưa dừng lại nghỉ ngơi trong ngôi quán nhỏ dưới chân núi Thượng Lương sơn. Chính nhờ hai vị này xuất thủ tương trợ, nếu không Nhân nhi đã chết dưới tay hai tên môn hạ của phái Nga Mi rồi!

“Thiết Bút Tú Sĩ” thất kinh hỏi :

- Người của phái Nga Mi định hạ độc thủ đối với người? Chúng là ai vậy? Và đầu đuôi sự việc thế nào?

“Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân liền kể lại đầu đuôi sự việc xảy ra trong quán trà hồi trưa.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ nghe nhi tử tường thuật đầu đuôi sự việc xong liền đứng lên chấp tay nói :

- Nguyên hai vị là ân nhân cứu mạng của tiểu nhi. Hôm nay nếu không có hai vị bạt đao tương trợ tất tiểu nhi đã mất mạng rồi. Hai vị thiếu hiệp còn trẻ tuổi thế này mà đã có võ công trác tuyệt và lòng nghĩa hiệp phi thường như thế, thật là đáng quý! Xin hỏi hai vị là môn hạ của vị cao nhân nào?

“Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân sợ Tạ Vũ Diệp trở nên khó xử nên thay lời đáp :

- Cha, vị sư phụ của Tạ huynh đã lâu không xuất hiện trên giang hồ, vì không muốn can dự vào những mối ân oán võ lâm nên cấm Tạ huynh tiết lộ danh vị mình, còn sư phụ của vị Lăng đại hiệp là “Hàn Nguyệt thần ni” lừng danh thiên hạ ở “Hàn Nguyệt am”.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ nghe nói Lăng Vô Linh là đệ tử của “Hàn Nguyệt thần ni” thì rất khâm phục, nhưng đồng thời nhìn kỹ lại Lăng Vô Linh nghĩ thầm :

- Mình có nghe nói “Hàn Nguyệt thần ni” thu nhận nam đệ tử hồi nào đâu? Chẳng lẽ...

Tuy nhiên lão không hỏi gì mà sai gia nhân dọn tiệc rượu, nói là để “tẩy trần cho hai vị thiếu hiệp”.

Nguyên “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ ưu ái Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh như thế, ngoài nguyên nhân hai người đã thi ân cứu mạng cho nhi tử Tô Tĩnh Nhân, ngoài ra còn có thâm ý khác.

Như đã nói, “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ là sư đệ của Chương môn nhân phái Côn Lôn “Thiên Áo Kiếm Khách” “Vô Hối Thần Kiếm”. Mấy năm qua Tô Hồng Đồ rất ít xuất hiện trong giang hồ. Lão chỉ có hai con, một trai một gái.

Nhi tử “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân được các cao nhân trong bốn phái dốc lòng truyền thụ võ công thì không nói làm gì, còn nhi nữ thì mong muốn tìm danh sư học nghệ. Thế nhưng phái Côn Lôn thì không có nữ đệ tử, chẳng lẽ bỏ bốn môn mà đến đầu sư nơi khác? Mà Côn Lôn vẫn được coi là một trong những đại môn phái trong võ lâm, làm thế thì há chẳng mất uy danh đi?

Thế nên cho đến giờ vẫn tạm thời được phụ thân gắng công truyền thụ võ công. Nhưng đã lâu “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ ít xuất hiện trong giang hồ nên võ công chẳng tăng tiến được bao nhiêu, nếu không nói là ngày càng mai một đi, nay nghe giới thiệu Lăng Vô Linh là đệ tử của “Hàn Nguyệt thần ni” lập tức có ý phò thác nhi nữ nhưng vì Lăng Vô Linh là nam nhân nên chưa tiện đặt vấn đề ngay, định thư thả rồi sẽ bàn bạc.

Bốn người vừa uống rượu vừa nói chuyện, câu chuyện càng lúc càng sôi nổi, tình cảm của ba vị thiếu hiệp càng trở nên thân mật.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ nhận thấy Tạ Vũ Diệp tuy còn trẻ nhưng kiến thức uyên thâm quảng bác, về mặt võ công thì chưa biết thế nào nhưng rất được nhi tử mình và Lăng Vô Linh bái phục, là người có kiến thức rất phong phú về võ học, lão cũng nhận ra thiếu niên này có công lực rất cao và có thiên tư võ học, lại thêm thấy chàng tuấn tú lễ độ nên cũng nảy sinh lòng ưu ái.

Bốn người càng nói chuyện càng tâm đắc, tiệc rượu kéo dài tới hai canh giờ vẫn chưa tàn.

Lăng Vô Linh tấu lượng kém nên xin phép rời bàn trước. “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ sai nhi tử dẫn đến phòng khách nghỉ ngơi nhưng Lăng Vô Linh không muốn làm hỏng tấu hứng và câu chuyện đang sôi nổi của mọi người nên từ chối, nói là mình cần đi dạo một lát cho sáng khoái.

Không lâu, Lăng Vô Linh tiến vào giữa một hoa viên. Bấy giờ đang giữa mùa xuân là thời kỳ trăm hoa đua nở.

Hôm ấy trăng rất sáng, đứng giữa vườn hoa khoe sắc trăm hồng ngàn tía, hương hoa tỏa ngát không gian khiến lòng Lăng Vô Linh tràn trề cảm xúc, nghĩ thầm :

- Vị Phong ca ca này thật là... Tham gì mấy chén rượu mà cứ ngồi chén thù chén tạc mãi chứ? Cứ tới đây dạo chơi với mình ngắm trăng hoa thế này có tuyệt hơn không?

Chẳng hiểu sao y cảm thấy trong người bức bối, dường như bất bình trước sự vô tình của Phong ca ca, chợt giật lấy một nắm lá.

Lúc ấy trước mặt Lăng Vô Linh có một cành cây cổ thụ cành lá rườm rà, trên cây có rất nhiều chim hoàng tước.

Lăng Vô Linh nổi cơn kích động bứt nắm lá làm ám khí thi triển công phu “Mãn Thiên Hoa Vũ” phóng lên cây!

Chỉ nghe một loạt tiếng rào rào vun vút như tên bắn, sau đó là tiếng chim kêu lên hoảng sợ, tung cánh rào rào bay đi.

Hàng chục con bị lá cây bắn trúng tiếp nhau rơi xuống, lông chim bị trúng ám khí bay tán loạn cả một vùng!

Chợt cách đó mấy trượng vang lên một tràng cười lạnh lạnh và giọng trong trẻo của nữ nhân :

- Thủ thuật ám khí “Trích Diệp Phi Hoa” của tiểu ca quả thật cao minh!

Giọng nói trong như bạc, thánh thót nghe rất êm tai.

Âm thanh vừa dứt, một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi từ trong một lùm hoa bước ra, dùng hai bàn tay nhỏ nhắn vỗ vào nhau đôm đốp, vừa vỗ vừa cười vẻ rất khoái chí.

Tiểu cô nương có cánh mũi thẳng, cái miệng nhỏ xíu với đôi môi hồng rất thanh tú, dáng vẻ hết sức tự nhiên và ngây thơ không chút kiêu cách.

Lăng Vô Linh lập tức thấy thiện cảm, cười nói :

- Cô nương...

Tiểu cô nương bình thản bước tới trước mặt Lăng Vô Linh đưa tay cầm lấy tay y nói :

- Tiểu muội tên là Tô Ngọc Hân, nghe ca ca muội nói võ công huynh rất cao, đặc biệt nội công cực kỳ thâm hậu. Đa tạ tiểu ca ca xuất thủ cứu mạng huynh ấy!

Lăng Vô Linh vội xua tay nói :

- Không phải đâu! Cô nương nhầm rồi! Vị xuất thủ cứu lệnh huynh là nghĩa huynh tại hạ tên là Tạ Vũ Diệp.

Tô Ngọc Hân cười hỏi :

- Vậy ca ca là Lăng Vô Linh chứ gì? Vô Linh ca ca! Nghe nói võ công huynh cũng rất cao...

Lăng Vô Linh đáp :

- Nhưng có ai thấy tại hạ xuất thủ đâu mà biết võ công cao thấp chứ?

Tô Ngọc Hân cắn môi nói :

- Đương nhiên huynh cũng có võ công cao cường rồi! Nếu không thì làm sao mà kết nghĩa kim lan với Tạ đại hiệp được?

Lăng Vô Linh cười nói :

- Kết nghĩa huynh đệ thì cần gì phải có võ công tương đồng chứ?

Tô Ngọc Hân cười đáp :

- Sao lại không? Kết nghĩa kim lan thì cái gì cũng cần tương hợp, cả tính tình, hoàn cảnh, chí hướng, sở thích và cả võ công nữa! Như thế mới hợp nhau.

Cũng như nam nữ muốn kết làm phu thê thì phải hợp ý tâm đầu và cùng nguyện vọng, ý tưởng mới sống với nhau trọn đời được!

Tô Ngọc Hân nói thế chẳng phải là không có lý, nhưng không hiểu sao Lăng Vô Linh lại đỏ mặt lên.

Tô Ngọc Hân mở to cặp mắt đen tròn ngây thơ nhìn y hỏi :

- Vô Linh ca ca! Huynh sao thế? Tiểu muội nói thế không đúng hay sao?

Lăng Vô Linh thường được sư phụ, sau đó là Phong ca ca cưng chiều nên khá ương chướng, nay thấy Tô Ngọc Hân phụng phịu như thế thì không biết đối phó thế nào đành lên tiếng phụ họa :

- Cô nương nói rất có lý. Chỉ là tại hạ thấy Phong ca ca võ công quá cao nên tự thấy mình không thể sánh được mà thôi!

Câu đó làm Tô Ngọc Hân bán tín bán nghi nên cố thêm một câu :

- Theo muội thấy thì võ công của Vô Linh ca ca cũng rất cao. Vừa rồi ca ca thi triển thủ pháp “Trích Diệp Phi Hoa” tuyệt quá! Tiểu muội thấy mình thua kèm huynh ấy quá xa. Xin huynh bày cho tiểu muội công phu này, được không?

Trong khi nói chuyện, Tô Ngọc Hân vẫn cứ nắm tay Lăng Vô Linh không chịu buông ra.

Hai người nói tới đó thì lại có thêm một thiếu nữ từ hoa sảnh bước lại gần.

Đó cũng là một tiểu cô nương nhưng lớn hơn Tô Ngọc Hân mấy tuổi, bận y phục nha hoàn màu vàng, chắc là tỳ nữ của cô ta.

Hoàng y tỳ nữ trông thấy một nam nhân rất tuấn tú nắm lấy tay tiểu thư mình thì ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Làm sao tiểu thư chịu để hắn nắm tay chứ? Mà cũng phải thôi... Vị công tử kia cực kỳ tuấn tú, nào thua gì Kim Đồng Ngọc Nữ? Có ai cưỡng lại được ánh mắt tuyệt mỹ của chàng?

Lăng Vô Linh thì vô cùng luống cuống. Nam nữ thụ thụ bất thân, một nam nhân nắm tay một thiếu nữ trước mặt người ta như vậy, coi sao được? Huống hồ Tô Ngọc Hân là một thiếu nữ khuê các, thiên kim ái nữ của một vị Trang chủ khá uy danh trong giang hồ?

Thế nhưng Tô Ngọc Hân thì không băn khoăn gì, vẫn cầm tay Lăng Vô Linh với vẻ hồn nhiên, nhìn hoàng y tỳ nữ nói :

- Hà Hoa thư! Lấy giúp tôi túi ám khí và thanh Ngọc kiếm đi! Tôi muốn nhờ Vô Linh ca ca dạy võ công và công phu “Trích Diệp Phi Hoa”.

Hà Hoa “ạ” một tiếng chạy đi ngay, Tô Ngọc Hân gọi với theo :

- Hà Hoa thư thư! Mang tới Trấn Long Đình cho tôi nhen!

Nói xong vẫn cầm tay Lăng Vô Linh dẫn chàng tới cuối hoa viên.

Hoa viên này đã ở cuối trang viện, hết hoa viên là tới một con đê phân cách trang viện với một con suối, qua suối thì tới một ngọn núi.

5. Cuộc Chiến Trong Đêm

Bên kia con suối là núi rừng trùng điệp. Hai người chỉ đi một lúc là tới đỉnh một ngọn núi thấp giữa khu núi non trùng điệp đó.

Tiếng là đỉnh nhưng chỉ nằm giữa lưng chừng những ngọn núi khác, trên đỉnh núi là khu đất bằng phẳng rộng chừng mười trượng vuông. Đây quả là một võ trường lý tưởng!

Giữa bãi đất bằng có một ngôi lương đình, trên cổng đề ba chữ “Trấn Long Đình”.

Dưới chân lương đình tạc một con rồng đá sinh động như thật. Nước từ trong bụng rồng tuôn ra miệng nó không ngừng chảy bất tận như dòng suối, chảy theo một khe nhân tạo đổ xuống con suối ở hậu trang.

Lăng Vô Linh ngạc nhiên tự hỏi :

Không biết nguồn nước ở đây là từ trên những ngọn núi kia đổ xuống hay mạch ngầm từ đất phun lên? Quả là một danh thắng hiếm gặp!

Tô Ngọc Hân nói :

- Theo lời gia phụ thì “Bàn Thạch sơn trang” này là nằm trong long mạch.

Vì thế đình này được đặt tên “Trấn Long Đình”. Gia phụ cho người tạc ra con rồng đá này để giữ Long mạch đó!

Lăng Vô Linh cười nói :

- Hô hô! Làm như vậy là vĩnh viễn bảo tồn được cơ nghiệp của “Bàn Thạch sơn trang”!

Tô Ngọc Hân tỏ vẻ phật ý :

- Không sai! Nhưng sao huynh lại cười? Thực ra những lời đó là do Thần Thủ Tiên Sinh nói...

Lăng Vô Linh hỏi :

- Thần Thủ Tiên Sinh là ai?

Tô Ngọc Hân đáp :

- Là một thầy địa lý rất lừng danh ở khu vực này. Lúc đầu chính Thần Thủ Tiên Sinh nhận định đây là long mạch, gia phụ phải bỏ ra ba trăm lạng bạc mới mời được vị đó về, tìm ra Long mạch xong thì cho tạc con rồng đá và xây dựng “Trấn Long Đình”, còn khu đất bằng phẳng này gọi là “Tĩnh Đẩu Bình”.

Lăng Vô Linh lại cười “hô hô” nói :

- Quý địa! Quả là quý địa! Sau này Tô gia nhất định sẽ đời đời phát tướng, làm rạng danh tiên tổ!

Tô Ngọc Hân cười khanh khách nói :

- Không ngờ Vô Linh ca ca chẳng những võ công cao cường mà miệng cũng điêu toa ghê thế... Chỉ huynh mới nói Tô gia phát tướng, chứ Thần Thủ Tiên Sinh và gia phụ có ai nói thế đâu?

Nói xong kéo Lăng Vô Linh lên lương đình.

Giữa lương đình có một bộ bàn ghế đá, hai người ngồi đối diện nhau, bấy giờ Tô Ngọc Hân mới chịu buông tay Lăng Vô Linh ra.

Vừa lúc đó tỳ nữ Hà Hoa một tay cầm chiếc túi nhỏ, tay kia cầm một thanh bảo kiếm ho khan một tiếng rồi bước lên lương đình.

* * * * *

Sau khi Lăng Vô Linh rời bàn tiệc, Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân và lão Trang chủ “Thiệt Bút Tú Sĩ” nói chuyện thêm một lúc rồi cũng tan tiệc.

Tạ Vũ Diệp được “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân đưa tới phòng khách ở hậu trang nghỉ ngơi.

Không thấy Lăng Vô Linh đâu, Tạ Vũ Diệp lo lắng hỏi :

- Không biết Lăng đệ đệ sao không thấy? Chẳng lẽ say quá rồi?

Tô Tĩnh Nhân gọi bọn gia nhân đến hỏi mới biết Lăng thiếu hiệp cùng tiểu thư lên “Tĩnh Đẩu Bình” tập võ. Tô Tĩnh Nhân đã quá say nên cáo lỗi với Tạ Vũ Diệp, sai một tên tỳ nữ dẫn chàng lên đó.

Đến nơi thấy Tô Ngọc Hân và Lăng Vô Linh đang say mê luyện kiếm, Lăng Vô Linh thi triển xong chiêu nào, tiểu cô nương ghi nhớ rồi miệt mài luyện theo sự hướng dẫn của Lăng Vô Linh.

Tạ Vũ Diệp không muốn làm phiền đến bọn họ nên ngồi xuống bên một gốc cây cuối “Tĩnh Đẩu Bình” nhìn họ tập luyện.

Lăng Vô Linh phát hiện ra chàng trước tiên, cao hứng gọi to :

- Phong ca ca! Mau tới đây!

Tạ Vũ Diệp đành đứng lên, tiến lại gần hai người.

Tô Ngọc Hân dừng lại luyện kiếm, mở to mắt chăm chú nhìn chàng không chút e dè hỏi :

- Vị này là Vũ Diệp đại ca có phải không?

Tạ Vũ Diệp ôm quyền đáp :

- Tại hạ chính là Tạ Vũ Diệp. Vừa rồi được một vị trong trang dẫn lên đây, vì không tiện làm phiền hai vị luyện kiếm, tại hạ đành ngồi xem lên, xin cô nương lượng thứ cho!

Tô Ngọc Hân cười khanh khách nói :

- Không ngờ miệng lưỡi Vũ Diệp đại ca còn sắc sảo hơn cả Vô Linh ca ca nhiều như thế! Cái gì mà lượng thứ với không lượng thứ chứ?

Lăng Vô Linh cười phụ họa :

- Đương nhiên đại ca phải sắc sảo hơn nhị ca rồi! Hân muội nói thế mà cũng nghe được!

Tạ Vũ Diệp không ngờ Lăng Vô Linh và tiểu cô nương này nhanh chóng trở thành bằng hữu thân thiết như thế, ôm quyền hỏi :

- Không biết cô nương có phải là thiên kim ái nữ của Trang chủ Tô tiên bối không?

Tô Ngọc Hân cười khanh khách đáp :

- Phong ca ca lại dùng từ hoa mỹ rồi! Tiểu muội mười xu cũng chẳng ai mua, nói gì thiên kim?

Lăng Vô Linh thay lời giới thiệu :

- Phong ca ca, cô nương này là tiểu thư Tô Ngọc Hân.

Tô Ngọc Hân lòng đang cao hứng, liền nói :

- Vũ Diệp đại ca! Xin hãy biểu diễn một tuyệt chiêu nào đó cho tiểu muội được khai nhãn giới đi!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tại hạ thì có tuyệt chiêu gì đâu chứ?

Tô Ngọc Hân phụng phịu nói :

- Lại còn không có! Gia huynh coi Vũ Diệp đại ca như thần nhân, đương nhiên ca ca bản lĩnh phải rất cao cường, sao cứ giấu muội chứ?

Tạ Vũ Diệp biết khó mà thoát được cô nương ngây thơ cả tin này, hơn nữa chàng thấy Tô Ngọc Hân đối với Lăng đệ đệ rất tốt nên không muốn làm méch lòng cô ta, đành vận “Tử Phủ thần công” lên hữu chưởng đưa ngón trở lên, nhằm phiến đá cách chừng hai trượng điểm tới một chỉ.

Chỉ lực bắn đi ràn rạt trúng vào phiến đá phát ra một tiếng nổ lớn làm khói bụi bốc lên mù mịt, phiến đá bị chỉ lực khoan thủng một lỗ sâu đến ba tấc!

Tô Ngọc Hân nhìn phiến đá rồi trở mắt nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Vũ Diệp đại ca! Đó là thứ thần công gì vậy?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Chiêu đó là “Nhất chỉ đạn công” trong “Đại Tu Di thần chỉ”.

Lăng Vô Linh tiếp lời :

- Công phu đó rất siêu phàm, dùng “cách không điểm huyết” lại càng có uy lực! Hân muội! Mau xin Phong ca ca dạy công phu đó đi! Còn gấp mười kiếm pháp của tiểu huynh!

Tô Ngọc Hân nghe “Vô Linh ca ca” nói thế chẳng cần biết ba bảy hăm một gì liền nói :

- Vũ Diệp đại ca! Xin hãy dạy chỉ công đó cho tiểu muội đi! Tiểu muội xin bái ca ca làm sư phụ!

Tiểu cô nương nói là làm ngay, bước lên nín lấy tay áo Tạ Vũ Diệp, đầu gối cong lại chuẩn bị quỳ xuống.

Tạ Vũ Diệp thất kinh vội vàng phất tay trái phát ra một cỗ lực đạo làm Tô Ngọc Hân cổ sức bao nhiêu cũng không sao quỳ xuống được.

Lăng Vô Linh cười khanh khách nói :

- Hân muội! Muốn học thì mau bái sư đi chứ? Nếu không chịu bái sư, Phong ca ca sẽ không dạy cho đâu!

Tô Ngọc Hân vận hết công lực mà không làm sao để đầu gối cong lại được, cuống lên nói :

- Tiểu muội... Tiểu muội... Không biết làm sao thế này...

Lăng Vô Linh cứ luôn miệng giục Tô Ngọc Hân bái sư mà Tô Ngọc Hân không sao quỳ xuống được, trong lúc một tay vẫn nín chặt tay Tạ Vũ Diệp, xem tình thế Tô Ngọc Hân lúc ấy rất thảm nhưng cũng rất hoạt kê!

Tạ Vũ Diệp thấy rõ Lăng Vô Linh cũng biết mình tạo ra như lực không để Tô Ngọc Hân quỳ xuống mà vẫn luôn miệng thúc giục hành hạ cô ta như thế thì lòng không nỡ, nghiêm giọng nói :

- Lăng đệ đệ đừng có quá quắt như thế được không?

Lăng Vô Linh làm như không nghe, cười khanh khách nói :

- Tính khí của Phong ca ca rất nghiêm khắc. Ai muốn học tuyệt nghệ mà không chịu bái sư thì huynh ấy không dạy cho đâu!

Trong tình thế khó xử, Tạ Vũ Diệp chợt sinh trí, nhìn sang bên trái nói to :

- Tô lão tiền bối! Xin hãy đến nói giúp một tiếng! Hân muội muốn bái văn bối làm sư phụ, văn bối làm sao mà đảm đương nổi?

Mẹo nhỏ của chàng lập tức phát sinh hiệu quả, cả Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân cùng quay lại nhìn, Tô Ngọc Hân buông tay Tạ Vũ Diệp ra.

Tạ Vũ Diệp được giải thoát lập tức lao sang Lăng Vô Linh để Tô Ngọc Hân khỏi tiếp tục bái mình nữa, nhưng Lăng Vô Linh lại tưởng chàng tới trị tội mình nên sợ hãi chạy đi, trong lúc luống cuống hai người đâm sầm vào nhau, lăn đi mấy vòng mới đứng lên, nhưng vẫn còn ôm lấy nhau.

Tô Ngọc Hân thấy vậy khoái chí vỗ tay cười vang.

Lăng Vô Linh mặt đỏ như gấc chín, vội đẩy Tạ Vũ Diệp ra nói :

- Phong ca ca mau buông ra! Tiểu đệ đau buốt, xương vai sắp vỡ nát rồi đây này!

Tuy nói vậy nhưng Lăng Vô Linh thấy trong người khoan khoái dễ chịu.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy cặp vai dưới tay mình tròn lẳn, mềm mại như da thịt thiếu nữ, trong lòng không khỏi ngạc nhiên nhưng vẫn nghiêm giọng nói :

- Nếu đệ đệ lộn xộn như thế thì đừng trách ta...

Lăng Vô Linh thấy hôm nay Phong ca ca đối với mình nghiêm khắc như vậy, đỏ mặt nói :

- Phong ca ca...

Chợt từ cuối “Tĩnh Đầu Bình” vang lên một tràng cười sang sảng và tiếng người nói :

- Hai vị huynh đài hôm nay làm sao vậy!

Tạ Vũ Diệp nhìn lại, thấy Tô Tĩnh Nhân đang tới gần, biết với sự có mặt của Tô Tĩnh Nhân tất Tô Ngọc Hân sẽ không dám kiên trì bái mình làm sư phụ nữa liền buông Lăng Vô Linh ra quay lại nhìn Tô Tĩnh Nhân cười nói :

- Thì ra Tô huynh cũng tới đây...

Bấy giờ trời đã ứng sáng hắt ánh hồng lên mặt bốn người trẻ tuổi, trong đó mặt Lăng Vô Linh đỏ như gấc chín, có lẽ thiếu niên này vẫn còn kích động vì trận va chạm vừa rồi.

Tạ Vũ Diệp nhìn y nghĩ thầm :

- Trông Lăng đệ đệ rực rỡ như thế chẳng trách gì Tô Ngọc Hân cứ mê tít đi...

Tô Ngọc Hân đến bên Tô Tĩnh Nhân nói :

- Đại ca! Vũ Diệp đại ca không chịu dạy võ công cho muội... Đại ca nói giúp huynh ấy một tiếng đi!

Lăng Vô Linh lại tiếp tục xúi bẩy :

- Có thể Phong ca ca không tự mình làm chủ được việc này đâu. Võ công là của sư phụ truyền cho, muốn dạy cho ai phải có lệnh sư phụ mới được! Hơn nữa Phong ca ca chỉ hơn muội có mấy tuổi làm sao thu muội làm đồ đệ được?

Tô Ngọc Hân bĩu môi nói :

- Có gì mà không được chứ? Chẳng lẽ trong quan hệ sư đồ có điều khoản nghiêm cấm đệ tử không được dạy võ công cho người khác? Ngoài ra, người ta thu đệ tử có bao giờ hạn chế về tuổi tác đâu? Nghe gia phụ nói có vị sư phụ còn ít tuổi hơn đồ đệ nữa thì sao?

Lăng Vô Linh nghe Tô Ngọc Hân lý luận như thế thì cứng lưỡi không biết trả lời sao.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy cười thầm nghĩ bụng :

- Lăng đệ đệ thường ngày làm nũng mình, việc gì cũng muốn hơn cho được.

Hôm nay gặp phải cô nương đáng để này rõ ràng phải chịu thua thôi!

Tô Ngọc Hân lại nói :

- Muội không tin người ta muốn thu đồ đệ lại còn phải báo cáo với sư phụ.

Có người khai tông lập phái đương nhiên phải thu môn hạ nhiều, nếu cứ bám báo với sư phụ thì việc lập phái làm sao mà tiến hành được?

Lăng Vô Linh hỏi :

- Nhưng vừa rồi vì sao muội không chịu bái sư?

Tô Ngọc Hân đáp :

- Không hiểu vì sao muội không thể quỳ xuống được.

Lăng Vô Linh nói :

- Đó là vì muội còn chưa thành tâm!

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Vừa rồi rõ ràng Lăng Vô Linh biết mình phát lực ngăn cản không cho Tô Ngọc Hân quỳ xuống, bây giờ lại nói thế, chứng tỏ vị đệ đệ này cũng là người rất tâm cơ đấy!

Tô Tĩnh Nhân nói :

- Hân muội! Người xem trời đã sáng rồi! Tạ huynh và Lăng huynh đi đường từ kinh thành đến đây không nghỉ, có chuyện gì để sau hãy nói, bây giờ hãy về trang nghỉ ngơi đã!

Tô Ngọc Hân không dám cự nự nữa, cũng ngỏ ý mời hai vị ca ca trở về trang viện nghỉ ngơi.

* * * * *

Theo dự định của Tạ Vũ Diệp thì chàng và Lăng Vô Linh đến “Bàn Thạch sơn trang” chơi một ngày, hôm sau sẽ tiếp tục lên đường, nhưng lão Trang chủ nhất quyết không chịu, ép hai người lưu lại trang ít nhất là năm ba hôm để tận tình tiếp đãi.

Lăng Vô Linh tỏ ra rất quý mến Tô Ngọc Hân, ngày nào hai người cũng lên “Tĩnh Đấu Bình” cùng nhau luyện võ vừa nói chuyện say sưa tưởng chừng không bao giờ muốn rời xa.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy lòng không nỡ, tiếp tục lưu lại “Bàn Thạch sơn trang”.

Thời gian trôi qua như nước chảy dưới chân cầu, thấm thoát họ đã ở lại sơn trang mười mấy ngày...

Tối hôm đó tuy không trăng nhưng trời đầy sao, hôm ấy Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân theo lệ thường vẫn lên “Tĩnh Đấu Bình” luyện kiếm nhưng quay về sớm hơn thường lệ.

Lúc đó chừng giữa canh hai, Tạ Vũ Diệp ngồi trong phòng khách dành riêng cho mình bàn tọa vận công, chàng chợt nghe trên mái nhà có tiếng bước chân đi rất khẽ, nghĩ thầm :

- Có tặc! Tên này xem ra khinh công rất cao minh!

Không cần nghĩ ngợi nhiều, chàng lao ra cửa sổ nhảy lên mái nhà, kịp thấy mấy bóng đen đã rời mái phòng mình nhảy xuống nhưng chưa chịu bỏ đi, thoát ẩn thoát hiện trong những lùm cây hướng tới dãy thư phòng của lão Trang chủ...

Không phải tặc nhân thì đối phương lén lút nửa đêm nhập trang để làm gì?

Tạ Vũ Diệp công lực rất cao nên mặc dù trong đêm tối, chàng vẫn nhìn rõ mọi vật như ban ngày, lập tức rời mái nhà nhảy xuống bám theo lũ tặc.

Tất cả gồm có năm tên, đều bận khinh trang màu trắng, thân pháp tên nào cũng rất cao minh.

Tới dãy thư phòng của Trang chủ, một tên đưa tay làm hiệu, năm tên tách thành năm hướng khác nhau tản đi các phòng.

Tên đưa tay làm hiệu thân hình ngũ đoản, người gầy bé, chắc tên này chỉ huy cả bọn.

Chờ bọn kia tản đi hết, hán tử thân hình ngủ đả tiến đến cửa sổ thư phòng của “Thiết Bút Tú Sĩ”.

Tạ Vũ Diệp không biết có lão Trang chủ trong phòng hay không, chỉ thấy tặc nhân lấy trong túi ra một vật gì, giương tay chuẩn bị ném vào cửa sổ.

Lúc đó Tạ Vũ Diệp còn cách tặc nhân hai trượng nhưng chàng không thể chờ thêm, lập tức xuất “Đại Tu Di thần chỉ” điểm tới.

Tặc nhân vừa định phi ám khí đi thì bị luồng chỉ phong điểm trúng Kiên Tĩnh huyết trên vai phải, cánh tay lập tức tê đi rũ xuống.

Tên này xem ra cũng rất cơ cảnh, biết gặp phải cao nhân không dám chần chừ thêm nữa, phi thân chạy biến vào đêm tối.

Tạ Vũ Diệp la to :

- Có tặc!

Đồng thời phóng chân đuổi theo tặc nhân.

Tiếng kêu của Tạ Vũ Diệp làm mấy người Tô Tĩnh Nhân, Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân cùng thức giấc.

Bọn tặc nhân biết đã bị lộ sợ hãi chạy đi.

“Thiết Bút Tú Sĩ”, Tô Tĩnh Nhân, Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân đuổi theo, tới gần một đình viện thì đuổi kịp, hai bên lập tức động thủ.

Tạ Vũ Diệp đuổi theo tên chỉ huy chừng nửa dặm thì hần nhảy qua tường viện lao vào rừng mát hút, chàng đành quay trở lại tới đình viện thì thấy “Thiết Bút Tú Sĩ”, Tô Tĩnh Nhân, Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân đang động thủ với bốn tặc nhân, cứ hai người tạo thành một cặp đấu, bất phân thắng bại.

Người của “Bàn Thạch sơn trang” thì lão Trang chủ “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ võ công cao hơn cả, tuy vậy đấu với tặc nhân vẫn không chiếm được thượng phong.

Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân đấu với nhị tặc, tuy trên hình thức đơn đả độc đấu nhưng bốn người này lại rất gần nhau, nhờ thế mà Tô Ngọc Hân võ công kém đối phương đôi chút nhưng thỉnh thoảng những lúc nòng bí thế thì lập tức được Lăng Vô Linh xuất thủ giải cứu nên Tô Ngọc Hân vẫn tiếp tục duy trì được.

Tạ Vũ Diệp chăm chú quan sát các đối thủ, chợt nhận ra trên mu bàn tay trái của cả bốn tặc nhân đều có vết ấn son, kinh ngạc nghĩ thầm :

- Thì ra bọn này lại là người của Cự Linh giáo, chẳng trách gì khinh công thân pháp của chúng cao cường như vậy.

Dần dần hai tặc nhân đấu với Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân chiếm được ưu thế, vì Lăng Vô Linh lo chỉ viện cho Tô Ngọc Hân nên bị đối thủ bức vào thế hiểm, tiếp đó cả hai tên tăng cường tấn công làm Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân phải dựa lưng vào nhau đối địch, tình thế càng lúc càng trở nên nguy ngập.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy lập tức rút kiếm ra, vận “Ngô Dương thần khí” thi triển một chiêu trong “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” xông tới tặc nhân.

Kỳ chiêu vừa xuất, kiếm khí rít lên ghê rợn phân biệt công tới hai tặc nhân.

Chỉ một chiêu, hai tên này bị đánh bay kiếm khỏi tay, đồng thời bản thân chúng cũng bị kiếm khí điểm trúng huyết đạo ngã lăn ra.

Tạ Vũ Diệp để mặc chúng nhảy sang tặc nhân đấu với Tô Tĩnh Nhân, cũng chỉ một chiêu điểm ngã tên này.

Tạ Vũ Diệp định lao sang giải quyết nốt tặc nhân cuối cùng đấu với lão Trang chủ, không ngờ nghe “Vút” một tiếng, một mũi ám khí loang loáng bắn thẳng tới mặt mình.

Chàng phản ứng rất nhanh, vùng kiếm đánh bật ngay được ám khí.

Theo hướng mũi ám khí bay tới, Tạ Vũ Diệp dễ dàng xác định được từ trên ngọn cây cách bốn năm trượng, nhưng mới nhìn lên thì tặc nhân nấp trên đó đã lao vút đi.

Thấy trong số bốn tặc nhân thì ba tên đã bị ngã, Tạ Vũ Diệp không cần lo lắng đến sự an toàn của Lăng Vô Linh và ba phụ tử “Thiết Bút Tú Sĩ” nữa, phi thân đuổi theo tặc nhân chạy trốn.

Ra khỏi trang viện, Tạ Vũ Diệp thấy một bóng người bận bạch y lao vào rừng, không cần nghĩ ngợi gì nhiều ra sức đuổi theo.

Bạch y nhân đã phát hiện ra có người truy đuổi nên gia tăng thân pháp chạy rất nhanh.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Trong số sáu người đến “Bàn Thạch sơn trang” thì chỉ có tên này không hiện thân, chứng tỏ hắn có thân phận cao nhất, chỉ đến khi đồng bọn quá nguy cấp mới xuất thủ ngăn chặn mình rồi chạy đi. Tô trang chủ, Lăng đệ đệ và huynh muội Tô Tình Nhân dư sức khống chế bốn tặc nhân ở “Bàn Thạch sơn trang”, mình phải bắt cho bằng được tên này.

Trong rừng rậm rạp, chỉ cần cách xa ba bốn trượng là không thấy bóng người chạy phía trước, nhưng rừng rậm lại có lợi thế cho người truy đuổi là đổi phương dù chạy đi đâu cũng phát ra thanh âm.

Tạ Vũ Diệp dùng thính giác để xác định phương hướng vẫn truy theo không bỏ.

Dường như tặc nhân cũng biết kẻ truy đuổi mình quyết tâm truy đuổi nên không dám dừng lại, có vẻ như hắn rất quen thuộc địa hình nên mấy lần bị Tạ Vũ Diệp bắt kịp nhưng vẫn thoát được.

Hai người một trước một sau chạy một mạch cho tới sáng, ít nhất đã vượt qua hơn trăm dặm, đột nhiên tặc nhân thay đổi phương hướng, đang chạy theo hướng đông chợt ngoặt sang hướng nam.

Tạ Vũ Diệp đuổi theo một lúc nữa chợt nhận thấy mình đang đứng ở bờ sông rất dốc.

Chàng thở dài tự nhủ :

- Nhất định tặc nhân đã lao xuống sông rồi! Làm sao mà bắt được hắn nữa?

Tuy Tạ Vũ Diệp võ công cao cường nhưng thủy tính lại kém, hồi nhỏ có mấy lần được nhị sư bá tập cho biết bơi rồi sau này tới Thiên Bồn Phong ở với “Bất Quần Tán Nhân” không có điều kiện luyện tập thủy công nữa...

Nhìn dòng sông khá rộng, nước chảy rất xiết, Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Với tình hình này, chưa chắc tặc nhân đã dám bơi sang bên kia đâu mà có thể hắn xuôi xuống hạ du rồi quay lên bờ để cắt đuôi mình, cứ thử xuôi một quãng xem.

Nghĩ đoạn chàng xuôi theo bờ sông, quả nhiên đi được vài chục trượng thì bờ sông thoải thoải dần, trên bờ cây cối um tùm rậm rạp.

Tạ Vũ Diệp chọn vị trí quan sát thuận tiện rồi nấp vào một lùm cây rậm nhìn ra mặt sông.

Chàng vừa nép kín nhìn ra thì thấy một cái đầu người ngoi lên mặt nước.

Đó là một hán tử chừng ba mươi tuổi, trên mu bàn tay trái cũng có một vết ấn đỏ như son.

Hắn bơi vào bờ lấy một nắm bùn xoa lên mặt, yên chí là địch nhân đã bị mất dấu vết, hắn ung dung cởi bộ bạch y ra, vắt khô rồi lại mặc vào.

Tạ Vũ Diệp thầm tính toán :

- Lúc này mà mình xuất thủ khống chế hắn thì dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ trời đã sáng, hắn thoát đi đâu được mà lo? Cứ theo dấu vết hắn một lúc xem có phát hiện thêm được gì không, có thể dẫn đến một điểm liên lạc hay đầu mối nào đó...

Nghĩ thế, Tạ Vũ Diệp cứ nán mình chờ đợi, khi tặc nhân mặc y phục vào xong đi tiếp chàng mới bám theo.

Tặc nhân đi thêm hơn một dặm thì đột nhiên mất hút.

Tạ Vũ Diệp tìm thấy một thạch động nhỏ, tin chắc tặc nhân đã trốn vào đó, không chút do dự bước ngay vào.

Thạch động rất hẹp, chỉ một người chui vào lọt. Nhưng vào sâu thêm một chút thì mở rộng ra tới hai trượng. Đi thêm mấy bước thì thạch động mở ra thành hai nhánh.

Tạ Vũ Diệp đang lúng túng chưa biết đi theo hướng nào thì đột nhiên thấy trước mắt lóe lên hai ánh chớp.

6. Cái Bang Bang Chủ

Hai mũi “Tang Môn đỉnh” bay tới rất nhanh, nhưng Tạ Vũ Diệp phản ứng cũng không chậm, tay đã cận sẵn “Ngô Dương thần khí” liền phát mạnh ra.

Hai mũi “Tang Môn đỉnh” bắn ngược lại còn nhanh hơn lúc phát ra.

Tạ Vũ Diệp nghe từ ngách động bên tả vang lên một tiếng rú thảm, nhìn tới thấy bạch y nhân trúng phải hai mũi “Tang Môn đỉnh” cắm vào yết hầu gục xuống chết tươi!

Chàng thở dài thảm nghĩ :

- Mình bỏ công theo đuổi hắn tới tận đây, thế mà nay lại để hắn chết đi, quả là công cốc!

Đột nhiên từ ngách động bên hữu có người cười “hô hô” nói :

- Hô hô! Hảo thân thủ! Ngay cao thủ “Ngân Yến đường” của Cự Linh giáo mà không chịu nổi một cú phản kích. Lão hóa tử rất lấy làm khâm phục!

Tạ Vũ Diệp vội vàng quay lại, thấy một người đứng ngay ở cửa ngách động bên phải, nghĩ thầm :

- Người này chắc là đồng đảng của tặc nhân kia, nhưng làm sao trong ngũ khí lại tỏ ra đồng tình với hành động của mình? Chẳng lẽ thạch động này không phải là một trong những sào huyệt của Cự Linh giáo mà tặc nhân kia tình cờ chui vào thôi? Nếu vậy lão nhân kia là ai? Tại sao tới trú ở thạch động này?

Chàng nhìn lại, thấy người đó là một bạch phát lão nhân đầu bù tóc rối, mặt mũi cáu bẩn, bận bộ y phục kết trăm mảnh vá, không còn nhận ra màu gì nữa, chân đi đôi giày cỏ cũ rách lòi cả ngón chân ra ngoài.

Lão vừa nói vừa cười “hích hích”, mắt chăm chú nhìn Tạ Vũ Diệp.

Chàng thấy bạch phát lão nhân tuy ăn mặc lam lũ nhưng vẻ mặt thiện lương, từ hòa liền tiến lên ba bước, chắp tay hành lễ nói :

- Tiền bối quá khen. Văn bối là Tạ Vũ Diệp, xin kiến lễ lão tiền bối!

Bạch phát lão nhân lại cười “hô hô” nói :

- Tiểu ca không cần khách khí! Lão ăn mày này đâu dám nhận hai tiếng “tiền bối”?

Lão dừng một lúc rồi hỏi :

- Tiểu ca từ đâu tới đây? Vì sao lại hạ thủ đối với người của Cự Linh giáo?

Xem ra tiểu ca gan mật quả là không nhỏ! Hô hô hô...

Tạ Vũ Diệp trầm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ tiền bối bất bình trước việc văn bối trừng trị ác đồ của Cự Linh giáo?

Bạch phát lão nhân lắc đầu đáp :

- Không phải thế! Lão hóa tử chỉ muốn biết nguyên nhân vì sao mà tiểu ca gây xung đột với người của Cự Linh giáo thôi!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Cự Linh giáo là tặc đảng gây nên nhiều tội ác cho giang hồ, văn bối là thế thiên hành đạo!

Bạch phát lão nhân phát ra một tràng cười sảng khoái nói :

- Nói rất hay! Nói rất hay! Tặc đảng Cự Linh giáo mà không diệt trừ thì giang hồ sẽ không có ngày nào được yên ổn đâu! Tiểu ca có biết hiện tại các đại môn phái trong võ lâm đang liên hợp lại để diệt trừ Cự Linh giáo không?

Nói tới đó chợt buông tiếng thở dài...

Tạ Vũ Diệp nhíu mày hỏi :

- Vì sao tiền bối lại thở dài? Chẳng lẽ việc các môn phái tiêu diệt Cự Linh giáo có khó khăn gì?

Bạch phát lão nhân đáp :

- Đương nhiên là rất khó khăn. Chẳng những Cự Linh giáo cao thủ như vân mà hành tung của chúng vô cùng ẩn mật, muốn tiêu diệt được chúng không phải là việc dễ dàng đâu! Chỉ e võ lâm tuy có sự đồng tâm nhưng cũng không tránh khỏi họa kiếp!

Tạ Vũ Diệp ngờ vực hỏi :

- Lão tiền bối là...

Bạch phát lão nhân chợt nói :

- Lão hóa tử muốn nhờ tiểu ca giúp cho một việc...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Tiền bối muốn vân bối làm việc gì?

Bạch phát lão nhân đáp :

- Phiền tiểu ca cỡi y phục trên người tặc nhân của Cự Linh giáo vừa bị người giết đưa cho lão phu hủy đi rồi mang thi thể hắn ném xuống sông.

Tạ Vũ Diệp nhíu mày hỏi :

- Tại sao phải làm thế?

Bạch phát lão nhân giải thích :

- Tiểu ca, hôm nay người gây nên tai họa không nhỏ đâu! Người vừa bị giết là một tên đầu mục trong “Ngân Yến đường” của Cự Linh giáo. Danh hiệu hắn là “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu, võ công rất cao. Nếu Cự Linh giáo biết tiểu ca giết chết một tên đầu mục của mình tất sẽ dốc toàn lực báo thù...

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Chính vân bối đang muốn Cự Linh giáo phái người tìm mình...

Bạch phát lão nhân vội ngắt lời :

- Không được đâu! Tiểu ca! Người ta nói một cây làm chẳng nên non. Muốn tiêu diệt được Cự Linh giáo thì phải hợp lực nhiều người và vạch ra kế hoạch cho đáo mới nên! Không thể dựa vào sự dũng mãnh của một kẻ thất phu mà thắng được chúng! Cần phải liên kết với võ lâm đồng đạo, tra rõ thực lực của chúng và sào huyệt nằm ở đâu mới tiêu diệt được!

Tạ Vũ Diệp nghe lão nhân nói có lý, nghĩ thầm :

- Xem ra người này cũng là một cao nhân võ lâm, chắc rất có lai lịch, nếu võ lâm đã liên kết lại thì sao mình không hợp lực cùng mọi người?

Nghĩ thế chàng gật đầu đáp :

- Vân bối tuân lệnh!

Rồi cỡi y phục “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu ra giao cho bạch phát lão nhân.

Bạch phát lão nhân lục tìm trong túi áo “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu lấy được vật gì rồi mới đánh hỏa cụ đốt đi, nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Sông ở ngay sau thạch động, chỉ cách đây hai mươi trượng thôi. Phiên tiểu ca mang thi thể tặc nhân ném xuống sông xong hãy quay lại đây, lão hóa tử còn nhờ tiểu ca một việc nữa!

Tạ Vũ Diệp gật đầu, mang thi thể “Bách Diệp Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu đi, lát sau quay lại hỏi :

- Lão tiền bối còn muốn văn bối làm việc gì nữa?

Bạch phát lão nhân chợt cười hỏi :

- Tiểu ca đã ăn gì chưa?

Tạ Vũ Diệp ngơ ngác không biết vì sao đối phương lại hỏi câu đó, nhưng vẫn trả lời :

- Tối qua văn bối đã uống rượu...

Bạch phát lão nhân lại hỏi :

- Nhưng bây giờ đã gần trưa. Tiểu ca đuổi theo “Bách Diệp Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu tới đây chắc đói rồi phải không?

Tạ Vũ Diệp ngượng ngịu gật đầu.

Bạch phát lão nhân cười “hô hô” nói :

- Nếu vậy tiểu ca vào đây nhậu với lão hóa tử, được không? Đi nào!

Nói xong quay lại đi sâu vào thạch động.

Tạ Vũ Diệp đành bước theo.

Đi thêm độ mười trượng thì bạch phát lão nhân rẽ sang một ngách động khác, cuối ngách động phình ra như một gian thạch thất, giữa kê một tấm phản đá.

Lão nhân cởi giày bước lên ngồi xếp bằng trên phản, bảo Tạ Vũ Diệp ngồi đối diện, với tay lấy từ ngách động ra một chiếc hồ lô rượu và một tảng thịt gói trong lá chuối trải lên phản, mở nắp hồ lô tu một ngụm lớn rồi trao cho Tạ Vũ Diệp nói :

- Ở đây không có chung , chén gì nên đành uống kiểu này thôi! Mời Tạ thiếu hiệp!

Nói xong lấy ra một ngọn chủy dao cắt súc thịt thành từng miếng nhỏ.

Tạ Vũ Diệp uống một ngụm rồi giao hồ lô rượu cho bạch phát lão nhân.

Lão tiếp lấy hồ lô, cười nói :

- Tiểu ca, đây là thịt cừu muối mà lão hóa tử may mắn có được, tiểu ca ăn đi!

Lão lại uống một ngụm lớn rồi lấy một miếng thịt bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói :

- Tiểu ca có nghe danh “Bách Diệp Thần Cái” bao giờ chưa?

Tạ Vũ Diệp kinh hãi nhìn bạch phát lão nhân nói :

- Thì ra lão tiền bối là Doãn bang chủ?

Bạch phát lão nhân gật đầu :

- Lão hóa tử chính là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Bang chủ đời thứ hai mươi bảy của Cái bang.

Tạ Vũ Diệp chợt nhớ trước khi đến kinh thành nghe “Thần Dao” Tư Đồ Khang Tổng tiêu đầu “Tứ Hải tiêu cục” nói rằng Cái bang và một số môn phái đã bị Cự Linh giáo khống chế, liền hỏi :

- Lão tiền bối, văn bối nghe nói Cái bang và Cự Linh giáo...

“Bách Diệp Thần Cái” thở dài nói :

- Tạ thiếu hiệp nghe nói Cái bang đã bị Cự Linh giáo khống chế, đúng không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu.

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Tin tức đó không phải là bịa đặt đâu. Năm năm trước, Cự Linh giáo cho cao thủ đến Thành Hoàng Miếu ở Khai Phong phủ dùng độc được ám toán lão hóa tử bức phải giao “Đả Cầu bổng pháp”. Nền biết “Đả Cầu bổng pháp” cùng với Lục ngọc tượng và “Kim cương uyển” là Cái bang tam bảo. Lục ngọc tượng và Kim cương uyển tượng trưng cho quyền lực của Bang chủ Cái bang, còn “Đả Cầu bổng pháp” là võ học trấn sơn chỉ Bang chủ mới được học. Trước khi tiền nhiệm Bang chủ trao quyền cho tân Bang chủ một ngày, Bang chủ tiền nhiệm mới tìm một nơi bí mật truyền khẩu quyết “Đả Cầu bổng pháp” cho người kế nhiệm để luyện công phu này rồi mới truyền “Cái bang tam bảo”, chính thức trao quyền cho tân Bang chủ. Sau khi tân Bang chủ đã dùng “Đả Cầu bổng pháp” mới học được đánh thắng bất cứ một đệ tử nào trong bang trong vòng chín chiêu. Chỉ lúc ấy Bang chủ tiền nhiệm mới thoái vị trở thành trưởng lão, tân Bang chủ chính thức chấp chưởng môn hộ.

“Bách Diệp Thần Cái” uống thêm một ngụm nữa mới giao bình rượu cho Tạ Vũ Diệp, kể tiếp :

- Sau khi đầu độc lão hóa tử, Cự Linh giáo chỉ cướp được Lục ngọc tượng, còn Kim cương uyển thì không biết thất lạc ở đâu. Còn “Đả Cầu bổng pháp” thì lão hóa tử thà chết chứ không chịu truyền cho chúng. Vì thế tặc đảng Cự Linh giáo bắt lão hóa tử giam vào “Ngọc Châu động” này, bức lão hóa tử phải uống “Mê Hồn đan”, loại độc được này không chỉ làm mất hết võ công mà còn làm mất đi thần trí, cứ mỗi tháng lại phát tác một lần, những khi đó cơ thể vô cùng đau đớn, giống như hàng trăm con kiến chui vào xương tủy mà cắn, phải uống giải được độc môn “Tụ Hóa bảo đan” mới giảm bớt đau đớn.

Những lúc lên cơn đau đớn như thế, lão hóa tử chỉ muốn chết đi để không phải chịu tội sống, nhưng vì chưa truyền được “Đả Cầu bổng pháp” cho người kế nhiệm Bang chủ Cái bang nên lão hóa tử đành nhẫn nhục sống tiếp, với hy vọng duy nhất là có ngày nào đó gặp được người đến giải thoát cho.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Chẳng lẽ trong “Ngọc Châu động” này không có người của Cự Linh giáo túc trực giám thị lão tiền bối hay sao?

“Bách Diệp Thần Cái” lắc đầu đáp :

- Chúng cần gì phải túc trực giám thị chứ? Lão hóa tử gần như nằm liệt giường, chỉ khi nào được uống giải được mới đi lại được mà thôi. Cứ mỗi tháng chúng cho người đến cho một viên “Tụ Hóa bảo đan” và ủy bức giao ra “Kim cương uyển” và khẩu quyết “Đả cầu bổng pháp”.

Cách đây không lâu, có một đệ tử Cái bang tên là Trương Mân tình cờ tìm đến được “Ngọc Châu động” này, hẩn định cứu lão hóa tử ra nhưng lão phu không đồng ý, bảo hẩn về báo lại với Phân đà chủ, phải có kế hoạch an toàn mới thoát ra được, nhưng trước hết phải nghĩ cách đoạt cho được “Tụ Hóa bảo đan” mới tạm thời bảo đảm được sinh mệnh.

Sau đó mấy ngày, đà chủ Phân đà Dương Châu “Bổ Y Hiệp Cái” đích thân đến đây, nói rằng chờ đợt này “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu đến sẽ cho bố trí cao thủ tập kích hẩn, trước tiên lấy được “Tụ Hóa bảo đan” rồi mới cứu lão phu ra... Bình rượu và tảng thịt muối chính là do Phân đà chủ “Bổ Y Hiệp Cái” mới đưa cho, chỉ không biết vì sao hôm qua “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu vẫn cứ bình yên vào đây bức cung... Có thể Phân đà Cái bang đã bị thất bại.... Vừa rồi nghe động thủ, lão phu tưởng “Bổ Y Hiệp Cái” suất lĩnh thuộc hạ tới tập kích, không ngờ lại gặp Tạ thiếu hiệp...

Tạ Vũ Diệp cười hỏi :

- Vừa rồi lão tiền bối đã lấy được “Tụ Hóa bảo đan” từ trong bộ y phục của “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu không?

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Không sai! Tạ thiếu hiệp quả là người tinh ý!

Lão lấy bình được ra thở dài nói :

- “Tụ Hóa bảo đan” tuy có thể tạm thời làm cho “Mê Hồn đan” không phát tác, nhưng muốn giải trừ vĩnh viễn độc chất ra khỏi cơ thể thì phải có giải được độc môn của Cự Linh giáo hoặc “Cửu thiên thanh cơ bảo

hoàn” của một nhân vật tiền bối võ lâm...

Tạ Vũ Diệp nghe nói “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” lập tức nhớ lại bình được mà trước khi hạ sơn được sư phụ tặng cho, liền hỏi :

- Lão tiền bối cần mấy viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” thì giải được “Mê Hồn đan”?

“Bách Diệp Thần Cái” thở dài đáp :

- Chỉ cần một viên là đủ. Thế nhưng đã hai mươi năm nay không nghe ai nói đến vị dị nhân tiền bối đó nữa, chắc rằng vị đó đã tạ thế từ lâu!

Tạ Vũ Diệp lại hỏi :

- Sau khi uống xong “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn”, công lực lão tiền bối có thể khôi phục lại được không?

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn chàng nói :

- Độc được “Mê Hồn đan” đã trừ, đương nhiên công lực khôi phục được, nhưng tiểu ca hỏi làm gì?

Tạ Vũ Diệp lấy bình “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” do sư phụ tặng để trong túi áo ngực lấy ra một viên đưa cho “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Lão tiền bối uống một viên này vào thử xem!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy hoài nghi cầm lấy viên thuốc xem kỹ xong còn đưa lên mũi ngửi, mắt chợt sáng lên, mừng rỡ nói :

- Lão phu chỉ nghe người nói mà chưa được nhìn thấy “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” bao giờ. Có lẽ chính là thuốc này không sai! Nhưng Tạ thiếu hiệp lấy đâu ra vậy?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu cười nói :

- Cái đó không cơ bản. Việc trước mắt là lão tiền bối hãy uống vào để khôi phục công lực lại đã. Nào! Vãn bối xin trợ giúp một tay!

Nói xong ngồi sát lại ấn bàn tay phải vào hậu tâm “Bách Diệp Thần Cái”.

Lão hóa từ bỏ viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” vào miệng nuốt vào. Tạ Vũ Diệp lập tức giận “Tử Phủ thần công” truyền vào cơ thể “Bách Diệp Thần Cái” giúp được lực nhanh chóng phát huy công hiệu.

Lão hóa tử cảm thấy lực đạo từ bàn tay Tạ Vũ Diệp truyền vào cơ thể mình ào ào như triều như thác, kinh hãi nghĩ thầm :

- Thiếu niên này mới mười chín hai mươi tuổi mà làm sao có công lực cao một cách thần kỳ như thế?

Nghĩ thế nhưng lão không dám nói gì, vội vàng vận công tiếp dẫn chân khí từ Tạ Vũ Diệp truyền sang nạp vào đan điền rồi dẫn theo các huyết mạch truyền ra khắp cơ thể.

Sau thời gian chừng nửa canh giờ, “Bách Diệp Thần Cái” cảm thấy nội lực trong người rất sung mãn, huyết mạch thông sướng liền thu công nói :

- Tạ thiếu hiệp! Đủ rồi!

Tạ Vũ Diệp cũng thu công, rút tay về.

“Bách Diệp Thần Cái” chợt nhào người, ói ra một bãi máu đen, dùng tay áo lau miệng xong, cảm thấy người hoàn toàn bình phục như trước vội quỳ xuống trước Tạ Vũ Diệp run giọng nói :

- Tạ thiếu hiệp không chỉ cứu mạng lão phu mà còn cứu cả Cái bang thoát khỏi họa kiếp. Đại ân đại đức của thiếu hiệp, lão phu cũng như toàn thể Cái bang ghi khắc ngàn đời không bao giờ dám quên.

Tạ Vũ Diệp không ngờ vị Bang chủ Cái bang lại hành đại lễ đối với mình nên không kịp ngăn cản, vội bước tới cầm tay lão đỡ lên nói :

- Tiền bối sao lại làm thế? Vãn bối có công đức gì mà dám nhận đại lễ?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười “hô hô” nói :

- Lão hóa tử được gặp Tạ thiếu hiệp, thật là tam sinh hữu hạnh! Nếu thiếu hiệp không chê thì chúng ta hãy kết giao bằng hữu vong niên, từ nay thiếu hiệp gọi ta là lão ca ca, còn lão hóa tử gọi người là “Diệp hiền đệ”, thế nào?

Tạ Vũ Diệp vội lắc đầu đáp :

- Vãn bối đâu dám vô lễ như thế?

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Có gì mà không được? Chúng ta không phải người đồng môn, người ta nói :

“Tứ hải giai huynh đệ”. Vậy chúng ta cứ dẹp chuyện tuổi tác sang một bên, coi nhau như huynh đệ cũng được chứ sao? Hay lão đệ thấy ta võ công kém cỏi, sợ mình mất uy danh đi?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vãn bối không dám!

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Đã vậy thì lão đệ gọi ta một tiếng ca ca xem nào?

Tạ Vũ Diệp đỏ mặt luống cuống quỳ xuống nói :

- Lão ca ca đã chấp ý như thế thì tiểu đệ đành mạo muội thôi!

Nói xong giập đầu một cái.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy tỏ ra vô cùng thích chí, miệng cười ha hả, thanh âm dội khắp thạch động vang rền như sấm, chứng tỏ nội lực lão ta đã khôi phục hoàn toàn.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Tiếng cười của ca ca đã hàm chứa nội lực sung mãn rồi, nhưng vĩ thanh còn yếu, chứng tỏ độc chất vẫn còn. Lão ca ca cần tăng cường vận công điều tức và tĩnh dưỡng mấy hôm để bức hết độc chất ra ngoài mới gọi là phục nguyên được!

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu nói :

- Hiền đệ nói rất đúng!

Tạ Vũ Diệp nói tiếp :

- Vừa rồi tiểu đệ truyền cho lão ca ca một ít “Tử Phủ thần công”. Thần công này là nội công của huyền môn chính tông, nếu luyện thành thì chẳng những dễ dàng bức hết độc chất “Mê Hồn đan” khỏi cơ thể mà còn kéo dài tuổi thọ không ít đâu. Bây giờ tiểu đệ truyền khẩu quyết, lão ca ca nhớ cho kỹ, theo đó mà luyện tất thành!

Nói xong đọc khẩu quyết cho “Bách Diệp Thần Cái” ghi nhớ kỹ.

Thế là Tạ Vũ Diệp ở lại trong “Ngọc Châu động” truyền khẩu quyết và canh giữ cho “Bách Diệp Thần Cái” luyện “Tử Phủ thần công”.

Chiều hôm sau, luyện công xong, “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Diệp hiền đệ! Chúng ta ra ngoài kiếm chút gì nhắm rượu!

Nói xong dẫn Tạ Vũ Diệp ra ngoài động.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Đi săn mà không có cung nỏ thì làm sao mà bắt được cầm thú?

“Bách Diệp Thần Cái” dẫn Tạ Vũ Diệp tới một thung lũng thấy khá nhiều hươu nai đang gặm cỏ.

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn Tạ Vũ Diệp cười hỏi :

- Diệp hiền đệ liệu có khả năng bắt được loài thú này không?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu đáp :

- Trong rừng hươu nai chạy còn nhanh hơn ngựa, làm sao mà bắt được chúng?

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Hiền đệ xem này!

Dứt lời lao đi, chỉ thấy thân ảnh thoáng qua như làn khói, Tạ Vũ Diệp vừa mới chớp mắt nhìn xuống thung lũng thì đã thấy một con nai ngã quỵ xuống, số còn lại chạy thục mạng vào rừng.

Tạ Vũ Diệp kinh dị nghĩ thầm :

- Loại thân pháp gì mà kỳ diệu thế? Thậm chí mình không nhìn thấy người Doãn lão ca đâu cả...

“Bách Diệp Thần Cái” vác con nai lên, tới gần Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Hiền đệ thấy thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” cười ha hả nói :

- Thân pháp này gọi là “Mê Tông Hóa Ảnh”. Nếu hiền đệ muốn học, về thạch động lão ca sẽ truyền cho!

Hai người quay về “Ngọc Châu động”, xẻ thịt nỏ lửa nướng ăn một bữa no nê rồi “Bách Diệp Thần Cái” truyền thụ khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” cho Tạ Vũ Diệp.

Theo lời “Bách Diệp Thần Cái” thì “Mê Tông Hóa Ảnh” là do vị kỳ nhân võ lâm “Bạch Vân Cư Sĩ”, sư tổ của “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy sáng tạo ra.

“Bạch Vân Cư Sĩ” là nhất đại tông sư, võ học hết sức uyên thâm, công lực trác tuyệt, nhưng “Mê Tông Hóa Ảnh” cần phải có nội công thâm hậu mới có thể đạt tới đại thành.

Đáng tiếc là hậu đại của “Bạch Vân Cư Sĩ” thì không ai luyện tới cảnh giới thặng thừa, kể cả sư phụ của Doãn Kế Duy là Liễu Nhiên Hòa Thượng cũng chỉ luyện tới bảy tám thông huyền nhập hóa hỏa hầu mà thôi.

Liễu Nhiên Hòa Thượng rất ân hận điều này, thường nói với Doãn Kế Duy :

- Sau này nếu người gặp được một vị hào sĩ nào có nội công xuất chúng thì hãy truyền cho vị đó khinh công này đừng bảo lưu gì cả, miễn sao người đó không phải là hạng ma đầu ác bá để việc truyền thụ khinh công không mang họa cho võ lâm là được! Chỉ cần lưu lại thân pháp chí thượng của bốn môn đừng để thất truyền!

Trên thực tế thì cho đến hiện tại, trong võ lâm chưa có loại khinh công nào sánh nổi với “Mê Tông Hóa Ảnh”. Đồng thời sau khi “Bạch Vân Cư Sĩ” quá thế, không ai biết được lai lịch của thứ công phu trác tuyệt này! Phải nói Tạ Vũ Diệp lại gặp được kỳ duyên!

Sau một vài hôm thì học thành, Tạ Vũ Diệp đem thi triển công phu này thì ngay cả “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cũng phải mở tròn mắt thán phục!

Đúng là khi Tạ Vũ Diệp thi triển, chỉ thấy chàng lướt đi như làn khói nhẹ không nghe âm thanh, cũng không lưu lại chút dấu vết nào!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nói :

- Diệp hiền đệ! Không chỉ người khôi phục lại uy danh cho tổ tiên lão ca mà chỉ e sư tổ nơi chín suối còn ghen khi thấy người thi triển tới mức ảo diệu như thế!

Tạ Vũ Diệp quỳ xuống nói :

- Tiểu đệ coi mình là ký danh đệ tử của Liễu Nhiên Hòa Thượng, có lý nào sư tổ còn ghen tỵ với đồ tôn?

“Bách Diệp Thần Cái” cười kha kha nói :

- Sư đệ! Người nói thế chính hợp tâm ý của lão ca ca! Như thế mới đúng là đệ đệ tốt của ta!

Như thế, từ chỗ bằng hữu vong niên nay hai người đã biến thành sư huynh đệ. Không chỉ “Bách Diệp Thần Cái” lấy làm khoái chí mà cả Tạ Vũ Diệp cũng rất vui.

Hai người càng ngày càng trở nên thân thiết, tiếp tục ở lại “Ngọc Châu động”, một người luyện “Tử Phủ thần công”, một người luyện “Mê Tông Hóa Ảnh” cho tới khi thành thực mới dời đi.

Thấm thoát đã hai tháng trôi qua kể từ khi Tạ Vũ Diệp đến “Ngọc Châu động”!

Ngày hôm đó, Tạ Vũ Diệp chợt nghĩ đến mình bỏ đi khỏi “Bàn Thạch sơn trang” mà không nói gì với ai cả, không biết Lăng đệ đệ và những người “Bàn Thạch sơn trang” bây giờ thế nào?

Nghĩ tới đó, chàng cảm thấy lo lắng bất an, ăn ngủ không yên.

“Bách Diệp Thần Cái” lập tức nhận ra ngay trong lòng Diệp lão đệ có nỗi băn khoăn liền hỏi :

- Hiền đệ tương tư ai thế?

Tạ Vũ Diệp đỏ mặt đáp :

- Không, tiểu đệ có một vị bằng hữu hai tháng trước cùng đến “Bàn Thạch sơn trang”, bây giờ không biết thế nào...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Vị bằng hữu nào vậy?

Tạ Vũ Diệp liền đem chuyện hai tháng trước mình và Lăng Vô Linh được “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân mời đến “Bàn Thạch sơn trang” kể lại.

“Bách Diệp Thần Cái” trầm ngâm nói :

- “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ... Lão ca có nghe nói đến người này, nếu vậy “Bàn Thạch sơn trang” cách đây hơn trăm dặm chứ đâu có ít?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Vâng! Tiểu đệ chạy suốt nửa đêm mới tới đây mà!

Doãn Kế Duy nói :

- Nếu vậy có lẽ Lăng Vô Linh không còn ở “Bàn Thạch sơn trang” nữa đâu.

Nhưng không biết Lăng thiếu hiệp xuất thân từ môn phái nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Lăng đệ đệ xuất thân từ phái Cùng Lai. Nhưng mười lăm năm trước tặc đảng cho cao thủ đến Cùng Lai gây nên một vụ thảm sát, phụ mẫu của Lăng đệ đệ đều bị tặc đảng giết chết, may Lăng đệ thoát khỏi kiếp nạn được “Hàn Nguyệt thần ni” nuôi dạy tới bây giờ.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Phụ thân của Lăng thiếu hiệp là ai hiền đệ có biết không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Lăng đệ đệ nói phụ thân là Lăng Thành Đỉnh, đại đệ tử của Chương môn nhân phái Cùng Lai hồi đó.

“Bách Diệp Thần Cái” trầm ngâm nói :

- Ngày xưa lão ca ta có gặp Lăng Thành Đỉnh một lần. Nhưng sau khi Lăng Thành Đỉnh chết đi, không biết tình hình ở Cùng Lai thế nào?

Hôm ấy, theo đề xuất của “Bách Diệp Thần Cái”, Tạ Vũ Diệp hóa trang thành một trung niên văn sĩ, “Bách Diệp Thần Cái” cũng cải thành một vị đạo sĩ hành hương, rời khỏi “Ngọc Châu động” tới “Bàn Thạch sơn trang”.

Sợ Tô Tĩnh Nhân nhận ra mình thì sẽ thêm phiền phức, Tạ Vũ Diệp hỏi thăm hai tên trang đình canh cổng, biết Lăng Vô Linh đã rời khỏi “Bàn Thạch sơn trang” hai tháng trước không biết đi đâu, hai người không ghé vào nữa tiến về hướng bắc.

Hôm đó tới một nơi gọi là Cao Ba trấn cách Cùng Lai không xa, hai người vào một khách điểm có tên là “Thanh Phong điểm” dừng lại nghỉ ngơi.

Khách điểm không lớn nhưng rất đông đón tiếp ở lại ngay trong trại, còn những người khác phải trú ở các khách điểm chờ đến khi lễ chính thức cử hành.

“Bách Diệp Thần Cái” không hỏi thêm gì nữa.

Tên tiểu nhị dọn bàn rồi cúi chào lui ra.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn là vị nào lão ca ca có biết không?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Công Tôn Tuấn là Trại chủ “Đan Tâm trại”. Tuy trại nào thì cũng được coi là hắc đạo nhưng kỳ thực Công Tôn Tuấn là nhân vật hiệp nghĩa và rất hào phóng. Vì thế y có rất nhiều bằng hữu, được các môn phái trong võ lâm trọng thị. Chỉ cần nhìn khách giang hồ kéo đến dự lễ thọ đông thể này thì cũng biết...

Lão dừng một lúc rồi nói thêm :

- Lão ca chỉ lấy làm lạ là tại sao không thấy đệ tử nào của Cái bang, cả người của Cùng Lai phái cũng không thấy người nào cả... Hai phái này đều bị Cự Linh giáo thao túng, chỉ e lễ thọ này có dính dáng đến Cự Linh giáo đây!

Chúng ta nên đến đó xem thế nào...

Tạ Vũ Diệp tỏ vẻ băn khoăn :

- Nhưng chúng ta lại không có thiệp mừng thì làm thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” cười đáp :

- Cái đó dễ ợt! Người cứ yên tâm đi, lão ca ca sẽ lo việc này chu toàn...

Lúc đó ngoài viện chưa nổi lên tiếng la hét ồn ào. Hai người nhìn ra cửa sổ, thấy có một đám đông xúm lại, trong đó có một trung niên hán tử vóc người cao lớn. Hắn chừng hơn ba mươi tuổi, trên đầu đội một vòng kim cô sáng loáng, mặt đầy lông tơ, trông giống như Hầu Vương Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không mà người ta miêu tả trong truyền thuyết .

Trung niên hán tử cao lớn vừa hoa chân múa tay vừa quát, giọng oang oang như chuông :

- Chưởng quầy đâu! Chúng ta to lớn thế này mà cho hai người ở chung trong căn phòng tí tẹo thế kia hả? không chết ngộp hay sao?

Lão điểm chủ nghe quát vội hốt hải chạy tới, cúi rạp người thi lễ rồi lên tiếng phân trần :

- Hai vị khách quan xin thông cảm, tiểu điểm không có phòng lớn...

Hán tử cao lớn quát :

- Nếu vậy thì để chúng ta ở mỗi người một phòng!

Lão điểm chủ vẫn nhỏ nhẹ :

- Các phòng đã có khách thuê hết rồi, không còn phòng trống nữa đâu!

Hán tử cao lớn hét lên - Nếu vậy thì nhường phòng ở của các người cho chúng ta!

- Phòng ở của điểm gia thì để nhiều hàng hóa, có cả tiền bạc, làm sao nhường cho khách trọ được?

Lão điểm chủ nói :

- Phòng chúng tôi thì càng nhỏ hơn và để đồ đạc rất lộn xộn, chỉ e không tiện...

Một người khách đứng ở ngoài vòng chột lên tiếng :

- Đi ra ngoài thì phải chịu khó một tý, đòi hỏi tiện nghi như ở nhà mình thì sao được?

Đó là một lão nhân nhỏ bé chừng năm mươi tuổi, mặt đỏ hồng như táo chín, mình bận lam bào, cầm chừa bộ râu dê, mắt bé, vừa nói vừa khoanh tay dáng đi điềm đạm mà có vẻ thách thức.

Hán tử cao lớn trừng mắt nhìn lam y lão nhân quát :

- Các hạ ở một mình một phòng, cơm no rượu đủ, ung dung tự tại, cứ biết phận mình là tốt, còn ra đây giáo huấn chúng ta làm gì?

Lam y lão nhân nói :

- Nếu người muốn thì chúng ta cứ đổi phòng cũng được!

Hán tử cao lớn nói :

- Đổi thì hai chúng ta vẫn cứ chung một phòng, có gì khác đâu?

Lam y lão nhân nói :

- Nhạc bằng hữu! Chúng ta cũng là ở hai người một phòng đấy chứ?

Hán tử cao lớn nghe đối phương gọi tên mình, ngơ ngác nói :

- Các hạ ... Các hạ ...

Tới đó mặt đỏ rần lên không không biết phải nói gì.

Hán tử đứng cạnh hán tử chừng bốn mươi tuổi, mặt có một vết sẹo đao chột cười “hô hô” nói :

- Tưởng ai, hóa ra Phùng huynh cũng ở đây... Xin thứ lỗi cho huynh đệ chúng tôi có mắt không trông, không nhận ra Phùng huynh...

Lam y lão nhân họ Phùng cười “hô hô” đáp :

- Khéo nói! “Hoàng Hà song quái” cũng đến “Đan Tâm trại” mừng thọ lục tuần Công Tôn trại chủ ư!

Nguyên hán tử mặt sẹo và hán tử cao lớn là “Hoàng Hà song quái”, hán tử mặt sẹo là lão đại “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh còn hán tử cao lớn là lão nhị “Kim Hoàng Quái” Nhạc Vô Địa.

“Kim Hoàng Quái” Nhạc Vô Địa có công phu “Nhất chỉ xuyên tâm kiếm” rất lừng danh trong giang hồ, đặc biệt thủ pháp phi kiếm của hắn càng độc, gặp lúc nguy cấp phóng kiếm phi đi với chiêu tuyệt hậu thường rất hiệu quả, xưa nay bách phát bách trúng chưa thất thủ bao giờ! Mặt khác hán tử cao lớn nên có thần lực như thiên nhân, tay sử một cây thiết trượng lớn bằng miệng bát chỉ ít phải nặng tới cả trăm cân, mỗi khi múa lên thì kình phong phát ra như bão đánh trúng người ắt tan xương nát thịt, nhìn thấy ai mà chẳng ngán?

Còn thanh y lão nhân họ Phùng là “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm. Là người vô bang vô phái, độc lai độc khứ giang hồ. Được lão đại trong “Hoàng Hà song quái” trọng thị như vậy, đủ biết bản lãnh và thanh vọng của Phùng Công Phàm rất cao.

Thật vậy, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm thân hoài tuyệt chiêu “Đại Thiên Tinh thần chưởng” được dị nhân truyền thụ, có lần đấu với vị trưởng lão trong phái Thiếu lâm là Huệ Phi Thiên Sư cả trăm chiêu mà bất phân thắng bại, khiến cả Thiếu Lâm tự đều nể phục.

Phùng Công Phàm rất ít khi động thủ với người khác nhưng gặp chuyện bất bình thì can thiệp vào.

Tuy vậy vì danh tiếng không nhỏ, võ công cũng rất cao cường nên không mấy người dám câu chấp.

Chính vì thế, sau khi được lão đại “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh khuyên mấy câu, “Kim Hoàng Quái” Nhạc Vô Địa không dám náo sự nữa, hai người cùng trở về phòng.

Cuộc náo nhiệt tới đây kết thúc, đám đông đứng bình phẩm mấy câu rồi cũng giải tán.

Hôm sau đã là ngày mồng bốn tháng năm, trên các phố ở Cao bá Trấn khách giang hồ rất đông lũ lượt kéo đến “Đan Tâm trại”.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và Tạ Vũ Diệp cũng nhập vào hàng người đông đúc đó.

Vì đường hẹp người đông nên họ xuất phát ở Cao Ba trấn từ sớm mà mãi tới trưa mới đến “Đan Tâm trại”.

Trước cổng trại có năm sáu tên hán tử cao lớn, lưng mang đao kiếm, ngực áo thêu một đóa đan tâm. Bọn này vừa giữ trật tự vừa kiểm tra thiệp mời, tuy lễ mạo chu đáo nhưng kiểm tra rất nghiêm ngặt, ai không mang theo thiệp mời đều bị kiên quyết mời lui.

Thấy tình cảnh đó, Tạ Vũ Diệp rất lo lắng và hồi hộp, đến gần cổng trại thì tim đập thành thịch nhưng “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy thì cứ bình thản như không, chờ bọn giám thị đến trước mặt mới chìa ra hai tờ thiệp hồng rồi cùng Diệp lão đệ ung dung bước vào cổng, được một tên tiếp tân đưa vào đại sảnh đường gọi là “Tự Nghĩa sảnh”, nơi tiến hành đại lễ.

Đi qua tiền viện, Tạ Vũ Diệp thán phục hỏi :

- Lão ca xoay sở ở đâu mà tài thế?

“Bách Diệp Thần Cái” cười đáp :

- Chuyện nhỏ đó thì lão ca ta coi vào đâu?

Trong “Tự Nghĩa sảnh” được xếp tới cả trăm bộ bàn ghế, trang trí vô cùng lộng lẫy, lúc “Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp bước vào thì đã có rất đông người ngồi.

“Bách Diệp Thần Cái” nhận ra trong số đó có rất nhiều vị Chương môn nhân và nhiều nhân vật nổi tiếng giang hồ nhưng vì lão đã hóa trang nên không ai nhận ra, lặng lẽ kéo Tạ Vũ Diệp đến ngồi vào một trong những bàn cuối.

Chủ nhân “Đan Tâm trại” “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn mình bận áo lụa thêu chữ “Thọ”, đầu đội khăn xếp, nét mặt tươi cười ngồi chính giữa bàn chủ tọa, phía sau căng một tấm phong rất lớn, giữa có một chữ “Thọ” được kết bằng muôn hoa rất đẹp, hai bên treo hai câu đối lớn “Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn”.

Tuy trong thiệp mời viết là “vui lòng đến uống chén rượu nhạt” nhưng trên các bàn xếp đầy những thứ sơn hào hải vị và rượu quý.

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nét mặt tươi cười của lão ẩn hiện nét suy tư, đồng thời nụ cười cũng không được tự nhiên, ngạc nhiên tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong lễ thọ này có gì khiến cưỡng?

Lại nhìn lên bàn chủ tọa, thấy ngồi bên phải ghế “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn là một lão nhân mắt cú mũi điều, lão này chưa già lắm nhưng có đôi mày dài bạc trắng rất đặc biệt.

Lão này ngồi cầm cút ăn uống chẳng nói chuyện gì với ai, mặt cau có giống như đang dự một đám lễ tang hơn là lễ thọ, từ đôi mắt cú vọ thỉnh thoảng lóe lên luồng nhân quang sắc lạnh như mũi kiếm khiến cho bất cứ ai tiếp xúc với luồng mắt ấy cũng phải phát run.

Xung quanh bàn “Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp có tiếng xì xào :

- Không biết “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn trại chủ mời ở đâu tới một người chủ trì quái đản như thế?

- Ai bảo hán tử là chủ trì? Cứ cầm đầu ăn uống như thế, nên gọi là thùng rượu bị thịt mới đúng!

- Thì chẳng phải hán tử ở bàn chủ tọa là gì? Không chủ trì thì cũng là quý khách, được trọng vọng gấp mười chúng ta!

- Cũng phải! Không biết hán tử là nhân vật nào?

- Ai mà biết được? Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?

- Chẳng lẽ “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn trại chủ mà đi mời một kẻ vô danh đến chủ trì lễ đại thọ của mình?

- Theo huynh đệ thấy thì chưa hẳn đó là hạng vô danh đâu. Có vẻ như hẳn là cao thủ từ Miêu Cương đến...

- “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” thiếu gì bằng hữu ở Trung Nguyên mà phải đi mời một cao thủ từ Miêu Cương tới chủ trì?

- Cái đó thì chịu! Phải hỏi Công Tôn trại chủ mới biết được!

- Đương nhiên là hỏi rồi! Mà cho dù không hỏi thì “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” cũng sẽ giới thiệu thôi!

Tạ Vũ Diệp nghe những người kia đàm luận, nghĩ thầm :

- Xem chừng Doãn lão ca đoán đúng, người kia có lẽ là nhân vật trong Cự Linh giáo!

“Bách Diệp Thần Cái” ghé tai Tạ Vũ Diệp nói khẽ :

- Diệp lão đệ có để ý đến thần sắc nhợt nhạt của Công Tôn Tuấn không?

Theo lão ca ca nhận định thì nhất định hẳn bị trúng độc!

Tạ Vũ Diệp rung động nghĩ thầm :

- Nếu vậy thì xem ra buổi lễ thọ này là “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” bị ép buộc tổ chức rồi, nhất định Cự Linh giáo sẽ có âm mưu! Không chừng sẽ có một cuộc huyết sát cũng nên!

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn đi mời rượu một số nhân vật xong quay về chỗ hướng xuống quần hùng trịnh trọng nói :

- Hôm nay là sinh nhật của Công Tôn mỗ, vừa đúng sáu mươi năm. Thừa mông được bằng hữu các nơi ưu ái đến tham dự đông đúc thế này, Công Tôn mỗ cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

Lão nói Tô Ngọc Hân, quần hùng lại rất trật tự, thế nhưng giọng nói “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” lại không được âm vang, những người ngồi dãy bàn sau nghe không được rõ lắm.

Trong số quần hùng rất nhiều người tỏ vẻ ngạc nhiên. Trong giang hồ ai chẳng biết “Đoạn hồn chưởng” của “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” danh trấn giang hồ, được coi là võ lâm nhất tuyệt với uy lực xuyên kim phá thạch, làm sao khí lực hôm nay lại kém cỏi như thế? Chẳng lẽ lão ta bị bệnh?

Nhưng một cao thủ võ lâm mới sáu mươi tuổi, làm sao lại có thể mắc bệnh một cách bất thường được?

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nói tiếp :

- Nhân dịp có mặt đông đủ bằng hữu giang hồ ở đây, Công Tôn mỗ xin giới thiệu vị này...

Lão chỉ sang bạch mi lão nhân ngồi bên cạnh mình nói :

- Vị này là Xuân Phong đạo nhân, người đứng đầu trong Tứ đại hộ pháp của Cự Linh giáo, Xuân hộ pháp là cao nhân một phương, muốn kết thân với cao thủ các môn phái trong võ lâm nên ủy nhiệm cho Công Tôn mỗ giới thiệu với các bằng hữu...

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” chưa kịp nói xong thì có người cất giọng oang oang ngắt lời :

- Cự Linh giáo là phường tà ma ác đạo, ai thêm làm quen...

Người đó mới nói chưa xong câu thì bỗng “Ặc” lên một tiếng, ngừng bật lại.

Mọi người ngạc nhiên nhìn tới, thấy người vừa nói là một trung niên hán tử râu rậm, không biết từ đâu có một miếng thịt bay tới, lọt thõm vào miệng y.

Miếng thịt được bắn đi với đạo lực rất lớn làm cho hán tử râu rậm lạng người đi, chừng như rất đau đớn nên mặt tái ngắt.

Vừa rồi Tạ Vũ Diệp đã nhìn rõ người vừa xuất thủ là một bạch y lão nhân ngồi bên cạnh Xuân Phong đạo nhân. Tên này chừng ba lăm ba sáu tuổi, diện mạo khá anh nhi tuấn tú. Hắn dùng đôi đũa gấp miếng thịt

vận công phi tới. Nội lực truyền qua đôi đũa mà làm cho miếng thịt bay đi với tốc độ kinh nhân như thế, chúng tỏ công lực của bạch y nhân không phải tầm thường!

Xuân Phong đạo nhân đứng lên nói :

- Cự Linh giáo của chúng ta là một đại môn phái! Trong võ lâm, ai dám khinh thị Cự Linh giáo tất tự chuốc lấy nhục! Vị bằng hữu ở Côn Lôn phái vừa rồi dám buông lời bất kính, chúng ta phải giáo huấn một chút cho biết lễ độ vậy thôi!

Hắn dừng một lúc quét mắt nhìn quần hùng khắp “Tụ Nghĩa sảnh” lại tiếp :

- Chắc chư vị còn chưa biết nhiều về Cự Linh giáo...Tôn chỉ của bốn phái là trừ gian diệt ác, cứu khổ phò nguy, chẳng qua vì ít giao thiệp với các môn phái trong giang hồ nên nhiều bằng hữu hiểu lầm cũng phải!

Chợt một người nói Tô Ngọc Hân :

- Xuân hộ pháp nói thế sai rồi!

Mọi người nhìn lại, thấy người vừa nói là Cao Kỳ Trác, đại đệ tử của Chương môn nhân phái Võ Dương, người này chừng ba mươi tuổi, vẫn ngồi nguyên vị, chỉ ôm quyền hướng sang Xuân Phong đạo nhân nói :

- Chẳng lẽ Yến Tước sơn trang ở Nhữ Nam, Tùng Thạch trại ở Phổ Tây là tà môn ác phái? Chẳng lẽ Cự Linh giáo các người hạ độc thủ đối với những nhân vật cầm đầu Cái bang, Lãnh Vân bang, Cùng Lai phái và Trường Sơn phái, đưa kẻ phản đồ lên nắm quyền hành làm đảo lộn nội vụ, gây thù chuốc oán trong nội bộ người ta là “trừ gian diệt ác, cứu khổ phò nguy”? Những nhân vật cầm đầu các môn phái này, hầu hết bị các người sát hại, còn Bang chủ Cái bang “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy bị lưu đày ở đâu cho đến nay chưa có tin tức gì, Xuân hộ pháp trả lời việc đó thế nào?

Hắn tử dừng một lúc, đưa mắt nhìn quần hùng một lượt, nói tiếp :

- Cự Linh giáo các người thẩm sát “Tập Mậu tiền trang” ở Kim Lăng, giết sạch không còn một người, trong số tám mươi nạn nhân thì hầu hết là phụ nữ và trẻ nhỏ. Chẳng lẽ đó là hành vi của danh môn chánh phái?

Bạch y nhân ngồi bên Xuân Phong đạo nhân chợt gầm lên :

- Vô lễ!

Hắn đứng bật lên định xuất thủ thì bị Xuân Phong đạo nhân ngăn lại.

Tên Hộ pháp nhìn Cao Kỳ Trác lắc đầu nói :

- Các hạ sao dám bịa đặt lên những chuyện hoang đường như thế?

Trong bàn Cao Kỳ Trác, một lão nhân đứng lên nói :

- Hắc hắc, chỉ sợ Xuân hộ pháp cố tình lấp liếm sự thật, chứ không phải Cao đại hiệp bịa đặt đâu!

Mọi người nhìn lại, thấy đó là một lão đạo chừng sáu mươi tuổi, vóc người trung đẳng, da mặt hồng hào, đó là Chương môn nhân phái Không Động Phương Hạ Trúc.

Quần hùng tưởng rằng Xuân Phong đạo nhân sẽ nổi cơn lôi đình, không ngờ hắn vẫn trấn tĩnh như thường, chấp tay hỏi :

- Phương chương môn nhân nói thế không biết có nhân chứng vật chứng gì không?

Chúng nhân nghe hắn hỏi vậy thì đều nhìn sang Phương Hạ Trúc xem lão trả lời thế nào, vì mọi người đều biết xưa nay Cự Linh giáo gây án bao giờ cũng truy tận sát tuyệt không để một nhân chứng sống sót, lấy đầu ra nhân chứng?

Lại một người nữa đứng lên, đó là nhân vật tối hôm trước ở Cao Ba trấn đã tranh chấp với lão điểm chủ “Thanh Phong điểm”, chính là lão đại trong “Hoàng Hà song quái” “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh.

Lão này nhìn Xuân Phong đạo nhân nói :

- Hành vi tàn bạo bắt lương của Cự Linh giáo thì trong khắp giang hồ ai cũng biết, các ngươi gây án chỗ nào là truy tận sát tuyệt đến đó, lấy đâu ra nhân chứng? Mọi người đều lên án các ngươi, chẳng lẽ đó không phải là chứng cứ?

Lão phu thấy chẳng cần phải tranh biện với các ngươi làm gì!

Nói xong “Xì” một tiếng đầy khinh bỉ, rồi ghé bả ra ngoài.

Lão nhĩ “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa vội đứng dậy đi theo.

Trong số khách nhân dự lễ nhiều người cũng nhốn nháo đứng lên. Lúc ấy trước cửa “Tự Nghĩa sảnh” có hai tên hán tử bận tử y cầm kiếm đứng án ngữ, thấy “Hoàng Hà song quái” bước ra liền giương kiếm quát :

- Đứng lại!

Đồng thời cả hai một tay vung kiếm, tay kia phát chưởng đẩy lùi “Hoàng Hà song quái” bật lùi lại “Tự Nghĩa sảnh”.

Xuân Phong đạo nhân cười “ho ho” nói :

- Muốn đi đâu phải chuyện dễ dàng? Như thế gọi là có đến mà không có về!

Đệ tử Vô Dương Cao Kỳ Trắc quát :

- Các ngươi định uy hiếp quần hùng có phải không?

Quát xong rút kiếm lao tới hai tên hán tử canh cửa nói :

- Để xem Cự Linh giáo có thủ đoạn gì mà uy hiếp thiên hạ vô lâm?

- Khoan đã!

Xuân Phong đạo nhân chợt đứng lên, giương tay nói :

- Hôm nay chúng ta sẽ đi bài ngựa nói rõ với nhau. Cự Linh giáo chúng ta đã mời cao thủ các phái trong toàn thiên hạ vô lâm tới đây tất nhiên có điều cần thương lượng. Bây giờ việc đã thế này, ai muốn động thủ thì bốn giáo xin sẵn sàng hầu giáo. Nếu các vị thắng thì có thể tự do rời khỏi đây. Nếu các vị mà không thắng nổi mấy người chúng ta thì buộc phải ở lại đây nghe chúng ta sai bảo. Phật gia nói đến đây hết lời, mời chư vị tự định đoạt!

Trong khu vực “Đan Tâm trại” lúc ấy, ngoài Xuân Phong đạo nhân, bạch y nhân ngồi bên cạnh hắn và hai tên tử y đại hán canh cửa ra, cùng lắm chỉ có thêm vài chục tên trà trộn trong số khách nhân và mai phục bên ngoài là cùng, trong lúc đó cao thủ các môn phái tới mấy trăm, trong đó hầu hết là Chương môn nhân và nhân vật đứng đầu các phái, thế mà Xuân Phong đạo nhân dám công nhiên thách chiến, há chẳng kinh nhân?

7. Ma Đạo Tranh Hùng

Trong quần hùng có rất nhiều nhân vật hảo hán, hào kiệt đứng đầu một phương, có đâu vì một lời thách thức lảo xược mà cam chịu cúi đầu nghe lệnh?

Huống chi tặc đảng nhiều lắm cũng chỉ vài chục tên, tên cầm đầu bất quá chỉ là một tên Hộ pháp, đây cũng chẳng phải là trọng địa của chúng nên chẳng sợ có cơ quan cam bẫy nào đáng kể mà dám uy hiếp mấy trăm cao thủ đứng đầu các phái trong khắp thiên hạ vô lâm, thử hỏi có ai chấp nhận được?

Đương nhiên chẳng ai coi những lời mất trí của Xuân Phong đạo nhân vào đâu, một số người còn tự cười thầm :

- Có lẽ Cự Linh giáo chẳng qua chỉ toàn những tên vô tri nằm mê nói mộng thế này mà thôi... Đúng là hữu danh vô thực!

Thế là quần hùng nhao nhao rời ghế đứng lên rút binh khí ra sẵn sàng động thủ.

Chương môn nhân phái Không Động Phương Hạ Trúc xăng giọng nói :

- Xuân hộ pháp đã công nhiên thách chiến thì xin cho biết cách đấu thế nào?

Xuân Phong đạo nhân bình tĩnh chấp tay cười nói :

- Cự Linh giáo ở đây có cả thầy chín người. Xin mọi người cứ trật tự tiến ra quảng trường tiền viện, để cho từng đôi một tỷ đấu. Cứ đánh thắng được hai người là tính thành một trận thắng, ai bị bại thì không được đấu tiếp nữa. Bên nào thắng năm trận thì coi như thắng cuộc, sinh tử không kể.

Điều kiện đó xét cho cùng thì cũng không phải là hoàn toàn có lợi cho Cự Linh giáo.

Bấy giờ tại trường có Chưởng môn của các đại môn phái Nga Mi, Côn Lôn, Không Động và Thanh Thành. Thiếu Lâm tuy không có phương trượng Chưởng môn nhưng lại có mặt sư đệ của vị đó là chủ trì La Hán đường Huệ Phi đại sư, võ công và uy vọng chẳng kém Chưởng môn nhân bao nhiêu. Chỉ cần năm người này xuất thủ thì thế nào cũng đã cầm chắc năm trận thắng.

Phần đông quần hùng đều nghĩ như thế nên rất tự tin cùng ra khỏi “Tự Nghĩa sảnh” tiến ra quảng trường tiền viện, nhất trí đề cử Chưởng môn nhân phái Nga Mi Thiệu Phong Các và chủ trì La Hán đường Thiếu Lâm tự Huệ Phi đại sư đại sảnh đứng đầu.

Tới đấu trường tiền viện, quần hùng vây thành một vòng chừa một khu vực rộng mười trượng làm đấu trường.

Có mấy người bưng ra một chiếc Thái sư y mời “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn ngồi lên làm trọng tài.

Vị này là chủ nhân bốn địa, hôm nay lại là nhân vật mời khách nên làm công chứng nhân là hợp lẽ.

Xuân Phong đạo nhân dẫn thuộc hạ ngồi vào một góc lọt thỏm giữa quần hùng.

Đầu tiên một hắc y hán tử bước ra chấp tay hướng sang Thiệu Phong Các và Huệ Phi đại sư nói :

- Tại hạ bắt tài nhưng cũng xin được lĩnh giáo trận đầu tiên.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm đứng sau Thiệu Phong Các bước lên, trước tiên há miệng ới ra một bãi rượu rồi mới chấp tay nhìn hắc y hán tử của Cự Linh giáo nói :

- Lão phu là Phùng Công Phàm, hiệu xưng “Thần Tích Ông”, hôm nay tưởng là Công Tôn Tuấn mời mừng thọ thật nên lỡ uống khá nhiều rượu, không ngờ bây giờ nghiệm ra đó là độc kế của Cự Linh giáo, thôi thì nôn ra được chừng nào tốt chừng đó! Các hạ hãy xưng danh tánh ra rồi chúng ta sẽ bắt đầu!

Hắc y hán tử ôm quyền đáp :

- Tại hạ là Bàng Dã, Đường chủ “Nhạn Minh đường” trong Cự Linh giáo!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm chấp tay nói :

- Vậy xin mời Bàng đường chủ!

Nói xong đẩy nhanh hai tay đánh tới, xuất chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” kích sang đối phương.

Bàng Dã không chút hoang mang, lách mình sang tả nửa bước tránh đi rồi xuất một chiêu “Ngọc Nữ Trảm Xà” phản kích, cùng cạnh bàn tay thay dao, chém xuống Uyển mạch hai tay địch nhân.

Phùng Công Phàm thấy vậy thu nhanh hai tay lại tránh chiêu, thi triển khinh công lướt tới bên địch thủ, hữu chưởng xuất chiêu “Độc Xà Thổ Tán” đánh sang sườn trái Bàng Dã.

Chưởng lực của “Thần Tích Ông” quả nhiên danh bất hư truyền! Tuy cự li ngắn nhưng chưởng đánh ra kèm lực rất mạnh, nghe ràn rạt kinh nhân, nếu bị chưởng lực này đánh trúng nếu không tan xương nát thịt thì lục phủ ngũ tạng cũng bị trọng thương!

Bàng Dã cũng biết lợi hại liền chồm tới trước tránh chiêu, đồng thời đánh ngược lại một chiêu “Thần Long Bái Vỹ” nhằm vào tiểu phúc đối phương.

Hai người cứ ăn miếng trả miếng như vậy qua hai chục chiêu, đột nhiên Phùng Công Phàm ới ra một ngụm rượu nữa rồi bắt thần thi triển tuyệt học “Đại thiên tinh thần chưởng” tấn công dồn dập.

“Đại Thiên Tinh thần chưởng” có đặc điểm là xuất thủ tinh diệu, chiêu thức uy mãnh, chiêu này tiếp chiêu kia liên tục bất tận như sóng cuộn trường giang...

Kỳ chiêu vừa xử, chỉ phút chốc đã vây hãm Bàng Dã vào trong vòng chưởng ảnh dày đặc, phải hoang mang chống đỡ nhưng càng chống cự càng sa vào hiểm thế.

“Thần Tích Ông” thừa cơ càng tấn công mãnh liệt hơn.

Qua mười chiêu, lão chợt quát to một tiếng xuất chiêu đặc ý “Ngũ định khai sơn”.

”Bịch một tiếng, Bàng Dã trúng chưởng bắn đi xa hơn một trượng, miệng phun ra một vòi tiền huyết ngã quỵ xuống!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm thu chiêu, chấp tay nói :

- Đa tạ Bàng đường chủ nhường nhịn!

Đột nhiên một người lướt tới trước “Thần Tích Ông”. Mọi người nhìn lại thấy đó là bạch y nhân vừa ngồi bên cạnh Xuân Phong đạo nhân, kẻ đã gấp miếng thịt phóng vào miệng hán tử râu rậm của Côn Lôn phái.

Bạch y nhân đến trước “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, ôm quyền nói :

- “Đại thiên tinh thần chưởng” của các hạ quả nhiên danh bất hư truyền! Tại hạ xin lĩnh giáo mấy chiêu.

Bạch y nhân nói vanh vách võ công lộ số của “Thần Tích Ông”, chứng tỏ không phải nhân vật tầm thường!

Phùng Công Phàm cũng biết gặp đối thủ cao tay, ôm quyền nói :

- Các hạ danh tính thế nào? Giữ thân phận gì trong Cự Linh giáo? Xin nói rõ rồi xuất cao chiêu để lão phu được khai nhãn giới!

Bạch y nhân lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là Tề Khắc Tuấn, Đường chủ “Ngân Yến đường” trong Cự Linh giáo. Các hạ tiếp chiêu!

Tiếng “chiêu” chưa dứt, hai tay đang ôm quyền liền xuất chiêu “Tiên Nhân Hiến Quả” đánh ra, kinh lực hung mãnh dị thường.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm không dám chậm trễ, cũng xuất chiêu “Đồng Tử Bái Quan Âm” đối địch.

- Bình!

Ngay chiêu đầu tiên, cả hai đối thủ không cần thăm dò xuất ngay tám thành công lực làm bùng lên một tiếng nổ rền trời, song phương cùng bị đẩy lùi một bước, nhưng vừa mới đứng định lại xuất chưởng lao vào tấn công ngay.

Cả hai người công lực đều rất cao, chưởng pháp uy mãnh, đều ra sức đánh nhanh thắng nhanh nên đều xuất kỳ chiêu, mới động thủ đã làm cát bay đá chạy, chưởng tiếp nhau nổ vang từng hồi như sấm làm thiên hôn địa ám, khói bụi bốc lên mù mịt, người đứng ngoài quan sát chỉ thấy bóng người thấp thoáng không nhận ra đâu là Phùng Công Phàm, đâu là Tề Khắc Tuấn.

Qua ngoài trăm chiêu, trong quần chúng chợt có người Lãng Vô Linh lên thất thanh :

- “Ô Vạn huyết sát công”!

Chừng như “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cũng biết lợi hại vội lùi về nhưng không kịp...

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, “Thần Tích Ông” lão đảo lùi thêm ba bước, đưa tay ôm ngực, miệng ới ra một bãi máu.

Tề Khắc Tuấn một chiêu đắc thủ, thu bàn tay phải đỏ bầm như máu lại, cúi người nói :

- Đắc tội!

“Vạn huyết sát công” là tuyệt học của Giáo chủ Cự Linh giáo, tuy Tề Khắc Tuấn chỉ mới luyện được ba bốn thành hỏa hầu mà đã có uy lực kinh nhân như thế làm quần hùng thấy đều kinh hãi cùng “Ồ” lên một tiếng.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cố sức vận công ghìim khí huyết bốc ngược lên đầu nhưng vô hiệu, tiếp tục nôn ra một bãi máu nữa.

Tạ Vũ Diệp vội bước lên lấy một viên “Cửu thanh thiên cơ bảo hoàn” cho “Thần Tích Ông” uống xong ngồi xuống ấn lòng bàn tay vào hậu tâm “Thần Tích Ông” truyền chân khí vào trợ giúp lão vận công trị thương.

Qua một lúc, Phùng Công Phàm cảm thấy đỡ dần, nhiệt khí đã bức ra ngoài, khí huyết cũng đã điều hòa trở lại, quay nhìn Tạ Vũ Diệp, cảm kích nói :

- Đa tạ thiếu hiệp!

Tạ Vũ Diệp thấy “Thần Tích Ông” đã đỡ, thu tay về, cười đáp :

- Không có gì! Tiền bối tiếp tục vận công chữa thương đi!

Bấy giờ trong đấu trường đã có thay đổi, Chưởng môn nhân phái Côn Lôn “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình đã xuất trường đấu với Tề Khắc Tuấn.

Cả hai đều dùng binh khí, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình sử kiếm, còn Tề Khắc Tuấn dùng một cây Thiết xích dài chừng bốn thước.

“Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình còn được xưng là “Thiên Áo Kiếm Khách”, kiếm thuật đã luyện tới mức xuất quỷ nhập thần.

“Hồi Phong kiếm pháp” của phái Côn Lôn có đôi phần giống “Thái cực kiếm pháp” của Võ Đang, chiêu chiêu liên hoàn tưởng chừng như vô tận.

Tuy kiếm thuật của “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình” rất lợi hại nhưng Tề Khắc Tuấn tay phải dùng Thiết xích đối địch, tay trái thỉnh thoảng thì triển “Vạn huyết sát công” đánh ra khiến đối phương phải dè chừng nên qua gần trăm chiêu, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình biết rõ chỉ tấn công mãnh liệt buộc đối phương ra sức đối phó không thì triển được “Vạn huyết sát công” mới giành được thắng lợi nên dồn hết nội lực vào tay phải tấn công dồn dập.

Quả nhiên Tề Khắc Tuấn không dám phân tâm, dồn hết tâm lực vào Thiết xích đối địch, bởi vậy hoàn toàn lâm vào thế hạ phong.

Qua thêm mấy chục chiêu, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình bỗng thét to một tiếng xuất tuyệt chiêu “Bích Huyết Tam Tàn”, thanh bảo kiếm trong tay lóe lên sáng chói, chém xuống cây Thiết xích!

- Choang!

Cây Thiết xích bị bảo kiếm chém đứt phăng chừng hơn một thước, ngón tay cái của Tề Khắc Tuấn cũng bị chém đứt một lóng máu tuôn ra.

“Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình thu chiêu, tay trái áp kiếm nói :

- Đa tạ Tề đường chủ nhường nhịn!

Tề Khắc Tuấn đỏ bừng mặt, tuy chưa phục nhưng không biết nói sao, đành hậm hực lùi về.

Đến lượt một hán tử bận hoàng y chừng bốn mươi tuổi đứng bên Xuân Phong đạo nhân nhảy ra nói :

- “Hồi Phong kiếm pháp” của phái Côn Lôn quả nhiên danh bất hư truyền! Tại hạ Lãnh Nhất Định, Đường chủ “Hoàng Thước đường” không tự lượng sức xin thỉnh giáo mấy chiêu!

Nói xong rút trường kiếm ra, tay trái bắt kiếm quyết, tay phải xuất chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ”.

Đó là một chiêu phổ thông chỉ có biểu lộ hình thức chứ không có tác dụng công địch, đủ thấy vị Đường chủ “Hoàng Thước đường” này là người biết tuân theo quy củ võ lâm.

Tuy chỉ một chiêu phổ thông nhưng “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình là một đại hành gia về kiếm thuật, đã nhận ra trong chiêu kiếm này có nét rất độc đáo, nghĩ thầm :

- Người này không lỗ mãng mà thâm trầm, kiếm pháp rất tinh tế tinh thâm, mình phải cẩn thận mới được!

Nói xong tay trái cũng bắt kiếm quyết, tay phải xuất chiêu “Khổng Tước Khai Bình”, cũng là một chiêu phổ thông.

Hai người phát hai chiêu khách sáo xong nói :

- Chưởng môn nhân, mời!

- Lãnh đường chủ, mời!

Lần này cả hai xáp vào nhau, thi triển thực chiêu, mỗi người công bảy tám chiêu liền, không rời nhau ra nữa.

Kiểm mới tiếp nhau lần đầu, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình chợt cảm thấy cánh tay phải tê đi, lòng đầy kinh hãi vội vận công kháng cự làm thanh kiếm của đối phương dạt ra, sau đó xuất một chiêu “Hồi Phong Tác Lãng” chém sang Uyển mạch đối phương.

Lãnh Nhất Định phản ứng rất nhanh, chuyển thế phát chiêu “Độc Xà Thổ Tín” phản kích, đâm tới vai phải “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình.

Vừa rồi Lãnh Nhất Định đã quan sát đối phương đấu với Tề Khắc Tuấn nên đã có chủ định, bây giờ không thủ nữa, lấy công hoàn công. Điều đó buộc “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình phát chiêu chậm lại nên “Hồi Phong kiếm pháp” giảm đi uy lực rất nhiều.

Lãnh Nhất Định thấy vậy cả mừng bức ngay một kiếm áp vào lưỡi kiếm đối phương.

“Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình biết địch thủ muốn đấu nội lực với mình cũng không chút sợ hãi lập tức vận “Tí ngọc chân khí” bức sang thanh kiếm tiếp chiêu.

Bây giờ Tạ Vũ Diệp đã quay lại đứng bên cạnh “Bách Diệp Thần Cái”, thấy “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình chấp nhận đấu nội lực thì rất ngạc nhiên, thấp giọng hỏi :

- Lão ca ca! Vị Chưởng môn nhân phái Côn Lôn chấp nhận đấu nội lực, làm sao kháng cự được với “Vạn huyết sát công”?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười đáp :

- Lão đệ cứ yên tâm, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình sẽ không bị thiệt thòi đâu!

Tạ Vũ Diệp hoài nghi nói :

- “Vạn huyết sát công” là thần công cái thế, vừa rồi “Thần Tích Ông” công lực thâm hậu như thế mà cũng bị trọng thương đó sao?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Lãnh Nhất Định xem ra cũng chỉ luyện đến ba bốn thành hỏa hầu, không hơn gì Tề Khắc Tuấn đâu. Trong khi đó “Tí ngọc chân khí” của Côn Lôn cũng rất lợi hại, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình luyện đến mười thành, rồi sẽ thắng đối phương cho mà xem!

Tạ Vũ Diệp nghe nói trong lòng bán tín bán nghi, chăm chú nhìn ra đấu trường chờ xem kết quả.

Lúc này hai đối thủ thi triển thần công dồn vào hai thanh kiếm bức sang phía đối phương tạo thành hai luồng khói một xanh một hồng chẳng bao lâu lan tỏa ra thành một đám mây che kín lấy hai đối thủ, ngay cả người có nhãn lực siêu tuyệt như Tạ Vũ Diệp cũng không nhìn rõ nội tình, nhưng theo màu sắc của luồng khói phát ra thì có thể xác định được “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình đang chiếm được thượng phong vì màu xanh càng lúc càng lấn át màu hồng...

Qua một lúc nữa, khói bắt đầu nhạt đi, trong trường đấu chợt vang lên một tiếng rú thảm thiết!

Qua làn khói lơ mờ, mọi người có thể nhận ra một nhân ảnh loạng choạng lùi lại năm sáu bước, đồng thời có một vật bay lên cao.

Vật đó bay ra khỏi luồng khói mới thấy được đó nguyên là một cánh tay người, bàn tay vẫn còn nắm chắc thanh kiếm!

Một người đứng sau Xuân Phong đạo nhân lao ra đỡ lấy Lãnh Nhất Định.

Mặt tên Đường chủ “Hoàng Thước đường” trắng bệch như người chết, đưa tay trái ôm lấy vai phải đã mất đi nguyên cả cánh tay, máu phun ra như suối!

Mấy chục người kinh hãi “Ồ” lên một tiếng.

Như vậy là một cao thủ bạch đạo đã thắng liền hai trường, như thế là quần hùng được tính một trận thắng!

“Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình chấp tay nói :

- Thừa nhượng!

Nói xong lùi về vị trí cũ.

Bên phía Cự Linh giáo có một hồng y lão nhân thân thể cao lớn đến bên Xuân Phong đạo nhân khẽ nói vào tai hắn mấy câu.

Chỉ thấy Xuân Phong đạo nhân gật đầu, sau đó hồng y lão nhân nhảy ra đấu trường.

Bên phía bạch đạo, Chưởng môn nhân phái Nga Mi là Thiệu Phong Các cũng tiến ra đấu trường.

Hồng y lão nhân đến trước vị Chưởng môn nhân phái Nga Mi chấp tay thi lễ xong cất giọng oang oang nói :

- Lão phu là Đường chủ Cáp Cưu đường Cách Kỳ Du.

Thiệu Phong Các hoàn lễ đáp :

- Bần đạo là Thiệu Phong Các ở phái Nga Mi!

Cách Kỳ Du nói :

- Mời Chưởng môn nhân xuất binh khí! Nói xong rút kiếm ra.

Thiệu Phong Các cũng rút kiếm cầm tay, cả hai đồng thời nói một tiếng “Mời” rồi cùng xuất thủ.

Cả hai phát chiêu cực nhanh, Tạ Vũ Diệp nhận thấy kiếm thuật của Cách Kỳ Du rất tinh diệu, thâm ảo hơn Tề Khắc Tuấn và Lãnh Nhất Định nhiều.

Cách Kỳ Du vừa rồi thấy đồng bọn là Lãnh Nhất Định bị trọng thương nên đã động hỏa khí, nên lần này xuất trường là có ý báo thù.

Vừa động thủ, hắn đã xuất chiêu sát thủ, chỉ là gặp phải vị Chưởng môn nhân phái Nga Mi kiếm thuật rất cao minh nên đều bình tĩnh hóa giải được.

Không chỉ thế, Thiệu Phong Các còn lợi dụng đối phương xuất thủ nóng vội nên để lộ nhiều sơ hở đã lợi dụng tấn công, nhanh chóng dồn Cách Kỳ Du vào thế bị động.

Cáp Cưu đường là lớn nhất và quan trọng nhất trong “Cự Linh tứ đường” vì thế võ công kiếm thuật của Cách Kỳ Du cũng cao hơn ba tên Đường chủ khác một bậc, chỉ thua kém Giáo chủ và Tứ đại hộ pháp mà thôi.

Sau mấy chiêu nóng vội trả thù bị đối phương đẩy vào thế hiểm, Cách Kỳ Du nhận ra sai lầm dần dần bình tĩnh lại nạp khí Đan điền hóa giải công thế của Thiệu Phong Các, cuối cùng giành lại thế quân bình.

Tay phải Cách Kỳ Du dùng kiếm xuất chiêu đối địch, tay trái hắn thi triển “Nhiếp Hồn ma trảo” với những quái chiêu rất hiểm ác.

Chỉ thấy năm ngón tay trái Cách Kỳ Du cong lại với bộ móng sắt nhọn như vuốt chim ưng tưng tưng cứa vào đầu là xương tan thịt nát đến đó, kinh phong phát ra vù vù, hung mãnh kinh nhân!

Thế nhưng kiếm pháp của Thiệu Phong Các lại quá tinh diệu, kiếm khí tạo thành một bức tường hết sức trù mật chặn giữa hai người nên Cách Kỳ Du không sao phóng trảo qua màn kiếm khí kia được.

Đột nhiên kiếm chiêu của Cách Kỳ Du chậm lại. Thiệu Phong Các thừa cơ phát một chiêu “Bát Phương Phong Vũ” ra sức tấn công. Có vẻ như Cách Kỳ Du không chống đỡ được kỳ chiêu này, lùi lại ba bước rồi ngồi phịch xuống.

Tạ Vũ Diệp thấy tên Đường chủ Cáp Cừ đường còn chưa có hiện tượng gì là lạc bại hoặc bị thương, nghĩ thầm :

- Xem ra tên này giả trá, không khéo Thiệu chương môn nhân bị lừa!

Chàng vừa nghĩ xong thì Thiệu Phong Các thừa cơ lao tới, phóng kiếm đâm xuống.

Cách Kỳ Du đã có dự mưu, bất thần đứng lên, tay phải tập trung hết nội lực đánh bật kiếm đối phương ra, tay trái đã vận sẵn “Nhiếp Hồn ma trảo” chộp thẳng vào ngực Thiệu Phong Các!

Vị Chương môn nhân Nga Mi không sao lường trước là Cách Kỳ Du lừa mình, kiếm vừa bị đánh bật ra thì trảo đã chộp tới không lùi kịp, ngực bị chộp trúng, máu thịt mắc lẫn áo lầy nhầy, lão đảo lùi lại mấy bước thì ngồi phịch xuống!

Tạ Vũ Diệp vội bước lên, trước tiên điểm vào mấy chỗ huyết đạo trước ngực cầm máu cho Thiệu Phong Các, sau đó phanh ngực áo ra, dùng khăn lau sạch vết thương, lấy hai viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn”, một cho Thiệu Phong Các uống vào, một bóp vụn rắc lên những vết thương, xé áo băng lại cẩn thận.

Cách Kỳ Du chúc mũi kiếm xuống đất, cười hắc hắc nói :

- Các vị có ai muốn động thủ với bốn Đường chủ không?

Một người lướt ra đầu trường, chính là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy.

Vì lão hóa tử hóa trang thành đạo sĩ nên Cách Kỳ Du không nhận ra, nhíu mày hỏi :

- Người là ai?

Hắn hỏi xong định xuất kiếm tấn công thì đột nhiên nhận ra “Bách Diệp Thần Cái” hóa trang liền chỉ kiếm quát :

- Mau cởi mặt nạ ra đi rồi động thủ! Kiếm lão phu không thêm giết hạng vô danh!

“Bách Diệp Thần Cái” biết không che mắt được đối phương đành gỡ tấm mặt nạ hóa trang ra, cười “hích hích” nói :

- Lão hóa tử là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, bị Cự Linh giáo các người đầu độc rồi đem giam vào “Ngọc Châu động” muốn sống không được, cầu chết chẳng xong đây mà! Hắc hắc! Tặc đảng Cự Linh giáo mấy năm nay dùng “Mê Hồn đan” truy bức lão phu phải đọc ra “Đả Cầu bổng pháp”. Hôm nay lão phu sẽ đọc cho các người, thế nào?

Quần hùng thấy Bang chủ Cái bang “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đột nhiên hiện thân thì tất cả đều vô cùng kinh ngạc, cùng “Ồ” lên một tiếng.

Còn phía Cự Linh giáo, từ tên Hộ pháp Xuân Phong đạo nhân cho tới tên Đường chủ Cáp Cừ đường Cách Kỳ Du đứng giữa đầu trường đều rung động, mặt biến sắc ngậy người nhìn lão.

Cuối cùng Cách Kỳ Du trấn tĩnh lại, cười “hô hô” nói :

- Nguyên là Doãn bang chủ đại giá quang lâm! Thứ lỗi chúng tôi không biết trước mà hạ sơn nghênh đón, thật là thất kính!

Xuân Phong đạo nhân hỏi :

- Doãn bang chủ mấy lâu này khang an chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” lạnh lùng đáp :

- Đa tạ các người quan hoài! Năm năm tu hành trong “Ngọc Châu động” làm lão phu càng ngày càng tráng kiện và cương nghị thêm. Ấu cũng là nhờ công đức của Cự Linh giáo. Vì thế hôm nay lão phu muốn thử xem!

Xuân Phong đạo nhân hỏi :

- Nghe nói Doãn bang chủ đã truyền chức vị Bang chủ Cái bang cho một người tên là Nhậm Công Kỳ rồi mà? Không biết chuyện đó có thật không?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Đệ tử Cái bang lâu nay không ai biết Nhậm Công Kỳ là kẻ nào. Chỉ sợ hắn là gian tế do tặc đảng Cự Linh giáo cài vào rồi cũng do tặc đảng này dựng nên thôi. Hô hô hô hô hô...

Xuân Phong đạo nhân sầm mặt nói :

- Doãn bang chủ sao lại ngậm máu phun người như vậy? Đường đường một đại môn phái như Cự Linh giáo lẽ nào còn can thiệp vào nội vụ Cái bang?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười “hô hô” đáp :

- Xin lỗi! Lão hóa tử đã đổ oan cho các vị. Tặc đảng Cự Linh giáo rất trọng thị ưu ái lão phu, còn cho người hầu hạ tận tình nữa. Không nên lấy oán trả ân mới phải!

Tề Khắc Tuấn chỉ bị đứt một lóng tay, bây giờ cầm máu xông vận công đã bình phục lại, nghe “Bách Diệp Thần Cái” nói vậy nhú mày hỏi :

- Doãn bang chủ nói thế nghĩa là sao?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- “Bách Diệp Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu là một tên đầu mục trong “Ngân Yến đường” của người, chẳng lẽ hắn theo lệnh Mỹ Thiết Am canh giữ ta mà không báo cáo lại gì với người cả? Còn “Mê Hồn đan” của các người, thật là thần dược, giúp lão phu tăng công lực không ít. Khi các người trở về Tổng đàn, cho lão phu gửi lời cảm kích đến tên đầu sỏ Mỹ Thiết Am.

Cách Kỳ Du chợt quát lên :

- Doãn Kế Duy! Người nói lung tung gì thế? Hôm nay không chừng lão phu phải lấy mạng mạng người!

Đứt lời vung trường kiếm xuất chiêu “Độc Xà Xuất Động” đâm chéo xuống tiểu phúc “Bách Diệp Thần Cái”.

Lão hóa tử đã đoán trước Cách Kỳ Du nhất định hạ độc thủ giết mình để bịt miệng nên đã có đề phòng, rút nhanh cây đả cầu bổng ra vận “Tử Phủ thần công” từ trước xuất một chiêu “Trường Hồng Quán Nhật” gõ mạnh xuống thanh kiếm.

- Choang!

Hai binh khí tiếp nhau, thanh kiếm trong tay Cách Kỳ Du bị đánh bật đi.

Tên Đường chủ Cấp Cứu đường đang hoang mang chưa biết đối phó thế nào thì “Bách Diệp Thần Cái” đã thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh”, thân ảnh như làn khói lướt tới bên cạnh hắn, vung đả cầu bổng phát chiêu “Hoành Tảo Thiên Binh” điểm tới ba yếu huyệt “Linh Đài”, “Tam Tiêu” và “Dương Quan” tên Đường chủ.

Cách Kỳ Du run lên, ngã gục xuống. Cho đến lúc ngất đi, hắn vẫn không hiểu vì sao Bang chủ Cái bang “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đã bị bốn giáo bức uống “Mê Hồn đan” làm mất hết công lực, hàng tháng lại phát tán một lần chỉ có mấy ngày tỉnh mà bây giờ võ công lại cao hơn cả mình?

Hắn đâu biết rằng “Bách Diệp Thần Cái” may mắn được Tạ Vũ Diệp cứu khỏi “Ngọc Châu động”, dùng “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” mà bức được “Mê hoàn đan” ra khỏi cơ thể, lại còn được chàng truyền cho khẩu quyết “Tử Phủ thần công” luyện thành công phu này nên công lực tăng tiến thần tốc.

Điểm ngã đối phương xong, “Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Cách đường chủ khéo nhường! Vậy thì xin hãy nằm đây nghỉ ngơi một lúc!

Hai tên giáo đồ Cự Linh giáo vội vàng chạy ra khiêng Cách Kỳ Du đi.

“Đả Cầu bổng pháp” có cả thấy tám mươi một chiêu mà nay Doãn bang chủ mới chỉ xuất ba bốn chiêu đã đánh bại tên đầu tọa Đường chủ Cự Linh giáo, đó là một sự sỉ nhục trầm trọng đối với Cự Linh giáo vốn vỗ ngực cho võ công đứng đầu thiên hạ và đang tiến những bước cuối cùng trong sự nghiệp bá chủ võ lâm.

Tên đứng đầu “Tứ đại hộ pháp” Xuân Phong đạo nhân vô cùng tức giận, mặt đỏ bừng rồi lại tái xanh.

Khi mở miệng thách chiến với thiên hạ võ lâm, hẳn đã cân nhắc kỹ tình hình, tin chắc Tứ đại đường chủ đủ khả năng đánh thắng bất kỳ cao thủ nào trong các môn phái, còn lại một mình vị chủ trì La Hán đường của Thiếu Lâm Huệ Phi đại sư thì hẳn tự tin mình dư sức thắng người này. Khi đã không chế được quần hùng ở đây, chỉ cần bức họ uống mỗi người một viên “Mê Hồn đan” thì coi như võ lâm đã là thiên hạ của Cự Linh giáo! Nay có ngờ đâu với sự xuất hiện bất ngờ của “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, vị Bang chủ Cái bang này không biết do kỳ tích nào mà thoát khỏi “Ngọc Châu động”, còn giải trừ được “Mê Hồn đan”, và đặc biệt công lực cao hơn trước rất nhiều!

Bây giờ Tứ đại đường chủ đã bị thương ba người, hơn nữa trận này khó mà thắng lợi như dự kiến, sau này về bẩm báo với Giáo chủ thế nào?

Đột nhiên một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu :

- Chẳng lẽ có cao nhân nào giúp Doãn Kế Duy làm nên kỳ tích? Nếu vậy tất cao nhân đó cũng có mặt tại trường này! Một mình Doãn Kế Duy đã làm Cự Linh giáo thất điên bát đảo như thế, nếu cao nhân kia lộ diện thì còn thế nào nữa?

Ý nghĩ đó làm hắn phát run.

Nhưng cuối cùng rồi hắn cũng trấn tĩnh lại được, tự nhủ :

- Việc đã thế này cũng đành nghe thiên do mệnh thôi!

Nghĩ đoạn bước ra đấu trường tới trước mặt “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy chấp tay nói :

- Doãn bang chủ! Tại hạ mộ danh Bang chủ đã lâu!

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Không dám! Xuân hộ pháp! Nghe nói vừa rồi Cự Linh giáo các người xuất thủ cướp tiêu của “Tứ Hải tiêu cục” nhưng không thành phải không? Hô hô! Cướp một chuyến tiêu còn bị hai thiếu niên đánh cho trời chết, thế mà hôm nay dám tới đây thách chiến với toàn thể võ lâm, nếm khổ đầu bấy nhiêu đủ rồi chứ?

Xuân Phong đạo nhân đáp :

- Doãn bang chủ sao nói khó nghe thế? Chúng ta chỉ có ý cùng cao thủ các phái tiến hành một võ hội nhỏ để học hỏi lẫn nhau mà thôi...

“Bách Diệp Thần Cái” nghiêm mặt nói :

- Vừa rồi chính miệng người tuyên bố trước quần hùng là nếu chúng ta thua thì phải nghe lệnh tặc đảng Cự Linh giáo các người, lệnh đó của bọn phỉ đồ sát giết người đốt nhà hoặc cướp tiêu mà thôi, sao bây giờ đổi giọng nhanh thế?

Xuân Phong đạo nhân biện bạch :

- Trong giang hồ xưa nay người yếu phải phục tùng kẻ mạnh là lẽ thường tình, điều đó có gì lạ?

“Bách Diệp Thần Cái” “Hừ” một tiếng nói :

- Đúng quá! Thế mạng của tặc đảng Cự Linh giáo là những tuyệt chiêu ám toán hạ độc, chúng ta hoàn toàn không ai lạ gì thủ đoạn đó!

Xuân Phong đạo nhân giận đến phát run nói :

- Không cần phải nhiều lời! Nếu ai có bản lĩnh cứ xuất ra thì biết thôi. Người muốn đơn đả độc đấu hay liên thủ với người nào nữa?

Câu đó nghe ra thì cuồng ngạo nhưng thực chất chỉ là ngăn chặn trước ý đồ một số nhân vật võ lâm muốn liên thủ.

“Bách Diệp Thần Cái” đương nhiên hiểu ra ngay, cười “hô hô” nói :

- Đó là Xuân hộ pháp tự thị quá cao hay là sợ chúng ta liên thủ?

Xuân Phong đạo nhân bị đánh trúng tim đen, đỏ mặt ngượng nghịu nói :

- Doãn bang chủ quá đa nghi! Đã vậy xin Bang chủ cứ việc chỉ định!

“Bách Diệp Thần Cái” đồng dục nói :

- Vậy thì chúng ta sẽ đấu tay đôi! Xuân hộ pháp xuất thủ đi!

Xuân Phong đạo nhân không nói gì thêm, song chưởng cùng xuất, ra chiêu “Bài Vân Kiến Nhật” đánh sang.

Thấy đối phương dùng tay không, “Bách Diệp Thần Cái” cũng không dùng binh khí, ném đá cầu bóng lại cho Tạ Vũ Diệp xong thì triển khinh công “Hồi Phong Tán Bộ” tránh chiêu rồi xuất chiêu “Thám Long Thủ Châu” phản kích.

Cuộc đấu càng lúc càng kịch liệt, chỉ chớp mắt đã qua mười chiêu.

Qua chiêu thứ mười một, Xuân Phong đạo nhân ngầm vận công lực xuất chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” chớp tới ngực đối phương.

“Bách Diệp Thần Cái” đối lại bằng một chiêu “Đơn Thủ Khai Bài”.

- Bình!

Vang lên một tiếng nổ như trời long đất lở, cả hai đối thủ vừa dốc toàn lực đối chưởng, mỗi người cũng bị một chưởng lực đối phương đẩy lùi ba bước, Xuân Phong đạo nhân cảm thấy khí huyết nghịch xung nhưng vẫn ghì lại được, còn “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy thì ới ra một bãi máu tươi, biết nội phủ đã bị thương liền hít vào một hơi chân khí điều hòa huyết mạch.

8. Võ Lâm Thống Lĩnh

Sau khi hai người đấu nhau một chưởng, “Bách Diệp Thần Cái” bị nội thương. Sau khi vận công mấy vòng, lão Bang chủ cảm thấy trong người đỡ ra đời chút, lại định tiến vào thì thấy Huệ Phi đại sư bước lên chấp tay hợp thập nói :

- A Di Đà Phật! Doãn bang chủ hãy tạm nghỉ đi! Lão nạp bất tài nhưng cũng muốn lĩnh giáo mấy chiêu tuyệt học của Xuân hộ pháp!

Tạ Vũ Diệp vội nhảy ra đưa “Bách Diệp Thần Cái” lùi về cho ngồi bàn tọa, đưa một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” cho lão ca ca uống vào đồng thời tiếp thêm chân khí giúp “Bách Diệp Thần Cái” vận công trị thương.

Lát sau, “Bách Diệp Thần Cái” nôn ra một bãi máu đen, được Tạ Vũ Diệp tiếp thêm công lực, chẳng bao lâu lão bình phục lại. Thu công đứng lên.

Lúc này Xuân Phong đạo nhân và Huệ Phi đại sư đứng đối diện nhau, hai tay đưa lên trước, từ đỉnh đầu cả hai khói trắng bốc lên, hiển nhiên đang đấu nội lực.

Bộ tăng bào của Huệ Phi đại sư căng phồng lên, không có gió mà cứ reo phàn phật, chứng tỏ vị Thiên Sư đã vận công lên tới cực hạn.

Trong lúc đó thần thái của Xuân Phong đạo nhân vẫn khá điềm tĩnh, sắc mặt chỉ hơi hồng lên : Hắn vận “Thiết Đan thần công” đã tới chín thành hỏa hầu.

“Thiết Đan thần công” là một thứ nội công của tà môn dùng tinh huyết của người sống và âm khí của người chết mà luyện thành nên rất độc, có cùng nguồn gốc và cách thức giống như “Vạn huyết sát công”, chỉ là uy lực kém hơn mấy phần.

Chỉ thấy từ đỉnh đầu và chưởng tâm Xuân Phong đạo nhân liên tiếp bốc ra từng luồng khói màu hồng thỉnh thoảng phát ra những tia lấp lánh. Từ những luồng khói đó bức ra nhiệt khí rất lớn, khiến cho một số người đứng cách đó năm sáu trượng không sao chịu đựng nổi, phân phân lùi lại.

Khắp người Huệ Phi đại sư ướt đẫm mồ hôi, người bắt đầu run lên từng đợt.

Tạ Vũ Diệp biết rõ Huệ Phi đại sư đã không còn duy trì được nữa, nếu cứ tiếp tục đấu sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Chàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, giương hai tay đẩy về phía Huệ Phi đại sư một luồng hấp lực âm nhu.

Huệ Phi đại sư cảm thấy có một cỗ lực nhu hòa rất dễ chịu nâng mình lên rồi kéo lui lại đặt hạ xuống từ từ cách chỗ cũ chừng một trượng. Thoát khỏi luồng nhiệt khí nóng như trong lò than, nay thấy người dễ chịu, Huệ Phi đại sư không cần nghĩ ngợi gì cứ ngồi bàn tọa xuống đất vận công điều tức.

Trong lúc đó, Tạ Vũ Diệp chuyển lực đạo từ chưởng tâm mình bức sang Xuân Phong đạo nhân, đẩy “Thiết Đan thần công” của hắn lùi lại tiến nhập trở lại cơ thể.

Cảm thấy “Thiết Đan thần công” bức lùi quá mạnh không sao hấp thụ nổi, Xuân Phong đạo nhân thất kinh đảo người lộn đi một vòng tránh đi, kinh hãi nghĩ thầm :

- Nhân vật nào mà có nội lực kinh nhân như vậy?

Hắn mở mắt đứng lên nhìn sang phía đối diện, thấy một trung niên văn sĩ râu ba chòm vừa thu tay lại, biết đó chính là người vừa phát công lực làm hại mình.

Như vậy điều hắn tiên liệu trước đây đã thành sự thật!

Xuân Phong đạo nhân đứng ngậy ra một lúc rồi nhìn đối phương, lập tức nhận ra trung niên văn sĩ đó hóa trang liền bước tới gần quát :

- Các hạ là cao nhân ở đâu tới? Vì sao không để bản lai diện mục mà phải hóa trang?

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Xuân hộ pháp nhân lực thật lợi hại!

Nói xong dùng tay xát mạnh xóa lớp hóa trang đi.

Vừa thấy rõ Lư sơn chân diện đối phương, Xuân Phong đạo nhân rung động nghĩ thầm :

- Thì ra hắn chỉ là một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi mà thôi! Làm sao mà có công lực thâm hậu như thế được?

Tuy lòng đầy hồ nghi nhưng một điều không cần bàn cãi là thiếu niên này công lực cao hơn hắn mình.

Đứng trước cao nhân, Xuân Phong đạo nhân không dám phát tác mà nhẹ giọng hỏi :

- Thiếu hiệp quý tính đại danh là gì? Có thể cho biết không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tại hạ họ Tạ, thảo danh Vũ Diệp. Vừa rồi thấy hai vị cao nhân liều đấu nội lực, vì không muốn cả hai lưỡng bại câu thương nên mạo muội can thiệp vào, mong hai vị lượng thứ!

Sự thực thì chàng xuất thủ cứu Huệ Phi đại sư nhưng bây giờ nói thác ra là sợ lưỡng bại câu thương nên cứu hai người, câu đó tăng uy lực cho Huệ Phi đại sư không ít, đồng thời biện minh là mình hành động vô tư. Xuân Phong đạo nhân tuy tức giận nhưng không dám và không thể phản bác được.

Tuy bụng có phần sợ nhưng trước mặt Tứ đại đường chủ, nếu chỉ vì một thiếu niên mười chín hai mươi tuổi mà phải thủ tiêu kế hoạch thì sẽ khó ăn khó nói với Giáo chủ, mặt khác Xuân Phong đạo nhân không tin một tiểu tử chưa ráo máu đầu mà thắng được mình, hắn nhìn Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Tầm lòng nhân hậu của Tạ thiếu hiệp thật đáng quý! Nhưng trong võ lâm thì khi động thủ, nhiều khi chuyện tử thương là không thể tránh khỏi. Nếu thiếu hiệp đồng ý, chúng ta hãy thử mấy chiêu, thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Xuân hộ pháp đã có ý dốc tận hứng thì tại hạ cũng xin gắng phụng bồi!

Xuân Phong đạo nhân chấp tay nói :

- Vậy thì xin mời thiếu hiệp! Dứt lời xuất thủ đánh ngay.

Tạ Vũ Diệp thi triển “Long Tường thập cửu thức” vô cùng linh hoạt, phối hợp với thân pháp ảo diệu “Mê Tông Hóa Ảnh” bá đạo vô lâm vừa mới lĩnh hội được từ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, thân ảnh cứ chập chờn hai bên đối thủ, khi đánh, khi bỏ, lúc chớp, điểm, phạt, chém, chặt, thỉnh thoảng phóng ra mấy cước làm Xuân Phong đạo nhân tối tăm mặt mũi.

Còn may là tên Hộ pháp võ công cao cường, tuy nhìn xung quanh đâu cũng thấy đối phương nhưng vẫn còn xuất chiêu hóa giải được, đồng thời vận công cang khí bảo hộ các yếu huyệt nên qua mấy chục hiệp vẫn chưa bị thương.

Thực tình Tạ Vũ Diệp chỉ muốn chọc giận Xuân Phong đạo nhân để làm hờn bót huyệt hoang đi thôi mà không có ý định đả thương, nếu không, trong trường hợp Xuân Phong đạo nhân đã không còn khả năng hoàn thủ, chàng thi triển “Đại Tu Di thần chỉ” thì Xuân Phong đạo nhân đâu còn mạng?

Qua một lúc, y phục của Xuân Phong đạo nhân bị rách tả tơi, ngay cả bộ mi bạc dài cũng bị đứt đi không ít, trông đáng bộ hăn vô cùng thê thảm.

Trong số quần hùng có nhiều người khoái chí vỗ tay cười vang.

- Xuân hộ pháp! Lúc đầu trong “Tụ Nghĩa sảnh”, người tổ uy danh hống hách như thế, nay ngạo khí mất đâu cả rồi?

- Hãy quý xuống gặp đầu đi! Tạ thiếu hiệp sẽ tha cho, nếu không bộ bạch mi bị vặt sạch đấy!

Trong đời đã bao giờ Xuân Phong đạo nhân chịu nỗi kỳ đại sỉ nhục như thế?

Bị một thiếu niên miệng còn hôi sữa đưa ra làm trò hề trước mặt bàn dân thiên hạ, Xuân Phong đạo nhân tức giận gầm lên, ra sức thi triển “Thiết Đan thần công” đánh ra liên hồi kỳ trận nhưng không sao chạm được tới người đối phương!

Hắn càng điên cuồng lồng lộn, mồ hôi càng tuôn ra ướt đẫm nhưng trước sau vẫn không làm gì được Tạ Vũ Diệp.

Quần hùng đứng ngoài nhìn vào trông Xuân Phong đạo nhân chẳng khác gì người mù đánh lộn, cả trăm chưởng không trúng chưởng nào!

Ngẫm lại thật quá hoạt kê!

Xuân Phong đạo nhân có thể coi là nhân vật đứng đầu Cự Linh giáo, võ công tuyệt đỉnh vô lâm, tại trường có hàng chục vị Chưởng môn nhân và hàng trăm cao thủ các phái nhưng không ai xứng là đối thủ của lão ma, ngay vị Huệ Phi đại sư danh chấn giang hồ, vị cao tăng đức cao vọng trọng, võ công vào loại nhất nhì trong phái Thiếu Lâm mà suýt bỏ mạng vì “Thiết Đan thần công” của hắn, thế mà bây giờ lại bị một thiếu niên mười chín hai mươi tuổi đem ra làm trò đùa như mèo vờn chuột, không thềm giết không thềm đả thương, chỉ xuất thủ cầm chừng cho y phục lão rách tả tơi, hai hàng mi rơi rụng lả tả, bộ mặt từng trận xanh từng trận đỏ xem chừng đang tức giận cực hạn mà không làm gì được đối phương!

Quả là một trò vui trăm năm khó gặp!

Chứng kiến cảnh tượng hoạt kê đó, ai mà nhịn được cười?

Không chỉ cười mà quần hùng còn hò reo, ra sức chế nhạo!

Bấy giờ cao thủ Cự Linh giáo tuy cũng hết sức tức giận nhưng cả Xuân hộ pháp cũng không làm gì được thiếu niên kia, chúng biết làm gì?

Cách Kỳ Du bàn với Tề Khắc Tuấn :

- Tề đường chủ, xem ra ở đây có cao nhân xuất hiện, chúng ta không thực hiện được kế hoạch rồi, cứ ngồi ở đây thế nào cũng bị chúng bắt mất. Theo ý huyênh đệ thì chúng ta nên thừa cơ còn chưa muộn, hãy nhanh đi khỏi đây thôi!

Tề Khắc Tuấn hỏi :

- Nhưng còn chưa được lệnh Xuân hộ pháp...

Cách Kỳ Du nói :

- Xuân hộ pháp đã không còn khí lực đối phó với tiểu tử kia, còn có chủ trương gì được? Huynh đệ tin rằng Xuân hộ pháp cũng sẽ thống nhất với chúng ta thôi!

Tề Khắc Tuấn vẫn còn băn khoăn :

- Nhưng chẳng lẽ để Xuân hộ pháp lại để cho tiểu tử kia giỡn mặt như thế?

Cách Kỳ Du nói :

- Xuân hộ pháp võ công cao cường, sẽ không xảy ra hậu quả gì nguy hiểm đâu! Bây giờ chúng ta đi sẽ tạo cơ hội cho Xuân hộ pháp thoát khỏi tình thế khó xử này.

Tề Khắc Tuấn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói :

- Cách đường chủ nói thế cũng phải. Cứ cho hai tên Thôi, Quách đi Lãnh đường chủ đi trước, chúng ta sẽ đuổi theo...

Cách Kỳ Du gật đầu ra lệnh cho hai tên Hương chủ đi Lãnh Nhất Định hướng ra trại môn.

Tạ Vũ Diệp vừa đùa giỡn với Xuân Phong đạo nhân nhưng không rời mắt khỏi mấy tên Đường chủ, thấy chúng bắt đầu rút lui, chàng dùng “Truyền âm nhập mật” nói với “Bách Diệp Thần Cái” :

- Lão ca ca! Hãy mau thương lượng với Thiệu chương môn nhân, xin đừng để tên tặc nhân nào của Cụ Linh giáo tẩu thoát khỏi “Đan Tâm trại” này!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy gật đầu, đến bên Thiệu Phong Các và “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình cùng mấy vị Chương môn nhân chụm đầu thương lượng.

Thấy hai tên Hương chủ đi Lãnh Nhất Định đi, Tạ Vũ Diệp đột nhớ lại vụ thảm án ở Tạ Gia trang do “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính và đồng bọn gây ra sát hại phụ mẫu mình cùng mấy chục gia nhân, cả nhị sư bá Công Tôn Dực Thu cũng không thoát nạn và nhớ lại lời kể của Lăng Vô Linh về thảm cảnh của phụ mẫu mình, lửa hận thù hừng hực bốc lên.

Chàng thu công đứng định cách Xuân Phong đạo nhân ba bước.

Xuân Phong đạo nhân thấy vậy nghĩ thầm :

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu này chỉ làm phách được một lúc thôi, bây giờ chắc nội lực bị hao tổn nên không còn hơi sức bày trò gì được nữa! Hãy xem đạo gia trả thù người gấp mười lần nỗi nhục mà người bắt đạo gia phải chịu!

Lúc ấy bọn Tề Khắc Chân và Cách Kỳ Du chuẩn bị đi cũng đều dừng lại.

Xuân Phong đạo nhân ngầm vận “Thiết Đan thần công” vào hữu chưởng rồi dốc toàn lực phát một chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” nhằm ngực trái Tạ Vũ Diệp vận thập thành công lực đánh tới!

Nhìn ánh mắt và vẻ mặt Xuân Phong đạo nhân, Tạ Vũ Diệp đã đoán ra tâm ý đối phương, khi Xuân Phong đạo nhân phát chưởng thì chàng đã vận đủ “Ngô Dương thần chưởng” vào hữu chưởng đánh ra đối địch!

- Bình!

Vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, chưởng lực làm đất giữa hai đối thủ bị đào lên một hố lớn bắn ra xung quanh mù mịt rơi ào ào như hàng chục quả địa lôi phát nổ, áp lực làm quần hùng bị đánh dạt đi mấy bước, nhiều người lão đảo sắp ngã.

Xuân Phong đạo nhân bị bắn đi như một chiếc lá văng xa tới mấy trượng và vào tường viện làm sụp đi một mảng lớn, người hắn bật ngược lại bảy tám thước, miệng phun máu thành vòi ngã xuống ngất đi.

Mấy tên thuộc hạ trong Cụ Linh giáo vội chạy tới đỡ Xuân Phong đạo nhân dậy lay cho tỉnh lại nói :

- Đại hộ pháp! Mau chạy khỏi đây thôi!

Một tên lam y nhân xốc hắn lên vai định nhảy qua tường viện thì một người lao tới quát :

- Cầu tặc, chạy đi đâu?

Lam y nhân thấy người chặn mình chính là Tạ Vũ Diệp, hốt hoảng dừng lại.

Tạ Vũ Diệp phóng ánh mắt sáng quắc nhìn lam y nhân quát :

- Ô Tư Kính! Người còn nhớ thiếu gia không?

Nguyên lam y nhân là Ô Tư Kính, mười một năm trước từng tham gia cuộc thảm sát ở Tạ gia trang, chính hắn đã giết chết nhị sư bá Tạ Vũ Diệp là Công Tôn Dực Thu, đồng thời tra tấn chàng đến chết đi sống lại.

“Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính tuy chưa nhớ ra Tạ Vũ Diệp nhưng nghe thiếu niên gọi tên mình thì biết có việc chẳng lành, nhả nhặn nói :

- Thiếu hiệp...

Vừa thốt ra hai tiếng, hắn chợt nhìn ra sau lưng Tạ Vũ Diệp, kêu lên :

- Tề đường chủ!

Tạ Vũ Diệp tưởng Tề Khắc Tuấn ám toán mình vội nhảy tránh sang tả nửa bước rồi quay lại.

Tư Kính chỉ chờ có thể liền lao qua bức tường đổ lao đi...

Tạ Vũ Diệp quay lại nhìn không thấy ai, khi nhìn lại thì Ô Tư Kính đã lao ra ngoài tường viện. Tức giận quát :

- Cầu tặc chạy đi đâu!

Đồng thời giương tay điểm ra một chỉ.

- Veo!

Nhất chỉ thiên công làm đứt phăng một vành tai Ô Tư Kính, tuy máu me nhoe nhoét một bên mặt nhưng hắn cố nén đau tiếp tục lao đi.

Tạ Vũ Diệp định đuổi theo thì nghe Huệ Phi đại sư nói :

- A Di Đà Phật! Thiếu thí chủ! Cùng tặc chó truy! Hãy ở lại cùng quần hùng bàn đại sự thì hơn!

Tạ Vũ Diệp nghe nói dừng lại nghĩ thầm :

- Phải! Cùng tặc chó truy! Hãy ở lại cùng mọi người bàn định việc tiêu diệt Cự Linh giáo mới giết chúng tận gốc được! Lúc ấy Ô Tư Kính và những tên khác có chạy đằng trời!

Nghĩ thế chàng liền đi về phía chúng nhân.

Vừa chứng kiến Tạ Vũ Diệp xuất thần công làm nhục Xuân Phong đạo nhân làm hắn trọng thương, nay thấy chàng đến, mọi người đồng loạt vỗ tay hoan nghênh vang dội.

Huệ Phi đại sư bước lại gần chàng, chấp tay thi lễ nói :

- A di đà Phật! Bần nạp xin cảm tạ đại ân cứu mạng của Tạ thiếu hiệp!

Thiệu Phong Các cũng chấp tay cung kính nói :

- Tạ thiếp hiệu thần công cái thế, lão hủ vô cùng khâm phục và cung tạ thiếu hiệp đã thi ân cứu mạng!

“Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình cười “hô hô” nói :

- “Sóng trường giang lớp sau xô lớp trước”, vô lâm hậu bối có nhân vật kỳ tài như Tạ thiếu hiệp, đủ thấy Cự Linh giáo đã đến lúc diệt vong! Đã có người cứu vô lâm thoát khỏi kiếp nạn rồi!

Tạ Vũ Diệp nghe nhiều người cảm tạ và khen tụng mình như thế thì đứng ngây ra không biết phản ứng thế nào.

Cái bang Bang chủ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười “hô hô” nói :

- Diệp lão đệ! Hôm nay người đánh bại tặc đồ Cự Linh giáo, đánh trọng thương Xuân Phong đạo nhân, công lao thật không nhỏ. Lão ca ca cao hứng vô cùng!

Chợt nghe “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cao giọng nói :

- Các vị võ lâm tiền bối! Các vị bằng hữu đồng đạo giang hồ! Cự Linh giáo tuy hôm nay đại bại nhưng nguyên khí của tặc đảng chưa tổn hại bao nhiêu.

Theo ngụ ý của Phùng mỗ, chúng ta ngồi lại cùng nhau bàn đại kế để tìm ra kế sách tiêu diệt sào huyệt của tặc đảng!

“Thần Tích Ông” vừa nói xong, lập tức khắp nơi tiếng tán đồng :

- Phùng đại hiệp nói rất đúng!

- Chúng ta vào “Tụ Nghĩa sảnh” bàn việc đi!

- Phải lựa chọn người đứng ra lãnh đạo quần hùng để thống nhất hành động mới thắng được Cự Linh giáo!

- Bầu Võ lâm Minh chủ!

- Bầu Võ lâm Minh chủ!

- ...ÀChợt một người nói to :

- Khoan đã!

Chúng nhân tập trung nhìn lại xem kẻ bàn lùi là ai thì nhận ra người vừa nói là Cao Kỳ Trác, đại đệ tử của Chương môn nhân phái võ đương.

Chương môn nhân phái không động Phương Hạ Trúc hỏi :

- Cao đại hiệp có cao kiến gì?

Cao kỳ trác đáp :

- Khách mạnh cũng không lẫn được chủ!

Y chỉ tay tới “Đan Tâm trại chủ” “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn vẫn ngồi thờ ra chiếc ghế công chúng nhân nói tiếp :

- Hôm nay, là sinh nhật của Công Tôn trại chủ, chính vì thế mà chúng ta được mời tới đây. Theo tại hạ, hiện tại Cự Linh giáo đã ra mặt uy hiếp quần hùng, công khai thách chiến với toàn thiên hạ võ lâm, đặt toàn thể giang hồ vào sự thách thức nghiêm trọng, đứng trước sự lựa chọn sinh tử tồn vong. Hiện tại có mặt đông đủ đại diện các môn phái, nhân sĩ khắp giang hồ, chúng ta nên tiến hành Đại hội bất thường của võ lâm để quyết định vấn đề trọng đại này và xin Công Tôn trại chủ lo việc tổ chức mới được!

Ý kiến như vậy là xác đáng nên mọi người nhất trí tán thành.

Bây giờ Trại chủ “Đan Tâm trại” “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn vẫn ngồi nguyên trên ghế giống như khi được mời ngồi lên đó làm công chứng nhân, đưa mắt ngơ ngác nhìn quần hùng như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thế nhưng những lời trang trọng vừa rồi của Cao Kỳ Trác dường như đã đánh thức tâm linh lão ta dậy, ánh mắt bỗng trở nên sinh động hơn.

Chương môn nhân phái Không Động Phương Hạ Trúc bước đến gần nói :

- Công Tôn trại chủ! Hôm nay, Trại chủ mời quần hùng đến đây tham dự lễ đại thọ thể nhưng bị Cự Linh giáo lợi dụng rắp tâm khống chế quần hùng, việc đó Trại chủ đã chứng kiến...

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn xua tay ngăn Phương Hạ Trúc lại, thở dài nói :

- Ài! Công Tôn mỗ một đời hào sảng, “Đan Tâm trại” cho đến nay vẫn chưa làm điều gì sai trái để mất lòng đồng đạo võ lâm cũng như cư dân trong vùng. Thế mà không ngờ hôm nay lại bị tặc đảng Cự Linh

giáo làm cho thân bại danh liệt, trở thành kẻ phản bội đồng đạo vô lâm, dù vạn tử cũng không chuộc được tội lỗi, lấy hết nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch vết nhơ!

Lão nói tới đây thì nghẹn lại, môi run run nước mắt trào ra, lưng còng xuống, bộ dạng nhìn hết sức đau khổ...

Huệ Phi đại sư chấp tay hợp thập, tuyên một câu Phật niệm nói :

- A Di Đà Phật! Chuyện hôm nay đúng là Công Tôn thí chủ có sai lầm. Nhưng theo bản nạp thì bên trong chắc có nội tình và không phụ thuộc vào bốn ý của Công Tôn trại chủ. Biết sai mà sửa cũng là điều rất đáng quý rồi, Trại chủ đừng tự trách mình quá! Nếu có uẩn khúc gì trong lòng thì xin cứ nói ra, mọi người quyết không làm khó cho Trại chủ đâu!

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cố nén bi thương, kể lại cho quần hùng nghe nỗi khổ tâm của mình...

Nguyên là hồi tháng ba năm nay, Công Tôn Tuấn có việc đến Thanh Phong điểm ở Cao Ba trấn có công chuyện, khi trở về thì đột nhiên ngắt đi, bất tỉnh nhân sự dọc đường. Khi tỉnh lại, Công Tôn Tuấn thấy một người đứng trước mặt mình...

Cao Kỳ Trác ngắt lời hỏi :

- Dám đoán Công Tôn trại chủ bị tặc nhân Cự Linh giáo ám hại! Công Tôn trại chủ! Lúc ấy người đứng trước mặt mình là ai?

Công Tôn Tuấn đáp :

- Chính là tên vừa bị Tạ thiếu hiệp điểm bay một lỗ tai.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính?

Công Tôn Tuấn gật đầu :

- Không sai!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Công Tôn trại chủ! “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính hiện tại giữ chức vụ gì trong Cự Linh giáo?

Công Tôn Tuấn đáp :

- Tặc nhân đó là Đường chủ Kim Tước đường của Cự Linh giáo!

Cao Kỳ Trác hỏi :

- Chuyện sau đó thế nào?

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn kể tiếp :

- Thấy Công Tôn mỗ tỉnh lại, Ô Tư Kính liền cười nhạo nói :

- “Công Tôn trại chủ, tại hạ là Ô Tư Kính Đường chủ Kim Tước đường của Cự Linh giáo, hôm nay bốn Đường chủ phụng mệnh tới đây gặp Trại chủ bàn chút công chuyện...”

Công Tôn mỗ xằng giọng hỏi :

- “Cự Linh giáo thì có công chuyện gì mà bàn với ta?”

Ô Tư Kính cười thâm trầm đáp :

- “Công Tôn trại chủ vừa rồi đã uống phải một viên ”Mê Hồn đan” của bốn giáo. Bây giờ công lực của Công Tôn trại chủ đã bị mất rồi... Không tin, Trại chủ cứ vận công kiểm tra thì biết...”

Công Tôn mỗ nghe nói cả kinh liền vận khí kiểm tra, quả nhiên thực khí không đề lên được, đã mất hết nội công rồi! Hơn nữa trong khi vận khí thì thấy huyết mạch bị ngăn trở, trong người đau ê ẩm...

Ô Tư Kính cười hiểm độc nói tiếp :

- “Mê Hồn đan là loại thuốc độc bá đạo giang hồ. Nó không chỉ làm mất hết công lực mà độc chất vĩnh viễn tồn tại trong cơ thể, cứ mỗi tháng phát tác một lần làm người ta vô cùng đau đớn giống như bị hàng trăm con kiến độc đục khoét trong xương tủy, mỗi kỳ phát tác tới hơn hai mươi ngày. Như vậy mỗi tháng Công Tôn trại chủ chỉ có lành lặn chừng bảy tám ngày thôi, vừa đủ thời gian hồi phục lại thể trạng để chịu đựng những cơn hành hạ tiếp theo. Thế nhưng trong thời gian phát tác nếu không có giải dược “Tụ Hóa bảo đan” mới giảm được đau đớn, nếu không có thuốc này thì trong vòng bảy ngày bảy đêm sẽ khô tủy nát cốt mà chết!”

Tên Đường chủ nhếch mép cười hiểm độc rồi lên tiếng trấn an :

- “Công Tôn trại chủ đừng lo lắng quá! Chỉ cần làm giúp Cự Linh giáo mấy việc thì sẽ an toàn không xảy ra sự cố gì nguy hiểm đâu!”

Công Tôn Tuấn tức giận hỏi :

- “Nói xem các người cần ta làm gì?”

Ô Tư Kính cười đáp :

- “Mồng năm tháng năm vào dịp tết Đoan Ngọ sắp đến là đúng sinh nhật lần thứ sáu mươi của Công Tôn trại chủ, không sai chứ?”

Công Tôn Tuấn ngạc nhiên hỏi :

- “Làm sao các người biết rõ cả sinh nhật của lão phu?”

Ô Tư Kính cười hắc hắc đáp :

- “Cự Linh giáo làm việc gì đều phải nắm chắc mọi vấn đề để đảm bảo thắng lợi, còn nguyên nhân vì sao thì Trại chủ không cần biết. Chúng tôi muốn trong lễ đại thọ của mình, Trại chủ hãy mời đông đủ đại diện các môn phái và các nhân sĩ lừng danh khắp võ lâm, mọi chi phí bốn giáo sẽ chu cấp, chỉ cần Trại chủ điền tên họ vào thiệp mời, cử đệ tử thân tín chuyển thiệp, bốn giáo sẽ đảm nhiệm việc tổ chức và giữ gìn trật tự... Còn quá trình diễn ra trong lễ thọ, chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng thêm...”

Công Tôn Tuấn đoán biết tặc đảng này đương nhiên muốn mình mời đông đủ các phái trong võ lâm đến đây, tất có âm mưu nên kiên quyết cự tuyệt.

Ô Tư Kính lạnh lùng nói :

- “Thôi được! Thời gian đến tết Đoan Ngọ còn nhiều, Công Tôn trại chủ cứ suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời sau, tại hạ còn sẽ đến!”

Nói xong bỏ đi.

Qua mấy ngày sau thì độc dược “Mê Hồn đan” phát tác, đúng như lời Ô Tư Kính cảnh báo, Công Tôn Tuấn cảm thấy xương tủy đau đớn không sao chịu nổi. Cơn đau kéo dài triền miên cho đến năm ngày sau, Ô Tư Kính lại xuất hiện.

Hắn đến tận “Đan Tâm trại” cho Công Tôn Tuấn uống một viên “Tụ Hóa bảo đan” làm cơn đau giảm đi rồi tiếp tục bàn tới lễ thọ. Ô Tư Kính buông lời hăm dọa rồi bỏ đi.

Người ta nói : “Phúc bất trùng lai họa vô đơn chí” quả thật không sai!

Sau khi Ô Tư Kính đi được vài hôm thì nhi tử độc nhất của Đan Tâm trại chủ “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn tên là Công Tôn Thiên Tứ bị thất tức. Vì phu thê Công Tôn Tuấn khó khăn về đường con cái, hơn bốn mươi tuổi, sau nhiều lần cầu tự, mới sinh được một nhi tử nên Công Tôn Tuấn đặt tên là “Công Tôn Thiên Tứ”, còn quý trọng nó còn hơn cả sinh mạng mình.

Công Tôn Tuấn đoán được ngay Cự Linh giáo đã thực hiện việc bắt cóc nhi tử để bắt hiếp mình, tuy vô cùng căm phẫn nhưng đồn chí mạng này làm tinh thần vị Trại chủ này hoàn toàn sụp đổ.

Vài ngày sau, Ô Tư Kính lại đến Đan Tâm trại.

Hắn vừa gặp Công Tôn Tuấn đã cười hắc hắc nói :

- “Nhi tử bảo bối của Công Tôn trại chủ hiện tại đang được người của bốn giáo phục vụ rất chu đáo, chẳng những mọi sinh hoạt không thiếu thốn thứ gì mà Giáo chủ còn dự định truyền võ công tuyệt thế cho lệnh lang nữa. Nếu Công Tôn trại chủ chịu nghe lời bốn giáo thì chẳng những phụ tử Trại chủ sẽ được an toàn về tính mạng mà sau khi Giáo chủ bốn giáo trở thành thống soái võ lâm, Đan Tâm trại sẽ hưởng lợi không ít đâu!”

Biết Cự Linh giáo sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt mục đích, tuy vô cùng giận dữ nhưng để cứu mạng Công Tôn Thiên Tứ, Công Tôn Tuấn đành chấp thuận đề nghị của đối phương.

Bấy giờ, Ô Tư Kính mới nhã nhặn nói :

- “Công Tôn trại chủ! Như đã nói trước, bốn giáo chỉ nhờ Trại chủ mời cho đông đủ quần hùng thôi, mọi việc khác bốn giáo sẽ lo liệu. Trong ngày đó bốn giáo sẽ cho một số người đến làm khách, chúng tôi không cần Trại chủ can dự đến những tranh chấp có thể xảy ra. Chỉ yêu cầu một vấn đề là Trại chủ không được để tiết lộ bất cứ một chi tiết nào về những gì hai chúng ta đã bàn. Nếu kế hoạch của bốn giáo bị tiết lộ mà phá sản, Cự Linh giáo sẽ không chịu trách nhiệm về tính mệnh của lệnh lang và ngay cả bản thân Trại chủ đâu!”

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn kể tới đó thì nước mắt chứa chan, cúi mặt xuống khóc rưng rức, một lúc sau mới ngước lên, nghẹn ngào nói :

- Vì tính mạng của tiểu nhi, mà Công Tôn mỗ suýt nữa tạo nên họa kiếp cho toàn thể võ lâm, không biết trong trận này sẽ có bao nhiêu vị Chương môn nhân, bao nhiêu anh hùng hảo hán khắp giang hồ bị tặc đảng sát hại... Hôm nay nếu không nhờ Tạ thiếu hiệp có thần công cái thể cứu võ lâm thoát khỏi kiếp nạn thì Công Tôn mỗ há chẳng thành tội nhân thiên cổ của võ lâm?

Nói xong tụt xuống ghé đến quỳ phục xuống trước mặt Tạ Vũ Diệp, dấn hết sức thiếu não đáng thương!

Tạ Vũ Diệp cúi xuống đưa hai tay đỡ lão lên nói :

- Công Tôn lão tiên bối! Xin hãy nghe tiểu khả nói một lời! Người ta không phải là thánh hiền, có ai không mắc sai lầm? Thế nhưng như Huệ Phi đại sư vừa nói, biết sai mà sửa là điều đáng quý lắm rồi! Huống chi sai lầm đó chẳng những chưa dẫn đến hậu quả gì trầm trọng mà tặc đảng Cự Linh giáo còn bị thương vong bỏ chạy, lộ rõ bộ mặt thật của chúng, đồng thời làm cho chúng ta sát cánh với nhau và thêm quyết tâm tiêu diệt tặc đảng. Đó chẳng phải là do mất mà được? Xin tiên bối hãy bình tâm lại, cùng mọi người cộng đồng nghĩ kế tiêu diệt Cự Linh giáo! Còn trước mắt, tiểu khả sẽ có cách giải độc và phục hồi công lực cho tiên bối, còn việc Thiên Tứ hiền đệ thì lão tiên bối cứ yên tâm, tiểu khả dám hứa sẽ làm mọi cách để giải thoát lệnh lang!

Công Tôn Tuấn rỏ nước mắt nói :

- Xin Tạ thiếu hiệp đừng đề cập đến chuyện khuyến tử vộ! Cốt sao tiêu diệt cho được tặc đảng Cự Linh giáo, còn tính mạng phụ tử lão phu thì đã đáng gì? Công Tôn mỗ chỉ hy vọng Tạ thiếu hiệp suất lĩnh các vị anh hùng hảo hán tập trung giết sạch phỉ đồ Cự Linh giáo, trừ họa cho võ lâm là Công Tôn mỗ chết cũng không có gì ân hận nữa!

Những lời thống thiết của vị Trại chủ “Đan Tâm trại” làm quần hùng rất cảm động, trước đây có một số bất mãn vì coi Công Tôn Tuấn là đồng phạm với Cự Linh giáo để tàn hại võ lâm thì nay qua niệm đó hoàn toàn biến mất.

Lúc đó đã quá trưa, “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn sai thuộc hạ dọn dẹp lại “Tự Nghĩa sảnh” , dọn tiệc lên rồi mời quần hùng vào tiếp tục dự yến bàn việc.

Trong tiệc, hầu hết các nhân vật võ lâm đều bày tỏ sự khâm phục đối với Tạ Vũ Diệp, người có thần công cái thể vừa cứu võ lâm thoát khỏi họa kiếp.

Thiệu Phong Các và “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình là Chương môn nhân của hai đại môn phái, tính được là nhất đại tông sư, thế mà không làm sao đoán ra sự thừa môn phái của Tạ Vũ Diệp nhưng không muốn hỏi thẳng nên hai người bàn đến các loại võ học, qua đó dò biết chàng thuộc môn phái nào.

Không ngờ ở Thiên Bồn Phong Công Tôn Dực Thu có rất nhiều sách, trong đó không ít sách viết về võ công các phái, Tạ Vũ Diệp lại là người tuyệt đỉnh thông minh nên đọc qua là nhớ, vì thế nay bàn đến môn võ công nào chàng cũng có thể tham gia làm cho hai vị Chương môn nhân không sao đoán ra được chàng thuộc môn phái nào, nhưng qua cuộc nói chuyện hai người càng khâm phục sự uyên bác và trí thông minh của thiếu niên kiệt xuất này.

“Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình lòng đầy cảm khái nhìn Thiệu Phong Các nói :

- Có chí chẳng lo tuổi cao. Trời xanh quả là có mắt khi tạo ra Tạ thiếu hiệp để tạo phúc cho võ lâm, giải thoát giang hồ khỏi kiếp nạn sinh ra từ Cự Linh giáo!

Thiệu Phong Các gật đầu nói :

- Vô Hối Chương môn nhân nói rất có lý, nhưng có lẽ chúng ta nên bồi dưỡng thêm cho Tạ thiếu hiệp về một số kiến thức và kinh nghiệm giang hồ nữa...

“Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình cười nói :

- Cái đó Thiệu đại hiệp cứ yên tâm, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn bang chủ đã xưng hô gọi đệ với Tạ thiếu hiệp, tức hai người thân tình với nhau đã lâu.

Kiến thức và kinh nghiệm của Doãn bang chủ gấp mười chúng ta, vị đó lại vừa lại bị Cự Linh giáo bắt giam mấy năm nên biết rõ nội tình về tặc đảng, chỉ e bây giờ kiến thức của Tạ thiếu hiệp không kém gì chúng ta đâu!

Hai người đều có ý đề cử Tạ Vũ Diệp lãnh đạo võ lâm để tiêu diệt Cự Linh giáo nên mới bàn nhau như thế, lúc này các bàn khác cũng bàn luận đến việc đề cử Võ lâm Minh chủ.

Chợt thấy lão nhị trong “Hoàng Hà song quái” là “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa vỗ bàn đánh rầm một tiếng, quát to :

- Việc đề cử Tạ thiếu hiệp vào chức Võ lâm Minh chủ là xác đáng rồi. Ai không đồng ý thì thử đề xuất một người nào võ công, tài trí và đức độ cao hơn Tạ thiếu hiệp thử xem?

Cao Kỳ Trác phái Võ đương đứng lên hắng giọng nói :

- Các vị tiền bối! Chư vị võ lâm đồng đạo! Xin lắng nghe tại hạ nói một lời.

Chức vụ Võ lâm Minh chủ thì khoan hãy bàn vội, việc cần thiết trước mắt là tạm thời chúng ta hãy đề cử một vị làm thống lĩnh quần hùng, đủ võ công và tài trí để tập hợp võ lâm đối phó với tặc đảng Cự Linh giáo, cứu võ lâm thoát khỏi kiếp nạn. Theo những gì mà chúng ta vừa chứng kiến, cũng như qua dư luận mà tại hạ vừa thu thập được thì trong số chúng ta không ai xứng đáng được đề cử vào chức thống lĩnh hơn là Tạ thiếu hiệp. Vì thế bản đạo xin đề nghị Tạ thiếu hiệp...

Cao Kỳ Trác là đại đệ tử của Chương môn nhân phái Võ Đương, là người kế nhiệm chức Chương môn nhân tương lai, là nhân vật cơ trí hơn người, được giang hồ mệnh danh là Tiểu Gia Cát, không chỉ võ công cơ trí đều hơn người mà tuy chưa thành Chương giáo Võ Đương, uy danh của y cũng rất lớn.

Cao Kỳ Trác nói chưa xong, hàng trăm người nhao nhao tỏ ý tán thành.

Trong “Tự Nghĩa sảnh” dội lên những tiếng vỗ tay và những tiếng reo hò như sấm :

- Nhất trí ý kiến với “Trại Gia Cát” đề cử Tạ thiếu hiệp làm thống lĩnh!

Chủ trì La Hán đường Thiếu Lâm tự Huệ Phi đại sư cũng đứng lên, chấp tay hợp thập nói :

- A Di Đà Phật! Cao thí chủ nói rất hợp tình hợp lý! Không có người nào phản đối, vậy xin Tạ thiếu hiệp hãy vì võ lâm mà gánh vác lấy trách nhiệm này. Đồng thời toàn thể chúng ta từ nay hãy đồng tâm nhất trí triệt để chấp hành sự chỉ huy của Tạ thiếu hiệp để tiêu diệt Cự Linh giáo!

Tạ Vũ Diệp nhận thấy việc này đúng là trách nhiệm trọng đại, về công cừu tư hận, mình cần phải gánh vác trách nhiệm này nên không từ chối nữa.

Cao Kỳ Trác lại nói :

- Việc tiêu diệt Cự Linh giáo không phải đơn giản mà cần phải có kế hoạch chu đáo và cụ thể, tất nhiên kế hoạch đó phải do bộ tham mưu chiến dịch soạn thảo ra. Theo tại hạ thấy thì xin Tả thiếu hiệp, các vị Chưởng môn nhân và mỗi môn phái cử ra một vị đại diện đến một phòng riêng bàn bạc thương lượng!

Thiệu phong các tiếp lời :

- Đúng đấy! Nếu phái nào không có Chưởng môn nhân thì hãy cử ra một người đại diện. Ngoài ra xin Công Tôn trại chủ, Phùng huynh và huynh đệ “Hoàng Hà song quái” hãy tham gia cộng đồng bàn bạc!

Ngay sau đó “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cho thuộc hạ bày tiệc trong thư phòng mình mời Tả Vũ Diệp, các vị Chưởng môn nhân và đại biểu các phái cùng “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, huynh đệ “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh, “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa cùng bàn kế hoạch tiêu diệt Cự Linh giáo.

Thế nhưng vấn đề nan giải là Cự Linh giáo hành tung rất bí ẩn, quần hùng chỉ mới biết chúng có “Tứ đại hộ pháp Xuân, Hạ, Thu, Đông” và tứ đường “Ngân Yến đường”, “Nhạn Minh đường”, “Hoàng Thước đường”, và “Kim Tước đường” cùng bốn tên Đường chủ Tế Khắc Tuấn, Lãnh Nhất Định, Cách Kỳ Du, và Ô Tư Kính ra, không biết gì thêm về tổ chức này, chúng hoạt động thế nào mà ngay cả địa điểm Tổng đàn đang đóng ở đâu cũng không biết.

Vì thế, mọi người chưa thể bàn định kế hoạch gì cụ thể mà chỉ thống nhất với nhau các môn phái đều phải để ý theo dõi hành tung của tặc đảng, nếu có phát hiện gì phải lập tức báo về “Đan Tâm trại” rồi sẽ thương lượng quyết định.

Mọi người còn thỏa thuận vào ngày mồng một tháng sáu sẽ đến Đan Tâm trại tập trung xem từ các nơi có tin tức gì để ban hành động tiếp theo.

Sau đó quần hùng lần lượt trở về môn phái, Tả Vũ Diệp còn ở lại “Đan Tâm trại” chữa độc cho “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn.

Chàng đã có kinh nghiệm chữa “Mê Hồn đan” sau lần chữa trị cho “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, cứ theo trình tự như lúc ở “Ngọc Châu động”, nhưng phải qua bảy ngày, độc chất mới bị trục xuất hết ra khỏi cơ thể và phục hồi lại công lực.

Chữa thương cho Công Tôn Tuấn xong, Tả Vũ Diệp liền nhớ tới Lăng Vô Linh, liền từ biệt Công Tôn trại chủ và mấy vị Chưởng môn nhân cùng “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy rời khỏi “Đan Tâm trại”.

Trước khi đi, Thiệu Phong Các :

- Tại hạ có một đôi bồ câu thư, Tả thiếu hiệp hãy cầm lấy một con, nếu gặp chuyện gì thì hãy thả nó báo tin. Trong giang hồ thì Cái bang có đệ tử trong khắp thiên hạ, tin tức linh thông nhất. Doãn bang chủ sau khi ổn định sự vụ trong bang xong, nếu có tin tức gì thì hãy liên lạc với các môn phái.

Rời khỏi “Đan Tâm trại”, tuy Tả Vũ Diệp không muốn hóa trang nhưng “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy bàn :

- Cự Linh giáo là tặc đảng không có đạo nghĩa gì đáng nói, hành động bất chấp thủ đoạn, không cần tuân theo quy củ giang hồ. Chúng lại có thế lực rất lớn, từng gây án khắp võ lâm, rất dễ bị chúng phát hiện. Vì thế chúng ta nên hóa trang để chúng không nhận ra, nếu không, chúng sẽ tập trung lực lượng mai phục, hậu quả sẽ khó mà lường trước. Theo ý lão ca ca thì chúng ta nên hóa trang là hơn.

Tả Vũ Diệp đành nghe theo.

Chàng lại hóa trang thành một trung niên thư sinh nhưng không phải với bộ râu ba chòm như trước mà có bộ râu quai nón ngắn, còn “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cũng không hóa trang thành đạo sĩ mà đóng thành một lão nô có chòm râu dê, trông trẻ hơn thật rất nhiều.

Thật ra sau khi thoát khỏi “Ngọc Châu động”, ngày đêm bầu bạn cùng Tả Vũ Diệp, tích cực luyện “Tử Phủ thần công”, không chỉ võ công vị Bang chủ Cái bang cao hơn trước nhiều mà người cũng trẻ thêm, nội tâm rất cao hứng.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy vốn rất giỏi thuật hóa trang, lần trước bị bọn Xuân Phong đạo nhân phát giác ra nên lần này cẩn thận hơn, bỏ công ra hóa trang kỹ nên rất khó phát hiện.

Dọc đường, gặp một tên Phán đà chủ của Cái bang, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy dẫn hắn tới chỗ vắng, đưa tín vật biểu lộ thân phận mình, nói chuyện với hắn một lúc rồi đi tiếp.

Đuổi kịp Tạ Vũ Diệp, “Bách Diệp Thần Cái” chỉ tới một tiểu trấn nằm ở chân núi trước mặt nói :

- Lão đệ, phía trước là Hưng Long trấn, Tổng đàn Lãnh Vân bang đóng ở đó.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Có khách điểm tửu lâu gì không?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu đáp :

- Có!

Lão cười nói tiếp :

- Người đi theo lão ca ca thì không lo gì có cơm ăn rượu uống chứ? Thế nào? Đói bụng rồi chứ gì?

Tạ Vũ Diệp chợt hỏi :

- Lão ca ca nghe nói Lãnh Vân bang cũng bị Cự Linh giáo khống chế mà?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đáp :

- Lão ca ca vừa được tên Đà chủ báo cáo lại là mấy năm trước Cự Linh giáo bắt Bang chủ Lãnh Vân bang đi đâu mất tích. Mất Bang chủ nội vụ trong bang không có ai quản lý, vì thế bang chúng như rắn không đầu, bỏ đi khá nhiều. Về sau có một người tên là Nam Trung Minh nào đó lên làm Bang chủ nhất nhất nghe lệnh Cự Linh giáo.

Lát sau hai người tới Hưng Long trấn. Hưng Long tuy là một thị trấn nhưng nhìn qua rất đông đúc náo nhiệt. Rất nhiều người trang phục giống nhau, lưng đeo binh khí, có mặt khắp nơi trong trấn. Bọn này đều là đệ tử của Lãnh Vân bang, trước ngực áo có thêu một cái đầu hổ.

“Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp đến một tửu lâu có tên là Vĩnh Thanh Tàn ghé vào, thấy trong tiệm khá đông khách, hai người điềm nhiên bước lên lầu, tìm một bàn trống khuất trong góc, vừa ngồi xuống thì một tên tiểu nhị bưng trà đến hỏi :

- Hai vị khách quan dùng rượu gì?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Không cần vội! Rượu thì đương nhiên là không thể thiếu được rồi! Nhưng để chúng ta uống mấy chén trà giải khát đã!

Nói xong móc túi lấy một nén bạc đưa cho tiểu nhị. Hắn sướng rơn, ngoác miệng cười cúi gập người nói :

- Đa tạ lão nhân gia!

Nói xong bước đi.

Chợt nghe bàn bên có người thấp giọng nói :

- Lão nhị! Nghe nói Nam bang chủ mới bắt được một thiếu nữ, người có biết chuyện đó đầu đuôi thế nào không?

Một người khác nói :

- Tiểu đệ cũng chỉ nghe loáng thoáng thôi, không được rõ lắm, nghe đâu mấy ngày trước Nam bang chủ bắt được một thiếu nữ rất xinh đẹp, đem về muốn thành thân, nhưng cô ta thà chết chứ không thuận tình, làm chuyện hôn nhân phải hoãn lại mấy lần. Tối nay Nam bang chủ quyết không nhân nhượng nữa, cưỡng bức thành thân.

“Bách Diệp Thần Cái” nháy mắt nói với Tạ Vũ Diệp :

- Có chuyện như vậy, chẳng trách gì Hưng Long trấn hôm nay náo nhiệt thế này...

Tạ Vũ Diệp “hừ” một tiếng, nói :

- Đường đường là một Bang chủ mà cưỡng hôn một thiếu nữ, đúng là hành vi của một tên chó săn cho Cự Linh giáo!

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Không biết vị nữ nhân quốc sắc thiên hương nào mà thà chết không chịu thuận tình với một vị Bang chủ? Lão đệ! Chúng ta tới đó xem náo nhiệt đi!

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Phải đấy! Nếu có cơ hội thì giết phúc Nam Trung Minh đi, khôi phục lại Lãnh Vân bang!

“Bách Diệp Thần Cái” thấp giọng nói :

- Lão đệ đừng kích động quá! Lãnh Vân bang trước đây được coi là một môn phái lớn, chỉ e người trong tửu lâu này đều là đệ tử của Lãnh Vân bang cả đấy!

Tạ Vũ Diệp vội đưa mắt nhìn quanh, may mà bốn tên hán tử ở bàn bên vẫn say mê nói chuyện và ăn uống, không ai để ý đến chàng.

Uống trà xong, “Bách Diệp Thần Cái” gọi hai cân rượu và một con gà quay.

Không hiểu sao, Tạ Vũ Diệp rất quan tâm đến chuyện thiếu nữ bị Nam Trung Minh ép duyên, nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Lão ca ca biết Tổng đàn Lãnh Vân bang ở đâu không?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Ở hậu sơn phía đông bắc trấn, cách đây chừng mười dặm. Chúng ta cứ tìm khách điểm trú lại, chờ tối hãy đến đó cũng không muộn. Lão đệ có nhất trí vậy không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp :

- Như thế cũng được!

Ăn uống xong, hai người tìm khách điểm nghỉ ngơi chờ tới tối mới thay dạ hành y đến Tổng đàn Lãnh Vân bang.

Mười dặm hành trình hai người thi triển khinh công chỉ đi một lúc là tới.

Lãnh Vân bang tọa lạc tại chân núi, chiếm diện tích rất lớn. “Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp đến thì trăng còn chưa mọc nên trời rất tối, nhưng Tổng đàn Lãnh Vân bang đèn đuốc sáng trưng, quang cảnh rất náo nhiệt.

Lãnh Vân bang trước đây là một môn phái lớn nên Tổng đàn khá quy mô, tường cao cổng lớn.

Hai người nhảy qua tường viện đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy xung quanh khu vực tiền sảnh người vào ra tấp nập. Đại sảnh được xếp mấy chục bàn tiệc, đèn nến thấp sáng trưng, ngồi ở bàn thượng tọa là một trung niên hán tử, đầu đội khăn hồng, mặt dài như mặt ngựa bôi đầy phấn sáp, trên môi thấp thoáng nụ cười hiểm độc nhưng mẫn nguyện.

Có hai người bước vào sảnh đường gồm một lão nhân cao gầy và một tên gia nhân còn trẻ mặt lễ phục.

Hán tử mặt lễ phục bước tới trước trung niên hán tử mặt ngựa cúi người bẩm :

Khải bẩm Bang chủ! Tân nương nói thà chết cũng không chịu thay áo cưới!

Cô ấy tay cầm lăm lăm một ngọn chủy dao, thấy ai tới là đâm, không ai dám tiến vào phòng!

Dám đoán trung niên hán tử mặt dài như ngựa là Bang chủ Lãnh Vân bang Nam Trung Minh.

Nam Trung Minh tức giận quát :

- Bất nó trối lại! Không muốn cũng phải mặc! Lão tử không tin không khuất phục nổi một nữ nhân!

Lão nhân cao gầy nhẹ giọng nói :

- Nam bang chủ! Việc này không thể lờ mắng được! Trước mặt nhiều bang chúng như vậy, làm thế chỉ e để mất thân phận. Với uy phong của vị Bang chủ Lãnh Vân bang, lo gì không tìm được vị phu nhân vừa ý? Hơn nữa đối với loại cô nương bướng bỉnh nóng nảy như thế, cứ để từ từ cô ta cũng phải mềm lòng đi thôi!

Nam Trung Minh đáp :

- Ta đã kiên nhẫn chờ đợi năm sáu ngày rồi, bây giờ một ngày cũng không kiên nhẫn thêm được nữa.

Lão nhân cao gầy cố thuyết phục :

- Những việc kiểu thế này không nóng vội được đâu! Rồi đến lúc cô ta sẽ mềm mỏng lại! Hãy phái thêm nhiều người đến phân tách điều hơn lẽ thiệt, để xem cô ta có cần “Tứ Hải vô hội” không? Cô ta dù có bướng bỉnh bao nhiêu rồi cũng khuất phục thôi!

Nam Trung Minh trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói :

- Thôi được! Bỏn Bang chủ cố kiên nhẫn thêm một ngày nữa!

Rồi nhìn trung niên Hán tử mặc lễ phục ra lệnh :

- Giang chấp sự! Người đến Vũ Hoa Hiên truyền lệnh ta bảo mọi người lui về hết đi, đem phu nhân giam xuống địa lao như trước, việc đó để từ từ hãy tính!

Hán tử bậm lễ phục “Giang chấp sự” “ạ” một tiếng, lui ra khỏi đại sảnh đi tới hậu viện.

9. Bình Định Lãnh Vân Bang

Tạ Vũ Diệp đưa mắt ra hiệu cho “Bách Diệp Thần Cái” bảo lão ca ca ở lại, còn mình bí mật bám theo Giang chấp sự.

Tên này tới một hoa viên đầy cánh cửa hình bán nguyệt tới trước một ngôi biệt lâu, trên cổng treo tám hoành phi đề ba chữ “Vũ Hoa Hiên”.

Ngôi lầu nằm giữa hoa viên rất u tịch, trong lầu đèn thấp sáng trưng, trước lầu đứng tùm tùm mấy người nam có, nữ có.

Giang chấp sự đến trước đám người, cao giọng nói :

- Bang chủ truyền lệnh mọi người tạm thời giải tán về nghỉ ngơi, việc này để từ từ giải quyết sau!

Mọi người lập tức tản đi.

Tạ Vũ Diệp lợi dụng lúc đám đông nhốn nháo nhảy vọt lên ngọn một cây cổ thụ vươn cành vào sát Vũ Hoa Hiên tìm vị trí thuận lợi nhìn vào cửa sổ lầu phòng.

Trong phòng thấp một ngọn nến lớn làm căn phòng sáng trưng. Một thiếu nữ tay cầm một ngọn chủy đao sáng loáng, lăm lăm đứng sau cánh cửa đóng chặt.

Cô ta quay mặt ra cửa nên ánh sáng bị che khuất nhưng vẫn có thể nhận thấy thiếu nữ rất đẹp, chừng mười sáu mười bảy tuổi, trên bộ mặt kiều diễm nước mắt giàn giụa trông rất đáng thương.

Từ dưới lầu vang lên tiếng Giang chấp sự nói to :

- Bang chủ có lệnh giải Bang chủ phu nhân trở lại địa lao!

Đôi mắt diễm lệ của thiếu nữ chợt rực lên lửa thù hận, nghiêng răng nói :

- Ai là Bang chủ phu nhân? Đúng là phường vô sỉ? Chẳng lẽ Lãnh Vân bang này không còn một người tử tế nào hay sao mà để một tên mặt dày như Nam Trung Minh làm Bang chủ?

Một tên thanh y võ sĩ lưng đeo kiếm tay xách một cây đèn lồng bước lên lầu tới trước cửa phòng nói :

- Xin cô nương mở cửa ra! Bang chủ đã quyết định hủy hôn lễ hôm nay, mời cô nương trở lại địa lao!

Thiếu nữ nói :

- Ta thà ở suốt đời trong địa lao còn hơn phải lấy tên vô sỉ đó!

Nói xong mở cửa phòng theo tên vô sỉ đi xuống lầu.

Lúc đó đám đông đứng trước Vũ Hoa Hiên cũng đã giải tán về hết, Tạ Vũ Diệp rời ngọn cây nhẹ nhàng nhảy xuống đất theo sau tên vô sỉ và thiếu nữ.

Tên vô sỉ xách đèn lồng dẫn thiếu nữ đi quanh co một lúc thì tới trước một bức tường đá dừng lại trước một thạch môn.

Tên vô sỉ chuyển đèn lồng sang tay trái, tay phải thò vào túi lấy ra một chùm chìa khóa tra vào một lỗ trên thạch môn.

Chỉ nghe “Cạch” một tiếng, thạch môn chuyển động rồi mở ra.

Tên vô sỉ không quay lại cứ đi thẳng vào cửa. Thiếu nữ ngoan ngoãn bước theo. Tạ Vũ Diệp cũng nhẹ nhàng lách mình qua cửa.

Ba người đi vòng vèo một lúc thì tới một hành lang tương đối rộng. Tên vô sỉ lấy chùm chìa khóa mở cánh cửa sắt nói với thiếu nữ :

- Phu nhân cứ xuống bên dưới suy nghĩ thêm cho kỹ. Nếu không chịu hồi tâm chuyển ý, chỉ e suốt đời cũng chẳng thoát được ra khỏi địa lao này đâu.

Hơn nữa còn có “Tứ Hải vô hội” và sinh mệnh của lệnh tôn nữa...

Thiếu nữ nghiêng răng hỏi :

- Các người làm gì phụ thân ta?

Tên vô sỉ đáp :

- Tại hạ không biết Bang chủ sẽ làm gì. Nhưng tin chắc nếu cô nương chấp thuận, lệnh tôn và “Tứ Hải vô hội” sẽ tuyệt đối không gặp nguy hiểm gì.

Thiếu nữ nghiêng răng nói :

- Các người đừng nằm mộng!

Tên vô sỉ lập tức đẩy thiếu nữ vào phòng rồi khóa cửa lại.

Tạ Vũ Diệp lướt đến như tia chớp, chớp lấy Uyển mạch tên vô sỉ đồng thời điểm nhanh mấy huyệt đạo làm hấn ta không kịp kêu một tiếng oản người xuống.

- Keng!

Chùm chìa khóa trong tay hấn rơi xuống đất phát ra một tiếng kêu lớn.

Tạ Vũ Diệp vừa cúi xuống nhặt chùm chìa khóa thì chợt nghe sau lưng vang lên những âm thanh vun vút. Chàng phản ứng rất nhanh lách mình lướt đi ba trượng những vẫn không tránh được vì chùm ám khí bắn tới quá dày đặc và với tốc độ rất nhanh.

Chỉ nghe “Phập” một tiếng, một mũi “Tang Môn đinh” cắm phập vào bả vai sâu đến hai tấc.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy vai mình nhói lên, sau đó cảm thấy mặt mày xây xẩm, biết mình đã trúng độc thương vội rút mũi châm ra, nhưng ngay lập tức phía sau chàng mở ra một cánh cửa bí mật, từ trong cửa một hắc y hấn tử lướt tới rất nhanh, xuất thủ điểm xuống người Tạ Vũ Diệp mấy chỉ khiến chàng ngã xuống bất động!

Căn cứ vào kinh công và thủ pháp điểm huyệt cũng biết hắc y hấn tử thân thủ rất cao.

Hấn rút mũi “Tang Môn đinh” ra ném xuống đất rồi bước tới giải khai huyệt đạo cho tên vô sỉ.

Tên này, chống tay đứng lên nói :

- Đa tạ Diêm Lục huynh đã xuất thủ tương trợ!

Diêm Lục lạnh lùng đáp :

- Đó là nhờ Bang chủ cảnh giác bố trí trạm cảnh giới bí mật và cơ quan tự động phát ra “Tang Môn đỉnh” liên hoàn, nếu không chỉ e Diêm mỗ cũng không cứu được người đâu!

Tên võ sĩ chỉ tới Tạ Vũ Diệp nói :

- Tên đó khinh công thật ảo diệu! Hắn bám theo tiểu đệ mà chẳng nghe được chút âm thanh gì!

Diêm Lục “Hừ” một tiếng nói :

- Đâu chỉ khinh công ảo diệu? Cơ quan phát “Tang Môn đỉnh” tự động, xưa nay mười người thâm nhập bị giết cả mười, thế mà tên này chỉ bị trúng một mũi vào vai thôi!

Tên võ sĩ hỏi :

- Vậy Diêm huynh đã điểm huyết hắc chưa?

Diêm Lục đáp :

- Hắc đã trúng phải “Độc tâm tán” tẩm trong “Tang Môn đỉnh”. Loại này là độc chất bá đạo của Cự Linh giáo, trúng người chỉ trong vòng bốn canh giờ tất chết, cần gì phải điểm huyết nữa?

Tên võ sĩ :

- Diêm huynh! Bây giờ nên xử trí hắc thế nào?

Diêm Lục đáp :

- Quách Hưng người cứ ném hắc vào phòng nha đầu kia, “Độc tâm tán” không có thuốc gì giải được, sau bốn canh giờ nữa là thi thể hắc sẽ biến thành một bãi dịch. Cứ ném hắc vào địa lao, cái chết của hắc sẽ làm nha đầu kia khiếp sợ không dám phản kháng Nam bang chủ nữa!

Tên võ sĩ gật đầu tán thưởng :

- Chủ ý của Diêm huynh thật tuyệt diệu! Việc đó sẽ làm chúng ta giảm đi rất nhiều phiền phức!

Nói xong mở cửa phòng, kéo Tạ Vũ Diệp vào xong khóa cửa lại, phát động cơ quan.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy cả căn phòng sụt xuống thấp, lát sau nghe “Kịch” một tiếng, căn phòng đã hạ xuống tới đáy.

Chàng vẫn nằm ngửa, mở mắt nhìn, thấy “địa lao” rất hẹp, dọc ngang mỗi bề chỉ trên dưới một trượng không có bất cứ một đồ vật gì.

Thiếu nữ vừa được tên võ sĩ dẫn vào đứng thụt vào một góc, đưa mắt ngạc nhiên nhìn chàng, thấy Tạ Vũ Diệp nằm bất động, chỉ có đôi mắt là chuyển động được.

Nàng chợt hiểu ra Tạ Vũ Diệp bị điểm huyết đạo, liền hỏi :

- Tiền bối bị điểm huyết đạo, đúng không?

Tạ Vũ Diệp bị điểm cả Ma huyết lẫn Á huyết nên chẳng những không thể cử động mà nói cũng không được.

Vì chàng hóa trang thành một trung niên văn sĩ nên thiếu nữ gọi chàng là “tiền bối” tuy buồn cười nhưng không cười được, chỉ hai mắt láy động mà thôi.

Thiếu nữ bước lại gần xuất mấy chỉ điểm ra nhưng không giải được huyết đạo, lo lắng nói :

- Thủ pháp điểm huyết của đối phương quá cao minh, tôi biết làm gì bây giờ?

Tạ Vũ Diệp vẫn không trả lời.

Thiếu nữ chợt nhận thấy dưới lưng Tạ Vũ Diệp có một vũng máu, thất kinh hỏi :

- Tiền bối bị thương phải không?

Nàng hỏi xong cúi xuống xem, thấy máu chảy ra từ vai Tạ Vũ Diệp khá nhiều, từ vết thương bốc ra mùi tanh, liền nói :

- Tiểu nữ không giải được Á huyết cho tiền bối nên bây giờ tiểu nữ nói xem, nếu đúng, tiền bối cứ nhìn vào vân bối, nếu sai thì nhìn đi chỗ khác, được chứ?

Tạ Vũ Diệp nhìn vào mặt Tạ Vũ Diệp, nghĩ thầm :

- Cô nương này thật thông minh!

Thiếu nữ hỏi :

- Tiền bối bị trúng độc thương, đúng không?

Tạ Vũ Diệp nhìn thẳng vào mặt cô ta.

Thiếu nữ nói :

- Vậy là đúng rồi. Trong người tiền bối có thuốc trị thương chứ?

Thấy Tạ Vũ Diệp nhìn mình, thiếu nữ liền tìm trong túi, lấy ra một túi cải nhỏ đựng hai bình được, thở dài nói :

- Tiểu nữ không biết đâu là thuốc trị độc, đâu là thuốc chữa thương. Nhưng có lẽ trong bình nhỏ là thuốc trị độc, không sai chứ?

Tạ Vũ Diệp đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Thiếu nữ cười nói :

- Vậy trong bình lớn là thuốc trị độc rồi! Bây giờ tiểu nữ sẽ đưa cho tiền bối một viên uống vào, được không?

Thấy Tạ Vũ Diệp nhìn thẳng vào mặt mình, thiếu nữ lấy một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” bỏ vào miệng Tạ Vũ Diệp.

Vừa uống xong viên thuốc, Tạ Vũ Diệp cố sức vận công cho được lực mau phát huy công hiệu, chỉ sau một lúc thì cảm thấy người đỡ ra không ít.

* * * * *

Đây nói “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đứng chờ một lúc lâu mà không thấy Tạ Vũ Diệp trở lại thì trong lòng vô cùng lo lắng.

Lúc đó Nam Trung Minh đã ra lệnh dẹp bỏ hết các phong màn trang trí và tiệc tùng trong đại sảnh. Đèn đuốc tắt đi, người cũng tản về phòng, tiền viện Lãnh Vân bang lại trở nên hoang liêu cô tịch.

Tạ Vũ Diệp vẫn bất vô âm tín.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy giống như đứng trên đồng lửa, bụng bảo dạ :

- Mình thật đáng chết! Sao lại để cho Diệp lão đệ đi một mình chứ? Thế nhưng Diệp lão đệ võ công cao cường như thế, Lãnh Vân bang sức lực có bao nhiêu mà làm gì nổi đệ ấy?

Tự an ủi như thế, nhưng nỗi lo vẫn không vơi đi, lại nghĩ :

- Vừa rồi Nam Trung Minh ra lệnh lại đem giam nữ nhân kia xuống địa lao, chắc hẳn Diệp lão đệ thấy ở Vũ Hoa Hiên đông người không tiện nên theo xuống địa lao để giải cứu cô ta, có thể vì thế mà sa vào cạm bẫy của chúng.

Người ta thường nói “thương mình dễ tránh, tên ám khó phòng”, nếu bị ám toán, Diệp lão đệ dù thân thủ cao cường bao nhiêu cũng khó thoát khỏi tai họa!

Nghĩ thế, lão tiến vào hậu viện điều tra.

Đền Vũ Hoa Hiên không thấy người nào, “Bách Diệp Thần Cái” thấy phía sau ngôi lầu này có gian thạch thất có ánh đèn chiếu ra liền thi triển khinh công lặng lẽ tiến lại gần nắp sau cửa sổ, đưa ngón tay thăm nước bọt chấm vào giấy dán trên cửa rồi dán mắt nhìn vào.

Trong phòng có hai người vừa ngật ngưỡng uống rượu vừa nói chuyện, một tên hán tử bận hắc y, người tầm thước, đầu tóc rối bù ngồi quay lưng lại nên “Bách Diệp Thần Cái” không thấy rõ mặt, nhưng người quay mặt lại thì lão nhận ra ngay chính là “Giang chấp sự”.

Chỉ nghe “Giang chấp sự” nói :

- Diêm Lục ca thân thủ thật cao! Tiểu tử đó bám theo Trương Húc mà hắn không phát hiện ra, thế mà Diêm Lục giải quyết gọn gàng như thế, thậm chí tiểu tử đó không rên được một tiếng.

Hắc y hán tử hỏi :

- Bang chủ có biết việc này không?

“Giang chấp sự” đáp :

- Diêm Lục ca nói rằng tiểu tử kia đã trúng phải “Độc tâm tán”, chỉ sau bốn canh giờ là chết nên đẩy hắn vào địa lao cùng với Bang chủ phu nhân tương lai để cô nương bướng bỉnh đó khiếp sợ mà khuất phục.

Hắc y hán tử nói :

- Dù sao thì cũng nên báo với Bang chủ là hơn. Nếu kẻ bị bắt là nhân vật quan trọng nào đó tất phải báo lên Cự Linh giáo, nếu không Bang chủ sẽ bị trách phạt, chúng ta cũng không yên ổn nổi đâu!

“Giang chấp sự” nói :

- Thì người còn lạ gì tính khí Bang chủ? Chưa thành thân được với cô nương kia thì chuyện gì cũng bỏ, đôi khi đem chuyện ra báo còn bị mắng nữa ấy!

Hắc y hán tử hỏi :

- Người đó hình dáng thế nào?

“Giang chấp sự” đáp :

- Nghe Diêm Lục ca tả lại thì hắn độ tuổi trung niên, ăn mặc theo lối văn sĩ, có bộ râu quai nón ngắn.

“Bách Diệp Thần Cái” đứng ngoài cửa sổ, kinh hãi nghĩ thầm :

- Đích thị là Diệp lão đệ rồi!

Lão quyết định nhanh :

- Tên họ Giang là chấp sự Lãnh Vân bang, đương nhiên biết địa lao ở đâu.

Khống chế hắn thì lo gì không cứu được Diệp lão đệ ra?

Nghĩ đoạn vòng ra phía trước gõ vào cửa ba tiếng...

Giọng hắc y hán tử hỏi :

- Ai?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Diêm Lục đây!

Có tiếng chân bước lại gần rồi tiếng mở chốt cửa lách cách.

“Bách Diệp Thần Cái” vận công chuẩn bị.

Cánh cửa mở ra, hắc y hán tử há hốc mồm miệng đầy ngạc nhiên nhìn “Bách Diệp Thần Cái”, miệng lắp bắp :

- Người... người...

Vừa nói vừa đóng cửa lại.

Nhưng “Bách Diệp Thần Cái” hành động nhanh hơn nhiều xuất liền hai chỉ, tên hắc y hán tử đổ gục ngay xuống bên cửa.

“Bách Diệp Thần Cái” bước vào nhảy qua xác hắc, tay phải lại giương lên nhằm vào “Giang chấp sự”.

Tên này hốt hoảng nói :

- Các hạ! Choại nhằm bằng hữu...

“Bách Diệp Thần Cái” ngạc nhiên hỏi :

- Người nói gì?

“Giang chấp sự” nói :

- Các hạ đã đột nhập vào đây, tất không phải người của Cự Linh giáo...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Sao người lại khẳng định như thế?

“Giang chấp sự” đáp :

- Vì người của Cự Linh giáo tất không hạ thủ đối với Diêm Lục và Đồng Tùng...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Còn người thì sao?

“Giang chấp sự” chợt thấp giọng nói :

- Không giấu gì các hạ, tại hạ là Giang Thuận, vốn là ngoại diệt của cự Bang chủ...

Tới đó nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Xin các hạ cho biết...

“Bách Diệp Thần Cái” lấy ra một tấm thẻ trúc màu tím nhẵn bóng hỏi :

- Người biết cái này chứ?

Giang Thuận gật đầu :

- Tại hạ biết, đây chính là tín phù của Bang chủ Cái bang... Chẳng lẽ các hạ là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn bang chủ ?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Không sai! Người đã là ngoại diệt của Hoa Thanh Thế, vì sao bây giờ lại trở thành Chấp sự cho Nam Trung Minh?

Giang Thuận liền kể lại đầu đuôi sự tình.

Nguyên là trong bang không ai biết Giang Thuận là ngoại diệt của Hoa Thanh Thế. Nhờ vậy sau khi Bang chủ mất tích mà ai cũng biết là tặc đảng Cự Linh giáo bắt đi, Giang Thuận đoán chắc kẻ phản đồ giúp chúng sẽ được tặc đảng trợ giúp để ngai lên nắm quyền Bang chủ, vì muốn trả thù cho Hoa Thanh Thế, Giang Thuận vẫn làm ra vẻ bằng quan như không để che giấu tai mắt địch.

Sau này Nam Trung Minh lên nắm quyền hành, Giang Thuận ra sức hợp tác với hắc, vì hầu hết những đệ tử và người thân tín của Hoa Thanh Thế đã bắt bình bỏ đi, cao thủ còn lại rất ít nên Giang Thuận được cất nhắc làm Chấp sự.

Là người cẩn thận kín đáo, hắc vừa lấy lòng Nam Trung Minh vừa bí mật thăm dò những tên gian tặc do Cự Linh giáo phái đến như Diêm Lục, Đồng Tùng...

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nói :

- Vậy thì tốt! Chúng ta sẽ hợp tác với nhau trả thù cho Hoa Thanh Thế. Bây giờ lão phu cần người dẫn đến địa lao để cứu trung niên hán tử đó ra!

Giang Thuận đáp :

- Vãn bối xin tuân lệnh Doãn bang chủ !

“Bách Diệp Thần Cái” lại hỏi :

- Nữ nhân bị Nam Trung Minh bắt cưỡng hôn là ai?

Giang Thuận đáp :

- Nghe nói cô ta là nhi nữ của chủ nhân “Tứ Hải vô hội” ở Hán Khẩu là “Thần Dao” Tư Đồ Khang, tên là Tư Đồ Linh...

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nghĩ thầm :

- Phải rồi! Diệp lão đệ từng kể lại chuyện hai lần Cự Linh giáo cho người cướp tiêu nhưng không thành, trái lại còn chuốc lấy thất bại, tám cao thủ tử nạn đương trường... Vì thế mà chúng lệnh cho Nam Trung Minh làm thế để trả thù, đồng thời thu phục “Tứ Hải vô hội”.

Hai người ra khỏi phòng, do Giang Thuận dẫn đến địa lao.

Dọc đường Giang Thuận hỏi :

- Bang chủ! Người đến cứu Tư Đồ cô nương là ai mà nghe Diêm Lục nói võ công rất cao cường...

“Bách Diệp Thần Cái” cười đáp :

- Là Tạ Vũ Diệp Diệp lão đệ, người có biết vị đó không?

Giang Thuận dừng lại, trở mắt nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Có phải là người trong tết Đoan ngọ vừa rồi đã đánh trọng thương Xuân hộ pháp của Cự Linh giáo không?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Chính là vị đó!

Giang Thuận nói :

- May mà Diêm Lục và Bang chủ còn chưa biết chuyện này, nếu không thì hỏng sự mất!

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Chúng biết người đó là Tạ Vũ Diệp thì sao?

Giang Thuận đáp :

- Tạ đại hiệp đánh trọng thương Xuân hộ pháp, vì thế mà cũng phá hoại luôn kế hoạch bá chủ giang hồ của Cự Linh giáo mà chúng đã coi là nằm trong tầm tay, đương nhiên điều đó làm Cự Linh giáo vô cùng tức giận, chúng đã phái người đi khắp nơi mai phục để giết cho được Tạ đại hiệp. Nam Trung Minh và Diêm Lục là người của Cự Linh giáo, đời nào bỏ qua cơ hội ngàn vàng này?

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Vì thế bây giờ chúng ta sẽ đi cứu vị đó.

Giang Thuận chợt trở nên do dự :

- Việc này...

“Bách Diệp Thần Cái” trừng mắt hỏi :

- Người sợ hay sao?

Giang Thuận vội đáp :

- Không! Để cứu Tạ đại hiệp, tiểu nhân dù vạn tử cũng không từ. Chỉ là muốn nghĩ ra biện pháp vạn toàn, không thể để xảy ra bất cứ một sơ suất nào...

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Người nói thế cũng phải, vậy nói xem kế hoạch thế nào?

Hai người dừng lại bàn bạc một lúc mới đi tiế * * * * *

Lúc đó Tạ Vũ Diệp ở trong địa lao đã được một canh giờ. Thiếu nữ Tư Đồ Linh lo việc chăm sóc băng bó vết thương trên vai cho Tạ Vũ Diệp nên tỏ ra mệt mỏi dựa lưng vào góc phòng ngủ thêm thiếp. Tạ Vũ Diệp cũng ngồi vận công điều tức.

Qua một lúc, thấy trong người đỡ ra rất nhiều, Tạ Vũ Diệp quyết định vận khí xung mạch tự vệ giải huyết đạo.

Chàng biết vì huyết đạo mình bị khống chế khá lâu nên muốn tự vệ giải phải ngưng thần tĩnh trí và hành động cẩn thận, nếu không sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma!

Tạ Vũ Diệp liền trừ bỏ tạp niệm, tập trung thần trí vận “Tử Phủ thần công” vệ giải huyết đạo...

Chừng nửa canh giờ sau, Tạ Vũ Diệp thấy Ma huyết và Á huyết được giải khai, huyết đạo điều hòa, cơ thể thông sướng liền đứng lên.

Nhìn sang thấy thiếu nữ vẫn ngồi dựa lưng vào góc phòng ngủ say, Tạ Vũ Diệp không muốn đánh thức cô ta dậy.

Tạ Vũ Diệp đang nghĩ cách thoát ra khỏi phòng thì đột nhiên cảm thấy căn phòng chuyển động rồi từ từ nâng lên, kinh hãi nghĩ thầm :

- Không biết bọn Diêm Lục, Quách Hưng kéo mình lên làm gì? Chẳng lẽ chúng muốn kiểm tra xem mình đã chết chưa? Mới chỉ qua hai canh giờ...

Chàng vận công chờ cửa phòng mở ra là điểm ngã Quách Hưng và Diêm Lục, hạ quyết tâm :

- Lần này quyết không để sơ suất rồi bị ám toán như trước nữa!

Căn phòng nâng lên chừng ba bốn trượng thì dừng lại, cửa phòng từ từ mở ra.

Tạ Vũ Diệp lập tức lao ra ngoài, thấy hai người đứng giữa hành lang định xuất thủ nhưng nghe một người cười nói :

- Diệp đại hiệp đã giải độc xong, bình an vô sự rồi!

Người khác cười “hô hô” nói :

- Thì ta bảo là cát nhân thiên tướng mà? Mấy tên vô danh tiểu tốt của Cự Linh giáo há làm gì được Diệp lão đệ?

Tạ Vũ Diệp nhận ra lão ca ca “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, vội thu tay lại hỏi :

- Lão ca ca làm sao mà biết được tiểu đệ bị gặp nạn ở đây mà tới cứu?

“Bách Diệp Thần Cái” chỉ sang Giang Thuận đáp :

- Chính là nhờ vị huynh đệ “Giang chấp sự” này...

Lúc đó Tạ Vũ Diệp mới nhận ra Diêm Lục và Quách Hưng nằm bất động ở góc hành lang, đoán cả hai đã tuyệt khí.

Giang Thuận chấp tay hướng sang Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ đại hiệp vào cứu Tư Đồ cô nương ra đi! Tại hạ còn phải đi cứu hai vị trưởng lão bốn bang.

Nói xong vung vẩy chùy chìa khóa, đi tiếp theo hành lang.

Tạ Vũ Diệp nhìn “Bách Diệp Thần Cái” ngạc nhiên hỏi :

- Lão ca ca! “Giang chấp sự” nói Tư Đồ cô nương là ai vậy?

“Bách Diệp Thần Cái” chỉ vào phòng đáp :

- Chính là cô nương trong địa lao đó! Cô ta chính là nhi nữ của bằng hữu ngươi đó!

Tạ Vũ Diệp càng ngạc nhiên hơn :

- Bằng hữu tiểu đệ là ai?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Thì chẳng phải ngươi kể có lần cùng Lăng Vô Linh cứu lão Tổng tiêu đầu của “Tứ Hải tiêu cục” là gì?

Tạ Vũ Diệp nhú mày hỏi :

- Chẳng lẽ cô ấy là nhi nữ của “Thần Dao” Tư Đồ Khang?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu cười đáp :

- Không sai!

Tạ Vũ Diệp bước vào phòng, thấy Tư Đồ Linh đã tỉnh lại, liền chấp tay nói :

- Đa tạ cô nương vừa rồi đã xuất thủ giải cứu...

Tư Đồ Linh chăm chú nhìn chàng nói :

- Vừa rồi nghe “Giang chấp sự” gọi tiền bối là Tạ đại hiệp, chẳng lẽ tướng công là Tạ Vũ Diệp đại hiệp?

“Bách Diệp Thần Cái” đứng ngoài phòng cười “hô hô” nói :

- Không sai! Đúng là thiên duyên! Nhi nữ của Tư Đồ tổng tiêu đầu bây giờ lại cứu ân nhân của phụ thân mình. Chắc hẳn Tư Đồ tổng tiêu đầu sẽ rất vui lòng mà không từ chối mối lương duyên này đâu!

Tạ Vũ Diệp và Tư Đồ Linh nghe nói thế cùng đỏ mặt lên.

Hai người bước ra khỏi địa lao, Tư Đồ Linh tới trước “Bách Diệp Thần Cái” chấp tay cúi người nói :

- Đa tạ lão tiền bối...

“Bách Diệp Thần Cái” xua tay nói :

- Tiền bối tiền bối gì? Tạ Vũ Diệp gọi ta là “lão ca ca”, bây giờ cô nương cũng gọi thế là được...

Bấy giờ Giang Thuận đã cứu hai lão nhân và một trung niên hán tử ra khỏi địa lao, hai lão nhân là trưởng lão dưới thời Bang chủ Hoa Thanh Thế, tuổi ngoại lục tuần, dáng người tàn tạ, bước đi khó nhọc Giang Thuận phải dìu hai tay hai người.

Còn trung niên hán tử trông vóc người tráng kiện nhưng giống như mắc phải bệnh gì, hai mắt lơ lơ mắt hết thần sắc. Người đó là Thường Tồn Trung, đại đệ tử của lão Bang chủ Hoa Thanh Thế.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Chẳng lẽ ba vị bị Nam Trung Minh ám toán?

Một trong hai lão nhân nghiêng răng nói :

- Tặc nhân đó là gian tế của Cự Linh giáo ẩn phục trong Lãnh Vân bang!

Chúng đưa cao thủ đến bắt Hoa Bang chủ phải phục tùng Cự Linh giáo! Hoa Bang chủ thà chết không chịu nên bị chúng hạ độc thủ, ôm hận mà chết, còn chúng tôi đều bị cho uống độc dược “Mê Hồn đan”...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Bây giờ chúng ta hãy nghĩ cách trừng trị Nam Trung Minh, báo thù cho Hoa Bang chủ trước rồi khôi phục lại Lãnh Vân bang, không biết “Giang chấp sự” và hai vị trưởng lão, Thường đại hiệp nghĩ thế nào?

Một trong hai vị trưởng lão chấp tay đáp :

- Nếu được như thế thì còn gì bằng? Nay hai chúng tôi và Thường Tồn Trung đã bị mất hết công lực, việc báo thù phục bang chỉ còn nhờ vào Doãn bang chủ và Tạ thiếu hiệp mà thôi!

Giang Thuận tiếp lời :

- Hiện giờ trong bang, tuy không phải ai cũng tuân phục Nam Trung Minh nhưng hầu hết đều nể sợ uy lực của Cự Linh giáo.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Bây giờ ngoài Diêm Lục và Đồng Tùng đã bị giết, người của Cự Linh giáo còn ai ẩn phục ở Lãnh Vân bang này nữa không?

Giang Thuận đáp :

- Có một tên không biết thân phận thế nào trong Cự Linh giáo nhưng võ công rất cao, thường đi với Nam Trung Minh.

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Bây giờ chúng ta hãy tới Vũ Hoa Hiên, “Giang chấp sự” hãy đến báo với Nam Trung Minh là Tư Đồ cô nương đã nghỉ lại, muốn nói chuyện với hắn, chúng ta hãy động thủ ở đó để tránh làm kinh động đến bang chúng!

Giang Thuận vội chấp tay nói :

- Xin tuân lệnh Bang chủ !

Nói xong dẫn mọi người ra khỏi thông đạo quay lại Vũ Hoa Hiên.

Hai vị trưởng lão và Thường Tồn Trung đưa vào một căn phòng nghỉ ngơi, còn Tư Đồ Linh và “Bách Diệp Thần Cái”, Tạ Vũ Diệp cùng lên lầu phòng được dành riêng cho Tư Đồ Linh ngồi chờ Nam Trung Minh đến.

Tạ Vũ Diệp và Doãn Kế Duy gỡ bỏ tấm mặt nạ hóa trang khôi phục lại bản lai chân diện, Tư Đồ Linh thấy Tạ Vũ Diệp còn trẻ và tuấn tú như thế mà trước đây mình cứ một tiếng “tiền bối”, hai tiếng “tiền bối”, bắt giác mặt đỏ bừng lên.

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Tư Đồ cô nương! Thế nào! Bây giờ thì cô nương thấy mối lương duyên của mình là không sai chứ?

Tư Đồ Linh nghe nói mặt càng đỏ dừ lên như táo chín.

Vừa lúc ấy nghe tiếng Giang Thuận vang lên dưới lầu :

- Tân phu nhân! Đích thân Bang chủ giá đáo!

“Bách Diệp Thần Cái” khẽ nói :

- Tư Đồ cô nương, xin hãy nén chịu một lúc, mời hắn lên đi!

Tư Đồ Linh cố nén sự ghê tởm, cao giọng nói :

- Mời Bang chủ lên phòng!

Nam Trung Minh cười “hô hô” nói :

- Ta biết cô nương nhất định sẽ có ngày hồi tâm chuyển ý mà!

Tiếng chân người bước lên cầu thang, rồi Nam Trung Minh cùng một lão nhân bận lam bào bước vào phòng.

Giang Thuận đang trấn giữ ở hành lang.

Nhìn thấy “Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp, Nam Trung Minh ngạc nhiên lùi lại một bước, quát hỏi :

- Các ngươi là ai? Vì sao dám cả gan tự tiện đột nhập vào phòng tân phu nhân?

Tư Đồ Linh tức giận quát :

- Súc sinh! Ai là tân phu nhân?

Bách Diệp Thần Cái bình tĩnh nói :

- Nam Trung Minh! Đừng khản trương! Chắc ngươi đã nhận ra lão hóa tử là ai. Bây giờ ta xin giới thiệu vị này...

Lão chỉ sang Tạ Vũ Diệp nói tiếp :

- Đây là Tạ Vũ Diệp Tạ đại hiệp, người vừa được quần hùng các phái vừa nhất trí đề cử là Thống lĩnh võ lâm để tiêu diệt Cự Linh giáo các ngươi...

Ba tiếng “Tạ Vũ Diệp” vừa thốt ra, cả Nam Trung Minh và lam y lão nhân cùng đi với hần mặt liên biến sắc, hốt hoảng bước giật lùi ra cửa.

Tạ Vũ Diệp thông thả từ ghế đứng lên chấp tay nói :

- Nam đại hiệp! Hạnh ngộ!

Rồi nhìn tới lam y lão nhân hỏi :

- Các hạ tất là người của Cự Linh giáo, xin cho biết thân phận thế nào?

Lam y lão nhân cũng biết chuyện Tạ Vũ Diệp đánh trọng thương Xuân Phong đạo nhân nhưng hần tin rằng với bản lĩnh của mình trong giang hồ hiểm gặp địch thủ, lý gì không thắng nổi một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi?

Lam y lão nhân cố lấy lại can đảm, cười hắc hắc nói :

- Nguyên ngươi là Tạ Vũ Diệp! Bổng giáo chính đang cho người truy bắt ngươi! Thế này mới đúng là Thiên đường có lối không đi, địa ngục vô môn lại chui vào! Lão phu là Thân Cửu Nghi, phụ trách Chấp sự Ngoại đường trong Cự Linh giáo, hôm nay quyết phải bắt ngươi về cho Giáo chủ định tội!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Nói như vậy, việc lật đổ Lãnh Vân bang tất đều là kiệt tác của ngươi?

- Thân Cửu Nghi gật đầu :

- Không sai!

Dứt lời chồm tới, tay trái hộ ngực, tay phải vận “Vạn huyết sát công” đánh tới ngực Tạ Vũ Diệp.

Thấy Thân Cửu Nghi đã động thủ, Nam Trung Minh cũng lấy lại can đảm xông tới “Bách Diệp Thần Cái” tấn công.

Thấy chưởng lực đối phương đánh tới ngực, Tạ Vũ Diệp vận “Tử Phủ thần công” đánh trả lại.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, song chưởng tiếp nhau làm cả ngôi lầu chuyển động răng rắc, Thân Cửu Nghi bị đánh bật lùi năm bước, bắn vào khung cửa, lưng đau ê ẩm.

Còn may là Tạ Vũ Diệp mới vận tới bốn năm thành công lực nên Thân Cửu Nghi còn chưa đến nỗi bị nội thương.

Chỉ một chiêu đã biết bản lĩnh cao thấp thế nào, bây giờ thì Thân Cửu Nghi đã nhận ra công lực Tạ Vũ Diệp cao hơn mình, không dám giao chiến nữa, quay người lao qua thành lan can nhảy xuống đất!

Giang Thuận vung chưởng đánh ra ngăn lại quát :

- Lão tặc chạy đi đâu?

Nhưng Thân Cửu Nghi chỉ phát nhẹ tay là dễ dàng hóa giải được chưởng lực của Giang Thuận, tiếp tục lao đi.

Nào ngờ hần vừa chạy được vài trượng thì Tạ Vũ Diệp đã lao qua đầu đứng chặn trước mặt quát :

- Tặc nhân Cự Linh giáo! Định chạy trốn đến nơi khác gây nên một cuộc lật đổ khác giống Lãnh Vân bang chứ gì? Thời Cự Linh giáo tác oai tác quái đã qua rồi!

Nói xong vận “Tử Phủ thần công” tới tám thành công lực đánh ra.

Thân Cửu Nghi thấy kinh lực quá hung mãnh nên không dám nghênh tiếp vội lướt người tránh đi.

Tạ Vũ Diệp thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” chỉ chớp mắt đã tới trước mặt Thân Cửu Nghi, cứ “Nhất chỉ thiên công” điểm ra hai chỉ!

- Vút! Vút!

Hai ngọn chỉ phong như hai mũi kiếm, một xuyên thủng yết hầu Thân Cửu Nghi, chỉ kia điểm trúng ngực vào tận tim làm máu tuôn ra như suối!

Thân Cửu Nghi vừa phát ra tiếng rú thảm thì tắc nghẹn lại trong cổ, ngã sấp xuống chết trong vũng máu.

Lúc ấy cuộc chiến trên lầu cũng đã đình chỉ, Nam Trung Minh chỉ kháng cự được hai chiêu, qua chiêu thứ ba, bị lão Bang chủ Cái bang xuất “Tử Phủ thần công” đánh trúng ngực làm phủ tạng giập nát, thất khiếu trào máu mà chết.

Giết xong Thân Cửu Nghi và Nam Trung Minh, Tạ Vũ Diệp lấy ra ba viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” cho hai vị trưởng lão và Thường Tôn Trung uống vào rồi cùng “Bách Diệp Thần Cái” và Giang Thuận giúp ba người truyền chân lực vào trợ lực họ trị thương.

Sau vài ngày, công lực của ba người đã bình phục lại.

“Bách Diệp Thần Cái” bàn với hai vị trưởng lão triệu tập tất cả bang chúng tới đại sảnh tiến hành Đại hội, khôi phục lại Lãnh Vân bang đi theo đường lối của Bang chủ Hoa Thanh Thế trước đây, đề cử Thường Tôn Trung làm Bang chủ, tuyên dương công đức của Tạ Vũ Diệp, “Bách Diệp Thần Cái” và Giang Thuận, vẫn để Giang Thuận giữ chức Chấp sự nội đường như trước, những kẻ trước đây theo Nam Trung Minh liên hệ với Cự Linh giáo đều bị phế võ công và trục xuất khỏi môn đàn.

Lãnh Vân bang đã khôi phục lại xong, Tạ Vũ Diệp lập tức viết thư nói rõ tình hình cho bồ câu thư mang thư về “Đan Tâm trại” báo tin.

Tối hôm đó, “Bách Diệp Thần Cái”, Tạ Vũ Diệp và Tư Đồ Linh ngồi trong phòng khách nói chuyện.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Tư Đồ cô nương bị Nam Trung Minh bắt trong trường hợp nào?

Tư Đồ Linh đáp :

- Sau khi gia phụ đóng cửa “Tứ Hải tiêu cục”, chuyển cơ nghiệp về Hán Khẩu mở “Tứ Hải võ hội” được một thời gian thì được tin Tạ đại hiệp đại thắng Cự Linh giáo ở “Đan Tâm trại”, đánh trọng thương tên đầu tọa Hộ pháp Xuân Phong đạo nhân. Vì gia phụ bận việc không đi được nên phái tiện thiếp đến “Đan Tâm trại” chúc mừng Tạ đại hiệp và mời đến Hán Khẩu chơi, đến “Hưng Long trấn” thì bị Nam Trung Minh cùng thủ hạ của hắn bắt về đây!

Tạ Vũ Diệp nhún mày nói :

- Làm sao Tư Đồ tổng tiêu đầu khinh suất như vậy chứ? Cự Linh giáo tác oai tác quái khắp nơi, thế mà để cô nương một mình xông pha giang hồ như vậy...

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Đương nhiên Tư Đồ tổng tiêu đầu có ý đồ của mình. Một mình Tư Đồ cô nương đến “Đan Tâm trại” xong, Diệp lão đệ nở lòng nào mà để cô nương trở về một mình?

Tư Đồ Linh đỏ mặt nói :

- Thực ra tiện thiếp đã hóa trang thành nam nhân và chuyển đi được giữ bí mật, ngoài gia phụ ra không ai biết cả!

Nếu vậy thì chỉ e không chỉ cô nương gặp nạn ở Vũ Hoa Hiên mà chỉ e lệnh tôn ở nhà cũng gặp sự cố bất thường rồi! Chúng ta phải lập tức đến Hán Khẩu ngay thôi!

“Bách Diệp Thần Cái” ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao Diệp lão đệ lại tin chắc như thế?

Tạ Vũ Diệp kể lại những mối nghi ngờ phát sinh qua hai vụ tập kích chuyển tiêu xa của Cự Linh giáo, đặc biệt là vụ đầu độc rất đáng ngờ ở Hồng Thạch phủ.

“Bách Diệp Thần Cái” nghe kể xong liền nói :

- Nếu vậy đích thị trong “Tứ Hải võ hội” có gian tế của Cự Linh giáo thật rồi! Chúng ta phải đi ngay mới kịp!

Tuy lúc đó trời đã tối nhưng họ vẫn quyết định lên đường.

Ba người đến gặp Bang chủ Thường Tồn Trung từ biệt mấy câu rồi nhanh chóng thu thập hành lý đêm ấy rời khỏi Lãnh Vân bang.

Thường Tồn Trung sai người mang đến ba con tuần mã tặng ba người đi đường để bớt phần vất vả.

10. Nuôi Ong Tay Áo

Ra khỏi Lãnh Vân bang, ba người ra sức giục ngựa phi như bay về hướng Nam.

Suốt đêm hôm đó, qua một ngày sau tiếp một đêm nữa, vừa mới sang canh tư, ba người đã tới “Tứ Hải võ hội”.

Đó là khoảng thời gian tối nhất trước khi rạng ánh bình minh, có lẽ chính là thời điểm ngủ ngon nhất nên cả phủ đệ tối om, không nghe một âm thanh.

Ba người cẩn thận không vào cổng chính mà buộc ngựa ở khu rừng phía đông rồi nhảy qua tường viện tiến vào thấy trong sảnh đường tối om liền tiến vào hậu viện.

Sau tiền sảnh có một dãy phòng ba gian, trong đó gian giữa có ánh đèn phát ra.

Ba người vòng ra sau dãy nhà tiến đến nhìn qua cửa sổ.

Trong phòng có bốn người ngồi vây quanh bàn, ngoài Tổng tiêu đầu “Thần Dao” Tư Đồ Khang còn có ba người khác. Tạ Vũ Diệp nhận ra ba người đó đều là tiêu sư trước đây đi cùng chuyển tiêu với Tư Đồ Khang gồm Đồng Cơ Minh, Điền Chính Danh và Lôi Minh Tử.

Trong bốn người thì chỉ Tư Đồ Khang bị trói chặt vào ghế.

Sau lưng vị Tổng tiêu đầu có bốn tên hắc y hán tử tay lăm lăm trường kiếm đứng giám sát, mắt chòng chọc nhìn Tư Đồ Khang.

Chỉ nghe Điền Chính Danh nói :

- Hội chủ nên nghĩ cho kỹ đi! Nếu hợp tác với Cự Linh giáo, “Tứ Hải võ hội” mới có thể dương danh thiên hạ...

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Mình tiên liệu không sai! Điền Chính Danh chính là tên tiêu sư được nghi vấn nhiều nhất, nhưng bây giờ xem tình cảnh này, có vẻ như cả Đồng Cơ Minh và Lôi Minh Tử cũng đã quy thuận Cự Linh giáo cả rồi!

Đồng Cơ Minh tiếp lời, giọng tên này còn xác xược hơn :

- Tư Đồ Khang! Hãy nhìn lại hoàn cảnh của mình! Nhi nữ bảo bối của ngươi Tư Đồ Linh bây giờ đã thành người của Cự Linh giáo rồi! Cô ta đã thành hôn với Nam Trung Minh, Bang chủ Lãnh Vân bang. Nhờ vậy chúng ta đối với ngươi mới khoan dung như thế...

Tạ Vũ Diệp cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn của Tư Đồ Linh để trong tay mình run bắn lên. Chàng khẽ nắm nhẹ bàn tay ấy để ghìm bớt sự kích động của nàng.

Tư Đồ Khang nói :

- Nói bây! Tư Đồ Khang ta quyết không tin lời bịa đặt của các người đâu!

Linh nhi quyết không bao giờ làm cái chuyện khi sư diệt tổ đó!

Điền Chính Danh nói :

- Tư Đồ hội chủ! Được như thế thì có gì không tốt đâu? Nữ tể người là đường đường một vị Bang chủ Lãnh Vân bang, một phần tử trong Cự Linh giáo, như vậy Hội chủ cũng có thân thế trong bốn giáo rồi!

Tư Đồ Khang quát lên :

- Điền Chính Danh! Người là quân mặt người dạ thú, loại ăn cháo đá bát, quân phản trắc vô tín vô nghĩa! Từ trước chuyển bảo tiêu đến kinh sư đến nay, người ra mặt hãm hại lão phu đến tan gia bại sản, như thế mà còn chưa đủ, bây giờ đến nữ nhi độc nhất của lão phu người cũng không chịu bỏ qua! Người thật không bằng loài cầm thú!

Điền Chính Danh cười “hô hô” đáp :

- Hội chủ sao nặng lời thế? Tại hạ làm gì mà để Tư Đồ hội chủ tán gia bại sản đâu? Chỉ muốn góp lời khuyên chân thành để Hội chủ bỏ chỗ tối mà tìm chỗ sáng và lệnh ái tìm được một vị trượng phu danh giá mà thôi! Người khác có ước cũng không được, sao Hội chủ còn trách Điền mỡ? Nếu tại hạ muốn hại thì lần trước ở Hồng Thạch phủ ta đã hạ thủ rồi, chờ gì đến bây giờ! Đúng là chó cắn Lã Động Tân, đã không biết ơn thì chớ...

Tư Đồ Khang mặt đỏ bừng, nghiến răng nói :

- Người... người...

Đột nhiên Tạ Vũ Diệp nghe trên mái nhà có tiếng y phục sột soạt, không kịp nói lời gì với Tư Đồ Linh và “Bách Diệp Thần Cái”, buông tay Tư Đồ Linh ra nhún mình nhảy lên mái, vừa kịp thấy một dạ hành nhân lom khom trên đó.

Dạ hành nhân thấy có người vội lao đi, tay còn kịp phóng Tạ Vũ Diệp một mũi ám khí.

Tạ Vũ Diệp không muốn đấu với người kia mà định bắt sống nên lách người đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi ám khí rồi truy theo.

Dạ hành nhân khinh công tỏ ra không kém, nhảy xuống khỏi mái nhà bằng mình chạy ra xa mấy chục trượng, đột nhiên phát ra một tràng tiếng hú rồi lao qua tường viện.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Hiên nhiên tên này báo động cho bọn Đồng Cơ Minh... ở trong phòng. Cứu người là khẩn, bắt được mấy tên phản bội kia thì lo gì tên này chạy thoát?

Nghĩ thế chàng không đuổi nữa, quay trở về phòng.

Trước sân, Bách Diệp Thần Cái. Doãn Kế Duy đang đấu với Đồng Cơ Minh và Lôi Minh Tử.

Tạ Vũ Diệp thấy hai tên tiêu sư không phải là đối thủ của lão ca ca nên không cần để tâm đến nữa, tiến vào cửa phòng, thấy Tư Đồ Linh cầm kiếm đứng giữa phòng, cách đó hai bước, Điền Chính Danh và một tên hắc ý hán tử đều cầm binh khí, Điền Chính Danh cầm thanh đao sáng loáng dí tới hậu tâm Tư Đồ Khang, còn tên hắc ý tử chỉ mũi kiếm vào yết hầu lão Tổng tiêu đầu!

Điền Chính Danh cất giọng thâm trầm nói :

- Linh muội! Nếu muội tiến thêm một bước nữa thì đừng trách đại ca hạ thủ vô tình với lệnh tôn! Muốn giữ tính mạng cho Tổng tiêu đầu, muội hãy lùi lại đi!

Tư Đồ Linh vô cùng bối rối, không biết nên tiến hay nghe lời đối phương lùi lại?

Đúng là tiến thoái lưỡng nan!

Tạ Vũ Diệp đứng ngoài cửa không dám vào, dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Tư Đồ Linh :

- Linh muội! Hãy lùi lại để chúng đi!

Tư Đồ Linh liếc mắt nhìn ra, thấy Tạ Vũ Diệp đứng ngoài cửa liền nói :

- Thôi được! Để các người đi vậy!

Nói xong lùi lại góc phòng.

Điền Chính Danh cười hắc hắc nói :

- Linh muội quả là biết thức thời! Tiểu huynh xin đa tạ!

Nói xong một tay vẫn dí đao vào hậu tâm Tư Đồ Khang, tay kia nhắc bổng cả chiếc ghế mà lão Tổng tiêu đầu bị trói chặt trên đó, hướng ra cửa.

Tên hắc ý hán tử tỏ ra cũng rất cơ cảnh, vừa bước giật lùi nhưng lưỡi kiếm vẫn không rời khỏi cổ họng Tư Đồ Khang.

Tạ Vũ Diệp bẻ đôi mũi ám khí bắt được cũng dạ hành nhân ở hai tay, dùng “Truyền âm nhập mật” nói vào tai Tư Đồ Linh :

- Linh muội hãy nói chuyện với hắc đi!

Tư Đồ Linh nghe lời nói với Điền Chính Danh :

- Điền Tổng quản! Gia phụ bấy nhiêu năm sống với người chí tình chí nghĩa.

Hy vọng người không làm hại đến lão nhân gia...

Điền Chính Danh đáp :

- Linh muội cứ yên tâm, đại ca không phải là hạng người vong ân bội nghĩa đâu!

Hắn nói chưa xong câu thì rú lên một tiếng ngã phịch xuống như bị hàng lăn đi mấy vòng!

Nguyên do là Tạ Vũ Diệp dùng hai nửa mũi ám khí, vận “Tử Phủ thần công” tới mười thành công lực phân biệt phi tới Điền Chính Danh và tên hắc ý hán tử.

Nửa cây “Tang Môn đinh” thứ nhất bắn tới giữa thanh đao của Điền Chính Danh.

Chỉ nghe “Choang” một tiếng, thanh đao bị gãy đôi, nửa chuôi trong tay Điền Chính Danh cũng bị bắn đi, lòng bàn tay tóe máu. Lực đao mạnh đến nỗi làm tên Tổng quản ngã vật xuống, đầu va vào cạnh bàn đau buốt, vừa lăn vừa la lên ăng ẳng.

Tên hắc ý hán tử còn thảm hơn, bị nửa mũi “Tang Môn đinh” bắn trúng làm khuỷu tay phải vỡ nát rủ ngay xuống, thanh kiếm rơi “Koong” xuống đất, máu từ khuỷu tay tuôn ra như suối rú lên một tiếng ngã sấp mặt xuống đất.

Điền Chính Danh ngã xuống, chiếc ghế trói Tư Đồ Khang rời khỏi tay hắn lật nghiêng đổ xuống, vì bị trói chặt nên lão Tổng tiêu đầu không thể đứng lên được ngã theo chiếc ghế.

Chính lúc ấy một người từ ngoài cửa lướt vào đỡ lấy chiếc ghế đặt dựng lên.

Người đó không phải ai khác, chính là Tạ Vũ Diệp!

Tư Đồ Khang tựa hồ như chưa thể tin ngay vào mắt mình, chớp chớp mắt hỏi :

- Tạ... đại hiệp... đó sao?

Tạ Vũ Diệp chấp tay đáp :

- Vâng! Vãn bối xin kiến lễ Tư Đồ tổng tiêu đầu!

Nói xong phát tay điểm ra mấy chỉ làm mấy sợi dây trói đứt tung xong nhằm Điền Chính Danh đang nằm lẫn lộn điểm xuống mấy huyết đạo “Thiên Phủ”, “Thanh Tuyền” và “Thanh Linh” trên người hắn.

Trong lúc đó, Tư Đồ Linh đã lao tới tên hắc y hán tử chém xuống một kiếm!

Tên này không kịp kêu lên một tiếng, đầu bị chém đứt phăng bắn tới góc phòng.

Cùng lúc ấy một người lướt vào phòng.

Tạ Vũ Diệp nhận ra người đó là “Bách Diệp Thần Cái” liền hỏi :

- Lão ca ca! Giải quyết xong hai tên phản tặc kia rồi chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” cười to nói :

- Bây giờ hồn chúng đã về tới Thập điện rồi!

Lão bữu môi khinh khỉnh nói tiếp :

- Chút võ công mặt hạn như thế mà dám đến “Tứ Hải võ hội” gây chuyện!

Vì trong phòng chật chội, hơn nữa “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy người đầy bụi đất nên Tư Đồ Khang không nhận ra, thấy lão tóc trắng, xem ra còn lớn tuổi hơn mình, ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Không biết vị này là ai mà Tạ Vũ Diệp xưng huynh gọi đệ như thế?

Tạ Vũ Diệp chấp tay hướng sang Tư Đồ Khang cúi mình nói :

- Vãn bối đến trễ một bước để lão tiền bối phải chịu khổ, thật là đắc tội!

Tư Đồ Khang vội rời khỏi ghế, nắm lấy hai tay Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ thiếu hiệp sao lại nói thế? Lão phu được thiếu hiệp hai lần xuất thủ cứu mạng, nếu không hồn quy địa phủ từ lâu! Đại ân cứu mạng, xin nguyện ghi khắc không bây giờ dám quên!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Hành hiệp trọng nghĩa là bổn phận của mọi võ sĩ, nói gì đến chữ “ân”?

Tư Đồ Khang hỏi :

- Làm sao Tạ thiếu hiệp biết “Tứ Hải võ hội” sinh biến mà tới cứu?

Tạ Vũ Diệp kể lại chuyện xảy ra ở Lãnh Vân bang.

Tư Đồ Linh thấy phụ thân và Diệp ca ca quần lấy nhau nói chuyện như thế liền chỉ “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Cha! Quý khách còn đứng kia kìa!

Tư Đồ Khang vội hướng sang “Bách Diệp Thần Cái” chấp tay nói :

- Lão ca thứ lỗi! Lão hủ gặp lại Tạ thiếu hiệp cao hứng quá nên sinh ra hồ đồ, xin mời lão ca ngồi xuống đi! Linh nhi mau gọi chúng dọn tiệc nhanh lên!

Tư Đồ Linh “Dạ” một tiếng chạy ra ngoài cất đặt gia nhân chuẩn bị yến tiệc đãi khách xong quay vào phòng.

Lúc ấy Tạ Vũ Diệp đã giới thiệu lão ca với Tư Đồ Khang, Tư Đồ Linh thấy mọi người đã an tọa cũng ngồi sang bên cạnh phụ thân.

Tư Đồ Khang nói :

- Doãn bang chủ! Đã lâu mới gặp lại! Dường như Bang chủ càng lâu càng trẻ ra làm Tư Đồ mỗ không nhận ra ngay.

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Đó là Tư Đồ tổng tiêu đầu gặp thấy Diệp lão đệ nên thích quá mà mắt hoa đi đó thôi! Hô hô hô...

Tư Đồ Linh sợ “Bách Diệp Thần Cái” lại bày chuyện trêu chọc mình vội nói :

- Lão ca ca chắc đã đói bụng tốt! Tư Đồ Linh mang bình rượu uống trước đỡ nha!

Tư Đồ Khang cũng sốt nói :

- Nha đầu! Làm sao người dám xưng hô với Doãn bang chủ ngang tàng như vậy?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Tư Đồ tổng tiêu đầu! Chúng ta vốn đã kết làm bằng hữu vong niên mà! Hô hô hô hô...

Tư Đồ Khang biết “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy là người hào sảng, trọng nghĩa khí mà coi thường danh phận, bất cứ lão thiếu gì cũng có thể xưng huynh gọi đệ, vậy nên ngoài đệ tử Cái bang ra, có rất nhiều bằng hữu trong giang hồ. Thế nhưng vị Bang chủ đức cao vọng trọng này kết làm bằng hữu vong niên với Tạ thiếu hiệp và nhi nữ mình lúc nào thì lão không biết, rất muốn biết nhưng không tiện hỏi.

Bấy giờ trời đã sáng, Tư Đồ Khang mời khách lên đại sảnh ngồi nói chuyện, chẳng bao lâu thì tiệc yến cũng được dọn lên.

Trong tiệc rượu, “Bách Diệp Thần Cái” kể lại cho Tư Đồ Khang nghe đầu đuôi việc Tạ Vũ Diệp cứu mình ra khỏi “Ngọc Châu động” và chữa lành độc thương, việc hai người đi tìm Lăng Vô Linh, tình cờ tới dự lễ thọ của “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn ở “Đan Tâm trại”, Tạ Vũ Diệp xuất thần lực cứu Thiệu Phong Các và Huệ Phi đại sư, đánh trọng thương Xuân Phong đạo nhân và Ô Tư Kính, cứu thiên hạ võ lâm thoát khỏi kiếp nạn, sau đó hai người tới Lãnh Vân bang vừa cứu thoát Tư Đồ Linh khỏi tay Nam Trung Minh...

Tư Đồ Khang càng nghe càng tỏ ra phấn chấn, trong lòng càng thán phục Tạ Vũ Diệp.

Chờ “Bách Diệp Thần Cái” kể xong, Tạ Vũ Diệp thừa cơ hỏi :

- Lão tiền bối! Những biến cố vừa xảy ra rốt cuộc là chuyện gì vậy? Lão tiền bối có thể kể lại chi tiết không?

Tư Đồ Khang mặt chợt sa sầm, thở dài nói :

- À! Chuyện kể ra thì dài, thiếu hiệp muốn biết rõ thì phải nghe lão hủ kể từ đầu mới được!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Vãn bối nguyên xin nghe tường tận.

Tư Đồ Khang nhấp một hớp rượu rồi kể lại chuyện ngày xưa...

Nguyên mấy năm trước, Tư Đồ Khang có chuyến bảo tiêu tới Cửu Giang, dọc đường gặp mấy người đang vây công một thanh niên y phục rách rưới.

Lòng trọng nghĩa nổi lên, Tư Đồ Khang xuất đao đánh bọn người kia, cứu được thanh niên y phục rách rưới kia.

Thanh niên đó chính là Điền Chính Danh. Hắn là người Thương Khâu ở Hà Nam nhưng ở đó đã không còn người thân thích, lưu lạc đến Cửu Giang vẫn không nơi nương tựa.

Tư Đồ Khang cảm cảnh thương tình nhận Điền Chính Danh vào “Tứ Hải tiêu cục”, dạy võ công gia truyền cho.

Điền Chính Danh có thiên bẩm võ học lại thông tuệ hơn người nên tiến bộ rất nhanh, sau mấy năm thì lĩnh hội cơ bản được võ công của Tư Đồ tổng tiêu đầu. Hắn trở thành nhân vật thứ hai trong tiêu cục, gặp những chuyện tiêu đơn giản, Tư Đồ Khang thường giao cho Điền Chính Danh phụ trách, hắn tỏ ra là người trung thành với Tổng tiêu đầu và rất có năng lực.

Tư Đồ Khang vẫn coi Điền Chính Danh như con cháu trong nhà. Vì không có nhi tử chỉ sinh được một nhi nữ độc nhất nên vị Tổng tiêu đầu có ý chọn Điền Chính Danh làm rể, vừa là đệ tử, vừa là nữ tế, Điền Chính Danh lại không người thân thích nên lão nhắm cho hắn kế thừa hương hỏa của Tư Đồ gia. Hiềm vì Tư Đồ Linh chấp ý chưa chịu nên cuộc hôn nhân tạm thời hoãn lại chờ Tư Đồ Linh hồi tâm chuyển ý.

Thực ra Tư Đồ Linh cũng hiểu ý phụ thân, vì đây là hôn nhân đại sự, không chỉ quan hệ đến bản thân mình mà còn quan hệ đến cả Tư Đồ gia nên nàng chú ý theo dõi Điền Chính Danh, nhận ra vị sư huynh này không thực thà, có nhiều lần dối trá, sống không thật bụng lại hay xúc xiểm gây mất đoàn kết với ý đồ mưu lợi cá nhân.

Sau khi nghe nhi nữ trình bày tính cách Điền Chính Danh, Tư Đồ Khang tuy có phần thất vọng nhưng cũng từ bỏ ý đồ chọn Điền Chính Danh làm nữ tể và đối với hắn có phần thận trọng hơn.

Nghe kể tới đó, Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Chuyến đi vừa rồi của Linh muội, lão tiên bối có nói cho Điền Chính Danh biết không?

Tư Đồ Khang lắc đầu đáp :

- Không. Sau khi nghe Linh nhi nhận xét về tính cách Điền Chính Danh, lão hủ không tin tưởng hắn như trước nữa.

Tạ Vũ Diệp trầm ngâm nói :

- Vậy thì đúng rồi!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười nói :

- Thì chính miệng Điền Chính Danh vừa rồi đã nói rõ Tư Đồ cô nương thành thân với Nam Trung Minh, còn gì mà không đúng nữa? Nhưng theo lão đệ người thấy thì Cự Linh giáo có ý đồ gì với “Tứ Hải võ hội” ?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Lão ca ca! Sau khi mưu đồ của Cự Linh giáo ở “Đan Tâm trại” bị thất bại, chúng tập trung lực lượng về đây. Tên dạ hành nhân vừa rồi xuất hiện trên nóc nhà lên tiếng cảnh báo bọn Điền Chính Danh đã chứng minh điều đó. Bên ngoài có cao thủ khinh công cao tuyệt, bên trong có bọn nội gián, “Tứ Hải võ hội” còn làm sao mà thoát khỏi tay chúng được?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Vậy theo lão đệ, vì sao “Tứ Hải võ hội” của Tư Đồ tổng tiêu đầu được Cự Linh giáo trọng thị như thế?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vì trước đây “Tứ Hải tiêu cục” rất lừng danh trong thiên hạ. Giang hồ bắc lục tỉnh nam thất tỉnh đều có quan hệ với Tư Đồ lão tiên bối, bây giờ “Tứ Hải võ hội” lại đóng ở Hán Khẩu, yết khẩu của cả hai trục chính giao thông thủy bộ, càng có ảnh hưởng đối với thiên hạ võ lâm. Điền Chính Danh là nhân vật thâm trầm, làm sao không biết nếu Cự Linh giáo khống chế được “Tứ Hải võ hội” thì uy thế của chúng sẽ lớn hơn rất nhiều?

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Tư Đồ tổng tiêu đầu định xử trí Điền Chính Danh thế nào?

Tư Đồ Khang đáp :

- Tạm thời giam hắn vào địa lao rồi xử trí sau.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Chúng ta nên tra vấn hắn một chút đã!

Mọi người ăn uống thêm một lúc nữa rồi cùng nhau lui vào căn phòng ở hậu sảnh, nơi Điền Chính Danh đã bị điểm huyết đạo và Tư Đồ Khang bố trí người canh gác.

Tên này khoảng hăm tám hăm chín tuổi, khá anh nhi tuấn tú, chỉ tiếc là đôi mắt quá nhỏ và làn môi mỏng dính, tướng người nham hiểm.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Điền Chính Danh! Vì sao ngươi muốn bắt sống Tư Đồ hội chủ?

Điền Chính Danh nín lặng không đáp.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi tiếp :

- Tư Đồ hội chủ đối với người vừa có ân, vừa trọn tình trọn nghĩa như thế, vì lý do gì mà người rắp tâm phản bội?

Điền Chính Danh vẫn lặng thinh.

Tư Đồ Khang còn hỏi thêm mấy câu, nhưng bất luận là ai, hắn chỉ nhìn đối phương bằng ánh mắt lạnh lùng mà không thềm nói một câu.

Tạ Vũ Diệp tức giận quát lên :

- Quân phản trắc! Đồ vong ân bội nghĩa! Để xem người là thứ anh hùng hảo hán gì?

Nói xong thi triển thủ pháp “Nhất Chỉ Sư Hồn” điểm xuống một chỉ.

“Nhất Chỉ Sư Hồn” vừa xuất, Điền Chính Danh lập tức cảm thấy khí huyết nghịch lưu, máu dồn ngược lên đầu, lục phủ ngũ tạng đau như bị kim châm, ngay cả cốt tủy cũng giống như bị hàng trăm con kiến chui vào cắn rĩa!

“Nhất Chỉ Sư Hồn” là công phu đặc biệt mà “Bất Quần Tán Nhân” dùng để trừng trị bọn khỉ, làm sao mà người chịu đựng nổi?

Những giọt mồ hôi trán to bằng hạt đậu túa ra hòa lẫn máu, Điền Chính Danh cắn răng lặn lội rên rỉ một lúc rồi chịu khuất phục, vừa thở hổn hển vừa nói :

- Tại hạ... xin... nói...

Tạ Vũ Diệp liền đánh ra một chưởng, giải cấm chế cho Điền Chính Danh, dừng đầu hắn ngồi lên, bưng cho hắn một bát nước, lạnh lùng nói :

- Uống đi! Nếu không muốn đau đớn như vừa rồi thì hãy khai cho thật! Đối với hạng người bất nghĩa như người, Tạ某的 không lưu tình đâu!

Điền Chính Danh uống ừng ực xong bát nước rồi bắt đầu kể, không dám giấu diếm một chi tiết nào.

11. Đệ Đệ Hóa Thân

Điền Chính Danh thực danh là Vuư Đạt Nham, từ lúc mười lăm tuổi đã được Đông Diện miếu chủ thu làm môn hạ, đến hai mươi tuổi đã thu được một số thành tựu.

Gần mười năm trước Vuư Đạt Nham theo sư phụ Đông Diện miếu chủ và bọn lâu la của hắn xông pha giang hồ.

Lúc đó Cự Linh giáo chỉ mới là môn phái bán công khai, chưa có hành động nào trắng trợn và hung hãn như hiện nay mà chỉ nằm trong phạm vi ngấm ngầm giết người cướp hàng mà thôi.

“Tứ Hải tiêu cục” tuy không phải là môn phái nào trong giang hồ nhưng cũng là một tổ chức nằm trong võ lâm, lại nằm ở địa bàn quan trọng nên được Cự Linh giáo nhòm ngó đã lâu.

Chúng nhắm vào “Tứ Hải tiêu cục” là có hai lẽ, thứ nhất là tài sản khổng lồ của tiêu cục này, thứ hai là vị trí của “Tứ Hải tiêu cục” rất thuận tiện để liên lạc với các môn phái ở vùng Giang Nam, đồng thời giám sát các môn phái đối địch khác.

Chính vì “Tứ Hải tiêu cục” có tầm quan trọng như thế nên những người lãnh đạo Cự Linh giáo thấy cần tuyển người có năng lực đưa vào tiềm phục trong “Tứ Hải tiêu cục” để làm nội ứng.

Theo sự chỉ đạo của Đông Diện miếu chủ, Vuư Đạt Nham đổi tên thành Điền Chính Danh, bộ dạng thô tháo và cuộc đấu vô vọng của hắn ở Cửu Giang chẳng qua là “khổ nhục kế” của Đông Diện miếu chủ vạch ra. Và “Thần Đạo” Tư Đồ Khang đã mắc lừa rước sói về nhà nhận Điền Chính Danh vào “Tứ Hải tiêu cục”.

Hắn tìm cách gây được sự tín nhiệm của Tổng tiêu đầu Tư Đồ Khang, và nhanh chóng đạt được mục đích.

Không ngờ Tư Đồ Linh là người thông minh, tinh tế đã nghi ngờ bản chất gian xảo của tên gian tế này.

Thế nhưng sự đời là một chuỗi việc ngẫu nhiên mà không ai lường trước được, hay như người ta nói “mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”. Việc cướp chuyển ám tiêu trị giá hai mươi vạn lạng bạc đến kinh sư là hoàn toàn do Điền Chính Danh chỉ đạo và thực hiện. Nếu như tình cờ không có Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh bắt gặp cuộc đấu ở Hắc Thạch Lĩnh và xuất lực tương trợ thì Điền Chính Danh đã hoàn thành việc cướp tiêu đến một trăm lần! Theo kế hoạch đó thì ngoài Điền Chính Danh và hai tiêu sư khác là Đồng Cơ Minh và Lôi Minh Tử là tay chân thân tín của hắn, Tổng tiêu đầu “Thần Dao” Tư Đồ Khang, tên đánh xe và một vài tiêu sư còn lại sẽ gặp “họa nạn” trong chuyến cướp tiêu này, kết quả sẽ là Điền Chính Danh sẽ nghiễm nhiên trở thành chủ nhân của “Tứ Hải tiêu cục”.

Thế nhưng trời không chịu ý kẻ gian. Tạ Vũ Diệp đã xuất hiện đúng lúc, giết chết bốn cao thủ của Cự Linh giáo trong “Hoàng Thước đường” và sau đó cũng chính Tạ Vũ Diệp đã phát hiện ra việc Điền Chính Danh dùng trà đầu độc tại Hồng Danh Phủ, giết thêm bốn tên khác của “Cấp Cứu đường” làm phá sản toàn bộ kế hoạch của tên gian tế.

Việc tám cao thủ của hai đường dư sức thu thập mười vị Tổng tiêu đầu mà phải bỏ mạng dưới tay hai thiếu niên miệng còn hôi sữa làm cho Điền Chính Danh vừa tức giận vừa kinh hoàng.

Sau khi “Tứ Hải tiêu cục” đóng cửa, Tư Đồ Khang chuyển cơ nghiệp đến Hán Khẩu mở “Tứ Hải vô hội”, Điền Chính Danh đã trực tiếp gặp Đông Diện miêu chủ bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Hắn điều tra biết được tin Tư Đồ Linh cải thành nam trang đến “Đan Tâm trại”, lập tức báo tin cho Đông Diện miêu chủ.

Một kế hoạch tiếp theo nhanh chóng được triển khai, còn tinh vi và chắc ăn hơn trước...

Nào ngờ cả kế hoạch tưởng chừng hoàn toàn chắc ăn này cũng bị Tạ Vũ Diệp phá hoại!

Chiều qua Điền Chính Danh nhận được tin hỏa tốc do người báo đến là kế hoạch ở Lãnh Vân bang không được hoàn thành trót lọt, Đông Diện miêu chủ chỉ thị cho hắn nhanh chóng thực hiện nước cờ cuối cùng, nhưng cả việc bắt sống Tư Đồ Khang đem về Tổng đàn Cự Linh giáo để khống chế Tạ Vũ Diệp cũng không thực hiện nổi...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Kế hoạch ở Lãnh Vân bang bị thất bại, Nam Trung Minh, Tề Khắc Tuấn và mấy tên Diêm Lục, Đồng Tùng bị giết đã năm sáu ngày, làm sao cho tới hôm qua người mới nhận được tin?

Điền Chính Danh lắc đầu đáp :

- Cái đó tại hạ không rõ... Có lẽ Tổng đàn thấy lâu mà Tề chấp sự không có tin tức gì nên mới cho người điều tra...

Tạ Vũ Diệp lại hỏi :

- Người báo tin là ai?

Điền Chính Danh lắc đầu đáp :

- Không biết... Người đó gọi là “tín sứ”, hành động rất thần bí. Ngay cả khi còn ở Cự Linh giáo, tại hạ cũng chưa khi nào gặp người đó... chỉ biết hắn có ngoại hiệu là “Quỷ Hình Tử”, phụ trách toàn bộ mạng lưới thông tin của Cự Linh giáo... Trong bốn giáo, ngoài Giáo chủ và mấy vị Tổng hộ pháp, không ai được biết bản lai chân diện “Quỷ Hình Tử”.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Phương thức truyền và nhận tin tức thế nào?

Điền Chính Danh đáp :

- Tin khẩn thì năm ngày, tin thường thì mười ngày, những người đang thực hiện nhiệm vụ quan trọng phải đến một trong hai địa điểm để nhận tin theo quy định của “Quỷ Hình Tử”.

- Hai địa điểm nào?

- Một là Quy Sơn, hai là Hoàng Hạc lâu ở Hán Dương.

Tạ Vũ Diệp hỏi tiếp :

- Lần này bắt Tư Đồ hội chủ xong, các người dự định sẽ xử trí thế nào?

Điền Chính Danh đáp :

- Theo chỉ thị, lập tức giải Tư Đồ hội chủ đến Quy Sơn, ở đó sẽ nhanh chóng có người đến tiếp dẫn đưa về Tổng đàn.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Vậy thì tốt! Chúng ta cứ làm như không xảy ra sự cố gì mà giải Tư Đồ hội chủ đến Quy Sơn!

Điền Chính Danh sợ hãi nói :

- Tạ thiếu hiệp! Không được đâu!

- Tạ Vũ Diệp cười nhạt hỏi :

- Thế nào? Người còn muốn giở trò gì nữa?

Điền Chính Danh quỳ xuống nói :

- Tại hạ không dám! Thực sự “Quỷ Hình Tử” là người hết sức ranh ma quỷ quái, một khi hắn biết phát sinh sự cố là lập tức cắt đứt liên lạc ngay, nếu chúng ta tới đó nhất định gặp phải độc thủ!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Nhưng tại hạ hóa trang thành Đồng Cơ Minh hoặc Lôi Minh Tử kia mà?

Điền Chính Danh lắc đầu :

- Chỉ e “Quỷ Hình Tử” đã biết rõ biến cố xảy ra ở đây rồi!

Tạ Vũ Diệp nhớ lại tên dạ hành nhân đã lọt lưới, nghĩ thầm :

- Hắn nói không sai! Cự Linh giáo có nhiều nhân vật khinh công cự phách như thế... Dạ hành nhân chắc đã báo tin cho “Quỷ Hình Tử” biết rồi...

Nghĩ thế, chàng nhìn Tư Đồ Khang và “Bách Diệp Thần Cái”, khẽ gật đầu.

“Bách Diệp Thần Cái” hiểu ý, gật đầu đáp lại.

Tạ Vũ Diệp bắt thần vung tay điểm tới người Điền Chính Danh mấy chỉ làm tên này ngã lộn ra, rên rĩ một lúc rồi chống ta ngồi thẳng lên, mặt ngậy ra nhìn Tạ Vũ Diệp.

Chàng trầm giọng nói :

- Với hành vi của ngươi, tội đáng xử tử. Nhưng niệm tình vừa rồi đã khai báo thành khẩn nên ta chỉ phế võ công mà tha chết cho ngươi. Sau này hãy tu chỉnh làm người, đừng theo tặc đảng Cự Linh giáo gây tội ác với võ lâm nữa!

Điền Chính Danh nặng nề đứng lên, cúi đầu nói :

- Đa tạ Tạ đại hiệp và chư vị anh hùng đã hạ thủ lưu tình!

Nói xong lùi thủi bước ra cửa.

Tạ Vũ Diệp nhìn theo hắn một lúc, chợt nhớ đến một chuyện thấp giọng nói với Tư Đồ Khang và Doãn Kế Duy mấy câu rồi lướt ra cửa.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cũng lao theo.

Khi Tạ Vũ Diệp đến còn cách Điền Chính Danh bốn năm bước thì chợt nghe “Vút” một tiếng, một mũi “Tang Môn đinh” phóng thẳng tới yết hầu Điền Chính Danh!

Lúc này Điền Chính Danh đã bị phé võ công, làm sao mà tránh được mũi ám khí phóng đi với tốc độ kinh nhân như thế?

Tạ Vũ Diệp lao tới phát tay, cuốn mũi ám khí đi.

Cùng lúc phát tay cuốn rơi ám khí, tay trái Tạ Vũ Diệp nhằm một nhân ảnh thấp thoáng lao về phía tường viện vận “Nhất chỉ thần công” điểm tới một chỉ.

Người kia rú lên đau đớn, ngã lặn xuống chân tường đại sảnh.

Tạ Vũ Diệp lao tới, thấy đó là một hắc y hán tử, hắc bị điểm trúng Ma huyết mà ngất đi.

Tạ Vũ Diệp tìm trong túi hắc lấy ra một mảnh giấy trong đó có ghi một số tên người liên giải Ma huyết cho hắc y hán tử tỉnh lại hỏi :

- Nói mau, người tên là gì?

Tên hắc y hán tử mặt tái xanh như tàu lá, run giọng đáp :

- Tiểu... nhân là... Hạ Sơn Thảo...

Tạ Vũ Diệp đưa mảnh giấy ra trước mặt hắc hỏi :

- Đây là danh sách gì?

Hạ Sơn Thảo mặt càng nám ngất, cúi mặt xuống không đáp.

Bấy giờ Điền Chính Danh đã bỏ đi, Tư Đồ Khang và Tư Đồ Linh từ trong phòng chạy ra nghe “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy kể lại việc Điền Chính Danh vừa được Tạ Vũ Diệp cứu thoát khỏi hiểm họa ngàn cân treo sợi tóc.

Tạ Vũ Diệp điểm mấy huyết phé võ công Hạ Sơn Thảo kéo hắc đứng lên quay lại chỗ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và cha con Tư Đồ Linh đang nói chuyện trao mảnh giấy cho Tư Đồ Khang, chờ lão đọc lướt qua xong hỏi :

- Tư Đồ hội chủ! Trong số đó có người nào của quý Hội không?

Tư Đồ Khang thở dài đáp :

- Tất cả đều là người trong bốn Hội!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Hội chủ định xử lý thế nào?

Tư Đồ Khang đáp :

- Lão hủ sẽ triệu tập tất cả võ sĩ lại ngay bây giờ, việc này phiền Tạ thiếu hiệp xử lý giúp được không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Vậy thì Hội chủ triệu tập chúng ngay đi!

Nửa canh giờ sau, tất cả võ sĩ “Tứ Hải võ hội” đã được tập trung lại ngay trước tiền sảnh.

Tư Đồ Khang, Tư Đồ Linh, Tạ Vũ Diệp và “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cùng với Hạ Sơn Thảo đứng riêng ra trước đám đông.

Tạ Vũ Diệp chấp tay hướng tới đám đông, cao giọng nói :

- Các vị võ sĩ! Tại hạ là Tạ Vũ Diệp, vừa rồi Điền Chính Danh cùng với mấy tên khác do Cự Linh giáo bố trí ẩn phục ở đây từ trước tiến hành mưu hại Tư Đồ hội chủ. Hiện tại kẻ chủ mưu đã bị phé võ công và bị đuổi khỏi “Tứ Hải võ hội”. Còn những tên đồng mưu với hắc đều bị tiêu diệt. Tuy nhiên hiện vẫn còn một số huynh đệ ở đây bị Điền Chính Danh lừa dối và xúi giục đã từng đi theo hắc, gia nhập tặc đản Cự Linh giáo. Tại hạ xin những vị đó đứng tách ra, quyết không ai bị hại đâu!

Tư Đồ Khang cao giọng nói :

- Mọi người nghe đây! Vị đang nói là Tạ Vũ Diệp đại hiệp, người vừa được đại biểu các môn phái toàn võ lâm đề cử làm Thống lĩnh quần hùng trong chiến dịch tiêu diệt Cự Linh giáo để bảo đảm an ninh cho thiên hạ võ lâm.

Lão lại chỉ sang “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy giới thiệu tiếp :

- Còn đây là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đại hiệp, đương nhiệm Bang chủ Cái bang.

Lại chỉ tới Hạ Sơn Thảo tiếp giọng :

Vừa rồi lão phu được hai vị đại hiệp võ công cái thế xuất đỉnh lực trợ giúp nên tiêu diệt được bọn tặc nhân của Cự Linh giáo ẩn phục ở đây, bảo vệ được “Tứ Hải võ hội”. Tên cầm đầu Điền Chính Danh đã gây nên nhiều tội ác với bốn Hội vẫn được Tạ đại hiệp khoan dung đại lượng, tha cho khỏi chết. Thế mà vừa rồi Điền Chính Danh còn bị Hạ Sơn Thảo, một tên đồng bọn của hắn cũng là người do Cự Linh giáo ẩn phục ở đây xuất thủ định giết chết, nhờ tạ đại hiệp xuất thủ cứu cho mới toàn mạng, còn Hạ Sơn Thảo đã bị phế võ công tới đây.

Bây giờ trong số các người ai lơ theo Điền Chính Danh, Hạ Sơn Thảo thì hãy đứng riêng ra. Tạ đại hiệp đã tuyên bố là sẽ tha chết, chỉ cần các người biết hối cải không theo Cự Linh giáo nữa là được!

Lão vừa nói xong thì từ đám đông có bốn người run rẩy bước tách ra khỏi hàng, chính là bốn tên nằm trong danh sách trong túi của Hạ Sơn Thảo mà Tạ Vũ Diệp vừa tìm thấy.

Tư Đồ Khang điểm phế võ công của bốn tên xong, nhìn Hạ Sơn Thảo nói :

- Người phản bội lão phu, tội đáng chết, thế mà chỉ vì Điền Chính Danh khai ra sự thực lại còn muốn giết người diệt khẩu, chứng tỏ người không muốn hối cải, để làm gì?

Nói xong đánh ra một chưởng!

Hạ Sơn Thảo đã bị phế võ công, không tránh được, bị chưởng lực đánh giập tâm phế, thất khiếu trào máu, gục xuống chết tươi!

Giết Hạ Sơn Thảo xong, Tư Đồ Khang công bố tội trạng của bọn Điền Chính Danh, Đồng Cơ Minh và Lôi Minh Tử, sau đó tuyên bố giải tán, để mọi người trở về sinh hoạt như cũ, riêng bốn tên theo Điền Chính Danh và Hạ Sơn Thảo bị phế võ công thì trục xuất khỏi môn đàn lập tức đuổi khỏi “Tứ Hải võ hội”.

Những ngày sau đó, “Thần Đạo” Tư Đồ Khang kiên quyết giữ Tạ Vũ Diệp và “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy ở lại “Tứ Hải võ hội” làm khách. Vị Hội chủ ngày nào cũng cho mở tiệc rượu với Bang chủ Cái bang, còn Tư Đồ Linh thì thường mời Tạ Vũ Diệp cùng đi chơi với mình, tình cảm giữa đôi nam nữ được cả lão hóa tử và vị chủ nhân “Tứ Hải võ hội” vun đắp nên ngày càng thắm thiết.

Hôm ấy Tư Đồ Linh dẫn Tạ Vũ Diệp đến khu vực võ trường tham quan.

Nhìn giá binh khí để ở võ trường, Tư Đồ Linh chợt hỏi :

- Vũ Diệp ca ca dùng binh khí gì mà tiểu muội không thấy huynh đeo binh khí bao giờ cả?

Tạ Vũ Diệp lấy thanh nhuyễn kiếm cuộn ở thắt lưng ra cười nói :

- Trước khi hạ sơn, sư phụ tặng tiểu huynh thanh kiếm này, nhưng vì ít khi dùng nên muội không thấy.

Tư Đồ Linh nói :

- Vậy nhất định kiếm thuật của Vũ Diệp ca ca rất tinh diệu! Ca ca biểu diễn cho tiểu muội xem mấy đường đi!

Tạ Vũ Diệp cũng cảm thấy cao hứng, liền thi triển “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” biểu diễn mấy chiêu.

Kỳ chiêu vừa xuất, kiếm khí đã phát ra ràn rạt như đông bão...

Tư Đồ Linh kinh hãi kêu lên :

- Kiếm pháp gì mà lợi hại ghê thế? Vũ Diệp ca ca hãy dạy cho tiểu muội đi!

Tạ Vũ Diệp lắc đầu nói :

- Kiếm pháp này muội chưa thể học được...

Tư Đồ Linh ngạc nhiên nhìn chàng hỏi :

- Vì sao?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vì... muốn học kiếm pháp này, trước hết vẫn phải luyện thành “Ngô Dương thần khí”...

Tư Đồ Linh nói :

- Nếu vậy Vũ Diệp ca ca tập cho tiểu muội luyện “Ngô Dương thần khí”...

Tạ Vũ Diệp vẫn lắc đầu :

- Nói thật... muốn luyện “Ngô Dương thần khí”... thì phải có công lực rất cao...

Tư Đồ Linh phụng phịu :

- Vũ Diệp ca ca chỉ lớn hơn muội vài tuổi, làm sao huynh luyện thành cả “Ngô Dương thần khí”... lần triển “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” mà muội thì không thể?

Tạ Vũ Diệp đành kể lại đầu đuôi sự tình việc mình may mắn gặp kỳ duyên được nội đan của Thiên niên mãng xà nên công lực tăng tiến vượt bậc, nhờ thế mới luyện được “Ngô Dương thần khí”...

Tư Đồ Linh rầu rĩ hỏi :

- Vậy tiểu muội làm thế nào mà học được võ công của Vũ Diệp ca ca ?

Chẳng lẽ...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Bây giờ tiểu huynh sẽ dạy cho muội luyện “Tử Phủ thần công”, sau đó tìm khi nào tìm được Lăng đệ đệ, tiểu huynh sẽ nói với Lăng đệ đệ truyền kiếm pháp cho muội...

Tư Đồ Linh hỏi :

- Vì sao muội phải học kiếm pháp của Vô Linh ca?

Tư Đồ Linh đáp :

- Bởi vì kinh phong của Lăng đệ đệ rất tinh tế, không cần dùng đến nội lực nhiều nhưng uy lực rất lớn. Kiếm pháp đó theo tiểu huynh thì rất hợp với nữ nhân...

Tư Đồ Linh nhún mày hỏi :

- Vì sao Lăng Vô Linh là nam nhân mà học loại kiếm pháp đó?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu đáp :

- Cái đó thì ta không biết... có lẽ vì sự phụ của Lăng đệ đệ là một vị Thần ni...

Tư Đồ Linh hỏi :

- Vũ Diệp ca ca, Gia phụ cũng quý mến Vô Linh ca như huynh vậy... thế mà muội không biết sự phụ của huynh ấy là ai?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Sự phụ của Lăng đệ đệ là vị “Hàn Nguyệt thần ni” ở “Hàn Nguyệt am” gần núi Cùng Lai.

Tư Đồ Linh nói :

- Nhưng bây giờ Vô Linh ca ở đâu?

Tạ Vũ Diệp thở dài đáp :

- Cái đó... tiểu huynh cũng không biết nữa...

Nói xong lại buông tiếng thở dài...

Vừa lúc ấy Tạ Vũ Diệp chợt nghe cách đó mấy trượng vang lên một tràng cười khúc khích rất khê, tự hồ như có người nào đó đang che miệng cười...

Chàng liền hướng về phía đó quát hỏi :

- Ai?

Tư Đồ Linh không nghe thấy tràng cười, ngạc nhiên hỏi :

- Vũ Diệp ca ca! Huynh phát hiện được gì thế?

Tạ Vũ Diệp không đáp, chú mục nhìn tới lùm cây cuối võ đường, ở đó có một bóng người thấp thoáng thoắt hiện rồi biến đi rất nhanh...

Tư Đồ Linh níu tay chàng hỏi :

- Huynh nhìn gì vậy? Có người hay sao?

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp :

- Phải! Muội về đi, báo cho Hội chủ biết mà đối phó, lỡ Cự Linh giáo lại cho người tập kích...

Nói chưa xong đã giật khỏi tay Tư Đồ Linh lao đi...

Tạ Vũ Diệp chạy tới cuối võ trường thì người kia đã lao ra khỏi tường viện liền ra sức thi triển khinh công đuổi theo.

Khoảng cách giữa sư phụ rút ngắn dần...

Khi Tạ Vũ Diệp chỉ cách chừng mười lăm trượng thì người phía trước chạy tới gần một khu rừng rậm, hấn định lao vào rừng thì đột nhiên kêu lên một tiếng, hai tay chới với rồi ngã nhào xuống đất!

Tạ Vũ Diệp còn kịp nhìn thấy trong rừng có bóng người thấp thoáng, dường như hấn còn muốn lao tới lấy mạng người vừa ngã nên cứ thập thò sau một gốc cây, tay cầm một ngọn chủy đao sáng loáng.

Tạ Vũ Diệp lúc ấy chỉ còn hơn mười trượng, sợ tên kia hạ độc thủ liền vận thần công hú lên một tiếng như long gầm hổ rống, đồng thời thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” lao tới như cánh chim ưng.

Người kia nghe tiếng hú làm chấn động cả màng tai, biết gặp cao thủ thượng thặng nên từ bỏ ý định sát thủ lao vào rừng mất hút...

Tạ Vũ Diệp định truy theo nhưng nghĩ lại cứu người cần thiết hơn nên dừng lại, cúi xuống xem người bị ám toán là ai, chợt kêu lên đầy kinh ngạc :

- Lãng Vô Linh... Lãng đệ đệ!

Không sai! Người ngã xuống nằm bất động ở mép rừng chính là Lãng Vô Linh, người mà chàng ra sức dò tìm mấy tháng nay vẫn chưa gặp.

Lãng Vô Linh nằm ngửa, nét mặt bình thản, ngực bị trúng một mũi ngân châm, máu chảy ra ướt đầm ngực áo.

Tạ Vũ Diệp liền quỳ ngay xuống bên cạnh Lãng đệ đệ, điểm nhanh vào mấy huyệt đạo “Phù Căn huyệt”, “Trung Cự huyệt” để cầm máu rồi rút mũi ngân châm ra.

Kiểm tra mạch tượng, thấy huyết mạch Lãng Vô Linh không yếu lắm, nhưng lại có triệu chứng trúng độc, chàng vội lấy ra một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” và một viên “Nhất nguyên thần đan” bỏ viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” vào miệng Lãng Vô Linh.

Thấy vết thương ở ngực máu vẫn tiếp tục thấm ra, chàng liền mở cúc áo chợt thấy khuôn ngực đầy đặn trắng muốt như ngực thiếu nữ, kinh dị nghĩ thầm :

- Lãng đệ đệ làm sao thế này? Chẳng lẽ đệ ấy là nữ giả nam?

Thế nhưng hoàn cảnh lúc ấy không cho chàng suy tính nhiều, may mà vết thương ở bên dưới hõm vai một chút nên không cần phải cởi nội y, Tạ Vũ Diệp lấy khăn lau sạch máu, bóp vụn viên “Nhất nguyên thần đan” rắc lên vết thương, lấy khăn buộc lại rồi cài cúc áo lại như cũ.

Làm xong việc cấp cứu, Tạ Vũ Diệp mới nghĩ đến sự cố vừa rồi, chăm chú nhìn bộ ngực phập phồng và mảng da trắng ngần của Lăng Vô Linh, cười khổ nghĩ thầm :

- Đích thị Lăng đệ đệ là nữ nhân rồi! Chẳng trách gì lần đó mình định an ủi mà cô ta phát khùng xuất chưởng đánh mình... Ngoài ra kiếm pháp của cô ta...

Phải! “Hàn Nguyệt thần ni” thì làm sao mà thu nam nhân làm đệ tử được? Thế mà trước đây mình không nghĩ ra chứ? Bây giờ xảy ra chuyện hôm nay, sau này Vô Linh biết thì có sao không?

Nghĩ thế, chàng đắm đắm nhìn vào mặt Lăng Vô Linh đến thất thần.

Lát sau, Lăng Vô Linh chớp chớp mắt rồi mở ra, nhìn Tạ Vũ Diệp một lúc lâu rồi mở to mắt nói :

- Vũ Diệp ca ca !

Tạ Vũ Diệp nắm lấy tay nàng, cười nói :

- Vô Linh muội... Bấy lâu nay khổ công tìm hoài, rốt cuộc bây giờ đã gặp muội...

Lăng Vô Linh nhoẽn miệng cười nói :

- Vị thư thư vừa rồi đối với Vũ Diệp ca ca thật tốt...

Tạ Vũ Diệp đỏ mặt lúng túng nói :

- Cô ấy... nếu ta... ta biết muội là nữ... thì đã không...

Lăng Vô Linh cười nói :

- Vũ Diệp ca ca sao thế? Nói gì không rõ cứ ấp úng y như là... nuốt phải hột thị...

Tạ Vũ Diệp thấy nét mặt Lăng Vô Linh không có chút gì là ghen tức thì lòng nhẹ hẳn ra, nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Lăng Vô Linh nói :

- Gặp lại muội, tiểu huynh mừng quá!

Nhớ lại việc mình vừa chữa thương, chàng đỏ mặt hỏi :

- Vô Linh muội! Chỗ vết thương bây giờ còn đau nhiều không?

Lăng Vô Linh chợt “À!” một tiếng nói :

- Vừa rồi muội cảm thấy ngực đau nhói, sau đó ngất đi không biết gì nữa, chỉ nhớ mình đã bị thương. Nhưng bây giờ lại không cảm thấy gì nữa cả. Huynh vừa chữa thương cho muội phải không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu, đỏ mặt không đáp.

Lăng Vô Linh nói :

- Vũ Diệp ca ca dùng loại thuốc gì mà thần diệu như thế?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Là “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” và “Nhất nguyên thần đan” của sư phụ tặng...

Lăng Vô Linh cười nói :

- Thuốc rất thần hiệu, đồng thời Vũ Diệp ca ca cũng rất mát tay!

Bấy giờ vị Bang chủ Cái bang đứng trong rừng cách hai người chừng năm sáu trượng, thấy đôi nam nữ thân thiết với nhau như thế, nghĩ thầm :

- Diệp lão đệ quả thật là người diễm phúc! Tư Đồ Linh mới gặp chưa bao lâu đã nặng tình. Không ngờ vị Lăng đệ đệ mà Tạ Vũ Diệp nhớ mong bấy lâu nay cũng là thiếu nữ! Thấy tiểu cô nương này nặng tình như

thế cũng biết đã yêu Diệp lão đệ rồi... Thôi, thế cũng tốt! Trai năm thế bảy thiếp, mới hay vị cô nương thì đã đáng gì đâu? Thế nhưng phải có biện pháp gì cho thật thỏa đáng để dung hòa chúng với nhau mới được!

Nghĩ đoạn lão đằng hán một tiếng, từ chỗ nấp bước ra.

Tạ Vũ Diệp quay lại, nhận ra “Bách Diệp Thần Cái” liền nói :

- Lão ca ca!

Rồi kéo Lăng Vô Linh đứng lên giới thiệu :

- Vô Linh muội! Vị này là Doãn lão ca ca ở Cái bang...

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Nguyên Lăng đệ đệ lại là một cô nương! Diệp lão đệ tìm người đến khổ, khiến cho lão ca ca cũng phát lo!

Lăng Vô Linh đến trước lão, cung kính hành lễ nói :

- Liên nhi đa tạ lão tiền bối đã quan hoài...

“Bách Diệp Thần Cái” nghiêm giọng :

- Cái gì mà tiền bối với hậu bối chứ? Lão ca ca là bằng hữu với Diệp lão đệ, tiểu muội muội cũng theo Diệp lão đệ gọi ta một tiếng “lão ca ca” được rồi!

Lăng Vô Linh chấp tay cười nói :

- Liên nhi tuân lệnh lão ca ca!

“Bách Diệp Thần Cái” vuốt râu cười ha hả, thật tình rất khoái trá.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Sao lại là “Liên nhi”? Rốt cuộc tên thật của muội là gì?

Lăng Vô Linh đáp :

- Tiểu muội vốn tên là Lăng Hồng Liên, từ khi theo sư phụ học võ công mới đổi thành Lăng Vô Linh để quyết tâm báo cừu rửa hận.

Tạ Vũ Diệp chợt nhớ lại mũi ngân châm có tẩm độc, vội nói :

- Liên muội! “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” không trừ được hoàn toàn độc chất đâu, muội hãy ngồi xuống vận công bức độc ra đi, tiểu huynh sẽ trợ giúp một tay!

Lăng Hồng Liên ngoan ngoãn làm theo, ngồi xuống vận công.

Tạ Vũ Diệp ngồi xuống sau lưng Lăng Hồng Liên, ấn lòng bàn tay phải vào hậu tâm nàng truyền chân không sang cơ thể Lăng Hồng Liên.

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Hai người cứ yên tâm mà chữa thương đi, lão ca ca bảo hộ cho, không phải lo gì cả!

Nói xong đứng tránh ra mấy bước quét mắt cảnh giới xung quanh.

Lăng Hồng Liên cảm thấy chân khí từ tay Vũ Diệp ca ca truyền vào cơ thể mình rất mạnh vội vận công tiếp dẫn truyền đi khắp cơ thể, đồng thời ngưng tụ vào vết thương bức độc ra ngoài...

Sau thời gian chừng một nửa canh giờ, Lăng Hồng Liên cảm thấy độc chất đã được bức ra hết, cơ thể rất thoải mái, các hệ mạch thông sướng không bị ngăn trở chút nào, hơn nữa nội lực còn sung mãn hơn trước, biết không những Vũ Diệp ca ca giúp mình truyền công trị độc mà còn truyền thêm khá nhiều công lực, liền nhẹ giọng nói :

- Vũ Diệp ca ca! Thôi đủ rồi!

Thấy Lăng Hồng Liên đã thu công, Tạ Vũ Diệp cũng phải thu công đứng lên hỏi :

- Liên muội thấy thế nào? Thương thế đã hoàn toàn bình phục rồi chứ?

Lăng Hồng Liên gật đầu đáp :

- Vâng! Cám ơn ca ca!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Vậy thì tốt! Nào, chúng ta về thôi!

Hai người cùng “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cùng rời khỏi hiện trường quay về “Tứ Hải vô hội”.

Lúc đó đã khuya. Trong phủ tĩnh lặng không một âm thanh. Chỉ có khách sảnh là đèn còn sáng, ba người bước vào thấy Tư Đồ Khang lẫn Tư Đồ Linh ngồi trên bộ bàn giữa sảnh chong mắt nhìn ra cửa.

Vừa thấy ba người bước vào, Tư Đồ Khang liền đứng lên, mới nhìn qua đã nhận ra Lăng Vô Linh ngay, cười “hô hô” nói :

- Hô hô! Thì ra cả Lăng thiếu hiệp cũng đến! Làm sao thế này? Lăng thiếu hiệp là nữ giả trang sao?

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Cũng y như trường hợp của Tiểu Linh vậy! Bây giờ cả hai tử muội cùng có bạn tâm tình rồi!

Từ khi Lăng Hồng Liên cùng Tạ Vũ Diệp bước vào khách sảnh, Tạ Vũ Diệp không rời mắt nhìn cô nương này, thấy nàng xinh đẹp còn hơn mình, trong lòng không khỏi ghen tỵ, nghĩ thầm :

- Chẳng trách gì lúc nào Vũ Diệp ca ca cũng nghĩ đến cô ta! Quả là một trang quốc sắc thiên hương tuyệt đại!

Bắt gặp ánh mắt Tư Đồ Linh nhìn mình như thế, Lăng Hồng Liên luống cuống cúi mặt xuống.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy tìm cách đỡ cho Liên muội, nhìn Tư Đồ Khang nói :

- Tư Đồ lão tiên bối! Tại hạ cũng chỉ mới hôm nay mới biết Lăng đệ đệ là nữ giả nam!

Rồi chàng kể lại việc trị thương mới phát hiện ra Lăng đệ đệ là nữ.

Lăng Hồng Liên xấu hổ cúi mặt xuống.

Tư Đồ Khang gật đầu cười nói :

- Vậy là tốt rồi! Mọi người ngồi xuống đi! Lăng cô nương vất vả tới đây, lại vừa bị thương mới hồi phục, cần phải uống vài chén chúc mừng!

Bốn người đến ngồi vào bàn, chỉ lát sau tiệc yến được dọn ra.

Lăng Hồng Liên nhỏ hơn Tư Đồ Linh một tuổi nên gọi Tiểu Linh là thư thư, lúc đầu nàng còn e ấp nhưng thấy Tư Đồ Linh rất ân cần đối với mình nên nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên.

Rượu qua ba tuần, Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Liên muội! Từ hôm tiểu huynh đi khỏi “Bàn Thạch sơn trang”, muội đi những đâu mà ta và Doãn lão ca tìm hoài không thấy?

Lăng Hồng Liên đáp :

- Thì muội cũng đi tìm Vũ Diệp ca ca đó thôi!

Nguyên là tối hôm đó, Tạ Vũ Diệp đuổi theo “Bách Diệp Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu ra khỏi “Bàn Thạch sơn trang”, lúc đó năm tên khác đều đã bị giết cả, lão Trang chủ “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ, huynh muội Tô Tĩnh Nhân, Tô Ngọc Hân và Lăng Vô Linh ngồi chờ chàng tới sáng mà không thấy trở về, mọi người đều hết sức sốt ruột.

Sang ngày sau, “Thiết Bút Tú Sĩ” huy động lực lượng trong trang tản đi xung quanh tìm kiếm, nhưng không có chút tin tức gì của Tạ Vũ Diệp khiến mọi người càng lo lắng, đứng ngồi không yên.

Đặc biệt là Tô Ngọc Hân, vì quyết tâm học cho được “Nhất chỉ thiên công” của Tạ Vũ Diệp mà bây giờ không thấy chàng trở lại nên cứ cuống lên hết quấy rầy người này đến người kia, không để cho ai được yên.

Lăng Vô Linh thấy chỉ có cách mang cô ta đến “Tinh Đầu Bình” luyện võ mới làm Tô Ngọc Hân nguôi ngoai được mấy phần.

Sau vài ngày thì Tô Ngọc Hân chuyên tâm luyện võ.

Lăng Vô Linh thấy vị tiểu cô nương này rất có thiên bẩm võ học nên dốc lòng truyền thụ chỉ công, chưởng pháp, khinh công và kiếm pháp, thậm chí thoát một tháng trôi qua, võ công Tô Ngọc Hân tăng tiến rất nhanh, đặc biệt là về kiếm thuật, đã có thể đấu ngang ngửa với “Long Vân Tiêu Tử” Tô Tình Nhân.

Thấy nhi nữ có được một vị sư phụ hợp ý, “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ rất vui mừng, nhận thấy hai người là một đôi xứng hợp, lão Trang chủ có ý gả Tô Ngọc Hân cho Lăng Vô Linh!

Khi biết được ý đồ này, Lăng Vô Linh phát hoảng vội tạo cớ rời khỏi “Bàn Thạch sơn trang” đi tìm Vũ Diệp ca ca, hứa tìm được Tạ Vũ Diệp sẽ quay trở lại.

Thế là một mình Lăng Vô Linh rời “Bàn Thạch sơn trang”, chỉ là Tạ Vũ Diệp lúc ấy đang chữa độc cho “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và luyện “Mê Tông Hóa Ảnh” ở “Ngọc Châu động” phía đông nam “Bàn Thạch sơn trang”, còn Lăng Vô Linh lại đi theo hướng đông bắc, thành thử càng đi càng xa...

Lăng Vô Linh chạy suốt một ngày thì đến sông Hoàng Hà, ở đó gặp mấy người tiểu phu, hỏi thăm thì biết hôm trước có hai người một già một trẻ thi triển khinh công như tên bắn chạy về phía đông.

Lăng Vô Linh tuy biết ít khả năng một trong hai người đó là Vũ Diệp ca ca nhưng vì bị sông lớn chắn ngang nên đành phải đi về phía đông.

Một hôm tới Cao Ba trấn, Lăng Vô Linh ghé vào một ngôi khách điểm ăn trưa, tình cờ gặp lại “Bát Tí Kim Cương” Cố Toàn.

Cố Toàn vẫn còn nhớ rõ chuyện xảy ra trong ngôi quán nhỏ bên đường tháng trước, tỏ ra khâm phục Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh nên hai người nói chuyện khá lâu.

Qua câu chuyện, Cố Toàn kể lại chuyện Tạ Vũ Diệp cùng với vị Bang chủ Cái bang đã đến Lãnh Vân bang tiêu diệt tên Bang chủ Nam Trung Minh là tay sai của Cự Linh giáo và một số tên khác khôi phục lại Lãnh Vân bang...

12. Tội Đồ Hết Kiếp

Nghe được tin tức về Vũ Diệp ca ca, Lăng Vô Linh rất mừng đến ngay Lãnh Vân bang thì vừa hay ba người đã đi “Tứ Hải võ hội” vài ngày trước đó, lập tức lên đường đi Hán Khẩu.

Hôm đó tiến vào một ngọn núi, đang đi trên sơn đạo hoang vắng, Lăng Vô Linh chợt nghe có tiếng người quát tháo liền tiến lại gần xem, thấy giữa một bãi đất trống trong khu rừng rậm có ba người, hai nam một nữ, nữ nhân còn trẻ, chỉ mới hai mươi hăm một tuổi, ngồi xoài ra giữa đám cỏ, chừng như đã bị điểm huyết đạo. Hai tên hán tử chừng ba bốn mươi tuổi, mặt mũi hung ác đứng hai bên.

Tên lớn tuổi hơn mặt đen như hắc ín sấn lại gần thiếu nữ nói :

- Chỉ cần ngươi nói rõ cách đi từ hậu sơn vào “Ánh Ba môn” làm sao cho an toàn tránh được sự mai phục và những cạm bẫy, chúng ta sẽ không hại ngươi đâu!

Thiếu nữ “Hừ” một tiếng đáp :

- Hừ! Các ngươi vừa nói là có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần, vậy thì cứ thế mà xông vào, sợ gì mai phục chứ?

Hán tử thứ hai mặt dài như ngựa mên mê thanh cương đao trong tay nói :

- Nha đầu! Đừng lý sự! “Ánh Ba môn” trước sau gì cũng quy thuận Cự Linh giáo chúng ta thôi! Nhưng huynh đệ chúng ta muốn đi trước một bước...

Hắc diện hán tử cười hắc hắc nói :

- Hơn nữa một tiểu môn phái như “Ánh Ba môn” thì chẳng cần Cự Linh giáo phải hưng sư động chúng! Hai huynh đệ chúng ta là quá đủ giải quyết...

Thiếu nữ cười nói :

- Vậy sao? Ta nghe nói chỉ một thiếu niên là Tạ Vũ Diệp đã làm Cự Linh giáo kinh hồn bạt vía, làm một tên trong “Tứ đại hộ pháp” bị trọng thương, một tên Đường chủ trong “Bát đại đường” bị mất một tai, cả một bọn khi đến thì hùng hùng hổ hổ tưởng làm cỏ võ lâm trung nguyên, nhưng gặp Tạ đại hiệp thì cấp đít chạy bán sống bán chết mới thoát khỏi “Đan Tâm trại”... Vậy hai vị có được bản lĩnh như Xuân Phong đạo nhân và Đường chủ Ô Tư Kính không?

Hán tử mặt dài như ngựa không ngờ thiếu nữ này lợi hại như thế, quát lên :

- Câm miệng! Tạ Vũ Diệp là đồ vật gì chứ? Nhất định có ngày lão tử băm vằm hán tử làm muôn mảnh!

Thiếu nữ bình tĩnh nói :

- Chỉ e không đơn giản như ngươi nói đâu!

Lăng Vô Linh thấy bọn người này là tặc đảng Cự Linh giáo, lại còn dám khoác lác băm vằm Vũ Diệp ca ca thì nổi giận định xông vào nhưng nghe tên hắc diện hán tử nói :

- Lão đệ! Nha đầu này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Chúng ta cứ lột truồng nó ra hành lạc cho chán một trận rồi nói sau!

Thiếu nữ run người quát lên :

- Ngươi dám?

Tuy miệng quát nhưng người đã bị điểm huyết nên muốn cử động mà không được, chỉ bất lực nghiêng nhìn đối phương, nước mắt trào ra!

Hán tử mặt ngựa cười hắc hắc nói :

- Có gì mà không dám? Chúng ta cứ hành lạc chán chê rồi để ngươi trần truồng như thế mang vào “Ánh Ba môn”, khi đó xem Chưởng môn nhân của ngươi nói gì?

Lăng Vô Linh không nén được nữa lao vào quát :

- Bọn dâm tặc Cự Linh giáo! Các ngươi chỉ quen ức hiếp những nữ nhân đã không có khả năng kháng cự mà thôi! Như thế thì oai linh gì mà huênh hoang?

Hai tên hán tử kinh hãi nhảy lùi mấy bước, nhìn lại thấy một thiếu niên mới mười lăm mười sáu tuổi thì trấn tĩnh lại ngay.

Hán tử mặt ngựa vùng đao xông vào quát :

- Tiểu tử! Ngươi đã chán sống rồi hay sao mà dám can thiệp vào việc của các gia gia?

Vừa quát vừa xuất chiêu “Lực Bích Hoa Sơn” chém xuống.

Lăng Vô Linh lách người tránh đi, đồng thời thi triển một thức “Hoàng tước quy sào” lướt người tới sát bên hán tử mặt ngựa, kiếm đã xuất hiện trong tay.

Một ánh chớp lóe lên...

Hán tử mặt ngựa rú lên thất thanh, cùng với huyết quang xối xả cánh tay phải bị chém đứt tận vai rơi phịch xuống đất, tên hán tử cũng loạng choạng một lúc rồi ngã nhào xuống ngất đi...

Hắc diện hán tử thấy sư đệ trọng thương thì nộ khí xung thiên tuy biết đối phương lợi hại nhưng nghĩ thiếu niên kia mới mười lăm mười sáu tuổi, dù nói gì cũng không thắng nổi mình, liền hùng hổ múa đao xông tới quát lên :

- Tiểu tử đền mạng cho nghĩa đệ ta!

Vừa quát vừa xuất liền bảy tám chiêu chém sang Lăng Vô Linh.

Lăng Vô Linh không chút hoang mang lùi lại mấy bước tránh chiêu rồi chọt thét to một tiếng, người lao vút lên không, thi triển công phu “Lăng Không Nhiếp Vật” mới học được từ Tạ Vũ Diệp đoạt ngay được thanh cương đao của hắc diện hán tử.

Tên này bị đoạt mất binh khí hết hoảng nhảy lui, nhưng bị Lăng Vô Linh phóng đao tới cắm ngay vào chính giữa ngực xuyên ra tận hậu tâm!

Giết xong hắc diện hán tử, Lăng Vô Linh bước tới giải khai huyết đao cho thiếu nữ.

Cô ta vội quỳ xuống, rồi rút tạ ơn.

Lăng Vô Linh đỡ thiếu nữ lên nói :

- Chúng ta đều là người trong võ lâm, đi đường gặp chuyện bất bình, bạt đao tương trợ là chuyện thường, thư thư đừng nói đến ơn huệ! Xin hãy nói xem, thư thư làm thế nào mà bị hai tên tặc nhân đó Cự Linh giáo bắt được?

Thiếu nữ đáp :

- Tiệp thiếp tên là Bạch Liên Hoa, đệ tử của “Ánh Ba môn”, vừa rồi phụng mệnh Chưởng môn nhân Hướng Vô Vưu đến “Đan Tâm trại” ở Thái Bạch sơn để tham kiến Thống lĩnh võ lâm Tạ Vũ Diệp Tạ đại hiệp...

Lăng Vô Linh ngạc nhiên hỏi :

- Tạ Vũ Diệp Tạ đại hiệp là Thống lĩnh võ lâm?

Bạch Liên Hoa gật đầu đáp :

- Không sai! Ngày mùng năm tháng năm tức Tết Đoan Ngọ vừa qua, Trại chủ “Đan Tâm trại” “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn bị Cự Linh giáo khống chế bức ép mời quần hùng toàn thể võ lâm đến “Đan Tâm trại” tham gia lễ đại thọ sáu mươi của mình, âm mưu của Cự Linh giáo là dùng mấy tên cao thủ võ công tuyệt đỉnh uy bức bắt võ lâm hàng phục. Bọn chúng hầu như đã sắp đạt được mục đích, chỉ một tên Hộ pháp Xuân Phong đạo nhân đã thắng cả mấy vị Chưởng môn nhân, đả thương Huệ Phi đại sư của Thiếu Lâm tự... Trong lúc họa kiếp võ lâm đang treo lơ lửng trên đầu thì Tạ đại hiệp kịp thời xuất hiện đáng trọng thương tên Xuân Phong đạo nhân cuồng ngông kia và bọn thủ hạ của hắn làm quần tặc Cự Linh giáo chạy bán sống bán chết khỏi “Đan Tâm trại”... Sau đó cao thủ các phái võ lâm tiến hành Đại hội, nhất trí đề cử Tạ đại hiệp làm Thống lĩnh để chỉ huy toàn võ lâm tiêu diệt Cự Linh giáo, lập đại bản doanh ở “Đan Tâm trại”...

Lăng Vô Linh cũng có nghe Cố Toàn nói đến chuyện này, nhưng lão lại bảo Tạ Vũ Diệp đã đến Lãnh Vân bang, ngạc nhiên hỏi :

- Vậy bây giờ Tạ đại hiệp vẫn còn ở “Đan Tâm trại” hay sao?

Bạch Liên Hoa đáp :

- Có lẽ thế! Vừa rồi “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cho bồ câu thư truyền tin đến “Ánh Ba môn” triệu tập các phái đến “Đan Tâm trại” để thương lượng kế hoạch đối phó với Cự Linh giáo...

Chưởng môn nhân Hướng Vô Vưu nhận được tin liền thương lượng với Tổng quản Ngô Như Thủy, sau đó quyết định cử người đến “Đan Tâm trại”.

Vì tiệp thiếp khinh công cao nhất trong các tỉ muội nên được phái mang thư đến Thái Bạch sơn. Nào ngờ vừa xuất môn đi được chừng hai trăm dặm thì gặp hai tặc nhân kia. Chúng định tập kích “Ánh Ba môn”, muốn bắt tiệp thiếp dẫn đường vòng tới hậu sơn để đánh úp, nhưng sợ ở đó có bố trí cơ quan mai phục...

Lăng Vô Linh nghe Bạch Liên Hoa nói ra tính danh của Chưởng môn nhân và Tổng quản “Ánh Ba môn”, chợt nhớ lại mình có hai vị sư thư là Hướng Vô Vưu và Ngô Như Thủy, nhưng khi mình tới “Hàn Nguyệt am” thì hai vị đó đã xuất sư, không ngờ bây giờ hai người đã trở thành Chưởng môn nhân và Tổng quản “Ánh Ba môn”.

Lần này Cự Linh giáo âm mưu tập kích “Ánh Ba môn”, chỉ sợ ngoài hai tên tặc nhân này còn có người khác nữa, liền nói :

- Bạch thư thư! Cự Linh giáo đã có ý đồ tập kích “Ánh Ba môn” thì không chỉ có hai tên đầu hũ kia đâu. Tặc đảng có rất đông cao thủ, chỉ e hiện đã có tên thâm nhập vào đó rồi. Chúng ta mau quay lại thôi!

Bạch Liên Hoa liền hiểu ra nguy cơ, gật đầu nói :

- Phải đấy! Nào đi!

Lăng Vô Linh ngăn lại :

- Khoan đã!

Rồi đến gần tên hán tử mặt ngựa, thấy hắn vừa tỉnh lại liền hỏi :

- Nói mau! Kế hoạch các người định tấn công “Ánh Ba môn” thế nào, lực lượng có bao nhiêu?

Tên hán tử mặt ngựa lắc đầu đáp :

- Không biết!

Lăng Vô Linh nghiêng răng hỏi :

- Người thật không chịu nói?

Tặc nhân vẫn bướng bỉnh :

- Ta không biết!

Lăng Vô Linh nổi giận cho một kiếm giết chết tặc nhân rồi theo Bạch Liên Hoa khẩn trương quay lại “Ánh Ba môn”.

Hai người thi triển khinh công lao như bay, nhưng không sao về kịp “Ánh Ba môn” trước khi trời tối.

Đến hoàng hôn, hai người đành ghé tạm vào một trấn nhỏ điểm tâm.

Khi ăn uống xong đứng lên, Bạch Liên Hoa chợt cảm thấy đầu vầng mắt hoa phải vịn lấy mép bàn cho khỏi ngã.

Nguyên vì Bạch Liên Hoa đấu với hai tặc nhân một trận, sau bị chúng điểm huyết đạo quá lâu, khi được Lăng Vô Linh giải huyết lại không vận công điều tức, vừa rồi phải chạy hơn một canh giờ nên tim không đủ điều tiết máu mà xảy ra hiện tượng kiệt lực làm đầu vầng mắt hoa.

Thấy tình trạng Bạch Liên Hoa như thế, Lăng Vô Linh tuy sốt ruột nhưng cũng đành thuê phòng trọ lại để Bạch thư thư vận công điều tức khôi phục lại công lực.

Ở khách điểm, Lăng Vô Linh tình cờ gặp lại huynh đệ “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn chấp tay hỏi :

- Lăng thiếu hiệp đi đâu mà tối đây thế? Tà đại hiệp đạo này thế nào? Có được khang an không?

Lăng Vô Linh đáp :

- Chúng tôi đến “Ánh Ba môn” ở Thanh Liễu am có chút việc...

Vì trong phòng đã bày sẵn cơm rượu nên “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn mời Lăng Vô Linh và Bạch Liên Hoa vào uống rượu nói chuyện.

Qua câu chuyện, huynh đệ Cố Toàn được biết Bạch Liên Hoa định đến “Đan Tâm trại” nhưng bị hai tặc nhân của Cự Linh giáo chặn lại dọc đường được Lăng thiếu hiệp giải cứu, vì biết âm mưu của Cự Linh giáo định tấn công Thanh Liễu am nên hai người quay lại.

Còn Cố Toàn nói mình phụng mệnh Chưởng môn sư huynh Thiệu Phong Các đến liên lạc với “Ánh Ba môn” để chuẩn bị cho việc tiêu diệt Cự Linh giáo.

Lăng Vô Linh hỏi :

- Vậy Tà huynh đang ở “Đan Tâm trại” hay sao?

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn lắc đầu :

- Theo tại hạ biết thì Tạ thống lĩnh đang ở “Tứ Hải võ hội”. Theo ước hẹn thì phải tới ngày mồng một tháng sáu thì tất cả mới tập trung về “Đan Tâm trại” để thống nhất chương trình hành động lần cuối cùng.

Tối hôm đó ở lại khách điểm, sáng hôm sau bốn người điểm tâm qua loa rồi cùng nhau tới “Ánh Ba môn”.

Đầu giờ thìn, họ đã đến trước Thanh Liễu am, thấy đại môn mở toang, trong am có hai khối người đối thị nhau, một bên gồm hơn trăm người, đa số là ni cô, có cả nam nhân và nữ sĩ giang hồ, có lẽ đó là người “Ánh Ba môn”.

Phía đối diện chỉ có hơn hai chục tên hán tử, nhưng tên nào tên nấy đều cao lớn dữ dằn.

Giữa hai khối người này có hai người một nam một nữ đang kịch đấu với nhau.

Nữ nhân là một trung niên nữ ni chừng hơn ba mươi tuổi, thân thể cao lớn, còn nam nhân là một hán tử mặt đỏ râu quai nón, chừng hơn bốn mươi tuổi, vành tai phải bị sút mất một mảng lớn.

Hai người đều dùng kiếm.

Lăng Vô Linh nhận ra nữ nhân thi triển chính là “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” của bốn môn, liền biết ngay sư thư của mình nhưng không biết là ai trong hai vị Hướng Vô Vưu và Ngô Như Thủy?

Hai người kiếm thuật đều rất cao minh, nhưng đấu ngoài trăm chiêu thì trung niên nữ ni dần đuối sức nên sa vào thế hạ phong.

- Khoan đã!

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn thấy trung niên nữ ni yếu thế nên tiến vào đấu trường nói :

- Bây giờ đã gần trưa. Ý tại hạ muốn hai vị tạm thời nghỉ ngơi một lúc, chờ qua Ngọ hãy đấu tiếp, thế nào?

Xích diện hán tử trừng mắt quát :

- Người là ai mà dám xông vào đây làm náo sự?

Cố Toàn chấp tay diêm đạm trả lời :

- Tại hạ là “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn, đệ tử phái Nga Mi, phụng mệnh Tạ thống lĩnh Tạ đại hiệp tới đây giám trận!

Xích diện hán tử nghe Cố Toàn nói được Tạ Vũ Diệp phái đến thì trong lòng rung động, mặt biến sắc, ngao khí giảm đi không ít.

Hắn gật đầu đáp :

- Thôi được! Tại hạ là “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính, Đường chủ “Kim Tước đường” của Cự Linh giáo, chấp thuận đề nghị của Cố đại hiệp!

Trung niên nữ ni đang đấu chính là chủ trì Thanh Liễu am Hướng Vô Vưu, đương nhiên cũng chấp thuận tạm đình chiến.

Lăng Vô Linh nghe xích diện hán tử tự giới thiệu mình là Ô Tư Kính, nghĩ thầm :

- Thì ra tên này là hung thủ cầm đầu vụ huyết sát ở Tạ gia trang, kẻ đích thân dùng cực hình độc Vũ Diệp ca ca! Hôm nay mình nhất định phải giết hắn, thay Vũ Diệp ca ca trả thù!

Tuy nghĩ thế nhưng vì song phương đã thỏa thuận bãi binh nên không tiện phản đối.

Hướng Vô Vưu ra lệnh cho môn hạ đệ tử về phòng mình dùng cơm chay, “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính thì cho thuộc hạ tản ra tìm chỗ bóng mát ngay trước tiền viện nghỉ ngơi lấy lương khô ra ăn.

Hướng Vô Vưu cho mời Lăng Vô Linh và huynh đệ “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh vào tiền sảnh chiêu đãi, cả Bạch Liên Hoa cũng tham dự.

Vừa nhập tọa xong, nghe Bạch Liên Hoa giới thiệu Lăng Vô Linh là đệ tử của “Hàn Nguyệt thần ni”, Hướng Vô Vưu liền nói :

- Bần ni mạo muội xin hỏi Lăng thiếu hiệp có phải là Liên sư muội không?

Lăng Vô Linh vội rời ghế đứng lên chấp tay nói :

- Tiểu muội Lăng Hồng Liên xin kiến lễ hai vị sư thư!

Nói xong hành một lễ.

Ngô Như Thủy bước tới cầm tay Lăng Hồng Liên kéo nàng ngồi xuống ôm vào lòng nói :

- Thật là một tên du đảng tuần kiệt! Năm ngoái sư thư về “Hàn Nguyệt am” thăm sư phụ, lúc đó sư muội không ở trong am. Sư phụ nói không lâu nữa người sẽ hạ sơn, dặn chúng ta coi chừng chiêu cổ. Bây giờ sư muội giả trang nam nhân thế này, làm sao chúng ta nhận ra được?

Hướng Vô Vưu cũng cười nói :

- Sư phụ cũng cho biết sư muội là Lăng Hồng Liên, nhưng cải tên thành Vô Linh. Nhờ đó vừa rồi nghe Bạch Liên Hoa giới thiệu ta mới nhớ ra.

“Bách Tỹ Kim Cương” Cổ Toàn sững sờ nhìn mọi người, sau đó mới hiểu ra thâm nghĩ :

- Thì ra vị thiếu hiệp này là nữ giả trang! Thế mà Tà thiếu hiệp chẳng biết chút gì! Lần sau gặp lại, mình phải nói cho thiếu hiệp biết mới được!

Bạch Liên Hoa cũng nghĩ thâm :

- Thì ra không phải là Lăng đệ đệ mà là Liên sư thúc!

Bấy giờ bọn Ô Tư Kính ngồi nghỉ ở tiền viện, vừa ăn vừa chăm chú nghe ngóng động tĩnh trong tiền sảnh.

Ô Tư Kính nghe rõ những lời mọi người nói chuyện với nhau trong sảnh, nghĩ thâm :

- Trong lần dự lễ thọ lục tuần của Công Tôn Tuấn vừa rồi ở “Đan Tâm trại”, không có người nào ở đây đến tham dự, hiển nhiên đều thuộc hàng vô danh tiểu tốt! Chương môn nhân phái Nga Mi Thiệu Phong Các bị Đường chủ Cáp Cừ đường Cách Kỳ Du đánh trọng thương, như vậy đủ thấy đệ tử Nga Mi chẳng có gì đáng sợ, vừa rồi “Bách Tỹ Kim Cương” Cổ Toàn làm ra vẻ ung dung đạo mạo nhưng bản lĩnh vị tất đã được bao nhiêu.

Còn tiểu tử kia thực chất là nữ giả trang, đã là tiểu sư muội của am chủ, đương nhiên võ công không bằng sư thư. Vừa rồi Hướng Vô Vưu đấu với mình đã sắp bại, vậy thì còn sợ ai nữa? Vừa rồi mình kiêng kỵ đôi chút, lại nghe nói “phụng mệnh Thống lĩnh”, sợ có thêm viện binh nên chấp thuận tạm nghỉ, còn bây giờ nghe chúng nói thì chẳng có viện binh nào... Lát nữa tái đấu, nếu chúng chịu hàng phục Cự Linh giáo thì chớ, nếu không, mình sẽ làm cỏ Thanh Liễu am, giết luôn hai tiểu tử phái Nga Mi và tiểu sư muội của Hướng Vô Vưu, báo thù cho trận “Đan Tâm trại” vừa rồi!

Ô Tư Kính nghĩ thế mà lòng dương dương tự đắc, hẳn đâu có biết rằng mình đã bị Lăng Hồng Liên kết tội tử hình?

Vừa mới qua ngo, bên phía Cự Linh giáo một tên hán tử cao lớn đứng lên, hướng vào tiền sảnh nói to :

- Giờ nghỉ ngơi đã xong. Tại hạ Thạch Bất Khai, đệ tử “Nhạn Minh đường” mời vị nào trong “Ánh Ba môn” đấu mấy chiêu!

“Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh bước ra đáp :

- Tại hạ là Vũ Khánh, đệ tử phái Nga Mi, được Tà thống lĩnh và Chương môn nhân phái tới đây thị sát tình hình “Ánh Ba môn”, xin được thỉnh giáo cao chiêu của Thạch đại hiệp!

Nói xong hỏi luôn :

- Không biết Thạch đại hiệp muốn dùng binh khí hay đấu tay không?

Thạch Bất Khai cười hắc hắc đáp :

- Các hạ muốn đấu thế nào, tại hạ cũng chiều!

Tuy miệng nói thế, nhưng vừa dứt lời đã xuất thủ đáng ngay, như thế là buộc đối phương phải chấp nhận cách lựa chọn của mình!

Thạch Bất Khai vừa động thủ đã dốc toàn lực, song chiêu vận cả tám thành công lực đánh ra một chiêu hai thức đánh sang vai trái và sườn phải đối phương.

Thấy Thạch Bất Khai xuất lực đạo hung mãnh như thế, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh lách mình tránh đi rồi thuận thế xuất chiêu “Lôi Kích Ngũ Nhạc” đánh trả lại.

Thạch Bất Khai biết lợi hại lùi ba bước tránh, sau đó lại xuất chiêu “Phong Quyển Tàn Vân” phản kích.

Hai người chiêu qua chiêu lại, càng đấu càng hung hiểm. “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh thi triển La Hán quyền chiêu xuất như phong, hết chiêu này đến chiêu khác liên miên bất tận khiến Thạch Bất Khai phải dốc sức đối phó không tìm được cơ hội hoàn thủ.

Qua ngoài ba mươi chiêu, bại thế của Thạch Bất Khai càng lộ rõ.

Qua thêm mười chiêu nữa, Thạch Bất Khai bị trúng một quyền vào vai loạn choạng lùi lại, miệng ói ra một bãi máu, hiển nhiên nội phủ đã thụ thương!

Hai tên đệ tử Cự Linh giáo vội nhảy ra dìu hắn lùi lại ngồi vận công chữa thương.

Thạch Bất Khai vừa bại trận phải lui liền có một tên hán tử khác nhảy ra quát lớn :

- Tiểu bối phái Nga Mi! Dám dă thương đệ tử “Nhạn Minh đường”, hôm nay lão tử cho ngươi chết không có chỗ chôn!

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn nhảy ra chặn hắn lại nói :

- Bằng hữu chớ vội! Thắng bại là chuyện thường trong võ lâm, có gì mà cay cú? Nếu muốn động thủ, tại hạ sẽ tiếp ngươi vài chiêu!

Tên hán tử quát lên :

- Ngươi học được bao nhiêu công phu của phái Nga Mi thì cứ thi thố hết ra, bổn tọa cũng không sợ! Nói xong vung tay chực đánh.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn xua tay nói :

- Khoan đã! Trước tiên các hạ xưng danh tính ra. Cổ Toàn này không giết kẻ vô danh!

Tên kia nói :

- Bổn nhân là Bàn Dã, Đường chủ “Nhạn Minh đường”!

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn “À!” một tiếng nói :

- Nguyên các hạ vừa rồi là bại tướng du hồn dưới chiêu “Thần Tích Ông” Phùng đại hiệp, chẳng lẽ Cự Linh giáo đã hết người rồi hay sao mà còn để người tới đây điều vô dương oai?

Bàn Dã bị gọi lại nổi nhục thì nội khí xung thiên, đỏ mặt tía tai gào lên :

- Tiểu bối Nga Mi! Ngươi thật đã chán sống rồi! Lão tử hôm nay thề không giết được ngươi ta sẽ không làm người!

Dứt lời xuất trảo bổ tới, chộp vào huyệt Mệnh Môn địch thủ.

Cổ Toàn lách mình sang tả, xuất chiêu điểm tới “Lao Cung huyết” tên Đường chủ.

Bàn Dã cũng lùi lại tránh, xuất chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” đánh tới tâm khẩu Cổ Toàn.

Qua mấy chiêu, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn thấy đối phương võ công bất tục, liền thi triển tuyệt học “Đại lực điều trảo công” đối phó, trảo phát ra liên hồi kỳ trận.

“Bách Tỷ Kim Cương” quả thật danh bất hư truyền! Bàn Dã bị vây trong vòng trảo ảnh dày đặc, không sao thoát ra được, chẳng bao lâu thì sa vào hiểm cảnh!

Cái gì đến phải đến, Bàng Dã ra sức kháng cự được bảy tám chiêu thì chân tay luống cuống, động tác kém linh hoạt dần.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn ra sức tấn công, chợt quát to một tiếng xuất Kiên Tĩnh chiêu “Điều Tử Xuyên Vân” song trào cùng xuất, chớp tới ngực và vai đối thủ!

Bàng Dã chỉ tránh được một trào, ngực áo bị xé rách nhưng không trúng da thịt, nhưng bị trào thứ hai chớp nát vai ngã nhào xuống không đứng lên nổi.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn thu chiêu, ôm quyền nói :

- Đa tạ Bàng đường chủ nhường nhịn!

Hướng Vô Vưu đứng ở hàng lang, thấy Cự Linh giáo bị thua liền hai trận thì cao hứng nghĩ thầm :

- May nhờ có huynh đệ “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn chi viện, nếu không đệ tự “Ánh Ba môn” có ai thắng nổi một tên Đường chủ của Cự Linh giáo?

Vị am chủ tính toán :

- Chắc bây giờ Ô Tư Kính sẽ đích thân xuất trường. “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ đại hiệp vừa qua một trận kịch đấu, ắt không còn sức đối phó. Vừa rồi mình không thắng được hắn, như vậy Ngô sư muội cũng không phải là đối thủ... Biết làm sao bây giờ?

Quả nhiên “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính khoát tay ra lệnh cho hai tên đệ tử dìu Bàng Dã về rồi từ từ tiến ra trường đấu nhếch mép cười nhạt nói :

- “Đại lực điều trào công” của Nga Mi quả nhiên danh bất hư truyền! Bồn Đường chủ xin lĩnh giáo Cổ đại hiệp vài chiêu tuyệt học!

Hướng Vô Vưu định xuất trường quyết tử với Ô Tư Kính thì chợt thấy sau lưng một nhân ảnh lao ra, nhìn lại thấy đó là tiểu sư muội Lăng Hồng Liên, kinh hãi nghĩ thầm :

- Tiểu sư muội thật không biết trời cao đất dày là gì! Đấu với một tên Đường chủ Cự Linh giáo, đâu phải chuyện chơi? Chẳng lẽ vừa rồi Liên muội không thấy mình sắp bại dưới tay hắn?

Lăng Hồng Liên đến trước Ô Tư Kính nói :

- Đường chủ thân thủ bất phàm, mười một năm trước đã tra khảo một hài tử bảy tám tuổi đến nỗi thập tử nhất sinh, mấy ngày sau còn chưa bỏ dẫy được. Tạ thống lĩnh còn chưa quên được mối ân tình đó nên ra lệnh cho tiểu nữ đến đây thỉnh giáo tuyệt học của người!

Nghe Lăng Hồng Liên nhắc lại chuyện cũ, Ô Tư Kính lập tức nhớ ra hài tử ngày xưa bị mình bẻ gãy chân tay bây giờ là Thống lĩnh võ lâm Tạ Vũ Diệp!

Bất giác hắn sờ lên vành tai mình vừa rồi bị “Nhất chỉ thiên công” của Tạ Vũ Diệp xé rách, trong lòng không khỏi phát run!

Lăng Hồng Liên chợt rút kiếm quát lên :

- Ác tặc tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, kiếm đã đâm tới diện môn địch thủ.

Ô Tư Kính lùi lại ba bước nộ khí nổi lên, nghiêng răng nói :

- Nha đầu muốn chết!

Dứt lời đã rút kiếm cầm tay, xuất một chiêu “Phi Vân Kích Điện” đâm tới ngực Lăng Hồng Liên.

Thiếu nữ vận “Cửu U âm khí” bổ mãn toàn thân rồi mới yên tâm phát chiêu “Hồi Phong Phát Liễu” chém tới khuỷu tay trái địch.

Ô Tư Kính thất kinh lùi kiếm tránh chiêu.

Lăng Hồng Liên vừa dành được tiêu cơ liên thừa cơ thi triển “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” tăng cường tấn công.

Trước thế kiếm hung mãnh như thế, Ô Tư Kính hốt hoảng lùi lại nghĩ thầm :

- Kiếm pháp gì mà lợi hại quá vậy? Nha đầu này với Hướng Vô Vưu là sư tỷ muội đồng môn, làm sao Hướng Vô Vưu không biết kiếm pháp này?

Hắn nghĩ thế cũng không sai, vì sau này “Hàn Nguyệt thần ni” mới nghiên cứu ra kiếm pháp lợi hại đó để giúp Lăng Hồng Liên thắng được cường địch báo thù rửa hận.

Ngay chính Hướng Vô Vưu và Ngô Như Thủy thấy tiểu sư muội thi triển kiếm pháp kỳ ảo như thế cũng phải ngạc nhiên.

Lăng Hồng Liên thấy đối phương lùi về thủ thế liền ra sức tan, kiếm chiêu phát ra như sóng Trường Giang đại hải hết lớp này đến lớp khác.

Ô Tư Kính đấu được ba bốn mươi chiêu thì kinh hồn bạt vía tay xuất kiếm mà bụng thềm run.

Trong lúc hoang mang hắn bị trúng một kiếm xuyên vai máu tuôn ra đỏ áo.

Lăng Hồng Liên đã lập ý giết hắn báo thù cho Vũ Diệp ca ca nên không dừng lại, xuất chiêu tuyệt sát “Bích Huyết Tam Tàn”!

Một tiếng rú thảm vừa phát ra khỏi miệng tên Đường chủ thì nghẹn lại vì cổ họng hắn bị kiếm chém đứt, đầu lia khỏi cổ lăn xa mấy trượng!

Chúng nhân đệ tử “Ánh Ba môn” kinh ngạc “Ồ” lên một tiếng rồi sau đó một lúc mới hoan hô vang dậy.

“Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh chợt hô to :

- Tiêu diệt tặc đồ Cự Linh giáo!

Mọi người lập tức hưởng ứng, vung binh khí lao vào quần tặc.

Vì “Ánh Ba môn” chỉ là một môn phái nhỏ nên lần này Cự Linh giáo chỉ phái hai tên Đường chủ suất lĩnh hơn hai chục đệ tử của “Nhạn Minh đường” và “Kim Tước đường”.

Thực ra chúng tính như vậy cũng không sai, nếu Bạch Liên Hoa không may mắn gặp được Lăng Hồng Liên kéo theo việc huynh đệ . “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh cùng tới Thanh Liễu am thì “Ánh Ba môn” không có hy vọng gì tránh được họa kiếp.

Thế nhưng “Thiên bất dung gian”, hôm nay chúng gặp phải sát tinh.

Bàng Dã trọng thương, “Bách Độc Ma Thủ” Ô Tư Kính bị giết, quần tặc chỉ hai chục tên như rắn không đầu, tinh thần hoàn toàn sụp đổ, làm sao kháng cự nổi với hơn trăm cao thủ “Ánh Ba môn”, trong đó “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh như hung thần ác sát xông tới đâu là giết tới đó, hạ thủ không chút lưu tình.

Chỉ trong vòng nửa canh giờ, tàn dư của Cự Linh giáo hoàn toàn bị tiêu diệt, không một tên thoát mạng.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn là người cơ cảnh, biết nếu để Cự Linh giáo biết tin này thì “Ánh Ba môn” khó thoát khỏi họa diệt môn nên bàn với Hướng Vô Vưu cấm môn hạ đệ tử lan truyền tin tức này và nhanh chóng thanh lý hiện trường không để lại dấu vết.

Thanh lý hiện trường xong, Hướng Vô Vưu cho mở đại yến mừng công, hôm nay Thanh Liễu am phá lệ khuan ra một thùng rượu lớn mừng công.

Lăng Hồng Liên được mời vào vị trí thượng tọa. Không ai có thể phủ nhận hôm nay “Ánh Ba môn” tránh được họa diệt môn là nhờ cả vào công lao của nàng. Nếu không có Lăng Hồng Liên thì ai đối phó nổi với Ô Tư Kính?

Chủ khách tọa định xong, đích thân Hướng Vô Vưu bưng chén mời Lăng Hồng Liên nói :

- Tiểu sư muội quả là trang tuấn kiệt, là niềm tự hào của sư môn! Không chỉ tiểu sư muội có công lực cao cường mà vừa rồi người thi triển kiếm pháp gì thư thư cũng không biết.

Lăng Hồng Liên nhận ra trong lời của sư thư có hàm ý ghen trách sư phụ thiên vị mình, liền đáp :

- Sư thư! Thực ra trong thời gian ở bên Vũ Diệp ca ca, tiểu muội có luyện thêm một môn tâm pháp do huynh ấy chỉ dạy nên công lực tăng tiến thêm một phần, còn pho kiếm pháp đó gọi là “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” do sư phụ mới sáng tạo ra sau này để giúp sư muội bảo thù rửa hận...

Hướng Vô Vưu bấy giờ mới hết bất bình, cười nói :

- Nguyên là như thế!

Rồi hướng sang huynh đệ “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn chấp tay nói :

- Hôm nay “Ánh Ba môn” chúng tôi được hai vị đại hiệp dốc đỉnh lực tương trợ nên mới thoát khỏi kiếp nạn. Sau này dù bất cứ gặp ở đâu, đệ tử “Ánh Ba môn” cũng coi hai vị là đại ân nhân, mối ân tình đó chúng tôi xin nguyện ghi khắc không bao giờ quên!

Từ khi Lăng Hồng Liên xuất thủ đánh bại Ô Tư Kính, Hướng Vô Vưu nhận ra đệ tử “Ánh Ba môn” tỏ ra rất cung trọng vị tiểu sư thúc này, vô hình trung làm giảm đi sự kính trọng đối với mình, quét mắt nhìn môn hạ đệ tử một lượt rồi cao giọng nói tiếp :

- Tiểu sư muội Lăng Hồng Liên võ công cái thế, cao hơn bản ni rất nhiều.

Đặc biệt “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” lại càng thần diệu. Bản ni có ý nhường chức Chương môn cho Liên sư muội đảm trách để dương danh “Ánh Ba môn”, hơn nữa không biết các vị huynh đệ tỷ muội đồng môn thấy thế nào?

Hướng Vô Vưu vốn là người tâm địa hẹp hòi, không có lượng bao dung.

Ngày xưa “Hàn Nguyệt thần ni” đã nhận ra điều đó, đặc biệt việc Hướng Vô Vưu tự ý lập ra “Ánh Ba môn” đã làm Thần ni bất bình, tuy nói là “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” mới được sáng tạo ra sau này nhưng trước đó “Cửu U âm khí” bà cũng không truyền cho hai người mà dốc lòng truyền thụ cho Lăng Hồng Liên. “Hàn Nguyệt thần ni” đã cho Ngô Như Thủy đi theo Hướng Vô Vưu để trợ lực nhưng thực chất là để giám sát đại đệ tử.

Bây giờ Hướng Vô Vưu nói ra câu này không nhằm mục đích gì khác hơn là làm cho Lăng Hồng Liên thấy khó xử mà nhanh chóng rời khỏi Thanh Liễu am, đồng thời cũng nhằm thăm dò phản ứng của mọi người.

Hướng Vô Vưu vừa nói xong thì Lăng Hồng Liên cảm thấy trong lòng trào lên một cảm giác chua xót.

Người ta nói “Khách mạnh cũng không ai lấn chủ”, huống chi đây lại là sư thư của mình, khó gì mà không nhận ra động cơ của Hướng Vô Vưu trong câu nói đó?

Thật tình mà nói, sư phụ “Hàn Nguyệt thần ni” cũng có nói cho Lăng Hồng Liên biết tính khí hẹp hòi của Hướng Vô Vưu nhưng bà cũng dặn kỹ là sau này ra ngoài giang hồ hãy quan tâm chiếu cố đến đại sư tỷ mình cũng như “Ánh Ba môn”, bây giờ đã thế, làm sao nàng còn ở lại Thanh Liễu am được nữa?

Nàng tặc lưỡi nghĩ thầm :

- Giang hồ bao la, ở đâu mà chẳng được?

Nghĩ đoạn đứng lên nói :

- Đại sư tỷ nói thế sai rồi! Tiểu muội mới xuất sư bước vào giang hồ, kiến thức còn rất hạn hẹp, đừng nói không thể đảm đương nổi trọng nhiệm Chương môn nhân một môn phái mà ngay cả việc hành khứ giang hồ cũng hy vọng được hai vị sư thư chỉ bảo cho, xin sư thư đừng nói đến chuyện đó nữa. Mặt khác trước mắt ý nguyện duy nhất của tiểu muội là tiêu diệt sạch bọn người của tặc đảng Cự Linh giáo báo huyết hải thâm cừu cho phụ mẫu, chính vì lý do đó mà tiểu muội đổi tên thành “Vô Linh”.

Nếu đại sư thư cho rằng tiểu muội vừa rồi xuất thủ để có ý đồ đề cao mình để nắm lấy chức Chương môn “Ánh Ba môn” thì tiểu muội sẽ lập tức đi khỏi Thanh Liễu am!

Nói xong bước tới nắm lấy tay Ngô Như Thủy, nước mắt chứa chan.

Ngô Như Thủy nói :

- Tiểu sư muội bình tĩnh lại đi! Nói xong kéo Lăng Hồng Liên trở về ngồi vào chỗ cũ.

Hương Vô Vưu cười nói :

- Tiểu sư muội đừng tức giận một cách trẻ con như thế! Đại sư tỷ nói thế là thành tâm muốn cho “Ánh Ba môn” ngày càng phát triển lớn mạnh hơn chứ không có ý ghen tỵ gì đâu!

Lăng Hồng Liên lau nước mắt, cười nói :

- Hai vị sư thụ! Các vị sư thụ, huynh đệ “Ánh Ba môn”! Hồng Liên dù là thế nào cũng tự coi mình là đệ tử của bốn môn, sư phụ từng nhiều lần dặn dò tiểu muội là hãy cố sức phò tá hai vị sư thụ. Vì thế, dù tiểu muội không ở Thanh Liễu am, nhưng sau này các vị có chỗ nào cần đến tiểu muội cứ xin nói một tiếng, dù bất cứ ở đâu, vì “Ánh Ba môn” mà phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, tiểu muội cũng không từ nan!

“Bách Tỹ Kim Cương” Cố Toàn đứng lên nói :

- Tại hạ chúc mừng Hương chương môn nhân có một vị trợ thủ đắc lực, sau này còn lo gì “Ánh Ba môn” không có uy danh như thiên hạ?

Tối đó mọi người uống rượu vui vẻ đến khuya.

Sau khi bàn bạc thỏa thuận xong, sáng hôm sau huynh đệ “Bách Tỹ Kim Cương” Cố Toàn lên đường trước trở về “Đan Tâm trại”, báo cáo lại tình hình với “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn, còn Lăng Hồng Liên lên đường đi Hán Khẩu tới “Tứ Hải võ hội”. Họ nhất trí với nhau ngày mùng một tháng sáu sẽ tập trung ở “Đan Tâm trại”.

Ba người rời Thanh Liễu am, chia thành hai đường tiến phát.

Lăng Hồng Liên nóng lòng muốn gặp Vũ Diệp ca ca, ra sức thi triển khinh công tiến về Hán Khẩu.

Nàng vẫn đóng giả nam trang như trước, ba ngày sau thì tới nơi.

Lăng Hồng Liên vào thành thì trời đã hoàng hôn, không thuê phòng trọ lại mà hỏi thăm đường đến ngay “Tứ Hải võ hội”.

Nàng không đi vào cổng chính mà vượt tường vào, vừa khéo gặp ngay Tạ Vũ Diệp biểu diễn “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” của mình ở võ trường cho Tư Đồ Linh xem.

Đứng quan sát một lúc, Lăng Hồng Liên phát hiện thấy có một bóng đen cũng đang chăm chú quan sát Vũ Diệp ca ca.

Vừa lúc ấy thì Tạ Vũ Diệp phát hiện ra có người, quát hỏi :

- Ai?

Bóng đen kia thấy đã bị lộ, vội lao đi.

Lăng Hồng Liên tin chắc hẳn là gian tế, liền băng mình đuổi theo.

Tạ Vũ Diệp nghe kể đến đó thì ngắt lời hỏi :

- Liên muội có thấy được diện mạo hẳn thế nào không?

Lăng Hồng Liên lắc đầu đáp :

- Trời tối quá nên không thấy.

Tạ Vũ Diệp nhíu mày ra vẻ trầm tư, nhìn Tư Đồ Khang nói :

- Tư Đồ lão tiên bối! Sau này vãn bối đi rồi, tiên bối ở lại phải hết sức cẩn thận mới được!

Tư Đồ Khang ngạc nhiên hỏi :

- Tạ thiếu hiệp đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tới “Đan Tâm trại”!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nói :

- Cứ thông thả ở lại mấy ngày, chờ Hồng Liên bình phục đã rồi đi!

Đột nhiên Tạ Vũ Diệp đứng lên, hướng sang Lăng Hồng Liên vái một vái.

Lăng Hồng Liên kinh dị hỏi :

- Vũ Diệp ca ca làm trò gì thế?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Liên muội giúp ngu huynh giết Ô Tư Kính báo thù, đương nhiên ngu huynh phải cảm tạ. Bây giờ phụ mẫu và nhị sư bá ở chín tuổi đã có thể ngậm cười rồi!

Lăng Hồng Liên vừa ngượng nhưng cũng vừa cao hứng, xua tay nói :

- Thôi thôi! Huynh làm thế kỳ lắm!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười “hô hô” nói :

- Liên muội muội chịu lễ của Diệp lão đệ thì có gì mà kỳ?

Tư Đồ Linh ngồi cùng bàn nhưng vì có phụ thân tại tọa nên không dám nói nhiều, thấy Tạ Vũ Diệp đối với Lăng Hồng Liên thân mật thiết như thế thì trong lòng không khỏi ghen tức.

Khi Tạ Vũ Diệp bái Lăng Hồng Liên, nàng liền đứng lên, buông tiếng thở dài rồi lặng lẽ bỏ đi về khuê phòng mình.

Tạ Vũ Diệp vội vàng đi theo, nhưng Tư Đồ Linh đi rất nhanh nên về đến phòng Tạ Vũ Diệp mới đuổi kịp, hỏi :

- Linh muội! Mọi người đang uống rượu nói chuyện vui vẻ như thế, làm sao muội lại bỏ về phòng?

Tư Đồ Linh lạnh lùng đáp :

- Người khác vui, còn muội thì chẳng thấy có gì vui cả, hơn nữa tử lượng muội rất kém...

Tạ Vũ Diệp biết nàng ghen, vội nói :

- Linh muội hiểu lầm rồi...

Tư Đồ Linh xẵng giọng :

- Làm thế nào? Vũ Diệp ca ca đối với người ta thế nào không bày ra trước mắt cả hay sao?

Tạ Vũ Diệp thiết tha nói :

- Linh muội... Dù là nữ hay nam, Lăng Hồng Liên đối với ngu huynh vẫn là Lăng đệ đệ, tình như thủ túc. Trước đây ngu huynh hoàn toàn không nghĩ ngờ gì Lăng đệ đệ là nam nhân đã có tình cảm gần như ruột thịt, bây giờ vẫn thế... Còn sau này ngu huynh chưa biết thế nào, nhưng thật tình ngu huynh vẫn không coi cô ấy như một tình nhân... Xin Linh muội đừng vì thế mà làm xấu đi quan hệ giữa chúng ta...

Tư Đồ Linh cảm động nói :

- Vũ Diệp ca ca ...

Rồi cầm lấy tay Tạ Vũ Diệp quay lại khách sảnh tiếp tục uống rượu.

Tạ Vũ Diệp làm theo lời “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy ở lại thêm “Tứ Hải vô hội” ba ngày.

Trong thời gian chờ Lăng Hồng Liên bình phục vết thương, được sự đồng ý của nàng và “Bách Diệp Thần Cái”, Tạ Vũ Diệp truyền thụ cho Tư Đồ Linh “Cửu U âm khí”, “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” và “Mê Tông Hóa Ảnh”.

Tư Đồ Linh vốn thông minh, đồng thời đã luyện qua võ công căn bản nên tiếp thụ rất nhanh. Chỉ sau ba ngày, được sự giúp đỡ tận tình của Tạ Vũ Diệp, nàng đã luyện “Cửu U âm khí” được bốn năm thành hỏa

hầu, “Lưỡng Nghi Cứu U thần kiếm” và “Mê Tông Hóa Ảnh” cũng thu được một số thành tựu, từ đây đã có thể ôn luyện một mình.

Sang ngày thứ tư, “Bách Diệp Thần Cái”, Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh lên đường tới Thái Bạch sơn để hội tụ với quần hùng.

“Bách Diệp Thần Cái” đã bàn bạc kỹ lưỡng về tương lai của Tư Đồ Linh với Tư Đồ Khang. Vị hội chủ tuy chưa thật yên tâm nhưng vẫn để thiên kim ái nữ cùng đi tới “Đan Tâm trại”.

Lăng Hồng Liên vẫn giả trang nam nhân và lấy tên Lăng Vô Linh như trước.

13. Cái Bang Thanh Lý Môn Hộ

Tin tức tặc đảng Cự Linh giáo bị đánh bại ở “Đan Tâm trại” trong dịp tết Đoan Ngọ vừa qua làm nức lòng toàn bộ các môn phái, Bang hội lớn nhỏ và các nhân sĩ trên khắp võ lâm.

Đặc biệt người ta còn biết rõ cứu tinh của võ lâm là một anh hùng hiệp sĩ chỉ mới mười chín hai mươi tuổi, vô cùng tuấn tú, nghĩa cử hào hiệp, hào hoa mà khiêm tốn, đã được Đại hội võ lâm nhất trí đề cử làm Thống lĩnh.

Vì thế lần này được “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nhân danh Thống lĩnh triệu tập, cao thủ các môn phái không có môn phái nào vắng mặt.

Trưa ngày mồng một tháng sáu, “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” tổ chức một bữa tiệc lớn thết đãi quần hùng.

Hơn ba trăm người tụ tập trong “Tụ Nghĩa sảnh” vừa ăn uống vừa nghe Thống lĩnh Tạ Vũ Diệp trình bày phương sách đối phó với Cự Linh giáo.

Chàng kể lại tình hình vừa mới xảy ra ở Lãnh Vân bang. Hiện tại Cái bang, Cùng Lai phái và Trường Sơn phái đang bị Cự Linh giáo khống chế nên việc cần kíp là phải giải thoát ba môn phái này thoát khỏi sự thống trị của chúng mà việc cụ thể là tiêu diệt những kẻ như Nam Trung Minh là nội gián của Cự Linh giáo cài vào hiện đang nắm quyền hành tối cao ở ba môn phái này và bọn phản môn cam tâm làm tay sai cho chúng.

Quần hùng đều tán thành quan điểm này, thảo luận thêm về phương pháp và thời gian tiến hành.

Chương môn nhân phái Nga Mi Thiệu Phong Các nêu ý kiến :

- Việc ổn định lại tình hình ba môn phái này là hết sức cần thiết, không chỉ tiêu diệt bớt lực lượng của Cự Linh giáo mà còn làm mất chỗ dựa của chúng để tiến hành các hoạt động tội ác. Việc này cần phải được giải quyết nhanh chóng và hiệu quả, thế nhưng trong ba phái thì Cùng Lai quá gần Tổng đàn Cự Linh giáo ở Hạ Lan sơn, tên Chương môn nhân mới tiềm quyền Tang Diên Tề lại liên kết rất chặt chẽ với Cự Linh giáo vì thế theo tại hạ cứ để Cùng Lai lại giải quyết sau, Tạ thống lĩnh nên đích thân đến Tổng đàn hai phái Cái bang và Trường Sơn phái trước, chỉ nên mang theo người của hai phái đó cùng một số nhân vật tình nguyện hạn chế thôi.

Đại đệ tử của Chương môn nhân phái Võ Đang “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác tiếp lời :

- Để Cự Linh giáo khỏi đề phòng, việc này cần tiến hành một cách bí mật.

Muốn thế, theo ý tại hạ thì Tạ thống lĩnh nên hóa trang hành sự, mặt khác cho người hóa trang thành Tạ đại hiệp tọa trấn ở đây...

Chương môn nhân phái Côn Lôn “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình nói :

- Ý kiến tuyệt hay, Cao đại hiệp quả không hổ danh là “Tiểu Gia Cát”!

Cao Kỳ Trác chấp tay nói :

- Chương môn nhân quá khen! Tại hạ còn một ý kiến nữa là để tranh thủ thời gian, trong khi Tạ thống lĩnh giải quyết sự vụ ở Cái bang, và Trường Sơn xong là có thể bắt tay vào việc giải quyết Cùng Lai phái ngay

để nhanh chóng tấn công Cự Linh giáo, chúng ta hãy phái người đến Cùng Lai và Hạ Lan sơn điều tra tình hình địch.

“Thần Tích Ong” Phùng Công Phàm cười “hô hô” nói :

- Rất đúng! Lão phu cũng định đề xuất ý kiến này, nếu Tà thống lĩnh không phản đối thì chúng ta hãy cử người...

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Đây là giai đoạn chúng ta tập trung mọi lực lượng để tiêu diệt Cự Linh giáo, sao lại phản đối?

Chương môn nhân phái Côn Lôn “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình bàn bạc với vị sư đệ của mình là “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ một lúc rồi cao giọng nói :

- Tại hạ đề cử Bàng sư đệ đảm nhiệm việc này!

Lão đại trong “Hoàng Hà song quái” là “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh tán thành ngay :

- Bàng đại hiệp võ công cao cường, kinh công trác tuyệt, lại là người can đảm mưu cơ, đảm nhiệm công việc này thì rất phù hợp!

Mọi người đều tỏ ý tán thành, còn đề xuất thêm một vị sư đệ của Cao Kỳ Trác là Linh Chân Tử đến điều tra tình hình ở Cùng Lai.

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ đứng lên nói :

- Được Chương môn sư huynh đề cử và các vị tín nhiệm, tại hạ xin hết sức để hoàn thành trọng trách!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Bàng huynh! Tại hạ xin khuyên một điều là việc điều tra thăm dò chỉ nên dùng trí. Hãy bắt lấy một vài nhân vật mà khai thác hoặc cải trang thành người của chúng mà điều tra thì hơn, Cự Linh giáo cao thủ như mây quần tập, Tổng đàn của chúng tất phải là nơi long đàm huyết hổ, không dễ đột nhập đâu!

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ đáp :

- Tại hạ sẽ thực hiện theo diệu kế của Tà thống lĩnh! Ngay bây giờ tại hạ sẽ lên đường tới Tổng đàn Cự Linh giáo.

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ đi xong, “Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Bây giờ tới lượt phái người cùng đi với Diệp lão đệ, việc thanh lý môn hộ Cái bang, đương nhiên không thể thiếu mặt Bang chủ, vì vậy lão hóa tử là người đầu tiên cùng đi với Tà thống lĩnh!

Lăng Hồng Liên biết Tạ Vũ Diệp sẽ không chịu để mình đi cùng liền nảy ra một kế nói :

- Phái Cùng Lai có một chuyện bí mật hết sức quan trọng, nếu không có tiểu đệ thì sẽ không ai vạch trần được... Vũ Diệp ca ca đừng quên để tiểu đệ đảm nhiệm vai trò này.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Bấy lâu nay mình có nghe Liên muội nói đến “bí mật hết sức quan trọng” nào đâu? Có lẽ cô ấy quyết tâm đi chuyến này để báo thù nên bịa ra như thế thôi! Thế nhưng không để cô ấy đi thì sao được?

Nghĩ thế liền nói :

- Nếu Lăng đệ đệ muốn đi thì phải tuyệt đối chấp hành ngu huynh, không được tự tiện hành động để tránh xảy ra những hậu quả tai hại mới được!

Lăng Hồng Liên vội gật đầu đáp :

- Đương nhiên là tiểu đệ triệt để tuân thủ mệnh lệnh của Thống lĩnh!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy thấy Tư Đồ Linh nhìn Tạ Vũ Diệp bằng ánh mắt khẩn cầu, tội nghiệp nghĩ thầm :

- Lăng Hồng Liên được đi mà để Tư Đồ Linh ở nhà sao được?

Lão liền dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Tạ Vũ Diệp :

- Lão đệ đừng có thiên vị đấy! Nếu đồng ý cho Lăng Hồng Liên đi thì không được để Tư Đồ Linh ở nhà đâu!

Dù biết nguy hiểm, Tạ Vũ Diệp cũng đành phải để Tư Đồ Linh đi. Sau khi bàn bạc, tuy rất nhiều người tình nguyện đi nhưng cuối cùng chỉ chọn thêm ba người nữa là “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm và huynh đệ “Bách Tỷ kim Cương” Cổ Toàn và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh.

“Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác hỏi :

- Tặc đảng đã khống chế được cả một đại bang phái như Cái bang, đương nhiên lực lượng của chúng không phải là ít, trong lúc chúng ta chỉ có bảy người, như thế có quá ít không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Ít người thì hành động sẽ bí mật và linh hoạt hơn. Nhưng nếu trường hợp gặp lực lượng đối phương quá mạnh, chúng tôi sẽ dùng bồ câu thư báo tin về trại xin thêm chi viện cũng không muộn. Tốt nhất là không nên hưng sư đông chúng để Cự Linh giáo dễ phòng.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy tiếp lời :

- Chúng ta sẽ thanh lý môn hộ Cái bang trước, sau khi ổn định xong, bốn bang có hàng vạn người trải khắp giang hồ, tin tức truyền đi nhanh chóng, lo gì thiếu cao thủ? Hơn nữa, chỉ cần chuyển này thành công, tại hạ sẽ triệu tập các Phân đà chủ đến Tổng đàn ở Khai Phong, nhất định biết thêm tình hình về Cự Linh giáo.

“Sơn Duyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nói :

- Doãn bang chủ! Tiểu đệ chúc chuyển đi này của Tạ thống lĩnh, Bang chủ và năm vị mã đáo thành công! Sau khi ổn định lại Cái bang rồi, xin Doãn huynh hãy phái thêm người đến Phân đà Ngân Châu hiệp trợ với “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ điều tra tình hình của Cự Linh giáo.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy gật đầu :

- Huynh đệ nhớ rồi! Lúc đó, tự khắc sẽ có người đến đây báo tin.

Mọi kế hoạch như vậy là được bàn bạc xong, tối hôm đó “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn lại cho mở tiệc khoản đãi, trừ một số người được cử ở lại “Đan Tâm trại”, còn lại hầu hết cao thủ trở về môn phái chờ tin tức điều động.

Sáng hôm sau, Tạ Vũ Diệp cùng sáu người “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Lăng Hồng Liên, Tư Đồ Linh, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh lên đường, đường hướng tới Khai Phong.

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cùng một số nhân vật chủ chốt của các phái thân tiền mấy dặm mới quay về trại.

Sợ làm kinh động đến mọi người, họ không thi triển khinh công và thông thả tiến về hướng đông, chỉ riêng Tư Đồ Linh tranh thủ lúc đi đường luyện thêm “Mê Tông Hóa Ảnh” nên có khi đi trước lại có lúc tụt lại phía sau đoàn người.

Bấy giờ đang giữa mùa hè nên khí trời nóng bức. Tối một khu rừng, Lăng Hồng Liên chỉ sang mấy cây bên đường nói :

- Vũ Diệp ca ca! Chúng ta leo lên hái mấy trái đào đại giải khát đi!

Tạ Vũ Diệp đồng ý, cùng Tư Đồ Linh và Lăng Hồng Liên để “Bách Diệp Thần Cái” và ba người kia đi trước, rẽ sang bên đường.

Tạ Vũ Diệp đang thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” chỉ nhảy lên ngọn cây hái đào thì nghe có tiếng quát :

- Đường sát rừng cây này đều do chúng ta quản lý, kẻ nào dám tới đây phá phách?

Tạ Vũ Diệp nhìn xuống, thấy bốn năm tên hán tử tay cầm đơn đao đổ tới vây lấy Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh.

Chàng nhảy xuống hỏi :

- Các vị muốn gì?

Một tên hung hăng quát :

- Đưa tiền mãi lộ đây!

Tên khác tiếp lời :

- Nếu không chịu thì cả ba tên đều gửi xác lại!

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Thì ra các người là bọn lục lâm thảo khấu!

Tên nói đầu tiên đầu hổ lưng gấu, người to ngang như con bò mộng, trên mặt có một vết sẹo do đao chém từ cánh mũi ra đến mang tai hung hăng nhảy vào quát :

- Tiểu tử muốn chết!

Lời chưa dứt đã chồm tới, vung đao chém thẳng tới đầu Lăng Hồng Liên!

Không biết nàng xuất thủ thế nào mà làm tên hán tử vừa chém xuống nửa chừng thì rú lên một tiếng, thanh đao bật khỏi tay bay vút đi, người cũng ngã lẳng xuống đất vừa lăn lộn vừa rên rỉ.

Một tên lớn nhất trong bọn chừng năm mươi tuổi, thân hình ngũ đoản, thái dương huyệt nhô cao, hiển nhiên là nội lực rất thâm hậu, tiến lên trước mặt Lăng Hồng Liên trầm giọng hỏi :

- Các hạ định dùng vũ lực để xông vào núi này sao?

Tư Đồ Linh đứng một bên Lăng Hồng Liên, nhẹ giọng nói :

- Chúng tôi chỉ là người đi đường thôi, có xông vào núi đâu?

Tên thân hình ngũ đoản nói :

- Không xông vào núi, tại sao lại đánh ngã người của chúng ta?

Lăng Hồng Liên cười nhạt nói :

- Người không có mắt hay sao? Tên mặc dịch đó xuất thủ trước, đột nhiên ngã bệnh chứ ai làm gì hắn?

Lão thân hình ngũ đoản quát lên :

- Tiểu tử hỗn láo! Lão phu hôm nay phải giáo huấn các ngươi mới được!

Dứt lời rút ra một cây nhuyễn tiên vận công vào làm nó thẳng đuỗi ra như ngọn thương đứng tới Mi tâm huyệt Lăng Hồng Liên.

Nàng vội nhảy sang hai bước tránh rồi rút kiếm ra chém vào ngọn roi.

Lão nhân thân hình ngũ đoản thân thủ cũng không kém, xung nhuyễn tiên quát ngang sườn đối phương.

Lăng Hồng Liên nhảy lên cao mấy thước tránh rồi lướt tới, xuất kiếm tấn công như vũ bão.

Nàng vừa xuất thủ là thi triển ngay “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” nên chỉ qua mấy chiêu đã dồn lão nhân vào thế hiểm.

Lăng Hồng Liên định xuất chiêu “Bích Huyết Tam Tàn” Chém xả xuống vai lão nhân thì chợt nghe trên không có tiếng nói :

- Vô Lượng Phật! Xin thiếu hiệp hạ kiếm lưu tình!

Lăng Hồng Liên vội thu chiêu nhảy lui hai bước, nhìn lại thấy thêm một người xuất hiện đứng phía sau bọn lục lâm.

Đó là một lão đạo râu tóc bạc trắng, chỉ ít phải tới bảy tám mươi tuổi.

Tạ Vũ Diệp bước lên hỏi :

- Xin hỏi đạo trưởng là ai, có quan hệ gì với mấy vị lục lâm hảo hán này?

Lão đạo đáp :

- Vô Lượng Phật, lão đạo là “Thuận Trúc đạo nhân” phái Hoa Sơn!

Tạ Vũ Diệp nghe lão đạo giới thiệu xong vội quỳ xuống nói :

- Đồ nhi Tạ Vũ Diệp xin bái kiến sư tổ Thuận Trúc Đạo ngạc nhiên hỏi :

- Thiếu hiệp là ai? Cớ sao gọi lão đạo là sư tổ?

Tạ Vũ Diệp ứa lệ đáp :

- Tiên phụ là Tạ Vân Đông!

Thuận Trúc đạo nhân kinh ngạc nói :

- Sao lại là tiên phụ? Chẳng lẽ...

Tạ Vũ Diệp vừa khóc vừa kể lại thảm biến xảy ra mười một năm trước ở Tạ gia trang.

Thuận trúc đạo nhân nói :

- Mấy năm đó lão phu bế quan tọa công, sau khi khai quan một thời gian lâu mà không thấy phụ thân và sư bá người đâu, mới đi tìm, đến nay đã hai năm mà không thấy, ai ngờ đã xảy ra chuyện đau lòng như thế? Diệp nhi! Người biết hung thủ là ai không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Là tặc đảng Cự Linh Giao! Thuận Trúc Đạo nhân chợt “À!” một tiếng hỏi :

- Vậy là ngươi là người đã đánh đuổi tặc đảng ở “Đan Tâm trại” và được võ lâm nhất trí đề cử làm Thống lĩnh võ lâm phải không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Vâng Thuận Trúc đạo nhân chỉ tới lão nhân thân hình ngũ đoản nói :

- Diệp nhi! Đây là tiểu sư thúc người Lưu Vân Long.

Nguyên Thuận Trúc đạo nhân sau khi tọa quan xong còn thu nhận một thêm một đồ đệ cách đây tới bốn năm năm nên Tạ Vũ Diệp không biết.

Chàng đến quỳ xuống trước mặt Lưu Vân Long nói :

- Diệp nhi bái kiến sư thúc!

Lưu Vân Long cười “hô hô” nói :

Hậu sinh khả úy, sư diệt võ công cái thế mới đẹp được tặc đảng Cự Linh giáo, cứu võ lâm thoát khỏi họa kiếp, vừa rồi vị bằng hữu kia của sư diệt kiếm thuật tinh kỳ, nếu sư phụ không đến kịp chỉ e sư thúc khó toàn mạng Tạ Vũ Diệp nhủ mảy hỏi :

- Làm sao sư thúc cùng đi với mấy vị này?

Lưu Vân Long đáp :

- Ngu thúc có một vị bằng hữu là trưởng lão Cái bang, vì tránh họa mà đến núi này kết làm huynh đệ với mấy vị lục lâm hảo hán ở đây.

Bấy giờ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và “Bách Túy Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm thấy mấy người đi sau xuất sự thì cũng quay lại.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nghe Lưu Vân Long nói là có trưởng lão Cái bang ở đây liền hỏi :

- Lưu đại hiệp, vị trưởng lão Cái bang đó là ai? Hiện giờ ở đâu?

Lưu Vân Long đáp :

- Vị đó là Giang Hán Cửu, hiện đang ở trên sơn trại.

Thuận Trúc đạo nhân chấp tay cười “hô hô” nói :

- Không ngờ Bang chủ Cái bang Doãn đại hiệp cũng ở đây. Mấy năm trước bản đạo nghe nói Doãn bang chủ mất tích, không biết vì sao có tin thất thiệt như thiệt như thế?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Không phải tin thất thiệt đâu! Sự thực lão hóa tử bị tặc đảng Cự Linh giáo bắt giam trong thạch động, nhờ Tạ thống lĩnh cứu được mới thoát, hôm nay muốn trở lại Khai Phong!

Lưu Vân Long chấp tay nói :

- Vậy mời Doãn bang chủ và các vị lên sơn trại nghỉ ngơi uống trà!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đang muốn điều tra tình hình Cái bang nên nhận lời đi ngay.

Lưu Vân Long và mấy tên lục lâm dẫn mọi người đi lên núi vòng qua đỉnh ra hậu sơn thì đến sơn trại. Trước sảnh gặp một thanh y lão nhân, Lưu Vân Long chỉ lão ta nói với “Bách Diệp Thần Cái” :

- Doãn bang chủ, vị này là Gian Hán Cửu giang trưởng lão.

Giang Hán Cửu ngơ ngác nhìn “Bách Diệp Thần Cái” một lúc rồi quỳ xuống nói :

- Giang Hán Cửu tham kiến Bang chủ!

“Bách Diệp Thần Cái” giới thiệu mọi người chào hỏi nhau xong, giang Hán Cửu mời khách vào sảnh đường dùng trà.

Trước tiên “Bách Diệp Thần Cái” kể lại chuyện mình bị Cự Linh giáo bắt giam ở động, được Tạ Vũ Diệp cứu, kể luôn cả biến cố xảy ra ở “Đan Tâm trại” hồi đầu tháng trước rồi hỏi Giang Hán Cửu tình hình trong bang.

* * * * *

Theo lời kể của Giang Hán Cửu thì sau khi Bang chủ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy mất tích, một trưởng lão tên là Nhậm Công Kỳ tự đứng ra tự lập Bang chủ. Đương nhiên hầu hết bang chúng không đồng tình nhưng số người ủng hộ Nhậm Công Kỳ thế lực rất mạnh, lại được Cự Linh giáo ra mặt ủng hộ nên không làm gì nổi hần.

Mặc dù vậy, nhiều bang chúng dưới sự lãnh đạo của vị Lưu trưởng lão cất giữ “Kim cương uyển” và Long đầu trượng đại diện cho uy quyền của Bang chủ kiên quyết chống lại, rốt cuộc Lưu trưởng lão bị ám toán, chết một cách bất minh bất bạch. Mọi người đều biết đó là kiện tác của Nhậm Công Kỳ và đồng bọn của hần, nhưng không ai dám ra mặt phản kháng nữa.

Từ đó rất nhiều bang chúng rời bỏ bỏn bang phiêu bạt ra giang hồ. Giang Hán Cửu là một trong những trưởng hợp đó.

Một hôm Giang Hán Cửu đến núi này, giao chiến với một vị Trại chủ lục lâm, từ đó sinh ra quen biết nhau, vị Trại chủ đó mời Giang Hán Cửu ở lại.

Không chốn nương thân, Giang Hán Cửu nhận lời từ đó sống luôn ở sơn trại, cuộc sống cũng được ung dung tự tại nhưng vẫn không nguôi nghĩ đến tương lai của Cái bang...

Giang Hán Cửu kể đến đó cười “hô hô” nói :

- Hôm nay gặp được Bang chủ cùng đi với Tạ thống lĩnh, tất Cái bang chuẩn bị khôi phục lại rồi! Thật là hồng phúc của liệt tổ liệt tông!

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Giang trưởng lão có biết tình hình ở Khai Phong hiện thế nào không?

Giang Hán Cửu gật đầu đáp :

- Đương nhiên biết! Đệ tử có nhân tuyển ở Khai Phong nên thường xuyên nhận được tin tức.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Tin tức thế nào?

Giang Hán Cửu đáp :

- Hiện tại người theo Nhậm Công Kỳ càng ngày càng ít. Bây giờ Cự Linh giáo không còn đủ sức thao túng bốn bang nữa!

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Nghĩa là sao? Chẳng lẽ thế lực Cự Linh giáo đã yếu đi nhiều so với trước đây?

Giang Hán Cửu đáp :

- Vâng, chính thế! Trước đây võ lâm đều cho rằng thế lực Cự Linh giáo là không thể nào kháng cự nổi. Nhưng vừa rồi nghe tin chúng bị đánh tơi tả ở “Đan Tâm trại”, đến nỗi hầu hết cao thủ tới đó mưu đồ chỉ một trận hàng phục võ lâm nhưng bị một vị thiếu niên anh hùng là Tạ đại hiệp đánh cho không còn manh giáp bỏ chạy tháo thân, tin tức đó làm cho thiếu lâm vác phái vô cùng phấn chấn. Lại nghe nói Bang chủ cũng có mặt trong số quần hùng ở “Đan Tâm trại”, vì thế bây giờ số người theo Nhậm Công Kỳ ít dần đi, chỉ còn một hai trăm người nữa mà thôi...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Còn Cự Linh giáo?

Giang Hán Cửu đáp :

- Cự Linh giáo cũng rất hoang mang, lo dồn sức để đối phó với quần hùng, bỏ mặt cho Nhậm Công Kỳ tự sinh tự diệt...

Thuận Trúc đạo nhân nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Diệp nhi, bây giờ võ lâm có kế hoạch gì để đối phó với Cự Linh giáo?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Sư tổ, quần hùng vừa rồi tập trung ở “Đan Tâm trại”, quyết định trước tiên khôi phục lại Cái bang, Cùng Lai phái và Trường Sơn phái, giúp ba phái này thanh lý môn hộ, sau đó sẽ tổng tấn công Cự Linh giáo...

Thận Trúc đạo nhân lại hỏi :

- Vậy người đã biết gì về Cự Linh giáo?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu đáp :

- Giáo phái này hành động rất nghiêm mật kỳ bí, chúng đã gây án ở đâu là giết sạch ở đó, chưa có nạn nhân nào sống sót, vì thế hầu như người trong giang hồ chẳng biết gì về chúng. Bởi vậy vừa rồi đã cho người điều tra.

Thận Trúc đạo nhân nói :

- Sư tổ chỉ nghe nói Giáo chủ Cự Linh giáo tên là Mỹ Thiết Am, ngoại hiệu “Hấp Huyết Cương Ma”, là hạng ma đầu giết người không nháy mắt. Võ công hấn rất cao, công phu “Cự Linh ma đao” có thể nói là cử thế vô song. Lại thêm “Vạn huyết sát công” không ai đương nổi...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Diệp nhi nghe nói Tổng đàn của Cự Linh giáo đặt ở Hạ Lan sơn vô cùng hiểm trở, lại bố trí nhiều cạm bẫy mai phục, cơ quan trùng trùng. Vừa rồi vị cao thủ ở Côn Lôn “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ đã tình nguyện đến điều tra tình hình, nhưng Diệp nhi lo rằng vị đó rất khó bình yên quay lại.

Thuận Trúc đạo nhân hỏi :

- “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ? Hắn có phải là sư đệ của Chương môn nhân “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Chính là vị đó.

Thuận Trúc đạo nhân nói :

- Sư tổ nghe nói người này võ công cao cường, kinh công trác tuyệt, lại rất nhanh nhẹn tháo vát, chính phù hợp với nhiệm vụ này. Hơn nữa ai mà chẳng biết Tổng đàn Cự Linh giáo là nơi long đàm huyết hổ? Người ta đã tình nguyện đi, tất cũng có tự lượng sức mình là sẽ hoàn thành được nhiệm vụ, người đừng quá lo! Không biết chèo thuyền thì ai dám cầm lái ra biển? sư tổ cũng có ý định ngày mai sẽ đi Hạ Lan sơn một chuyến.

Tạ Vũ Diệp liền khuyên can :

- Xin sư tổ đừng đi...

Thuận Trúc đạo nhân cười hỏi :

- Vì sao không được?

Tạ Vũ Diệp kích động nói :

- Nếu lão nhân gia lỡ gặp chuyện gì bất trắc thì sau này xuống cửu tuyền Diệp nhi biết ăn nói sao với tiên phụ và sư bá?

Lăng Hồng Liên thấy Tạ Vũ Diệp lo đến nỗi gần phát khóc, cũng góp lời :

- Xin sư tổ hãy chờ “Địa Hổ” Bằng đại hiệp trở về rồi hãy đi, khi đó đã hình dung được cách bố trí của Cự Linh giáo sẽ bớt nguy hiểm hơn...

Thuận Trúc đạo nhân nhìn nàng, nghĩ bụng :

- Rõ ràng tiểu tử này là nữ giả nam, gọi mình là “sư tổ”, chỉ e cũng có tình ý gì với Tạ Vũ Diệp rồi... Không biết nó là người của môn phái nào? Còn nhỏ thế kia mà dám đứng mũi chịu sào cùng với Tạ thống lĩnh đương đầu với lũ ma đầu ác ôn như thế, đủ biết chẳng những võ công cao cường mà gan mật cũng rất lớn, mà nó nói ra câu đó cũng đủ thấy là người tâm kế...

Nghĩ đoạn cười đáp :

- Cô nương, nếu đã biết cách bố phòng của địch thì còn điều tra làm gì nữa?

Mặt khác lão phu muốn tự mình san sẻ bớt một phần nguy hiểm cho “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ, nay lớp đồ tử đồ tôn như cô nương và Diệp nhi còn đứng mũi chịu sào đối địch với ma đạo để cứu nguy cho giang hồ võ lâm, thế mà một người sắp xuống lỗ như lão phu còn sợ nguy hiểm để mong trộm sống những ngày thừa thì làm sao xứng với tiên nhân, xứng với tiên tổ của phái Hoa Sơn?

Lão nhìn sang Tạ Vũ Diệp nói tiếp :

- Diệp nhi! Hãy coi đây cũng là nhiệm vụ của sư tổ!

Họ ở lại sơn trại hết ngày hôm đó, sáng hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Thuận Trúc đạo nhân không để đồ đệ Lưu Vân Long cùng đi với mình, đơn thân độc mã tới Hạ Lan sơn, trước khi đi “Bách Diệp Thần Cái” nói cho biết ám hiệu liên lạc với “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ.

Vị trưởng lão Cái bang Giang Hán Cửu cũng gia nhập đoàn, riêng Lưu Vân Long được lưu lại sơn trại để làm hậu ứng.

Ấn sáng xong, Thuận Trúc đạo nhân từ biệt đi trước, tiếp đó đoàn tám người do Tạ Vũ Diệp và “Bách Diệp Thần Cái” dẫn đầu được Trại chủ và Lưu Vân Long tiễn ra khỏi sơn trại tiếp tục hành trình, dọc theo bờ

sông Hoàng Hà về phía đông, vượt qua Lạc Dương, Trịnh Châu nhằm Khai Phong thẳng tiến, dọc đường được các Phân đà Cái bang tận tình trợ giúp.

Đến gần Khai Phong, quần hùng được biết Nhậm Công Kỳ cùng bộ thuộc thân tín của hắn không ở trong thành mà đóng bản doanh tại một trang vị ăn ở ngoại ô, gần đây đường như đã có những động thái sẵn sàng đối phó với lão Bang chủ.

Đoàn người tách ra làm hai nhóm, nhóm do Tạ Vũ Diệp dẫn đầu có Lăng Hồng Liên, Tư Đồ Linh, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm và sư huynh đệ “Bách Tỷ Kim Cương”, Cố Toàn, Vũ Khánh, tất cả đều hóa trang tìm một khách điểm tương đối vắng vẻ trú lại.

Còn nhóm kia đều là người Cái bang do Bang chủ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy dẫn đầu tới ở trong Phân đà Khai Phong của Cái bang. Đà chủ Phân đà này là Dương Quân, vốn là tai mắt của Giang Hán Cửu tại Khai Phong để giám sát hoạt động của Nhậm Công Kỳ.

Đây nói nhóm của Tạ Vũ Diệp tới khách điểm sửa soạn chỗ ở ăn tối xong, Tạ Vũ Diệp và “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn dặn ba người kia cứ ở yên trong phòng, còn hai người đối dạ hành y được một tên hóa tử dẫn đến trang viện ngoại ô, nơi Nhậm Công Kỳ đặt đại bản doanh.

Đó là một trang viện khá lớn và kiên cố, tường cao tới bảy tám thước, bên trong cây cối um tùm, trong ngoài dày đặc những trạm canh phòng cả lộ diện lẫn bí mật.

Tạ Vũ Diệp và Cố Toàn để tên hóa tử lại bên ngoài, thi triển khinh công vượt qua những trạm canh phòng nhảy lên mái sảnh đường dỡ ngói ra nhìn vào bên trong.

Trong sảnh khá đông người đang ngồi quây quần bàn nghị sự.

Ngồi ở ngôi thượng tọa là một trung niên hán tử mới ngoài ba mươi tuổi, mắt to mày rậm, dám đoán chính là tân Bang chủ Nhậm Công Kỳ.

Nhậm Công Kỳ quét mắt nhìn xuống một trung niên hóa tử cao lớn, cầm có bộ râu quai nón, dáng rất uy mãnh, chừng ba mươi tuổi hỏi :

- Vương trưởng lão, những người được cử đến Phân đà truyền đạt chỉ thị đã trở về cả rồi chứ?

Trung niên hóa tử râu quai nón trả lời :

- Khỏi bẩm Bang chủ, tất cả đều đã trở về rồi.

Nhậm Công Kỳ hỏi :

- Tình hình thế nào?

Hóa tử râu quai nón đáp :

- Tình hình không được tốt lắm. Có nơi không có người, lại có những Phân đà không chấp hành chỉ thị. Chỉ hai Phân đà phái người đến thôi.

Nhậm Công Kỳ hỏi :

- Phân đà Khai Phong thì sao?

Vương trưởng lão đáp :

- Dương Quân từ chối thẳng là không hợp tác với chúng ta.

Dương Quân “Hừ” một tiếng nói :

- Tên cầu tặc này đang chờ Doãn Kế Duy trở về đây! Hừ, biết thế này cứ giết phức hắn đi từ trước là yên chuyện!

Một trung niên hóa tử mắt lác ngồi bên cạnh Vương trưởng lão nói :

- Tên đó sớm muộn gì rồi cũng phải trừ đi thôi!

Nhậm Công Kỳ nghiêng răng nói :

- Được! Ngày mai chúng ta sẽ khai đao đối với Phân đà Khai Phong đầu tiên.

Từ Đà chủ Dương Quân cho đến những tên thuộc hạ, tên nào không chịu tuân phục thì giết sạch hết, từ ngày mai Vương trưởng lão sẽ chấp chương Phân đà này!

Hóa tử râu quai nón chấp tay đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh Bang chủ!

Hóa tử mắt lác chột hỏi :

- Bang chủ, khi nào thì Cự Linh giáo phái thêm người chi viện chúng ta?

Nhậm Công Kỳ đáp :

- Đã có người đến rồi, chỉ là chưa tiên hiện thân thôi.

Tạ Vũ Diệp chờ nghe thêm một lúc, thấy không có tin tức gì quan trọng nữa liền kéo tay “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn nói :

- Cố đại hiệp! Chúng ta về thôi!

Hai người quay về thành, Tạ Vũ Diệp thấy trong phòng mình có một người đang nói chuyện, ghé mắt nhìn vào thấy lão Bang chủ “Bách Diệp Thần Cái” ngồi bên bàn rượu chuyện đang nói chuyện với vị trưởng lão Giang Hán Cửu và một lão nhân khác chừng năm mươi tuổi.

Chàngặng hắng một tiếng rồi cùng “Bách Tỷ Kim Cương” bước vào.

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Dương đà chủ! Vị này là Tạ thống lĩnh Tạ Vũ Diệp đại hiệp, còn vị đi sau là cao thủ phái Nga Mi “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn Cố đại hiệp...

Xong chỉ tay sang lão nhân lạ mặt giới thiệu với Tạ Vũ Diệp :

- Diệp lão đệ! Vị này là Dương Quân, Đà chủ Khai Phong của Cái bang! Một vị Đà chủ có lòng trung kiên như Dương đà chủ ngay trong khu vực Tổng đàn mà tồn tại được tới nay không phải là chuyện dễ dàng!

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

-Phải, Nhậm Công Kỳ đã có ý định trừ khử Dương Quân, chắc vị này võ công và danh vọng rất cao nên lâu nay Nhậm Công Kỳ không giám vọng động, nhưng đến lúc cấp bách thì hẳn cũng phải làm thôi!

Ba người chào hỏi nhau xong thì ngồi xuống vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Quả tình Nhậm Công Kỳ đã có kế hoạch bình định Phân đà Khai Phong rồi...

“Bách Diệp Thần Cái” nhướn mày hỏi :

- Tạ lão đệ vừa tới Vĩnh Hằng sơn trang về hay sao?

Tạ Vũ Diệp gật đầu, kể lại cho Bang chủ và Dương Quân nghe những gì vừa diễn ra tại sảnh đường Tổng đàn Cái bang.

Dương Quân cười khinh thị nói :

- Để xem Nhậm Công Kỳ làm được gì? Lực lượng của Tổng đàn chỉ có năm trăm người, tính thêm mấy Phân đà ủng hộ hẳn cùng lắm thì được một nghìn người nữa. Nhưng không phải tất cả bọn họ đều tình nguyện theo Nhậm Công Kỳ đâu! Từ sau khi nghe tin Cự Linh giáo thất bại ở “Đan Tâm trại” và Doãn bang chủ sắp trở về thì ngay cả những người trước đây ủng hộ Nhậm Công Kỳ cũng bắt đầu dao động, nói gì phần đông là bị bức hiếp phải theo?

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn hỏi :

- Xin hỏi Dương đà chủ, lực lượng Phân đà Khai Phong do Đà chủ quản lý có bao nhiêu người?

Dương Quân đáp :

- Phân đà Khai Phong chỉ có bốn trăm người thôi. Nhưng nếu cộng thêm lực lượng của Tổng đàn và các Phân đà xung quanh sẵn sàng ủng hộ Bang chủ thì phải đến hai ngàn người...

Cố Toàn lại hỏi :

- Điều này tất Nhiệm Công Kỳ cũng biết chứ?

- Dương Quân đáp :

- Hẳn chỉ biết số lượng thực tế bốn trăm người Phân đà của Khai Phong thôi.

Cố Toàn nói :

- Chỉ e nếu Nhậm Công Kỳ ngày mai phát động tấn công thì người của các Phân đà không đến kịp...

Dương Quân cười nói :

- Dương mỗ tin chắc Doãn bang chủ sắp đến, Nhậm Công Kỳ cũng sắp hành động quyết liệt nên đã triệu tập huynh đệ các Phân đà ẩn phục xung quanh phủ Khai Phong và Vĩnh Hằng sơn trang cả rồi!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Nhậm Công Kỳ không biết gì về chuyện bố trí này hay sao?

Dương Quân lắc đầu :

- Dương mỗ mới huy động lực lượng từ các Phân đà khác đến hôm nay, vừa bố trí lúc tối nên Nhậm Công Kỳ không biết được!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Nhưng theo lời của Nhậm Công Kỳ thì Cự Linh giáo đã cho người đến chi viện...

Dương Quân gật đầu :

- Đúng thế, theo trình sát của đệ tử Phân đà Khai Phong thì chúng đến Vĩnh Hằng sơn trang hai ngày trước, nhưng tổng cộng chưa tới hai mươi tên thôi.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Theo tại hạ biết thì cao thủ của Cự Linh giáo võ công đều rất cao...

Dương Quân nói :

- Trong bốn Đà và hai Phân đà xung quanh đến chi viện có khá nhiều cao thủ nhất lưu, bây giờ lại có thêm Bang chủ, Tạ thống lĩnh, Cố đại hiệp và mấy vị vừa đến, lo gì không thắng được chúng?

Tạ Vũ Diệp nói :

- Vừa rồi đột nhập Vĩnh Hằng sơn trang, tại hạ thấy hậu trang có một khu rừng rậm, chỉ e có mật đạo thông từ Vĩnh Hằng sơn trang vào rừng...

Dương Quân cười nói :

- Tạ thống lĩnh quả là người tinh tế. Đúng là từ Vĩnh Hằng sơn trang có mật đạo thông tới ngọn núi ở hậu trang. Đệ tử bốn Đà chưa thâm nhập được vào mật đạo đó, nhưng biết lối ra trong núi là nằm giữ bốn cây tùng cổ thụ, trong đám cỏ tranh rập rập rất khó phát hiện...

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói :

- Vậy thì tốt rồi! Bây giờ xin Dương đà chủ cho tập hợp toàn bộ lực lượng của Phân đà lại đi, chọn một trăm người mai phục trong rừng hậu trang và bao vây cửa ra của mật đạo số còn lại mai phục xung quanh Vĩnh Hằng sơn trang đề phòng địch nhân cho thêm chi viện. Dương đà chủ và Giang trưởng lão sẽ chỉ huy lực lượng này. Số còn lại do Doãn lão ca chỉ huy, có sự phối hợp của tại hạ và những người từ “Đan Tâm trại” vừa đến tấn công vào Vĩnh Hằng sơn trang, đối với Nhậm Công Kỳ và những thuộc hạ thân cận của

hắn thì tốt nhất là nên bắt sống. Nếu có viện binh, Dương đà chủ hãy cho người báo ngay với Doãn lão ca hoặc tại hạ.

Chàng nhìn sang “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Lão ca ca! Đối với những đệ tử của Cái bang lỡ mà theo Nhậm Công Kỳ, lão ca ca nên lệnh cho mọi người hạ thủ lưu tình, sau khi chiếm lĩnh xong Vĩnh Hằng sơn trang, hãy mở ngay Đại hội tuyên bố khôi phục lại Cái bang Như cũ, còn biên chế ra sao thì do lão ca định đoạt...

Mọi người đều tán thành với kế hoạch của Tạ Vũ Diệp, ấn định trưa mai bắt đầu mở cuộc tổng tiến công, ngay sau đó Bang chủ “Bách Diệp Thần Cái”, trưởng lão Giang Hán Cửu và Đà chủ Dương Quân lập tức trở về Phân đà điều động binh lực.

Tạ Vũ Diệp và “Bách Tỷ Kim Cương” cũng tranh thủ nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, trong lúc ăn sáng, Tạ Vũ Diệp phổ biến kế hoạch hành động cho “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh nghe. Mọi người đều rất phấn khởi, đặc biệt là Tư Đồ Linh, mong thời gian qua mau để sớm động thủ với địch nhân.

Đúng ngọ, Tạ Vũ Diệp tổng chỉ huy lực lượng Cái bang và quần hùng xuất phát tiến ra ngoại ô.

Nhậm Công Kỳ cũng nhận được tin tức, dàn binh mã trước quảng trường tiền viện nghênh địch.

Quần hùng cứ tiến vào cổng, Nhậm Công Kỳ đã chỉ tay quát :

- Có phải đoàn người kia là đệ tử Phân đà Khai Phong của Cái bang không?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy bước lên trước, cười ”hô hô” nói :

- Nhậm trưởng lão bấy lâu nay vẫn mạnh khỏe chứ?

Nhậm Công Kỳ trước đây nguyên là trưởng lão tám túi của Cái bang bị Cự Linh giáo mua chuộc.

Hắn đã lường trước tình huống này, vội chấp tay đáp :

- Nguyên là Doãn bang chủ vẫn khang an! Từ khi Bang chủ thất tích đến nay, đệ tử vẫn ngày đêm mong ngóng Bang chủ trở về.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy ngửa mặt cười ta một tràng nói :

- Nhậm trưởng lão mong đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên phải không?

Phía đệ tử Phân đà Khai Phong có người cười “hô hô” nói :

- Mong nhớ Bang chủ thì không đâu! Hắn chỉ lo nghĩ làm sao mà đoạt được “Đả Cầu bổng pháp” thôi!

Nhậm Công Kỳ oai phong quát :

- Kẻ nào dám khinh nhờn bang quy, vô lễ đối với Bang chủ?

Rồi quay lại quát :

- Quần chấp sự đâu?

Một tên hán tử từ sau lưng hắn bước lên, cúi người nói :

- Có thiên hạ...

Nhậm Công Kỳ ra lệ

14. Cừu Nhân Đền Tội

Đương nhiên Nhậm Công Kỳ biết rõ “Bách Diệp Thần Cái” luyện thành “Đả Cầu bổng pháp” nên chiêu thuật tinh diệu hơn mình.

Mặt dù vậy hẳn là trưởng lão tám túi của Cái bang, võ công không phải giản đơn, hẳn không giám kỳ vọng là thắng được đối phương nhưng tự tin cầm cự được qua mười chiêu không phải là việc không làm được, vì thế vừa mới động thủ, Nhậm Công kỳ đã thi triển mọi tuyệt học mà mình lĩnh ngộ được.

Đấu qua năm chiêu, “Bách Diệp Thần Cái” đột nhiên lùi lại, dường như vận công để chuẩn bị thi triển kỳ chiêu.

Nhậm Công Kỳ chợt đối thủ một tiếng nổ tới đối phương, xuất chiêu “Du Long Hí Thủy” Đả Cầu bổng quật xuống vai trái đối phương, tay trái vung quyền đánh sang giữa ngực, còn chân phải thì phóng một cước tới tiểu phúc “Bách Diệp Thần Cái”.

Tạ Vũ Diệp đã được “Bách Diệp Thần Cái” cho biết “Cổn Long thần quyền” của Nhậm Công Kỳ Mỹ Thiết Am lực tuyệt luân, biết hẳn thừa cơ xuất kỳ bất ý xuất độc chiêu dồn lão Bang chủ vào chỗ chết nên trong lòng rất lo lắng, không biết “Đả Cầu bổng pháp” thần diệu đến đâu, có đủ sức hóa giải được chiêu sát thủ này của Nhậm Công Kỳ không?

“Bách Diệp Thần Cái” thi triển thân pháp “Mê Tông Hóa Ảnh” tránh đi, từ trên cao dùng công phu “Mai Hoa Lạc Địa” đáp xuống bên cạnh Nhậm Công Kỳ, Đả Cầu bổng xuất lần ba chiêu cuối cùng trong “Đả Cầu bổng pháp”, Điểm tới các huyệt “Thần Đình” và “Thông Tuyền” của đối phương.

Nhậm Công Kỳ bị điểm hai trọng huyệt thì đứng đờ người ra, ngây người nhìn Doãn Kế Duy.

Lão Bang chủ thu chiêu lùi lại quát :

- Nhậm Công Kỳ! Người đã chịu phục chưa?

Tên này chưa trả lời thì trong sảnh đường vang ra giọng nói thánh thót của một nữ nhân :

- “Đả Cầu bổng pháp” của “Bách Diệp Thần Cái” quả là phi phạm! Nhưng bốn nhân lại cần thỉnh giáo cao chiêu của người, trả thù cho trượng phu ta!

Lời vừa dứt, một hồng y nữ nhân lướt ra quảng trường đứng bên cạnh Nhậm Công Kỳ.

Đó là một trung niên phụ nhân chừng hai bảy hai tám tuổi, khá xinh đẹp nhưng dáng điệu thì rất lẳng lơ, tuy đứng bên cạnh trượng phu nhưng lại chiếu ánh thu ba vào mặt Tạ Vũ Diệp đầy tình tứ.

Lăng Hồng Liên “Hừ” một tiếng, rửa thầm :

- Đồ vô sỉ, tất thị là người của tặc đảng Cự Linh giáo thôi!

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Người muốn trả thù cho trượng phu Nhậm Công Kỳ?

Hồng y nữ nhân gật đầu :

- Không sai!

Nói xong giương bàn tay phải lên.

Tạ Vũ Diệp sợ hồng y nữ nhân thi triển ám khí ám hại lão ca ca nên vận công khí hộ thân rồi lướt tới đứng chắn trước mặt “Bách Diệp Thần Cái”.

Chính lúc ấy, hồng y thiếu phụ phát nhẹ tay, mấy mũi ám khí nhỏ li ti bay ra, hướng thẳng tới ngực Tạ Vũ Diệp nhưng bị càn khí của Tạ Vũ Diệp đẩy lại, rơi cả xuống đất!

“Bách Diệp Thần Cái” thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc, lùi lại nói :

- “Địa u vô hồn mang” độc bộ vô lâm cũng không lấy được mạng lão hóa tử ta, xem ra trời không dung Cự Linh giáo các người nữa rồi!

Hồng y thiếu phụ thấy ám khí mình thất hiệu thì chấn động trong lòng, nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Chẳng lẽ các hạ là nhân vật lừng danh thiên hạ mấy tháng gần đây Tạ Vũ Diệp Tạ thiếu hiệp?

Tạ Vũ Diệp thấy nữ nhân này xuất thủ tàn độc suýt nữa đã giết chết lão ca ca, lạnh lùng đáp :

- Cứ cho là như vậy! Người có bản lĩnh thì xuất binh khí đấu hãn hoi, có gì chưa nói tiếng nào đã xuất thủ ám toán?

Hồng y thiếu phụ chớp chớp mắt nhìn chàng, cười nói :

- Bỏn nhân là Lý Hồng Lăng, đệ tử của Hạ Hồ hộ pháp trong “Tứ đại hộ pháp” của Cự Linh giáo!

Tạ Vũ Diệp “Hừ” một tiếng, nhìn Nhậm Công Kỳ nói :

- Thê tử ngươi là tặc đồ Cự Linh giáo, bây giờ thì ngươi không thể phủ nhận mình vô cang trong cái chết của Lưu trưởng lão và việc Doãn bang chủ bị bắt nữa chứ?

Lý Hồng Lăng chợt rút ra một dây lụa hồng quất lên :

- Đúng thế thì sao? Các ngươi tưởng có thể uy hiếp được trượng phu ta?

Dứt lời vung dây lụa cuốn sang Tạ Vũ Diệp.

Lý Hồng Lăng quả là võ công cao cường, chiêu thuật rất tinh diệu.

Nên biết dây lụa là loại nhu công, đao kiếm hoặc chỉ chưởng đấu với nó thì không tạo ra công dụng gì, nhưng với một người có nội lực thâm hậu thì nếu quất dây lụa trúng người tất sẽ tan xương nát thịt.

Lý Hồng Lăng vận công vào dây lụa phát ra như rồng cuốn, kiếm khí phát ra vù vù nghe thật kinh nhận!

Tạ Vũ Diệp không khỏi kinh hãi vội thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” tránh đi, nhân ảnh cứ thấp thoáng trong vòng vây của dây lụa.

Lý Hồng Lăng đất ý cười khanh khách nói :

- Nguyên Tạ thống lĩnh võ công cũng không phải có gì ghê gớm!

Tạ Vũ Diệp nổi giận vận đến mười thành công lực lên song thủ rồi giương tay phải lên hứng lấy dây lụa đang quất tới!

Lý Hồng Lăng nghĩ thầm :

- Tiểu tử muốn chết!

Vừa nghĩ vừa vận thêm mấy phần công lực quất sang, bụng đình ninh là phé được cánh tay địch thủ.

Nào ngờ công lực Tạ Vũ Diệp cao hơn đối phương nhiều, chờ dây lụa quán lấy cánh tay mình liền giật mạnh.

Lý Hồng Lăng không ngờ công lực Tạ Vũ Diệp cao như thế, dây lụa bị gạt rời khỏi tay, người cũng mất đà chồm tới một bước.

Tạ Vũ Diệp liền vung tay trái điểm một chỉ trúng vai phải đối phương.

Lý Hồng Lăng cảm hận nhìn chàng, nghiêng răng nói :

- Bỏn phu nhân hôm nay bại dưới tay ngươi, nhưng sau này nhất định tìm gặp tiểu tử ngươi trả thù!

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Tại hạ lúc nào cũng sẵn sàng chờ ngươi hầu giáo.

Lý Hồng Lăng bị điểm trúng Kiên Tĩnh huyết, tay phải không cử động được, nhưng tay trái không bị ảnh hưởng gì, quay sang Nhậm Công Kỳ điểm nhanh mấy chỉ giải khai huyết đạo cho hãn nói :

- Tướng công, chúng ta đi!

Hai người phi thân lao vào sảnh đường, có mấy tên thủ hạ thân tín của Nhậm Công Kỳ cũng chạy theo.

Tạ Vũ Diệp không kịp ngăn cản.

Lăng Hồng Liên thấy hành động của Lý Hồng Liên chướng mắt, đồng thời nghe thị giới thiệu mình là người của tặc đảng Cự Linh giáo, lửa thù hận nổi lên liền bằng mình lao theo, nhưng bị Tạ Vũ Diệp ngăn lại nói :

- Liên muội đừng đuổi nữa!

Lăng Hồng Liên tỏ ý không hài lòng :

- Đối với tặc đảng Cự Linh giáo mà Vũ Diệp ca ca cứ tỏ ra nhân nghĩa như thế là thả hổ về rừng, có ngày sẽ bị chúng làm hại đấy!

Nói xong lao theo vào sảnh nhưng Lý Hồng Lăng và Nhậm Công Kỳ đã biến mất, chỉ thấy ba trung niên hóa tử đang loay hoay sau tấm bình phong liền nhảy tới quát :

- Các người làm gì ở đây! Nhậm Công Kỳ đâu?

Ba trung niên hóa tử gồm Vương trưởng lão, hai tên Đà chủ Dương Thiện Nhân và Đồng Vĩnh Hằng thấy Lăng Hồng Liên chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, muốn chạy theo Nhậm Công Kỳ nhưng chậm mất một bước, định mở cửa mật đạo nhưng sợ Lăng Hồng Liên phát hiện, cả ba tên đưa mắt nhìn nhau rồi nhất tề bỏ tới Lăng Hồng Liên phát chưởng đánh ra!

Lăng Hồng Liên lướt người tránh đi, cười nói :

Thế này đủ biết các người là phản đồ Cái bang rồi!

Vừa lúc ấy Tư Đồ Linh và “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn cũng kịp chạy vào.

Lăng Hồng Liên nói :

- Tư Đồ huynh, Cố đại hiệp! Ba tên này là thuộc hạ thân tín của Nhậm Công Kỳ, phản bội Cái bang, xin hai vị trợ giúp tại hạ một tay bắt chúng giao cho Doãn lão ca xử lý!

Tư Đồ Linh không nói tiếng nào xông vào Đồng Vĩnh Hằng giao chiến ngay.

Thấy “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn chuẩn bị giao chiến với mình, hóa tử râu quai nón Vương trưởng lão nói :

- Cố đại hiệp là cao thủ phái Nga Mi, sao lại tới đây can thiệp vào sự vụ của Cái bang?

Cố Toàn đáp :

Chúng ta được Doãn bang chủ mời đi theo trợ giúp mình thanh lý môn hộ Cái bang, có gì là không được?

Vương trưởng lão nói :

- Bây giờ Nhậm Công Kỳ đã đi, sự vụ Cái bang coi như đã ổn định, các vị còn làm cho tình hình phức tạp thêm làm gì?

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn cười “Hô hô” đáp :

- Vương trưởng lão đã nhận chỉ thị của Nhậm Công Kỳ hôm nay khai đao với Phân đà Khai Phong, giết hết người nào không chịu phục tùng Nhậm Công Kỳ rồi mà? Tại hạ còn chưa chúc mừng kể từ ngày hôm nay Vương trưởng lão nhận thêm trọng nhiệm lãnh đạo Phân đà Khai Phong...

Vương trưởng lão nghe câu đó biết hành vi mình đã lộ, liền rút Đả Cầu bổng ra tấn công.

Bây giờ Tư Đồ Linh đã khống chế được Đồng Vĩnh Hằng, còn Dương Thiện Luân cũng đang lâm nguy trước “Luống Nghi Cửu U thần kiếm” linh diệu của Lăng Hồng Liên.

Thấy Vương trưởng lão xuất thủ, “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn không chút hoang mang thi triển “Đại Lực Điều Trảo công” đối địch.

Đánh thêm mấy chiêu nữa, Lăng Hồng Liên xuất chiêu “Bích Huyết Tam Tàn” chém đứt hai ngón tay phải Dương Thiện Luân, cây Đả Cầu bổng cũng bị chém bằng đi. Lăng Hồng Liên thừa cơ xuất chỉ điểm tới hai huyệt Dẫn Trung và Thiên Đột tên Đà chủ.

Thấy cuộc đấu giữa “Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn và Vương trưởng lão vẫn còn quyết liệt chưa phân thắng bại, Tư Đồ Linh thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” lướt tới sau lưng Vương trưởng lão chỉ kiếm vào hậu tâm hắc quát :

- Dừng tay!

Vương trưởng lão đành dừng lại, bị Cố Toàn điểm Ma huyết ngã xuống.

Ba người giải ba tên phản đồ ra quảng trường giao cho “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, vị Bang chủ nhìn Vương trưởng lão cười nói :

- Doãn mỗ mới biết việc Vương trưởng lão được đề cử làm Đà chủ Phân đà Khai Phong nên chưa kịp chúc mừng...

Vương trưởng lão biết tội chứng nên không nên không thể biện minh đành thở dài nói :

- Một lúc lầm lỡ trở thành sai lầm ngàn đời bất phúc, Vương Tĩnh Hoàn đành lấy cái chết để tạ tội với Bang chủ và các huynh đệ của Cái bang thôi!

Dứt lời vung tay tự đánh xuống Thiên linh cái mình...

Chỉ nghe “Bộp” một tiếng, đầu Vương trưởng lão vỡ tan thì thể rủ ngay xuống...

Giang Hán Cửu bước lên đứng bên “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Dương Thiện Luân! Người còn chưa làm theo Vương Tĩnh Hoàn mà tạ tội với Bang chủ còn chờ gì nữa?

Dương Thiện Luân quát :

- Ta có tội gì?

Giang Hán Cửu đáp :

- Người thực hiện chỉ thị của Nhậm Công Kỳ, đầu độc giết chết Lưu trưởng lão, cướp lấy “Cái bang tam bảo”, bây giờ còn dám chối hay sao?

Dương Thiện Luân quát lại :

- Giang trưởng lão người đừng ngậm máu phun người! Việc ta giết chết Lưu trưởng lão có chứng cứ gì?

Một người từ trong hàng Cái bang trước đây đứng bên phía Nhậm Công Kỳ bước ra nói :

- Tại hạ có chứng cứ!

Dương Thiện Luân quay sang nhìn, thấy người kia là Khổng Tùng Văn, Phó đà chủ trong Phân đà Lạc Dương của mình thì biến sắc, nhưng lập tức trấn tĩnh lại nói :

- Xin hỏi Đà chủ quan hệ với một nữ nhân đệ tử của Hạ hộ pháp Hạ Hồ trong Cự Linh giáo, việc đó có không?

Dương Thiện Luân “Hừ” một tiếng nói :

- Ta thừa nhận thì sao? Quan hệ nam nữ là việc riêng tư, chẳng lẽ việc “Bích Câu Hồ Điệp” là đệ tử Cự Linh giáo thì bổn Đà chủ có tội?

Khổng Tùng Văn nói :

- Dương nhiên quan hệ nam nữ thì không có tội, nhưng việc Đà chủ nhận “Mê Hồn đan” từ “Bích Câu Hồ Điệp” để ám toán Lưu trưởng lão là có tội!

Dương Thiện Luân quát lên :

- Ai nói ta dùng “Mê Hồn đan” ám toán Lưu trưởng lão?

Khổng Tùng Văn bình tĩnh đáp :

- Người theo mật lệnh của Nhậm Công Kỳ bí mật đưa Lưu trưởng lão đến giam ở hắc lao tại Phân đà Lạc Dương, sai Tiêu Đình canh gác. Việc người dùng “Mê Hồn đan” đầu độc hại chết Lưu trưởng lão, cướp đoạt “Kim cương uyển” và Lục ngọc trượng bị Tiêu Đình nhìn thấy!

Dương Thiện Luân cười “hồ hồ” nói :

- Vậy thì người cứ đưa Tiêu Đình tới đây mà làm chứng!

Khổng Tùng Văn nói :

- Người là hạng người nham hiểm, cũng không phải là đứa trẻ lên ba mà để cho Tiêu Đình sống tới bây giờ để làm chứng! Dương nhiên là giết người diệt khẩu!

Chỉ tiết là có một người đã chứng kiến hành động đó, còn nghe rõ những lời kết tội của Tiêu Đình trước khi chết. Người có cần người đó làm chứng không?

Dương Thiện Luân nhìn quanh, thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt bất thiện, vội kêu lên :

- Đó là điều hoàn toàn bịa đặt!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nói :

- Dương đà chủ! Dù thế nào đi nữa thì việc người quan hệ với “Bích Câu Hồ Diệp” và việc người thực hiện mật lệnh của Nhậm Công Kỳ đưa Lưu trưởng lão đến Lạc Dương không phải chỉ có một vài người nhìn thấy, người có thừa nhận không?

Dương Thiện Luân run giọng nói :

- Bang chủ... Đó là thuộc hạ buộc phải làm theo mật lệnh của Nhậm Công Kỳ...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Người vừa nói là mật lệnh?

Dương Thiện Luân biến sắc, nhưng đã lỡ lời, đành phải thừa nhận :

- Vâng!

“Bách Diệp Thần Cái” truy vấn :

- Đã là mật lệnh, tức người cũng biết là Nhậm Công Kỳ có ý đồ bất thiện với Lưu trưởng lão, và người thực hiện tức là người...

Dương Thiện Luân chợt thấy hai chân nhũn đi, quỳ xuống rên rĩ :

- Xin Bang chủ tha mạng...

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn sang Giang Hán Cửu nói :

- Giang trưởng lão! Mang hắn đi! Từ bây giờ Khổng phó đà chủ sẽ tiếp chương chức Đà chủ Lạc Dương, Trịnh phó đà chủ sẽ là Đà chủ Giang Hán. Đồng Vĩnh Hằng bị phế võ công, trục xuất khỏi Cái bang!

Nói xong điểm tới Đồng Vĩnh Hằng mấy chỉ.

Tên này rên lên, ngã xuống đất lăn lộn mấy vòng rồi chống tay nặng nề đứng lên.

Hiển nhiên hắn đã bị điểm phá võ công. Giang Hán Cửu vốn là Chấp sự Hình đường của Cái bang, Dương Thiện Luân biết là mình đã bị tuyên án tử hình, cố sức van xin nhưng “Bách Diệp Thần Cái” chẳng chút động tâm, Giang Hán Cửu điểm Ma huyết và Á huyết Dương Thiện Luân rồi mang tên phản đồ ra khỏi quảng trường.

Đến lúc đó chợt nghe trong khu rừng ở hậu trang vang lên tiếng quát và tiếng binh khí chém nhau loảng xoảng.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Nhậm Công Kỳ và Lý Hồng Lăng thoát ra hậu sơn rồi! Chúng ta mau chạy ra đó thôi!

Tạ Vũ Diệp, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Khổng Tùng Văn, “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh liền băng ra hậu trang, thấy Dương Quân và năm sáu tên hóa tử đang vây đánh Nhậm Công Kỳ, và một tên hắc y hán tử, trên mặt đất nằm rải rác bảy tám tên khác bị thương vong nhưng không thấy Lý Hồng Lăng đâu cả.

Nhậm Công Kỳ thấy mọi người kéo tới, chỉ một thoáng hoang mang thất thần bị Dương Quân đánh bay mất kiếm.

Tên này biết không thể thoát được tội chết nên Dương Quân chưa kịp không chế huyết đạo đã tự đánh vỡ Thiên linh cái mà chết.

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn liền giao chiến với tên hắc y hán tử, bọn đệ tử Cái bang thấy vậy lùi ra.

Cố Toàn và tên kia giao chiến hơn ba mươi chiêu mà bất phân thắng bại, Tạ Vũ Diệp thấy thế liền bước lại gần.

Vừa nhìn thấy rõ mặt hắc y hán tử, mặt Tạ Vũ Diệp đã hiện đầy sát khí hỏi :

- Người có phải là Phạm hương chủ trong “Kim Tước đường” của Ô Tư Kính không?

Tên kia đáp :

- Không sai! Tại hạ là Phạm Hoàng Dân, Hương chủ trong “Kim Tước đường”, được đặt phái đến Cái bang công cán hiệp trợ Nhậm bang chủ...

Hắn nói tới đó mới nhận ra Nhậm Công Kỳ đã tự đánh vỡ đầu mà chết, hối hận vì mình đã lỡ lời.

Tạ Vũ Diệp lại hỏi :

- Mười ba năm trước người đã từng mạo xưng là “Tri Giác tăng” đến Tạ gia trang Thái Hành sơn?

Phạm Hoàng Dân ngơ ngác nói :

- Đúng là có chuyện đó, nhưng vì quá lâu nên tại hạ đã quên mất. Các hạ là ai mà biết được bí mật này?

Tạ Vũ Diệp nghiêng răng hỏi :

- Người có nhớ mười một năm trước người cùng Ô Tư Kính truy bắt và tra tấn một hài tử mới bảy tám tuổi ở Thái Hành sơn gần Tạ gia trang vừa bị các người hủy diệt trước đó không?

Phạm Hoàng Dân mặt liền biến sắc hỏi :

- Chẳng lẽ các hạ chính là hài tử đó, bị Ô đường chủ đánh gãy hết tay chân?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Không sai!

Phạm Hoàng Dân thở dài nói :

- Ài! Đó là sai lầm duy nhất để cho một người sống sót. Không ngờ đến bây giờ Cự Linh giáo lại phải trả giá vì hành động sai lầm duy nhất này!

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói :

- Không sai! Bồn nhân cần phải tiêu diệt sạch Cự Linh giáo không chỉ vì cuộc thảm sát Tạ gia trang mười một năm trước mà còn vì tất cả những tội ác Cự Linh giáo gây ra cho võ lâm suốt mấy chục năm qua.

Nói xong rút kiếm ra, nhưng chàng chưa kịp hạ thủ thì Phạm Hoàng Dân trào máu miệng máu mũi, gục xuống chết.

Hiển nhiên hắn biết không thể thoát khỏi trả thù nên đã tự chấn vỡ tâm mạch mà chết...

Tới đó, cuộc nội chiến của Cái bang có sự trợ lực của Cự Linh giáo kéo dài suốt năm năm đã kết thúc, “Bách Diệp Thần Cái” tập trung đệ tử tới đại sảnh, tuyên bố khôi phục lại Cái bang như trước, ổn định nội vụ xong phái người đến các Phân đà thông báo cho các Đà chủ biết tin và triệu tập họ về Tổng đàn, sau đó

sai người chuẩn bị yến tiệc mừng công và quét dọn phòng khách mời Tạ Vũ Diệp, Lăng Hồng Liên, Tư Đồ Linh, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, và huynh đệ “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn đến nghỉ ngơi.

Sau khi ở lại nghỉ ngơi hai ngày, Tạ Vũ Diệp nói :

- Chúng ta nghỉ ngơi như thế là vừa. Hiện giờ hai phái Trường Sơn và Cùng Lai đang nằm trong tay tặc đảng Cự Linh giáo, chúng ta nên tới cứu ngay.

Trường Sơn phái đóng ở Vân Mộng sơn tỉnh Sơn Đông, còn Cùng Lai thì Sơn Tây, từ Khai Phong phải đi hai hướng khác nhau, như vậy phải chia thành hai toán, hoặc muốn tập trung thì phải tuần tự mỗi nơi đi một chuyến. “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm bàn :

- Cùng Lai phái nằm gần Tổng đàn của Cự Linh giáo ở núi Hạ Lan sơn, vì thế nếu chúng ta đến Cùng Lai, nhất định Cự Linh giáo sẽ chi viện tới đa. Nhân số của Cùng Lai không nhiều, bộ phận trung kiên không biết còn bao nhiêu, khi xảy ra động thủ tình hình chưa thể dự liệu. Chi bằng chúng ta tập trung lực lượng tới Sơn Đông giải cứu Trường Sơn phái trước, sau này về điều động thêm cao thủ các phái tấn công Cự Linh giáo rồi giải cứu Cùng Lai luôn thể.

Đề xuất đó không phải là không có lý nên được Tạ Vũ Diệp và mọi người tán đồng.

15. Cự Linh Giáo Chủ

Trường Sơn phái tuy không thể sánh bằng Lục đại môn phái nhưng thế lực cũng rất lớn, lại chiếm đại bàn quan trọng ở võ lâm.

Sơn đông có nhiều môn phái nhỏ cùng nhiều tổ chức và nhân vật giang hồ lễ tể của hắc bạch lưỡng đạo ít nhiều chịu ảnh hưởng của Trường Sơn phái.

Chương môn nhân phái Trường Sơn là Vạn Hoán Sơn, ngoại hiệu “Vạn Lý Truy Hồn”, “Phong Vân kiếm pháp” của người này lừng danh thiên hạ, Vạn Hoán Sơn được coi là đệ nhất cao thủ ở Sơn Đông, chẳng những thế, thủ hạ của lão có “Tứ đại kim cương” đều là những nhân vật có danh vọng trong giang hồ.

Chính vì điều đó mà Trường Sơn phái bị Cự Linh giáo khuất phục là điều khiến người ta khó hiểu.

Có người nói rằng Vạn Hoán Sơn bị Cự Linh giáo lung lạc cam nguyện xưng thần để hưởng lợi, nhưng có người thì cho là Vạn Hoán Sơn bị uy hiếp buộc phải hàng phục, lại có người nói Vạn Hoán Sơn và những lãnh tụ của Trường Sơn phái vốn là người của Cự Linh giáo cài vào để nắm lấy môn phái này...

Vì Cái bang vừa mới khôi phục, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy vừa mới triệu tập các Đà chủ về chuẩn bị Đại hội nên người của Cái bang không ai tham gia chiến dịch này, thành thử chỉ Tạ Vũ Diệp, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, Lăng Hồng Liên, Tư Đồ Linh và huynh đệ “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn đến Sơn Đông.

Tới Thái Nguyên, Tạ Vũ Diệp quyết định ở lại năm ngày để điều tra tình hình, đồng thời theo thỏa thuận với “Bách Diệp Thần Cái” chờ lão ta và Giang trưởng lão đến. Tư Đồ Linh tranh thủ thời gian đó để hoàn thiện “Mê Tông Hóa Ảnh” và “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm”.

Đến ngày thứ năm thì “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và Giang Hán Cửu đuổi kịp đoàn người lại tiếp tục hành trình tới Sơn Đông.

Đi thêm ba ngày nữa thì đoàn người đã đến địa phận Vân Mộng sơn.

Quần hùng vừa tiến vào núi chừng ba bốn dặm thì chợt nghe phía trước vang lên một tiếng hú, tiếp đó có hai ba chục người ăn mặc đủ các màu trắng, vàng, xanh, đỏ, tay cầm binh khí hùng hùng hổ hổ xông ra chặn đường.

Tạ Vũ Diệp nghĩ rằng bọn này chẳng qua chỉ là hạng lực lâm thảo khấu nên chẳng chút lưu tâm, cứ thẳng tiến tới.

“Thần Tích Ông” Phùng Khắc Phàm thấy bọn này thì không khỏi rung động, kêu lên :

- Tạ đại hiệp! Mau dừng lại!

Thế nhưng đã có bốn năm tên bao vây lấy chàng, số còn lại dường như đã có chuẩn bị trước, cứ ba bốn tên tấn ra vây lấy một người trong đám quần hùng.

Lúc này thì Tạ Vũ Diệp cũng cảm thấy tình hình nghiêm trọng, vì bốn người bao vây mình không phải là loại sơn tặc bình thường mà đều đã cao tuổi, hơn nữa lão nhân bận hồng y đứng phía sau chính là Cách Kỳ Du, tên Đường chủ Cáp Cưu đường mà chàng đã gặp lần trước ở “Đan Tâm trại”.

Bên tả là một hán tử cao lớn, mắt cú mũi diều, tướng mạo hung ác, khắp người đầy lông lá như khi đột.

Đứng bên phải Tạ Vũ Diệp là một lão hòa thượng bận tăng y màu vàng, hai mắt sáng rực như điện.

Người đứng đối diện Tạ Vũ Diệp bận y phục văn sĩ, chừng ngoài bốn mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn, nhìn chàng cười nhạo như đang tiếp khách quý, nói liền một hơi :

- Tạ thống lĩnh! Hân hạnh được gặp người ở đây! Tại hạ là Mỹ Thiết Am, Giáo chủ Cự Linh giáo. Nghe đệ tử bốn giáo nói lại thì người đang thống lĩnh cao thủ các môn phái khắp võ lâm để tiêu diệt Cự Linh giáo chúng ta, không biết tin tức đó đúng sai thế nào? Vì thế nên hôm nay bốn Giáo chủ đích thân tới đây hỏi người xem có đúng là có dã tâm đó hay không để tránh hiểu lầm.

Tạ Vũ Diệp nhìn thẳng mặt Mỹ Thiết Am, cố nén kích động, nghiêm nghị đáp :

- Cự Linh giáo đã thực hiện nhiều tội ác, gây nên nổi công phẫn của võ lâm đồng đạo, vì thế Tạ mạo nhận sự trọng thác của võ lâm thanh trừng Cự Linh giáo là việc thể thiên hành đạo, trừ hại cho giang hồ mà thôi, đó có phải là dã tâm gì?

Mỹ Giáo chủ đã dốc hết cao thủ trong giáo đến đây phục kích tức là đã có ý đồ, sao còn nói câu khách sáo là hỏi xem để biết đúng sai?

Cách Kỳ Du đứng phía sau chợt quát lên :

- Hồn láo! Tiểu tử ngươi quả là không biết trời cao đất dày là gì? Người tưởng ở đây là “Đan Tâm trại” hay sao? Lão phu nói thật cho người biết, Giáo chủ đích thân đến đây, còn suất lĩnh thêm hai vị Thu, Đông hộ pháp là đánh giá người quá cao rồi đó! Nếu không thúc thủ chịu trời còn giám nói một nửa chữ “không” thì chết không có chỗ táng thân đâu!

Tạ Vũ Diệp nghe nói không chỉ Giáo chủ Mỹ Thiết Am mà còn có cả hai tên Thu, Đông hộ pháp thì không khỏi rung động, nghĩ thầm :

- Trước đây chỉ một mình Xuân hộ pháp mà dám đến “Đan Tâm trại” với ý đồ khuất phục toàn thiên hạ võ lâm, huống chi bây giờ có đến hai tên Hộ pháp, còn đích thân Giáo chủ cũng đến, mà Mỹ Thiết Am tất nhiên võ công còn cao hơn Xuân Phong đạo nhân nhiều? Ngoài ra trong số hơn hai chục tên ở đây còn không biết bao nhiêu tên Đường chủ trong “Bát đại đường” nữa? Cự Linh giáo là quân tà ma ác đảng, ác động thủ chẳng cần theo quy củ võ lâm... Đã thế chẳng cần gì phải nhiều lời!

Nghĩ thế cổ trấn tĩnh nói :

- Các vị cất công dốc hết cao thủ từ xa tới đây mai phục đủ biết quyết tâm một trận đắc thủ. Nếu vậy cứ xông vào cả đi, cần gì phải nói nhiều cho phí lời?

Mỹ Thiết Am lạnh lùng nói :

- Đó là từ miệng của tiểu tử cuồng ngông ngươi nói ra, đừng trách chúng ta không theo quy củ giang hồ. Tất cả xông lên! Không để tên nào sống sót thoát ra khỏi Đoạn Hồn Nhai!

Hành động giống hệt như bọn cướp đường, Mỹ Thiết Am vừa quát xong cả bốn tên cùng xuất chưởng lao vào Tạ Vũ Diệp.

Hán tử cao lớn người lông lá giống như khi đột đứng bên tả Tạ Vũ Diệp là Đông Diện miêu chủ xuất chưởng trước tiên, nhằm vai trái Tạ Vũ Diệp đánh ra với tám thành công lực.

Lão hòa thượng bận hoàng y là Thu hộ pháp Thu Phong hòa thượng, thấy Đông Diện miêu chủ đã xuất chiêu cũng không chậm trễ, chưởng cũng vận tám thành công lực đánh tới vai phải Tạ Vũ Diệp.

Tạ Vũ Diệp đưa song thủ vận năm sáu thành công lực phân biệt đánh ra tiếp chưởng hai tên Hộ pháp.

- Bình tĩnh!

Hai tiếng nổ tiếp liền nhau, Đông Diện miêu chủ và Thu Phong hòa thượng đều bị đánh lùi hai bước.

Lưu Vân Long chưa kịp thu chiêu thì chuông của Cách Kỳ Du và Mỹ Thiết Am cùng đánh tới, không kịp biến chiêu đối phó đành nhảy lên không tránh.

Người đang lơ lửng trên không, Tạ Vũ Diệp nghĩ nhanh :

- Bị bốn cao thủ vây công thế này, nếu chúng cùng phát chuông thì đối phó thế nào? Cho dù chúng không đánh cùng một lúc mà cứ hết tên này đến tên khác xuất thủ, mình đối phó một lúc rồi cũng sức cùng lực kiệt mà bại vong thôi! Phải thoát ra ngoài vòng vây tìm vị trí thích hợp mới tìm cách phá giải được chiêu thức của chúng!

Nghĩ thế, vừa đáp xuống đất, chàng liền thi triển “Mê Tông Hóa Ảnh” tránh ra phía sau lưng Cách Kỳ Du.

Lúc này Thu Phong hòa thượng và Đông Diện miêu chủ vừa lùi đã lại tiến vào, vì Cách Kỳ Du và Mỹ Thiết Am mới phóng chuông vào nhau tạo thành tiếng nổ lớn làm khói bụi bốc lên mù mịt nên không thấy rõ tình cảnh, Đông Diện miêu chủ và Thu Phong hòa thượng xuất chuông đánh nhằm vào nhau.

Mỗi bên lại bị bức lùi hai bước.

Cách Kỳ Du là khâu yếu nhất trong bốn người, vừa đối chuông với Mỹ Thiết Am xong bị bức lùi, chưa kịp giữ mình trầm ổn thì đã bị Tạ Vũ Diệp vung chuông đánh vào hậu tâm bắn đi xa hai ba trượng, may được Mỹ Thiết Am lao lên đỡ lấy mới khỏi bị rơi xuống vực phân thân nát cốt, tuy vậy hắn cũng bị thương không nhẹ.

Bây giờ chỉ còn ba đối thủ, Tạ Vũ Diệp còn dễ đối phó hơn.

May nhờ chàng luyện thành công “Mê Tông Hóa Ảnh” quá kỳ ảo nên đều tránh được chiêu của ba cao thủ, thỉnh thoảng phát chiêu phản công từng đối thủ một...

Mỹ Thiết Am vừa ra lệnh, không chỉ Cách Kỳ Du, Đông Diện miêu chủ và Thu Phong hòa thượng xông vào tấn công Lưu Vân Long mà hơn hai chục tên khác đã bao vây quần hùng cũng tiếp nhau xuất thủ.

Hai người vây công Tư Đồ Linh chỉ có một tên Đường chủ, tên còn lại là Hương đường chủ trong “Hoàng Thước đường”, vì thế trong số tám người bị vây thì lực lượng Cự Linh giáo ở đây là rất yếu.

Từ nhỏ Tư Đồ Linh được phụ thân “Thần Dao” Tư Đồ Khang truyền cho “Phong Vân thập tam đao” đã luyện tới bảy tám thành hỏa hầu, nay lại miệt mài luyện thêm “Mê Tông Hóa Ảnh” và “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” nên đủ khả năng đối phó với hai địch nhân chưa đến nỗi thất thế.

Lăng Hồng Liên đấu với ba tên hán tử võ công chỉ vào loại làng nhàng nên mau chóng chiếm được tiên cơ.

Trong thời gian gặp lại Vũ Diệp ca ca, nàng đã luyện thành “Tử Phủ thần công”, “Huyết Kiếm thập nhị thức” và kinh công “Mê Tông Hóa Ảnh”. Trước đó trong chuyến bảo tiêu đến kinh sư, nàng còn được Vũ Diệp ca ca dạy cho công phu “Lăng Không Nhiếp Vật” khá thành thạo.

Chỉ mới qua chín mươi chiêu, Lăng Hồng Liên đã quát to một tiếng nhảy vút lên không, thi triển công phu “Lăng Không Nhiếp Vật” cướp được hai thanh kiếm của địch nhân rồi dùng ngay binh khí đó phóng ngay tới hai người đang đấu với “Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn cách đó vài trượng.

Hai tên này đang mãi tấn công Cố Toàn, tin rằng phe mình đang chiếm thượng phong, có đâu ngờ đến cái chết đang chờ mình?

Vang lên hai tiếng rú thê lương, hai tên hán tử bị kiếm xuyên từ lưng tới trước ngực ngã xuống chết tươi.

Ba tên đấu với Lăng Hồng Liên thì hai tên bị cướp mất binh khí đã hốt hoảng lùi lại, chỉ một tên còn kiếm trong tay chờ nàng rơi xuống để tấn công.

Lăng Hồng Liên rút kiếm ra rất nhanh, phát ngay một chiêu “Bích Huyết Tam Tàn” chém bằng cả cánh tay lẫn thanh kiếm địch, tiếp đó còn phóng ra một chuông đánh bay tên hán tử bằng đi bảy tám bước.

Gải quyết xong đối thủ, Lăng Hồng Liên nhảy sang trợ giúp Tư Đồ Linh, cũng chỉ sau mấy chiêu cũng đã đâm trúng một tên ngã xuống.

Chính từ lúc ấy từ trên dốc núi nghe “Ầm” một tiếng như trời long đất lở mọi người kinh hãi dừng tay nhìn tới, thấy Tạ Vũ Diệp vừa đấu chưởng với Mỹ Thiết Am, cả hai cùng bị đẩy lùi năm sáu bước, Mỹ Thiết Am dường như còn bị nội thương.

Nguyên trước đó Cách Kỳ Du đã vận công phục hồi lại công lực.

Mỹ Thiết Am thấy phía Cự Linh giáo đã tử thương mấy người, chỉ ra sức đánh ngã Tạ Vũ Diệp thì may ra mới cứu vãn được tình thế.

Hắn liền ra hiệu với Đông Diện miêu chủ liên thủ với mình, riêng hắn vận “Vạn huyết sát công” tới mười hai thành công lực đánh ra.

Đồng thời cả Thu Phong hòa thượng lẫn Cách Kỳ Du áp tay vào hậu tâm tên Giáo chủ, chừng như tiếp nội lực cho hắn.

Rốt cuộc sau cú tiếp chưởng này, tuy Mỹ Thiết Am và Đông Diện miêu chủ không đến nỗi lạc bại nhưng vẫn không chiếm được ưu thế.

Đầu tiên là cả Thu Phong hòa thượng và Cách Kỳ Du ngã lăn ra, miệng trào máu, còn Mỹ Thiết Am cảm thấy hai cánh tay đã tê đi, nếu không vận công điều tức thì không thể động thủ tiếp được nữa, tự nhủ :

- Xem ra Tạ Vũ Diệp có vẻ như còn chưa bị thương. Không biết vì sao hắn có công lực cao cường như thế? Nếu bây giờ đấu tiếp chỉ sợ người đầu tiên bị giết sẽ là Đông Diện miêu chủ, mấy người kia cũng khó thoát được sát kiếp...

Nghĩ đoạn hủ dãi một tiếng.

Cao thủ Cự Linh giáo được lệnh rút lui thì không tên nào dám chậm trễ băng ngay vào rừng.

Chỉ chốc lát, tại hiện trường chỉ còn lại hiện trường chỉ còn lại quần hùng và bảy tám thi thể tặc nhân nằm trên vũng máu...

Khi tặc đảng Cự Linh giáo vừa đi khuất cũng là lúc Tạ Vũ Diệp ngã nhào xuống ngất đi!

Thực tình thì đấu với Mỹ Thiết Am và Đông Diện miêu chủ, Tạ Vũ Diệp đã vận hết công lực nhưng vẫn bị nội thương rất nặng, chàng biể lúc này mà mình ngã xuống thì nhất định Mỹ Thiết Am sẽ dốc toàn lực tiêu diệt quần hùng, sẽ không ai đối phó nổi với “Vạn huyết sát công” của hắn nên ra sức duy trì cho khỏi ngã, mắt trừng trừng nhìn Mỹ Thiết Am như muốn đấu tiếp. Chờ đến khi đối phương chạy hết thì chàng cũng không còn sức duy trì nên mới ọc ra một bãi máu tươi rồi ngã xuống ngất đi!

Lăng Hồng Liên kinh hãi bỏ tới cúi xuống thấy miệng và ngực áo Tạ Vũ Diệp đẫm máu, mắt nhắm nghiền, vừa lay vừa gọi :

- Vũ Diệp ca ca! Huynh hãy tỉnh dậy đi! Muội là Liên muội của huynh đây mà!

Thấy Tạ Vũ Diệp không có phản ứng gì, Lăng Hồng Liên càng hoảng khóc òa lên!

Tư Đồ Linh cũng chạy lại gần quỳ xuống cầm lấy tay Vũ Diệp ca ca bắt mạch nhưng thấy tay chàng lạnh ngắt thì cũng òa lên khóc!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm tới gần trầm giọng nói :

- Hai vị cô nương đừng hoảng, khóc lóc chẳng ích gì, chúng ta hãy tìm cách cứu tỉnh Tạ đại hiệp!

“Bách Diệp Thần Cái” bước lại gần, xem mạch cho Tạ Vũ Diệp xong tìm trong túi chàng lấy một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” giao cho Tư Đồ Linh bảo :

- Cho Diệp lão đệ uống vào đi!

Tư Đồ Linh làm theo, nhưng vì răng Tạ Vũ Diệp nghiến chặt nên lỏng ngóng không sao nhét thuốc vào được, nước mắt trào ra nói :

- Huynh ấy... không thể uống được nữa rồi...

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm giật lấy viên thuốc nói :

- Thật vô dụng! Chỉ biết khóc là giỏi!

Nói xong quỳ xuống, ấn vào hõm má làm Tạ Vũ Diệp há miệng ra nhét viên thuốc rồi vận kinh khí đẩy sâu viên thuốc vào.

Một lúc sau, nghe trong bụng Tạ Vũ Diệp kêu ồ ồ ọc, hẳn nhiên thầm được đã phát sinh công hiệu, ngực chàng bắt đầu phập phồng, sắc mặt cũng bớt nhợt nhạt đi, chuyển qua sắc hồng.

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Hai vị cô nương cũng vận công điều tức đi. Diệp lão đệ đã qua giai đoạn nguy kịch rồi, không đáng lo nữa đâu!

Lão chỉ tới hai vết chân của Tạ Vũ Diệp vừa đứng sâu tới năm tấc nói :

- Chính hai vết chân đó không những đã cứu chúng ta thoát chết mà còn cứu cả vô lâm thoát khỏi kiếp nạn đây!

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn ngạc nhiên hỏi :

- Bang chủ nói vậy là sao?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy giải thích :

- Vừa rồi Diệp lão đệ tuy đã trọng thương nhưng vẫn đưa hết nội lực vận “Thiên cân trụ” để đứng vững chờ thủy đồ đi hết mới chịu ngã. Các vị cứ nghĩ thử mà xem, nếu Mỹ Thiết Am thấy Diệp lão đệ ngã xuống, tuy hẳn đã bị thương nhưng “Vạn huyết sát công” của hắn thừa sức giết chết tất cả chúng ta, lúc đó thì Diệp lão đệ còn có hy vọng gì hồi phục nữa? Nếu Diệp lão đệ ngã ngay, chẳng những cả bảy người chúng ta đều bỏ mạng ở Vân Mộng sơn này mà còn ai cứu được vô lâm thoát khỏi huyết kiếp do Mỹ Thiết Am và Cự Linh Giao gây ra?

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn nói :

- Doãn bang chủ nói rất phải! Đúng là ông trời có mắt nên tạo phúc cho vô lâm có được Tạ đại hiệp tài trí song toàn thế này, nếu không ai trừ được Mỹ Thiết Am và Cự Linh giáo? Nào, chúng ta hãy trợ giúp Tạ đại hiệp một hơi chân khí để mau chóng khôi phục lại công lực, nếu không Mỹ Thiết Am quay lại thì nguy!

Nói xong đỡ Tạ đại hiệp ngồi lên, áp bàn tay vào hậu tâm chàng truyền chân khí vào.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cũng ngồi xuống sau lưng Cổ Toàn, thi triển công phu “Vạn lưu quy nhất đại pháp” truyền chân khí qua cơ thể Cổ Toàn vào người Tạ Vũ Diệp. Sau một lúc, Tạ Vũ Diệp chớp chớp mắt rồi mở ra, tiếp vận chân khí vận hành đi khắp cơ thể trị thương...

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nói :

- Tuy hôm nay Mỹ Thiết Am và bọn thuộc hạ không giám trở lại nhưng thủ pháp này của Diệp lão đệ chúng sẽ biết ngay thôi.

“Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh hỏi :

- Doãn bang chủ! Chẳng lẽ trong Cự Linh giáo có người biết thuật “Thiên lý địa thính”.

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Tuy chúng không biết thuật “Thiên lý địa thính” nhưng có một tên khinh công trác tuyệt, vì thế truyền tin cực kì nhanh nhạy, nếu không làm sao Mỹ Thiết Am cho thuộc hạ mai phục ở đây vừa lúc chúng ta đến?

“Thần Tích Ông” Phùng Khắc Phàm hỏi :

- Tên có khinh công trác tuyệt đó là ai?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Hần được gọi là “Quỳnh Hình Tử”, kẻ phụ trách toàn bộ mạng lưới thông tin của Cự Linh giáo. Tên này hành tung vô cùng bí ẩn, đến ngay hầu hết các đệ tử của Linh Giáo cũng không biết hẳn là ai... Ngoài Mỹ Thiết Am ra, tên này cũng là một hiểm họa không nhỏ của võ lâm, phải nghĩ cách trừ hẳn đi mới được!

Sau chừng nửa canh giờ, Tạ Vũ Diệp mới thấy trong người đỡ ra mấy phần, “Bảo Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn và “Thần Tích Ông” thu công đứng dậy.

Vì lúc đó đã sắp tối, Tạ Vũ Diệp cũng cần phải có thời gian vận công điều tức để bình phục hoàn toàn nên Doãn Kế Duy bàn không đi tiếp nữa mà tìm một thạch động kín đáo nghỉ lại qua đêm. “Bách Tỷ Kim Cương” và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh nhận trách nhiệm xuống trấn mua thức ăn.

Hai người đi đến tối thì mang về một nồi cháo gà mà một mâm đầy các thức ăn và một bình rượu lớn.

“Bách Diệp Thần Cái” cười “Hô hô” nói :

- Huynh đệ Cố đại hiệp rất biết chăm sóc bệnh nhân! Ăn hết nồi cháo này thì Diệp lão đệ chẳng những hết bệnh mà còn khỏe hơn trước nữa đấy!

Lăng Hồng Liên nhìn mâm thức ăn thịnh soạn nói :

- Vậy Cố đại hiệp không biết chăm sóc những người khác hay sao? Ở nơi sơn lâm heo hút thế này mà kiếm được rượu và mâm thức ăn thịnh soạn như thế, chẳng phải là chuyện đơn giản đâu!

Hai cô nương nhận trách nhiệm chăm sóc cho Tạ Vũ Diệp, dứt cho chàng ăn từng thìa cháo như trẻ nhỏ.

Đêm đó, “Bách Diệp Thần Cái”, Giang trưởng lão, “Thần Tích Ông” và huynh đệ Cố Toàn nằm ở gần cửa động, vừa tranh thủ nghỉ ngơi vừa thay phiên nhau canh phòng, còn Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh nằm giữa thạch động, cũng thay phiên nhau chăm sóc cho Tạ Vũ Diệp.

Tạ Vũ Diệp vừa vận công chữa thương vừa dưỡng thần, chàng nhớ lại trận đấu hồi chiều, trong lòng không khỏi bồn chồn :

- Mỹ Thiết Am công lực cao như thế, làm sao mà thắng được hẳn? Tuy nói là hôm nay hẳn liên thủ với Đông Diện miêu chủ, nhưng tên Hộ pháp kia công lực không đáng kể, cho dù có đơn đả độc đấu, mình cũng chỉ ngang cơ hẳn là cùng! Chẳng lẽ phải chờ thêm một thời gian để luyện tập thêm mới thắng được?

Ngày hôm sau, “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Diệp lão đệ bị thương không nhẹ, phủ tạng bị ảnh hưởng trầm trọng, phải điều trị tĩnh dưỡng ít nhất mười ngày mới động thủ được. Vì ở đây điều kiện sinh hoạt không được tiện nên cần chuyển đi nơi khác.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm nói :

- Đương nhiên Tạ đại hiệp cần phải được tĩnh dưỡng thêm, nhưng theo ý Doãn bang chủ thì chúng ta nên chuyển tới đâu?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Ở ngay trong núi này có một ngôi đạo quán “Thanh Vân quán” cách đây chừng mười dặm, Quán chủ là Thanh Vân đạo nhân tuy hơi khó tính nhưng có quen biết với lão hóa tử, chúng ta hãy tới đó ở lại mấy hôm!

Thế là ngay hôm đó, tám người theo sự hướng dẫn của “Bách Diệp Thần Cái” tiến về phía bắc.

“Thanh Vân quán” nằm trên sườn núi cao ngất, cây cối sum xuê, gió thổi ào ào, vừa tới cổng đã thấy thần khải khí sáng, mát mẽ rất dễ chịu.

“Bách Diệp Thần Cái” xưng danh báo tính xong, một trong hai đạo nhân đứng canh cửa nhã nhặn bảo mọi người chờ rồi vào trong quán thông báo.

Lát sau một lão đạo sĩ bận đạo y màu xanh, mặt như đồng tử, râu hạt tóc mây ngoài bảy mươi tuổi bước ra, hướng sang “Bách Diệp Thần Cái” chấp tay hành lễ nói :

- Hô hô! Đã nhiều năm không gặp, không biết ngọn gió nào đưa Doãn bang chủ tới đây vậy?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Vô sự không nên Tam Bảo Điện lão hóa tử có việc phiền đến Thanh Vân quán chủ đây!

Lão giới thiệu mọi người với Thanh Vân đạo nhân xong chỉ Tạ Vũ Diệp nói :

- Vị Tạ đại hiệp này trong người không được khỏe nên muốn nhờ quý quán ở lại tĩnh dưỡng mấy ngày...

Thanh Vân đạo nhân đáp :

- Tệ quán ở nơi hoang sơn không mấy khi có khách, nay Bang chủ cùng các vị tới đây tất có việc quan trọng, được phục vụ như vị đồng đạo võ lâm chút việc nhỏ là điều vinh hạnh lớn, có lý dẫu còn từ chối?

Tạ Vũ Diệp cung kính hành một lễ nói :

- Vãn bối bị bệnh làm kinh động để tiên giá, thật cảm thấy bất an. Xin đạo trưởng mở lượng hải hà!

Thanh Vân đạo nhân đáp :

- Tạ Đại Hiệp đừng nói thế! Lão đạo là hạng thất phu noisơn dã, dẫu dám nhận đại lễ của đại hiệp?

Nói xong đưa tay phất nhẹ một cái, Tạ Vũ Diệp đang cúi mình bái thì được nâng thẳng lên, lòng không khỏi kinh hãi trước nội lực thâm hậu của đối phương.

Mọi người kiến lễ xong được Thanh Vân Đại Nhân dẫn vào khách đường dùng trà, Tạ Vũ Diệp vừa hớp vào một ngụm thấy miệng thơm nức, trong người lâng lâng khoan khoái liền buộc miệng khen :

- Trà ngon quá!

Thanh Vân đạo nhân cười nói :

- Xem ra Tạ đại hiệp là người rất sành thưởng trà nha! Không những trà này là đặc sản quý hiếm của bốn quán mà phải lấy nước ở “Long Tỉnh” tại Linh Ẩn Tự ở tận Tây Hồ để pha.

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vãn bối không phải là người sành uống trà, nhưng xưa nay chưa bao giờ được uống thứ danh trà thơm ngon như thế, chẳng những uống vào miệng thơm nức mà cảm thấy thần thông khí sảng, giống như được uống thuốc tiên vậy!

Thanh Vân đạo nhân nói :

- Nhìn mi tâm Tạ đại hiệp có vết tím đen, biết đại hiệp thương thế không nhẹ. Lão đạo có biết đôi chút về y thuật, muốn chẩn đoán xem bệnh trạng thế nào, không biết Tạ đại hiệp có nguyện ý không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Được tiền bối xuất diệu thủ chẩn trị, vãn bối cầu còn chưa được, lẽ dẫu lại không nguyện ý?

Thanh Vân đạo nhân gật đầu cười nói :

- Đại hiệp tuổi chưa nhiều mà lẽ nghĩa chu đáo như thế, thật đáng quý!

Nói xong đưa hai ngón trỏ và giữa trên bàn tay phải ấn lên Uyển mạch Tạ Vũ Diệp nhắm mắt ngưng thần nghe ngóng, lát sau mở mắt ra nói :

- Tâm mạch không bị thương tổn, nhưng mạch tượng không điều hòa, thỉnh thoảng sự lưu thông có gián đoạn, chứng tỏ bị độc khí xâm thân. Công lực của Tạ đại hiệp quả thật siêu phàm, vậy người nào có võ công thâm hậu mà đã thương đại hiệp đến như vậy?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vãn bối võ nghệ không tin nên bị đối thủ đả thương cũng là sự thường...

Thanh Vân đạo nhân lắc đầu nói :

- Tạ đại hiệp chớ nên quá khiêm tốn. Lão đạo tuy bất tài nhưng xem mạch cũng biết công lực của đại hiệp đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, xưa nay lão đạo chưa từng gặp ai như vậy. Đối phương nếu không có tuyệt thế thần công khai sơn phá thạch thì quyết không thể đả thương đại hiệp nổi dẫu!

Tạ Vũ Diệp biết không giấu nổi lão đạo tinh minh này đành kể lại cuộc đấu chưởng hôm trước với Mỹ Thiết Am.

Thanh Vân đạo nhân lắc đầu nói :

- Không đúng! Theo lão đạo biết thì Mỹ Thiết Am cho dù luyện thành “Vạn huyết sát công” nhưng chỉ e công lực còn chưa thể cao hơn Tạ đại hiệp. Huống chi hiện tại hắn chỉ mới luyện tới tám chín thành hỏa hầu thôi...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Lúc đó cùng phát chưởng với Mỹ Thiết Am còn có hai tên khác là Thu Phong hòa thượng và Đường chủ Cách Kỳ Du ấn tay vào hậu tâm hắn, đồng thời một tên Hộ pháp khác là Đông Diện miêu chủ liên thủ xuất chưởng.

Thanh Vân đạo nhân “À!” một tiếng nói :

- Vậy thì đúng rồi, không biết chúng học được “Vạn lưu quy nhất đại pháp” ở đâu vậy?

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Vị đạo sĩ này nói Mỹ Thiết Am mới luyện “Vạn huyết sát công” được tám chín thành hỏa hầu, làm sao lão ta biết được?

Tuy nghĩ thế nhưng chàng không hiểu, chỉ đưa mắt nhìn lão thăm dò.

Thanh Vân đạo nhân chừng đoán ra ý nghĩ của chàng, cười nói :

Đại hiệp trong lòng có sự nghi vấn, nhưng bây giờ lão đạo chưa tiện nói rõ.

Sau này đại hiệp sẽ tự biết!

Quần hiệp tiếp tục ở lại “Thanh Vân quán” thêm mấy ngày, hôm nào Tạ Vũ Diệp cũng được Thanh Vân đạo nhân chẩn đoán bệnh, thời gian còn lại lão đạo khuyên chàng vận huyền công và tự điều tức chữa thương, có lúc hai người tới thiền phòng đàm đạo về võ công kinh điển.

Tạ Vũ Diệp nhìn thấy Thanh Vân đạo nhân võ học rất uyên thâm nên bổ sung thêm cho mình không ít kiến thức.

Ngày hôm đó Tạ Vũ Diệp đang vận công dưỡng thương, Thanh Vân đạo nhân mời “Bách Diệp Thần Cái” đến thiền phòng của mình nói chuyện.

Thanh Vân đạo nhân mở lời :

- Doãn bang chủ! Thương thế của đại hiệp bây giờ không còn gì đáng ngại nữa. Chỉ là nguyên khí bị thương tổn chưa hồi phục ngay được. Chỉ cần uống thêm bổ dưỡng là ổn thôi. Còn khí nhiệt thì chỉ cần chăm vận công điều tức, bản đạo sẽ cho uống mấy thức được thảo trừ độc, chẳng bao lâu nữa sẽ phục nguyên thôi. “Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Nên dùng loại thuốc bổ gì thì tốt?

Thanh Vân đạo nhân đáp :

- Nếu có được nhân sâm kiếm được từ Trường Bạch sơn là tốt nhất, nhưng muốn được nó chỉ e không dễ.

Doãn Kế Duy thở dài nói :

- Ài! Trường Bạch sơn cách đây nghìn dặm, cả đi và về mất hơn một tháng, đến các hiệu dược tài lớn ở kinh thành hy vọng có thể mua được nhưng thời gian cũng không ít hơn, mà hiện giờ thời gian cấp bách thế này, chỉ đành để từ từ hãy tìm thôi...

Thanh Vân đạo nhân nói :

- Thì cũng đành phải thế...

Lúc ấy Lăng Hồng Liên đứng trước phòng Tạ Vũ Diệp bảo hộ cho chàng luyện công. Phòng Tạ Vũ Diệp ở sát thiền phòng của Thanh Vân đạo nhân, Lăng Hồng Liên đứng trước cửa nghe hai người nói chuyện liền ngưng thần theo dõi, nghe rõ cả cuộc đối thoại.

Nàng nghe xong nghĩ thầm :

- Vũ Diệp ca ca thương thể không nhẹ, muốn nhanh chóng phục hồi thì phải có nhân sâm của Trường Bạch sơn... Vì sao mình không thử đi Trường Bạch một chuyến? Qua đó sẽ hoàn thiện thêm kinh công “Mê Tông Hóa Ảnh”...

Không có việc gì khó, chỉ sợ thiếu quyết tâm thôi... Vì Vũ Diệp ca ca mà mình chạy một vòng tới Trường Bạch Sơn thì có gì đáng kể? Tuy biết lão ca ca không chỉ vì đường xa mà thiếu quyết tâm đâu, chắc hẳn còn khó khăn khác nhưng có gian khó nào làm mình chùn bước?

Nghĩ thế, nàng quyết làm ngay.

Ngay sau đó Lăng Hồng Liên đến gặp Tư Đồ Linh nhờ thư thư chăm sóc chu đáo cho Vũ Diệp ca ca rồi lập tức lên đường.

Mãi khi Lăng Hồng Liên đi mấy canh giờ mọi người mới biết, lúc ấy có đuổi cũng không kịp nữa...

“Bách Diệp Thần Cái” tức giận giẫm chân nói :

- Tiểu nha đầu này thật không biết trời cao đất dày là gì!

“Bách Tỷ Kim Cương” Cố Toàn buồn lời an ủi :

- Lăng cô nương võ công cao cường, chắc không xảy ra điều gì bất trắc đâu!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm lo lắng nói :

- Lăng Hồng Liên võ công tuy cao, nhưng thân gái dặm trường sao tiện?

Hơn nữa Trường Bạch Sơn nằm ở phương bắc xa tít quanh năm giá tuyết, chịu làm sao nổi? Bây giờ đã hết hạ sang thu, đâu phải mùa đào sâm?

Tới đó buồn một tiếng thở dài.

Doãn Kế Duy nhún vai nói :

- Nha đầu đó đã quyết ý thì không ai ngăn nổi đâu! Mà biết đâu nó gặp may cũng chưa biết chừng! May là còn chưa đến mùa đông giá rét...

“Thần Tích Ông” tiếp lời :

- Rất có khả năng! Các nhân thiên tướng mà! Xin Bang chủ, thả bỏ câu thư truyền tin đến các Phân đà miền bắc trợ giúp cô ấy một tay!

Doãn Kế Duy đáp :

- Việc đó làm sao lão hóa tử ta lại không nghĩ đến? Nhưng chỉ cần vượt qua Sơn Hải Quan là vượt khỏi phạm vi Cái bang rồi! Hơn nữa kinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” của nha đầu này được Diệp lão đệ nhân truyền, chỉ e cả bồ câu thư cũng không bay nhanh hơn nó bao nhiêu, dù có đệ tử Cái bang chẳng cũng giúp được gì? Nha đầu đó tính tình bướng bỉnh, lỡ ra gặp chuyện chẳng lành gì thì biết ăn nói với Diệp lão đệ nhất thế nào đây?

Thanh Vân đạo nhân cười nói :

- Theo bản đạo thấy thì cô nương đó là người rất tâm cơ, lại rất thực tâm với Tạ đại hiệp, ắt sẽ không gây chuyện rắc rối để làm lỡ việc điều trị của ca ca cô ấy đâu!

“Thần Tích Ông” nói :

- Đạo huynh nói rất có lý. Nếu ai hỏi thì chúng ta thống nhất kêu lên rằng cô ấy nhận được tin sư phụ nhắn về có việc để Tạ đại hiệp khỏi lo lắng!

16. Ngàn Dặm Cầu Y

Đây nói một mình Lăng Hồng Liên rời “Thanh Vân quán” đi về phía Bắc, thi triển “Mê Tông Hóa Ảnh” lướt như bay, chỉ sau một ngày đã qua khỏi Sơn Hải Quan đặt chân tới Quan ngoại.

Từ đây dân cư thưa thớt nên ban ngày vẫn cứ thi triển kinh công tuyệt đỉnh mà đi, tối tìm hoang miếu, đình viện, chùa chiền tạm nghỉ.

Vốn là một thiếu nữ phong hoa tuyết đại, hóa trang thành nam nhân đương nhiên là mỹ thiếu niên, vì đi một mình nên không biết làm nũng với ai nên trở thành người dịu dàng thùy mị dễ thương. Lăng Hồng Liên tránh nơi đông người, thường tiếp xúc với những vị đại thư, đại nương và lão ẩu hỏi thăm đường nên đừng nói xảy ra xung đột mà ngay đến chuyện tranh cãi cũng chưa xảy ra.

Thêm nữa người phương Bắc thật thà mến khách nên nàng không gặp rắc rối gì, trên đường tới Trường Bạch sơn nói chung khá thuận buồm xuôi gió.

Chỉ tiết một điều là miền Bắc xứ trời quá lạnh, mới sang thu mà tuyết đã rơi trắng xóa không gian.

Lăng Hồng Liên vừa vận “Cửu U âm khí” vừa thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” nên không thấy lạnh, nhưng mỗi lúc dừng lại thì không khỏi phát run vì chưa luyện đến cảnh giới tối cao, hàn nhiệt bất xâm thân như Tạ Vũ Diệp.

Tuy thế nhờ nội lực thâm hậu nên cái lạnh cũng chưa phải là vấn đề đáng ngại cho lắm.

Đến một ngọn núi, Lăng Hồng Liên chợt gặp một đoàn người gồng mình dùng thùng lớn kéo vật gì lên đỉnh, đáng rất mệt nhọc, ở Trung Nguyên nàng chưa bao giờ thấy cảnh tượng này, vì tò mò nên dừng lại xem....

Đột nhiên có một tên đại hán mắt to mày rậm bước lại gần quát hỏi :

- Tiểu tử! Người làm gì mà đứng ở đây?

Lăng Hồng Liên không biết trả lời sao, lúng túng đáp :

- Tôi... Tôi đứng chơi!

Đại hán quát lên :

- Đồ trời thui! Hết chỗ chơi rồi hay sao mà lên đỉnh Trường Bạch sơn chơi chứ?

Tên hán tử nói vừa ngọng vừa lắp, lại chen thêm tiếng lóng nên Lăng Hồng Liên chỉ hiểu nôm nhân ảnh, nghĩ thầm :

- Phải rồi! Trời giá rét thế này có ai mà lại lên đỉnh núi mà chơi?

Nghĩ thế cười bên lên đáp :

- Vị đại ca! Để chữa bệnh cho gia huynh ma tôi phải đi từ xa ngàn dặm tới đây để... Đào nhân sâm!

Hán tử mắt to mày rậm cười “hô hô” nói :

- Tiểu tử! Người sao hồ đồ thế? Vào mùa tuyết giá này, có ai lại đi tìm đào sâm chứ?

Từ dưới núi có thêm mấy người nữa leo lên, nghe hán tử nói thì miệng cười hô hô.

Một thiếu niên mặt đen như hắc ín, chừng mười bảy mười tám tuổi nhìn Lăng Hồng Liên, cất giọng bô bô nói :

- Bây giờ đi đào củ nhân sâm, may lắm sang tháng chạp mới đào được một củ! Hơn nữa muốn đào phải có người phụ tá, ai lại đi một mình? Đừng nghe người ta nói vậy là ở Trường Bạch sơn có nhân sâm! Chúng ta đây là dân bản địa mà mỗi năm may lắm chỉ đào được một củ thôi! Tốt nhất người đi mà hỏi xem có nơi nào bán, ở các hãng được tài trong các thành phố lớn ấy, bỏ ra kha khá tiền mà mua lấy một củ giúp ca ca người chữa bệnh, thế là ổn nhất...

Lăng Hồng Liên nghe nói thì không khỏi nản chí.

Hồi trước được tổng tiêu đầu “Thần Dao” Tư Đồ Khang tặng một ít tiền, trong hơn một tháng đi tìm Tạ Vũ Diệp đã tiêu hết, bây giờ đến một xu cũng không có trong người, ăn uống còn phải nhờ vào sự hảo tâm của thôn dân, lấy đâu “Kha khá tiền” để mua nhân sâm?

Vậy biết làm thế nào bây giờ?

Lăng Hồng Liên tuyệt vọng đến phát khóc, cứ đứng thần thờ nhìn lên núi.

Những người kia thần thờ nhìn lên núi.

Nhưng người kia thấy vậy bỏ đi, Lăng Hồng Liên cũng không để ý.

Một lúc sau, Lăng Hồng Liên tiếp tục leo lên núi.

Người ta nói “trèo non mới biết non cao”, quả không sai!

Trường Bạch sơn quả là núi cao, hết ngọn này lại tới ngọn khác còn cao hơn, mà khắp nơi tuyết phủ một màu trắng xóa. Trời đã về chiều, biết tìm đâu ra chỗ nghỉ chân ở nơi tuyết địa trơ trọi này? Vừa đói vừa rét, làm sao bây giờ?

Đột nhiên vang lên mấy tiếng chuông ngân nga thánh thót, Lăng Hồng Liên vội nhìn lên, thấy trên sườn núi phía trước có một tòa miếu viện.

Lòng mừng không xiết, Lăng Hồng Liên chẳng vẩn biết hay dở thế nào, cứ nhắm sơn môn chạy tới.

Khi nàng tới cách sơn môn mấy trượng, chợt nghe tiếng quát :

- Ai?

Lời vừa dứt, từ trên ngọn cây cạnh cổng miếu nhảy xuống một người.

Đó là một thiếu niên bận thanh y tuổi không lớn hơn Lăng Hồng Liên là bao nhiêu nhưng cao hơn hẳn một cái đầu, vừa nhảy xuống đất liền nghênh ngang bước tới trước mặt Lăng Hồng Liên, hất hàm hỏi :

- Người làm gì ở đây?

Lăng Hồng Liên nhũn nhặn đáp :

- Đại ca... Tiểu đệ muốn vào miếu trú một lại đêm...

Nàng vừa nói vừa cười, chấp tay đầy cung kính.

Thanh y thiếu niên được thể càng làm già :

- Ai là đại ca ngươi? Phật môn là nơi thánh địa, há có thể để cho loại tiểu tặc như ngươi quấy phá? Du đảng! Cút nhanh lên!

Lăng Hồng Liên nhú mày nói :

- Ngươi nói năng cho cẩn thận! Phật môn là nơi thánh địa, chẳng lẽ ta là người xấu?

Thanh y thiếu niên cười “hô hô” nói :

- Không phải người xấu? Hạng du thủ du thực như nhà ngươi mà cũng đòi là người tốt ư? Hô hô hô... Ha ha ha...

Lăng Hồng Liên tức giận hỏi :

- Sao ngươi dám chửi người?

Nàng đã bắt đầu nổi hỏa khí. Suốt mười ngày qua, đây là lần đầu tiên Lăng Hồng Liên nổi giận, cũng là lần đầu tiên gặp một kẻ hung hăng vô lý thế này...

Thanh y thiếu niên chửi đồng :

- Mẹ kiếp! Chửi người thì sao nào? Muốn động thủ ư?

Hai tay hắn đang chống nạnh, vừa nói xong thì bất thần vùng chưởng đánh thẳng vào mặt Lăng Hồng Liên.

Nàng lách người tránh sang bên, chờ chưởng đối phương đánh lướt qua thì chớp lấy, thi triển một thức “Thuận Thế Thôi Dương” kéo mạnh.

Chỉ nghe “Oạch” một tiếng, thanh y thiếu niên theo đà chồm tới ba bước, ngã xấp mặt xuống đất!

Hắn nằm chờ ra một lúc mới lồm cồm bò dậy, tiếp tục chửi đổng :

- Con mẹ nó! Người thật dám động thủ? Ta phải thịt quân du đảng người mới được!

Nói xong rút phất ra một ngọn dao sáng loáng đầu nhọn hoắt, dùng hết sức đâm tới ngực Lăng Hồng Liên!

Nàng không lùi không tránh, chờ mũi dao đâm tới gần mới xòe hai ngón trỏ và giữa bàn tay phải ra kẹp chặt lấy!

Thanh y thiếu niên cố sức rút mũi dao về mà không được, ngọn dao giống như bị cặp trong gọng kìm thép, ngây mặt nhìn Lăng Hồng Liên run giọng hỏi :

- Người... người dùng pháp thuật gì thế?

Lúc đầu thấy Lăng Hồng Liên nhỏ bé thì tin chắc dễ khi hiếp, thế nhưng bây giờ mới nhận ra thiếu niên nhỏ bé kia bản lĩnh cao cường hơn mình nhiều, bụng rất hoang mang.

Thế nhưng thanh thiếu niên vẫn chưa chịu thua, bất thần dốc toàn công lực vào tay phải rút mạnh dao về...

Lăng Hồng Liên lúc ấy mới buông lỏng hai ngón tay thả dao ra...

Thanh y thiếu niên vừa dốc toàn lực thu dao về nên bị mất đà bật lùi ba bốn bước thu thế không kịp ngã nhào xuống còn lảo đảo mấy vòng đau quá la lên oai oái...

Nhưng bản tính hắn vốn côn đồ nên vừa mới bò dậy được lại tiếp tục vung dao chồm tới!

Đột nhiên từ sơn môn vang lên tiếng quát :

- Dừng tay!

Lăng Hồng Liên quay người nhìn tới, thấy một lão hòa thượng đứng cạnh sơn môn.

Lão này tuổi đã cao, mặt đầy nếp nhăn, đôi mày bạc trắng, đứng nhìn Lăng Hồng Liên bằng ánh mắt hiền từ.

Biết lão hòa thượng không phải là người xấu, nàng bước tới gần chấp tay hành lễ nói :

- Lão tiền bối, vừa rồi lão bối có lỡ tay với vị đại ca này, xin tiền bối miễn tội cho!

Lão hòa thượng cười hỏi :

- Cô nương tới đây có việc gì vậy?

Lăng Hồng Liên nghe nói thì ngơ ngác nghĩ thầm :

- Nhân lực lão hòa thượng thật là lợi hại! Vừa mới nhìn qua đã nhận ra mình là nữ nhân!

Nàng không tiện giấu giếm nữa, cung kính đáp :

- Tiền nữ tử Sơn Đông tới đây để tìm thuốc chữa bệnh cho gia huynh.

Lão hòa thượng chỉ tay vào cửa nói :

- Mời cô nương vào trong này nói chuyện!

Nói xong chỉ tay mời khách.

Bây giờ Lăng Hồng Liên mới nhìn lên cổng thấy treo tấm hoành phi đề ba chữ “Bạch Ngọc tự”, liền bước vào theo lão hòa thượng đi vòng qua chính điện bước vào khách sảnh.

Lát sau một tiểu hòa thượng bưng trà tới dâng.

Lão hòa thượng bưng chén mời khách xong nhấp một ngụm trà mới hỏi :

- Cô nương tôn tính đại danh là gì? Sư thừa môn phái thế nào? Có thể nói cho lão nạp biết được không?

Nàng thấy lão hòa thượng biết là người tốt nên thành thực trả lời :

- Tiểu nữ là Lăng Vô Linh, đệ tử của “Hàn Nguyệt thần ni” ở “Hàn Nguyệt am”.

Lão hòa thượng “À!” một tiếng hỏi :

- Có phải là vị Thần ni có hai đệ tử làm Chương môn nhân “Ánh Ba môn” không?

Lăng Hồng Liên gật đầu đáp :

- Chính là lão nhân gia. Tiền bối có quen biết gia sư sao?

Lão hòa thượng chấp tay đáp :

- Đâu chỉ quen biết? “Hàn Nguyệt thần ni” đối với lão nạp còn là ân nhân cứu mạng.

Lăng Hồng Liên bụng mừng thầm nghĩ :

- Mình thật may mắn, tới nơi hoang sơn tuyết địa này còn lo lắng không biết xoay sở ra sao thì gặp được ân nhân của cố sư, công việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều...

Lại hỏi :

- Tiền bối có thể cho biết nhân duyên đó là thế nào không?

Lão Hòa thượng buông tiếng thở dài rồi trầm giọng kể?

- Ba mươi năm trước, lão nạp du hí phong trần, lưu lã khắp nơi trong giang hồ, một hôm tình cờ tới một sơn động lớn, thấy một hán tử trần truồng ngồi luyện võ công trong đó, điều kỳ quái là gần đó có hai tên đồng tử, một tên tự nguyện đến gần hán tử trần truồng kia cho hán chớp lấy ung dung cắn thủng yết hầu hút máu...

Bên cạnh hán tử trần truồng có mấy tử thi đã bị hán hút khô máu. Theo lời đồng tử còn sống kể lại thì hán tử trần truồng kia đang luyện “Vạn huyết sát công”.

Lão nạp thấy tình cảnh ấy vừa khinh vừa nộ, nhặt lên một hòn đá định ném chết tên ma đầu kia, không ngờ bị hán phát hiện thấy.

Hán giương đôi mắt vẫn những tia màu đỏ ngầu nhìn lão nạp nói :

- Kẻ nào nhìn ta luyện công thì nhất định phải chết!

Nói xong hùng hổ chồm tới.

Lúc ấy lão nạp tuổi trẻ khí thịnh, đâu sợ gì tên ma đầu liền xuất thủ đánh lại.

Hai người giao chiến ngoài trăm chiêu, tên ma đầu càng đánh càng hăng, võ công lại rất cao cường, tay lại cầm một thanh đao sắt như nước, trong khi lão nạp tay không một tấc sắt.

Qua ngoài trăm hiệp thì tên ma đầu xuất mấy chiêu sát thủ, lão nạp khi ấy đã không còn khả năng kháng cự nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc tuyệt vọng đó thì chợt nghe vang lên tiếng quát, sau đó là tiếng binh khí đấu nhau, lão nạp liền mở mắt ra nhìn, thấy một vị ni cô còn trẻ tay cầm bảo kiếm đang kịch đấu với tên ma đầu.

Tuy còn chưa biết nguyên do cơ sự thế nào nhưng có một điều rõ ràng là nếu vị trung niên ni cô bị bại thì nhất định lão nạp cũng bị tên ma đầu kia giết chết!

Vì thế lão nạp bất chấp quy củ giang hồ gia nhập vào cuộc chiến, lấy hai đánh một, liên thủ với nữ ni tấn công tên ác tặc.

Thêm một trăm chiêu nữa, tặc nhân dần dần rơi vào thế hạ phong nhưng vẫn chưa lạc bại, hán không đánh nữa thu đao lại quát :

- Hôm nay tạm thời cho đôi cầu nam nữ các người giành được tiện nghi. Nhưng sau này ta luyện thành “Vạn huyết sát công” tất sẽ lấy hai cái đầu chó các người...

Nói xong vung đao phát một chiêu “Đại Lão Đào Sa” đánh dạt thanh kiếm của nữ ni rồi chạy sâu vào trong động.

Lão nạp và nữ ni không đuổi theo mà bỏ đi khỏi hiện trường.

Đi cách mấy dặm, lão nạp mới bái tạ ân cứu mạng mới biết ân nhân chính là “Hàn Nguyệt thần ni” ở “Hàn Nguyệt am”.

Thần ni khuyên :

- Tên ma đầu kia tên là Mỹ Thiết Am. Sơn động vừa rồi là chỗ luyện công, nơi cấm địa của tên ma đầu này. Các hạ làm thế nào mà lạc vào đó? Nên chạy xa bay rời khỏi nơi này, nếu không sẽ mắc phải họa sát thân đấy!

Vì lúc đó lão nạp lang bạt giang hồ không chốn nương thân nên “Hàn Nguyệt thần ni” mời đến “Hàn Nguyệt am” trú tạm một thời gian. Lúc ấy Thần ni cũng đang luyện công nên lão nạp không muốn làm phiền, sau mấy ngày thì rời khỏi Trung Nguyên tới nơi này định cư...

Lão dừng một lúc rồi thở dài nói :

- Mới đó mà đã ba chục năm qua... Lệnh sư bây giờ có được an khang không?

Lăng Hồng Liên đáp :

- Gia sư vẫn khỏe. Tuy nhiên văn bối đã rời xa lão nhân gia gần nửa năm rồi. Dám hỏi tiền bối xưng hô thế nào?

Lão hòa thượng đáp :

- Lão nạp pháp danh “Lãnh Ngọc thiền sư”, còn chùa nay gọi là Bạch Ngọc tự. Trong chùa ngoài lão nạp ra chỉ còn mấy tên tiểu hòa thượng thôi. Mấy tên đại đồ đệ của lão nạp đã lần lượt hạ sơn xuất sư cả rồi...

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Vậy vị thiếu niên vừa rồi...

Lãnh Ngọc thiền sư cười đáp :

Thiếu niên vừa đấu với cô nương là tiểu đồ đệ lão nạp mới thu nhận, tên là Triệu Tương. Không biết lệnh huynh bị bệnh gì mà phải từ Sơn Đông tới đây tìm thuốc?

Lăng Hồng Liên thuật lại đầu đuôi việc Vũ ca ca được thiên hạ võ lâm cử làm Minh chủ để lãnh đạo quần hùng tiêu diệt Cự Linh giáo của Mỹ Thiết Am, nhưng khi định đến Trường Sơn phái để cứu phái này thoát khỏi nanh vuốt của Cự Linh giáo thì bị Mỹ Thiết Am cùng bọn thuộc hạ của chúng phục kích, Vũ Diệp ca ca bị chúng dùng “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp” liên thủ và dùng “Vạn huyết sát công” đả thương. Theo lời hướng dẫn của Thanh Vân đạo nhân, mình tự ý tới Trường Bạch sơn tìm nhân sâm về chữa trị...

Lãnh Ngọc thiền sư nghe kể xong trầm ngâm một lúc mới nói :

- Lăng hiền diệt! “Vạn huyết sát công” là loại tà công vô cùng lợi hại, do Mỹ Thiết Am hút máu nóng của người mà luyện thành nên mang khí nhiệt độc, chỉ sợ dù có uống nhân sâm thì chỉ giữ vững cho Vũ Diệp ca ca người hồi phục tạm thời mà không trục hết khí nhiệt độc ra đâu!

Lăng Hồng Liên lo lắng hỏi :

- Vậy văn bối phải làm thế nào?

Lãnh Ngọc thiền sư nhẹ giọng nói :

- Lăng hiền diệt! Bây giờ thế này! Từ khi ta rời khỏi “Hàn Nguyệt am” tới Bạch Ngọc tự này đã ba mươi năm, được một vị tiền bối võ lâm truyền thụ mà luyện thành “Huyền Băng chuồng”. Đó là một loại võ công khác tinh của “Vạn huyết sát công”. Có tác dụng khắc chế khí nhiệt độc trong “Vạn huyết sát công”. Nếu

luyện thành công phu này thì có thể trừ được khí nhiệt độc. Bây giờ ta truyền cho hiền đệ công phu này để giúp võ lâm trừ ma hộ đạo, đồng thời cũng là báo ân cứu mạng của lệnh sư ngày trước.

Lăng Hồng Liên nghe nói rất mừng nhưng ngay sau đó lại thở dài hỏi :

- Tiền bối ở đây luyện “Huyền Băng chưởng” suốt ba mươi năm mới thành, vậy trong thời gian ngắn vẫn bối làm sao luyện được?

Lãnh Ngọc thiền sư cười giải thích :

- Hiền đệ nói thế chẳng phải là không có lý. Thế nhưng lão nạp sẽ biểu diễn “Huyền Băng chưởng” cho hiền đệ xem để nhớ kỹ sau này theo đó mà luyện, cốt lõi của nó là “Huyền Băng thần công” thì lão nạp truyền tâm pháp cho người. Cứ học thuộc nó xong về cùng luyện với Tà thống lĩnh, chỉ cần một vài năm là thành thôi!

Lăng Hồng Liên mừng rỡ nói :

- Vậy thì tốt, vân bối vô cùng cảm tạ lão Thiền sư!

Ngay sau đó Lãnh Ngọc thiền sư truyền tâm pháp cho Lăng Hồng Liên học thuộc rồi bắt đầu biểu diễn và giải thích cặn kẽ cách luyện “Huyền Băng chưởng”.

Lăng Hồng Liên quỳ xuống làm lễ bái sư xong theo đó mà tập luyện.

“Huyền Băng chưởng” là loại võ công rất thích hợp cho nữ nhân vì tích chất của “Huyền Băng chưởng” là khí âm hàn. Hơn nữa Lăng Hồng Liên đã luyện thành “Cửu U âm khí” nên tiếp thu và vận dụng rất nhanh nàng đã học thuộc lòng tâm pháp “Huyền Băng thần công” và chiêu thuật “Huyền Băng chưởng” đã có thể ứng dụng được.

Lãnh Ngọc thiền sư thấy tân đồ đệ tiếp thu thần tốc như thế thì rất mừng rỡ và thán phục.

Qua mấy ngày sau, Lãnh Ngọc thiền sư dẫn Lăng Hồng Liên đến một thạch động ở hậu sơn, động này có tên là “Băng động”, sâu chừng mười trượng, kỳ thực bên trong không có một tảng băng nào nhưng lạnh kinh khủng.

Lãnh Ngọc thiền sư dùng dây trói Lăng Hồng Liên vào một cột thạch nhũ, từ trên trần có một cột thạch nhũ khác thông xuống, từ đầu cột nước nhỏ xuống từng giọt từng giọt xuống đầu Lăng Hồng Liên lạnh đến buốt óc.

Lãnh Ngọc thiền sư bảo Lăng Hồng Liên cứ chịu đựng như thế, đồng thời theo tâm pháp mà luyện “Huyền Băng thần công”. Ban đầu luyện công phu này rất khổ sở nhưng chỉ sau một hai ngày thì quen đi thấy cũng bình thường, thậm chí những giọt nước rơi xuống đầu cũng không lạnh buốt óc như trước nữa.

Lăng Hồng Liên nghĩ thầm :

- Thật ra ở trong này luyện có gì là khó đâu? Chỉ buồn vì xa Vũ Diệp ca ca thôi. Nếu luyện thành trở về giúp Vũ Diệp ca ca trừ hết độc chất và đấu thắng “Vạn huyết sát công” của Mỹ Thiết Am là tuyệt quá rồi!

Sau hai ngày, Lãnh Ngọc thiền sư hỏi nàng :

- Lăng hiền đệ bây giờ còn cảm thấy lạnh nữa không?

Lăng Hồng Liên lắc đầu đáp :

- Không, đệ tử không cảm thấy lạnh gì cả, ngay cả nước giọt xuống đầu cũng cảm thấy bình thường.

Lãnh Ngọc thiền sư ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ trước đây hiền đệ có luyện thứ khí công âm hàn gì?

Lăng Hồng Liên đáp :

- Vâng, trước đây gia sư truyền thụ là “Cửu U âm khí”!

Lãnh Ngọc thiền sư cười nói :

- Nếu vậy thì phải rồi. Cơ thể hiền điệt đã chịu đựng được “Hàn Tích” trong Băng động, như vậy là không sợ các loại khí âm hàn xâm thân, cũng không sợ khí nhiệt độc nữa. Bây giờ có thể ra khỏi động được, ngày mai tới Hàn Tĩnh đầm phía đông Bạch Ngọc tự kiểm nghiệm xem nước ở đó lạnh tới mức nào.

Nói xong mở dây trói đưa Lăng Hồng Liên về tự.

Sáng hôm sau Lãnh Ngọc thiền sư gọi Lăng Hồng Liên dậy rất sớm bảo nàng tới đầm nước phía đông tự dậm nàng ngâm mình trong đầm chừng một canh giờ xem trong cơ thể cảm thấy thế nào.

Hàn Tĩnh đầm chỉ rộng chừng hai mươi trượng vuông, xung quanh không có cây cỏ gì, ven bờ chỉ mọc một loại cây là “Tuyệt sam” cao chừng một gang tay, loại cỏ này chỉ sống những nơi lạnh giá.

Lăng Hồng Liên để nguyên cả y phục nhảy xuống hồ ngâm mình dưới nước nhưng không thấy lạnh lẽo chút nào, trái lại còn thấy trong người rất dễ chịu.

Khi những tia nắng đầu tiên chiếu xuống, Lăng Hồng Liên chợt cảm thấy từ dưới lòng hồ có một vật màu xanh trồi lên rất nhanh. Khi vừa lên khỏi mặt nước thì nở ra thành một bông hoa kỳ dị trong rất đẹp, tỏa hương thơm nức một mùi thơm dịu ngọt, dễ chịu vô cùng!

Bông hoa nở xong thì tàn đi rất nhanh, kết thành một thứ trái lạ màu xanh, chỉ trong một khắc đã to lên từ ngón tay to dần bằng quả trứng gà và biến thành màu xanh lục.

Bây giờ Lăng Hồng Liên tính toán mình đã ngâm nước hơn một canh giờ, tiện tay hái lấy trái cây đem về chùa.

Lãnh Ngọc thiền sư vừa nhìn thấy trái cây thì vô cùng ngạc nhiên hỏi :

- Lăng hiền điệt! Con vừa hái được trái cây này trong Hàn Tĩnh đầm phải không?

Lăng Hồng Liên gật đầu đáp :

- Vâng! Vì con thấy thứ trái cây này rất kỳ dị nên hái về cho sư phụ xem...

Lãnh Ngọc thiền sư cười kha kha nói :

- Đúng là cát nhân thiên tướng! Phúc duyên con thật không nhỏ đâu! Trái cây này gọi là “Thiên niên bích âm quả”, còn gọi là “Hàn thạch phù dung”, mười năm mới khai hoa kết trái một lần. Thứ cây này trong thiên hạ chỉ mọc ở Hàn Tĩnh đầm giá lạnh này thôi, thông thường ra hoa kết trái vào mùa đông, lần này đông đến sớm, đó là thiên nhiên dành tặng cho con đấy! Thứ quả này công năng rất kỳ diệu, ăn vào công lực sẽ tăng rất nhiều lần, ngăn cản không cho bách độc cũng như hàn khí xâm nhập cơ thể, ngoài ra còn có công năng kéo dài tuổi thọ... Hiền điệt mau ăn vào đi!

Lăng Hồng Liên nói :

- Liên nhi xin tặng lại cho sư phụ...

Lãnh Ngọc thiền sư lắc đầu cười nói :

- “Hàn thạch phù dung” nở vào hôm nay, đó là trời đất tặng riêng cho con đấy. Nếu ta nhận há chẳng phụ lòng trời đất? Hơn nữa ta còn ở lại Bạch Ngọc tự mấy chục năm nữa, nếu trời ưu ái thì lo gì không có quả khác? Hãy mau ăn vào đi! Thời gian ở lại Trường Bạch sơn như thế là công thanh danh toại rồi!

Ăn xong hãy vận công điều tức chừng nửa canh giờ sau đó trở về Sơn Đông trợ giúp Vũ Diệp ca ca một tay chữa độc xong rồi còn giúp võ lâm trừ họa!

Lăng Hồng Liên y lời làm theo, ăn xong “Hàn thạch phù dung” ngồi vận công điều tức.

Nửa canh giờ sau, Lăng Hồng Liên mở mắt ra, Lãnh Ngọc thiền sư bảo nàng vận công đánh tới một cây cỏ thụ mọc giữa sân chùa.

Lăng Hồng Liên vận tới thập thành công lực nhắm giữa cây đánh ra một chưởng

- Bình!

Thân cây lớn hai người ôm bị chưởng lực đánh gãy ngang thân đổ xuống ào ào như bão.

Lãnh Ngọc thiền sư cao hứng nói :

- Lãng hiền diệt! Phúc duyên người quả là lớn! Bây giờ tính là công phu đại thành rồi! Chỉ e công lực không kém Vũ Diệp ca ca người đâu!

Lão vừa nói xong thì chợt thấy từ sơn môn có một con gấu đen rất lớn hùng hổ chạy vào, há miệng đỏ lòm bổ tới hai người.

Dám đoán cao gấu này trời mùa đông không kiếm được thức ăn nên tìm nơi có dân cư kiếm chác.

Lãnh Ngọc thiền sư nói :

- Lãng hiền diệt! Hãy vận “Huyền Băng chưởng” đánh một chiêu xem!

Lãng Hồng Liên làm theo, vận “Huyền Băng chưởng” tới mười thành công lực đánh thẳng vào con gấu đang bổ tới.

- Bình!

Con gấu đen đồ sộ nặng ước năm sáu trăm cân bị chưởng lực hất ngược lại bảy tám thước, rú lên một tiếng ngã lạng xuống rồi nằm cứng đờ ra như khúc gỗ!

Lãng Hồng Liên tới gần xem, thấy con gấu đã chết, huyết khí toàn thân đông lại sờ vào lạnh ngắt, hơi từ mũi bốc ra cũng biến thành sương.

Lãnh Ngọc thiền sư mở to mắt nói :

- Lãng hiền diệt! “Huyền Băng chưởng” của người quả là uy lực! Gấu ở Trường Bạch sơn chịu lạnh rất giỏi, thế mà bị “Huyền Băng chưởng” của người làm đông mau lại mà chết đương trường. Sau này động thủ với người thì trừ loại hung cực ác ra đừng vọng động thi triển nó. Lỡ ra đánh trúng người thì lập tức cho uống giải được ngay.

Lãng Hồng Liên hỏi :

- Sư phụ có giải được không?

Lãnh Ngọc thiền sư gật đầu :

- Đương nhiên là có!

Lão nói xong lấy trong túi ra bình dược dốc một viên cầm tay rồi đến sờ vào ngực con gấu một lúc, thấy ngực nó còn ấm, lão bỏ ngay viên thuốc vào miệng, vận công đẩy sâu vào.

Sau một lúc, người con gấu giật giật, mở mắt rồi bò dậy, đưa mắt nhìn Lãnh Ngọc thiền sư và Lãng Hồng Liên, sau đó chạy ra ngoài cổng tự biến mất.

Lãng Hồng Liên nói :

- Vừa rồi Liên nhi phát một chưởng, vì sao huyết mạch chân tay con gấu đều đông cứng lại cả mà nội phủ không bị tổn thất gì?

Lãnh Ngọc thiền sư đáp :

- Đó là vì chưởng lực người mạnh quá nên làm con gấu bị chấn thương nội phủ trước rồi chân tay mới đông cứng lại sau chứ sao lại không hao tổn? Vừa rồi viên “Âu Hàn đan” của sư phụ làm cho nội phủ nó phục nguyên lại. Nếu là người thì phải mất thêm một hồi vận công điều tức, nhưng gấu thì không cần vì nó đã có mặt làm thay việc đó. Chính vì thế sư phụ mới dậm người thận trọng khi dùng “Huyền Băng chưởng”.

Lãng Hồng Liên nói :

- Sư phụ, nếu khi gặp Cự Linh giáo, xin cho phép đồ nhi được ngoại lệ, vì chúng với đồ nhi có mối thù bất cộng đái thiên, đồ nhi vốn tên là Lãng Hồng Liên, nhưng cải thành Vô Linh là chính vì lẽ đó!

Lãnh Ngọc thiền sư nói :

- Vô Linh! Sư phụ vì trốn tránh Mỹ Thiết Am mà từ Trung Nguyên phải chạy tới đây, có đâu lại không đồng ý cho con trả thù? Chỉ là ta muốn con dừng lại đến những người vô tội.

Lão nói xong đưa bình “Ấu Hàn đan” và một nửa củ nhân sâm nói :

- Đây là giải dược cho “Huyền Băng chưởng”, còn nửa củ “Bách niên sâm” tặng Vũ Diệp ca ca con phục dụng, nhưng nhớ là thuốc bổ thì nên dùng chừng mực, nếu uống quá liều lượng sẽ sinh phản tác dụng đấy!

Lăng Hồng Liên nhận thuốc cảm kích nói :

- Đồ nhi đi chuyến này, không biết đến bao giờ mới gặp lại được lão nhân gia. Sao sư phụ không cùng về Trung Nguyên với đồ nhi rồi đến “Hàn Nguyệt am” thăm gia sư một thể?

Lãnh Ngọc thiên sư cười đáp :

- Thôi, con cứ về trước đi, sư phụ thu xếp ổn thỏa cho mấy tên đệ tử rồi về sau.

Sáng ngày mai, Lăng Hồng Liên thu xếp đồ đạc, lưu luyến từ biệt Lãnh Ngọc thiên sư rồi Bạch Ngọc tự trở về Trung Nguyên.

* * * * *

Tạ Vũ Diệp ở “Thanh Vân quán” chữa thương, mấy ngày không thấy Lăng Hồng Liên đâu, chàng thấy lòng dạ nao nao hỏi mọi người thì nghe trả lời là “Hàn Nguyệt thần ni” nhắn đệ tử về “Hàn Nguyệt am” gặp mình.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Không có lẽ! Dù có việc cấp bách đến đâu, Vân muội không đời nào chịu bỏ đi mà không nói với mình một tiếng. Nhất định là có việc gì hệ trọng. Chẳng lẽ Vân muội đi tìm thuốc cho mình?

Tuy trong lòng thắc thỏm bất an nhưng chàng không biết hỏi ai, may còn có Tư Đồ Linh nên chàng có khuây khỏa mấy phần.

Qua hai ngày, “Bách Diệp Thần Cái” và những người khác hạ sơn có công chuyện, chỉ Tư Đồ linh ở lại chăm sóc Tạ Vũ Diệp dưỡng thương chữa độc.

Hôm đó Tạ Vũ Diệp đến thiền phòng Quán chủ nói chuyện với Thanh Vân đạo nhân.

Nhớ lại điều nghi vấn hôm trước, chàng liền hỏi :

Đạo trưởng biết Mỹ Thiết Am luyện “Vạn huyết sát công” đạt tới tám chín thành hỏa hầu, như thế đủ thấy đạo trưởng biết hẳn rất tường tận. Đạo trưởng có thể chỉ giúp văn bối dùng biện pháp gì để đối phó với hẳn hữu hiệu không?

Thanh Vân đạo nhân đáp :

- Lần đầu mới gặp, vì có mặt đông người nên lão đạo không tiện nói nhiều. Hôm nay thì có thể nói cặn kẽ mọi việc cho Tạ đại hiệp biết.

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Trong giang hồ đều biết “Vạn huyết sát công” lợi hại nhưng không mấy người biết tường tận đó là công phu gì và xuất xứ ra sao. Người sáng tạo ra “Vạn huyết sát công” là hai tên đại ma đầu Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân. Nguyên tắc luyện công phu này là hút máu người sống rồi luyện bằng cách chưng nước sôi. Luyện công phu này rất khổ cực, dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Khi luyện đến tối cao cảnh giới thì nhìn khắp người giống như bị bỏng, y phục râu tóc cháy sém, da mặt bong ra biến thành trắng nhợt, khi đối chưởng thì da mặt tím lại. Lão đạo nghe Tạ đại hiệp kể lại là vừa rồi đối chưởng xong, mặt hắc đỏ bừng như lửa, chứng tỏ chỉ mới luyện đến tám chín thành hỏa hầu.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Xem ra đạo trưởng biết rất rõ về “Vạn huyết sát công”...

Thanh Vân đạo nhân lắc đầu đáp :

- Đó là vì lão đạo nghe ân sư nói lại mà thôi. Ba mươi năm trước, gia sư thấy cách luyện công này quá tàn độc, hại mạng nhiều người, nên muốn trừ hai tên ma đầu Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân đang truyền thụ cho Mỹ Thiết Am “Vạn huyết sát công”, với ý đồ biến hấn thành ma đầu sau này trở thành bá chủ võ lâm. Chúng giữ bí mật tuyệt đối nơi luyện công, nếu thấy có người lai vãng ắt giết ngay không để sống sót. Lần ấy hướng dẫn cho Mỹ Thiết Am xong, Hoàng Hạc chân nhân và Phi Vân đạo nhân thử đối chứng võ công. Gia sư nhìn thấy, biết mình không phải là đối thủ của hai tên này nên từ bỏ ý định diệt trừ chúng lặng lẽ quay về, giáo huấn với môn hạ đệ tử là nếu không phải là chuyện bất đắc dĩ thì quyết không được gây thù hằn oán với sư đồ Mỹ Thiết Am. Chính vì thế mà lúc đầu nghe kể, lão đạo không muốn chữa trị cho Tạ đại hiệp vì sợ trái lời sư môn. Xin Tạ đại hiệp lượng thứ.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Cái đó không trách được đạo trưởng, mỗi người ai cũng có chút riêng tư. Văn bối quyết không làm khó cho lão tiên bối đâu! Chỉ muốn hỏi thêm một điều...

Thanh Vân đạo nhân nói :

- Tạ đại hiệp muốn hỏi gì?

- Vì sao hơn ba mươi năm trước hai lão ma Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân không tự mình chinh phục võ lâm để trở thành bá chủ mà muốn để việc ấy cho Mỹ Thiết Am?

Thanh Vân đạo nhân đáp :

- Nghe gia sư nói thì ngoài “Vạn huyết sát công” ra, chúng còn muốn luyện một loại kiếm pháp cực kỳ lợi hại nhưng phải có hai người cùng luyện mới được. Mà muốn luyện thành kiếm pháp đó không phải chỉ một sáng một chiều là xong được. Theo gia sư suy đoán thì sau khi truyền tâm pháp cho Mỹ Thiết Am xong, hai lão ma dự định tìm một nơi hết sức ẩn mật luyện kiếm. Nhưng ngày gia sư lặng lẽ đi khỏi sơn động thì sau này không còn gặp lại hoặc nghe nói đến Hoàng Hạc chân nhân hay Phi Vân đạo nhân nữa, đoán rằng cả hai đã chết...

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Nhiều năm nay, Cự Linh giáo cho người tích cực truy tìm “Sát Đao bí kíp”, liệu pho kiếm pháp lợi hại mà Hoàng Hạc chân nhân và Phi Vân đạo nhân định luyện ngày xưa là “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” không? Nếu vậy khả năng quyền thượng nằm trong tay Mỹ Thiết Am! Trước đây mình đã không đấu nổi với “Vạn huyết sát công” kết hợp với “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp”. Nay khí nhiệt độc của “Vạn huyết sát công” tiềm ẩn trong cơ thể không sao trừ được thì làm sao thắng được hấn?

Hôm đó chàng vận công quyết liệt suốt bốn năm canh giờ để thử xem có thể trừ được tận gốc khí nhiệt độc không nhưng vẫn chưa có hiệu quả.

Lòng đầy thất vọng, lại thêm lo nghĩ đến Lăng Hồng Liên, Tạ Vũ Diệp ngày càng tiêu tụy đi.

Dù Tư Đồ Linh tận tình chăm sóc, nhưng tình cảnh chẳng khả quan thêm được bao nhiêu.

Qua thêm mười mấy ngày, “Bách Diệp Thần Cái” và quần hào lại trở về “Thanh Vân quán”.

Trong thời gian đó. “Bách Diệp Thần Cái” và Giang trưởng lão đã điều động một số đệ tử Cái bang điều tra tình hình ở Trường Sơn phái, chúng đã báo cáo lại rõ ràng.

Trường Sơn phái đóng ở phía đông dãy Vân Mộng sơn, trên địa danh là “Hoàng Sơn Cương”.

Trường Sơn phái tập hợp được rất nhiều cao thủ cả hắc bạch lưỡng đạo, trong đó Tứ đại kim cương là võ công cao cường nhất. Cả bốn người đều là nhất lưu cao thủ danh chấn giang hồ.

Người đứng đầu Tứ đại kim cương là “Ma Vân kiếm khách” Kỷ Đại Cương, “Ma Vân kiếm thức” của Kỷ Đại Cương so với “Vạn Lý Truy Hồn” và “Phong Vân kiếm thức” mỗi bên có sở trường, sở đoản nhưng đều tinh diệu tương đương nhau, đều là kiếm pháp thượng thừa. Chỉ là công lực của “Ma Vân kiếm khách” Kỷ Đại Cương kém hơn Chương môn nhân “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn một chút.

Nhân vật thứ hai trong Tứ đại kim cương là “Hổ Vĩ Tiên” Giản Hiếu Thông với cây Vĩ hổ tiên, ở Sơn Đông không tìm ra địch thủ. Tiên pháp “Khóa hổ tiên” là tuyệt học của sư môn Giản Hiếu Thông, có thể khóa

chặt người trong phạm vi ba trượng, thuật điểm huyết thì dường như bách phát bách trúng, các cao thủ hắc đạo nghe danh “Hổ Vĩ Tiên” thì chẳng ai không kinh hồn táng đờm!

Nhân vật thứ ba trong Tứ đại kim cương là “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng, công phu “Bát Phong Đoạn Hồn chưởng” được xưng là võ lâm nhất tuyệt, ít người đấu qua nổi Lâm Thiên Hưởng mười chiêu, cách ngoài một trượng có thể dễ dàng đánh gãy thân cây lớn bằng miệng bát, đủ thấy lợi hại thế nào.

Người đứng cuối trong Tứ đại kim cương là lão tứ “Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì, tuy xếp cuối cùng nhưng võ công chưa hẳn đã thua kém ba người kia. Hơn nữa tuy mang ngoại hiệu “Hắc Diện Kim Cương” nhưng mặt mũi lại không đen đúa chút nào, trái lại còn rất trắng trẻo anh tuấn, chỉ là lương tâm có đen một chút, khi xuất thủ thì quyết không dung tình, ác tích rất nhiều, hễ xuất thủ là giết người!

Đoàn Duy Trì quen dùng một thanh nhuyễn kiếm mỏng như giấy, điều khiển người ta kinh hồn táng đờm là trong người hắn cũng bao giờ cũng mang theo ám khí được tẩm chất kịch độc, mà thuật sử dụng ám khí của Đoàn Duy Trì mới tới mức xuất thần nhập hóa, dù bị có đối phương liên thủ vây công thì chỉ cần một tay sử kiếm, tay kia thì triển ám khí, đối phương dù đông cũng khó lòng thắng nổi.

“Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì là sư đệ của Chương môn nhân “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn, trước đây từng tung hoành ở vùng Bột Hải, trở thành bá chủ một vùng giang hải, giết người vô số, ngay cả mệnh quan cũng không chừa. Việc đó đến tai triều đình. Triều đình cho huy động các phủ huyện và binh mã truy bắt. Vì không chốn nương thân nên phải đến Trường Sơn phái lánh nạn, được đề cử vào hàng thứ tư trong Tứ đại kim cương, cùng Kỷ Đại Cương, Giản Hiếu Thông, Lâm Thiên Hưởng tùy tùng “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn, từ đó mới có cuộc sống hoan lạc.

Trường Sơn phái được coi là môn phái nửa tà nửa chính, nhưng vì có danh đầu rất lớn trong giang hồ, đặc biệt ở vùng Sơn Đông được mệnh danh là “Sơn Đông đệ nhất đại phái”, chỉ là trong đó không ít cao thủ hắc đạo nên không tránh khỏi những vụ cướp của hiếp dâm đốt nhà.

Mấy năm trước không biết vì nguyên do gì mà Trường Sơn Phái quy thuận Cự Linh giáo, hành động còn bạo hơn trước, chúng mặc sức chém giết lương dân và cả cao thủ các phái trong võ lâm tạo nên nỗi công phẫn sâu sắc.

Mấy lần các môn phái định liên thủ diệt trừ Trường Sơn phái. Năm ngoái trong khi người của Trường Sơn phái gây án ở Lỗ Đông và Thái Dương thì bị võ lâm tấn công, lần ấy cao thủ võ lâm bị thương vong mười mấy người, nhưng Trường Sơn phái bị tổn thất không ít. Đó là trận tuyên chiến đầu tiên của Vạn Hoán Sơn đối với giang hồ võ lâm, nhưng vì kém thế nên từ đó chúng không dám nghênh ngang tàn hại võ lâm nữa, ngay cả Tứ đại kim cương võ công cao cường cũng không dám bước ra giang hồ một mình.

Tội ác của bọn ma đầu là một lý do khiến chúng ngày càng thêm xa lánh giang hồ võ lâm nhưng chính tính háo sắc của Vạn Hoán Sơn và bọn thuộc hạ, kể cả Tứ đại kim cương mới là nguyên nhân chủ yếu làm bọn chúng ngày càng bị cột chặt vào Cự Linh giáo. Người chịu trách nhiệm làm “mỹ nhân kế” trong Cự Linh giáo chính là hai tên đệ tử của Hạ Hồ Hạ hộ pháp gồm Lý Hồng Lăng hay còn gọi là “Hồng Lăng Nữ”, hồng nhan tri kỷ của Nhậm Công Kỳ và một nữ nhân khác nữa là “Hong Mầu Đơn”.

Tạ Vũ Diệp nghe “Bách Diệp Thần Cái” kể thì công phần nói :

- Chương môn nhân một môn phái lớn như Trường Sơn phái thì khó gì chẳng tìm được một nữ nhân đứng đắn mà phải quan hệ lẳng nhăng với loại mèo mã gà đồng như vậy? Thật là vô sỉ!

“Bách Diệp Thần Cái” lắc đầu nói :

- Diệp lão đệ! Người đừng ngạc nhiên vì những chuyện như vậy! Quân bàng môn tả đạo như Cự Linh giáo hay Trường Sơn phái thì chẳng có chuyện vô sỉ nào mà chúng không làm, tỉ như thông dâm với sư mẫu hay sát sư hiếp nữ, huynh đệ đồng môn tranh cướp thê tử của nhau là chuyện thường tình. Sau này mà con nổi giận vì những chuyện bất lương phi nghĩa đó dẫn đến kích động thì sẽ bị đối phương lợi dụng đấy!

Tạ Vũ Diệp gật đầu.

“Bách Diệp Thần Cái” nói tiếp :

- Gần đây hình như Trường Sơn phái có cảnh giác hơn, tăng cường phòng bị, vì thế lần này tấn công, chúng ta nên vạch kế hoạch chu đáo mới đảo bảo thắng lợi, tránh thương vong.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Chỉ là...

Chàng nghĩ đến việc gì nhưng chỉ thốt ra hai tiếng lại thôi, nghĩ rằng hiện giờ tuy thương thế mình đã bình phục nhưng độc chất còn chưa được trục xuất ra hết sẽ trở thành mầm họa vô cùng nên tuy trong lòng không vui nhưng không nói ra.

Còn “Bách Diệp Thần Cái” thì tưởng chàng nghĩ đến Lăng Hồng Liên liền buông lời an ủi :

- Hiền đệ cứ yên tâm! Ta đã cho bồ câu truyền thư đi khắp Quan ngoại và phái đệ tử đắc lực đến Trường Bạch sơn điều tra động tĩnh về Hồng Liên rồi. Dọc đường nó sẽ không gặp chuyện gì bất trắc đâu. Nếu Diệp lão đệ quá lo nghĩ để ảnh hưởng đến sức khỏe thì sẽ phụ nỗi khổ tâm của Hồng Liên đấy!

“Bách Diệp Thần Cái” vô tình đã để lộ hành tung về Lăng Hồng Liên cho Tạ Vũ Diệp biết, ý muốn an ủi Diệp lão đệ nhưng lại làm chàng lo lắng thêm.

Chính lúc ấy ngoài cửa có tiếng kêu vô cùng thân thiết :

- Vũ Diệp ca ca!

Bao ngày lo lắng tương tư, Tạ Vũ Diệp tưởng như mình đang nằm mộng gật mình nhìn ra cửa, thấy Lăng Hồng Liên đứng ngay trước cửa, nhìn mình bằng ánh mắt chang chưa yêu thương.

Tạ Vũ Diệp đứng bật lên gọi :

- Liên muội!

Không có giọng nói nào âu yếm hơn. Võ học nói xong bỏ ngay ra cửa ôm chầm lấy Lăng Hồng Liên!

Người nàng gầy hơn, đầy bụi phong trần. Vượt qua mấy ngàn dặm tới nơi hoang sơn tuyết địa, chưa nói có thu hoạch được gì không, cả đi và về chỉ nội trong một tháng, chuyện đó đã không phải dễ dàng!

Thanh Vân đạo nhân cười kha kha nói :

- Liên nhi! Đúng là người đã trở về!

“Bách Diệp Thần Cái” tiếp lời :

- Hô hô! Ta nói cát nhân thiên tướng. Người như Hồng Liên muội muội thì có bao giờ gặp chuyện gì được?

Lăng Hồng Liên rời khỏi lòng Tạ Vũ Diệp chạy tới nắm lấy tay “Bách Diệp Thần Cái” mừng rỡ kêu lên :

- Lão ca ca!

“Bách Diệp Thần Cái” vuốt râu cười, mặt tươi trẻ hẳn ra :

- Muội muội vẫn còn nhớ được lão ca ca ta, thật đáng quý!

Lăng Hồng Liên giận dỗi nói :

- Ai nói tiểu muội quên lão ca ca chứ?

Nàng đưa tay lên nói :

- Muội còn mang lễ vật về cho lão ca ca nữa đây này! Thật là trách oan người tốt!

“Bách Diệp Thần Cái” thích chí cười vang!

- Hay lắm! Lão ca ca không trách người nữa đâu! Nào! Bây giờ hãy nói nghe chuyện này đến Trường Bạch sơn làm được những việc gì? Có gặp đệ tử Cái bang không?

Lăng Hồng Liên không đáp, trao cái tui trong tay cho “Bách Diệp Thần Cái” xong quay lại kéo tay Tạ Vũ Diệp ấn chàng ngồi bàn tọa xuống giữa nền nhà rồi ngồi xuống sau lưng chàng, đặt hai tay lên “Thần Đường

huyết” và “Linh Đài huyết” Tạ Vũ Diệp từ từ truyền chân khí vào thể nội chàng. Nàng hành động hết sức thận trọng, chỉ vận hai ba thành công lực mà thôi.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy hàn khí từ chưởng tâm Lăng Hồng Liên truyền sang người mình lạnh ngắt nhưng vẫn vận công điều tức tiếp nhận chân khí do Liên muội truyền sang dẫn tới các nơi trong khắp cơ thể.

Chàng cảm thấy rõ chân khí từ Liên muội truyền sang tới đâu, huyết mạch thông sướng tới đó, tất cả mọi chất độc bị trục ra không còn chút dấu vết, kinh mạch lưu thông không còn nơi nào trở ngại nữa.

Chỉ trong chốc lát, khí nhiệt độc đã được hoàn toàn khu trừ!

Chỉ sau thời gian chừng một tuần trà, Tạ Vũ Diệp thu công. Lăng Hồng Liên cũng bỏ tay ra, nhìn chàng hỏi :

- Vũ Diệp ca ca! Bây giờ chàng cảm thấy thế nào?

Tạ Vũ Diệp cảm động nói :

- Độc chất đã được hoàn toàn giải trừ rồi! Cảm ơn Liên muội!

Lăng Hồng Liên nhìn chàng mỉm cười sung sướng.

Thanh Vân đạo nhân nói :

- Liên nhi đã gặp được duyên kỳ ngộ thật rồi! Chỉ một tháng luyện được công phu gì mà tẩy trừ được hết khí nhiệt độc trong cơ thể Vũ Diệp ca ca ngươi được thế?

Lăng Hồng Liên miệng cười tươi tắn, kể lại kỳ duyên được gặp Lãnh Ngọc thiền sư ở Bạch Ngọc tự trên núi Trường Bạch sơn, Lãnh Ngọc thiền sư truyền thụ cho “Huyền Băng thần công” và “Huyền Băng chưởng”. Không chỉ thế, điều may mắn nhất là nàng gặp được “Hàn thạch phù dung” công lực so với trước đây tăng tiến rất nhiều.

Chúng nhân nghe nói thì vô cùng kinh ngạc mở mắt to nhìn Lăng Hồng Liên, sau đó đồng thanh nói :

- Hồng Liên quả là cát nhân thiên tướng! Nếu không tu nhân tích đức từ kiếp trước thì không gặp được duyên kỳ ngộ như thế đâu!

Lăng Hồng Liên mở túi ra, trong đó có một nửa co nhân sâm to bằng bắp tay và một miếng co lớn cười nói :

- Nửa củ nhân sâm là Bách niên sâm do sư phụ Lãnh Ngọc thiền sư tặng mang về cho Vũ Diệp ca ca bồi dưỡng, còn cao này là cao hổ cốt được một người thợ săn tặng mang về cho lão ca ca ngâm rượu. Bây giờ lão ca ca không nói tiểu muội quên mình nữa chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Không nói! Không nói nữa! Nhưng lão ca ca chỉ nhận một nửa số cao hổ cốt này thôi, còn lại một nửa gửi cho Tư Đồ lão tổng tiêu đầu...

Lăng Hồng Liên đến bên Tư Đồ Linh lấy trong túi ra một viên bích ngọc rất đẹp đưa cho nàng nói :

- Linh thư thư! Vật này tiểu muội dành riêng tặng thư thư. Tuy giá trị chẳng đáng là bao nhưng đó là vật mang từ Quang ngoại về. Sư phụ Lãnh Ngọc thiền sư nói vật này là “Thượng Linh châu”, bảo vật từ thời cổ, có công năng chữa được bách độc, khi trúng độc chỉ cần mài một chút pha với nước uống là khỏi.

Tư Đồ Linh nhận viên châu, nhướn miệng cười nói :

- Cảm ơn Liên muội! Liên muội thật tốt!

Mọi người đang nói cười vui vẻ thì Giang trưởng lão dẫn theo “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh từ ngoài quán bước vào, cùng đi còn có “Hoàng Hà song quái” “Đằng Long Quái” Nhạc Vô Địa và một thiếu niên thư sinh nữa.

Tạ Vũ Diệp nhận ra thiếu niên thư sinh chính là Thiếu trang chủ “Bàn Thạch sơn trang” “Vân Long Tiêu Tử” Tô Tĩnh Nhân vội đứng lên nắm tay y nói :

- Tô huynh đây ư? Làm sao mà huynh biết mà tới đây được thế?

Lăng Hồng Liên cũng tiến lại gần Tô Tĩnh Nhân cười nói :

- Tô ca ca!

Lúc đó vì chưa thương cho Tạ Vũ Diệp mà nàng đã bỏ bộ đồ nang trang ra, lộ y phục của thiếu nữ và bỏ khăn nam trang lộ nguyên hình là một thiếu nữ.

Tô Tĩnh Nhân thấy một thiếu nữ gọi mình là “Tô ca ca” thì không biết ai tưởng mình nghe nhầm, ngơ ngác nhìn Lăng Hồng Liên.

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Tô huynh không nhận ra Lăng đệ đệ hay sao?

Tô Tĩnh Nhân ngơ ngác hỏi :

- Chẳng lẽ Lăng Vô Linh lão đệ là nữ giả trang?

Tạ Vũ Diệp cười “Hô hô” đáp :

- Không sai! Hồi ở “Bàn Thạch sơn trang” chẳng những Tô huynh mà cả tiểu đệ, Tô trang chủ và Ngọc Hân cô nương cũng bị cô ấy lừa!

Lăng Hồng Liên biện bạch :

- Xin Tô ca ca thứ lỗi! Khi mới xuất đạo hạ sơn, gia sư căn dặn tiểu muội rằng nữ nhân một mình hành khứ giang hồ sẽ gặp nhiều vấn đề phức tạp, nếu đóng giả nam trang thì hành động tiện và ít người chú ý hơn. Vì thế mà tiểu muội hóa trang thôi, xin Tô huynh chớ hiểu lầm!

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Làm sao Liên muội hôm nay cũng đâm ra khách sáo thế? Người không biết, chứ ở “Bàn Thạch sơn trang” có người nhận muội là con rể rồi đấy!

Chúng nhân nghe nói thế đều ôm bụng cười.

Một lúc sau mọi người trật tự lại dần, trước tiên nghe “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm và “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn báo cáo lại tình hình ở “Đan Tâm trại”.

Theo tin tức họ vừa nhận được thì “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn chiếu theo kế hoạch đã thương lượng mà bố trí nhân lực nhưng thăm tin là Cự Linh giáo không giám xâm phạm vì có người hóa trang Tạ Vũ Diệp ở đó. Ngờ đâu Cự Linh giáo lại biết quá rõ tình hình...

“Bách Diệp Thần Cái” kinh ngạc hỏi :

- Chẳng lẽ chúng có gian tế?

“Thần Tích Ông” Phùng công Phàm lắc đầu nói :

- Không phải thế... Theo Phùng mỗ biết thì Cự Linh giáo có một mạng lưới liên lạc rất linh hoạt và chặt chẽ. Đông Diện miếu chủ trong “Tứ đại hộ pháp” là người phụ trách mạng lưới này. Thủ hạ của Đông Diện miếu chủ có một tên gọi là “Quỷ Hình Tử” khinh công trác tuyệt. Hắn được gọi là “Tín sứ” của Cự Linh giáo. Cự Linh giáo liên lạc với bên ngoài chủ yếu là thông qua mạng lưới này. Tình hình ở “Đan Tâm trại” đương nhiên không thoát khỏi tai mắt của chúng. Vì thế phải ta diệt trừ bằng được “Quỷ Hình Tử” thì mới giữ được bí mật.

Tạ Vũ Diệp lo lắng hỏi :

- Tóm lại, Mỹ Thiết Am có xâm phạm đến “Đan Tâm trại” không?

“Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh đáp :

- Cho đến lúc lão phu rời khỏi “Đan Tâm trại” thì ở đó còn chưa xảy ra biến cố gì.

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Sau khi Mỹ Thiết Am chỉ huy cao thủ đến Đoạn Hồn Nhai mai phục mà không giết được Diệp lão đệ, lão hóa tử tin rằng hắn đã kinh hồn bạt vía trước thần công của Diệp lão đệ, chạy về Hạ Lan sơn tiếp tục tu luyện “Vạn huyết sát công” rồi, chỉ e chẳng những không nghĩ đến việc tập kích “Đan Tâm trại” mà còn lo rút cao thủ các nơi về Tổng đàn phòng thủ vì sợ chúng ta tập kích...

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cười nói :

- Chính vì thế mà đây là cơ hội rất tốt để tấn công Trường Sơn phái!

“Bách Diệp Thần Cái” tán thành ngay :

- Phùng huynh nói rất đúng! Chúng ta nên lợi dụng thời cơ này để chặt đứt vây cánh của Cự Linh giáo!

Tạ Vũ Diệp nói :

- xem ra mọi người đều tán thành ý kiến tập kích Trường Sơn phái. Nhưng muốn thần công thì trước hết cần bàn xem làm thế nào để giải quyết nhanh gọn và hiệu quả?

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Theo ý lão hóa tử thì bây giờ công lực Diệp lão đệ đã hồi phục. Độc chất đã trừ, Hồng Liên lại vừa gặp kỳ duyên mà luyện được thần công cái thể. Vậy chúng ta hãy đến thẳng “Hoàng Sơn Cương” mà gọi trận thách chiến!

“Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn nói :

- Nhưng ở “Hoàng Sơn Cương” nhất định “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn đã cho bố trí rất nhiều cơ quan cạm bẫy. Dẫn thân vào hang hổ thách chiến liệu có phải là kẻ sách vạn toàn không?

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm nói :

- Gặp cơ quan thì công phá cơ quan. Chúng ta đều là nhân vật lão luyện giang hồ, sá gì một vài cạm bẫy nhỏ nhặt của Trường Sơn phái? Cứ coi đây là cuộc tập dượt trước khi tổng tấn công vào Tổng đàn Cự Linh giáo ở Hạ Lan sơn!

Thanh Vân đạo nhân góp lời :

- Theo bản đạo biết thì ở “Hoàng Sơn Cương”, Trường Sơn phái không có nhiều cơ quan mai phục lắm đâu. Thế nhưng cẩn thận đề phòng ám khí của chúng, mặc khác cũng nên đề phòng trường hợp “Chó bị dồn đến chân tường”, Vạn Hoán Sơn sẽ lệnh cho thuộc hạ dốc toàn lực liều mạng!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đồng tình ngay :

- Thanh Vân đạo huynh nói rất phải! Muốn thế chúng ta phải kết hợp cả mật tập lẫn cường tập, chọn phương pháp “đánh rắn đập đầu”, trước tiên tiêu diệt lực lượng đầu não khiến Trường Sơn phái tan rã ngay từ trận công kích đầu tiên!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm nói :

- Theo lão phu thấy thì chúng ta trên danh nghĩa đại biểu cho võ lâm mà diệt trừ ác đảng Cự Linh giáo và chư hầu của chúng nên phải hành động đường đường chính chính, chỉ cần đảm bảo yếu tố bất ngờ để Vạn Hoán Sơn không kịp bố trí thêm cơ quan mai phục nhằm hạn chế tổn thất là được, muốn như vậy chỉ cần giữ bí mật hành tung trước khi đến “Hoàng Sơn Cương”, còn lên tới đó, chúng ta cứ đường hoàng gọi trận để khỏi mang tiếng ám toán...

Quần hùng theo hướng đó mà bàn dịch, cuối cùng thỏa thuận ba ngày sau thì bắt đầu hành động, chia làm mấy tiểu tổ lên đường, hộ binh ở “Phùng gia tập”, một tiểu trấn sát với “Hoàng Sơn Cương” trước khi thách chiến với Vạn Hoán Sơn.

17. Tấn Công Trường Sơn Phái

Tối hôm đó, Tạ Vũ Diệp đề nghị Thanh Vân đạo nhân và “Bách Diệp Thần Cái” bố trí “Vân Long Tiều Tử” Tô nghĩa nhân ở chung với mình.

Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh vốn ở chung với nhau ở phòng bên cạnh, vì sau khi hội nghị xong chỉ thống nhất là chia thành nhiều nhóm đến “Phùng gia tập” nhưng chưa phân công rõ từng người nên Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh sang phòng Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Vũ Diệp ca ca phân công người trong các tổ như thế nào? Ai đi chung với ai vậy?

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Từ đây tới “Phùng gia tập” chỉ chưa tới trăm dặm. Ngu huynh sẽ đi với Tô huynh một đường, Liên muội cùng đi với Linh muội, tới “Phùng gia tập” sẽ gặp nhau.

Lăng Hồng Liên gật đầu nói :

- Thế cũng được! Chúng ta sẽ cùng xuất phát một lúc và thi triển khinh công xem ai đến trước!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Vừa rồi mọi người đã thống nhất càng giữ bí mật được bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, trước khi tấn công cần điều tra địch tình cụ thể, nếu thi triển khinh công há chẳng để lộ hành tung? Vì thế chúng ta tốt nhất cứ đi từ từ mà du sơn ngoạn thủy!

Lăng Hồng Liên ngoan ngoãn gật đầu :

- Vậy cứ theo ý Vũ Diệp ca ca!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Liên muội tính đi thế nào?

Lăng Hồng Liên cười đáp :

- Rất đơn giản. Nhờ lão ca ca bố trí cho hai tên đệ tử Cái bang dẫn đường rồi thông thả mà đi thôi!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Từ đây tới “Phùng gia tập” thì có gì mà phải phiền đến lão ca ca? Tự đi không được hay sao?

Lăng Hồng Liên dẫu môi nói :

- Nếu có thêm hướng đạo thì có gì không tốt?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu đáp :

- Như thế không tốt!

Lăng Hồng Liên nhú mày hỏi :

- Vì sao?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vì đệ tử Cái bang rất đông, thành phần phức tạp, ở đây lại quá xa Tổng đàn nên lão ca ca không thể nắm chắc đệ tử mình, do đó không nên quá tin tưởng.

“Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân đề nghị :

- Tạ huynh! Có lẽ Liên muội và Tư Đồ cô nương còn chưa thông thạo địa hình. Hay chúng ta cứ nhập lại đi với nhau?

Tạ Vũ Diệp trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu đáp :

- Thế cũng được, nhưng từ đây tới “Phùng gia tập”, tuyệt đối không được thi triển khinh công.

Chàng nhìn Tô Tĩnh Nhân hỏi - Tô huynh từ “Bàn Thạch sơn trang” đến thẳng đây hay sao? Vì sao biết tiểu đệ ở “Thanh Vân quán”?

Tô Tĩnh Nhân đáp :

- Tạ huynh! Lần này tiểu đệ tới đây là phụng mệnh gia phụ đến “Đan Tâm trại” để góp sức cùng đồng đạo võ lâm một tay diệt trừ ma đảng. Thế nhưng khi đến “Đan Tâm trại” thấy không có biến cố gì, sư phụ bảo tiểu đệ tới “Thanh Vân quán” trợ lực cho Tạ huynh...

Tư Đồ Linh cười nói :

- Vũ Diệp ca ca và Tô huynh quen biết nhau đã lâu, thế mà không xưng hô với một cách dứt khoát, làm tiểu muội chẳng biết nên gọi ai là đại ca, ai là nhị ca nữa!

Hai người nghe nói vậy cũng có ý liền nói rõ ngày sinh của mình, rồi cuộc thì cả hai cùng tuổi nhưng Tạ Vũ Diệp lớn hơn Tô Tĩnh Nhân năm tháng.

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Thế là bây giờ danh phận đã định xong. Tạ huynh là đại ca, Tô huynh là nhị ca, Linh thư thư là lão tam, còn muội...

Tạ Vũ Diệp cướp lời :

- Liên muội là lão tứ!

Lăng Hồng Liên nhăn mặt nói :

- Gọi lão tứ khó nghe quá!

Tư Đồ Linh nói ngay :

- Gọi là Liên tứ muội có hay hơn không?

Lăng Hồng Liên tán thành ngay, cười nói :

- Như thế thì dễ nghe hơn nhiều!

Tô Tĩnh Nhân góp lời :

- Bây giờ đã xác định danh phận và cách xưng hô rồi, sao chúng ta không kết nghĩa kim lan luôn đi?

Cả bốn người nhất trí tán thành.

Tối hôm đó Tạ Vũ Diệp và Tô Tĩnh Nhân đi săn được mấy con gà rừng và mấy con vịt nước, hôm sau rũ nhau vào rừng tổ chức một tiệc rượu nhỏ, cùng nhau trích máu ăn thề kết nghĩa kim lan.

Hôm sau nữa, bốn người cùng đi một đường tới “Phùng gia tập” hội kiến với mấy tổ khác.

Quần hùng tìm một khách điểm nhỏ ẩn mật nghỉ lại, chờ đến tối mới tiến lên “Hoàng Sơn Cương”.

Đến trước sơn môn, thấy Tổng đàn Trường Sơn phái đóng trên đỉnh núi bằng phẳng rộng lớn. Bên trong khá im lìm, chắc Vạn Hoán Sơn còn chưa biết tin tức gì nên chưa có sự đề phòng.

Có tiếng người từ trong cổng quát to :

- Bên ngoài là người của môn phái nào? Đến đây có việc gì?

Tạ Vũ Diệp bước lên, chắp tay nói :

- Tại hạ là Tạ Vũ Diệp, cùng một số đại diện các môn phái cùng đồng đạo võ lâm cử tới đây, muốn gặp quý Chương môn nhân bàn một số việc, phiền các vị vào bẩm báo giúp.

Tiếng người bên trong nói :

- Vậy xin các vị đứng đó chờ một lát, tại hạ vào bẩm báo với Chương môn nhân...

Một lúc sau, hai cánh cổng lớn của sơn môn mở rộng, từ bên trong có sáu người điềm tĩnh bước ra, dáng rất bình tĩnh tự tin.

Đi trước là một hán tử chừng bốn lăm tuổi, dáng người bệ vệ, mình mặc cẩm y. Đi bên cạnh hắn là một phu nhân còn trẻ, mình bận hồng y, dáng xinh đẹp mỹ miều nhưng đầy vẻ lạnh lẽo.

Bốn người đi sau đều rất uy mãnh, Thái dương huyết nhất cao, nhìn qua cũng biết nội công thâm hậu.

Ngoài ra phía sau còn có thêm chừng hai chục người nhưng dừng lại bố trí ở phía trong sơn môn.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy khẽ nói với Tạ Vũ Diệp :

- Người đi trước là Vạn Hoán Sơn, nữ nhân đi bên hắn là “Hồng Mẫu Đơn”, bốn tên kia là Tứ đại kim cương.

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn bước qua cổng, đến cách quần hùng một trượng thì dừng lại chấp tay nói :

- Thì ra Doãn bang chủ tới đây. Xin hỏi vị nào là Tạ thống lĩnh danh chấn giang hồ?

Tạ Vũ Diệp bước lên một bước, ôm quyền nói :

- Tại hạ là Tạ Vũ Diệp.

Vạn Hoán Sơn nói :

- Tại hạ là Vạn Hoán Sơn, Chương môn nhân Trường Sơn phái, vì không biết có Tạ thống lĩnh và chư vị đại giá quan lâm nên chậm ra nghênh tiếp, xin Thống lĩnh miễn trách!

Vạn Hoán Sơn nói không lớn nhưng vọng vào tai mọi người rất rõ, hiển nhiên hắn vận nội công mà phát ngôn, căn cứ vào đó thì nội công thuộc hàng thượng thặng!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Đâu dám? Tạ mỗ đi đường quá vội nên không kịp thông tin trước cho Vạn chương môn nhân mà đường đột tới đây, dám mong Chương môn nhân không trách mỗ phải...

Chàng cũng vận nội lực mà phát ra khiến Vạn Hoán Sơn và Tứ đại kim cương cảm thấy tai ong ong nhức buốt, kinh hãi nghĩ thầm :

- Thiếu niên này ít tuổi mà nội lực thâm hậu như thế, quả nhiên danh bất hư truyền!

Vạn Hoán Sơn thấy mình thua keo đầu tiên thì lòng không vui, trầm giọng hỏi :

- Các hạ không quản đường xa ngàn dặm tới “Hoàng Sơn Cương” tìm bổn nhân, chẳng hay có gì chỉ giáo?

Tạ Vũ Diệp còn trẻ chưa có nhiều kinh nghiệm, lại không quen điệu ngôn xảo ngữ, bị chất vấn đâm ra lúng túng không biết trả lời sao.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm liền lên tiếng giải nguy :

- Không biết Vạn chương môn nhân có biết Tạ đại hiệp được các võ lâm các phái đề cử làm thống lĩnh là nhằm mục đích gì không?

Vạn Hoán Sơn cười nhạt đáp :

- Nếu tại hạ không nhầm thì các hạ dường như là “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm Phùng đại hiệp. Tại hạ lâu nay ở nơi sơn cước hẻo lánh, “Hoàng Sơn Cương” cách xa các đại môn phái nên chưa biết ý đồ của bằng hữu võ lâm, xin Phùng đại hiệp cho biết rõ!

Phùng Công Phàm nói :

- Chiến dịch “Đan Tâm trại” hồi tết Đoan ngọ vừa qua làm chấn động giang hồ, chẳng lẽ Vạn đại hiệp là Chương môn nhân một phái lớn nhất Sơn Đông mà cố tình bưng tai bịt mắt làm như không nghe không biết?

Vạn hoán sơn cười đáp :

- Việc đó chỉ là giang hồ truyền ngôn mà thôi, còn thực hư sai đúng thế nào thì cốt Chương môn nhân chưa được rõ.

Phùng Công Phàm nói :

- Cự Linh giáo muốn trở thành bá chủ võ lâm đã không tiếc tay tàn sát giang hồ, gây nên nhiều thảm án khiến trời người cùng giận. Để đối phó với Cự Linh giáo, tiêu trừ họa kiếp cho võ lâm mà các môn phái khắp nơi tập trung lại ở “Đan Tâm trại” nhất trí đề cử Tạ đại hiệp làm Thống lĩnh để diệt trừ Cự Linh giáo!

Vạn Hoán Sơn lạnh lùng hỏi :

- Việc đó thì có quan hệ gì đến Trường Sơn phái chúng ta?

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm đáp :

- Trường Sơn phái cam tâm chấp cánh cho hổ, cũng gây nên nhiều tội ác đối với võ lâm. Muốn tiêu diệt Cự Linh giáo thì phải chặt bỏ vây cánh của chúng trước. Tạ thống lĩnh tới đây chính là để làm việc đó, đồng thời cũng giúp Trường Sơn phái, thanh trừng môn phái, trừng trị những kẻ bạo hành, bán rẻ bốn môn cho ma giáo, khôi phục lại tôn chỉ của tiên nhân!

Một người đứng sau Vạn Hoán Sơn chột ngựa mặt cắt một tròng cuồng tiếu rồi chỉ Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân, Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh đứng ở đầu hàng nói :

- Dựa vào mấy tiểu tử chưa ráo máu đầu này mà dám đến “Hoàng Sơn Cương” buông lời cuồng ngông như thế, thật là không biết tự lượng sức mình!

Tạ Vũ Diệp nhìn sang, thấy người vừa nói đứng thứ hai từ bên phải sang, chừng năm mươi tuổi, mặt to miệng rộng, tóc hoe râu vàng, mắt màu đồng nhau, căn cứ vào nhận dạng và vị trí thì biết hẳn là lão tam “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng trong Tứ đại kim cương.

“Bách Diệp Thần Cái” cười “Hô hô” nói :

- Nếu xét về số lượng thì đúng là Trường Sơn phái chiếm hoàn toàn ưu thế, nhưng nếu đơn đả độc đấu thì trái lại, các người chỉ sợ không xứng là đối thủ một chiêu của mấy vị “tiểu tử chưa ráo máu đầu” này đâu!

Tên đứng cuối bên phải là lão tứ “Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì “Hừ” một tiếng nói :

- Lão háo tử ngươi có lẽ đã chán cái việc ăn cơm thừa canh cặn khắp thiên hạ rồi nên mới tới đây. Vậy thì hãy đấu với lão tử mấy chiêu, được chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Ngươi và ta đấu tay đôi, không cần người khác trợ giúp chứ?

“Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì cười “hô hô” nói :

- Xem ra người sợ rồi! Nếu vậy ngươi cứ nhờ mấy tên trợ giúp cũng được! Một mình lão tử đủ sức giải quyết cả bọn các người!

Dứt lời hùng hổ bước ra.

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn chột đưa cao tay nói :

- Khoan đã! Các vị đến “Hoàng Sơn Cương” gây sự thì Trường Sơn phái tất phải đón tiếp chu đáo...

Hắn nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ thống lĩnh! Chúng ta sẽ chọn người đấu ba trận phân định thắng thua, đồng ý không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Khách tùy ý chủ. Vạn chưởng môn nhân đã muốn như thế, tại hạ đương nhiên đồng ý.

Vạn Hoán Sơn gật đầu nói :

- Tạ đại hiệp thật quả là người hào sảng! Quân tử nhất ngôn! Chúng ta sẽ tiến hành đấu tay đôi. Trong bất cứ trường hợp nào người khác cũng không được tham gia. Bất chấp sinh tử. Nếu các vị thắng được chúng ta thì tương lai Trường Sơn phái thế nào sẽ do các vị định đoạt.

Vạn Hoán Sơn làm ra vẻ hào sảng nhưng kỳ thực lại có mưu mô rất xảo quyệt.

Hiện trường ngoài Vạn Hoán Sơn, Tứ đại kim cương ra còn có hơn hai chục cao thủ bố trí trong sơn môn.

Vạn Hoán Sơn nói sẽ “đấu tay đôi” nhưng lại không nói rõ đấu mấy trận, tức là không loại trừ khả năng luân xa chiến, chúng đông người tất dễ dàng thắng cuộc!

Ngoài ra hẳn cũng không hạn chế thời gian, nếu dùng chiến thuật luân xa chiến, quần hùng không có thời gian nghỉ ngơi ăn uống thì tất sẽ cảm chắc bại cục, như thế tình hình càng nghiêm trọng hơn la quần đả!

Tạ Vũ Diệp đương nhiên cũng hiểu ra thâm ý của đối phương, chỉ là do chưa biết công lực của Tứ đại kim cương cụ thể ra sao nên cứ tạm thời chấp nhận chờ xem lão ca ca đấu trận đầu tiên với “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì xem sao rồi hãy tính!

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn vừa nói xong thì “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì bước ra ngay, “Bách Diệp Thần Cái” cũng tiến lên nghênh địch.

Hai người không nói thêm lời nào nữa, xuất thủ đánh ngay.

“Bách Diệp Thần Cái” đã biết đối phương có sở trường dùng ám khí, hơn nữa Đoàn Duy Trì dùng toàn là ám khí tẩm độc nên vừa xuất thủ, lão đã thi triển ngay “Đả Cầu bổng pháp” là võ học trấn sơn của Cái bang không để đối phương rảnh tay thi triển ám khí.

Quả nhiên chỉ sau mấy chiêu, “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì đã sa vào thế bị động, dốc toàn lực đối phó, muốn lấy ám khí ra nhưng không tìm được thời cơ.

Kiểm pháp của Đoàn Duy Trì không phải tầm thường, trong tình cảnh bị đối phương chiếm tận thượng phong, hắn thi xuất một chiêu “Đại Lãng Đào Sa” là một trong những tuyệt chiêu của “Phong Vân kiếm pháp” bức được đối phương lùi lại.

Trong lúc Đoàn Duy Trì thò tay vào túi lấy ám khí thì “Bách Diệp Thần Cái” xuất tuyệt chiêu “Bổng Đả Bạc Tình Lang” tiếp tục tấn công...

“Đả Cầu bổng pháp” gồm một chuỗi liên hoàn, các chiêu thức không phân biệt trước sau, đó là chỗ độc đáo trong võ học của Cái bang nên rất dễ tùy cơ ứng biến.

Khi vào trận, “Bách Diệp Thần Cái” biết rõ quần hùng người ít thế cô, hơn nữa đối với hạng hung tàn ác bá như Đoàn Duy Trì thì giết được tên nào là bớt đi mối họa cho võ lâm tên đó, vì thế đã hạ quyết tâm sát thủ. Với “Đả Cầu bổng pháp” lợi hại, lại có thêm khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” kỳ ảo bậc nhất giang hồ, mặc khác trong thời gian qua lão được Tạ Vũ Diệp truyền cho “Tử Phủ thần công” nên công lực tăng tiến hơn trước rất nhiều, “Bách Diệp Thần Cái” càng thêm tự tin, chỉ cốt sao không chế được không để Đoàn Duy Trì có điều kiện thi xuất ám khí thì chiến thắng là điều cảm chắc.

Trong khi vừa đẩy lùi được công thế của đối phương, “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì bụng mừng thầm liền thò tay vào túi. Nhưng hắn còn chưa kịp rút ám khí thì “Bách Diệp Thần Cái” đã thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” lướt tới rất nhanh.

Một chiêu “Bổng Đả Bạc Tình Lang” phân thành hai thức, “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì chỉ vừa thấy “Bách Diệp Thần Cái” lướt tới ngay trước mặt thì trường ảnh đã lóe lên hoa cả mắt, giống như trăm ngàn cây bổng cùng vung lên, chẳng biết đâu là ảnh thật, đâu là ảnh ảo...

Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, khuỷu tay trái Đoàn Duy Trì bị trúng ngay một bổng, tiếng xương vỡ phát ra nghe rợn cả người, bàn tay trái đang cầm nắm ngân châm tẩm độc không bao giờ còn rút ra được nữa!

- Bịch! Bịch! Bịch!

Lại vang lên những âm thanh khô khốc, Đoàn Duy Trì còn trúng thêm mấy bổng vào vai, cổ và lưng ngã nhào xuống, đã không còn động đậy được nữa, đầu ngoẹo sang một bên một bên!

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn và ba tên còn lại trong Tứ đại kim cương mặt đều tái nhợt đi!

Ngay đến Tạ Vũ Diệp thấy lão ca ca thi triển “Đả Cầu bổng pháp” tinh diệu như thế cũng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Lão ca ca lần này xuất thủ so với trước đây ở “Đan Tâm trại” động thủ với Tề Khắc Tuấn thì kỳ ảo và lợi hại hơn rất nhiều, chẳng những “Đả Cầu bổng pháp” tinh diệu hơn mà “Tử Phủ thần công” cũng tăng

thêm không ít! Thế nhưng lão ca ca hạ sát thủ với Đoàn Duy Trì sẽ làm tình hình thêm nghiêm trọng hơn, chắc hôm nay khó tránh khỏi một cuộc huyết chiến thảm khốc!

Từ sau Vạn Hoán Sơn có một người nhảy ra nói :

- “Đả Cẩu bổng pháp” của Cái bang quả thật thần kỳ, hôm nay Lâm Thiên Hưởng mới được mở rộng tầm mắt. Lâm mỗ không biết tự lượng sức mình, muốn thỉnh giáo Doãn bang chủ mấy chiêu!

“Bách Diệp Thần Cái” đã lùi về, nghe có người gọi đích danh mình thách chiến, nhìn ra thấy là “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng, còn chưa kịp trả lời thì “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm đã bước ra chấp tay hướng sang Lâm Thiên Hưởng nói :

- Doãn bang chủ vừa đấu một trận đủ rồi! Các hạ muốn động thủ thì Phùng mỗ xin hầu giáo mấy chiêu!

* * * * *

Lâm Thiên Hưởng muốn đưa sức nhàn thắng sức mới để giết “Bách Diệp Thần Cái”, nay thấy “Thần Tích Ông” tranh chiến thì tức giận quát :

- Người là ai? Mau báo tính danh ra mà chịu chết!

“Thần Tích Ông” điềm tĩnh đáp :

- Tại hạ là Phùng Công Phàm ở Thường Sơn... Dám đoán các hạ là lão tam “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng... Nhưng ai sống ai chết thì chưa thể khẳng định trước...

Lâm Thiên Hưởng “hừ” một tiếng, xông vào xuất chiêu đánh ngay, tung liên ba chiêu và hai cước liên hoàn, “Thần Tích Ông” thấy thế địch hung hãn nên tránh đi.

“Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng tấn công thêm hai chiêu nữa nhưng thấy “Thần Tích Ông” vẫn lùi không tiếp, bụng chắc mẩm đối phương sợ mình nên càng tăng cường công kích.

Nguyên là ở dọc đường, “Thần Tích Long” Phùng Công Phàm nghe “Bách Diệp Thần Cái” kể tường tận về võ công lộ số từng người và tính cách của “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn và bốn tên trong Tứ đại kim cương, biết “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng là kẻ cuồng ngạo hiếu thắng, nên cố tình nhường nhịn làm đối phương chủ quan, đồng thời cũng muốn xác định xem “Bát quái Đoạn hồn chưởng” của Lâm Thiên Hưởng lợi hại đến đâu.

Lâm Thiên Hưởng công liên bốn năm chiêu thấy Phùng Công Phàm liên tục lùi tránh thì tin chắc đối phương sợ mình nên càng đắc ý, kết hợp cả tay lẫn chân, quyền cước chỉ chưởng đều thi xuất, tấn công như vũ bão...

Vạn Hoán Sơn vốn là người lão luyện hơn, thấy vậy nhú mày nghĩ bụng :

- Những người này được các phái võ lâm cử tới đây, hiển nhiên võ công không phải tầm thường. “Mai Hoa Xuyên Tâm chưởng” của Phùng Công Phàm đều được coi là võ lâm nhất tuyệt, với đối thủ như thế, làm sao Lâm Thiên Hưởng lại xuất thủ một cách khinh xuất như vậy chứ?

Vạn Hoán Sơn định thị ý cho Lâm Thiên Hưởng biết mà đề phòng nhưng lúc này thế trận đã chuyển biến rất nhanh.

Sau khi biết rõ chiêu thức lộ số đối phương, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm bắt đầu xuất “Mai Hoa Xuyên Tâm chưởng” phản công, chỉ trong chớp lát đã dồn đối phương vào thế bị động.

Tuy nhiên Lâm Thiên Hưởng nhân xưng là “Đoạn Hồn Truy Mệnh” không phải chỉ là hư danh. Tuy bị bức vào hạ phong nhưng hắn vẫn không hề rối loạn, chân đạp Bát quái, đi Thiên can... bước như hành vân lưu thủy, bộ pháp ảo diệu tuyệt luân!

Tuy Phùng Công Phàm xuất “Mai Hoa Xuyên Tâm chưởng” đầy uy lực nhưng nhất thời vẫn chưa làm gì được đối phương.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm nghĩ thầm :

- Bộ pháp của Lâm Thiên Hưởng quá tinh diệu! Muốn thắng tất phải phá hắn làm cho bộ pháp rối loạn mới được!

Nghĩ đoạn vừa thi xuất “Mai Hoa Xuyên Tâm chương” kết hợp với “Đại Thiên Tinh thần chương” tấn công càng kịch liệt hơn.

Quả nhiên “Thần Tích Ông” đã tính toán đúng sách, sau một lúc phát chương lúc nhanh lúc chậm, bộ pháp của Lâm Thiên Hưởng đã bắt đầu rối loạn.

Thấy thời cơ đã đến, “Thần Tích Ông” nghiêng rằng xuất liền bốn chương.

Thực tế hai chiêu đầu “Thương Long Quá Hải” và “Phân Hoa Phát Liễu” chỉ là hư chiêu, hai chiêu tiếp đó “Lực Bích Hoa Sơn” và “Cuồng Phong Bạt Thụ” mới là thực chiêu.

Chỉ nghe “Bịch! Bịch” hai tiếng, Lâm Thiên Hưởng bị trúng luôn hai chương vào ngực bắn xa cả trượng, miệng phun máu thành vòi ngã xuống không bò dậy nổi!

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn thấy thế rung động nghĩ thầm.

- Mới hai trận đã thua, không biết đối phương có kẻ nào lợi hại hơn Doãn Kế Duy và Phúng Công Phàm nữa không? Nếu Tạ Vũ Diệp đúng là lợi hại như giang hồ truyền ngôn thì Trường Sơn phái hôm nay chỉ e hỏng mất!

Bấy giờ Phùng Công Phàm vừa đắc thủ, ôm quyền nói :

- Đắc tội!

Dứt lời lui về chỗ cũ.

Sau lưng Vạn Hoán Sơn, lần này không phải theo thứ tự là lão nhị mà chính lão đại trong Tứ đại kim cương là “Ma Vân kiếm khách” Kỷ Đại Cương liền nhảy ra ngay, quét mắt hằm hằm nhìn “Thần Tích Ông” và quần hùng.

Tên này vốn dạn dày trận mạc, từ khi gia nhập Trường Sơn phái tới nay từng qua bách chiến nhưng chưa khi nào sa vào tình cảnh thảm hại thế này, bộ mặt vàng vọt như mắc bệnh của hắn biến thành tím ngắt.

Giản Hiếu Thông rút kiếm ra chỉ thẳng vào mặt “Thần Tích Ông” quát :

- Lão tặc chó ngông cuồng! Có bản lĩnh thì ra quyết đấu với lão tử mấy chiêu!

Tạ Vũ Diệp quả xứng đáng là Thống lĩnh quần hùng, chàng nhìn thần sắc biết “Vân Long Tiểu Tử” Tô Tĩnh Nhân tuổi trẻ khí thịnh chuẩn bị xuất trường ứng chiến, nhưng nghĩ lại thì võ công của Tô Tĩnh Nhân chẳng qua chỉ ngang tầm với những cao thủ nhị lưu trong Trường Sơn phái mà thôi, đâu thể sánh ngang Tứ đại kim cương?

Quả nhiên chàng vừa nghĩ xong thì Tô Tĩnh Nhân đã động thân muốn nhảy ra, liền ấn vào vai Tô Tĩnh Nhân giữ lại, đồng thời đưa mắt sang “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh ra hiệu xuất chiến.

Hôm nay quần hùng tới đây, trừ hai vị cô nương Tư Đồ Linh và Lăng Hồng Liên, thêm thiếu niên trẻ tuổi “Vân Long Tiểu Tử” Tô Tĩnh Nhân ra, số còn lại gồm “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy là Bang chủ Cái bang lâu năm không nói làm gì, mấy vị khác như Giang Hán Cửu, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La hán” Vũ Khánh, “Hoàng Hà song quái” “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh và “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa đều là nhân vật từng trải giang hồ, kiến đa thức quảng và kinh nghiệm phong phú đồng thời rất bình tĩnh.

Đứng trước cuộc chiến có thể coi là hung hiểm nhất từ trước tới nay, nhưng không ai lộ vẻ lo lắng hoang mang, mặt không đổi sắc.

Bất gặp ánh mắt Tạ Vũ Diệp, “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh khẽ gật đầu bước thẳng tới trước mặt “Ma Vân kiếm khách” Kỷ Đại Cương, rút kiếm ra, đưa tay áp kiếm nói :

- Lão phu Niên Tùng Thanh muốn thử cùng Kỷ đại hiệp mấy chiêu...

“Ma Vân kiếm khách” cười nhạt nói :

- Tiếp chiêu!

Tiếng “chiêu” vừa dứt, người đã chồm tới, kiếm chiêu loang loáng đánh ra...

Kỷ Đại Cương vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt học “Ma Vân kiếm pháp”, mới vài chiêu đã vây lấy Niên Tùng Thanh trong vòng kiếm ảnh trùng trùng.

Thế nhưng “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh là lão đại trong “Hoàng Hà song quái”, nhân vật danh động bát phương, bá chủ một vùng, đâu phải tầm thường?

Trước công thế hung mãnh của đối phương, lão không chút hoang mang thi triển “Nhất Chỉ Xuyên Tâm kiếm” đối địch.

“Nhất chỉ xuyên tâm kiếm” tuy chưa phải là kỳ công tuyệt học nhưng vừa khéo chính là khắc tinh của “Ma Vân kiếm pháp” tuy Kỷ Đại Cương xuất những chiêu cực kỳ hung mãnh như “Cuồng Nộ thức”, “Chấn Lôi thức”, “Liệt Hỏa thức”... vừa nghe tên đã khiến người ta kinh hồn táng đờm, chiêu phát ra trùng trùng như Trường Giang sóng cuộn, nhưng xem ra Niên Tùng Thanh xuất kiếm không có vẻ gì là tinh diệu kỳ ảo nhưng vẫn dễ dàng hóa giải kiếm chiêu địch.

“Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh chủ yếu lấy nhu khắc cương, lấy tĩnh chế động.

Cuộc đấu càng lúc càng hiểm ác, qua ngoài trăm chiêu mà chưa thể phân định được ai thắng ai thua.

Bấy giờ hơn hai chục cao thủ của Trường Sơn phái sau sơn môn đã bắt đầu tiến ra, đứng thành hình bán nguyệt, tay lăm lăm binh khí vây lấy đấu trường, mắt hỏ hỏ đăm đăm nhìn sang quần hùng đầy uy hiếp.

Không ai để ý đến chúng.

Tạ Vũ Diệp nhìn sang Lăng Hồng Liên đứng bên cạnh, thấy nàng vẫn điềm nhiên quan sát trận đấu chẳng để tâm gì đến bọn cao thủ Trường Sơn phái vừa tiến ra, cười thâm nghĩ bụng :

- Làm sao hôm nay Liên muội kiên nhẫn được như vậy chứ?

Chàng vừa nghĩ xong thì vang lên một tiếng hú, một ý nghĩ lóe lên như điện :

- Chẳng lẽ Niên tiên bối bị bại?

Vừa đưa mắt nhìn ra thì thấy hai đối thủ đã tách xa nhau chừng một trượng, đúng là “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh lùi lại, thanh trường kiếm không còn trong tay nữa, còn “Ma Vân kiếm khách” Kỷ Đại Cương vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chỉ là bị thanh kiếm của đối phương cắm vào ngực xuyên ra tới tận lưng.

“Ma Vân kiếm khách” nghiêng chặt rằng, phóng thanh kiếm vào ngực đối thủ, nhưng bấy giờ hắn chẳng còn bao nhiêu hơi sức nên bị Niên Tùng Thanh dễ dàng bắt được.

“Ma Vân kiếm khách” đã không còn làm gì hơn được nữa, há miệng ọc ra một bãi huyết, từ từ ngã xuống, mắt dại dần đi, ôm hận mà vong!

Cả mấy chục người tại trường cùng “Ồ” lên một tiếng.

“Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh cầm thanh kiếm vừa bắt được cắm xuống đất rồi thông thả đến bên thi thể Kỷ Đại Cương, cúi xuống rút lấy thanh kiếm cắm trên ngực lau vào người tử thi cho sạch máu xong đứng lên hướng sang Vạn Hoán Sơn, hai tay chấp kiếm nói :

- Sống chết do mệnh, không thể trách được lão phu!

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- “Đằng Long Quái” Niên đại hiệp quả là phong độ phi phàm!

Tứ đại kim cương của Trường Sơn phái đã bị giết mất ba, mấy chục cao thủ còn lại đều nhao nhao muốn động thủ nhưng xem ra thần sắc ai nấy đều lộ vẻ hoang mang.

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn đã kinh hồn táng đờm mặt tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng trên trán mồ hôi lấm tấm, chưa biết quyết định xem nên làm thế nào.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Chó chạy cùng đường, để phòng chúng liều mạng cắn càn!

Nghĩ thế nhìn Vạn Hoán Sơn sảng giọng nói :

- Vạn chưởng môn nhân! Ba trận đã qua, chúng ta có còn đấu tiếp nữa không? Chỉ sợ...

Vạn Hoán Sơn trầm giọng hỏi :

- Sợ gì?

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Tại hạ sợ rằng môn hạ đệ tử quý phái quá kích động mà không chịu sự ước thúc của Vạn chưởng môn nhân dẫn đến hành động nông nổi mà dẫn đến hậu quả khó lường...

Vạn Hoán Sơn lòng thầm hối hận.

Lúc đầu hắn liệu định trong số quần hùng thì chỉ một mình Tạ Vũ Diệp là võ công cao cường, còn những người khác thì không đáng kể nên đề xuất phương thức đấu như thế để dùng chiến thuật luân xa chiến lấy sức nhiều người đánh bại chàng chung quy dành thắng lợi toàn cục mà sau này không mang tiếng với giang hồ là lấy đông thắng ít.

Nào ngờ nay mới qua ba trận, Tạ Vũ Diệp còn chưa xuất trường mà Trường Sơn phái đã tổn hại mất ba cao thủ hàng đầu?

Thế nhưng trong giang hồ là xuất ngôn cửa đình, hơn nữa Tạ Vũ Diệp đã nói ra câu đó, lẽ nào bây giờ phải chịu tiếng nuốt lời, đồng thời không ước thúc nổi môn hạ đệ tử?

Nghĩ đoạn liền cao giọng nói :

- Tạ đại hiệp đứng lo! Đệ tử Trường Sơn phái không có chuyện bất tuân thượng lệnh đâu!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Vạn chưởng môn nhân quả là người tín nghĩa, tại hạ vô cùng khâm phục!

Câu đó kích dậy hào khí của Vạn Hoán Sơn. Hắn lên tiếng lên trước mặt Tạ Vũ Diệp chấp tay nói :

- Mấy tháng nay nghe tiếng võ lâm xuất kỳ tài, có Tạ đại hiệp thần công cái thế. tại hạ tuy bất tài nhưng cũng muốn thỉnh giáo cao chiêu.

Lăng Hồng Liên sau khi luyện thành tuyệt học “Huyền Băng thần công” và “Huyền Băng chưởng”, đặc biệt gặp được kỳ duyên ăn “Hàn thạch phù dung” công lực cao hơn trước rất nhiều mấy lần muốn thử nhưng sợ Vũ Diệp ca ca cho rằng mình ương bướng nên nhịn lại, nay thấy Vạn Hoán Sơn khiêu chiến liền bước ra nói :

- Tạ thống lĩnh là lãnh tụ võ lâm, há động thủ với người? Tại hạ tiếp Vạn chưởng môn nhân mấy chiêu cũng đủ.

Vạn Hoán Sơn thấy một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi mà dám đấu với mình thì ngạo khí nổi lên, tức giận quát :

- Tiểu tử ngươi miệng còn hôi sữa sao không tìm nơi yên ổn sống thêm vài năm nữa mà tới đây tìm chết?

Lăng Hồng Liên đáp :

- Sống chết còn chưa biết. Chẳng phải cao tuổi mới xứng anh hùng. Thắng bại thế nào cứ thử vài chiêu là biết ngay thôi!

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Liên muội hôm nay cư xử rất hay! Cứ thử để cô ấy động thủ mấy chiêu xem, “Mê Tông Hóa Ảnh” của Liên muội còn cao hơn lão ca ca, không đến nỗi bị thiệt thòi đâu!

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn “Hừ” một tiếng nói :

- Ngươi quả thật chán sống thì bốn Chưởng môn nhân đành phải chiều ý thành toàn cho ngươi thôi!

Nói xong rút kiếm ra hoành ngang trước ngực nhìn đối phương bằng ánh mắt khinh thị, hất hàm nói :

- Tiểu tử lượng binh khí ra mà chịu chết!

Lăng Hồng Liên không đáp, thông thả rút kiếm ra lễ mạo xong phát chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ” đâm tới.

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn lúc này đã nóng tiết, muốn nhanh chóng giết chết tiểu tử ương bướng này để trấn an thuộc hạ, thấy Lăng Hồng Liên vừa xuất thủ liền phát chiêu “Phong Lôi Chấn Cửu Châu” là một trong những tuyệt chiêu của “Phong Vân kiếm pháp”, định bụng chỉ cần xuất vài ba chiêu là kết liễu được địch nhân.

Lăng Hồng Liên vừa xuất chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ” là chiêu kiếm phổ thông, thấy đối phương từ đầu đã dùng tuyệt chiêu hung hiểm thì không cần cách sáo nữa, liền triển khai “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” đối địch!

Chớp mắt cả hai thanh kiếm đều phát ra trùng trùng kiếm ảnh quấn lấy nhau cùng với những tiếng loảng xoảng liên hồi kỳ trận làm chứng nhân hai phái đều phải kinh tâm!

Đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy ánh chớp loang loáng, bóng người chập chờn thoát ắt thoát hiện không rõ địch ta!

Ba mươi chiêu...

Năm mươi chiêu...

Rồi qua ngoài trăm chiêu.

Bây giờ thì Tạ Vũ Diệp đã cảm thấy yên tâm, nghĩ thầm :

- Không những “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” của Liên muội uyên thâm mà công lực cũng rất cao, chỉ e không kém mình... Xem ra tên họ Vạn hôm nay không tránh khỏi khổ đầu!

Qua ngoài trăm chiêu, kiếm thế của Vạn Hoán Sơn dần dần chậm lại, từ thế công chuyển sang thế thủ, đột nhiên vung tay trái đánh ra một chưởng!

Lăng Hồng Liên tay phải vẫn xuất kiếm tấn công, liền vận năm sáu thành “Huyền Băng thần công” vào tả chưởng bình tĩnh đánh ra nghênh tiếp!

Vạn Hoán Sơn vốn được Mỹ Thiết Am truyền thụ cho “Vạn huyết sát công”, mới luyện bốn năm năm cũng đạt tới ba bốn thành hóa hầu, thấy đối phương tiếp chưởng thì bụng mừng thầm tự nhủ :

- Tiểu tử ngươi xem ra hết kiếp rồi!

Hắn đâu biết Lăng Hồng Liên đã luyện thành “Huyền Băng thần công” bách độc bất xâm?

Chỉ nghe “Bình một tiếng, Lăng Hồng Liên vẫn đứng nguyên tại chỗ, người hơi loạng choạng đôi chút, còn “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn thì bị chưởng lực làm bắn xa ba bốn bước, cảm thấy một luồng hàn khí lạnh buốt thâm nhập vào người làm toàn thân cứng đờ ngã nhào xuống nằm như khúc gỗ!

Lăng Hồng Liên thu kiếm lùi về nhưng mới được một bước thì nghe Tạ Vũ Diệp kêu lên :

- Cẩn thận! Ám khí!

Nàng kinh hãi nhìn lên, thấy tay “Hong Mẫu Đơn” đang hạ xuống, biết thị vừa xuất ám khí ám toán hại mình thì vừa lúc ba bốn mũi ám khí nhỏ li ti bằng sợi lông trâu tạo thành hình chữ “phẩm” vô thanh vô tức bắn tới yết hầu và vào vai mình, lập tức thi triển “Mê Tông Hóa Ảnh” lùi sang phải hai bước đồng thời phát tay đánh rơi ba mũi ám khí xuống đất!

Lăng Hồng Liên “Hừ” một tiếng nhìn “Hong Mẫu Đơn” quát :

- Độc phụ dám dùng “Địa U Vô Hồi Mang” ám toán ta. Ngươi là đệ tử của yêu nữ Hạ Hồ?

“Hong Mẫu Đơn” không đáp, quát lên :

- Cuồng tử ở đâu tới dám giết trượng phu ta? Mau nộp mạng!

Lời chưa dứt người đã chồm tới, vung chưởng đánh thẳng vào ngực Lăng Hồng Liên.

Nàng bình tĩnh chuyển kiếm sang tay trái, tay phải vận năm thành “Huyền Băng chưởng” đánh ra nghênh tiếp.

- Bình!

Sau cú tiếp chiêu, Lăng Hồng Liên vẫn đứng nguyên chỗ, còn “Hong Mầu Đơn” bật lùi năm bước nhưng vẫn không giữ được trầm ổn ngã ngồi xuống.

May vừa rồi Lăng Hồng Liên mới vận tới năm thành công lực nên “Hong Mầu Đơn” chưa bị giết chết ngay. Mặc dù vậy, thị vẫn cảm thấy tay phải tê đi, hàn khí xâm thân lạnh buốt, phải ra sức vận công bức hàn khí ra.

18. Giải Thoát Trại Lỗ Ban

“Hong Mầu Đơn” là đệ tử đắc ý của Hạ hộ pháp Hạ Hồ, võ công tính ngang một số tên Đường chủ trong Cự Linh giáo, thị dù nằm mộng cũng không sao ngờ được một thiếu niên miệng còn hơi sữa chỉ mười lăm mười sáu tuổi, dáng yếu điệu tưởng chừng gió thổi cũng bay, thế mà chẳng những đối phó được với “Địa U Vô Hồi Mang” mà còn thắng nổi “Âm Sát Độc Tâm chiêu” của mình!

Thị biết tình hình của Trường Sơn phái đã không còn cách gì cứu vãn được nữa, sau khi vận công điều tức bức hàn khí xong, còn chưa đứng dậy ngay, mắt vẫn nhắm, thò tay vào túi lấy ra một nắm “Địa U Vô Hồi Mang” vung tay ném về phía quần hùng, chủ yếu tập trung vào Lăng Hồng Liên và Tạ Vũ Diệp.

Hai người này lúc đó thấy “Hong Mầu Đơn” đã trọng thương nên không chú ý, bỗng nghe tiếng quát :

- Tạ đại hiệp! Cẩn thận ám khí!

Cả hai vội vàng phát tay, dùng cang khí đánh rơi “Địa U Vô Hồi Mang”, khi nhìn tới thì nhìn thấy “Hong Mầu Đơn” đang lao vào sơn môn.

Lăng Hồng Liên quát :

- Nữ tặc chạy đi đâu?

Vừa quát vừa bằng mình đuổi theo...

“Bách Diệp Thần Cái” lao ra chặn lại nói :

- Liên muội muội! Cùng tặc chờ truy...

Tạ Vũ Diệp cũng nói :

- Liên muội! Cứ để cho nó chạy, không thoát được đâu!

Lăng Hồng Liên tuy lòng còn hận hực không muốn tha nữ nhân phản trắc kia nhưng đành nghe theo không đuổi theo nữa.

Tạ Vũ Diệp bước tới trước tên duy nhất còn sống trong Tứ đại kim cương là lão nhị “Hổ Vĩ Tiên” Giản Hiếu Thông chấp tay nói :

- Đa tạ Giản đại hiệp vừa rồi đã lên tiếng cảnh báo...

Giản Hiếu Thông thở dài nói :

- Nói ra cũng đáng thẹn, chính vì nữ nhân độc như rắn rết kia mà Vạn chương môn nhân đã thay lòng đổi ý, bỏ ngoài tai mọi lời khuyên can, càng ngày càng dần sâu vào con đường tội ác, đối địch với võ lâm đồng đạo...

Tạ Vũ Diệp từng nghe “Bách Diệp Thần Cái” nói trong số Tứ đại kim cương thì duy có “Hổ Vĩ Tiên” Giản Hiếu Thông là người nghĩa khí nhất, chưa có hành vi tội ác nào đối với thiên hạ võ lâm, hơn nữa trước khi gia nhập Trường Sơn phái còn được gọi là nhân vật nghĩa hiệp đã từng tiêu diệt nhiều tên ma đầu ác bá liên hồi :

- Theo ý Giản đại hiệp thì bây giờ nên xử lý Trường Sơn phái thế nào?

“Hổ Vĩ Tiên” Giản Hiếu Thông đáp :

- Tạ đại hiệp và chư vị hôm nay đến “Hoàng Sơn Cương” là đại phúc cho Trường Sơn phái, chính là cứu tinh cho môn phái này. Chưởng môn nhân đam mê nữ sắc mà càng ngày càng dần sâu vào con đường bất nghĩa, trợ giúp ác đảng thì chết là đúng tội. Thế nhưng may mà Vạn Hoán Sơn còn chưa đến nỗi kéo theo toàn môn phái sa vào vòng trầm luân vạn kiếp bất phục, chưa tới mức dám công khai thách thức võ lâm... nhất là còn chưa bị yêu nữ “Hong Mẫu Đơn” thuyết phục ra tay sát hại đệ tử và một số nhân vật nghĩa hiệp...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Vạn Hoán Sơn còn có đệ tử giữ được nghĩa khí hay sao?

Giản Hiếu Thông gật đầu đáp :

- Phải! Không chỉ một mà Vạn Hoán Sơn có đến hai đệ tử nghĩa khí, được giang hồ xưng là “Sơn Đông nhị hiệp”, đặc biệt lão đại “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung rất được các bằng hữu võ lâm bạch đạo trọng nể. Chẳng qua Vạn Hoán Sơn quá sùng ái “Hong Mẫu Đơn” mà không biết nghe lời trung ngôn mà ruồng rẫy họ, tại hạ tin rằng nếu để “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung khôi phục lại Trường Sơn phái thì không lâu nữa Trường Sơn phái sẽ sớm trở về sum họp dưới mái nhà của đồng đạo võ lâm!

Bấy giờ “Bách Diệp Thần Cái” nghe hai người nói chuyện cũng bước lại gần, Tạ Vũ Diệp còn chưa lên tiếng thì lão đã tiếp lời :

- Giản đại hiệp nói rất đúng. Lão hóa tử cũng nghe nói nhiều đến “Sơn Đông nhị hiệp” và “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung. Diệp lão đệ! Hãy cứ để Trường Sơn phái cho “Sơn Đông nhị hiệp” xử lý!

Tạ Vũ Diệp nhìn Giản Hiếu Thông nói :

- Nếu được vậy thì còn gì bằng? Nhưng ở đây Giản đại hiệp là bậc cự thần, xin đại hiệp phù trợ “Sơn Đông nhị hiệp”, ổn định lại sự vụ trong Trường Sơn phái!

Giản Hiếu Thông cười khỏ nói :

- Tại hạ còn ở lại Trường Sơn phái này cũng chỉ vì mục đích bấy nhiêu thôi! Có lẽ đó là điều sai lầm, vì thế mà lão ca Kỳ Đại Cương phải chết thảm... Sau khi giúp “Sơn Đông nhị hiệp” khôi phục lại Trường Sơn phái, tại hạ sẽ thoát khỏi nơi đây những ký ức nặng nề này...

Lát sau, Giản Hiếu Thông sai thuộc hạ thanh lý hiện trường rồi mời quần hùng vào đại sảnh uống trà.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Giản đại hiệp! Việc yêu nữ tiếp cận Trường Sơn phái và trở thành người thân tín của Vạn Hoán Sơn như thế nào?

Giản Hiếu Thông cười đáp :

- Thì cũng là tuồng diễn “mỹ nhân kế” cổ xưa thôi mà thôi!

Hắn buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Từ cổ xưa đến nay không biết bao nhiêu anh hùng chỉ vì một chữ “tình” mà thân bại danh liệt, mà sao chuyện bi thảm đó vẫn lặp đi lặp lại không bao giờ dứt chứ?

Chuyện xảy ra khoảng năm năm trước.

Lần ấy Vạn Hoán Sơn có việc đến Tề Nam, trên đường về “Hoàng Sơn Cương” thì chợt nghe trong rừng có tiếng kêu cứu của nữ nhân...

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Lại là kịch bản của Cự Linh giáo... cũng giống như việc Cự Linh giáo dùng khổ nhục kế cài Điền Chính Danh vào “Tứ Hải tiêu cực” thôi, chỉ khác ở đây còn do “Hong Mẫu Đơn” thực hiện bước tiếp theo là “mỹ nhân kế” nữa...

Giản Hiếu Thông gật đầu :

- Không sai! Vạn Hoán Sơn nghe tiếng kêu chạy vào rừng xem, thấy một thiếu nữ rất xinh đẹp bị hai tên hán tử đè xuống đất định giở trò cưỡng hiếp.

Thiếu nữ không chịu, vừa chống trả kịch liệt vừa kêu cứu. Vạn Hoán Sơn lộ kiến bất bình bặt đao tương trợ, chỉ vài chiêu đã đánh bại hai tên hán tử làm chúng sợ hãi chạy đi... Vạn Hoán Sơn thấy thiếu nữ xinh đẹp thùy my, thị xưng tên là Lý Tố Trinh, người ở tận Quảng Đông, ra miền Bắc tìm người thân nhưng không gặp, trên đường trở về thì bị hai cướp bắt tới đây...

Đương nhiên nhờ sắc đẹp và cách ăn nói hoạt bát đã được huấn luyện kỹ của Lý Tố Trinh, kịch bản được thực hiện một cách thuận lợi, Vạn Hoán Sơn tìm người mai mối, sau đó không lâu thì hai người cử hành hôn lễ, Lý Tố Trinh trở thành Môn chủ phu nhân...

Giản Hiếu Thông nở nụ cười sâu thẳm kể tiếp :

- Nhờ sắc đẹp và sự huấn luyện thành thục từ trước, Lý Tố Trinh nhanh chóng biến Vạn Hoán Sơn thành kẻ bù nhìn trong tay mình, nắm lấy mọi quyền hành trong Trường Sơn phái. Vạn Hoán Sơn cốt sao cho được giai nhân cưng chiều, cần gì quan tâm đến sự vụ trong môn phái nữa? Kiên quyết bỏ ngoài tai mọi lời trung ngôn, thu nhận vào môn phái hầu như chỉ theo ý muốn của Lý Tố Trinh, trong đó có những nhân vật đầy ác danh như “Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì... ruồng bỏ những người trung liệt...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Nhưng trước sau gì rồi Lý Tố Trinh cũng lộ nguyên hình là người của Cự Linh giáo chứ?

Giản Hiếu Thông gật đầu đáp :

- Không sai! Sau khi đã nắm chắc quyền điều khiển đối với Vạn Hoán Sơn và Trường Sơn phái, Lý Tố Trinh mới nhận mình là “Hong Mẫu Đơn”, đệ tử của Hạ Hồ, một trong “Tứ đại hộ pháp” của Cự Linh giáo. Vạn Hoán Sơn chẳng những không thấy nguy cơ diệt môn mà còn nghe lời “Hong Mẫu Đơn” quan hệ chặt chẽ hơn với Cự Linh giáo.

Thực tế thì Mỹ Thiết Am đã nhận rõ tầm quan trọng của Trường Sơn phái đối với tham vọng đồ bá vô lâm của mình trước khi cử “Hong Mẫu Đơn” bày trò “khổ nhục kế” nên có lòng ưu ái Vạn Hoán Sơn, thậm chí còn truyền cả “Vạn huyết sát công” cho...

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu nói :

- Không sai! Khi đấu với Lăng thiếu hiệp, lão hóa tử cũng nhận ra Vạn Hoán Sơn thi triển “Vạn huyết sát công”... nhưng hóa hầu còn kém...

Giản Hiếu Thông kể tiếp :

- Khi được Mỹ Thiết Am tin cậy, Vạn Hoán Sơn bắt đầu thực hiện kế hoạch của hắn hây nên nhiều huyết án thảm khốc, ngày càng xa lánh đồng đạo vô lâm, trở thành bá chủ Sơn Đông. Theo kế hoạch của “Hong Mẫu Đơn”, Vạn Hoán Sơn cho xây dựng Tổng đàn Trường Sơn phái thành một căn cứ bất khả xâm phạm, mời cả “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn về xây thiết kế và xây dựng nhiều hệ thống bố phòng và cạm bẫy...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- “Trại Lỗ Ban” là ai?

Giản Hiếu Thông đáp :

- Đó là vị danh gia về kiến trúc bậc thầy ở Trung Nguyên, từng đến Tổng đàn Cự Linh giáo ở Hạ Lan sơn kiến trúc cho chúng...

“Bách Diệp Thần Cái” nhíu mày hỏi :

- Vạn Hoán Sơn đã mời “Trại Lỗ Ban” tới đây, tất trong Tổng đàn đã được bố trí rất nhiều cạm bẫy lợi hại, đối phương chỉ sa vào đó chỉ e không có hy vọng sống sót mà thoát ra, tại sao Vạn Hoán Sơn không dụ chúng ta vào cạm bẫy tiêu diệt mà giao chiến ngay trước sơn môn để chịu thảm bại?

Giản Hiếu Thông lắc đầu đáp :

- Đó là vì “Trại Lỗ Ban” không kịp hoàn thành kiến trúc...

Tạ Vũ Diệp “À!” một tiếng hỏi :

- Vị đó trốn mất hay sao?

Giản Hiếu Thông lắc đầu :

- Cũng không phải. Nguyên “Trại Lỗ Ban” mới được mời tới đây nửa năm trước, sau khi thị sát địa hình xong thì “Trại Lỗ Ban” bắt đầu vẽ thiết kế rồi bảo Vạn Hoán Sơn mời những thợ lành nghề khắp nơi đến gồm thợ mộc, thợ rèn... Trong khi ám khí, cơ quan chuẩn bị gần xong sắp đến ngày khởi công thì “Trại Lỗ Ban” đột nhiên lặn đùng ra ốm, vì thế việc xây dựng đành phải đình chỉ...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Bây giờ thì “Trại Lỗ Ban” đã khỏi bệnh rồi chứ?

Giản Hiếu Thông lắc đầu :

- Vạn Hoán Sơn sai người đi tìm danh sư khắp nơi về chữa trị, nhưng rốt cuộc thì chẳng ai chẩn đoán ra “Trại Lỗ Ban” mắc chứng bệnh gì... Đã hơn một tháng qua, bệnh trạng ngày càng nguy kịch. Hiện giờ “Trại Lỗ Ban” chỉ còn nằm chờ chết...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Bây giờ vị đó ở đâu?

Giản Hiếu đáp :

- “Trại Lỗ Ban” được Vạn Hoán Sơn bố trí ở trong một căn phòng bí mật ngầm dưới đất.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Giản đại hiệp biết phòng đó chứ?

Giản Hiếu Thông gật đầu :

- Biết...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Xin đại hiệp dẫn chúng tôi tới đó xem!

Giản Hiếu Thông nhận lời ngay.

Tạ Vũ Diệp đề nghị “Bách Diệp Thần Cái” và “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cùng đi với mình đến gặp “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, còn những người khác vẫn ở lại trong sảnh đường.

Giản Hiếu Thông cho người chuẩn bị rượu thịt và gọi “Sơn Đông nhị hiệp” đến khách sảnh nói chuyện với quần hùng xong dẫn Tạ Vũ Diệp, “Bách Diệp Thần Cái” và “Thần Tích Ông” đi theo một hành lang quanh có đầy người canh gác mở một cánh cửa bí mật dẫn sâu xuống đất...

Giản Hiếu Thông thấp đèn lên đi theo địa đạo quanh co, vừa đi vừa chỉ cho ba người thấy những cơ quan cạm bẫy được cấu trúc hết sức tinh vi khiến mọi người vô cùng thán phục.

”Bách Diệp Thần Cái thở dài nói :

- Chỉ cần bố trí một người ở trong địa đạo này điều khiển cơ quan thì cho dù có cả trăm cao thủ đột nhập cũng không ai sống sót thoát ra đâu!

Theo địa đạo đi ước ba bốn mươi trượng, Giản Hiếu Thông dừng lại bên một bức tường đá gọi to :

- Lương tiên sinh! Có người đến xem bệnh cho người đây!

Từ trong phòng phát ra tiếng người yếu ớt :

- Xin mời vào!

Sau đó còn vang lên những tiếng ầm ầm, rồi bức tường mở ra một cánh cửa bí mật, bên trong tỏa ra ánh sáng mát dịu.

Tạ Vũ Diệp nhìn vào thấy bên trong là một căn phòng khá rộng có đầy đủ giường tủ bàn ghế. Ánh sáng mát dịu phát ra từ nhiều viên Dạ minh châu đính trên các bức tường và trần phòng. Một trung niên nhân dáng thư sinh, diện mạo tuấn tú nhưng xanh xao vàng vọt nửa nằm nửa ngồi trên giường, lưng dựa lên chống gối.

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Vạn Hoán Sơn đối đãi với “Trại Lỗ Ban” quả là chu đáo!

Thấy Giản Hiếu Thông dẫn ba người vào, ánh mắt Lương Bá Viễn lộ vẻ ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Giản Hiếu Thông giới thiệu :

- Lương tiên sinh! Hôm nay ba vị cao nhân võ lâm đến thăm bệnh cho người...

“Trại Lỗ Ban” nhú mày hỏi :

- Cao nhân võ lâm?

Giản Hiếu Thông cười đáp :

- Không sai! Vị thiếu hiệp này là Tạ Vũ Diệp, vừa mới được đồng đạo võ lâm đề cử làm Thống lĩnh, còn đây là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn đại hiệp, Bang chủ Cái bang, vị này là “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm Phùng đại hiệp ở Thường Sơn...

“Trại Lỗ Ban” nhìn ba người một lúc rồi chớp tay nói :

- Tạ thiên tạ địa!

Y nói mà không nhìn ai, chớp tay nhưng không thi lễ người nào, chẳng ai hiểu y nói câu đó là có ý nghĩa gì?

“Trại Lỗ Ban” nói xong thì bật lên cười “hô hô” một tràng, giọng rất âm vang, chẳng giống như người mắc bệnh kinh niên chút nào, cười xong cất giọng sang sảng nói :

- Lương mỗ tưởng rằng đến lúc chết cũng không bao giờ còn được sống mà trở về. Thế này đúng là trời xanh có mắt. “Thiện ác đáo đầu chung hữu báo”!

Giản Hiếu Thông giới thiệu khách xong, chớp tay nói :

- Tạ thống lĩnh, bây giờ Vạn Hoán Sơn đã chết, tình hình Trường Sơn phái chưa ổn định, tại hạ phải giải quyết một số vấn đề, nửa canh giờ sau sẽ quay lại!

Tạ Vũ Diệp biết Giản Hiếu Thông mượn cớ để “Trại Lỗ Ban” thổ lộ tâm tư một cách tự nhiên hơn nên không giữ lại.

Giản Hiếu Thông nói xong chớp tay từ biệt mọi người rồi bước ra khỏi phòng.

“Trại Lỗ Ban” nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Doãn bang chủ! Vạn chưởng môn nhân thật đã chết rồi?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu đáp :

- Không sai!

“Trại Lỗ Ban” hỏi tiếp :

- Chết ở đâu? Vì sao mà chết?

“Bách Diệp Thần Cái” kể lại sự tình xong cười nói :

- Vừa rồi các hạ đã nói “Thiện ác đáo đầu chung hữu báo”, không phải thế sao?

“Trại Lỗ Ban” gật đầu nói :

- Không sai! Thực tình mà nói, Vạn Hoán Sơn trước đây không phải là hạng ma đầu ác bá gì, chỉ là sau khi bị tặc nữ “Hong Mẫu Đơn” thao túng trở thành tay sai của Cự Linh giáo thì hoàn toàn biến chất, không chữa bất cứ tội ác nào. Vì thế hắn chết đi thì cũng coi là báo ứng, tạo phúc cho Trường Sơn phái và cho cả võ lâm.

Tạ Diệp Vũ hỏi :

- Lương tiên sinh, hai vị đệ tử của Vạn Hoán Sơn thế nào? Có thể tiếp nhiệm Trường Sơn phái mà không để tổn hại đến uy danh tiên tổ không?

“Trại Lỗ Ban” nói :

- Theo tại thì “Sơn Đông nhị hiệp” đều là người nghĩa khí, có lòng tự trọng, biết đấu tranh với cái xấu, căm ghét kẻ ác, chính vì thế mà bị Vạn Hoán Sơn ruồng bỏ...

Tạ Vũ Diệp lại hỏi :

- Còn tiên sinh tới đây là vì...

“Trại Lỗ Ban” nói :

- Chắc Tạ đại hiệp và hai vị cũng đã nghe Giản Hiếu Thông nói qua nguyên nhân vì sao tại hạ đến đây.

Y dừng một lúc rồi kể lại đầu đuôi sự việc :

Lương Bá Viễn xuất thân từ một gia đình quan triều từ lâu đã bị thất sủng, cha là một vị lạc đệ tú tài làm nghề đồ nho, cuộc sống vào loại trung lưu.

Từ nhỏ Lương Bá Viễn đã nổi danh “thần đồng”, học cao biết rộng, năm mười sáu tuổi thi đỗ cử nhân nhưng ghét chốn quan trường nên từ chối làm quan, rất say mê nghiệp kiến trúc và bỏ nhiều tâm lực nghiên cứu nó và nhanh chóng nổi danh trong lĩnh vực này, được thiên hạ tôn xưng là “Trại Lỗ Ban”, giỏi cả nghề mộc lẫn nghề xây cất, đặc biệt là các loại kết cấu tinh vi, từng được phái Võ Đang mới đến kết cấu hệ thống mật thất địa đạo lẫn các cơ quan bố trí lừng danh bên dưới Tam Thanh điện. Trong thời gian làm việc ở đó, Lương Bá Viễn nghe nói kiếm pháp của Võ Đang cao cường nên quyết tâm học lên. Vốn là người tuyệt đỉnh thông minh và khéo léo nên Lương Bá Viễn tiếp thu võ học rất nhanh, tuy không được ân sư truyền thụ nhưng chỉ cần xem những danh gia của Võ Đang luyện kiếm nhưng vẫn lĩnh hội được hầu hết tinh hoa kiếm thuật của phái này, võ công và kiếm thuật xứng được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ.

Bảy tám năm trước Cự Linh giáo bố trí bắt y đến Hạ Lan sơn bắt xây dựng Tổng đàn với nhiều cơ quan bố phục rất tinh vi, có thể coi là hệ thống phòng thủ đệ nhất thiên hạ.

Làm việc ở đó ròng rã năm năm, Cự Linh giáo trả rất nhiều tiền nhưng lại bị chúng cấm cố không cho ra khỏi Hạ Lan sơn một bước.

Xong công trình, hầu hết thợ giỏi đã bị thủ tiêu, chỉ riêng “Trại Lỗ Ban” có lẽ Mỹ Thiết Am muốn giữ lại để còn lo sửa chữa sau này nên không bị giết...

Những tưởng suốt đời sống trong giam cầm mòn mỏi tại Hạ Lan sơn nhưng rồi hy vọng được nhen lên khi “Trại Lỗ Ban” được lệnh chuyển đến “Hoàng Sơn Cương” để kiến trúc hệ thống phòng thủ bí mật cho Trường Sơn phái.

Đương nhiên Vạn Hoán Sơn cam kết quản lý nghiêm mật vị kiến trúc gia tài hoa này.

Vì biết Vạn Hoán Sơn cũng là một giọt với Mỹ Thiết Am, “Trại Lỗ Ban” quyết định bất hợp tác, làm thế ít ra cũng giảm bớt tội lỗi của mình đối với võ lâm là đã góp phần chắp cánh cho hổ.

Tạ Diệp Vũ hỏi :

- Như vậy là bệnh tình của Lương tiên sinh là giả để che mắt Vạn Hoán Sơn?

“Trại Lỗ Ban” thở dài đáp :

- Tuy nói là giả nhưng tại hạ cũng có ý đồ tự tận để chuộc lỗi với võ lâm, mặt khác biết chắc không bao giờ còn sống thoát ra khỏi chỗ này nên bỏ ăn bỏ uống nhiều ngày nên cơ thể bây giờ hoàn toàn suy nhược như

người bệnh thật, đến nỗi ngay cả những vĩ lang trung được mời tới chữa trị cũng chẩn đoán là có bệnh, chỉ là không tìm được bệnh căn thôi.

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Nếu vậy tại hạ có cách làm cho Lương tiên sinh nhanh chóng hồi phục, từ bây giờ thì tiên sinh đã có thể tự do đi đâu tùy thích, chỉ là tại hạ muốn cầu xin một việc...

“Trại Lỗ Ban” nói :

- Tại hạ đã đắc tội với võ lâm là đã trợ giúp ma đảng. Nay Tạ thống lĩnh muốn tại hạ làm bất cứ việc gì có lợi cho võ lâm đồng đạo, dù có phải nhảy vào long đàm huyết hổ, tại hạ cũng không từ, cốt sao chuộc được lỗi lầm...

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Việc mà tại hạ muốn nhờ chính là cần tiên sinh vào long đàm huyết hổ đó!

“Trại Lỗ Ban” hỏi :

- Tạ thống lĩnh muốn tại hạ dẫn quần hùng thâm nhập các mật đạo ở Hạ Lan sơn để tiêu diệt Cự Linh giáo phải không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Không sai!

“Trại Lỗ Ban” khảng khái nhận lời :

- Tại hạ xin đáp ứng!

Tạ Vũ Diệp lấy ra một viên “Cửu Nhiên Thanh Cơ bảo hoàn” và một miếng “Bách niên nhân sâm” trao cho “Trại Lỗ Ban” nói :

- Hiện tại việc bảo vệ an ninh cho Lương tiên sinh được giao cho Giản Hiếu Thông và “Sơn Đông nhị hiệp” đảm trách, sẽ không xảy ra bất cứ sự cố nào đâu. Xin tiên sinh cứ ở đây tĩnh dưỡng và điều trị cho cơ thể hoàn toàn hồi phục, khi nào mở màn tấn công Cự Linh giáo, tại hạ sẽ cho người đến mời.

“Trại Lỗ Ban” nhận linh dược và sâm, cảm kích nói :

- Xin đa tạ! “Trại Lỗ Ban” rất nóng lòng trông chờ được Tạ thống lĩnh điều động tham gia chiến dịch!

Chính lúc ấy bên ngoài Giản Hiếu Thông và vị trưởng lão Cái bang Giang Hán Cửu cùng bước vào nói :

- Tạ đại hiệp! Xảy ra sự cố rồi!

Tạ Vũ Diệp giật mình hỏi :

- Sự cố gì vậy?

Giang trưởng lão đáp :

- Sau khi Tạ đại hiệp tới đây thì Lăng cô nương cũng rời khỏi sảnh đường đi tuần thị. Lăng cô nương phát hiện được hành tung “Hong Mẫu Đơn” liền đuổi theo. Lão hóa tử và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh sợ gặp chuyện rủi ro gì cùng nhau đuổi theo nhưng khi ra khỏi Tổng đàn chừng hai dặm thì Lăng cô nương đã bị ám toán...

Tạ Vũ Diệp thất kinh hỏi :

- Bị ai ám toán?

Giang trưởng lão đáp :

- Một trong hai kẻ phát “Địa U Vô Hồi Mang” ám toán là “Hong Mẫu Đơn”, còn người kia là một trung niên phụ nhân cũng mặc hồng y, chừng bốn mươi tuổi.

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Nếu thế thì nhất định trung niên phụ nhân kia là Hạ Hồ rồi! Vì “Hong Mẫu Đơn” thì làm gì đủ bản lĩnh đã thương được Liên muội?

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Giang trưởng lão! Bây giờ Lăng cô nương ở đâu?

Giang Hán Cửu đáp :

- Được một lão ni cô cứu đi rồi!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Lão ni đó thế nào?

Giáng Hán Cửu nói :

- Bà ta chừng bảy mươi tuổi, mặt mũi từ hòa nhưng tại hạ không biết là ai?

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ là “Hàn Nguyệt thần ni” ân sư Liên muội? Làm sao Thần ni lại tới đây vừa lúc cứu cô ấy?

Lại hỏi :

- Giang trưởng lão! Vị Thần ni đó cứu Lăng cô nương đi đâu vậy?

Giang Hán Cửu đáp :

- Lão ni thi triển khinh công rất nhanh, lão hóa tử và Vũ Khánh chạy theo không kịp, nhưng thấy bà ta khuất vào một ngôi hoang miếu cách đây chừng mười dặm về phía tây. Lão hóa tử đã ra lệnh cho mấy tên hóa tử chặn giữ xung quanh ngôi miếu đó.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Đa tạ trưởng lão đã bố trí chu đáo. Bây giờ tại hạ sẽ lập tức tới đó xem tình hình thế nào.

Chàng nhìn sang “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Xin lão ca ca ở lại đây cùng Giản đại hiệp giúp “Sơn Đông nhị hiệp” xử lý sự vụ và cho người chăm sóc cho Lương tiên sinh. Tiểu đệ sẽ cùng Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh đi giải cứu Liên muội.

Chàng nói xong được Giản Hiếu Thông dắt quay lại sảnh đường, nói với Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh mấy câu rồi cả ba lập tức ra khỏi sảnh đường, rời “Hoàng Sơn Cương” thi triển khinh công lao nhanh về hướng tây.

Tô Tĩnh Nhân hiệu xưng “Vân Long Tiểu Tử”, khinh công rất cao, lúc đầu chàng sợ Tư Đồ Linh không theo kịp nên chỉ xuất có bảy tám thành hỏa hầu, nào ngờ đi mấy dặm bị Tư Đồ Linh đuổi theo bèn gót nên dốc toàn lực thi triển thân pháp mà Tư Đồ Linh vẫn không chịu thua kém bước nào.

Tô Tĩnh Nhân rất đỗi ngạc nhiên, hỏi ra mới biết sau khi rời khỏi “Tứ Hải tiêu cục” mấy tháng ở với Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên được hai người truyền cho rất nhiều võ công, còn khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” vô địch thiên hạ cũng đã luyện tới bảy tám thành hỏa hầu. Chẳng qua vì tính Tư Đồ Linh trầm tĩnh nếu tận lực thi triển khinh công thì Tô Tĩnh Nhân đừng hòng đuổi kịp.

Lúc đó Tạ Vũ Diệp đã chạy trước nhưng cứ giữ khoảng cách chừng mười trượng, cố ý để cho hai người nói chuyện với nhau.

Thế nhưng Tư Đồ Linh cứ lảng lạng chạy theo, trước sau vẫn không mở miệng nói tiếng nào.

* * * * *

Qua hơn một canh giờ thì Tạ Vũ Diệp nhìn thấy phía trước thấp thoáng một ngôi hoang miếu trong rừng cách đường không xa.

Ước lượng lại khoảng cách, ở đây đúng là cách “Hoàng Sơn Cương” chừng mười dặm, chàng nhìn kỹ lại, thấy trong miếu viện có một tên hóa tử, tin chắc đây là ngôi miếu mà Giang trưởng lão vừa kể liền rẽ vào.

Tiền điện không có người nào, Tạ Vũ Diệp đi thẳng ra hậu viện, thấy dãy cư phòng có một gian cửa đóng kín liền bước tới gõ nhẹ ba tiếng hỏi :

- Trong phòng có ai không?

Lát sau, cửa mở ra.

Một lão ni ngoài bảy mươi tuổi, nét mặt phúc hậu đứng ngay giữa khung cửa hỏi :

- Thí chủ là ai? Tới đây có việc gì?

Tạ Vũ Diệp chấp tay hành lễ đáp :

- Vãn bối là Tạ Vũ Diệp, đến đây tìm vị nghĩa muội tên là Lăng Vô Linh.

Lão ni cười hỏi :

- Thí chú chính là người đã đánh đuổi bọn tặc nhân Cự Linh giáo ở “Đan Tâm trại” hồi tết Đoan Ngọ phải không? Lão ni pháp danh “Hàn Nguyệt”, sư phụ của Liên nhi. Mời thí chủ vào đi!

Tạ Vũ Diệp theo lời bước vào phòng, vừa liếc mắt nhìn qua, lập tức hồn tiêu phách tán.

Chỉ thấy Lăng Hồng Liên nằm bất động trên giường, người phủ một tấm vải từ chân tới tận cằm, không biết “Hàn Nguyệt thần ni” vừa tìm thấy ở đâu.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng bây giờ trông rất tiêu tụy, nhợt nhạt như mặt người chết, khuôn ngực không hề động đậy, chưa chừng đã ngừng thở cũng nên!

Tạ Vũ Diệp rung lên, vội cúi xuống đưa ngón tay sờ lên mũi Lăng Hồng Liên thấy nàng vẫn còn thở nhưng hơi thở nhẹ như tơ. Chàng lại đưa tay bắt mạch, thấy cổ tay nàng lạnh ngắt, lòng vô cùng kinh hãi, nước mắt trọt trào ra, cổ họng nghẹn đắng, mắt tối sầm lại...

“Hàn Nguyệt thần ni” đến đỡ lấy chàng, cất lời an ủi :

- Tạ đại hiệp chớ quá thương tâm!

Tạ Vũ Diệp ói ra một ngụm máu, nghiến răng nói :

- Tặc đảng Cự Linh giáo đáng chết một trăm lần! Vãn bối quyết làm theo lời Liên muội, gặp một tên giết một tên, gặp một trăm giết đủ năm chục! Thần ni có thể kể cho vãn bối biết trường hợp vừa rồi xảy ra như thế nào không?

“Hàn Nguyệt thần ni” gật đầu :

- Bần ni chỉ chứng kiến giai đoạn cuối của sự việc thôi...

Nói xong kể cho Tạ Vũ Diệp nghe diễn biến của sự việc.

... Lăng Hồng Liên đuổi theo “Hồng Mẩu Đơn” ra khỏi Tổng đàn Trường Sơn phái tới hai mươi dặm. Thân pháp Lăng Hồng Liên nhanh hơn “Hồng Mẩu Đơn” nhiều, tặc nữ hoảng hốt vừa chạy vừa phóng lui ba mũi “Địa U Vô Hồi Mang”. Liên nhi vẫn không dừng lại nhảy vút lên không tiếp tục chồm tới, chờ ba mũi ám khí trượt qua chân rồi lao chúc xuống, vừa chuẩn bị phát chiêu đánh tới hậu tâm tặc nữ thì chợt vang lên tiếng quát :

- Tiểu tử sao dám ngông cuồng?

“Hồng Mẩu Đơn” mừng rỡ kêu lên :

- Sư phụ mau cứu đồ nhi!

Nói xong thì ngã vật xuống.

Lăng Hồng Liên thấy thế thì dừng lại, nhìn tới thấy người vừa quát là một trung niên phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, bện hồng y.

Hồng y phụ nhân cúi xuống “Hong Mẫu Đơn” kiểm tra thấy đồ đệ chỉ vì kiệt lực mà ngất đi chứ không bị thương thì yên tâm lấy ra một viên dược hoàn cho “Hong Mẫu Đơn” uống vào xong điểm thùy huyết cho ngủ rồi đứng lên nhìn Lăng Hồng Liên quát :

- Tiểu tử là ai mà to gan dám truy đệ tử Cự Linh giáo? Chắc ngươi đã chán sống rồi?

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Việc tại hạ với nữ tặc này không liên quan tới bà! Tại hạ đã lập thế gặp bất cứ tặc nhân nào của Cự Linh giáo là giết tên đó!

Hồng y phụ nhân “Hừ” một tiếng, nghiêng răng nói :

- Lão thân hôm nay sẽ cho tiểu tử ngươi biết thủ đoạn của Hạ Hồ lợi hại như thế nào!

Lời chưa dứt, tay đã vung lên đánh thẳng tới ngực Liên nhi một chưởng.

Tư Đồ Linh nghe đối phương xưng danh Hạ Hồ nên đã có sự đề phòng, vội vận công lên hữu chưởng nghênh tiếp.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, cả hai đối thủ đều bị bức lùi ba bước, khí huyết nghịch xung cùng ngồi xuống vận công điều tức.

Dường như Lăng Hồng Liên vận công chưa đủ lực đạo nên Hạ Hồ chỉ vận khí một vòng là mở mắt ra, bắt thần chồm tới phóng thêm ba mũi “Địa U Vô Hồi Mang”.

Lăng Hồng Liên đang vận công điều tức, Hạ Hồ lại ám toán bất ngờ, thủ pháp ám khí của mù lòa rất cao mình không phát ra một tiếng động nhỏ thì làm sao mà tránh được?

Nàng trúng liền ba mũi ám khí, kêu lên một tiếng ngã ngay.

Hạ Hồ đắc ý bước lên, vung chưởng định đánh xuống Thiên linh cái Lăng Hồng Liên thì chợt nghe vang lên giọng nói lạnh lùng :

- Đường đường một tên Hộ pháp của Cự Linh giáo mà dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán một hài tử! Thật là vô sỉ hết sức! Hạ Hồ ngươi làm thế thì còn mặt mũi nào nhìn thấy người trong giang hồ nữa?

Hạ Hồ kinh hãi nhìn tới, thấy một lão ni cô bận tăng y màu xám đứng cách mình chỉ hai trượng!

Biết là gặp phải cao nhân, thị đành thu chưởng, ra sức biện bạch :

- Trong giang hồ không phân biệt lớn nhỏ. Được làm vua thua làm tặc! Ngươi là thứ gì mà can thiệp vào việc của ta?

“Hàn Nguyệt thần ni” tới gần Lăng Hồng Liên, nhìn xuống thấy mặt nàng tái ngắt, thấp thoáng những nốt đen, mắt nhắm nghiền, biết nàng trúng độc đã sâu liền cúi xuống rút ba mũi “Địa U Vô Hồi Mang” vút đi, xong điểm nhanh ba mươi sáu chỗ huyết đạo để phong bế huyết mạch không để độc chất công tâm.

Hạ Hồ không dám có hành động gì ngăn cản, vội lao tới ôm “Hong Mẫu Đơn” lên chạy mất.

“Hàn Nguyệt thần ni” cũng không truy đuổi, bẻ Lăng Hồng Liên lên chạy thẳng đến ngôi miếu hoang này.

19. Cải Tử Hồi Sinh

Tạ Vũ Diệp nghe “Hàn Nguyệt thần ni” kể xong vội hỏi :

- Thần ni! Liên muội trúng loại độc gì?

“Hàn Nguyệt thần ni” thở dài đáp :

- “Kiếm Sơn Hồng”!

Tạ Vũ Diệp lại hỏi :

- Có thuốc gì giải được độc chất đó?

“Hàn Nguyệt thần ni” lắc đầu đáp :

- Chỉ sợ ngoài giải được độc môn của chính Hạ Hồ ra, trong thiên hạ không có thuốc giải được độc chất này. Nhưng còn may Liên nhi đã luyện thành “Huyền Băng thần công”, nhờ hàn khí âm nhu này hộ thân mà nội phủ còn chưa bị ảnh hưởng gì.

Tạ Vũ Diệp mừng rỡ nói :

- Phải rồi! Liên muội nói là “Huyền Băng thần công” là có công năng bách độc không xâm mà!

“Hàn Nguyệt thần ni” hỏi :

- Tạ thiếu hiệp có biết Liên nhi luyện “Huyền Băng thần công” ở đâu không?

Tạ Vũ Diệp liền theo lời kể của Lăng Hồng Liên về chuyến đi tới Trường Bạch sơn của nàng thuật lại cho “Hàn Nguyệt thần ni” nghe.

Bà ta nghe kể xong gật đầu nói :

- Xem ra tính mạng Liên nhi không có gì đáng lo nữa. Chỉ ngại là bây giờ nó hôn mê bất tỉnh nên không thể vận công bức độc ra được.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Thần ni vừa nói là độc chất không thâm nhập được vào nội phủ, nếu vậy thì tại sao Liên muội lại hôn mê bất tỉnh?

“Hàn Nguyệt thần ni” giải thích :

- Tuy độc chất chưa thể công tâm, đột nhập được vào lục phủ ngũ tạng nhưng lại làm ngăn trở huyết mạch lưu thông, làm sao mà tỉnh được?

Tạ Vũ Diệp nghe nói phát hoảng, vội quỳ xuống tha thiết nói :

- Thần ni! Vậy phải làm thế nào bây giờ? Xin Thần ni nghĩ ra cách gì cứu sống Liên muội! Nếu Liên muội vẫn cứ hôn mê bất tỉnh như thế, sớm muộn gì độc chất cũng sẽ công tâm...

“Hàn Nguyệt thần ni” nhìn chàng lắc đầu, từ đôi mắt nhắm nheo ứa ra hai giọt lệ, nghĩ thầm :

- Thiếu niên này đối với Liên nhi thâm tình như thế, thật đáng cảm động! Nhưng lo lắng quá như thế làm mất sáng suốt đi là điều không nên.

Nghĩ thế nhẹ giọng nói :

- Tạ thiếu hiệp! Theo bản ni biết bây giờ thiếu hiệp là rường cột của võ lâm. Việc tiêu diệt tặc đảng Cự Linh giáo, cứu võ lâm khỏi huyết kiếp dồn cả lên vai thiếu hiệp đấy! Xin hãy lấy an nguy của võ lâm làm trọng! Đừng vì mối tư tình nữ nhi làm lụy đến thân thể, hủy mất tiền đồ! Huống chi Liên nhi còn chưa phải đã tuyệt vọng. Mà cho dù không cứu được thì đó cũng là thiên ý mà thôi! Người ta không thể nghịch lại thiên mệnh được! Thiếu hiệp! Hãy nghe bản ni khuyên một lời, hãy định tâm lại đi. Bản ni sẽ tận lực cứu Liên nhi, tin rằng trời không đến nỗi tuyệt tình đối với người tốt!

Tạ Vũ Diệp nghe “Hàn Nguyệt thần ni” nói thế trong lòng không khỏi chấn động. Nhưng ngay sau đó chàng bình tâm lại, chợt nghĩ ra một điều, liền hỏi :

- Tiền bối nhiều năm ở “Hàn Nguyệt am” rất ít xuất hiện trong giang hồ, hôm nay làm sao tới đây mà cứu được Liên muội?

“Hàn Nguyệt thần ni” cười đáp :

- Phải, lão ni còn chưa nói nguyên nhân cho thiếu hiệp biết... Mấy ngày trước lão ni khai quan tĩnh tọa trong phòng thì chợt cảm thấy trong người hoang mang biết có việc chẳng lành liền gieo một quẻ xem thì biết Liên nhi gặp nạn, lại gieo một quẻ nữa thì xác định phương hướng ở đông nam, lập tức chạy tới thì vừa may cứu được Liên nhi, thế đủ biết trời còn chiếu cố đến Liên nhi. Gặp đại nạn mà không chết, sau này nhất định sẽ gặp đại phúc đấy! Tạ thiếu hiệp cứ yên tâm! Hãy đứng lên đi!

Tạ Vũ Diệp vẫn chưa đứng lên hỏi :

- Bây giờ Diệp nhi muốn hỏi tiền bối định mang Liên nhi đi đâu?

“Hàn Nguyệt thần ni” trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Lão ni có thể nói cho thiếu hiệp biết, lão ni từ nhỏ đã xuất gia, lên tám tuổi thì đầu sư học nghệ. Nay gia sư vẫn còn sống trên đỉnh Nhan Cấp Lạp Sơn.

Đỉnh núi bằng phẳng gọi là Minh Kính hình bát giác, xung quanh đá nhẵn như kính, ở đó có một loại thảo dược cực kỳ quý hiếm gọi là “Thiên Tâm Long Tiên thảo”, có thể luyện thành thánh dược chữa được bách độc mà còn có thần hiệu làm người ta cải tử hoàn sinh!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Diệp nhi có đọc trong một cuốn sách viết rằng “Thiên Tâm Long Tiên thảo” là thần dược hiếm thế chỉ có thể gặp mà không thể cầu, như vậy thì xem ra Liên muội có hy vọng rồi!

“Hàn Nguyệt thần ni” chợt hỏi :

- Diệp nhi! Con có thể đến Nhan Cấp Lạp Sơn lấy “Thiên Tâm Long Tiên thảo” không?

Tạ Vũ Diệp khẳng khái trả lời :

- Chỉ cần biết nơi nào có thuốc cứu được Liên muội là cho dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, Diệp nhi cũng quyết đi!

“Hàn Nguyệt thần ni” chợt nhìn ra cửa nói :

- Hai vị đứng ngoài đó lâu rồi không mời sao? Xin vào đi!

Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh từ từ bước vào phòng, Tư Đồ Linh mắt đỏ hoe, nước mắt chảy ròng ròng trên má.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Nhị đệ, tam muội! Hãy kiến lễ ân sư của tứ muội “Hàn Nguyệt thần ni” đi!

Cả hai cùng quỳ xuống nói :

- Văn bối tham kiến sư thái!

Tư Đồ Linh lại òa lên khóc, rút ra viên “Thượng Linh châu” nói :

- Sư thái! Mấy ngày trước Liên muội tặng Linh nhi viên “Thượng Linh châu” này, nói là có thể giải được bách độc, sư thái xem có giúp được gì cho tứ muội không?

“Hàn Nguyệt thần ni” cầm lấy viên ngọc nói :

- “Thượng Linh châu” tuy là bảo vật hiếm thế nhưng “Kiến Sơn Hồng” là độc chất bá đạo, chỉ e không chữa được đâu. Nhưng chúng ta cứ thử xem, cho dù không cứu được cũng bớt phần nào, giúp Liên nhi kéo dài thời gian chờ Diệp nhi quay lại cũng tốt!

Tư Đồ Linh lập tức chạy ra ngoài, lúc sau mang một bát nhang đầy nước rồi mài viên “Thượng Linh châu” vào đó, một lúc sau đưa cho “Hàn Nguyệt thần ni”.

Sau khi cho Lăng Hồng Liên uống vào một lúc mà chưa có chuyển biến gì, “Hàn Nguyệt thần ni” nói :

- Có lẽ không đủ công hiệu đâu! Diệp nhi lên đường đi!

Nói xong mô tả hình dạng và cách nhận biết “Thiên Tâm Long Tiên thảo” cho Tạ Vũ Diệp nghe.

Tư Đồ Linh nói :

- Hoài vọng đại ca lấy được “Thiên Tâm Long Tiên thảo” về chữa lành độc thương cho tứ muội!

“Hàn Nguyệt thần ni” nói :

- Diệp nhi lần này đến Nhan Cáp Lạp Sơn nghìn trùng cách trở, không thể tránh được những biến cố bất ngờ đâu, hãy nhớ luôn luôn giữ cho tâm thần ổn định, vừa rồi nhị đệ và tam muội người đến một lúc lâu, lão ni cố tình không nói mà người không phát hiện ra, đó là vì tâm thần bất ổn, lần sau không bao giờ được như thế nữa đâu!

Tạ Vũ Diệp nghiệm ra đúng là vừa rồi mình quá thất thần liền chấp tay đáp :

- Diệp nhi xin khắc ghi những lời vàng ngọc của tiền bối! Xin tiền bối cùng nhị đệ, tam muội chăm lo cho Liên muội, Diệp nhi đi đây!

“Hàn Nguyệt thần ni” gật đầu nói :

- Diệp nhi yên tâm mà đi đi, nay đã có “Thượng Linh châu”, ít ra Liên nhi bảo mệnh thêm một tháng không thành vấn đề.

Ngay sau đó, Tạ Vũ Diệp từ biệt “Hàn Nguyệt thần ni”, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh, rời hoang miếu đi về phía tây.

“Hàn Nguyệt thần ni” ra tiễn tới cổng miếu nhìn theo chàng thi triển khinh công lao như tên bắn, mừng rỡ nghĩ thầm :

- Hải tử này khinh công thật trác tuyệt, chỉ e trong võ lâm không ai sánh nổi đâu! Lo gì không lấy được “Thiên Tâm Long Tiên thảo”? Liên nhi có được tình lang như thế, quả là đại phúc!

Tạ Vũ Diệp tránh quan đạo, tìm đường nhỏ vắng vẻ thi triển “Mê Tông Hóa Ảnh” mà đi, tối mới tìm khách điểm trú lại, sáng điểm tâm xong mua sẵn lương khô dùng buổi trưa, thành thử tiết kiệm được thời gian, bình quân ngày đi bốn năm trăm dặm.

Ba ngày sau chàng đã tới Tần Lĩnh.

Từ đây về hướng Tây dân cư thưa thớt, hầu như không có bình nguyên, tiến vào khu núi rừng hoang vu trùng điệp, có khi đi mấy ngày không gặp trấn thành nào phải săn chim thú nướng ăn, tối ghé vào hoang miếu thạch động trú qua đêm...

Bấy giờ trời đã sang đông, càng tiến về phía tây núi càng cao nên khí càng lạnh, khắp nơi tuyết phủ trắng xóa, thức ăn cũng hiếm dần, nhiều ngày phải ăn quả dại lột lòng nên sức khỏe bắt đầu giảm sút.

Hơn mười năm ở Thiên Bồn Phong học nghệ, hầu như sư phụ “Bất Quần Tán Nhân” chỉ vẽ cho Tạ Vũ Diệp biết mọi thứ trái cây nên chẳng mấy khi chịu đói.

Một hôm Tạ Vũ Diệp đến trước một thạch động. Hôm đó không kiếm được muông thú hay bất cứ loại trái cây gì, tối trước động thì cảm thấy đầu vầng mắt hoa liền ghé vào tránh gió và nghỉ ngơi đôi chút.

Mới bước vào động, chàng bỗng thấy mắt hoa lên. Trên tường và trên những cột thạch nhũ có rất nhiều ngọc thạch đủ màu đủ sắc làm thạch động sáng lóa lên.

Tuy bụng đói chân run nhưng Tạ Vũ Diệp thấy trong người phấn chấn, cứ đi sâu vào thạch động xem, thấy nơi nào cũng có nhiều ngọc thạch như thế!

Cuối động có một hốc đá, trong hốc có một tổ chim.

Tạ Vũ Diệp bụng mừng thầm nghĩ :

- Giá như có một tổ trứng hoặc tổ chim non gì đó ăn tạm thì quá tốt!

Nghĩ đoạn chàng leo lên xem thử, thấy quả nhiên trên tổ đầy trứng chim có tới năm sáu quả to như trứng ngỗng!

Tạ Vũ Diệp không cần nghỉ ngơi nhiều bưng gọn cả tổ xuống đập vỡ ra, cứ thế mà ăn sống không cần nấu nướng gì.

Ăn sống trứng chim thì tanh nhưng được cái vừa giải khát lại vừa đỡ đói, hơn nữa lúc này Tạ Vũ Diệp bụng đói như cào nên chẳng những không thấy tanh mà còn cảm thấy rất thơm ngon.

Chàng ăn một hơi hết cả ổ trứng năm sáu quả, không chỉ thấy mất đi cảm giác đói mà còn cảm thấy trong người vô cùng sảng khoái dễ chịu!

Tạ Vũ Diệp ngồi xuống vận công điều tức, nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ đây là trứng chim thần? Hồi ở Thiên Bồn Phong, sư phụ thường nói trong thiên hạ có loại “Thần Điều” thường làm tổ trong các hốc núi cao.

Loại chim này chuyên ăn các loại kỳ hoa dị thảo, trái hạt trên các cao phong tuyết đỉnh tạo tinh chất cực kỳ đặc biệt, thần thông khí sảng, tinh thần rất sung mãn...

Vận công xong đứng lên, Tạ Vũ Diệp thích thú ngắm nhìn những viên bảo thạch, bụng nghĩ thầm :

- Sao mình không lấy mấy viên về tặng Liên muội và Linh muội?

Nghĩ đoạn chọn lấy năm viên ngọc thạch nhỏ xinh bỏ vào túi, rời khỏi thạch động.

Bây giờ bước đi, Tạ Vũ Diệp cảm thấy người lâng lâng như muốn bay bổng, cao hứng nghĩ thầm :

- Từ khi lên đường tới nay đã mười một ngày, theo lộ trình mà “Hàn Nguyệt thần ni” hướng dẫn thì cũng sắp đến Nhan Cấp Lạp Sơn... Không biết Liên muội giờ này ra sao?

Trưa hôm sau vừa vượt qua một đỉnh núi nhìn lên hướng tây thấy một ngọn núi hình bát giác, vách núi trơn như kính, trên đỉnh bằng phẳng, mừng rỡ nghĩ thầm :

- Phía trước tất là Nhan Cấp Lạp Sơn và Minh Kính Đài không sai! Như vậy là mình đã tới đích rồi!

Người khoan khoái lâng lâng, Tạ Vũ Diệp gia tăng thân pháp lướt tới như bay.

Đứng dưới chân vách đá hình bát giác quan sát một lúc, Tạ Vũ Diệp xuất “Nhất chỉ thiên công” điểm vào vách đá tạo nên những lỗ sâu thành một đường thẳng lên đỉnh cao chừng chín mươi trượng rồi cứ bám theo những vết đó mà leo ngược lên.

Minh Kính Đài cũng là đỉnh núi hình bát giác rộng chừng ba mươi trượng, có một điều lạ là những núi khác phủ đầy tuyết nhưng ở đây tịnh không có một nắm tuyết nào, đỉnh núi bằng phẳng mọc đầy kỳ hoa dị thảo chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh!

Tuy ở đây toàn các thứ cỏ lạ nhưng theo lời mô tả của “Hàn Nguyệt thần ni”, Tạ Vũ Diệp dễ dàng tìm ra “Thiên Tâm Long Tiên thảo”.

Đó là một loại cây hình dáng giống như cúc tần nhưng lá cứng và nhẵn hơn, ở Minh Kính Đài cao hơn các loại cỏ khác một tầng, mỗi cây có từ ba đến năm lá, ở giữa thân vươn lên một cọng chồi giống như lúa sắp trổ bông.

Tạ Vũ Diệp mừng rơn, vội vàng bứt năm cây nhét vào túi, hoan hỉ nghĩ thầm :

- Mình đi đường mất mười hai ngày, khi về tất sẽ nhanh hơn! Mười ngày sau là Liên muội có thể giải được độc chất “Kiến Sơn Hồng” để bình phục lại rồi...

Trong đầu chàng đang hình dung ra những cảnh tượng tươi sáng thì chợt nghe trên không vang lên tiếng chim kêu, nhìn lên thì thấy một con chim lớn đen sì, sải cánh rộng tới trượng rưỡi từ trên không giương móng vuốt và cái mỏ sắc và lớn như thanh kiếm bổ thẳng xuống mình...

Bấy giờ con ác điều chỉ còn cách hai ba trượng. Tạ Diệp Vũ không kịp suy nghĩ, vội vàng nằm rạp xuống cố lẩn đi mấy vòng mới thoát được bộ vuốt nhọn như tám ngọn chủy dao của con ác điều.

Con ác điều trông giống như con điều nhưng rất lớn, bổ xuống không trúng lại bay lên cao, chao cánh dờn lại giữa tầng không cách mặt đất chừng hai mươi trượng giương cặp mắt sáng quắc nhìn con mồi rồi cụp cánh bổ xuống lần nữa...

Lần này Tạ Diệp Vũ đã sẵn sàng đối phó, vận “Ngô Dương thần khí” tới mười thành công lực chờ con ác điều cách hai trượng thì vùng chưởng đánh lên, tay trái còn vận “Nhất chỉ thiên công” nhằm vào mắt chim điểm tới hai chỉ!

Con chim trúng chưởng kêu lên đau đớn, bay vút lên cao, lần này chỉ lượn lơ trên không nhìn Tạ Vũ Diệp nhưng không dám bổ xuống nữa.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Bảo vật trong thiên hạ thường có thần linh dị vật canh giữ. Tuy con ác diệu chưa đáng sợ nhưng chỉ cần thêm một con nữa, mình có giữ được tính mạng hay không cũng là vấn đề! Bây giờ mục đích đã đạt, tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi nơi đây!

Quyết định xong, chàng trở lại theo đường cũ tụt xuống khỏi Minh Kính Đài.

Thò tay vào túi kiểm tra thấy “Thiên Tâm Long Tiên thảo” vẫn còn đầy đủ năm cây, chàng đứng ở chân núi thêm một lúc rồi bắt đầu thi triển khinh công lao về phía đông!

Kể cũng lạ! Sau khi ăn trúng “Thần diệu” trong thạch động, qua hai ngày mà Tạ Vũ Diệp không thấy đói khát chút nào, trái lại càng đi càng cảm thấy nội lực rất sung mãn.

Bước chân phơi phới, đường sá đã quen lại không có nhu cầu ăn uống nghỉ ngơi, Tạ Vũ Diệp đi cả ngày lẫn đêm mà không biết mệt!

Bảy ngày sau, chàng đã về tới Vân Mộng sơn, đến thẳng ngôi hoang miếu mà Lăng Hồng Liên đang được sư phụ dưỡng thương.

Chàng đi thẳng vào miếu gọi to :

- Thần ni! Diệp nhi đã về!

“Hàn Nguyệt thần ni” lập tức chạy ra đón, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh cũng ra theo.

“Hàn Nguyệt thần ni” hỏi :

- Diệp nhi! Xem ra ngươi gầy đi nhiều đấy, nhưng lão ni thấy hình như rắn rỏi hơn... Kết quả thế nào?

Tạ Vũ Diệp liền lấy ra năm cây “Thiên Tâm Long Tiên thảo” trao cho “Hàn Nguyệt thần ni” nói :

- May mà Diệp nhi đã không nhục mệnh!

“Hàn Nguyệt thần ni” đưa tay cầm lấy bó cây, cất giọng run run nói :

- Quả thật lấy được rồi! A Di Đà Phật! Phúc thần Liên nhi quả là không nhỏ...

“Hàn Nguyệt thần ni” lập tức bảo Tư Đồ Linh nổi lửa để luyện đan.

Trong thời gian Tạ Vũ Diệp đến Nhan Cấp Lạp Sơn tìm được, “Hàn Nguyệt thần ni” đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả các thứ cần thiết như dược thảo bổ trợ, nồi siêu, lò luyện... chỉ cần chờ Tạ Diệp Vũ mang “Thiên Tâm Long Tiên thảo” về là bắt tay vào việc luyện đan ngay.

Tạ Vũ Diệp vào phòng thăm Lăng Hồng Liên, thấy tình trạng của nàng cũng giống như mười mấy ngày trước, mặt nhợt nhạt, hơi thở rất yếu, mình đắp một tấm vải phủ đến tận cằm, cúi xuống hôn nhẹ lên trán Lăng Hồng Liên, âu yếm nói :

- Liên muội! Hãy nghỉ ngơi thêm một vài ngày nữa. Ngu huynh tin chắc lệnh sư sẽ nhanh chóng luyện thành linh dược chữa cho muội bình phục thôi!

Chàng ra gặp Tô Tĩnh Nhân đứng canh phòng trước cửa hỏi :

- Nhị đệ! Thần ni luyện đan ở đâu?

Tô Tĩnh Nhân đáp :

- Ở khu nhà bếp ngay sau dãy cư phòng này, trong gian chái cuối cùng.

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói :

- Vậy phiền nhị đệ ở đây canh phòng cho tứ muội, tiểu huynh ra xem Thần ni luyện dược thế nào...

Tô Tĩnh Nhân gật đầu :

- Đại ca đi đi...

“Hàn Nguyệt thần ni” cùng Tư Đồ Linh đang chuẩn bị những khâu cần thiết cuối cùng cho việc luyện đan.

Thấy Tạ Vũ Diệp đến, “Hàn Nguyệt thần ni” nhíu mày hỏi :

- Diệp nhi! Sao không tắm rửa mà nghỉ ngơi đi?

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Diệp nhi tới xem Thần ni luyện đan...

“Hàn Nguyệt thần ni” nghiêm giọng nói :

- Diệp nhi sao không nghe lời lão ni chứ? Từ đây đến Nhan Cáp Lạp Sơn cả đi lẫn về tới ba nghìn dặm mà chỉ mất có mười tám ngày, đủ thấy trên đường về ngươi đi cả ngày lẫn đêm không ngủ! Như thế dù là thiên binh thần tướng, xương da sắt cũng không chịu đựng nổi, huống chi ngươi bằng xương bằng thịt! Nếu ngươi đổ bệnh nằm xuống thì làm thế nào? Trọng trách trừ họa cho võ lâm sẽ giao cho ai gánh vác?

Tạ Vũ Diệp thành khẩn nói :

- Liên muội còn hôn mê chưa tỉnh, Diệp nhi làm sao mà ngủ yên cho được?

“Hàn Nguyệt thần ni” không biết nói gì hơn, chỉ trách yêu :

- Diệp nhi! Ngươi thần chí lại thất thường rồi!

Bà ta chỉ tới chiếc giường ở góc phòng, không biết có từ trước hay do Tư Đồ Linh mới mang về nói :

- Diệp nhi! Ngươi đã qua nhiều đêm không ngủ rồi, hãy chợp mắt đi một lúc... Bây giờ tình trạng của Liên nhi vẫn như trước, lão ni chuẩn bị luyện đan, còn Linh nhi thì lo phục vụ, ngươi không ngủ thì chỉ quấy rầy chúng ta thêm chứ có ích gì đâu?

Đến lúc này thì Tạ Vũ Diệp bị thuyết phục, leo lên giường ngủ.

Chàng ngủ một giấc rất say, khi tỉnh dậy thì đã canh ba.

Vừa thấy chàng thức dậy, Tư Đồ Linh đã reo lên :

- Đại ca! Thần ni luyện đan thành công rồi! Cả thầy tới ba mươi viên “Tiên Thảo Tục Mệnh hoàn”.

Tạ Vũ Diệp nhìn tới không thấy “Hàn Nguyệt thần ni” liền hỏi :

- Thần ni đâu?

Tư Đồ Linh đáp :

- Thần ni tới cho tứ muội uống thuốc rồi!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Chúng ta hãy tới đó xem!

Tư Đồ Linh nói :

- Thần ni dặn đừng cho đại ca tới xem, vì ngoài việc cho tứ muội uống thuốc, Thần ni còn dùng “Tiên Thảo Tục Mệnh hoàn” chữa ngoại thương nữa.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Biết rồi! Nhưng ngu huynh chỉ đứng ngoài phòng hỏi xem Liên muội đã tỉnh lại chưa thôi.

Tư Đồ Linh biết đại ca đang rất nóng lòng, hơn nữa trước sau gì đại ca và tứ muội cũng thành phu thê nên đành đi cùng Tạ Vũ Diệp trở về phòng Lăng Hồng Liên điều trị, thấy Tô Tĩnh Nhân cũng đứng ngoài cửa nên Tạ Vũ Diệp cũng không tiện bước vào.

Chàng định mở miệng hỏi thì “Hàn Nguyệt thần ni” đã cất tiếng gọi :

- Các ngươi vào cả đi!

Ba thiếu niên bước vào, thấy Lăng Hồng Liên vẫn chưa tỉnh, trên người vẫn đắp tấm vải tận cảm như cũ, chỉ là bên cạnh đầu nàng có một chén nước và một bình dược.

Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên hỏi :

- Thần ni, làm sao Liên muội uống “Tiên Thảo Tục Mệnh hoàn” rồi mà chưa tỉnh?

“Hàn Nguyệt thần ni” cười đáp :

- Liên nhi tỉnh rồi, nhưng sau khi hút độc ra khỏi những vết thương, lão ni vừa điểm Thù huyết cho nó ngủ lại.

Ba người nghe nói thế đều lộ vẻ mừng rỡ.

“Hàn Nguyệt thần ni” mở bình lấy ba viên “Tiên Thảo Tục Mệnh hoàn” giao lại cho ba người nói :

- Các người cũng uống mỗi người một viên rồi ngồi xuống vận công điều tức, chừng một canh giờ sau Liên nhi tỉnh lại rồi sẽ nói chuyện!

Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh làm theo, cầm linh dược uống vào rồi ngồi xuống vận công.

Gần một canh giờ sau, Lăng Hồng Liên mở mắt tỉnh dậy.

“Hàn Nguyệt thần ni” bước lại gần, nhẹ giọng hỏi :

- Liên nhi! Con thấy trong người thế nào?

Lăng Hồng Liên đáp :

- Không sao, chân tay chỉ hơi mỏi và tê một chút thôi!

“Hàn Nguyệt thần ni” đỡ ái đồ ngồi lên nói :

- Con hãy vận công điều tức đi một lúc!

Lăng Hồng Liên đưa mắt nhìn quanh, ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ! Đây là nơi nào thế? Làm sao lão nhân gia cũng ở đây?

“Hàn Nguyệt thần ni” kể lại việc nàng bị thương được mình cứu đến hoang miếu điều trị.

Lăng Hồng Liên nhìn lại, thấy bộ mặt hốc hác của Tạ Vũ Diệp, vội hỏi :

- Sư phụ! Làm sao Vũ Diệp ca ca gầy thế?

“Hàn Nguyệt thần ni” đáp :

- Nha đầu! Cũng là vì ngươi cả đấy! Người trúng “Kiến Sơn Hồng” là chất kịch độc tẩm trong “Địa U Vô Hồi Mang” của yêu nữ Hạ Hồ, không có thuốc gì giải được, Diệp nhi đến tận Nhan Cấp Lạp Sơn lấy “Thiên Tâm Long Tiên thảo” để về luyện dược cứu ngươi, cả đi lẫn về hơn ba nghìn dặm mà nó chỉ đi mất mười tám ngày, quên ăn quên ngủ, thế mà chưa kiệt sức gục ngã dọc đường là may, có đầu mà không hốc hác?

Lăng Hồng Liên nghe nói lòng đầy thương xót, hai hàng lệ tuôn trào.

Bấy giờ Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân, Tư Đồ Linh cũng đều vận công điều tức xong đứng lên cả.

“Hàn Nguyệt thần ni” ngồi xuống mép giường ôm Lăng Hồng Liên vào lòng vỗ về như đối với con nhỏ, đưa tay lau nước mắt cho nàng nói :

- Liên nhi! Diệp nhi vì ngươi mà vất vả như thế, sao ngươi không cảm ơn một câu mà khóc làm gì?

Lăng Hồng Liên càng khóc to hơn nói :

- Vũ Diệp ca ca! Muội đã làm khổ huynh như thế...

Tạ Vũ Diệp đến gần, đặt nhẹ tay lên vai nàng dịu dàng nói :

- Liên muội! Độc thương vừa mới đỡ, đừng khóc mà hại đến thân. Chẳng lẽ lần trước muội vì ta mà đến Trường Bạch sơn thì không vất vả bằng ngu huynh đi lần này?

Thấy hai người thâm tình với nhau như thế, trong lòng Tư Đồ Linh trào lên cảm giác xót xa.

Từ ngày được Tạ Vũ Diệp cứu khỏi tay Nam Trung Minh cùng đến “Tứ Hải võ hội”, càng ngày tình cảm của nàng đối với Vũ Diệp ca ca càng sâu nặng, lại được lão ca ca Doãn Kế Duy hết lòng vun đắp và Vũ Diệp ca ca đối với nàng dường như cũng đã phát sinh tình ý, ít ra cũng không lạnh lùng nên nhiều khi nàng đã coi Vũ Diệp ca ca như là trượng phu tương lai của mình.

Thế nhưng từ khi Lăng Hồng Liên xuất hiện thì sự tình thay đổi hẳn.

Vẫn biết trước khi gặp lại ở “Tứ Hải võ hội”, Tạ Vũ Diệp không hề nghi ngờ rằng Lăng Vô Linh là nữ, thế nhưng sự thực là cho đến bây giờ thì Tạ Vũ Diệp đã hoàn toàn thuộc về Tư Đồ Linh, thiếu nữ đó là người duy nhất trong tim Tạ Vũ Diệp!

Tạ Vũ Diệp sức nhớ ra một việc, thò tay vào túi lấy ra năm viên ngọc thạch lấp lánh nói :

- Ngu huynh vừa rồi đến Nhan Cấp Lạp Sơn lấy được vật này tặng cho Liên muội và Linh muội...

“Hàn Nguyệt thần ni” vừa trông thấy mấy viên ngọc thạch liền cầm lấy nói :

- Diệp nhi đưa lão ni xem nào! Làm sao người có được mấy thứ bảo vật này?

Tạ Vũ Diệp liền kể lại mình tình cờ vào một thạch động gần Nhan Cấp Lạp Sơn, được ăn trứng “Thần Điểu” và lấy mấy viên ngọc thạch làm kỷ niệm.

“Hàn Nguyệt thần ni” nói :

- Thật là duyên kỳ ngộ!

Lăng Hồng Liên liền hỏi :

- Sư phụ! Chẳng lẽ bốn viên ngọc thạch này có công năng kỳ diệu gì?

“Hàn Nguyệt thần ni” gật đầu nói :

- Đúng là công năng rất kỳ diệu! Hai viên bích ngọc là “Tỳ Hỏa châu”, hai viên hồng ngọc là “Tỳ Thủy châu”, còn viên màu lam này là “Định tâm hộ thể châu”, người chết ngậm vào miệng thì dù qua một trăm năm, thịt xương vẫn giữ được nguyên vẹn!

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Còn Tỳ Thủy châu và Tỳ Hỏa châu thì khi người ta mang trong người có thể tránh được nước với lửa phải không?

“Hàn Nguyệt thần ni” gật đầu :

- Đúng thế!

Lăng Hồng Liên nói :

- Vũ Diệp ca ca! Đã là bảo vật quý giá như thế, muội quyết không dám nhận đâu!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Nhưng khi lấy những vật này, ngu huynh đã có ý tặng cho muội và Linh muội, nay giữ lại làm gì?

Lăng Hồng Liên nói :

- Nếu thế muội xin phân phối thế này: tiểu muội và Linh thư mỗi người giữ một viên “Tỳ Thủy châu”, còn đại ca và nhị ca mỗi người giữ một viên “Tỳ Hỏa châu”. Còn sư phụ thì giữ viên “Định tâm hộ thể châu”, coi như...

Nói tới đó thì bỗng ngừng bật lại.

“Hàn Nguyệt thần ni” cười hỏi :

- Nha đầu sao không nói tiếp đi? Coi như vật đính hôn chứ gì?

Lăng Hồng Liên đỏ bừng mặt không đáp.

“Hàn Nguyệt thần ni” nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Ý Diệp nhi thế nào?

Tạ Vũ Diệp lúng túng đáp :

- Diệp nhi đã định tặng cho Liên muội và Linh muội, đương nhiên tùy cô ấy phân xử. Hơn nữa Diệp nhi thấy thế cũng hợp lý...

“Hàn Nguyệt thần ni” cười kha kha nói :

- Nếu vậy thì lão xin nhận!

Rồi đưa bốn viên châu phân phát cho bốn thiếu niên.

Tạ Vũ Diệp nhìn “Hàn Nguyệt thần ni” hỏi :

- Thần ni, khi nào thì Liên muội phục hồi như cũ?

“Hàn Nguyệt thần ni” hỏi lại :

- Bây giờ các người định đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Trước mắt cứ quay lại Trường Sơn phái, sau đó về “Đan Tâm trại” cùng quần hùng bàn kế hoạch tấn công tiêu diệt Cự Linh giáo.

“Hàn Nguyệt thần ni” nói :

- Tư Đồ Linh ít nhất phải tĩnh dưỡng thêm năm ba ngày mới phục nguyên. Bây giờ thế này: lão ni mang Liên nhi về “Hàn Nguyệt am” tĩnh dưỡng. Ba người cứ đến “Hoàng Sơn Cương” đi, sau khi ổn định tình hình Trường Sơn phái xong, Diệp nhi hãy tới “Hàn Nguyệt am” đón Liên nhi.

Kế hoạch như thế coi như bàn định xong.

Trước khi đi, “Hàn Nguyệt thần ni” lấy giọng trịnh trọng nói với Tạ Vũ Diệp :

- Nếu không gặp biến cố gì quan trọng, ba ngày sau người hãy đến “Hàn Nguyệt am”, nhớ đừng trễ đấy!

Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Không biết có việc gì mà Thần ni nghiêm khắc dặn mình như vậy chứ?

Ngay sau đó, “Hàn Nguyệt thần ni” và Lặng Hồng Liên tới “Hàn Nguyệt am”, còn Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh đi về phía Đông tới “Hoàng Sơn Cương”.

20. Vô Song Kiếm Kíp

Quần hùng vẫn còn ở lại Tổng đàn của Trường Sơn phái, nghe tin báo Tạ Vũ Diệp trở về, “Bách Diệp Thần Cái”, Giang trưởng lão, “Hoàng Hà song quái”, huynh đệ “Bách Tỳ Kim Cương” Cố Toàn, Giả Hiểu Thông và “Sơn Đông nhị hiệp” đều ra tận sơn môn nghênh tiếp.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy hỏi :

- Hiền đệ đi chuyến này sao lâu thế, làm chúng ta chờ sốt cả ruột! Tình cảnh Liên muội muội thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Chuyện rất dài. Chúng ta vào sảnh đường nói chuyện!

Quần hùng kéo nhau vào sảnh đường. “Sơn Đông nhị hiệp” lập tức sai người bưng trà rượu lên.

Vừa tọa định xong, “Bách Diệp Thần Cái” sốt ruột hỏi :

- Diệp lão đệ! Tình cảnh vừa qua thế nào? Hãy kể lại cho chúng ta nghe xem!

Tạ Vũ Diệp liền kể lại đầu đuôi sự việc từ khi Lăng Hồng Liên bị Hạ Hồ dùng “Địa U Vô Hồi Mang” ám toán, được “Hàn Nguyệt thần ni” cứu đến một ngôi hoang miếu cách đây chỉ mười dặm, nhưng vì mình phải đến tận Nhan Cáp Lạp Sơn tìm “Thiên Tâm Long Tiên thảo” nên bây giờ mới về.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Tình trạng Liên muội bây giờ thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Độc chất đã được giải hết, bây giờ Liên muội được “Hàn Nguyệt thần ni” đưa về “Hàn Nguyệt am” tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa là bình phục lại thôi.

Sau đó “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm kể lại tình hình ở Trường Sơn phái cho Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh nghe.

Sau khi quần hùng bình định xong Trường Sơn phái, giết chết Vạn Hoán Sơn và ba người trong Tứ đại kim cương, sau khi Tạ Vũ Diệp đi rồi, một số thân thủ hạ thân tín của Vạn Hoán Sơn thấy Giản Hiếu Thông đề cử “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung là đại đệ tử của Vạn Hoán Sơn nhưng từ lâu đã bị thất sủng gần như giam lỏng không có chút quyền uy và ảnh hưởng gì trong môn phái lên làm Chủ môn nhân thì không phục.

Chúng kết cấu với nhau, do bốn tên Đường chủ và một số cao thủ của Cự Linh giáo một phục trong Cự Linh giáo cầm đầu định phản biến, tiêu diệt Giản Hiếu Thông và “Sơn Đông nhị hiệp” để khôi phục lại mối quan hệ hữu hảo với Cự Linh giáo như cũ.

Bọn này thế lực không nhỏ, nên cuộc chiến khốc liệt đã xảy ra. Tuy nhiên quần hùng cuối cùng cũng thu được thắng lợi, giết chết Tứ đại đường chủ, phế đi võ công của những tên còn lại trục xuất khỏi môn đàn.

Qua cuộc chiến lão nhị trong “Sơn Đông nhị hiệp” bị giết, Giản Hiếu Thông và “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cũng bị thương nhưng đã bình phục, qua đó càng khẳng định thêm lòng trung thành của hai người này.

Hơn một tháng qua, sau khi dẹp xong nội biến, thanh thế Trường Sơn phái càng được tăng cường, nhiều nhân vật nghĩa hiệp ở vùng Sơn Đông đến gia nhập rất đông.

Tạ Vũ Diệp nghe xong nói :

- Vậy là “Nam Minh Kiếm” Tống đại hiệp đã chấn hưng được Trường Sơn phái, không phải hổ thẹn với anh linh của liệt tổ liệt tông nơi chín suối nữa, đồng thời cũng đóng góp vào sự hưng thịnh của toàn võ lâm, góp phần diệt trừ một căn cứ quan trọng của tặc đảng.

Tới đó chàng ngoảnh sang “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Bây giờ tình hình ở đây đã ổn định. Tiểu đệ có việc đến “Hàn Nguyệt am” vài hôm, sau đó sẽ tới “Đan Tâm trại” bàn bạc với “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn trại chủ và các vị ở đó, huy động lực lượng tới đây tập kết chuẩn bị tấn công Hạ Lan sơn. Lão ca ca và các vị cứ tới đó trước chờ tiểu đệ một vài hôm.

Quần hùng và “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung lưu Tạ Vũ Diệp lại một đêm, sáng hôm sau chàng mới từ biệt mọi người rời “Hoàng Sơn Cương” một mình tới Thái Hành sơn.

Tư Đồ Linh biết chuyện này Vũ Diệp ca ca đến “Hàn Nguyệt am” có nhiều khả năng sẽ tổ chức thành hôn, tuy biết nhân duyên thiên định khó bề khiên cưỡng nhưng vì đã nặng lòng với Tạ Vũ Diệp nên đứng ở đầu núi nhìn theo bóng Vũ Diệp ca ca cho đến khi chàng khuất hẳn, trong lòng nặng nỗi sầu thương...

“Hàn Nguyệt am” nằm ở chân núi phía nam Thái Hành sơn, xuất phát từ “Hoàng Sơn Cương”, với thân pháp của Tạ Vũ Diệp chỉ hai ngày là tới.

“Hàn Nguyệt am” là am nữ tu khá lớn nằm trong một sơn cốc thâm u. Tuy diện tích rộng, am miếu cư phòng khá nhiều nhưng hiện tại rất ít người sinh sống và tu hành, “Hàn Nguyệt thần ni” có ba đệ tử thì hai vị sư thư của Lăng Hồng Liên đã xuất xứ từ lâu, tự lập ra “Ánh Ba môn” thu nạp hết môn nhân đệ tử về đó, hiện giờ thì Lăng Hồng Liên cũng bước ra giang hồ, chỉ còn lại một mình vị sư thái sống những ngày tàn còm cõi một mình.

Khi Tạ Vũ Diệp đến thì “Hàn Nguyệt thần ni” và Lăng Hồng Liên đang luyện kiếm trong hoa viên sau Phật đường.

Thấy cửa am đóng chặt, Tạ Vũ Diệp phát ra một tiếng hú.

Lăng Hồng Liên nhận ra giọng thân thuộc của chàng liền chạy ra ngay, cười nói :

- Vũ Diệp ca ca thật đúng hẹn!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tiểu huynh đâu dám thất hứa với Thần ni?

Lăng Hồng Liên đỏ mặt nói :

- Mấy ngày qua muội nhớ Huynh quá!

Tạ Vũ Diệp tiếp lời :

- Tiểu huynh cũng thế?

Lăng Hồng Liên cười hỏi :

- Huynh cũng nhớ muội thật ư?

- Sao lại không thật?

Lăng Hồng Liên dẩu môi nói :

- Huynh chỉ xạo là giỏi thôi! Ai tin chứ?

“Hàn Nguyệt thần ni” cũng bước ra cửa am, cao giọng nói :

- Thôi thôi! Vũ Diệp ca ca người vừa đi đường xa đến đang mệt sao không đưa vào am nghỉ ngơi mà vừa gặp đã gây sự thế? Vậy mà ngày nào cũng nhắc...

Tạ Vũ Diệp vội bước lên hành lễ nói :

- Thần ni có khỏe không? Diệp nhi xin kiến lễ lão nhân gia!

“Hàn Nguyệt thần ni” cười nói :

- Diệp nhi thật có tác phong của bậc văn nhân nho sĩ! Gặp lại người lão ni mừng quá!

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Vũ Diệp ca ca! Sư phụ mền huynh như thế làm muội phát ghen lên được ấy!

“Hàn Nguyệt thần ni” nói :

- Vũ Diệp ca ca người hiền như thế sư phụ tin chắc bị người ăn hiếp luôn!

Lăng Hồng Liên cười khanh khách nói :

- Sư phụ đừng lầm. Bây giờ trông thế nhưng kỳ thực Vũ Diệp ca ca là người ăn hiếp Liên nhi nhiều hơn!

“Hàn Nguyệt thần ni” không nói nữa, dẫn Tạ Vũ Diệp tiến vào am.

Tạ Vũ Diệp kéo Lăng Hồng Liên đi chậm lại, thấp giọng hỏi :

- Liên muội! Lúc ở Trường Sơn lão nhân gia trình trọng ấn định thời hạn cho tiểu huynh, không biết có việc quan trọng gì?

Lăng Hồng Liên lắc đầu đáp :

- Muội không biết... Mấy ngày nay, sư phụ miệt mài dạy cho muội “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” gồm những chiêu huyền ảo nhất mà dường như lão nhân gia mới lĩnh ngộ được, bắt tiểu muội luyện cả ngày lẫn đêm. Sau mấy tháng bế quan tĩnh tu, kiếm thuật của sư phụ bây giờ cũng kỳ ảo hơn trước rất nhiều nên tiểu muội phải ra sức mới học được...

“Hàn Nguyệt thần ni” dẫn Tạ Vũ Diệp đi sâu vào hậu am, xuyên qua một hoa viên lớn đi vòng vèo như vượt qua một kỳ trận vào thiền phòng của am chủ.

Trong phòng ngoài bộ bàn ghế còn có một chiếc nệm hương bồ, có lẽ đó là nơi “Hàn Nguyệt thần ni” luyện công.

Chờ sư phụ mời Tạ Vũ Diệp ngồi xong, Lăng Hồng Liên nhanh nhẹn đi pha trà.

“Hàn Nguyệt thần ni” nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Diệp nhi, bây giờ tình hình ở Trường Sơn phái thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Lúc đầu một số thủ hạ thân tín của Vạn Hoán Sơn thấy Giản Hiếu Thông đề cử “Nam Minh Kiếm” Tổng Đốc Trung là đại đệ tử của Vạn Hoán Sơn nhưng từ lâu đã bị thất sủng gần như giam lỏng không có chút quyền uy và ảnh hưởng gì trong môn phái lên làm Chương môn nhân thì không phục nên cấu kết với nhau, do bốn tên Đường chủ và một số cao thủ của Cự Linh giáo mật phục trong Cự Linh giáo cầm đầu định phản biến, tiêu diệt Giản Hiếu Thông và “Sơn Đông nhị hiệp” để khôi phục lại mối quan hệ hữu hảo với Cự Linh giáo như cũ.

Thế nhưng tuy lực lượng của chúng không nhỏ nhưng cuối cùng vẫn bị quần hùng đánh bại, giết chết bốn tên Đường chủ, trục xuất những tên còn lại khỏi môn đàn. Bây giờ tình hình Trường Sơn phái đã ổn định trở lại mà lực lượng còn được tăng cường nhờ khá đông các bậc hiệp sĩ ở Sơn Đông gia nhập vào.

Tạ Vũ Diệp kể xong hỏi :

- Lão nhân gia lần này triệu kiến Diệp nhi, không biết có việc gì?

”Việc đó cứ thông thả hãy bàn. Người mới từ xa đến, cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ cùng Liên nhi luyện kiếm...”

Ngày hôm sau, “Hàn Nguyệt thần ni” dẫn ái đồ và Tạ Vũ Diệp tới hoa viên nói :

- Diệp nhi hãy thi triển kiếm pháp trong “Vô Song kiếm kíp” tận lực đấu với “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” mà Liên nhi vừa mới lĩnh hội mấy chiêu xem...

Tạ Vũ Diệp chưa biết nguyên nhân vì sao, nhưng vẫn chấp tay nói :

- Diệp nhi tuân lệnh!

“Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” và “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” đều là thuật tuyệt đỉnh võ lâm, Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên đều có thần công cái thế nên vừa xuất chiêu kiếm khí đã nổi lên vù vù nghe thật kinh hồn táng đờm, cây cối thay nhau ngã gục như bị phạt, cuồng phong cuốn khói bụi mù mịt...

“Hàn Nguyệt thần ni” đứng ngoài xem hai người đấu, miệng lẩm bẩm :

- “Vô Song kiếm” vô địch thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền! Chỉ e đương kim võ lâm chẳng tìm ra mấy người tiếp mươì chiêu!

Thần ni bảo hai người dừng tay, bổ cứu cho cả Lăng Hồng Liên và Tạ Vũ Diệp những chỗ khiếm khuyết, sau đó nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Diệp nhi, chúng ta thử đấu nội lực một chút, được không?

Tạ Vũ Diệp cảm thấy hết sức bất ngờ không biết trả lời sao thì “Hàn Nguyệt thần ni” lại nhìn Lăng Hồng Liên nói :

- Liên nhi! Chúng ta chuẩn bị đấu nội lực đây! Người xem khi nào có thể gặp nguy hiểm thì hãy gọi thu chiêu!

Nói xong tiến đến trước Tạ Vũ Diệp từ từ đưa tay phải lên.

Tạ Vũ Diệp đành phải vận công chuẩn bị tiếp chiêu.

“Hàn Nguyệt thần ni” cười nói :

- Diệp nhi đừng bắn khoắn gì cả! Lão ni chỉ muốn kiểm chứng nội lực của ngươi thôi. Hãy vận cực hạn công lực vào hữu chưởng đánh ra đi!

Nói xong từ từ đẩy chưởng tới.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy một luồng kinh khí đẩy tới rất mạnh vội đưa tay phải đã vận mười thành “Ngô Dương thần khí” ra nghênh tiếp.

Khi song chưởng tiếp nhau, Tạ Vũ Diệp thấy hàn khí rất mạnh đẩy sang cơ thể mình vội vận công kháng cự.

Sau một lúc, Lăng Hồng Liên chợt quát lên :

- Thu chiêu!

Cả Tạ Vũ Diệp và “Hàn Nguyệt thần ni” vội vàng thu chiêu.

Tạ Vũ Diệp nhìn tới, thấy trên khuôn mặt nhăn nheo và toàn thân “Hàn Nguyệt thần ni” mồ hôi toát ra ướt đầm, nhưng vẻ mặt lại tươi cười nói :

- Nội công của Diệp nhi quả là cử thế vô địch!

Tạ Vũ Diệp cúi người chấp tay nói :

- Thần ni quá khen! Xin thứ lỗi cho Diệp nhi đắc tội!

“Hàn Nguyệt thần ni” đáp :

- Sao lại đắc tội? Chính lão ni đề nghị ngươi xuất toàn lực kia mà? Nhưng nếu kéo dài chút nữa là lão ni không duy trì được đâu!

Đúng là vừa rồi “Hàn Nguyệt thần ni” đã dốc toàn lực nhưng vẫn không sao kháng cự nổi.

Lăng Hồng Liên chợt nói :

- Vũ Diệp ca ca! Tiểu muội với ca ca đấu một trận được không?

“Hàn Nguyệt thần ni” vỗ tay cười nói :

- Rất hay! Liên nhi và Diệp nhi đấu thử đi! Lão ni sẽ phát hiệu lệnh cho!

Hai người vận công điều tức mấy vòng xong, Lăng Hồng Liên dùng cả hai tay đẩy ra trước. Tạ Vũ Diệp cũng đã vận sẵn “Ngô Dương thần khí” đẩy ra nghênh tiếp.

Lần này Tạ Vũ Diệp cảm thấy hàn khí từ Lăng Hồng Liên bức sang còn mạnh hơn “Hàn Nguyệt thần ni” vừa rồi, vội dốc toàn lực thi triển cả “Ngô Dương thần khí” lẫn “Tử Phủ thần công” đẩy sang kháng cự.

Qua thời gian chừng một tuần trà, “Hàn Nguyệt thần ni” phát lệnh thu công.

Trán cả hai người cùng ướt đầm mồ hôi.

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Vũ Diệp ca ca nội lực thật cao cường! Tiểu muội thiếu chút nữa là bị đánh ngã thôi! Làm sao mà vận “Huyền Băng thần công” đến mười hai thành công lực vẫn không kháng cự được chứ?

“Hàn Nguyệt thần ni” cười nói :

- Nha đầu ngốc nghếch! Kinh công dương cương của Diệp nhi mạnh hơn, tất nhiên “Huyền Băng thần công” của ngươi không thể thâm nhập được chứ sao!

Lăng Hồng Liên nói :

- Liên nhi sẽ ra sức khổ luyện nội công tâm pháp mà sư phụ vừa truyền thụ, thế nào cũng thắng Vũ Diệp ca ca!

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Vậy thì tốt!

“Hàn Nguyệt thần ni” nói :

- Liên nhi đừng vọng tưởng, cho dù ngươi luyện thêm mười năm cũng không thắng được Diệp nhi đâu. Chỉ e bây giờ cả hai sư đồ chúng ta liên thủ cũng không kháng cự được “Ngô Dương thần khí” đã đạt tới tám thành hỏa hầu của Diệp nhi. Sau này Vũ Diệp ca ca ngươi còn luyện tiếp, khi đã đạt tới mười thành hỏa hầu thì ngươi đối địch sao nổi?

Bà ta dừng một lúc rồi cười nói :

- Vũ Diệp ca ca ngươi công lực cao hơn, nhưng miệng lưỡi ngươi thì lại thắng nó, như thế là hòa rồi!

Cả ba người cùng cười vang.

“Hàn Nguyệt thần ni” bảo hai người vận công điều tức, còn mình thì tới trước am bố trận.

Tối hôm đó, “Hàn Nguyệt thần ni” gọi cả Tạ Vũ Diệp lẫn Lăng Hồng Liên theo mình tới chân vách đá phía sau am ẩn lên vách đá, lập tức một cánh cửa bí mật mở ra, bên trong là một mật động!

Mật động không lớn lắm, bên trong khá ngăn nắp, có rất nhiều binh khí, sách vở, bàn ghế, phản đá đầy đủ, trên tường đầy hình vẽ.

“Hàn Nguyệt thần ni” bảo hai người ngồi xuống, mình cũng ngồi đối diện với Tạ Vũ Diệp nói :

- Hôm trước Diệp nhi hỏi lão ni lần này hẹn ngươi đến “Hàn Nguyệt am” làm gì, bây giờ lão ni sẽ cho biết nguyên nhân...

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Lão ni có ba vấn đề cần nói với ngươi... vấn đề thứ nhất là nói rõ cho ngươi biết lai lịch của “Vô Song kiếm kíp”...

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Theo lời sư phụ “Bất Quần Tán Nhân” thì ngay cả lão nhân gia cũng không biết lai lịch “Vô Song kiếm kíp”, mười một năm trước phụ thân mình cùng đại sư bá chỉ tình cờ lấy được một quyển thượng mà thôi, không ngờ “Hàn Nguyệt thần ni” lại biết lai lịch của nó...

Nghĩ thế nhưng mắt nhìn Thần nNi chăm chú lắng nghe.

“Hàn Nguyệt thần ni” kể :

- Hơn một trăm năm trước có một vị kỳ nhân võ lâm, pháp danh là “Thảo Sơn kiếm khách”...

Võ công của vị này có thể nói là đã đạt tới mức thông huyền nhập hóa. Vì không muốn mình chết đi mà để võ công tuyệt truyền nên khi tới tuổi cổ lai hi thì muốn thu nhận một vài vị truyền nhân. Vì ở chốn thâm sơn cùng cốc, ít giao thiệp với võ lâm nên việc tìm truyền nhân không được, nhưng cuối cùng rồi “Thảo Sơn kiếm khách” cũng thu được hai người có căn cơ học võ rất tốt, một người là Hoàng Hạc chân nhân, người kia là Phi Vân đạo nhân...

Tạ Vũ Diệp nghe nói tên hai người này, lập tức nhớ lại cuộc nói chuyện với Thanh Vân đạo nhân ở Thanh Vân quán liền hỏi :

- Thần ni, hai người này là kẻ sáng lập ra “Vạn huyết sát công”, cũng là sư phụ của Mỹ Thiết Am mà?

“Hàn Nguyệt thần ni” chỉ nhìn chàng gật đầu mà không trả lời, lại kể tiếp :

- Qua mấy năm được “Thảo Sơn kiếm khách” dốc lòng truyền thụ, Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân cũng lĩnh hội được bảy tám thành hỏa hầu thần công của vị kỳ nhân đó...

Một hôm, “Thảo Sơn kiếm khách” thấy trong người không được sáng khoái nên mới hạ sơn đi vân du, thăm viếng bằng hữu trong giang hồ, sau khi tiếp xúc với nhiều người mới biết hai tên đệ tử mà mình thu nhận vốn là hai tên đại ma đầu khét tiếng, trước khi được “Thảo Sơn kiếm khách” thu nhận võ công đã rất cao cường, hơn nữa là hạn cùng hung cực ác giết người không chớp mắt.

“Thảo Sơn kiếm khách” là người nghĩa hiệp bình sinh ghét ác như cừu chính vì thế mà đến sống ở chốn thâm sơn cùng cốc dốc lòng tu luyện thần công chỉ nhằm mục đích trừ gian diệt ác, tạo phúc cho thương sinh. Bây giờ nghe nói thế thì vô cùng tuyệt vọng. Ai ngờ muốn hành thiện thì bây giờ lại tạo thêm ác căn?

“Thảo Sơn kiếm khách” đã có ý giết chúng đi nhưng lòng không nỡ, dù thế nào thì cũng là nghĩa sư đồ chung sống với nhau đã mười mấy năm.

Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân lại là người nham hiểm nên chưa bao giờ làm mất lòng sư phụ, làm sao nỡ ra tay giết kẻ mà mình đã đào tạo nên?

Chính lòng nhân từ đó của “Thảo Sơn kiếm khách” đã mang họa cho giang hồ không ít.

Tuy nhiên rồi vị kỳ nhân cuối cùng rồi cũng tìm được biện pháp khả quan.

Lão tìm cách tránh xa hai tên đồ đệ ác bá đến một nơi hoàn toàn bí ẩn tu luyện thêm võ công thượng thặng, sau đó hệ thống tất cả các loại thần công võ học của mình chép thành hai quyển gọi là quyển thượng và quyển hạ để vào chiếc hộp sắt để ở hai chỗ khác nhau với ý đồ là không muốn một người luyện thành tất cả thần công và võ học của mình để nảy ra ý đồ ngông cuồng bá chủ võ lâm!

Lăng Hồng Liên vội hỏi :

- Sư phụ! Thần công mà “Thảo Sơn kiếm khách” chép lại trong hai pho sách là những loại thần công gì lão nhân gia có biết không?

“Hàn Nguyệt thần ni” đáp :

- Võ học của “Thảo Sơn kiếm khách” chép trong quyển thượng gồm “Ngô Dương thần khí” và “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”, gọi chung là “Vô Song kiếm kíp”.

Lăng Hồng Liên lại hỏi :

- Còn quyển hạ?

“Hàn Nguyệt thần ni” đáp :

- Quyển hạ là “Cửu U bí kíp” gồm “Cửu U âm khí” và “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm”.

Lăng Hồng Liên vỗ tay cười khanh khách nói :

- Vũ Diệp ca ca! Thì ra chúng ta đều là truyền nhân của “Thảo Sơn kiếm khách”!

Tạ Vũ Diệp nhìn “Hàn Nguyệt thần ni” hỏi :

- Thần ni, sau đó hai tên ma đầu Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân thế nào?

“Hàn Nguyệt thần ni” đáp :

- Hai tên này là hạng ma đầu nham hiểm, có đầu lại không biết “Thảo Sơn kiếm khách” bỏ đi mất lại không có nguyên do? Chúng biết sau này “Thảo Sơn kiếm khách” nghi ngờ mình nên không chịu dốc lòng truyền thụ võ công nữa, chúng đã ở lâu với sư phụ nên biết tính tình “Thảo Sơn kiếm khách” nay tuổi đã cao mà thất vọng với mình mà không muốn võ công mất đi ắt đến một nơi nào đó chép lại võ công lưu truyền cho hậu thế... Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân dốc sức đi tìm rất nhiều năm, cho khi “Thảo Sơn kiếm khách” đã chết thì cuối cùng chúng mới phát hiện ra một chiếc hộp sắt giấu trong một hốc bí mật dưới bệ thờ trong chính “Hàn Nguyệt am” này...

Lăng Hồng Liên vội hỏi :

- Sư phụ! Hai tên ma đầu đó giải quyết thế nào?

“Hàn Nguyệt thần ni” cười đáp :

- Xưa nay vẫn có câu “Thất phu vô tội, chỉ vật trong túi mới là kẻ có tội”. Xưa nay bảo vật võ lâm đã gây nên biết bao nhiêu vụ huyết kiếp?

Lăng Hồng Liên lại hỏi :

- Chúng tàn sát lẫn nhau hay sao?

“Hàn Nguyệt thần ni” cười đáp :

- Hạng ma đầu tàn ác như Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân thì đâu có được sự hòa thuận như nghĩa huynh muội các người mà có thể nhường nhau một pho bí kíp để cùng luyện tập? Đương nhiên chúng liều mạng tranh đoạt...

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Kết quả thế nào?

“Hàn Nguyệt thần ni” đáp :

- Kết quả là lưỡng bại câu thương, Hoàng Hạc chân nhân bị Phi Vân đạo nhân xuất một chiêu “Vạn huyết sát công” đánh chết, nhưng trước khi chết hắn còn kịp phóng một mũi phi đao xuyên qua ngực Phi Vân đạo nhân...

Lăng Hồng Liên lại hỏi :

- Lúc đó sư phụ đã tới “Hàn Nguyệt am” này rồi chứ?

“Hàn Nguyệt thần ni” gật đầu :

- Lúc đó sư phụ chỉ vừa mới xuất xứ đến “Hàn Nguyệt am”. Thấy hai tên ma đầu đánh nhau chí tử thì không dám lộ diện ẩn trong chấn điện, mãi đến khi cuộc chiến kết thúc hồi lâu mới chạy xem thì thấy cả hai tên ma đầu đã chết chiếc hộp sắt được ném ra nằm bên cạnh thi thể Phi Vân đạo nhân...

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Sư phụ, trong hộp là quyển hạ ký tải “Cửu U âm khí” và “Lưỡng Nghi Cửu U kiếm” phải không?

“Hàn Nguyệt thần ni” gật đầu :

- Không sai! Nhưng trang đầu cuốn sách viết một câu: “Thượng hạ chưa hợp bích thì không được vọng động”. Lúc đó sư phụ còn chưa biết rõ ý nghĩa câu nói đó là gì, bây giờ mới biết là nếu chưa luyện đủ cả hai pho bí kíp của “Thảo Sơn kiếm khách” thì còn nhiều khiếm khuyết, chớ có vọng tưởng xưng hùng thiên hạ... Trong khi luyện “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm”, sư phụ mới nghiệm ra câu chú của “Thảo Sơn kiếm khách” quả thật không sai! Kiếm pháp cũng như thần công của vị kỳ nhân đó quả thật thần diệu nhưng chỉ riêng “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” hay “Cửu U âm khí” thì có gì đó chưa được hoàn chỉnh, nhất định phải có quyển thượng để bổ sung khiếm khuyết này thành một pho hoàn chỉnh. Chính vì thế khi nghe người nói Diệp nhi luyện là “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”, sư phụ liền ước Diệp nhi tới đây ngay để kịp thời dùng hai loại thần công và kiếm pháp này bổ cứu cho nhau...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Thần ni, vì sao gọi là “Vô Song kiếm kíp”?

“Hàn Nguyệt thần ni” cười đáp :

- Vì “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” kết hợp với “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” mới hợp thành “Vô Song kiếm pháp”! Cũng như “Ngô Dương thần khí” và “Cửu U âm khí” gọi là “Song Tuyệt thần công”.

Nghe “Hàn Nguyệt thần ni” kể xong lai lịch “Vô Song kiếm kíp”, Tạ Vũ Diệp cũng kể lại nguyên do mình có được pho cổ thư trong trường hợp nào, đương nhiên từ vụ thẩm sát ở Tạ gia trang rồi hai bá diệt bị Ô Tư Kính truy sát cuối cùng chàng được “Bất Quần Tấn Nhân” cứu sống mang về Thiên Bồn Phong chữa trị rồi truyền thụ võ công cho, nhờ gặp kỳ duyên ăn nội đan của Thiên niên mãng xà nên công lực tăng tiến thần kỳ, nhờ thế mới luyện được “Ngô Dương thần khí” và “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”.

“Hàn Nguyệt thần ni” ngồi trầm ngâm một lúc rồi chợt buông tiếng thở dài, nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Diệp nhi! Bây giờ tới việc thứ hai, lão ni bốc quẻ biết Liên nhi gặp nhiều họa nạn, chỉ gặp được người bạn trăm năm thật sự chung thủy thương yêu mới có thể gặp dữ hóa lành, biến họa thành phúc. Tại nạn vừa

qua đã chứng minh điều đó. Lão ni năm nay đã tám mươi ba tuổi, bây giờ có chết cũng không có gì đáng tiếc nữa, chỉ có một mối bận tâm cuối cùng mà chưa thể yên lòng nhắm mắt là hạnh phúc của Liên nhi...

Lăng Hồng Liên liền quỳ xuống nói :

- Sư phụ...

“Hàn Nguyệt thần ni” đưa tay xoa đầu Lăng Hồng Liên, mắt nhìn Tạ Vũ Diệp tha thiết nói :

- Diệp nhi, thời gian qua tuy tiếp xúc với người không nhiều, nhưng lão ni đã thấy rõ tích cách người là thiếu niên nhiệt tâm, chân tình và hào sảng. Bây giờ lão ni đem Lăng Hồng Liên phó thác cho người, hy vọng người không phụ lòng hoài vọng của lão ni!

Tạ Vũ Diệp cũng quỳ xuống bên cạnh Lăng Hồng Liên, trầm giọng nói :

- Diệp nhi quyết không bao giờ phụ lòng tin cậy và ân sủng của Thần ni, đời này kiếp này xin nhận Liên muội là ái thể duy nhất. Nếu có hai lòng xin nguyện sẽ bị...

Lăng Hồng Liên vội cướp lời :

- Vũ Diệp ca ca đừng nói nữa! Thiếp hiểu lòng chàng! Chỉ cần sau này chàng đừng phụ thiếp là được! Sư phụ! Lúc ở Đoạn Hồn Nhai, Liên nhi và Diệp ca ca đã thề vĩnh viễn không bao giờ xa nhau rồi.

Nét mặt “Hàn Nguyệt thần ni” rạng rỡ hẳn lên, cười nói :

- Thế là tốt! Diệp nhi đứng lên đi! Bây giờ hai người hãy làm đại lễ tham bái phu thê trước mặt lão ni. Lão ni bây giờ làm chủ cho hai người thành chồng thành vợ về mặt hình thức. Nhưng sau này cần tổ chức lại hôn lễ cho đàng hoàng, khi đó hãy nhờ Doãn Kế Duy thay mặt lão ni làm chủ hôn.

Nói xong đứng lên tự tay pha trà rót rượu đặt lên hương án xong quỳ xuống cúng bái khẩn khứa một hồi xong bảo Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên cung kính bái lễ và tham bái lẫn nhau.

Bấy giờ “Hàn Nguyệt thần ni” mới nói to :

- Lão ni mong hai người sau này mãi mãi ở bên nhau cho tới bách niên giai lão!

Hôn lễ tới đây kết thúc, ba người lại ngồi vào bàn.

“Hàn Nguyệt thần ni” đến góc thạch động lấy một chiếc hộp sắt đặt lên bàn, trang trọng nói :

- Trong hộp là quyển hạ của “Vô Song kiếm kíp”. Sau này Diệp nhi hãy xin lệnh sư cho hợp bích hai cuốn thượng hạ mang theo mình mà hoàn thiện võ công của “Thảo Sơn kiếm khách”. Lão ni khuyên thêm một câu là sau này phu thê cùng nhau hành hiệp giang hồ hãy lấy thương sinh làm trọng, đừng cậy có võ công cao cường mà loạn sát người vô hạnh!

Thần ni dừng một lúc, sắc mặt chợt trắng bệch ra, nói tiếp :

- Đây là vấn đề thứ ba, cũng là vấn đề cuối cùng. Lão ni biết rõ mình còn sống không lâu, chỉ vài ngày nữa thôi...

Lăng Hồng Liên trầm giọng kêu lên :

- Sư phụ...

Tạ Vũ Diệp cũng kinh hãi nói :

- Sư thái...

“Hàn Nguyệt thần ni” trườm nhìn hai người cười nói :

- Lão ni nay đã tám mươi ba tuổi, đã hoàn thành mọi ước nguyện của mình, nay chết có gì phải hối hận nữa? Đời người chỉ mong được thế mà thôi! Hai người đừng thương tâm, để lão ni nói tiếp... Sau khi lão ni chết rồi không cần phát tang, hãy để viên “Định tâm hộ thể châu” vào miệng, giữ nguyên mọi vật ở đây, đóng cửa mật động lại. Trước động và xung quanh “Hàn Nguyệt am” đều có bố trí “Mê môn kỳ trận”, trận pháp này lão ni đã truyền hết cho Liên nhi rồi! Còn cách mở mật động này thì các người đều biết cả rồi! Sau này hành hiệp giang hồ lúc nào rảnh, mỗi năm hãy ghé về đây thăm lão ni một lần là được!

Bà lấy thêm hai pho sách nhỏ trên chồng sách giao pho sách cho Lăng Hồng Liên bảo :

- Liên nhi! Người còn có hai vị sư thư là Hường Vô Vưu và Ngô Như Thủy. Đây là “Chiếu Ba phổ kiếm”, hãy giao nó cho hai sư thúc của người. Tuy đại sư thư người tính tình nhỏ nhen hẹp hòi, tự tung tự tác làm sư phụ không hài lòng nhưng nó cũng chưa phải là người hiểm ác. Võ công của chúng đều không bằng người. Sau này người hãy cùng Diệp nhi căn cứ vào tính cách và tác phong của Hường Vô Vưu và Ngô Như Thủy mà thương lượng và giải quyết “Ánh Ba môn” thế nào cho hợp tình hợp lý. Hãy chuyển cho chúng lời di nguyện của sư phụ là chúng làm sao đừng để nhục mệnh sư môn!

Chờ Lăng Hồng Liên nhận sách xong, bà xua tay nói :

- Thôi được! Hai người hãy ra ngoài đi! Trong vòng hai ngày không được vào đây!

Lăng Hồng Liên biết đây đã là vĩnh quyết, òa lên khóc nức nở nhưng không dám trái lời sư phụ cùng Tạ Vũ Diệp quỳ lạy xong bước ra ngoài.

Hai ngày sau theo lời dặn của “Hàn Nguyệt thần ni”, hai người vào mật động thì thấy vị bà đã viên tịch trong tư thế tọa thiền.

Lăng Hồng Liên bồ xuống khóc lóc thảm thiết một hồi, sau đó nhớ lời sư phụ bình tâm lại dần, tìm viên “Định tâm hộ thể châu” trong túi Thần ni bỏ vào miệng bà.

Hai người ở lại “Hàn Nguyệt am” thủ tang ba ngày xong quỳ lạy khẩn khứa trước thi thể “Hàn Nguyệt thần ni” hồi lâu, sau đó phong bế mật động lại, rời khỏi “Hàn Nguyệt am” tiếp tục bước vào giang hồ.

Lăng Hồng Liên vừa khóc thút thít vừa hỏi :

- Vũ Diệp ca ca! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Đến “Đan Tâm trại” bàn bạc với “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn đại hiệp và lãnh tụ các môn phái chuẩn bị tổng tấn công tiêu diệt Cự Linh giáo!

Hai người quay lại lưu luyến nhìn lại “Hàn Nguyệt am” lần nữa rồi thi triển khinh công tiến về Nam.

Đi cách “Hàn Nguyệt am” mới độ trăm dặm, Tạ Vũ Diệp đang chạy đột nhiên thu công dừng lại làm Lăng Hồng Liên suýt nữa va vào người chàng, ngạc nhiên hỏi :

- Vũ Diệp ca ca! Gì thế?

Tạ Vũ Diệp thấp giọng đáp :

- Có người!

Vừa nói vừa đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho Lăng Hồng Liên im lặng rồi chỉ về phía trước.

Lăng Hồng Liên theo tay chỉ nhìn tới thấy năm người đứng giữa đường, vừa múa máy chân tay vừa la hét oang oang.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên thấy bọn người kia chưa phát hiện ra mình liền ẩn vào rừng thật trọng tiến tới gần lắng nghe.

Một hán tử chừng bốn mươi tuổi, mặt đen như đất nồi nói :

- Không ngờ chúng ta bám theo đoàn tiêu xa cả mấy trăm dặm tới đây, đã độc thủ mà còn bị “Ánh Ba môn” cướp mất!

Người thứ hai chừng ngoài bốn mươi tuổi, thân hình to ngang trông chắc nịch như một con gấu, trên mặt có một vết sẹo do dao chém chạy xiên nửa mặt từ trán tới cằm nên nhìn càng hung dữ, “Hừ” một tiếng nói :

- “Ánh Ba môn” là thứ gì mà dám cướp tiền của “Tuyệt Phong tam mỹ” chúng ta chứ? “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm ta nói gì cũng phải chiếm lại cho bằng được chuyển tiêu này của “Uy Vũ tiêu cục”!

Tạ Vũ Diệp nghe hán tử tự xưng “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói xong, nghĩ thầm :

- Thì ra bọn này là “Tuyệt Phong tam mỹ” đi cướp tiêu của “Uy Vũ tiêu cục”. “Tuyệt Phong tam mỹ” lừng danh trong hắc đạo, võ công cao cường, xưa nay chưa có ác danh nhiều, sao lần này đi cướp tiêu chứ? “Tuyệt Phong tam mỹ” là lão nhị, còn hắc diện hán tử kia là lão tam “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân. Nếu vậy lão chân nhân cao gầy bận lam y đeo kiếm kia là lão đại “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu rồi, chỉ không biết hai hán tử còn lại là ai?

Lại nghe lão đại “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nhìn một trong hai tên hán tử còn trẻ hỏi :

- Kỳ nhi! Người biết rõ người cướp tiêu xa là đệ tử “Ánh Ba môn” hay sao?

Tên này chừng hăm lăm hăm sáu tuổi, mặt dài như mặt ngựa đáp :

- Khỏi bầm sứt phụ vâng!

Tên hán tử còn lại bận hắc y, mắt to mày rậm nói :

- Sư phụ! Tại trường còn có cả Chương môn nhân “Ánh Ba môn” là Hướng Vô Vưu và sư muội của thị Ngô Như Thủy, làm sao còn nghi ngờ được chứ?

Nguyên hai tên hán tử là đồ đệ của “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu, tên mặt ngựa là “Không Bất Hối” Phương Trung Kỳ, tên mắt to mày rậm là “Khai Bài Chương” Triệu Đại Thắng.

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu thở dài nói :

- Nếu đã là “Ánh Ba môn”, chỉ e chúng ta đành thôi vậy!

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm “Hừ” một tiếng nói :

- Thôi là thôi thế nào chứ? Chẳng lẽ “Tuyệt Phong tam mỹ” chúng ta mà sợ bọn nha đầu “Ánh Ba môn”? Nếu lão đại sợ thì cứ quay về! Lão tam, Kỳ nhi, Thắng nhi đi với ta!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu lắc đầu nói :

- “Tuyệt Phong tam mỹ” sống chết có nhau, lão nhị đã quyết tâm như thế, Lã mỗ có lý đâu quay về một mình? Nào đi thôi!

Cả năm người rẽ theo một sơn đạo tiến vào rừng.

Tạ Vũ Diệp kéo tay Lăng Hồng Liên nói :

- Liên muội! Đi thôi! Cẩn thận đừng để chúng phát hiện!

Lăng Hồng Liên gật đầu nói :

- “Tuyệt Phong tam mỹ” uy danh không nhỏ, chỉ sợ hai vị thư thư khó mà thắng nổi chúng.

Nói xong cùng Vũ Diệp ca ca bám theo “Tuyệt Phong tam mỹ” và hai tên môn hạ.

“Tuyệt Phong tam mỹ” khinh công đều thuộc hàng thượng thặng, trong đó lão tam “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân có vẻ như khá hơn cả nên luôn luôn dẫn đầu lao đi như gió bỏ xa hai tên đệ tử đến mấy chục trượng, thỉnh thoảng phải dừng lại chờ.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên đều đã tới Thanh Liễu am nên thông thuộc địa hình ở đây, không cần bám theo “Tuyệt Phong tam mỹ” và hai tên đệ tử nữa, rẽ sang đường tắt thì triển “Mê Tông Hóa Ảnh” chạy đón đầu tới trước cổng Thanh Liễu am thì nấp trên một ngọn cây rậm rạp chờ đợi. Sau thời gian chừng một tuần trà sau “Tuyệt Phong tam mỹ” mới đến.

Trong Thanh Liễu am chỉ có nữ đệ tử, còn nam nhân làm lán ở bên ngoài am đồng thời làm nhiệm vụ canh gác, rất hạn chế vào am.

Hôm đó gác trước am môn là hai tên thanh y hán tử cao lớn.

“Tuyệt Phong tam mỹ” vừa tới nơi, hai tên hán tử bước ra cổng, hai tên cầm hai thanh kiếm bắt chéo lại chặn đường quát :

- Các người là ai, tới đây có việc gì?

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ không nói không rằng chồm tới, miệng “Hừ” một tiếng vung hai tay ra chop lấy hai lưỡi kiếm giật mạnh!

Hai tên thanh y hán tử thấy đối phương dùng tay không đoạt kiếm thì sững người ra, chỉ chớp mắt hai thanh kiếm bị “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ đoạt mất hốt hoảng nhảy lui vào cổng!

Từ trong cổng chồm ra bốn tên hán tử khác vung kiếm lao tới “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ quát :

- Người là ai mà dám đến “Ánh Ba môn” hành hung!

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân bước lên quát :

- Kỳ nhi lui đi!

Các người mau báo cho Chương môn nhân ra đây nói chuyện, nếu không đừng trách “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân ta hạ thủ vô tình!

Một trong bốn tên hán tử quát :

- Các người vừa tới chưa nói gì đã xuất thủ, chúng tôi chẳng phải hạng người tử tế gì, không đủ tư cách gặp Chương môn...

Chữ “Nhân” còn chưa kịp phát ra thì “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm đã gầm lên lao tới như mãnh hổ, chỉ một chiêu đánh bay kiếm của bốn tên hán tử đồng thời xuất liền mấy chỉ huyết đạo làm chúng ngã lăn ra trước cổng.

“Tuyệt Phong tam my” định tiến vào thì nghe tiếng nữ nhân nói to :

- Các vị là cao nhân từ đâu đến? Tộc thuộc có chỗ nào thất lễ, xin hãy rộng lòng bỏ qua cho!

Dứt lời hai trung niên nữ ni chừng trên dưới ba mươi tuổi, đầu đội mũ lá, choàng tăng y màu xám, hai tay chấp trước ngực, nét mặt tươi cười bước ra cổng.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên lập tức nhận ra hai trung niên nữ ni chính là Chương môn nhân “Ánh Ba môn” Hưởng Vô Vưu và sư muội Ngô Như Thủy.

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ tiến lên nói :

- Hưởng chương môn nhân...

Hưởng Vô Vưu nhíu mày nhìn “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ một lúc rồi “À!” một tiếng nói :

- Thì ra là người... Các hạ hai lần tới Thanh Liễu am là có ý định gì?

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- “Ánh Ba môn” dám chen tay vào việc của người khác. Chúng ta đến đây là để vấn tội!

Hưởng Vô Vưu cười khanh khách nói :

- Vậy thì các người đến nhằm chỗ rồi! “Ánh Ba môn” không phải là nơi để các người...

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân ngắt lời :

- “Ánh Ba môn” là chất gì trong giang hồ chứ? “Thiên Diệp kiếm khách” ta còn chưa để môn phái bằng lỗ mũi này vào mắt đâu!

Hưởng Vô Vưu mặt chợt sầm xuống, danh giọng nói :

- Người từ đâu dám tới đây mở giọng cuồng ngông? Hừ! Tự xưng “Kiếm khách” thật không biết xấu hổ!

Ngô Như Thủy bước lên, tiếp lời :

- Sư thư! Nhìn dáng là biết ngay loại du thủ du thực rồi, làm gì biết xấu hổ?

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân giận tím mặt, giọng lạc đi :

- Tặc... tặc ni hỗn láo! Lão tử vả vào cái mồm thối của người rồi hãy nói!

Hắn định chồm sang nhưng “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nhảy ra ngăn lại nói :

- Lão tam đừng vội! Lão ca muốn nói mấy câu...

Lúc đó ngoài Hướng Vô Vụ và Ngô Như Thủy, còn có thêm năm sáu chục nữ đệ tử trong am tiến ra đứng thành một khối sau lưng Chương môn nhân.

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu miệng cười thâm trầm nhìn Hướng Vô Vụ nói :

- Hướng chương môn nhân, chúng ta là “Tuyệt Phong tam my”, giang hồ xưng là “Tam đại kiếm khách”...

Lão dừng một lúc, chỉ tới “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ và “Khai Bài Chương” Triệu Đại Thắng nói :

- Hôm nay hai tên đồ đệ này có mạo phạm đến huynh đệ quý môn, xin Chương môn nhân mở lượng hải hà! Thế nhưng có chiếc tiêu xa vừa rồi là vật của chúng ta, mong Chương môn nhân trả lại.

Hướng Vô Vụ cười “hô hô” đáp :

- Tiêu xa là vật của các vị đánh mất thì làm sao mà rơi vào tay người khác để họ thuê “Uy Vũ tiêu cục” áp giải tới Kim Lăng chứ? Rõ ràng là hai tên đồ đệ của các hạ đi cướp tiêu người ta, làm sao lại là vật của các hạ được?

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm bước lên hỏi :

- Hướng chương môn nhân có biết lai lịch số ngân tiêu này không?

Hướng Vô Vụ đáp :

- Bỏn Chương môn nhân còn chưa rõ lắm, xin được nghe các hạ chỉ giáo!

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói :

- Trong chiếc tiêu xa có năm vạn lạng bạc. Đó là số tiền do một vị trưởng lão phái Nam Nhạc là Nhất Trần hòa thượng đi hóa duyên khắp thiên hạ suốt mười mấy năm mới có được. Nhất Trần hòa thượng quả là một vị cao tăng từ bi! Vừa rồi nghe tin lê dân ở khu vực Hoành Sơn liên tiếp gặp thiên tai, mấy năm liền mất mùa đói kém, có đến mấy vạn nhà ở Hà Nam cả tháng không có lương ăn. Sẵn lòng từ tâm, Nhất Trần hòa thượng không giữ lại chút gì cho mình đem cả năm vạn lạng để cứu tế cho nạn dân nhờ chính quyền sở tại là huyện lệnh Kỳ Sơn phát tể giúp...

Hướng Vô Vụ hỏi :

- Từ Hoành Sơn tới Kỳ Sơn, sao tiêu xa lại vòng đến chỗ này?

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm đáp :

- Nhất Trần hòa thượng vốn cho rằng quan huyện cứu tế cho dân là thích hợp hơn mình, nào ngờ huyện lệnh Kỳ Sơn là một đứa cầu quan, thấy năm vạn lạng thì nấy lòng tham, chẳng nghĩ gì đến khổn dân mà nghĩ đến bước đường thăng tiến của mình, dâng lên cống nạp cho tên Tổng đốc Trường Sa. Thế là tên cầu quan sai áp giải năm vạn lạng bạc kia đến phủ Trường Sa. Biết chuyện này, chúng ta vô cùng căm phẫn đột nhập phủ Kỳ Sơn giết tên cầu quan xong tới phủ Trường Sa đòi lại số tiền cho nạn dân, nhưng khi tới đây thì tên Tổng trấn Trường Sa đã thuê “Uy Vũ tiêu cục” áp giải số tiền cứu nạn kia tới phủ đệ riêng của mình ở Kim Lăng, lập tức đuổi theo đoàn tiêu xa...

Hướng Vô Vụ hỏi :

- Như vậy là các vị cướp đoàn tiêu xa này là nhằm mục đích hoàn trả lại cho nạn dân Hà Nam?

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân gật đầu đáp :

- Đương nhiên! Người ta vẫn nói “Cứu mạng một người còn quý hơn xây bảy tòa tháp”. Hy vọng Chương môn nhân trả lại số tiền kia để chúng tôi đưa đi phát tể cho nạn dân.

Hướng Vô Vụ đáp :

- Các vị nói rất hay... Nhưng trong giang hồ lòng người hiểm trá, làm sao bốn Chương môn nhân có thể tin vào lời các vị?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu trợn mắt quát :

- Chẳng lẽ “Tuyệt Phong tam my” mà lừa dối người để lấy năm vạn lạng bạc mưu lợi cho riêng mình? Nếu người không tin thì cứ cho đệ tử giải tiêu xa đó đến Hà Nam phát chẩn. Chúng ta sẽ giám sát việc này.

Hướng Vô Vưu cười nói :

- Việc đó thì bốn Chưởng môn đồng ý, nhưng chỉ sợ có một vị bằng hữu không đồng ý?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu hỏi :

- Ai?

Hướng Vô Vưu rút bảo kiếm ra nói :

- Chính là vị bằng hữu này!

Hành động đó không chỉ làm “Tuyệt Phong tam my” nổi giận mà ngay cả Lăng Hồng Liên nấp trên cây cũng giận run lên, nghĩ thầm :

- Làm sao Hướng sư thư lại hành động như thế? Chỉ e hôm nay khó mà tránh khỏi một trường huyết chiến!

Hướng Vô Vưu nói :

- Bọn cầu quan không phải là lũ ngốc, chúng đã ăn chặn tiền của Nhất Trần hòa thượng cứu tế cho dân, ắt chúng hành động rất ẩn mật và mau lẹ. Từ Kỳ Sơn đến Kim Lăng nhiều lần cũng chỉ mất vài ngày. Thế mà Tuyệt Phong cách xa đây mấy ngàn dặm, làm sao các vị biết chuyện cứu tế mà đuổi theo nhanh như thế được?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu trầm giọng hỏi :

- Vậy Hướng chưởng môn nhân cho rằng chúng ta chặn chuyển tiêu xa là có ý đồ riêng?

Hướng Vô Vưu đáp :

- Chỉ sợ dù trường hợp nào thì cũng rất khó tin các vị chặn cướp tiêu ngân của “Uy Vũ tiêu cục” cũng không phải là để cứu tế cho nạn dân đâu!

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân sắc sảo xông lên quát :

- Tặc ni! Tin hay không tùy người, nhưng nếu không chịu trả chiếc xe tiền, lão tử sẽ hủy diệt Thanh Liễu am này ngay!

Hướng Vô Vưu “Hừ” một tiếng nói :

- Các vị tới đây nhằm mục đích ăn cướp thì cứ nói thẳng ra như thế từ đầu có phải hơn không? Vậy cứ xuất thủ đi, đương nhiên bốn Chưởng môn nhân sẵn sàng hầu tiếp!

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân chẳng cần khách sáo gì, rút kiếm ra quát :

- Tiếp chiêu!

Vừa quát vừa xuất chiêu “Nhất Kiếm Kinh Thiên” đâm tới.

Hướng Vô Vưu lùi nửa bước nhường qua chiêu kiếm rồi thi triển “Huyết Kiếm thập nhị thức” đối địch.

21. Tuyệt Phong Tam My

Hướng Vô Vưu không được sư phụ truyền thụ “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” nhưng “Huyết Kiếm thập nhị thức” cũng là kiếm pháp rất tinh diệu của “Hàn Nguyệt thần ni”, uy lực không phải tầm thường.

“Tuyệt Phong tam my” đều là những nhân vật lừng danh giang hồ, võ công kiếm thuật đều rất uyên thâm, chỉ qua mười chiêu đã dành được ưu thế, dồn Hướng Vô Vưu vào trong màn kiếm ảnh dày đặc của mình :

Lăng Hồng Liên lo lắng nghĩ thầm :

- Xem ra đại sư thư khó mà duy trì thêm được mười chiêu nữa!

Liếc mắt nhìn sang Tạ Vũ Diệp thấy chàng cầm trong tay ba chiếc lá thông, Lăng Hồng Liên biết Vũ Diệp ca ca chuẩn bị xuất thủ yểm trợ nên không lo lắng gì nữa.

Quả nhiên lại qua thêm ba chiêu, Hướng Vô Vưu bị đánh bay mất kiếm, kinh hãi lùi lại.

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân vẫn chưa chịu dừng tay, trường kiếm xuất chiêu “Độc Xà Thổ Tín” đâm thẳng tới ngực đối phương.

Xem chừng Hướng Vô Vưu không còn khả năng tránh được chiêu tuyệt sát này...

Nào ngờ khi mũi kiếm Chu Tiên Vân chỉ còn cách mục tiêu chừng một thước thì hần bị ba mũi ám khí bay tới điểm trúng hai huyệt “Khúc Trì” ở khuỷu tay và Ma huyệt ngã nhào xuống!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu kinh hãi nhìn lại, thấy đó không phải là ám khí mà chỉ là ba chiếc lá từng, trong lòng không khỏi rung động, nhìn lên ngọn tùng rậm rạp cách đó bốn năm trượng nói :

- Vị cao nhân nào ở trên cây xin hãy xuống đi!

Tạ Vũ Diệp từ trên ngọn cây buông mình đáp xuống hiện trường, nhẹ như chiếc lá, không làm bốc lên một hạt bụi!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” ngược mắt nhìn sang, kinh dị nghĩ thầm :

- Làm sao một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi mà có thân thủ siêu phàm như thế?

Nghĩ đoạn chấp tay hỏi :

- Xin các hạ cho biết quý tính đại danh?

Tạ Vũ Diệp chấp tay hoàn lễ đáp :

- Tại hạ Tạ Vũ Diệp.

“Nhất Kiếm Xuyên tâm” Lã Bất Tiểu nói :

- Nguyên là Tạ đại hiệp. Người nói anh hùng xuất tự thiếu niên, quả không sai! Tạ đại hiệp còn ít tuổi mà đã luyện thành thân thủ như thế, quả là xưa nay hiếm có.

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Không dám! “Tuyệt Phong tam my” uy danh trong giang hồ không phải tầm thường, làm sao hôm nay đến Thanh Liễu am xuất thủ đối với Hướng chưởng môn nhân lại định hạ độc thủ như thế?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nghĩ thầm :

- Tên họ Tạ này núp trên ngọn tùng kia từ trước khi mình đến, như vậy là đã biết rõ mọi chuyện rồi... chỉ không biết hần có quan hệ thế nào với “Ánh Ba môn”?

Nghĩ thế nhưng đem chuyện về chiếc tiêu xa lướt thuật lại một phen.

Tạ Vũ Diệp nghe xong tới giải mấy huyệt đạo cho “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân rồi quay lại nhìn “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nói :

- Bây giờ thế này, nếu các hạ đầu qua tại hạ ba chiêu, tại hạ sẽ đảm bảo thương lượng với Hướng chưởng môn nhân hoàn trả lại chiếc tiêu xa cho “Tuyệt Phong tam my”!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nghĩ thầm :

- Vừa rồi nhìn công phu “Lạc Diệp Tri Thu” của hần quả là phi phàm, nhưng ta không tin là trong thiên hạ có kẻ trong vòng ba chiêu thắng nổi “Tuyệt Phong tam my”!

Nghĩ đoạn gật đầu đáp :

- Các hạ dám xuất ngôn bằng trời như vậy, tất nhiên võ công cái thế. Tại hạ tuy biết không địch nổi nhưng vẫn tiếp người ba chiêu! Tạ đại hiệp sẵn sàng rồi chứ?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Mời các hạ cứ tự nhiên!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu lập tức rút kiếm đâm sang vai trái Tạ Vũ Diệp.

Lã Bất Tiểu trác hiệu “Nhất Kiếm Xuyên Tâm”, đủ biết mỗi chiêu đều hiểm ác, Tạ Vũ Diệp cũng biết lợi hại, liền thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” tránh đi, chỉ thấy nhân ảnh lướt qua, người đã xuất hiện sau lưng “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu, xuất thủ cực nhanh đâm ra một chỉ.

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu vừa xuất chiêu, nhìn tới không thấy đối phương đâu nữa, kinh hãi quay lại thì Ma huyết đã bị điểm trúng, đứng ngây ra bất động.

Tạ Vũ Diệp chấp tay nói :

- Đa tạ các hạ đã nhường nhịn!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu mặt tái ngắt như gan lợn. Tuy “Tuyệt Phong tam mộ” chưa thể nói là bách chiến bách thắng nhưng đã bao giờ lão xuất thủ mà bị thảm bại chỉ trong một chiêu?

“Tuyệt Phong tam mộ” ba người thì “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu và “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân đã bị bại, còn “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm bước lên nói :

- Tại hạ “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm không tự lượng sức muốn thỉnh giáo cao chiêu của Tạ đại hiệp!

Nói xong không đợi đối phương trả lời xuất thủ đánh ngay.

Người này trác hiệu “Vô Nhãn Kiếm” tức tay không có thể dùng thay kiếm, Tạ Vũ Diệp vội lướt sang trái nửa bước tránh chiêu rồi xuất “Nhất chỉ thiên công” đâm sang một chỉ.

Chỉ nghe “Roac” một tiếng, vai áo “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm rách một đường dài lộ ra da thịt trắng ngần!

Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ người này là nữ?

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm tuy chưa bị thương nhưng bị trúng một chỉ rách áo thì nổi giận xông vào tấn công như vũ bão.

Nhận ra đối phương không phải là nam nhân, Tạ Vũ Diệp chỉ ra sức tránh mà không muốn hoàn thủ, điều đó càng làm “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm nổi giận xuất thủ điên cuồng hơn.

Tránh thêm mấy chiêu nữa, Tạ Vũ Diệp không muốn kéo dài trận đấu thi triển “Mê Tông Hóa Ảnh” lướt tới trước mặt đối phương rồi tay phải hư không chụp ra một chiêu “Cách Không Nhiếp Vật”!

Lại nghe “soạt” một tiếng, “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm kinh hãi lùi lại ba bước, tấm mặt nạ bị bóc đi, lộ ra bộ mặt xinh đẹp của một thiếu nữ!

Tạ Vũ Diệp ném trả lại tấm mặt nạ cho “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm, chấp tay nói :

- Tại hạ lỡ tay, xin cô nương thứ lỗi!

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm đỏ mặt đáp :

- Tạ đại hiệp võ công thông huyền nhập hóa, tiểu nữ xin tâm phục khẩu phục!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu bước lên, chấp tay nói :

- Tạ đại hiệp quả là thần nhân, “Tuyệt Phong tam mộ” xin cam bái hạ phong, chỉ là chiếc tiêu xa...

Tạ Vũ Diệp nhún mày hỏi :

- Chẳng lẽ trong chuyện này có ẩn tình gì?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu đáp :

- Không sai! Vấn đề ở đây đối với “Tuyệt Phong tam my” chúng tôi không chỉ là năm vạn lạng bạc mà nó quan trọng như là sinh mệnh vậy!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Tại hạ còn chưa thật hiểu ý các hạ...

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu đáp :

- Tạ đại hiệp, chuyện rất dài, khó nói hết trong một vài câu...

Hướng Vô Vưu đến gần nói :

- Tạ đại hiệp, Lã đại hiệp, xin các vị vào sảnh đường uống trà nói chuyện, được không?

Nói xong sai thuộc hạ đi chuẩn bị tiệc mời Tạ Vũ Diệp và “Tuyệt Phong tam my” vào sảnh đường thết đãi.

Lăng Hồng Liên cũng từ trên cây nhảy xuống chào hỏi hai vị sư thư.

Trong tiệc, “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu thay mặt “Tuyệt Phong tam my” nói rõ sự tình.

Nguyên hai năm trước Tiền Mậu sơn trang của “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu bị Cự Linh giáo hủy diệt, toàn trang hơn sáu mươi người đều bị giết sạch, chỉ riêng “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu cùng sư đệ, sư muội và hai tên đệ tử “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ, “Khai Bài Chương” Triệu Đại Thắng hành khứ giang hồ là thoát nạn, cả năm người lập trọng thệ phải báo mối huyết hải thâm cừ này. Tuy nhiên biết không phải là địch thủ của bất cứ tên nào trong “Tứ đại hộ pháp” chứ đừng nói gì Giáo chủ Mỹ Thiết Am, nghe tin có vị Tạ thống lĩnh có lần đánh bại Xuân hộ pháp ở “Đan Tâm trại”, vốn là người hắc đạo, “Tuyệt Phong tam my” vốn là người hắc đạo nên muốn cướp chuyển tiêu xa này làm lễ vật tới “Đan Tâm trại” xin Tạ thống lĩnh và quần hùng giúp mình tiêu diệt Cự Linh giáo để báo thù.

Lăng Hồng Liên nghe xong cười khanh khách nói :

- Vũ Diệp ca ca! Không ngờ huynh sắp có một món hối lộ to như thế...

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu ngơ ngác hỏi :

- Chẳng lẽ Tạ đại hiệp chính là Tạ thống lĩnh?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Không sai! Bây giờ thế này. Tại hạ và quần hùng ở “Đan Tâm trại” không phải là hạng lục lâm thảo khấu mà đi ăn chặn năm vạn lạng bạc cứu trợ cho nạn dân. Việc tiêu diệt Cự Linh giáo là để trừ hại cho võ lâm, cho thương sinh, sao vì thế mà còn gây khó khăn cho nạn dân thêm nữa? Tại hạ lần này chính đang trên đường đến “Đan Tâm trại” để cùng quần hùng thương lượng lần cuối cùng để tiêu diệt Cự Linh giáo, nếu các vị có tâm ý thì hãy góp với võ lâm đồng đạo một tay tiêu diệt tặc đảng, còn theo ý tại hạ thì Hướng chương môn nhân nên cho người giải tiêu xa đến Kỳ Sơn cứu trợ cho nạn dân. Không biết ý Chương môn nhân thế nào?

Hướng Vô Vưu đáp :

- “Ánh Ba môn” cướp chuyển tiêu này cũng là nhằm mục đích đó!

Sự việc như thế là nhanh chóng được giải quyết, tối hôm đó Hướng Vô Vưu mời Tạ Vũ Diệp, Lăng Hồng Liên và “Tuyệt Phong tam my” ở lại Thanh Liễu am rồi hôm sau sẽ lên đường tới “Đan Tâm trại”.

Tối hôm đó, Tạ Vũ Diệp đang ngồi vận công thì Lăng Hồng Liên bước vào thấp giọng nói :

- Vũ Diệp ca ca! Chúng ta đi bắt “Quỷ Hình Tử” thôi!

Tạ Vũ Diệp vội mở mắt ra hỏi :

- Hắn ở đâu? Làm sao muội biết?

Lăng Hồng Liên đáp :

- Tiểu muội để ý phục bên ngoài nơi để chiếc tiêu xa thì thấy một bóng người lờn vờn xung quanh đó. Tên này khinh công cực kỳ ảo diệu nên đoán là “Quỷ Hình Tử”.

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói :

- Nào, chúng ta đi! Nếu giết được “Quỷ Hình Tử” coi như việc tiêu diệt Cự Linh giáo thắng được phân nửa rồi!

Lăng Hồng Liên nói :

- Vũ Diệp ca ca, theo ý tiểu muội thì chúng ta hãy hóa trang thành đệ tử “Ánh Ba môn” để đổi trực cho hai người gác tiêu xa, như thế dễ dàng thành công hơn.

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói :

- Quả là diệu kế, Tiểu huynh đã có mặt nạ hóa trang rồi.

Lăng Hồng Liên lấy ra một chiếc mặt nạ được tinh chế rất công phu nói :

- Tiểu muội cũng có đây!

Chừng nửa khắc sau, Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên biến thành hai trung niên hán tử mang kiếm tiến vào ngôi mật thất để chiếc tiêu xa.

Vì Lăng Hồng Liên đã thỏa thuận với sư thư Hưởng Vô Vưu nên việc đổi gác không gặp trở ngại gì.

Vừa bước vào phòng, Tạ Vũ Diệp đã phát hiện ra có một dạ hành nhân nấp trên xà nhà nhưng làm như không hay biết gì, nói với Lăng Hồng Liên :

- Chúng ta ra ngoài tuần tra quanh mật thất, ở trong phòng làm gì?

Nói xong kéo Lăng Hồng Liên ra ngoài, dùng “Truyền âm nhập mật” nói :

- Liên muội! “Quỷ Hình Tử” đã ở trong nhà rồi! Hãy cẩn thận ám khí của hắn!

Lăng Hồng Liên cũng dùng “Truyền âm nhập mật” hỏi :

- Vũ Diệp ca ca định hạ thủ thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vừa rồi hắn chưa hạ thủ đối với hai đệ tử “Ánh Ba môn” để cướp tiêu, có lẽ để bắt đầu đổi gác sẽ hành động để có thêm thời gian. Chúng ta sẽ chờ hắn hạ thủ, làm như bị hắn ám toán rồi xuất kỳ bất ý xuất thủ không chế, như thế dù khinh công kỳ ảo tới đâu cũng không chạy thoát!

Lăng Hồng Liên gật đầu.

Hai người đi quanh mật thất một vòng rồi quay lại bước vào phòng.

Tạ Vũ Diệp đi trước, vừa bước vào thì chợt thấy hai mũi ám khí bay tới như hai tia chớp, liền đưa ngón tay lên kẹp lấy, đồng thời miệng “Ồi” lên một tiếng ngã sấp xuống bên cạnh chiếc tiêu xa!

Lăng Hồng Liên giả bộ thất kinh hỏi :

- Lão đại sao thế?

Vừa lúc ấy lại thêm hai mũi ngân châm bắn tới.

Lăng Hồng Liên cũng kẹp được hai mũi châm rồi giả bộ bị thương ngã xuống.

Dạ hành nhân đáp nhẹ xuống đất, lăm lăm :

- Khi “Ánh Ba môn” phát hiện ra thì mình đã ở cách đây ba chục dặm rồi, trong thiên hạ có ai đuổi kịp “Quỷ Hình Tử”?

Hắn nói xong bước lại gần chiếc tiêu xa mở cửa xe kiểm tra thì sau lưng có tiếng quát :

- “Quỷ Hình Tử”!

Đồng thời hai luồng chỉ phong điểm tới.

“Quỷ Hình Tử” không có một cơ hội nhỏ nào tránh thoát, ửng chỉ ngã ngay.

Tạ Vũ Diệp quay sang Lăng Hồng Liên nói :

- Liên muội! Chúng ta về thôi!

Nói xong cấp “Quỷ Hình Tử” lên lao về đại sảnh.

Hai người tới một lát thì Hướng Vô Vũ, Ngô Như Thủy và “Tuyết Phong tam mỹ” cũng bước vào.

Tạ Vũ Diệp giải Ma Huyệt cho “Quỷ Hình Tử” hỏi :

- Các hạ là “Quỷ Hình Tử”, tín sứ của Cự Linh giáo?

Tạ Vũ Diệp hỏi tiếp :

- Các hạ là người chịu trách nhiệm chính trong việc liên lạc với Lãnh Vân bang và Trường Sơn phái?

“Quỷ Hình Tử” lại gật đầu.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Các hạ chịu sự chỉ huy trực tiếp của người nào?

“Quỷ Hình Tử” đáp :

- Đông hộ pháp... Đông Diệm miêu chủ!

Đột nhiên “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân bước lên, vung tay chop xuống mặt “Quỷ Hình Tử” lấy ra một tấm mặt nạ mỏng dính, “Hừ” một tiếng nói :

- Thuật hóa trang của các hạ quả là cao minh!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu “À!” một tiếng nói :

- Thì ra người là “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hóa!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Bằng hữu nói đi! Nếu không bốn nhân sẽ dùng thủ đoạn của Cự Linh giáo để áp dụng với người đấy...

“Quỷ Hình Tử” hỏi :

- Tạ thống lĩnh muốn biết gì?

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Các hạ được phái tới đây tất không phải chỉ vì mấy vạn lạng bạc kia phải không?

“Quỷ Hình Tử” gật đầu đáp :

- Không sai! Tại hạ được Giáo chủ giao nhiệm vụ theo dõi Tạ thống lĩnh nên mấy tháng qua đã bám theo các hạ từ “Hoàng Sơn Cương” đến “Hàn Nguyệt am” rồi tới đây, chẳng qua mấy vạn lạng bạc làm tại hạ nhất thời nẩy lòng tham đến nổi bị bắt...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Các hạ theo dõi ta, như thế không thể bỏ ta mà về báo với Mỹ Thiết Am được. Vậy thì dùng cách gì để liên lạc với hắn?

“Quỷ Hình Tử” chột hình ra cửa sổ nói :

- Có kẻ... có kẻ muốn giết người diệt khẩu!

Mọi người cùng quay lại nhìn, vừa lúc đó nghe “Bịch” một tiếng, khi nhìn lại thì “Quỷ Hình Tử” đã ngã nhào xuống đất, thất khiếu trào máu mà chết.

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nghiêng răng nói :

- “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hoa đã tự chấn vỡ tâm mạch mà chết rồi!

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân tức giận ném chiếc mặt nạ lên mặt tử thi nghiêng rằng nói :

-Lão tặc thật giỏi hoạt!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu thở dài nói :

- Dù sao thì hắn chết đi cũng là bớt một mối họa cho giang hồ, chỉ không biết hắn làm cách nào để liên lạc với tặc đảng?

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Hình như Lã đại hiệp biết tên này?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu cười nói :

- Tại hạ thì quá rành tên phản trắc này... Hắn là “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hóa, đệ tử của Tiệt Trần đạo nhân. Gia sư “Tĩnh Dã đại sư” vốn có quan hệ khá mật thiết với Tiệt Trần đạo nhân, “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hóa gọi lão nhân gia là sư bá. Được Tiệt Trần đạo nhân chân truyền, Liêu Hóa rất giỏi khinh công và thuật hóa trang... Sau khi thành nghệ hạ sơn, hắn cầu kết với bọn hung tàn ác bá trong hắc đạo và nhanh chóng trở thành thủ lĩnh. Vốn tính âm ác, hắn từng gây ra rất nhiều vụ huyết sát lương dân, cướp của đốt nhà, hiếp sát lương nữ. Hành động của “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hoa đã gây ra nổi công phẫn của võ lâm đồng đạo, sư phụ hắn Tiệt Trần đạo nhân tìm hắn để thanh lý môn hộ, không ngờ bị tên phản đồ sát hại...

Sau đó không lâu, gia sư “Tĩnh Dã đại sư” tới thăm bằng hữu Tiệt Trần đạo nhân thì tình cờ gặp hắn.

Vốn nghe ác danh của “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hóa từ lâu nên lão nhân gia muốn giúp bằng hữu trừ diệt ác đồ, đã không chế huyết đạo hắc nhưng Liêu Hóa kêu khóc năn nỉ rất nhiều, hứa từ nay sẽ cải tà quy chính trở thành người tốt. Gia sư tin là thật nên giải huyết cho hắn đi, nào ngờ khi tìm đến Tiệt Trần đạo nhân thì mới biết vị này đã chết, ngoài ra “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hóa còn giết thêm tiểu sư đệ của mình, chỉ là người này còn chưa đoạn khí nên còn vạch tội hắn cho gia sư biết. Đương nhiên “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hóa được giải huyết đạo thì đã cao chạy xa bay từ lâu! Gia sư đã lập thệ sẽ giết cho bằng được “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hóa để thay bằng hữu trừ diệt kẻ phản môn khi sư diệt tổ. Thế nhưng từ đó hắn không bao giờ xuất hiện trong giang hồ và cũng không ai nhắc đến danh hiệu “Bách Biến Biên Phù” Liêu Hóa nữa, không ngờ hắn biến thành “Quỷ Hình Tử”, gia nhập vào Cự Linh giáo. Hắn biết nay đã bị bắt, khi bị vạch tội trạng ắt không được ai tha thứ nên mới tự chấn vỡ tâm mạch tự tử.

Lăng Hồng Liên nghiêng rằng nói :

- Để tên nghịch đồ sát sư chết đi như vậy thì quá tiện nghi cho hắn!

Tối hôm đó Lăng Hồng Liên giao hai cuốn bí kíp võ học cho hai vị sư thụ nói rõ tình hình về việc “Hàn Nguyệt thần ni” đã viên tịch cho hai người biết.

Ngày hôm sau Tạ Vũ Diệp, Lăng Hồng Liên và sư đồ “Tuyệt Phong tam muội” năm người cùng nhau lên đường tới “Đan Tâm trại”.

Vì Hướng Vô Vưu là đại đệ tử nên phải về “Hàn Nguyệt am” thủ hiếu, Ngô Như Thủy ở lại Thanh Liễu am phụ trách “Ánh Ba môn” nên Bạch Liên Hoa cùng mọi người đến “Đan Tâm trại”.

Bạch Liên Hoa vốn đã quen biết Lăng Hồng Liên từ trước nên hai người tỏ ra rất thân thiết.

Dọc đường không gặp phải bất trắc gì, chỉ vài ngày sau đã tới “Đan Tâm trại”.

Lúc đó cao thủ các môn phái đã tập trung ở “Đan Tâm trại” khá đông.

Phái Thiếu Lâm không chỉ một mình vị chủ trì La Hán đường Huệ Phi đại sư mà còn mang thêm hai cao thủ hàn chữ “Tĩnh” là Tĩnh Nguyệt và Tĩnh Tĩnh đại sư, phái Nga Mi thì ngoài Chương môn nhân Thiệu Phong Các ra còn vị trưởng lão Thiện Vân Tử. Người này võ công cao cường, chỉ thích du hí phong trần, quanh năm có mặt khắp thiên nam địa bắc, hành tung bất định.

Lần này Thiện Vân trưởng lão tới “Đan Tâm trại” là do tính hiếu kỳ, nghe nói có vị thiếu niên trẻ tuổi Tạ Vũ Diệp võ công cái thế, dám đứng ra chống lại Cự Linh giáo, và thực tế đã đánh bại một tên Xuân hộ pháp

Xuân Phong đạo nhân của Cự Linh giáo cùng một đám cao thủ khác, được vô lâm nhất trí cử làm Thống lĩnh để tiêu diệt Cự Linh giáo, nên cốt ý đến xem vị thiếu niên xuất chúng kia thực tài thực học ra sao mà có hào khí nuốt sơn hà như vậy?

Nghe báo Tà thống lĩnh quay về, “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn, Huệ Phi đại sư, Thiệu Phong Các, Chương môn nhân phái Không Động Phương Hạ Trúc, Thiện Vân trưởng lão cùng người đứng đầu của nhiều môn phái ra tận sơn môn nghênh tiếp.

“Tuyệt Phong tam my” thấy vậy vừa sợ hãi vừa kinh dị.

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nuôi chí báo thù đã lâu nhưng ngay cả một tên Đường chủ cũng không giết nổi thì xem ra đại cừu khó báo.

Bây giờ vô lâm tụ tập đông đúc thế này mà còn tỏ ý cung trọng vị Thống lĩnh trẻ tuổi như thế, lo gì không dẹp được Cự Linh giáo?

Tạ Vũ Diệp và Công Tôn Tuấn giới thiệu người của hai bên xong cùng nhau kéo vào “Tụ nghĩa sảnh” bàn chuyện.

Ngay cả Lăng Hồng Liên thấy mình được đón tiếp long trọng như thế cũng nghĩ thầm :

- Vũ Diệp ca ca là Thống lĩnh vô lâm mà! Sau đây tiêu diệt Cự Linh giáo xong còn được vinh tôn làm Minh chủ, làm sao mà vô lâm không trọng thị được? Mình từ nay phải kính yêu phục tùng huynh ấy mới được, không ương bướng như trước nữa!

Bây giờ “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Giang trưởng lão, “Hoàng Hà song quái”, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm và huynh đệ “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh cũng đã tới “Đan Tâm trại” hai ngày trước đó. Ngoài ra còn có “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cũng đi cùng đoàn.

22. Cứu Tinh Bất Ngờ

Đại yến nhanh chóng được dọn ra. “Tuyệt Phong tam my” vốn là người trong hắc đạo, bây giờ lần đầu tiên dự tiệc với quần hùng, thấy khí thế trang nghiêm nhưng cũng rất vui vẻ hữu nghị thì cảm thấy vô cùng hào hứng.

Trên hàng ghế chủ tọa gồm Tạ Vũ Diệp, “Sơn xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn và các nhân vật lãnh đạo các môn phái.

Sau khi báo cáo lại kết quả của chuyến đi, khôi phục thành công Cái bang và Trường Sơn phái cho quần hùng nghe, Tạ Vũ Diệp nhìn Công Tôn Tuấn và hỏi ông :

- Công Tôn trại chủ, “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ chuyến này đến Hạ Lan sơn có tin tức gì không?

Công Tôn Tuấn đáp :

- Hai tháng trước Bàng đại hiệp có nhờ đệ tử Cái bang báo tin về mọi việc đến lúc đó vẫn an toàn, việc điều tra tiến hành theo đúng kế hoạch, nhưng sau này không có tin tức gì thêm nữa, không biết vì sao. Mọi người ở đây đang rất lo lắng.

Đại đệ tử của Chương môn phái Võ Dương “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác liền nói :

- Theo lời Tà thống lĩnh thì thời gian gần đây tặc đảng Cự Linh giáo đang rất hoang mang, sau khi nanh vuốt chúng ở hai phái Cái bang và Trường Sơn phái bị chặt và Mỹ Thiết An cùng đám tay chân đắc lực bị Tà thống lĩnh đánh bại ở Đoạn Hồn Nhai thì lo rút về Hạ Lan sơn cố thủ. Tuy nhiên “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ khinh công trác tuyệt, chắc cũng không đến nỗi gặp khó khăn gì đâu. Hơn nữa nếu có biến cố gì ắt đã có người liên lạc về báo tin.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Sau khi “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ đi mấy ngày thì sư tổ của tại hạ là Thanh Trúc đạo nhân cũng đã tình nguyện tới Hạ Lan sơn hiệp trợ cho Bàng đại hiệp.

Thiện Vân trưởng lão cười nói :

- Nếu vậy thì yên tâm rồi. Kiếm pháp của Thanh Trúc đạo nhân đã đạt tới xuất thần nhập hóa. Đường kim vô lâm khó tìm ra địch thủ, mấy năm nay gần đây vị đó đã luyện thành “Tinh La thần công” gần như luyện thân thành kim cương bất hoại, rất khó có người đả thương được. Hơn nữa Thanh Trúc đạo nhân là người có cơ trí, Cự Linh giáo cho dù lợi hại đến đâu cũng không làm gì được!

Tạ Vũ Diệp nhìn Công Tôn Tuấn hỏi :

- Vừa rồi tại hạ nhờ Công Tôn Tuấn trại chủ điều tra tin tức về Cùng Lai phái, không biết kết quả thế nào?

Công Tôn Tuấn đáp :

- Đã cho người điều tra, về báo lại là Cùng Lai phái thời gian này dường như bế quan tỏa cảng, không giao du với bất kỳ môn phái nào.

Cao Kỳ Trác nói :

- Chương môn nhân Cùng Lai phái Tăng Diên Tề võ công cũng bình thường thôi, cho dù quy thuận Cự Linh giáo cũng không đáng lo.

Huệ Phi đại sư bấy giờ mới lên tiếng :

- A điều dà Phật! “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” của phái Cùng Lai được coi là võ lâm nhất tuyệt, nếu luyện đến thặng thừa tối cao thì sẽ hóa thân thành kim cương bất hoại, không bị đao kiếm chỉ chương đả thương...

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn hỏi :

- Không biết Tăng Diên Tề đã luyện “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” tới trình độ nào?

Huệ Phi đại sư lắc đầu đáp :

- Bần nạp chỉ biết Cùng Lai phái có công phu lợi hại như thế, còn không biết cụ thể Tăng Diên Tề đã luyện tới trình độ nào, nhưng nghe nói sau khi bế quan khổ luyện xong, hẳn cho tám đệ tử võ công cao nhất Cùng Lai phái dùng cả đao kiếm và chỉ chương tấn công mình nhưng cơ thể hẳn không hề tổn hại!

Công Tôn Tuấn trầm ngâm nói :

- Vậy thì đúng là Tăng Diên Tề luyện thân thành kim cương bất hoại rồi còn gì? Làm thế nào mà đối phó được với “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công”?

Huệ Phi đại sư đáp :

- Theo bần nạp được biết thì năm xưa ở Trường Bạch sơn có một vị kỳ nhân luyện “Huyền Băng thần công” có khả năng phá được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công”. “Huyền Băng thần công” dùng “Huyền Băng chương” phát ra hàn khí có thể làm khí huyết đối phương đông lại mà chết, nếu nội lực càng mạnh thì khí âm hàn lại càng đáng sợ. Tuy nhiên nếu muốn luyện thần công này thì phải cần có nội công thâm hậu, tu vì ít nhất là ba bốn chục năm trở lên. Nếu không, khi luyện lực phủ ngũ tạng sẽ bị di căn đối vị mà chết!

Tạ Vũ Diệp biết Lăng Hồng Liên đã luyện thành “Huyền Băng thần công” và “Huyền Băng chương” nhưng chưa biết nàng đã luyện tới hỏa hầu cần thiết để phá được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” chưa, liền nói :

- Cái đó không thành vấn đề, chỉ không biết vị tới Cùng Lai trinh sát về có thông báo thêm tin tức gì cụ thể không?

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn đáp :

- Xem ra Huệ Phi đại sư nói cũng có lý. Dường như Tăng Diên Tề luyện “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” cũng đã có hỏa hầu tương đối. Tên này liên kết chặt chẽ với Cự Linh giáo, cây thế Mỹ Thiết Am mà tiếm đoạt chức Chương môn nhân, sát hại đồng môn, tạo ra huyết kiếp cho Cùng Lai phái. Chỉ sợ đối với Mỹ Thiết Am, Tăng Diên Tề là tay chân đắc lực không kém gì Nhậm Công Kỳ, Nam Trung Minh hay Vạn Hoán Sơn đâu!

Cao Trác Kỳ nói :

- Nếu vậy thì Mỹ Thiết Am ắt sẽ rất yên tâm vì Cùng Lai và Tăng Diên Tề?

Công Tôn Tuấn gật đầu :

- Không sai! Cự Linh giáo có mối liên hệ rất mật thiết với Cùng Lai phái. Hơn nữa cự li giữa Cùng Lai tới Hạ Lan sơn là gần nhất so với các môn phái khác nên Mỹ Thiết Am và Tăng Diên Tề đã liên kết nhau để phòng thủ.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Xem ra tại hạ cần đi Cùng Lai một chuyến mới được.

“Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác nói :

- Nếu Tạ thống lĩnh thì xin mang theo Doãn bang chủ và tề sư đệ Linh Chân Tử cùng đi, Cái bang tin tức linh thông tiện bề liên lạc, còn Linh Chân Tử sư đệ đã nắm được tình hình cụ thể ở Cùng Lai, hành động sẽ thuận tiện hơn. Nhưng chuyến này coi như thêm một lần trinh sát cuối cùng thôi, sau khi điều tra biết rõ địch tình xong lại trở về suất lĩnh toàn lực tổng tấn công mới được.

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Cao đại hiệp nói rất phải. Tại hạ sẽ ra sức điều tra tình hình cụ thể của Cùng Lai phái để về báo cáo cụ thể cho quần hùng quyết định, nhưng vị Lăng thiếu hiệp này vốn xuất thân từ phái Cùng Lai tất có nhiều mối liên hệ với người của bốn phái, hơn nữa còn thông thạo địa hình, vị đó sẽ cùng đi chuyến này.

Huệ Phi đại sư mở to mắt ngạc nhiên hỏi :

- Lăng thiếu hiệp là người của Cùng Lai phái ư?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Không sai! Lệnh tôn Lăng thiếu hiệp là Lăng Thành Đỉnh, cả hai phụ thê đều bị Tăng Diên Tề sát hại.

“Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác cười nói :

- Hy vọng chuyến này Tạ thống lĩnh kết hợp cùng Lăng thiếu hiệp điều tra rõ tình hình của Cùng Lai phái. Chúng ta hãy chuẩn bị lực lượng trước để chờ Tạ Vũ Diệp đại hiệp trở về xong là tấn công cả Tăng Diên Tề và Cự Linh giáo mới được.

* * * * *

Ngày hôm sau, Tạ Vũ Diệp, “Bách diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Linh Chân Tử và Lăng Hồng Liên từ biệt quần hùng, rời “Đan Tâm trại” lên đường về phía Tây.

Bấy giờ đã cuối thu, càn đi về phía Tây, dân cư càng hoang vắng, rừng càng trở nên xơ xác tiêu điều.

Tạ Vũ Diệp nói với Lăng Hồng Liên :

- Chuyến này đến Cùng Lai, Liên muội hãy triệt để chấp hành kế hoạch chung, Lệ Hằng được vọng động đấy, đặc biệt dù có gặp Tăng Diên Tề cũng không được động thủ! Vì chuyến này chúng ta chỉ trinh sát tình hình mà thôi.

Sắp được trả thù nên Lăng Hồng Liên càng trở nên kích động, giấm giăn nói :

- Muội biết rồi! Tiểu muội không phải là đứa trẻ lên ba, huynh sao nói nhiều vậy chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” góp lời :

- Liên muội muội! Chỉ e Diệp lão đệ nếu không nhiều lời như thế, người sẽ nổi chướng lên mà làm hỏng việc.

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Lão ca ca thấy thời gian qua, tiểu muội nổi chướng bao giờ chưa?

“Bách Diệp Thần cái” đáp :

- Tối qua lúc Huệ Phi đại sư khuyên mọi người nên bớt đại khai sát giới, đừng thẳng tay tàn sát sinh linh nhiều quá, nếu Diệp lão đệ không ra hiệu thì tất Liên muội đã phản ứng rồi, đúng không?

Lăng Hồng Liên nói :

- Từ bi vô lỗi. Tặc đảng Cự Linh giáo thì giết bao nhiêu cũng đáng, từ bi gì với chúng chứ? để khi chúng tới đốt trụ Thiếu Lâm tự xem Huệ Phi đại sư có nói “thiện tai” không?

Tạ Vũ Diệp nói :

- Liên muội lại nổi chướng lên rồi!

“Bách Diệp Thần cái” tiếp lời :

- Liên muội muội! Lần này đến Cùng Lai hành sự, hãy nghe lão ca ca nói một câu. Tăng Diên Tề là cứu nhân bất cộng đái thiên của người nhưng phải hết sức bình tĩnh đừng để lộ mình, khi nào cần động thủ thì hãy động thủ thì mới bảo đảm thành công. Không được rút dây động rừng thì mới bảo đảm thắng lợi chung cho cả chiến dịch được.

Lăng Hồng Liên gật đầu đáp :

- Tiểu muội nhớ rồi!

Mấy hôm sau đến một tiểu trấn, Lăng Hồng Liên chỉ tay vào trấn nói :

- Trấn này gọi là Tề Sơn trấn, Tổng đàn Cùng Lai ở Tiểu Tây Bình cách đây chỉ mười dặm.

“Bách Diệp Thần cái” nói :

- Diệp lão đệ, chúng ta vào trấn trú lại, chờ đến tối hãy bí mật tiến vào Tiểu Tây Bình, thế nào?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Cứ làm theo lời lão ca ca là tốt!

Bốn người liền tiến vào trấn thuê khách điểm trú lại, ăn tối xong về phòng ngồi hành công chờ đến canh hai mới đổi dạ hành y mặc vào lạng lẽ rồi khách điểm thì triển khinh công do Lăng Hồng Liên dẫn đường tới Tiểu Tây Bình. với cự li mười dặm, chỉ một khắc sau là tới.

Tiểu Tây Bình bao gồm cả khu vực đạo quán không nhỏ, tường viện rất kiên cố, bốn người nhảy lên tường phía đông đạo quán nhìn vào, thấy bên trong tối om lạng phắc, không một âm thanh cũng không một ánh đèn lửa, chỉ trong hoa viên ở hậu viện là có mấy chỗ sáng đèn.

Bốn người lạng lẽ tiến vào hậu viện vẫn không phát hiện được động tĩnh gì.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy trong sự vắng lặng này rất đáng ngờ, dùng “Truyền âm nhập mật” nói với “Bách Diệp Thần cái” :

- Lão ca ca có nhận ra điều gì khác thường không?

“Bách Diệp Thần cái” cũng dùng “Truyền âm nhập mật” đáp :

- Có gì khác thường đâu?

Lão vừa nói xong thì chợt nghe từ hoa sảnh vang lên tiếng cười hô hô vội ngừng bật.

Tạ Vũ Diệp lợi dụng địa hình tiến vào, thấy hoa sảnh có bốn gian nhưng chỉ gian giữa có ánh đèn, ba gian còn lại tối om, liền tiến đến bên cửa sổ gian sáng đèn nhìn vào, thấy có ba hán tử mặt đỏ bừng, ngồi đối diện, qua mâm rượu, căn cứ vào giọng nói lẽ nhè thì đã có tới bảy tám phần tửu ý.

Phía khách tọa có hai người gồm một trung niên nhân bận thanh y và một tên bận hoàng y.

Thanh y nhân chừng bốn lăm bốn sáu tuổi, mặt béo nung núc bưng chén rượu lên cười “hô hô” nói :

- Chúc mừng Tang trưởng môn nhân đại công đã thành! “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” luyện thành, có thể nói võ học Cùng Lai phái là vô địch thiên hạ rồi! Tạ Vũ Diệp dù có thần công cái thể cũng không làm gì nổi Tang trưởng môn đâu!

Trung niên nhân ngồi ở ngôi chủ tọa môi mỏng mắt bé, tướng người gian xảo đáp :

- Nói vô địch thiên hạ thì chưa đúng. Võ lâm có câu “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”. Võ học là vô bờ, núi cao còn có núi khác cao hơn. Tuy nhiên tiểu bối Tạ Vũ Diệp muốn thắng được Tang môn thì không dễ dàng đâu!

Thanh y hán tử nói :

- Tang chương môn nhân không chỉ võ công mà tâm cơ cũng cao hơn Tạ Vũ Diệp nhiều, hẳn chẳng qua chỉ là một tiểu tử mười chín hai mươi tuổi, sống gian hồ được bao nhiêu ngày mà kinh nghiệm, lịch lãm bằng Tang chương môn nhân nổi?

Đám đoán tên môi mỏng mắt bé ngồi ở ngôi chủ tọa là Tang Diên Tề, vênh mặt lên cười đắc ý nói :

- Tạ Vũ Diệp có thể công lực thâm hậu nhưng động phải “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” thì chịu cam bái hạ phong thôi!

Tên hán tử bận hoàng y từ đầu chưa nghe nói gì, bấy giờ mới lên tiếng :

- Võ công Tạ Vũ Diệp được dị nhân truyền thụ, ngay đến Giáo chủ mà còn kiêng kỵ mấy phần. Chúng ta không nên khinh địch!

Thanh y hán tử nói :

- Giáo chủ nói Tạ Vũ Diệp võ công cao cường, cố nhiên không sai, nhưng “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” là khắc tinh của tất cả các loại võ công trong thiên hạ, Tang chương môn nhân đã luyện thân thành kim cương bất hoại, dù người khác thân thủ cao đến đâu thì làm gì được? Hơn nữa, nếu Tạ Vũ Diệp dám liều mạng đến đây, chẳng cần Tang chương môn nhân xuất thủ thì hẳn đã phải thúc thủ chịu trời rồi... cho dù có trăm cao thủ phù tá cũng không tên nào thoát mạng...

Hoàng y nhân nói :

- Hy vọng như thế. Nếu Tang chương môn nhân đánh bại được Tạ Vũ Diệp thì trong sự nghiệp bình định võ lâm, Tang chương môn nhân là chiến công đầu đấy!

Cả ba tên đều rất lấy làm đắc ý, vừa thi nhau ăn uống vừa nói cười hô hố.

Bốn người nghe thêm một lúc nữa nhưng không có thêm tin tức gì đáng chú ý, Tạ Vũ Diệp mới kéo “Bách Diệp Thần Cái”, Lăng Hồng Liên và Linh Chân Tử ra ngoài bàn bạc.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Tình cảnh Cùng Lai phái hôm nay rất đáng ngờ, làm sao cả Tiểu Tây Bình bao la, nhà cửa san sát như thế mà không thấy có người canh phòng gì cả?

“Bách Diệp Thần Cái” trầm ngâm nói :

- Không sai! Một kẻ xảo hoạt như Tang Diên Tề trong những lúc như thế này chẳng có lý gì lại không đề phòng. Hơn nữa vừa rồi tên thanh y hán tử nói...

Lăng Hồng Liên thấy cừu nhân huênh hoang khoác lác thì rất muốn động thủ, nhưng nghe câu nói của tên thanh y hán tử “Tạ Vũ Diệp dám liều mạng đến đây, chẳng cần Tang chương môn nhân xuất thủ thì hẳn đã phải thúc thủ chịu trời rồi... cho dù có trăm cao thủ phù tá cũng không tên nào thoát mạng” nên nàng không dám vọng động, hơn nữa nhớ lại lời dặn của Vũ Diệp ca ca và “Bách Diệp Thần Cái” nên cố nén lòng hận thù lại, bấy giờ nghe “Bách Diệp Thần Cái” bàn thế liền hỏi :

- Lão ca ca thấy chúng ta nên hành động thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” thấy Lăng Hồng Liên không phản đối thì rất yên tâm nói :

- Bất luận thế nào, chúng ta trinh sát chuyến này thành công, thì phải bắt đầu chiến dịch ngay, trừng trị cho bằng được Tang Diên Tề, trả thù cho muội muội. Thế nhưng hiện tại chưa rõ hẳn bố trí như thế nào, chúng ta cứ thông thả tiếp cận điều tra thêm một ngày nữa rồi động thủ cũng chưa muộn!

Tang Diên Tề sau khi nhờ vào thể lực Cự Linh giáo hại chết sư huynh Lăng Thành Đỉnh, chiếm đoạt chức vị Chương môn nhân, tự biết tội nghiệt không nhẹ, ngoài ra chưa thể nhờ cậy ai để nhả nữ của Lăng Thành Đỉnh thoát nạn thì luôn luôn lo lắng bất an. Hắn biết rõ ngày sau tất có người tìm mình báo thù nên ra sức khổ luyện võ công để sẵn sàng đối phó, ở trong khu vực được canh phòng và bố trí hết sức chu đáo, ít khi ra khỏi Tổng đàn.

Thoạt tiên Tang Diên Tề tăng cường luyện võ công trấn sơn của Cùng Lai phái là “Tây Vân kiếm pháp” đạt tới chín mươi thành hỏa hầu. Về sau hắn ra sức tìm kiếm trong kho điều vật của tổ sư, cuối cùng phát hiện thấy pho bí kíp võ học “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” tuy là võ học thượng thặng nhưng trong phong cách thì có phần tà môn nên tổ sư Cùng Lai phái quyết định không dùng đến nó nữa nên “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” gần như đã thất truyền.

Tang Diên Tề hết sức mừng rỡ chớp ngay lấy pho bí kíp võ học này ra sức khổ luyện, qua hơn mười năm đã thu được những thành tựu rất khả quan.

Sau khi luyện thành thần công, Tang Diên Tề sai tám cao thủ dùng đủ thứ binh khí và chỉ chương ra sức tấn công mình, kết quả sau khi vận “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” lên thì tám tên đệ tử tuy đã dốc toàn lực nhưng Tang Diên Tề vẫn không bị tổn hại chút nào, hắn thầm tin mình đã luyện thân thành kim cương bất hoại, trong võ lâm không ai địch nổi. Chính Tạ Vũ Diệp khi nghe Huệ Phi đại sư nói thì trong lòng không khỏi băn khoăn chưa biết liệu “Huyền Băng thần công” của Liên muội luyện được mấy thành hỏa hầu, có dám chắc đối phó nổi với “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” không?

Nói gì thì nói, tuy Cùng Lai chưa phải là danh môn đại phái nhưng cao thủ của Cùng Lai đều có võ công không nhược, thế mà dùng đao kiếm vẫn không làm tổn hại được Tang Diên Tề, điều đó không thể khinh thị được!

Chàng kiên quyết không để cho Liên muội mạo hiểm xuất thủ mà phải thực hiện kế hoạch đã được thống nhất ở “Đan Tâm trại”.

Nghe “Bách Diệp Thần Cái” nói xong, Tạ Vũ Diệp đề nghị :

- Lão ca ca! Bây giờ tiểu đệ phải vào điều tra khu vực hoa sảnh một lúc.

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Vậy thì Diệp lão đệ và Linh chân đại hiệp cứ vào điều tra đi, nhưng phải thật cẩn thận! Lão ca ca đưa Liên muội muội đi vào thăm mộ phần của song thân...

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Lão ca ca quả là người chu đáo. Liên muội đã cất công tới đây, đương nhiên việc trước nhất là đến thăm mộ phần của phụ mẫu rồi mới nói đến chuyện báo thù!

Nghĩ thế chàng đồng ý ngay.

“Bách Diệp Thần Cái” theo Lăng Hồng Liên sang tường viện phía tây tiến vào một hoa viên. Hoa viên này từ lâu không được chăm sóc nên cây tạp cỏ dại mọc um tùm giống như khu rừng hoang phế làm Lăng Hồng Liên không cầm được nước mắt nghĩ thầm :

- Ngày xưa nơi đây được chăm sóc rất kỹ, nay tặc nhân Tang Diên Tề chỉ lo luyện công để đối phó với bốn môn mà chẳng quan tâm gì đến mồ mả tổ tiên, thật đáng chết một trăm lần!

“Bách Diệp Thần Cái” đặt nhẹ tay lên vai nàng, nhẹ giọng nói :

- Liên muội muội! Xin hãy bớt thương tâm! Đêm khuya thanh vắng thế này, tiếng khóc rất dễ bị địch nhân phát hiện đấy!

Lăng Hồng Liên y lời không khóc nữa.

“Bách Diệp Thần Cái” chợt nói khẽ vào tai nàng :

- Có người! Vừa dứt lời bỏ tới một luống hoa xem trong cỏ dại rậm rạp.

Lăng Hồng Liên vội thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” lướt theo.

“Bách Diệp Thần Cái” và Lăng Hồng Liên một trước một sau lướt đi giữa hoa viên hoang phế, một lúc thì trông thấy một ngôi lều tranh nhỏ tiêu điều.

Ngôi lều ngoảnh mặt ra hoa viên hoang phế, tựa lưng vào tường viện còn hoang phế hơn, tường đầy rêu phong, có nhiều mảng đổ nát trông rất thê lương.

Hai người liếc mắt nhìn vào, thấy trong lều có một người ngồi giữa nền đất trong bóng tối.

Dưới ánh trăng mờ mờ hắt qua các bức tường trống hoác, “Bách Diệp Thần Cái” và Lăng Hồng Liên công lực đều thâm hậu, có thể nhìn rõ người đó là một lão nhân tóc bạc rồi bù nhưng sắc mặt rất hồng nhuận tuy rất nhiều nếp nhăn, có lẽ đã ngoài bảy mươi tuổi.

Lão nhân ngồi bàn tọa, mắt nhắm nghiền, có vẻ như đang vận công.

Lăng Hồng Liên từ sau “Bách Diệp Thần Cái” chột lướt vào lều nói :

- Quý gia gia! Nguyên là gia gia vẫn khang an!

Bạch phát lão nhân chột mở mắt ra hỏi :

- Người là ai?

Ánh mắt lão nhân sáng quắt như điện chiếu lên mặt Lăng Hồng Liên.

Nàng bỗ tới nắm lấy hai tay lão nhân, thấp giọng đáp :

- Quý gia gia! Tiểu diệt là Liên nhi đây! Lăng Hồng Liên, nhi nữ của Lăng Thành Đình, gia gia còn nhớ không?

Lão nhân cất giọng khàn khàn hỏi :

- Liên nhi, nhi nữ của Lăng Thành Đình? Lạy trời lạy phật! Xem ra oan hồn phụ mẫu người dưới suối vàng có linh thiên rồi!

Từ đôi mắt già nua của lão nhân ứa ra hai giọt lệ.

Lão nhân này chính là Quý Kiến Bình, bào đệ của Chương môn nhân tiền nhiệm “Tam Kiếm Tuyệt Hộ” Quý Hải Bình.

Mười ba năm trước, khi Cùng Lai phái gặp kiếp nạn, Quý Kiến Bình có việc rời khỏi Cùng Lai nên mới tránh khỏi họa sát thân. Từ đó lão phiêu du tứ hải, lang bạt giang hồ, sau mới bí mật tới ẩn cư trong khu mộ địa hoang phế um tùm không ai để ý tới này.

Quý Kiến Bình là danh gia kiếm thuật số một số hai trong phái Cùng Lai, đồng thời công phu “Bát Phong miên chương” cũng rất lợi hại nên Tang Diên Tề muốn diệt trừ đã lâu, chỉ là nhiều năm tìm kiếm không thấy, ai ngờ vị đó sống ở nơi hoang vu ngay trong Tiểu Bình Tây này?

Quý Kiến Bình thở dài nói :

- Liên nhi! Đáng tiếc là chúng ta đều không gặp thời vận. Bây giờ tặc nhân Tang Diên Tề đã luyện thành “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” rồi! Chỉ sợ hai ông cháu chúng ta liên thủ cũng không thắng nổi hắn đâu!

“Bách Diệp Thần Cái” bước vào hỏi :

- Chẳng lẽ võ công của tiền bối mà không hơn được Tang Diên Tề?

Quý Kiến Bình ngược nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Các hạ là Bang chủ Cái bang “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy Doãn bang chủ phải không? Xin thứ lỗi cho tiểu lão nhi sơ suất...

Rồi chỉ tay tới bộ ghế mộc thô sơ ở góc phòng nói :

- Mời Doãn bang chủ ngồi!

Ba người cùng đến bàn ngồi nói chuyện.

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Quy gia gia ở đây mà không sợ Tang Diên Tề tìm đến hãm hại hay sao?

Quy Kiến Bình cười đáp :

- Từ khi Tà đại hiệp đánh bại Xuân hộ pháp của Cự Linh giáo ở “Đan Tâm trại”, thầy tớ Mỹ Thiết Am lo cuống lên để đối phó, còn rảnh rỗi đâu mà quan tâm đến chuyện gì khác nữa? Mặt khác khu mộ địa này từ lâu đã thành hoang phế không người lai vãng, cây mọc thành rừng, Tang Diên Tề đâu ngờ gia gia sống ở đây?

Lăng Hồng Liên lại hỏi :

- Gia gia vừa nói tặc nhân Tang Diên Tề đã luyện thành “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” chẳng lẽ trong thiên hạ không ai địch nổi hắn nữa?

Quy Kiến Bình đáp :

- “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” nếu luyện đến cảnh giới tối cao thì gần như thân thể đạt tới cảnh giới thặng thừa kim cương bất hoại, người khác có nội công cao bao nhiêu cũng không làm được gì hắn.

Lăng Hồng Liên nói :

- Nhưng trong thiên hạ bất cứ vật gì cũng có khắc tinh kia mà? Chẳng lẽ không có loại võ công gì đánh bại được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” của Tang Diên Tề?

Quy Kiến Bình cười nói :

- Không biết người bôn ba giang hồ được mấy năm nhưng xem ra kiến thức thu được không ít. Chỉ là gia gia mấy năm ẩn cư nơi hoang liêu này nên không biết có võ công nào thắng được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” không.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Tiền bối có biết công lực luyện tới mức độ nào thì phá được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” không?

Quy Kiến Bình đáp :

- Ngày xưa sư tổ tiểu lão nhi có nói rằng, nếu công lực người nào luyện tới cảnh giới để một cái chậu bằng đá dày hai tấc đựng đầy nước, nếu chỉ lực điểm xuyên qua chậu nước mà làm thủng luôn chậu đá thì phá được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công”.

Lão ngược nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Không biết Tà đại hiệp có luyện được thần công như vậy không? Mấy năm nay tiểu lão nhi ra sức khổ luyện nhưng không có hy vọng gì.

Lão buông tiếng thở dài nào ruột nói tiếp :

- Xem ra đời này kiếp này tiểu lão nhi không thể tận mắt nhìn thấy tặc tử Tang Diên Tề bị báo ứng rồi!

Lăng Hồng Liên nói :

- Gia gia cứ yên tâm! Liên nhi dám bảo đảm là không chỉ Tang Diên Tề bị trừng trị mà tặc đảng Cự Linh giáo cũng sắp đến ngày diệt vong rồi!

Quy Kiến Bình hấp háy mắt hỏi :

- Phạt tử từ bi! Liên nhi nói như vậy là nói thật chứ?

Giọng Lăng Hồng Liên kiên quyết :

- Liên nhi dám cam đoan lời mình nói ra đều là sự thật!

Quy Kiến Bình nói :

- Nếu có phải sống thêm hai mươi năm nữa mà chứng kiến được ngày ác nhân đền tội, tiểu lão nhi sẽ cố gắng!

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Gia gia cứ tin đi! Ngày đó sắp đến rồi, không lâu như vậy đâu!

Tới đó “Bách Diệp Thần Cái” và Lăng Hồng Liên từ biệt Quy Kiến Bình quay lại tìm Tạ Vũ Diệp kể lại cuộc nói chuyện với Quy Kiến Bình.

Chờ khá lâu chàng với Linh Chân Tử mới quay lại.

Bốn người xuống chân núi tìm một con suối, tạc một cái chậu bằng đá dày hai tấc đựng đầy nước ra sức vận chỉ công thử xem.

Linh Chân Tử biết mình công lực tầm thường nên không thử, còn “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy điểm xuyên qua chậu nước, chỉ làm cho đáy chậu tạo thành một vết xước nhỏ thôi.

Đến lượt Tạ Vũ Diệp thử, chàng thi triển “Nhất chỉ thiên công” nhưng rốt cuộc cũng chỉ làm thủng lỗ sâu mới một tấc.

Cuối cùng tới lượt Lăng Hồng Liên.

Nàng vận cả “Huyền Băng thần công” lẫn “Cửu U âm khí” xuất chỉ làm thủng được đáy chậu bằng đá dày hai tấc!

Tạ Vũ Diệp mừng rỡ nói :

- Không ngờ Liên muội công lực thâm hậu hơn tiểu huynh nhiều đến thế?

Lăng Hồng Liên lắc đầu nói :

- Tiểu bối biết công lực không sao thâm hậu hơn Tạ Vũ Diệp ca ca được đâu! Chỉ không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện thần kỳ như thế?

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Chắc “Huyền Băng thần công” có công năng kỳ ảo nào đó, nhưng bây giờ Liên muội muội đã có khả năng thắng được Tang Diên Tề, đó là vấn đề chủ yếu! Hô hô! Diệp lão đệ bây giờ đã chịu phục chưa? Lão ca ca thì đã yên tâm rồi! Sau này Diệp lão đệ đừng hòng khi hiếp Liên muội muội nữa!

Tối hôm sau họ lại đến Tiểu Tây Bình nhưng không đột nhập Tổng đàn mà bí mật đến gặp Quy Kiến Bình trong ngôi lầu tranh ở hoang lâm.

Quy Kiến Bình có phần bất ngờ khi được giới thiệu có vị Tạ Vũ Diệp danh chấn giang hồ đến thăm mình.

Sau một lúc lúng túng, lão dần dần bình tĩnh lại mời khách ngồi vào bàn rồi pha trà mời.

Tạ Vũ Diệp hỏi lão nhân căn cứ về tình hình Cùng Lai phái thời gian qua, quan hệ giữa Tang Diên Tề với Mỹ Thiết Am và Cự Linh giáo cũng như hành động của hắn đối với đệ tử Cùng Lai phái và Những hành động tội ác của hắn gây ra cho võ lâm, đặc biệt là công phu mà hắn vừa luyện thành, đặc biệt là những thủ hạ thân tín của Tang Diên Tề.

Theo lời Quy Kiến Bình thì Tang Diên Tề có tam tên thủ hạ thân tín hầu hết là người do Cự Linh giáo phái đến, trong tám tên chỉ có hai người trước đây là sư đệ của Tang Diên Tề nhưng là đồng mưu với hắn từ trước.

Sáu tên đệ tử của Cự Linh giáo trước khi Tang Diên Tề luyện thành “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” thì thân thủ chẳng kém gì, thậm chí còn hơn tên phản bội kia.

Trong các môn phái võ lâm thì Cùng Lai là môn phái quy thuận Cự Linh giáo đầu tiên. Vì thế trong việc gây bạo loạn hai môn phái Cái bang và Lãnh Vân bang thì Tang Diên Tề đóng vai trò rất lớn. Chính vì thế mà Mỹ Thiết Am coi Tang Diên Tề như cánh tay phải của mình. Nay Tang Diên Tề đã luyện thành “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công”, Mỹ Thiết Am lại càng cao hứng, coi đó chẳng khác gì thành tựu của bản thân.

Nhất là sau khi đấu với Tạ Vũ Diệp tại Đoạn Hồn Nhai đường như Mỹ Thiết Am bị thua một bậc, nay có người thân tín của mình hy vọng thắng được Tạ Vũ Diệp, làm sao hấn không mừng cuống lên và tràn trề hy vọng?

Mỹ Thiết Am coi Cùng Lai là vị trí tiền tiêu của mình để làm bàn đạp bá chiếm Trung Nguyên nên ra sức tăng cường lực lượng cho Tang Diên Tề. Hầu như tất cả mọi trấn thành xung quanh Cùng Lai đều bố trí nhân tuyến của chúng.

Tang Diên Tề cũng có chủ trương của mình, lập nhân tuyến và hệ thống liên lạc biết rõ mọi hoạt động của quần hùng và những động tĩnh phát đi từ “Đan Tâm trại”...

Tạ Vũ Diệp nhận xét :

- Dã tâm của Tang Diên Tề xem ra cũng không phải là nhỏ!

Quy Kiến Bình nói :

- Tạ đại hiệp! Đúng là không thể coi thường tên phản phúc này! Tang Diên Tề là kẻ vô cùng thâm độc xảo hoạt, thế nhưng ngoài mặt thì luôn luôn tỏ ra là người thành khẩn thiện lương. Đã không ít nhân vật vô lâm bị mắc lừa hấn mà đến nỗi thân bại danh liệt.

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Kẻ đại gian mà mang vỏ thánh hiền mới là rất khó đề phòng.

Quy Kiến Bình nói :

- Ngày xưa huynh trưởng của tiểu lão nhi và phụ thân của Liên nhi bị giết cũng tin vào những lời đường mật và vẻ bề ngoài thiện lương của hấn!

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Chẳng lẽ Tang Diên Tề không sợ có người tìm hấn báo thù?

Quy Kiến Bình nói :

- Hài tử! Đó là cái đáng sợ nhất... Từ khi hấn lên làm Bang chủ, một mặt ra sức đàn áp những người bất đồng chính kiến, một mặt hấn tìm nơi ẩn mật cho bố trí cơ quan và người thân tín canh gác, đêm ngày khổ luyện võ công, trước khi luyện thành “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” đâu có dám tiếp xúc với ai trong giang hồ? Ngay cả nhiều việc quan trọng hấn cũng chỉ phái đệ tử thân tín xuất diện mà thôi.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Đệ tử thân tín của Tang Diên Tề có đông không?

Quy Kiến Bình đáp :

- Người cũ trong bang, ngoài hai tên sư đệ đồng mưu với hấn từ xưa, chỉ có thêm năm sáu chục. Ngoài ra hấn còn tuyển mộ thêm cả trăm cao thủ hắc đạo, ngoài ra còn lực lượng do Mỹ Thiết Am chi viện...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Xem ra việc giải quyết Cùng Lai phải không dễ.

Lăng Hồng Liên nói :

- Chẳng lẽ Vũ Diệp ca ca sợ tên tặc đồ đó?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Không phải thế! Ta chỉ nghĩ rằng lần này nếu như muốn khôi phục lại Cùng Lai như ngày trước, chỉ e buộc phải đại khai sát giới...

“Bách Diệp Thần Cái” nghiêm mặt nói :

- Hiền đệ! Thân ở trong giang hồ chứ đâu phải ở Phật môn? Cho nên sát kiếp là rất khó tránh. Người ta vẫn nói: “Lấy sát nghiệp để đình chỉ sát nghiệp”. Đối với hạng hung tàn ác bá như Tang Diên Tề thì chỉ có

giết đi mời đình chỉ được những tội ác tiếp theo. Hãy coi an ninh của võ lâm làm trọng mà chớ học thói mềm yếu của hạng đàn bà! Nên biết tha thứ kẻ ác nhiều khi cũng bị coi là đồng phạm của chúng! Người không nhớ câu “đường hồ điều họa” hay sao?

Quy Kiến Bình lập tức tán đồng :

- Doãn bang chủ nói rất chí lý! Đối với người tốt thì hãy lấy lễ nghĩa mà đối xử, nhưng đối với ác nhân thì chỉ đao kiếm mới được thôi! Cổ thư viết “Đã vì đại nghĩa thì không được ước thúc vì tiểu tiết!” Học thói mềm yếu của nữ nhân thì chỉ làm hỏng sự mà thôi! Tạ đại hiệp! Hãy nghe tiểu lão nhi khuyên một lời :

Tang Diên Tề là người đại gian đại ác. Thủ hạ hắn cũng đều là hạng sài lang, không cải hóa được đâu!

Lăng Hồng Liên tiếp lời :

- Vũ Diệp ca ca! Chúng ta đều là cô nhi, cũng như hoàn cảnh của “Nhất kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu khi trở về sơn trang thì chỉ thấy chỉ còn lại chốn hoang tàn, phụ mẫu, người thân đều bị giết không còn lại một ai... Tất cả đều là tội ác do Cự Linh giáo gây ra. Tang Diên Tề bây giờ là một bộ phận của chúng! Những bằng chứng đầm máu như thế buộc huynh phải thêm quyết tâm trừ ma diệt ác mới chặn được bàn tay đầy máu của chúng, nếu không thì làm sao xứng với hoài vọng của phụ mẫu nằm nơi chín suối? Làm sao còn xứng là thân tu mi đọc ngang bảy thước?

Quy Kiến Bình nói :

- Liên nhi! Trước mặt Tạ đại hiệp không được dùng những câu vô lễ như thế!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Liên muội cứ yên tâm! Tiểu huynh quyết không phải là người dung tha kẻ gian ác đâu. Chỉ là muốn cố sức giảm bớt đại khai sát giới giết kẻ vô hạnh mà thôi!

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Xin Quy tiên bối hãy yên tâm! Vị Diệp lão đệ và Liên muội muội chỉ đùa mấy câu thế thôi. Nếu ngày nào tôn nữ của tiên bối mà không cự nự Vũ Diệp ca ca mình mấy câu là ăn không ngon đâu!

Câu đó làm cả mấy người cùng cười vang.

Lăng Hồng Liên trừng mắt nhìn “Bách Diệp Thần Cái” nhưng không dám nói gì.

Quy Kiến Bình nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ đại hiệp, khi nào giao chiến với tặc nhân Tang Diên Tề, tiểu lão nhi xin phép các vị một tay. Tiểu lão nhi võ công tuy bình thường nhưng có chút thể lực. Trong đám đệ tử chính phủ có không ít đồ tử đồ tôn cầu tiểu lão nhi. Nói gì thì nói đối với tiểu lão nhi chúng không dám vô lễ đâu.

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vâng! Nhưng trước mắt khi bắt đầu tấn công, xin tiên bối cứ ở nguyên chỗ này, đừng có hành động gì mà để đối phương đâm ra cảnh giác. Chỉ cần bí mật theo dõi động tĩnh của Tang Diên Tề là được. Trước khi tổng tấn công, văn bối sẽ cho người đến đón.

Bốn người bàn chuyện thêm một lúc rồi từ biệt ra về, Quy Kiến Bình dùng “Truyền âm nhập mật” nói với “Bách Diệp Thần Cái” :

- Lát nữa Doãn bang chủ hãy ở lại thêm một lúc, tiểu lão nhi có mấy lời muốn nói.

“Bách Diệp Thần Cái” cùng Tạ Vũ Diệp, Lăng Hồng Liên và Linh Chân Tử ra khỏi Tiểu Tây Bình xong bảo ba người đi trước, mình có việc ở lại chốc lát sẽ về sau rồi quay lại ngôi lều.

Chủ khách an tọa xong, “Bách Diệp Thần Cái” liền hỏi :

- Chẳng hay Quy tiên bối có gì chỉ giáo?

Quy Kiến Bình đáp :

- Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là... thái độ của Liên nhi đối với tạ đại hiệp làm tiểu lão nhi không được yên tâm.

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Có gì mà không yên tâm? Diệp lão đệ đã thành tôn nữ tể chính thức của tiền bối rồi!

Quy Kiến Bình nhú mày hỏi :

- Tôn nữ tể chính thức của tiểu lão nhi?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Không sai! Sư phụ của Liên muội muội “Hàn Nguyệt thần ni” đã làm lễ chúc phúc cho đôi uyên ương đó rồi!

Quy Kiến Bình cả mừng nói :

- Vậy thì tốt quá! Lãng gia bây giờ chỉ còn lại một cái chồi đó thôi. Có được rể quý như Tạ đại hiệp thì còn gì bằng? Quả là ông trời còn có mắt!

Lão nói xong đưa tay run run lục tìm trong túi lấy ra một chiếc ngọc bội đưa cho “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Đây là di vật của mẫu thân Lãng Hồng Liên, bây giờ hãy dùng nó làm vật định tình của đôi trẻ. Nhờ Doãn bang chủ trao nó cho Tạ đại hiệp, coi như phụ mẫu nó đã chấp nhận cuộc hôn nhân này!

“Bách Diệp Thần Cái” dùng hai tay tiếp lấy cất vào túi rồi từ biệt Quy Kiến Bình, đuổi theo ba người đồng hành.

Lãng Hồng Liên thấy lão quay lại liền lên tiếng trách móc :

- Lão ca ca nói chuyện với gia gia tiểu muội cả mấy canh giờ còn chưa chán hay sao mà còn dăm giúi quay lại nữa thế?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Người lo chúng ta nói xấu sau lưng chứ gì?

Lãng Hồng Liên đáp :

- Còn không phải hay sao?

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Gia gia sợ người hỗn láo với Vũ Diệp ca ca nên nhờ lão ca ca quăn thúc chặt chẽ hơn mà thôi.

Lãng Hồng Liên “hừ” một tiếng nói :

- Gia gia thật lắm chuyện! Tiểu muội hỗn láo với Vũ Diệp ca ca hồi nào?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Đó là Quy tiền bối đề phòng như thế...

Tới đó mới đưa chiếc ngọc bội cho Tạ Vũ Diệp và kể lại chuyện vừa rồi.

Ngày hôm sau, bốn người lại quay trở về “Đan Tâm trại”, thấy Thanh Trúc đạo nhân và “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ cũng đã về trước đó vài hôm. Vừa được tin Tạ thống lĩnh trở về, “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn lập tức cho bày tiệc ở “Tụ Nghĩa sảnh” rồi mời mọi người đến bàn định kế hoạch xuất binh.

Thiện Vân trưởng lão ngồi bên Thanh Trúc đạo nhân cười nói :

- Lão mũi trâu! Nhiều năm không gặp, không ngờ bây giờ người vẫn còn tráng kiện hăng hái tham gia đại sự võ lâm thế này. Vừa rồi người đi trinh sát ắt đã biết rõ tình hình địch ta. Theo người thì trong chiến dịch quyết định sắp tới, chúng ta thắng chắc được mấy phần?

Thanh Trúc đạo nhân đáp :

- Cái đó hãy nghe “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ thuật lại tình hình xong thì người cứ tự mình xác định xem. Tương quan lực lượng giữa địch và ta, lão đạo còn chưa được rõ lắm.

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ uống xong chén rượu mới lên tiếng :

- Chuyến này đến Tổng đàn Cự Linh giáo trình sát, tại hạ cũng như Thanh Trúc đạo trưởng được đệ tử Phân đà Ngân Xuyên của cái bang giúp đỡ rất nhiều, nhân đây tại hạ xin bày tỏ lòng biết ơn đối với Doãn bang chủ đã ra sức chiêu cố...

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Đại sự là do vô lâm làm nên để trừ tai họa cho chính mình, muốn vậy các môn phái phải đồng tâm hiệp lực, nói gì đến ơn huệ?

Tạ Vũ Diệp nói :

- Xin Bàng huynh hãy nói tường tận binh tình và cách bố trí của Cự Linh giáo để mọi người thương nghị.

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ hắng giọng nói :

- Trước khi đột nhập Tổng đàn Cự Linh giáo, tại hạ tới Ngân Xuyên nghe ngóng tình hình thì biết Tổng đàn Cự Linh giáo được thiết lập trong núi Hạ Lan sơn phía Tây bắc Ngân Xuyên năm mươi dặm, trong một sơn cốc hiểm trở có tên là U Hồn cốc thuộc ngọn “Xích Thạch Lĩnh”, bốn mặt đều là vách đá thẳng đứng cao ngất tầng mây, trong sơn cốc cỏ cây rậm rạp.

Ở lại Ngân Xuyên một ngày, tối hôm sau tại hạ đến “Xích Thạch Lĩnh” đi vòng xung quanh U Hồn cốc mấy vòng, thấy rất nhiều trạm canh phòng bí mật...

Vì sợ bị phát hiện nên tại hạ không dám đột nhập U Hồn cốc ngay, trở về Ngân Xuyên.

Ngay cả ở đây cũng có rất nhiều đệ tử Cự Linh giáo hoạt động, các tửu lầu khách điểm đều có người của chúng nên không dám trú lại khách điểm mà hóa trang thành đệ tử Cái bang vào một ngôi hoang miếu ngủ qua đêm. Cứ như vậy qua mấy ngày, cứ chiều chiều tại hạ tới U Hồn cốc thăm dò hoặc vào các tửu lầu khách điểm ở Ngân Xuyên nghe tin tức, đến khuya lại quay về hoang miếu nghỉ ngơi.

Nửa đêm thứ ba, đột nhiên tại hạ nghe có người tiến vào miếu liền ẩn vào góc kín đáo quan sát, thấy hai tên hán tử mặc dạ hành y đến trước miếu điện nhìn vào nói :

- “Người là ai? Đến ở trong miếu này có việc gì?”

Tại hạ vô cùng kinh hãi, biết hành tung đã bị lộ liền rời chỗ ẩn nấp đứng lên trả lời :

- “Người trong giang hồ vốn coi giang hồ là bạn, tứ hải là nhà. Đi đường lỡ bước tìm đến miếu hoang nghỉ chân thì có gì là lạ?”

Người ngoài miếu cười hắc hắc nói :

- “Đi đường lỡ bước ư? Các hạ đừng dùng vải thưa che mắt thánh! Chúng ta biết người trú lại trong miếu này mấy hôm rồi!”

Tại hạ đáp :

- “Trú mấy ngày thì đó là việc của bốn nhân, liên quan gì đến các vị?”

Một trong hai dạ hành nhân nói :

- “Người lên lút tới ”Xích Thạch Lĩnh“, hiển nhiên là gian tế muốn do thám Tổng đàn Cự Linh giáo, sao lại không liên quan?”

Nói xong lao vào điện xuất thủ đánh ngay.

Tại hạ lách mình tránh thế rồi bỏ người lướt tới sau lưng đối phương vung tay đánh ra một chưởng.

Dạ hành nhân tựa hồ sau lưng có mắt, không quay người mà vung chưởng đánh ngược lại tiếp chiêu.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, tại hạ bị một luồng kinh lực cực kỳ hung mãnh đánh lùi lại ba bước, chỉ một chiêu đầu đã biết công lực đối phương cao hơn mình.

Bấy giờ dạ hành nhân mới quay lại tấn công càng lúc càng kịch liệt, nhưng tại hạ không dám tiếp chiêu nữa, thi triển thân pháp tránh đi.

Thế nhưng đối phương có tới hai người, không chỉ công lực cao mà thân pháp chiêu thuật đều rất kỳ ảo.

Sau khi tên thứ hai gia nhập vào vòng chiến không lâu thì tại hạ bị trúng một chỉ vào Kiên Tĩnh huyết.

Chính lúc ấy chợt nghe tiếng quát :

- “Dừng tay!”

Đồng thời một dạ hành nhân kêu lên một tiếng ngã lăn xuống đất.

Tại hạ chú mục nhìn lại, thấy người cứu mình là một lão đạo.

Người này bước vào miếu điện nhìn dạ hành nhân chưa bị điểm ngã hỏi :

- “Không biết hai vị với vị huynh đệ kia có xung đột gì mà xảy ra động thủ như vậy?”

Dạ hành nhân đáp :

- “Xin đạo trưởng minh giám, chúng tôi chỉ muốn hỏi rõ xem bằng hữu đó là ai thôi, không có ý định làm hại mạng đâu!”

Lão đạo tiếp tục truy vấn :

- “Hai vị là ai? Tới đây làm gì?”

Dạ hành nhân đáp :

- “Huynh đệ chúng tôi tới đây là để tìm phi đồ Cự Linh giáo trả thù.”

Lão đạo nghe nói liền xuất thủ giải huyết đạo cho dạ hành nhân nằm dưới đất rồi bước ra đóng chặt cửa điện lại, tới bàn cúng tìm được một mẫu nến đánh lửa thắp lên rồi quay lại hỏi tại hạ :

- “Hình như người là ”Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ, đệ tử phái Côn Lôn, vậy có biết lão đạo là ai không?”

Thiện Vân trưởng lão nghe “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ kể đến đó, cười “hồ hồ” nói :

- Chính là lão mũi trâu Thanh Trúc đạo nhân chứ gì? May mà lão ta đến kịp cứu được người một mạng...

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ không trả lời, kể tiếp :

- Tại hạ chấp tay hành một lễ đáp :

- “Xin tiên bối thứ tội, văn bối kiến thức nông cạn chưa biết lão nhân gia...”

Lão đạo cười nói :

- “Lão đạo là Thanh Trúc đạo nhân của phái Hoa Sơn, Tà Vũ Diệp chính là đồ tôn của lão đạo đó!”

Cả ba người nghe Thanh Trúc đạo nhân nói Tà thống lĩnh danh chấn giang hồ là đồ tôn của mình đều cung kính quỳ xuống bái lễ.

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Ba vị đừng khách khí! Chúng ta hãy ngồi quây quần lại nói chuyện!

Mọi người lập tức làm theo.

Qua câu chuyện mới biết hai dạ hành nhân là hai huynh đệ Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình, thế cư ở “Yến Tước sơn trang”.

23. Trác Gia Tìm Cừu

Hơn mười năm trước, “Yến Tước sơn trang” bị phỉ đồ Cự Linh giáo đến hủy diệt, thủ đoạn cũng giống như những vụ tàn sát khác, tàn sát xong thì châm lửa hủy trang, toàn gia sáu bảy mươi người không một ai thoát mạng, may hai vị Thiếu trang chủ Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình trước đó được lão Trang chủ gửi đến Võ Công sơn học nghệ ở Quảng Nguyên thiền sư nên thoát chết.

Lúc đó Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình còn nhỏ nên Quảng Nguyên thiền sư giấu kín hung tin này không cho biết, sợ quá đau thương mà hệ lụy đến thân.

Từ đó Quảng Nguyên thiền sư càng ra sức truyền thụ tuyệt nghệ cho đồ đệ, hai người luyện thành “Du Long Kim Cương chưởng” được coi là võ lâm nhất tuyệt đã đạt tới tám chín thành hỏa hầu, khi liên thủ với nhau gọi là “Liên Y Hoán Tâm chưởng” uy lực lại càng tăng thêm rất nhiều, đặc biệt Trác Vũ Hiên sử dụng một đôi Phán Quan bút chuyên điểm huyết đối phương, còn Trác Vũ Đình dùng chiếc Thủ Hộ câu chuyện đoạt binh khí địch, chiêu thuật cả hai tuy chưa thể đạt tới mức xuất thần nhập hóa nhưng khó tìm được địch thủ.

Thấy hai người đã luyện thành tuyệt nghệ, Quảng Nguyên thiền sư mới kể lại vụ thảm án mười năm trước ở “Yến Tước sơn trang” rồi cho đồ đệ đi báo thù.

Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình nhận được hung tin thì khóc ngất đi.

Quảng Nguyên thiền sư ra sức khuyên giải cho họ bình tâm trở lại, chỉ bảo cho đồ đệ biết những sự hiểm trá trong giang hồ khuyên hai người hết sức cẩn thận, mặt khác còn cho biết Cự Linh giáo là một ác đảng có thế lực bậc nhất võ lâm, muốn báo được thù ắt phải liên kết với nhiều bậc võ lâm chí sĩ và vạch ra kế hoạch cẩn thận không được hành động khinh suất, chẳng những không trả được thù mà còn mang họa sát thân.

Hai người nhớ kỹ lời giáo huấn, sau đó từ tạ ân sư, hạ sơn bí mật điều tra hành tung Cự Linh giáo.

Sau một thời gian hành khứ giang hồ, Trác gia huynh đệ mới biết Cự Linh giáo là một tổ chức vô cùng tàn bạo, tội ác đầy rẫy, nhưng hành tung vô cùng bí ẩn bởi vì tuy chúng gây nên nhiều tội ác nhưng xưa nay không lưu lại mạng sống bao giờ.

Nhớ lời sư phụ, hai người lại càng thận trọng, giấu kín thân phận và tung tích, tiếp tục điều tra.

Sau một thời gian, hai người biết tin có một vị thiếu niên kiệt xuất là Tạ Vũ Diệp đã đánh bại một lực lượng khá lớn Cự Linh giáo tại “Đan Tâm trại”, sau đó được võ lâm nhất trí cử làm Thống lĩnh để tiêu diệt Cự Linh giáo, trừ hại cho giang hồ.

Trác gia huynh đệ có ý tìm đến phối hợp nhưng không biết “Đan Tâm trại” ở đâu nên tiếp tục lang bạt giang hồ tìm cừu nhân.

Ngày hôm đó hai người đến một tiểu trấn gần Phục Ngưu sơn thì gặp bốn nhân vật võ lâm vừa uống rượu vừa bàn chuyện võ lâm.

Một người nói :

- Chúc Đường chủ chuyến này đến Thanh Liễu am mã đáo thành công, chúng ta sẽ tận lực tiếp ứng.

Một người khác tiếp lời :

- Dù sao thì ta cũng không còn việc gì ở đây nữa. Bởi vì bọn nhai nhép ở “Ánh Ba môn” thì một mình Ô đường chủ cũng thu thập được, cần gì đến chúng ta nữa?

Người thứ ba nói :

- Vương huynh nói thể hơi chủ quan đấy!

Tên thứ hai được xưng là “Vương huynh” hỏi :

- Lão Thái không tin sao?

Tên thứ ba đáp :

- Theo Thái mỗ cái đó chưa hẳn. Vì Chưởng môn nhân “Ánh Ba môn” không phải là nhân vật tầm thường. Hơn nữa lần trước Ô đường chủ bị thương ở “Đan Tâm trại”, đến bây giờ còn chưa hoàn toàn bình phục...

Tên họ Vương “xì” một tiếng nói :

- Lão Thái người làm sao mà đề cao uy thế địch như thế? Một “Ánh Ba môn” bằng lỗ mũi không có tiếng tăm gì trong giang hồ mà đường đường vị Đường chủ Kim Tước đường Ô Tư Kính cũng không làm gì được thì Cự Linh giáo nói gì đến chuyện xưng bá võ lâm? Lão Thái! Người nói câu đó lỡ bị Ô đường chủ nghe được thì đừng nói chức vị Hương chủ khó bảo toàn mà chỉ e ngay cả tính mạng còn không giữ nổi đâu!

Tên thứ tư nói :

- Vương huynh nói rất phải, tuy nhiên nếu có người trợ giúp “Ánh Ba môn” thì đó lại là chuyện khác!

Tên họ Vương hỏi :

- Người muốn nói là Tạ Vũ Diệp phải không? Bây giờ tên đó đang ở “Tứ Hải võ hội”, đâu có tới đây làm gì? Tín sứ của chúng ta hiệu xưng là “Quý Hình Tử”, tin tức rất linh thông. Nếu Tạ Vũ Diệp có ở đây thì lẽ nào lại không biết?

Trác gia huynh đệ nghe bốn người kia tự xưng là người của Cự Linh giáo thì bụng mừng thầm, ra sức điều tra mấy tháng không có kết quả, may gặp được thì có lý nào chịu bỏ qua?

Hai huynh đệ nhìn nhau cười rồi rời chỗ nấp bước ra.

Trác Vũ Hiên hỏi :

- Các vị là người cầu Cự Linh giáo?

Tên họ Vương trợn mắt quát :

- Phải thì sao? Chẳng lẽ các người định tìm người của Cự Linh giáo giải quyết ân oán?

Trác Vũ Hiên gật đầu đáp :

- Chính thế! Các hạ đoán không sai!

Tên họ Vương cười hắc hắc nói :

- Nếu quả thật các người đã chán sống thì gia gia sẽ sẵn lòng cho hai người thượng lộ.

Trác Vũ Hiên hỏi :

- Các người đồng thời xuất thủ hay đơn đả độc tấu?

Tên họ Vương cười hô hô nói :

- Trong giang hồ có người dám đi tìm Cự Linh giáo thì hôm nay lão tử mới gặp lần đầu, đừng nói gì là kẻ cuồng ngông dám thách chiến. Đã thế, lão tử cho các người lựa cách thức!

Trác Vũ Đình bước lên nói :

- Vậy trước tiên hai ta đánh một trận xem, thế nào?

Tên họ Vương gật đầu đồng ý :

- Rất tốt, người xuất thủ đi!

Chợt tên họ Thái bước ra nói :

- Khoan đã! Vương huynh! Huynh đệ lâu nay chưa được động thủ, chân tay đang ngứa ngáy. Để huynh đệ xuất thủ trận đầu cho!

Tên họ Vương lùi lại nói :

- Được, vậy ta nhường cho người!

Tên họ Thái lập tức chồm tới, vung chưởng xuất chiêu “Độc Xà Thổ Tín” đánh ngay.

Trác Vũ Đình cũng không chậm trễ, đánh ra một chiêu “Đồng Tử Bái Quan Âm” nghênh địch.

Hai người vừa động thủ đã dốc toàn lực làm kinh phong nổi lên ào ào, mỗi bên không tiếc xuất chiêu sát thủ, uy lực thật kinh nhân!

Sau gần hai chục năm được Quảng Nguyên thiền sư dốc lòng truyền thụ tuyệt học, “Du Long Kim Cương chương” của Trác Vũ Đình đã luyện đến tám chín thành hỏa hầu, một tên Hương chủ trong Cự Linh giáo như tên họ Thái còn chưa xứng là đối thủ, qua ngoài năm mươi chiêu thì bị bức vào thế hạ phong, chân tay rối loạn không sao kháng cự nổi.

Tên họ Vương và hai tên đồng bọn thấy thế cùng rút binh khí ra, chuẩn bị lao vào trợ chiến.

Lửa thù hận bốc cao, Trác Vũ Đình quyết giải quyết nhanh chiến cục, “Du Long Kim Cương chương” thi triển đến độ lâm li, thêm vài chiêu xuất một chiêu đánh trúng ngực tên họ Thái làm hắn bắn lên không, miệng phun máu thành vòi rồi rơi xuống cách hiện trường hai ba trượng rồi xuống đất nằm bất động.

Chính lúc ấy tên họ Vương và hai tên đồng bọn tay vung binh khí nhất loạt lao vào, chẳng cần quan tâm gì đến quy củ võ lâm vây tròn lấy Trác Vũ Đình tấn công.

Từ khi ba tặc nhân rút binh khí ra, Trác Vũ Đình đã cảnh giác, thấy chúng vừa lao vào định vây công nhị đệ, đôi Phán quan bút đã cầm sẵn trong tay chồm tới quát :

- Các ngươi đã bắt nghĩa, đừng trách ta vô tình!

Vừa quát vừa xuất ngay một chiêu “Túy Ông Cung Tửu”, dùng đôi bút điểm ngay tới mấy huyệt đạo của tặc nhân đứng bên tả Trác Vũ Đình.

Tên này đang xuất đao chém xuống vai Trác Vũ Đình không ngờ có người đột kích không tránh kịp bị Phán Quan bút điểm trúng huyệt ngã lảo ra.

Trác Vũ Đình vừa vung bút đấu với hai tên kia vừa quát :

- Nhị đệ! Mau lấy binh khí ra diệt địch. Đối với hạng tặc nhân này nếu không cảnh giác, cứ theo quy củ giang hồ là bị chúng ám toán đấy!

Trác Vũ Đình theo lời liền rút Thủ Hộ câu ra phối hợp với đại ca công địch.

Trác gia huynh đệ một khi liên thủ, uy lực được phát huy đến cực hạn, so với đơn đả độc tẩu thì lợi hại hơn rất nhiều, một người dùng Phán Quan bút chuyên điểm phá huyệt đạo đối phương, người kia ra sức vô hiệu hóa binh khí địch, đồng thời phối hợp “Liên Y Hoán Tâm chương” khiến hai tên phỉ đồ Cự Linh giáo tối tăm mặt mày không cứu ứng được cho nhau, thế trận chỉ chớp lát bị rối loạn.

Đấu qua ba bốn chục chiêu, tên họ Vương bị Phán quan bút cẩu Trác Vũ Đình điểm trúng hai huyệt đạo là Hoa Cái huyệt và Linh Đài huyệt, tên còn lại bị Trác Vũ Đình dùng Thủ Hộ câu đánh bay kiếm khỏi tay.

Trác gia huynh đệ lòng đã sẵn thù hận, lại thấy đối phương xuất thủ tỉ tiện nên không chút lưu tình vung chưởng đánh tới làm cả hai tên nát như thành nhân bánh!

Khi kiểm tra lại thì hai tên khác cũng đã đoạn khí từ lâu!

Trác Vũ Đình thở dài nói :

- Bọn này thì dù có giết cả trăm tên cũng không có gì phải băn khoăn, nhưng bây giờ chúng chết cả, biết Thanh Liễu am ở đâu mà tìm tên Ô đường chủ?

Trác Vũ Đình chợt chỉ tới mấy tử thi nói :

- Đại ca, dường như cả bốn tên này đều có dấu vết đặc thù giống nhau, có lẽ đó là tiêu chí của Cự Linh giáo. Chúng ta hãy nhớ để sau này gặp chúng là nhận biết ngay.

Quả nhiên hai người xác định lại thì thấy trên mu bàn tay trái của bốn tặc nhân đều có một dấu khắc màu son to bằng đồng tiền.

Hai người tiếp tục theo quan đạo đi về phía đông, vì không quen địa hình, nơi đây lại toàn là rừng rậm nên hành trình rất chậm.

Tiến vào một khu rừng thì gặp một ngã ba, hai người đang do dự chưa biết rẽ về hướng nào thì từ trong rừng vang lên một tiếng quát :

- Các người làm gì ở đây?

Trác gia huynh đệ chưa kịp trả lời thì thấy từ trong rừng có hai tên đại hán cao lớn bận lục y xông ra chặn đường.

Một tên trừng mắt nhìn hai người quát :

- Các người định tới Thanh Liễu am phải không?

Trác Vũ Đình nhã nhặn đáp :

- Không sai! Huynh đệ tại hạ không quen đường, dám nhờ hai vị chỉ giúp!

Tên hán tử đứng bên tả cười hắc hắc nói :

- Rất tốt! Lão tử sẽ chỉ đường cho các người đến âm tào địa phủ!

Lời vừa dứt thì người đã tung mình lên không, thi triển một thức “Thương Ưng Tróc Thố” vươn song trảo sắc nhọn như vuốt chim ưng phân biệt chớp tới diện môn hai huynh đệ!

Trác gia huynh đệ phản ứng rất nhanh cùng lùi lại hai bước, đồng thời vận “Du Long Kim Cương chưởng” đánh trả lại.

Tặc nhân không ngờ hôm nay gặp phải đối thủ cao cường, bị đánh bật lùi ba bước quay lại bảo tên đồng bọn :

- Lão Trịnh! Giúp ta một tay thu dọn hai tên này!

Trác Vũ Hiên đã nhận ra trên mu bàn tay trái tặc nhân có một vết ấn màu đỏ liền nói với Trác Vũ Đình :

- Nhị đệ! Hai tên này cũng là tặc nhân của Cự Linh giáo! Hãy ra sức giết chúng đi!

Vừa lúc ấy thì hai tên lục y hán tử lại tiếp tục xông vào.

Lữ hận thù bốc cao, Trác gia huynh đệ ra sức vận công lực thi triển “Liên Y Hoán Tâm chưởng” phối hợp đối địch.

Hai huynh đệ rất hiểu tâm ý nhau, trước tiên tập trung đánh hạ một tên rồi sẽ dốc toàn lực tiêu diệt tên còn lại.

Qua hai ba mươi chiêu, một trong hai tên lục y hán tử trúng liền hai chưởng của Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình bắn xa hai trượng đập lưng vào một thân cây gục xuống chết tươi.

Tên còn lại lòng hoang mang định chạy tháo thân, nhưng sau đó không lâu cũng chịu chung số phận với đồng bọn, bị chưởng đánh vỡ ngực tánh mạng đương trường!

Giết xong hai tên địch, Trác gia huynh đệ lại tiếp tục lên đường.

Họ định tìm đến Thanh Liễu am nhưng chẳng bao lâu nữa thì trời tối nên tìm vào một thạch động nghỉ tạm.

Sang ngày hôm sau thì tin rằng tình hình ở Thanh Liễu am ắt cuộc đấu đã chấm dứt, tên Ô đường chủ nếu không bị giết thì cũng đã cao chạy xa bay nên quyết định không tới đó nữa, nên cứ nhắm quan đạo mà đi...

Mấy ngày sau, hai huynh đệ ghé vào điểm tâm trong một ngôi khách điểm chợt phát hiện thấy một hồng y nữ nhân trên mu bàn tay trái cũng có một vết ấn màu đỏ, Trác Vũ Đình nói :

- Đại ca, nữ nhân kia cũng là người của Cự Linh giáo. Nam nhân không đấu với nữ giới, tốt nhất chúng ta cứ bí mật bám theo thị đến Tổng đàn Cự Linh giáo xem tình hình đối phương như thế nào...

Trác Vũ Hiên tán thành ngay :

- Ý đó rất hay! Chúng ta cứ thế mà làm.

Hai người liền trả tiền ăn, bí mật bám theo nữ nhân kia...

Nguyên hồng y nữ nhân này chính là “Hong Lăng Nữ”, bấy lâu tiềm phục ở Cái bang trợ giúp Nhậm Công Kỳ, nhưng sau khi Tạ Vũ Diệp và “Bách Diệp Thần Cái” cùng mấy vị khác đến khôi phục lại Cái bang, giết chết Nhậm Công Kỳ, “Hong Lăng Nữ” thấy tình hình hỏng bét nên tháo chạy khỏi Tổng đàn Cái bang tìm đường quay trở lại Hạ Lan sơn.

Trác Vũ Hiên thấy dáng nữ nhân kia vội vàng hốt hoảng biết thị vừa chạy thoát khỏi tai họa nào đó.

Trác Vũ Đình hỏi :

- Đại ca! Chúng ta hãy bắt sống thị tra hỏi xem có tiện hơn không?

Trác Vũ Hiên lắc đầu phản đối :

- không được đâu! Hạng nữ nhân mà đã đơn thân bước vào chốn giang hồ, ắt không phải là tầm thường. Không chừng là một tên tiểu đầu mục nào đó của Cự Linh giáo. Hơn nữa thị là nữ nhân, nếu chúng ta hành động không khéo. thị sẽ hô hoán rùm beng lên há chẳng mang tiếng?

Trác Vũ Đình gật đầu tán thành :

- Đại ca nói thế cũng phải, cho dù có bắt được thị, có khi huynh đệ chúng ta còn phải chịu tiếng xấu suốt đời...

Thế là hai huynh đệ quyết định bám theo “Hong Lăng Nữ”.

Tặc phụ nhân này quả là người hết sức giảo hoạt, thường xuyên hóa trang đổi lột, khi biến thành thiếu nữ, lúc đóng giả nam nhân, cũng có lúc giả trang thành một lão đầu...

Suốt nửa tháng ròng rã Trác gia huynh đệ hết sức vất vả mới không bị “Hong Lăng Nữ” cắt đuôi.

Nhờ hai người khinh công trác tuyệt mới bám theo được thị, hơn nửa tháng ròng thì tới Ngân Xuyên.

Càng đến gần sáo huyết, “Hong Lăng Nữ” càng cảnh giác hơn. Khi Trác gia huynh đệ theo thị đến ngôi hoang miếu này thì để thị chuồn mất.

Trác Vũ Đình tức giận dẫm chân nói :

- Tặc nữ đó thật là giảo hoạt! Biết thế cứ chộp lấy thị trước là hơn.

Trác Vũ Hiên nói :

- Dù sao thì chuyện cũng đã rồi! Theo ta thì có thể ngôi hoang miếu này là một địa điểm liên lạc của tặc đảng, chúng ta để ý theo dõi xem!

Thế là hai huynh đệ ẩn phục trong miếu ba ngày, hôm sau thì “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ đến, nhưng hai người vẫn không có hành động gì. Chờ cho “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ đêm thứ ba lại quay về miếu thì tin chắc là nhân tuyến của Cự Linh giáo nên mới động thủ.

Thanh Trúc đạo nhân cười nói :

- Như thế gọi là có đánh mới quen. Ba ngày qua Trác gia huynh đệ các người đã trinh sát kỹ càng ngôi miếu này rồi chứ?

Trác Vũ Hiên đáp :

- Bọn vân bối đã kiểm tra rồi. Kỳ thực đây không phải là miếu hoang mà có hai vị hòa thượng một già một trẻ. Tiểu hòa thượng hàng ngày quét dọn miếu đường và phục dịch lão hòa thượng. Còn lão hòa thượng dường như chẳng quan tâm đến việc gì. Khi hai vân bối vào thắp hương thì lão lơ đãng đứng sang một bên. Suốt ngày chẳng thấy lão mở miệng nói tiếng nào, đến tối thì về thiền phòng của lão ngồi đọc kinh. Rất ít khi ra khỏi thiền phòng.

Thanh Trúc đạo nhân hỏi :

- Các người có vào thiền phòng của lão ta lần nào không?

Trác Vũ Hiên đáp :

- Không. Thiền phòng của lão khi nào cũng đóng chặt, cửa lớn và cửa sổ đều có chốt bên trong.

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ chợt hỏi :

- Chúng ta ngồi đây nói chuyện, liệu có bị nghe trộm không?

Thanh Trúc đạo nhân khẳng định :

- Không đâu! Khi các người đánh nhau, lão đạo đã tuần một vòng xung quanh miếu điện. Lão hòa thượng đang ngồi đọc kinh trong thiền phòng, còn tiểu hòa thượng thì ngồi bên cạnh chăm chú nghe.

Trác Vũ Hiên hỏi :

- Tiểu bối làm sao biết được? Chẳng lẽ leo lên mái nhà dỡ ngói nhìn vào?

Thanh Trúc đạo nhân lắc đầu :

- Làm thế há chẳng đánh cỏ động xà? Lão đạo ở cách thiền phòng ba trượng áp tai xuống đất nghe thì biết.

Thanh Trúc đạo nhân võ công đã đạt tới thông huyền nhập hóa, tai mắt vô cùng thính nhạy, áp tai xuống đất cách hai ba trượng thì nghe rõ mọi âm thanh nên nói vậy là rất có lý.

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ hỏi :

- Lão tiền bối đến đây khi nào?

Thanh Trúc đạo nhân đáp :

- Đến từ hôm qua nhưng không tìm thấy người, vừa rồi ta đang đi ngoài rừng thì thấy Trác gia huynh đệ tiến vào miếu, vì nhận ra thân pháp hai người rất ảo diệu nên mới bám theo vừa khéo gặp hai bên động thủ...

Lão dừng một lúc, chợt hỏi :

- Bàn thiếu hiệp, người đến đây đã mấy hôm, thế có điều tra được tin tức gì không?

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ lắc đầu đáp :

- Văn bối biết Tổng đàn Cự Linh giáo đóng trong U Hồn cốc nhưng vì chỉ một mình, đối phương lại canh phòng rất nghiêm ngặt nên chưa dám đột nhập...

Thanh Trúc đạo nhân ngồi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chúng ta thế nào cũng phải tìm cách thâm nhập U Hồn cốc điều tra. Tuy việc đó không dễ dàng chút nào. Bây giờ chúng ta đã có bốn người nên hành động dễ dàng hơn. Trước tiên cần tìm nơi trú ngụ an toàn rồi sẽ nói!

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ đề nghị :

- Theo văn bối thì tốt nhất nên liên lạc với Cái bang. Nếu được họ giúp đỡ thì việc gì mà chẳng làm được?

Thanh Trúc đạo nhân nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Lẽ ra Doãn bang chủ nên có tin báo về đây rồi mới phải. Chẳng lẽ đến bây giờ mà Doãn bang chủ với sự trợ lực của Tạ Vũ Diệp và mấy người nữa mà còn chưa khôi phục lại Cái bang hay sao?

Thực ra Thanh Trúc đạo nhân còn chưa biết Cái bang đã khôi phục lại trước khi “Hồng Lăng Nữ” chạy khỏi Tổng đàn Cái bang, “Bách Diệp Thần Cái” đã ngầm ra lệnh cho Phân đà Ngân Xuyên huy động lực lượng điều tra tung tích Thanh Trúc đạo nhân và “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ để trợ giúp họ, nhưng tin hiệu liên lạc chỉ có Phân đà chủ biết mà thôi. Vì để bảo đảm an toàn cho hai người mà vị Đà chủ không dám công bố tin tức này cho toàn thể Phân đà biết, chỉ có điều trở trêu là có người nhìn thấy tín vật thì không biết nó là gì, còn người được biết rõ tín vật thì lại chưa nhìn thấy.

Ngày hôm sau, vì thấy hành động của lão hòa thượng đáng ngờ nên bốn người không an tâm ở lại đó, tìm một ngôi hoang miếu khác tạm trú, để Thanh Trúc đạo nhân ở lại, còn ba người đi bắt liên lạc với Cái bang.

Đà chủ Phân đà Ngân Xuyên là “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang trở đi đều rất trung thành với “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, từ khi Bang chủ mất tích, mặc các nơi phân tán nhưng Phân đà Ngân Xuyên dưới sự lãnh đạo của Vệ Quang vẫn là một tổ chức thống nhất và giữ lập trường như cũ không hề dao động.

Chính điều đó làm Cự Linh giáo tức giận nhưng vì Ngân Xuyên là Phân đà lớn, Vệ Quang võ công cao cường và rất có uy tín với thuộc hạ cũng như có ảnh hưởng khá lớn đối với võ lâm vùng tây bắc nên Mỹ Thiết Am chưa dám vọng động.

Mặt khác, “thỏ không ăn cỏ gần hang”, Cự Linh giáo có ý bá chủ võ lâm thì chẳng có lý do gì mà tiêu diệt cả mấy ngàn sinh mạng hóa tử ngay bên cạnh sào huyệt chúng, hơn nữa Vệ Quang là người miễn tiệp biết rắn biết mềm, nghiêm cấm đệ tử cố tránh mọi chuyện xích mích với Cự Linh giáo, nên cho đến bây giờ Phân đà Ngân Xuyên vẫn bình yên vô sự.

Hai ngày trước, “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang được thư bồ câu của “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy báo tin đã khôi phục lại Cái bang, tiêu diệt Nhậm Công Kỳ và bọn tặc nhân Cự Linh giáo, căn cứ vào tội trạng mà trừng trị lũ phản đồ. Doãn bang chủ yêu cầu Phân đà Ngân Xuyên tìm cách liên lạc với Thanh Trúc đạo nhân và “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ đang ở khu vực Ngân Xuyên - Hạ Lan sơn để điều tra tình hình, tìm cách trợ lực và bảo đảm an toàn cho hai người này.

Vệ Quang là người hành sự rất thận trọng, không loan truyền tin tức này cho bang chúng mà chỉ cho một ít đệ tử thân tín biết bảo chúng bí mật tra tìm. Dích thân Vệ Quang cũng ra sức tìm kiếm.

Khi gặp được bốn người, hỏi biết tin Bang chủ đã kết làm huynh đệ với Tạ thống lĩnh và được vị này hết lòng trợ lực để khôi phục Cái bang thì vô cùng cao hứng, liền trình bày với Thanh Trúc đạo nhân và ba người kia về tình hình Phân đà Ngân Xuyên, việc mình nhận được tin của Doãn bang chủ ra lệnh liên lạc và ra sức hiệp trợ cho bốn người điều tra tin tức Cự Linh giáo.

Thanh Trúc đạo nhân cũng biết chỗ khó xử của Vệ Quang, không muốn để Phân đà Ngân Xuyên xuất hiện đối địch với Cự Linh giáo, chỉ yêu cầu Phân đà Ngân Xuyên bố trí cho một nơi cư trú kín đáo và cử người đáng tin cậy liên lạc mà không yêu cầu trợ giúp gì thêm.

Thấy Thanh Trúc đạo nhân cảm thông với Phân đà như thế, Vệ Quang cảm kích nói :

- Vệ Quang xin tuân lệnh lão tiên bối!

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Các người cung cấp giùm những tin tức về Cự Linh giáo mà bấy lâu nay đệ tử Phân đà Ngân Xuyên thu nhặt được là tốt rồi! Nếu để Cự Linh giáo phát hiện được các người chống đối lại chúng thì sẽ không có lợi cho kế hoạch chung.

Vệ Quang nói :

- Bốn vị ở đây cũng thế, hành sự càng bí mật càng tốt. Trong khu vực Ngân Xuyên và lân cận đây rầy tai mắt của Cự Linh giáo. Nơi bốn vị vừa dời đi gọi là “Phật tổ miếu”, một căn cứ của chúng để giám sát hoạt động của Phân đà Ngân Xuyên của Cái bang. Tuy lão hòa thượng ở đó làm ra vẻ không tiếp xúc với bên ngoài nhưng kỳ thực trong miếu có mật thất và thông đạo bí mật thông ra ngoài miếu. Lão hòa thượng đó cũng là người của Cự Linh giáo, nhưng không tham gia vào nhiều việc mà chỉ là một hòa thượng bình thường làm nhiệm vụ thu thập tin tức mà thôi. Dù sao bốn vị cũng nên hạn chế tới “Phật Tổ miếu” để chúng khỏi nghi ngờ.

Vệ Quang bố trí cho bốn người ở trong khu địa thất rất ẩn mật bên dưới một tòa tháp cổ đã hoang phế, xung quanh toàn ngôi gạch vỡ và cỏ dại mọc um tùm, địa thất khá rộng rãi và đầy đủ tiện nghi.

Vừa nhìn qua cảnh tượng và vào thăm phòng, Thanh Trúc đạo nhân gật đầu nói :

- Chỗ này tốt đấy!

Vệ Quang cười đáp :

- Bốn vị là khách quý của bốn bang, nếu không có việc điều tra tin tức để tiêu diệt Cự Linh giáo, chỉ sợ trải chiếu hoa mười dặm để mời các vị còn chưa đến... May có việc này, tệ đà mới được các vị ghé thăm. Nếu

cần gì xin cứ sai bảo!

Y nói thêm về cách thức liên lạc rồi cáo từ trở về Phân đà.

Bốn người ngồi lại bàn định kế hoạch hành động.

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ nói :

- Nghe Vệ đà chủ nói qua tình hình thì dường như “Xích Thạch Linh” và U Hồn cốc không quá ẩn mật như chúng ta tưởng tượng!

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Có lẽ chúng quá tự thị, cho rằng không ai dám vượt râu hùm nên canh phòng trễ nãi. Chúng ta hãy đột nhập vào điều tra một chuyến!

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ tán thành ngay :

- Tiền bối nói rất đúng! Chúng ta cứ hóa trang thành người của chúng, chắc việc đột nhập không quá khó.

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Chúng ta nên xác định trước là việc này chỉ được phép thành công mà không thể thất bại, không chỉ hại tính mạng chúng ta mà còn ảnh hưởng lớn đến kế hoạch tiêu diệt địch.

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ nói :

- Với võ công của tiền bối thì không khó thâm nhập vào U Hồn cốc. Chúng ta cần điều tra cách bố phòng và thực lực của chúng. Chỉ e ngoài Giáo chủ ta và “Bát đại đường”, “Tứ đại hộ pháp” thường lộ diện ra còn có những nhân vật giấu mặt khác...

Thanh Trúc đạo nhân gật đầu :

- Ta cũng nghĩ thế... Khi nói đến việc này, Vũ Diệp rất quan tâm đến những kẻ ẩn tàng chưa lộ diện. Cụ Linh giáo dám công nhiên hoành hành khắp nơi đủ thấy lực lượng chúng rất hùng hậu, không chỉ dựa vào Mỹ Thiết Am và mấy tên Đường chủ, Hộ pháp đâu!

Trác Vũ Hiên hỏi :

- Tiền bối có dự cảm gì không?

Thanh Trúc đạo nhân lắc đầu :

- Không! Chỉ biết hai lão tặc Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân có tên nào còn sống không?

Trác Vũ Hiên hỏi :

- Lão tiền bối, Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân là ai?

Thanh Trúc đạo nhân đáp :

- Đó là hai tên sư phụ của Mỹ Thiết Am. Nếu chúng còn sống thì võ công đã tới mức thông huyền nhập hóa rồi, chỉ e sát kiếp vô lâm khó mà tránh khỏi, lúc đó chỉ e phải thỉnh cầu sư phụ các người Quảng Nguyên thiển sư hạ sơn một chuyến. Nhưng nếu hai tên ma đầu kia đã chết thì yên thôi.

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ nói :

- Trước hết chúng ta cứ do thám xem sơ đã rồi sẽ tính!

Tiếp đó bốn người thảo luận cách hành động, sau đó quyết định Thanh Trúc đạo nhân cùng Trác gia huynh đệ thâm nhập vào U Hồn cốc điều tra...

Hôm sau quá Ngọ, ba người hỏi Vệ Quang xin ba bộ lục y của Cụ Linh giáo thay vào, lặng lẽ xuất phát tiến thẳng vào hậu sơn “Xích Thạch Linh”. Tới nơi thì trời vừa hoàng hôn.

Trên núi có mấy trạm tiền tiêu, ba người dễ dàng qua mặt chúng tiến đến cốc khẩu.

Ngay giữa lối vào cốc có một chòi canh, có tiếng nói chuyện từ trong chòi phát ra.

Thanh Trúc đạo nhân ra hiệu cho Trác gia huynh đệ dừng lại, còn mình thì triển khinh công nhảy lên mái chòi đáp xuống không một tiếng động, thấy ba tên hán tử đang ngồi trong chòi vừa uống rượu vừa nói chuyện, còn cửa chòi mở toang, nghĩ thầm :

- Bọn này quả là quá chủ quan!

Lão nhẹ nhàng nhảy xuống đất, thi triển khinh công thượng thặng “Huyền Không Hư Bộ” tiến vào chòi lần lượt điểm ra mấy chỉ.

Ba tặc nhân tay vẫn còn bưng chén rượu gục mặt xuống bàn, ngủ thiếp đi ngay.

Thanh Trúc đạo nhân quay lại dẫn Trác gia huynh đệ đi tiếp, vượt qua trạm canh tiến vào cốc khẩu chừng mười trượng thì dừng lại chờ mình, quay lại giải Thùy huyết cho ba tên hán tử.

Một tên ngơ ngác đưa mắt nhìn quanh, nói :

- Lạ thật... Hôm nay mới uống hai cân rượu, làm sao mình lại thiếp đi được chứ?

Một tên khác nói :

- Ta cũng thấy thế, không biết trong rượu có gì khác thường không?

Tên thứ ba có vẻ cảnh giác hơn nói :

- Chỉ sợ có người ám toán...

Tên thứ nhất gạt đi :

- Lão Phúc người sao vậy? Trong thiên hạ làm gì có ai dám tới “Địa Ma cung” vuốt râu hùm? Có lẽ vì tối qua chúng ta thức đánh bài khuya quá...

Thanh Trúc đạo nhân cố bấm bụng nhịn cười đi tiếp.

Ba người đi tiếp không gặp thêm một trạm canh nào nữa.

Xung quanh “Địa Ma cung” có một bức tường đá cao chừng hai trượng. Ba người men theo tường cách cổng chính mười mấy trượng mới nhảy vào.

Bên trong tường là một khu vườn tạp với đủ loại cây mọc lẫn hoa và cỏ dại cao tới thắt lưng. Cuối khu vườn có hai dãy cư phòng, thỉnh thoảng có một toán tuần canh rào qua những dãy cư phòng rồi lui ra hậu cốc.

Thanh Trúc đạo nhân dùng “Truyền âm nhập mật” nói :

- Chúng ta theo bọn tuần canh tới hậu cốc thôi. Bọn chúng chẳng ngó ngàng gì đến ngoài này, tất chủ lực đều ở hậu cốc cả. Nhưng từ đây phải hết sức cẩn thận!

U Hồn cốc không lớn, ba người vượt qua mấy dãy cư phòng và một quảng trường rộng hai ba chục trượng thì tới cuối cốc.

Ở đây không có tiền viện mà chủ vách đá cao vút.

Thanh Trúc đạo nhân nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Tổng đàn Cự Linh giáo chỉ đơn giản thế này thôi ư?

Thấy tổ tuần canh dừng lại bên vách đá, Thanh Trúc đạo nhân dùng “truyền âm nhập mật” nói với Trác Vũ Hiên :

- Lão đạo tim trong vách đá này có mật động lớn, trong đó mới là chủ lực của Cự Linh giáo. Hai người cứ nấp cho kín ở đây đừng để lộ, ta theo bọn tuần canh kia vào trong điều tra thử xem.

Lão nói xong thì vách đá trước tổ tuần canh mở ra một thạch môn, cả bọn bước vào bên trong. Thanh Trúc đạo nhân cũng thi triển khinh công “Huyền Không Hư Bộ” đi theo mà không bị đối phương phát hiện.

24. Vạn Huyết Sát Công

Trong thạch môn là một thông đạo dài chừng hai mươi trượng thì thông ra một sơn cốc khác. Nguyên U Hồn cốc gồm hai sơn cốc gần liền với nhau ăn thông mặt một thông đạo được Cự Linh giáo kiến trúc thành thạch môn bí mật.

Hậu cốc lớn hơn, hoàn toàn không có lối vào trừ thông đạo với thạch môn bí mật này nên hết sức ẩn mật. Khi địch nhân tấn công thì chỉ tiến vào được tiền cốc rồi cứ ở đó mà trở thành mục tiêu cho vô số cung tên, địa lôi và cạm bẫy mà thôi.

Qua hết thông đạo thì tới một quảng trường bằng phẳng chan hòa ánh trăng, Thanh Trúc đạo nhân sợ bị đối phương phát hiện nên không dám đi tiếp nữa nấp vào một góc tối quan sát, thấy hậu cốc khá rộng phân ra nhiều khu vực nhỏ, phòng ốc, lầu các đứng san sát, nhiều nơi phát ra đèn đuốc sáng choang.

Lão quan sát một lúc rồi tiến về một khu nhà tương đối khuất, bên trong phát ra ánh đèn không sáng lắm.

Đến nấp vào lùm cây tối sẫm trước hành lang, chợt nghe trong một gian phòng phát ra tiếng nói khàn khàn rất khẽ, phải ngưng thần mới nghe rõ :

- Giáo chủ ít khi rời khỏi “Địa Ma cung”, làm sao lần này đi lâu thế mà vẫn chưa quay về?

Tiếng một người khác trẻ hơn đáp :

- Khỏi bẩm Hộ pháp, có thể Tạ Vũ Diệp đã chết nên Giáo chủ ở lại giải quyết tàn cục cũng nên.

Người có giọng khàn khàn quát :

- Lý Tam Cầu! Người chớ nói bậy! Nếu Tạ Vũ Diệp chết một cách dễ dàng như thế thì Xuân Phong đạo nhân ta đâu có thảm bại dưới tay hắn mà đến nỗi thân tàn ma dại thế này? Ài! Ta từng tung hoành giang hồ suốt mấy mươi năm, uy danh hiển hách không biết bao nhiêu, thế mà thân bại danh liệt dưới tay một tiểu tử chưa ráo máu đầu, thật chẳng có thể tâm chút nào!

Người trẻ hơn nói :

- xin Hộ pháp chớ phiền lòng! Giáo chủ nhất định sẽ báo thù cho lão nhân gia, xin Hộ pháp bình tâm mà tịnh dưỡng cho sớm hồi phục!

Người có giọng khàn khàn tự xưng là Xuân Phong đạo nhân “Hừ” một tiếng nói :

- Hừ! Tịnh dưỡng gì chứ! Nếu Giáo chủ muốn phục thù cho lão phu thì tốt quá rồi! Nhưng đằng này Giáo chủ lại cho nhốt lão phu vào chỗ này thì có khác gì chốn lao tù đâu? Thế này thì còn gì là oai phong của một vị Hộ pháp nữa?

Người trẻ hơn buông lời an ủi :

- Giáo chủ đối với Xuân hộ pháp tình như thủ túc, sao có thể vô tình đối với lão gia nhân được chứ? Bây giờ đại sự chưa thành, chính là lúc cần trọng dụng người tài, nhất định Giáo chủ không quên lão nhân gia đâu!

Xuân Phong đạo nhân cười kha kha nói :

- Lý Tam Cầu người nói vậy chẳng phải không có lý! Nhưng lão phu chỉ sợ mối hận của mình khó báo được mà thôi. Tạ Vũ Diệp chẳng những công lực không thua kém gì Giáo chủ mà chỉ e còn cao hơn...

Lý Tam Cầu nói :

- Chỉ e Xuân hộ pháp còn chưa biết lần này Giáo chủ đích thân xuất mã cùng hai vị Thu, Đông hộ pháp và mấy vị Đường chủ là quyết tiêu diệt cho bằng được Tạ Vũ Diệp. Nếu vạn nhất Giáo chủ không thắng nổi Tạ Vũ Diệp thì cùng mấy vị nữa hợp lực thi triển “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp”, thử hỏi Tạ Vũ Diệp chỉ mới mười chín hia mươi tuổi, công lực được bao nhiêu mà đối phó nổi với Giáo chủ hợp nhất với hai ba cao thủ khác? Xuân hộ pháp cứ yên tâm đi! Chỉ ít ngày nữa là có tin mừng tới “Địa Ma cung” mà thôi!

Thanh Trúc đạo nhân nghe tới đó kinh hãi nghĩ thầm :

- Nếu quả thật ta luyện được “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp” kết hợp với vài tên Hộ pháp nữa đấu với Diệp Nhi thì dù cho công lực nó có cao hơn mấy lần cũng khó mà toàn mạng!

Lại nghe Xuân Phong đạo nhân cười “Hô hô” nói :

- Hy vọng là như thế! Nếu Tạ Vũ Diệp chết thì chẳng mấy chốc nữa bá nghiệp của Cự Linh giáo tắt thành. Chỉ tiếc bốn Hộ pháp không thể đóng góp công sức vào công cuộc bình định các phái, với thượng tích này, chỉ e phải qua năm sáu tháng nữa mới phục hồi như cũ...

Lý Tam Cầu nói :

- Xuân hộ pháp! Nghe nói “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp” là do vị “A Mễ thần tăng” truyền thụ phải không?

Xuân Phong đạo nhân đáp :

- Chính thế! Người không thấy mấy ngày nay có một vị Phiên tăng mặc hồng y tới võ trường truyền thụ võ học cho Giáo chủ và mấy vị Hộ pháp, Đường chủ đó sao?

Lý Tam Cầu lại hỏi :

- Thì ra vị Phiên Tăng của Tây vực biết “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp”?

Xuân Phong đạo nhân đáp :

- Không sai!

Lý Tam Cầu lại hỏi :

- Nhưng vị “A Mễ thần tăng” đó có quan hệ gì với bốn giáo mà đến đây truyền thụ võ học?

Xuân Phong đạo nhân đáp :

- Nghe nói ngày xưa hai vị tiền bối Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc Cánh Nhân từng quen biết và có đại ân cứu mạng đối với “A Mễ thần tăng” nên bây giờ tới báo ân...

Thanh Trúc đạo nhân nghe thêm một lúc nhưng không có tin tức gì đáng quan tâm nữa nên bỏ đi điều tra thêm mấy chỗ trong “Địa Ma cung” rồi quay ra thông đạo.

Lúc này mật môn đã đóng kín, nhưng nhờ kinh nghiệm phong phú nên tìm tòi một lúc, Thanh Trúc đạo nhân cũng phát hiện ra cơ quan mở cửa thoát ra ngoài.

Bằng thủ thuật giống như lúc tiến vào, nửa canh giờ sau, Thanh Trúc đạo nhân cùng Trác gia huynh đệ đã ra khỏi U Hồn cốc.

“Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ vẫn chưa ngủ, thần tình thắc thỏm bất an, thấy ba người quay về liền chạy ra nghênh đón, hỏi ngay :

- Tiền bối chuyến này điều tra được tin tức gì?

Thanh Trúc đạo nhân thở dài đáp :

- Tình cảnh ở “Địa Ma cung” còn chưa rõ ràng lắm, nhưng lo nhất là có thể Diệp Nhi đã gặp nguy hiểm...

“Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ giật mình hỏi :

- Tiền bối nghe được tin tức gì thế?

Thanh Trúc đạo nhân không trả lời, vào phòng xong mới kể lại cho “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ nghe cuộc đối thoại giữa Lý Tam Cầu và Xuân Phong đạo nhân.

Ba người nghe xong đều lộ vẻ lo lắng.

Trác Vũ Đình hỏi :

- Đã chắc gì Tạ đại hiệp không đối phó nổi với Mỹ Thiết Am và mấy tên Hộ pháp?

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Tiểu bằng hữu! Người nên biết “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp” là tuyệt học bí truyền của Tây vực. Ngày xưa lão đạo từng nghe sư đệ nói qua “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp” có thể quy tập công lực của ba bốn người làm một do một người phát ra. Nghe nói hiện có một tên Phiền tăng là “A Mễ Quái Tăng” đang ở trong “Địa Ma cung” truyền dạy công phu đó cho Mỹ Thiết Am... Người cứ nghĩ xem Giáo chủ Cự Linh giáo Mỹ Thiết Am là truyền nhân duy nhất của hai tên đại ma đầu cái thế võ lâm ngày trước Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân. Hai tên này đã từng gây nên nhiều trận gió tanh mưa máu trong giang hồ mà không ai làm gì nổi. Rất nhiều cao thủ võ lâm phải bỏ mạng dưới “Vạn Huyết Sát Công” của chúng. Mỹ Thiết Am được hai tên đại ma đầu này chân truyền, võ công cao tới mức nào không nói cũng biết. Nghe nói hần luyện “Vạn Huyết Sát Công” đã đạt tới chín thành hỏa hầu rồi. Đã thế Mỹ Thiết Am còn được hai tên Thu, Đông hộ pháp dồn hết nội công vào “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp” đấu với Tạ Vũ Diệp.

Thử hỏi Diệp nhi dù công lực cao đến mức nào mà đấu với ba tên ma đầu thì chịu sao thấu?

Lão đạo chỉ e cho dù Diệp nhi không tánh mạng đương trường thì cũng trở thành tàn phế suốt đời thôi...

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ gật đầu nói :

- Bây giờ Tạ thống lĩnh đã thành rường cột duy nhất của võ lâm để đối địch với Mỹ Thiết Am. Nếu lỡ ra Tạ thống lĩnh có mệnh hệ gì, hậu quả thật khó mà tưởng tượng!

Trác Vũ Hiên nói :

- Tiền bối và Bàn huynh chớ vội bi quan! Cát nhân tự có thiên tương. Đã chắc gì Tạ đại hiệp không thoát qua kiếp nạn này?

Thanh Trúc đạo nhân chấp tay nói :

- Vô Lượng Phật! hy vọng như lời tiểu bằng hữu vừa nói... Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?

Trác Vũ Hiên nói :

- Bây giờ đã quá nửa đêm rồi, theo ý văn bối thì chúng ta nên nghỉ ngơi cho lại sức, ngày mai hãy tính xem nên làm gì tiếp. Có thể Phan đà Ngân Xuyên nhận được chỉ thị gì đó cũng nên...

Mọi người nghe theo tản về giường ngủ.

Sáng hôm sau, “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ thức dậy đã gần trưa. Lúc đó Trá gia huynh đệ đều đã dậy cả.

Bàn Khắc Chỉ không thấy Thanh Trúc đạo nhân liền hỏi :

- Hai vị huynh đệ! Chân Nhân đâu?

Trác Vũ Hiên đáp :

- Chân Nhân đi hỏi Vệ đà chủ xem có tin tức gì về Tạ đại hiệp do Doãn bang chủ báo về không...

Vì chưa có kế hoạch hành động gì thêm nên ba người cũng nóng lòng chờ Thanh Trúc đạo nhân để hỏi xem tin tức như thế nào.

Đến gần tối Thanh Trúc đạo nhân mới trở về.

Nhìn vẻ mặt buồn rầu của lão đạo, “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ cũng biết không có tin tức gì khả quan nhưng vẫn hỏi :

- Lão tiền bối! Đã có tin gì từ Doãn bang chủ chưa?

Thanh Trúc đạo nhân lắc đầu thở dài đáp :

- Chưa có! Lòng lão đạo đang sôi lên đây!

Trác Vũ Hiên nói :

- Lão tiền bối! Văn bối cho rằng nếu Tạ đại hiệp gặp chuyện gì bất trắc tất Doãn bang chủ đã báo tin về rồi! Nếu không có tin gì, chắc sự thể vẫn bình thường...

“Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ nói :

- Cái đó rất khó nói... Vì Doãn bang chủ và mấy vị khác cùng đi với Tạ đại hiệp, tất nhiên cả mấy người đều rơi vào ổ phục kích của Mỹ Thiết Am và bọn thuộc hạ của hắn. Chỉ cần Tạ đại hiệp bị thương ắt những người khác không còn ai là đối thủ của Mỹ Thiết Am nữa...

Thanh Trúc đạo nhân lo lắng hỏi :

- Bằng đại hiệp cho rằng mọi người đều trúng phải độc thủ của tặc đảng Cự Linh giáo?

“Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ thở dài đáp :

- Cự Linh giáo xưa nay hạ thủ không bao giờ để ai sống sót...

Suốt ngày và đêm hôm đó không khí ảm đạm bao trùm cả ngôi địa thất, thậm chí mọi người bỏ cả bữa ăn tối không ai động đũa.

Một đêm tưởng chừng vô tận rồi cũng trôi qua.

Mờ sáng hôm sau, “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang tới rất sớm, vừa vào phòng đã nói ngay :

- Lão tiền bối và mọi người đừng rầu rĩ nữa. Có tin tức về Tạ đại hiệp rồi!

Cả bốn người thấy vẻ mặt của Vệ Quang thì giống như cát được tảng đá ngàn cân khỏi lồng ngực.

Thanh Trúc đạo nhân vội hỏi :

- Tin tức thế nào?

Vệ Quang đáp :

- Bang chủ gửi tin khẩn báo về rằng Mỹ Thiết Am bố trí hơn hai chục cao thủ phục kích ở Đoạn Hồn Nhai để ám toán Tạ đại hiệp, chúng thi triển cả “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp” nhưng cuối cùng Mỹ Thiết Am và hai tên Hộ pháp bị Tạ đại hiệp đánh bại phải bỏ chạy, tuy nhiên Tạ đại hiệp cũng bị thương, sau vài ngày tới Thanh Vân quán điều trị, nay thương thế đã đỡ khá nhiều, hiện không còn đáng ngại nữa...

Nói xong lấy ra một mảnh giấy trao cho Thanh Trúc đạo nhân.

Lão đạo tiếp lấy, đọc lướt qua xong nói :

- Vô Lượng Phật! Vũ Hiên tiểu bằng hữu quả nhiên nói không sai! Đúng là cát nhân thiên tướng, trời không thể diệt đạo phò ma được!

Mấy ngày sau nữa thì ở U Hồn cốc không khí nhộn nhịp hẳn lên, qua điều tra biết được Mỹ Thiết Am và bọn thuộc hạ thất trận từ Đoạn Hồn Nhai trở về, kết quả có đến tám cao thủ bị giết, Đông Diện miêu chủ và một tên Đường chủ bị trọng thương, Mỹ Thiết Am sợ Tạ Vũ Diệp thừa thắng suất lĩnh quần hùng đến tập kích nên vừa ra sức tập luyện võ công vừa ra lệnh ho thuộc hạ đệ tử tăng cường canh phòng hết sức nghiêm ngặt.

Đến bây giờ thì Thanh Trúc đạo nhân, “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ, Trác gia huynh đệ và cả “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang không còn nghi ngờ gì về tin tức của Doãn bang chủ báo về nữa.

Điều đó càng làm cho mọi người nức lòng tăng cường điều tra tin tức.

Vì Cự Linh giáo tăng cường canh phòng nghiêm mật hơn nên Thanh Trúc đạo nhân không để “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ đi theo mình nữa mà thâm nhập vào “Địa Ma cung” một mình.

Lão đã mấy lần đến đây nên địa hình khá thông thạo, không lần nào gặp chuyện bất trắc.

Tối hôm đó lão tới một biệt thất trên cửa đề ba chữ “Thần Công đường”, trước cửa còn gắn tấm bảng đề mấy chữ “Nếu không có lệnh Giáo chủ, kẻ nào tự tiện vào đây lập tức bị tử hình!”

Thanh Trúc đạo nhân nghĩ thầm :

- Nhất định đây là nơi Mỹ Thiết Am luyện “Vạn Huyết Sát Công” rồi!

Xung quanh biệt thất các cửa sổ đều đóng chặt, hơn nữa xung quanh lúc nào cũng có vệ binh tuần tiễu, tuy vậy Thanh Trúc đạo nhân vẫn dễ dàng nhảy lên một cành cây rậm rạp vươn tới tận mái phòng mà không bị phát hiện thậm trọng gỡ ra một tấm ngói nhìn vào.

Mỹ Thiết Am ngồi một mình bên chiếc bàn xếp đầy rượu thịt nhồm nhoàm ăn uống, bên tay phải hắn có một lò lửa đỏ rực, trên lò bắc một nồi nước lớn sôi sùng sục, bên cạnh đó là một tấm phản đá lớn, không biết dùng để làm gì?

Chừng như rượu no thịt đủ, Mỹ Thiết Am đứng lên, vung tay quát :

- Giải vào!

Tiếng lệnh vừa dứt, ở bức tường cuối phòng chợt mở ra một cánh cửa bí mật có thạch cấp dẫn sâu xuống đất.

Một tên lục y hán tử lưng đeo kiếm, áp giải hai người tay bị trói chặt, hai mắt bị bịt kín, tiến từng bước một lên khỏi địa đạo tiến vào Thần Công đường”.

Hai người bị trói dường như không biết võ công, tuy người vạm vỡ, chân tay chắc nịch nhưng bước đi run lẩy bẩy, có lúc phải bị tên hán tử đẩy phía sau.

Tên lục y hán tử giải hai người kia đến ngồi lên chiếc phản, xuất thủ điểm mấy chỗ huyệt đạo rồi cởi dây trói cho hai người, đặt nằm xuống phản.

Bấy giờ Mỹ Thiết Am mới đứng lên, cởi y phục ra chỉ chừa lại chiếc quần đùi với tay lấy ngọn chủy đao sắc như nước bước tới tấm phản.

Hai người kia mắt bị bịt chặt, cả Ma huyệt và Ấ huyệt đều bị điểm nên không có phản ứng gì.

Mỹ Thiết Am quỳ xuống bên cạnh đầu một trong hai nạn nhân bắt thần vung tay cầm mũi dao chọc vào cổ họng giống như người ta chọc tiết lợn.

Khi ngọn dao được rút ra, người kia vẫn lão kêu lên được, từ cổ họng phát ra những tiếng ằng ặc và một vòi máu phun ra...

Mỹ Thiết Am ghé miệng vào hứng lấy vòi máu nuốt ừng ực...

Thanh Trúc đạo nhân ngồi trên mái nhà cảm thấy khí huyết sôi lên phải hết sức ghì nén mới khỏi phá vỡ mái nhà nhảy xuống tên ác quỷ kia...

Hút hết máu của người thứ nhất, Mỹ Thiết Am hất xác nạn nhân xuống đất, ngồi bàn tọa lên tấm phản vận công một lúc cho đỏ rực lên rồi nhúng cả hai tay vào nồi nước sôi.

Từ lòng bàn tay đỏ rực của hắn, hai luồng nhiệt khí màu trắng tỏa ra thành luồng xa tới chín mươi thước mới tan dần...

Quá trình luyện công kéo dài chừng nửa canh giờ thì dừng lại, Mỹ Thiết Am lặp lại chu trình đối với nạn nhân thứ hai...

Thanh Trúc đạo nhân không tiếp tục theo dõi nữa, hít vào một hơi chân khí cho bình tĩnh lại, rời khỏi cành cây nhảy xuống theo đường cũ ra khỏi “Địa Ma cung” quay trở về địa thất kể lại tất cả cho “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ nghe.

Trác Vũ Hiên nghe xong nghiêng răng nói :

- Ngày sau bắt được tên ác tặc đó, Trác mỗ thề sẽ băm vằm hắn làm trăm mảnh!

Thanh Trúc đạo nhân trầm giọng :

- Lão đạo nghe sư đệ nói nếu luyện “Vạn Huyết Sát Công” đến cảnh giới tối cao thì khi vận công lên, cả hai cánh tay đỏ như máu, nhiệt khí bắn ra xa cả trượng, hôm nay xem lại thì Mỹ Thiết Am đã luyện tới mười thành hỏa hầu rồi, chỉ sợ trong võ lâm khó tìm được người đấu với hắn mười chiêu. Không biết Diệp nhi có đủ khả năng thắng được tên ác thú đó không?

Trác Vũ Đình nói :

- Tiền bối chớ lo, Tà đại hiệp đã từng đấu với Mỹ Thiết Am ở Đoạn Hồn Nhai rồi, nhất định sẽ tìm được biện pháp thắng tên ác ma đó! Mỹ Thiết Am cùng đồng lõa đã khiếp sợ mà chạy đi, xem ra chỉ giống như loài ác cầu bị dồn tới chân tường, tìm mọi cách cắn càn mà thôi...

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ tiếp lời :

- Trác huynh nói không sai! Ở Đoạn Hồn Nhai ba bốn người dốc hết công lực làm một đối chưởng với Tà đại hiệp mà còn thua chạy, bây giờ cho dù Mỹ Thiết Am luyện thêm vài thành hỏa hầu nữa thì có gì đáng sợ? Chỉ không biết có cách gì phá giải được “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp” không?

Thanh Trúc đạo nhân lắc đầu :

- Theo lão đạo biết thì không có!

Trác Vũ Hiên nói :

- Lão tiền bối! Sao chúng ta không nghĩ cách bắt “A Mễ Quái Tăng” tới “Đan Tâm trại”? Đương nhiên qua hấn mà có cách phá được “Vạn Lưu Quy Nhất đại pháp”.

Thanh Trúc đạo nhân cười nói :

- Tiểu bằng hữu coi thường Cự Linh giáo quá! Người nên biết chúng ta tới đây tốn quá nhiều công sức và tâm huyết, dốc tận võ học và tâm cơ mới điều tra được một vài vấn đề, như vậy mà chưa bị lộ là đã quá may mắn rồi. Nếu muốn bắt được “A Mễ Quái Tăng”, cho dù chúng ta không rơi vào tay địch thì chí ít cũng bị lộ hành tích để ma đảng đề phòng, sau này sẽ gây thêm khó khăn cho Diệp nhi và quần hùng biết bao nhiêu?

Trác Vũ Hiên nói :

- Chúng ta có thể dùng độc đối với tên Phiền tăng đó...

Thanh Trúc đạo nhân ngắt lời :

- Cũng không được! Mọi động thái làm cho Cự Linh giáo cảnh giác đề phòng, lão đạo đều không chấp thuận!

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ góp lời :

- Bây giờ chúng ta trở về “Đan Tâm trại” nêu vấn đề cho quần hùng quyết định, thế nào?

Thanh Trúc đạo nhân gật đầu :

- Công việc điều tra như vậy là tương đối có kết quả, chúng ta cũng nên về rồi!

Thế là ngay hôm sau, bốn người đến Phân đà Cái bang từ biệt đà chủ “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang lên đường về “Đan Tâm trại”.

Chuyến đi này tuy không làm nên chiến tích gì nhưng đạt được mục đích nên cả bốn người đều rất phấn khởi.

* * * * *

Mấy ngày sau, bốn người tới một tiểu trấn dưới chân núi Lục Bàn sơn có tên là Tây Nguyên trấn.

Trấn chỉ có hơn trăm hộ dân cư nhưng không khí cũng rất náo nhiệt.

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ muốn vào trấn tìm khách điểm nghỉ lại thì Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Ba vị cứ vào trấn nghỉ ngơi đi. Lão đạo có một người bằng hữu ở Vân Sơn tự cách đây mười mấy dặm, muốn đến thăm lão một chút, ba ngày sau sẽ gặp lại các vị.

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ hỏi thăm đường tới Vân Sơn tự hẹn trưa mai tới tìm rồi bốn người chia tay nhau đi hai hướng, ba người trẻ tuổi vào Tây Nguyên trấn, còn một mình Thanh Trúc đạo nhân đến Vân Sơn tự.

Vân Sơn tự là ngôi chùa lớn, trong chùa có tới mấy chục vị hòa thượng.

Trụ trì “Vân Vụ hòa thượng” thấy Thanh Trúc đạo nhân đến thăm thì vô cùng cao hứng liền mời đến thiện phòng nói chuyện.

“Vân Vụ hòa thượng” vốn là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm tự, sau khi rời Thiếu Lâm tự mới xuống tóc xuất gia đến Vân Sơn tự.

Mười mấy năm trước Thanh Trúc đạo nhân thường đến đây chơi, hai người bàn đủ mọi chuyện trên trời dưới biển, có khi cả tháng chưa hết chuyện!

Hai người hết bàn chuyện văn lại bàn sang chuyện võ. “Ma Vân kiếm pháp” của “Vân Vụ hòa thượng” được Thiếu Lâm chân truyền, “Hoa Sơn kiếm pháp” của Thanh Trúc đạo nhân cũng từng danh Vũ Nội, hai người càng đàm luận càng say sưa, câu chuyện tưởng chừng không sao dứt ra được.

Cách đây không lâu, vị sư cụ của Vân Sơn tự viên tịch, truyền nhiệm chức trụ trì lại cho “Vân Vụ hòa thượng”, từ đó Vân Vụ dốc hết thời gian vào việc nghiên cứu Phật kinh và xử lý các sự vụ trong chùa, không còn rảnh rỗi để nghiên cứu võ học nữa, thỉnh thoảng mới đi mấy đường quyền cước để rèn luyện thân thể, ít khi cầm đến thanh kiếm.

Vì thế lần này Thanh Trúc đạo nhân tới đây, hai người ít bàn đến võ học mà nặng về kinh kệ.

Mặc dù vậy hai người chuyện trò rất tâm đầu ý hợp, thâu đêm không ngủ.

Ở lại Vân Sơn tự hai ngày, đến tối ngày thứ ba, Thanh Trúc đạo nhân mới sức nhớ “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ hẹn sẽ đến tìm mình mới hỏi tri khách hòa thượng xem hôm nay có ai đến tìm không.

Nghe tri khách Tăng trả lời không có, Thanh Trúc đạo nhân ngạc nhiên lắm bầm :

- Chẳng lẽ họ đã gặp phải biến cố gì?

Thấy bằng hữu bản thân như vậy, “Vân Vụ hòa thượng” liền hỏi :

- Đạo hữu đi cùng ai tới đây vậy?

Thanh Trúc đạo nhân đáp :

- Bần đạo đi với hai vị tiểu bằng hữu tới đây. Khi bần đạo ghé lên chùa thì họ vào Tây Nguyên trấn...

Khi “Vân Vụ hòa thượng” gặng hỏi thêm, Thanh Trúc đạo nhân mới kể lại đầu đuôi câu chuyện mình nhận nhiệm vụ trình sát sào huyết của Cự Linh giáo tới Ngân Xuyên, ở đó gặp thêm “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ...

“Vân Vụ hòa thượng” trầm ngâm nói :

- Ở Lục Bồn sơn có một bọn lục lâm, chẳng lẽ có liên quan gì đến việc này?

Thanh Trúc đạo nhân hỏi :

- Bọn đó lai lịch như thế nào?

“Vân Vụ hòa thượng” đáp :

- Tuy cũng là người trong hắc đạo cả, nhưng những người này tương đối trọng nghĩa, không làm hại lê dân bá tánh, họ còn bảo hộ cho bốn tự, giữ an toàn cho thiện nam tín nữ đến chùa dâng hương chưa bao giờ để xảy ra sự cố nào.

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Bần đạo cần vào trấn điều tra xem...

* * * * *

Cả Tây Nguyên trấn chỉ có một ngôi khách điểm có tên “Vũ Hoa khách điểm”, khi Thanh Trúc đạo nhân đến hỏi, tả lại dáng người thì lão điểm chủ trả lời rằng không có ba người khách nào như mô tả cả.

Thanh Trúc đạo nhân quan sát thái độ lão ta, cảm thấy có vẻ người này dường như muốn né tránh cho qua chuyện nên sinh nghi ngờ liền quyết định trú lại để điều tra thêm.

Một đêm trôi qua bình yên vô sự, sáng hôm sau Thanh Trúc đạo nhân rời điếm tiến vào Lục Bàn sơn, định tìm sơn trại lục lâm điều tra tình hình.

Sơn trại cách quan đạo rất xa, ban ngày Thanh Trúc đạo nhân chỉ đi ngang qua, ghi nhớ những trạm canh phòng chờ đến tối mới đột nhập vào trại.

Khinh công của Thanh Trúc đạo nhân đã tới mức xuất thần nhập hóa, đột nhập vào một nơi tàng long ngoạ hổ như Tổng đàn Cự Linh giáo “Địa Ma cung” mà thần không hay quỷ không biết, nói gì một sơn trại lục lâm tầm xoàng?

Sơn trại khá lớn, có nhiều phòng ốc, Thanh Trúc đạo nhân nấp trên mái sảnh dòm vào, thấy trong sảnh có mấy người đang ngồi quây quần bên bàn rượu vừa ăn uống, vừa bàn chuyện.

Ngồi ở ghế chủ tọa có hai tên trung niên hán tử. Một người hỏi :

- Hôm trước bắt được ba người, chúng có cung khai gì không?

Hán tử ngồi bên hữu mặt đen như đất nồi đáp :

- Khỏi bẩm Tổng trại chủ, ba người đó sau khi tỉnh lại chỉ luôn miệng chửi bới mà không chịu cung khai bất cứ câu gì.

Tên Tổng trại chủ hỏi :

- Chúng chửi thế nào?

Hắc diện hán tử lúng túng đáp :

- Chúng nó... chửi rất khó nghe, bảo chúng ta là tặc, kẻ cướp...

Một hán tử chừng bốn mươi tuổi ngồi đối diện, cầm chừa bộ râu dê tức giận quát :

- Mẹ nó! Sao các người không dùng cực hình?

Hắc diện hán tử đáp :

- Ba tên đó võ công rất cao, thuộc hạ sợ xảy ra điều bất trắc.

Hán tử râu dê nói :

- Theo ta thấy cứ giằn cho chúng nó như xương tất sẽ phun ra hết!

Tên Tổng trại chủ nói :

- Hiền đệ chớ lỗ mãng! Chỉ sợ những người kia có lai đầu đấy!

Hán tử râu dê đáp :

- Chẳng lẽ chúng ta là người của Cự Linh giáo?

Tổng trại chủ lắc đầu đáp :

- Không sao đâu! Tặc nhân Cự Linh giáo đều có đặc điểm trên mu bàn tay trái có một vết ấn màu đỏ. Cứ chờ cho chúng bình tĩnh lại, ta sẽ đến gặp chúng xem!

Thanh Trúc đạo nhân nghe câu đó nghĩ thầm :

- Người này đã gọi Cự Linh giáo là tặc, tất có mối xung khắc nào đó với tặc đảng...Chi bằng ta cứ làm thế này...để tranh thủ thêm mấy vị bằng hữu thì hơn...

Nghĩ thế, lão từ bỏ ý định cứu người rời khỏi sơn trại quay về khách điếm.

Sáng hôm sau, Thanh Trúc đạo nhân một mình đến sơn trại, dọc đường không bị ai ngăn cản, mãi tới cổng trại mới có hai tên hán tử mang đao chặn đường hỏi :

- Đạo trưởng là ai? Tôi đây có việc gì?

Thanh Trúc đạo nhân hỏi lại :

- Tổng trại chủ các người có trong trại không? Lão đạo muốn gặp ông ta.

Một tên hán tử nói :

- Xin đạo trưởng chờ một lát!

Nói xong chạy ngay vào trại bấm báo.

Lát sau có mười mấy người từ trong sảnh bước ra, Thanh Trúc đạo nhân thấy trong đó có tên Tổng trại chủ, hắc diện hán tử và hán tử râu dê.

Tên canh cổng bước ra nói :

- Mời đạo trưởng vào!

Thanh Trúc đạo nhân đi vào tới giữa tiền viện thì gặp mười mấy người kia liền dừng lại nhìn, thấy vị Tổng trại chủ mình cao tám thước, dáng hơi gầy, hai mắt sáng quắc, thái dương huyết nhô cao, hiển nhiên nội lực không kém.

Lão đạo chấp tay nói :

- Vô Lượng Phật! Ở đây có vị Tổng trại chủ không?

Tổng trại chủ hoàn lễ đáp :

- Tại hạ chính là Tổng trại chủ. Đạo trưởng tìm tại hạ, không biết có gì chỉ giáo?

Thanh Trúc đạo nhân đáp :

- Vô Lượng Phật! Lão đạo có ba người bằng hữu vô cớ bị người của quý trại bắt tới đây, có thể cho phép họ ra gặp bản đạo không?

Tổng trại chủ chưa kịp đáp thì hán tử râu dê đã tranh lời :

- Không có chuyện đó đâu!

Thanh Trúc đạo nhân thấy người này mắt bé môi mỏng, chòm râu dê thừa lưa mấy sợi, tướng gian xảo, thấp hơn Tổng trại chủ tới một cái đầu thì không thèm nhìn hán tử nữa, hướng sang Tổng trại chủ nói :

- Trước mặt chân nhân không nên nói giả! Tổng trại chủ hãy biết điều một chút, hãy giao trả ba vị bằng hữu cho lão đạo, được chứ?

Hán tử râu dê cười hắc nói :

- Người nói gì? Định uy hiếp huynh đệ chúng ta sao? Chẳng lẽ chúng ta còn sợ lão mũi trâu người?

Thanh Trúc đạo nhân bình tĩnh nói :

- Vô Lượng Phật! Thí chủ ăn nói đứng đắn một chút! Nếu không đừng trách lão đạo không khách khí!

Hán tử râu dê cười kha kha nói :

- Lão mũi trâu người muốn động thủ chứ gì? Rất tốt! Lão tử đang ngứa tay đây! Nói thật cho người biết, bằng hữu của người đang ở trong tay ta. Nếu người có bản lĩnh thì cứ mang đi đi!

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Nếu vậy thì các vị cứ định ra cách thức, lão đạo sẽ phụng bồi!

Tổng trại chủ chột nghiêm mặt nói :

- Đạo trưởng là thể ngoại cao nhân, sao phải chấp nhặt với Tiết trại chủ? Sự việc có thể thương lượng một cách hòa bình, sao đã vội động thủ?

Thanh Trúc đạo nhân lạnh lùng đáp :

- Các vị vô cớ đến khách điểm dùng nguy kế ám toán bắt người, lão đạo tới đây đòi người lại, còn khiêu khích, bảo lão đạo làm thế nào nữa?

Tổng trại chủ thấy Thanh Trúc đạo nhân không chịu xuống nước, trầm giọng nói :

- Đạo trưởng định dùng võ công phân cao hạ, huynh đệ tại hạ cũng không phải là người yếu bóng vía đâu. Nhưng đạo trưởng tự tin mình chắc thắng mấy phần?

Thanh Trúc đạo nhân lạnh lùng đáp :

- Chỉ e hai vị không có bao nhiêu tiện nghi đâu!

Tên họ Tiết nghe nói nộ khí bốc cao, gầm lên :

- Lão mũi trâu chó cuồng ngạo! Có bản lĩnh cứ xuất ra thì biết! Phương huynh! Chúng ta cùng vào!

Thanh Trúc đạo nhân bình tĩnh nói :

- Hai vị xuất chiêu đi!

Thanh Trúc đạo nhân là trưởng lão của phái Hoa Sơn, lại là sư tổ của vị nhất đại kỳ hiệp Tạ Vũ Diệp, có đầu vô cớ động thủ với hạng lực lâm nhai nhép mà bất chấp thân phận?

Chỉ là hôm nay lão đã có chủ kiến nên cố ý chọc giận đối phương để xem tên Tổng trại chủ võ công ra sao mà dám đối địch với Cự Linh giáo?

Lão thấy đây là giai đoạn khó khăn của võ lâm, muốn tiêu diệt được Cự Linh giáo ắt huy động được nhân sĩ đứng dưới cờ Tạ Vũ Diệp càng đông càng tốt.

Nghe Thanh Trúc đạo nhân nói xong, Tiết trại chủ lập tức xông vào song chưởng cùng xuất, vận tới tám thành công lực đánh sang mục tiêu “Đan Phụng Triều Dương!”

Phương tổng trại chủ không chậm trễ, lướt tới bên tả Thanh Trúc đạo nhân, tả chưởng đánh tới “Kinh Môn huyết” bên sườn, còn hữu chưởng đánh lên “My Viêm huyết”.

Cả hai xuất chưởng đều rất uy mãnh, lực đạo mạnh, chiêu thức kỳ ảo, động tác mau lẹ, chuẩn xác, xứng là nhất lưu cao thủ võ lâm!

Thanh Trúc đạo nhân cười nhạt một tiếng, phát hai ống tay áo đánh ra một chiêu “Phi Thần Cuồng Nữ” chặn đứng cả bốn chưởng đối phương.

Tiết trại chủ tuy biết lợi hại nhưng bản tính vốn hung bạo nên tiếp tục tri triển thân pháp lạo vào, xuất hiện xung quanh Thanh Trúc đạo nhân, từ bốn hướng tả, hữu, tiền, hậu phát chưởng liên hồi kỳ trận.

Lão đạo cứ nguyên một chỗ, hai tay áo phát ra bốn phía đẩy lui chưởng lực đối phương.

Tiết trại chủ tuy đã biết không địch nổi đối phương nhưng lúc này đã bắt đầu say máu, nổi cơn liều mạng, càng đánh càng hung, lăn xả vào lão đạo bất chấp sống chết.

Phương tổng trại chủ thấy thế hào khí cũng nổi lên phối hợp với Tiết lão đệ không bỏ.

Thanh Trúc đạo nhân cố ý thử võ công đối phương, đâu ngờ tình huống cả hai đều trở nên liều mạng?

Kỳ thực lão chưa muốn đành ngã đối phương, chỉ muốn hai tên Trại chủ, nhất là cuồng đồ họ Tiết biết khó mà lui, đâu ngờ sự thể sinh ra ác hóa khó thu thập thế này?

Thanh Trúc đạo nhân không muốn kéo dài cuộc chiến thêm, xuất liền hai chiêu “Đại Bằng Triển Dực” và “Ba Vân Lãnh Điện chưởng” phân biệt đánh tới hai đối thủ.

- Bình! Bình!

Cả Phương tổng trại chủ và Tiết trại chủ không sao đối phó nổi bị chưởng lực đánh trúng lão đảo lùi lại ba bốn bước nhưng vẫn không giữ được trầm ổn ngã nhào xuống.

Thanh Trúc đạo nhân thu chiêu ôm quyền nói :

- Hai vị Trại chủ thứ lỗi, lão đạo hôm nay chỉ vì bất đắc dĩ để cứu bằng hữu ra nên xuất thủ hơi quá tay một chút...

Tiết trại chủ trợn mắt quát :

- Lão tặc! Hôm nay huynh đệ chúng ta bại dưới tay ngươi, chỉ có chết là cùng, nói chi cho lắm.

Thanh Trúc đạo nhân chấp tay nói :

- Vô Lượng Phật! Chuyện là do ngươi mà phát sinh. Hạng hung đồ ác bá như ngươi thì giết đi có gì đáng tiếc? Lão đạo chỉ nể vị Phương tổng trại chủ chứ Lệ Hằng thêm thêm đến người đâu! Nếu muốn giết thì ngươi đã mất mạng tối qua rồi!

Tiết trại chủ lúng túng hỏi :

- Thế nào? Tối qua ngươi đã tới đây?

Thanh Trúc đạo nhân gật đầu đáp :

- Không sai!

Tiết trại chủ nhớ lại tình cảnh tối qua, nghĩ thầm :

- Nhất định tối qua lão đã nghe hết những lời chúng ta nói với nhau, với võ công của lão, muốn giết mình thì giống như trở bàn tay thôi, chắc lão đến vì lý do nào khác nữa...

Nghĩ đoạn đỏ bừng mặt không dám nói nữa.

Bấy giờ Thanh Trúc đạo nhân mới hướng sang Phương tổng trại chủ chấp tay nói :

- Thật tình lần này lão đạo đến đây là không có ý gây sự mà chỉ muốn hai vị xuất sơn trợ giúp Tạ Vũ Diệp một tay tiêu diệt Cự Linh giáo, vì muốn thử võ công hai vị Trại chủ nên mới phải làm thế, mong hai vị lượng thứ cho.

Nghe mấy tiếng “giúp Tạ Vũ Diệp tiêu diệt Cự Linh giáo”, Phương tổng trại chủ liền đứng lên, chấp tay đáp :

- Vì tiêu diệt tặc đảng Cự Linh giáo, huynh đệ chúng tôi dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, rừng đao núi kiếm cũng không từ!

Nói xong dẫn Thanh Trúc đạo nhân vào đại sảnh, tôn lên ngồi ngôi tân tọa, sai thuộc hạ bưng trà đến dâng.

Trà rót xong, Phương tổng trại chủ chấp tay hỏi :

- Đạo trưởng vừa nói Tạ Vũ Diệp, đó có phải là Tạ thống lĩnh danh chấn giang hồ không?

Thanh Trúc đạo nhân gật đầu đáp :

- Không sai! Bần đạo đi lần này là phụng mệnh Tạ Vũ Diệp tới đây...

Tiết trại chủ hỏi :

- Đạo trưởng pháp hiệu là gì? Có thể cho biết không?

Thanh Trúc đạo nhân đáp :

- Lão đạo là Thanh Trúc ở phái Hoa Sơn, vừa rồi cùng vị “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ của phái Côn Lôn và Trác gia huynh đệ tới Hạ Lan sơn trinh sát tình hình của tặc đảng Cự Linh giáo...

25. Kỳ Lân Tiều Tử

Tiết trại chủ đi vòng ra hậu sảnh, lát sau dẫn “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ, Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình tới.

Lúc đó tiệc rượu đã được bày ra tươm tất.

Chờ Thanh Trúc đạo nhân giới thiệu xong, Phương tổng trại chủ đứng lên chấp tay nói :

- Xin ba vị đại hiệp thứ tội! Sơn trạo hành sự lỗ mãng vì gần đây tặc đảng lộng hành gây sự khắp nơi, Lục Bàn sơn cách Tổng đàn của chúng không xa, tề thuộc thấy ba vị lạ mặt nên chẳng cần suy xét kỹ bắt về đây làm ba vị chịu khổ mấy ngày. Hôm nay gặp Thanh Trúc trưởng lão mới biết hiểu lầm, xin ba vị đại hiệp lượng thứ cho.

Nói xong mời ba người nhập tiệc.

Mọi người an tọa xong, Phương tổng trại chủ bưng chén rượu đứng lên nói :

- Thanh Trúc tiền bối, ba vị đại hiệp, tại hạ là Phương Đạt Hải còn vị Trại chủ này là sư đệ Tiết Đại Mãnh. Vì không suy xét cẩn thận mà phạm đến thanh uy ba vị đại hiệp, huynh đệ chúng tôi xin uống chén rượu phạt, thành tâm xin ba vị lượng thứ...

Tiết Đại Mãnh cũng bưng chén đứng lên, hai huynh đệ cùng song song uống cạn chén.

Thanh Trúc đạo nhân giới thiệu danh tín “Địa Hồ” Bằng Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ, kể lại việc bốn người đến Tổng đàn Cự Linh giáo điều tra hỏi.

- Hai vị Trại chủ võ công cao cường, không biết lệnh sư là vị cao nhân nào, có thể cho biết được không?

Phương Đạt Hải đáp :

- Không giấu gì tiền bối, gia sư là Tần Đào Nam, Trại chủ “Tùng Thạch trại”, ở Dự Nam, mấy năm trước Tùng Thạch trại bị Cự Linh giáo gây nên sát kiếp, ân sư cùng mấy trăm huynh đệ đều trúng độc thủ của chúng, huynh đệ chúng tôi may mắn thoát nạn, từ đó lưu lang giang hồ, tới Lục Bàn sơn này mới dừng chân, lập ra “Tây Nguyên sơn trại” với hoài vọng tập hợp lực lượng nhằm báo thâm cừu huyết hải cho sư môn. Thế nhưng huynh đệ tại hạ cũng tự biết mình chưa phải là đối thủ của Cự Linh giáo nên chỉ bí mật hoạt động tiêu diệt một số tên riêng rẽ để chờ thời cơ mà thôi. Lần trước nghe giang hồ truyền ngôi có vị Tà đại hiệp đã từng đánh bại một tên Hộ pháp và mấy tên Đường chủ của Cự Linh giáo ở “Đan Tâm trại”. Tà đại hiệp còn được các phái võ lâm công cử làm Thống lĩnh, công khai mục đích là tiêu diệt Cự Linh giáo, diệt trừ họa kiếp cho võ lâm. Huynh đệ chúng tôi nhận được tin thì vô cùng hỉ hỷ, muốn đến “Đan Tâm trại” gia nhập với quần hùng nhưng không có người chỉ dạy. Hôm nay gặp được Thanh Trúc tiền bối, quả là tam sinh hữu hạnh!

Thanh Trúc đạo nhân thở dài nói :

- “Thiết Tí Viên Công” Tần Đào Nam là bậc nghĩa hiệp lừng danh thiên hạ. Hơn mười năm trước lão đạo có vinh hạnh được gặp một lần, “Hồi Hoàn Thần Hành chương” của vị đó khó tìm được dịch thủ, không ngờ cũng đã bị tặc đảng Cự Linh giáo sát hại! Ài! Nói đến Cự Linh giáo thì cả võ lâm không ai không nghiêng rằng trợn mắt, quyết chí trả thù! Chỉ không biết tặc đảng xưa nay truy tận sát tuyệt, chưa bao giờ để ai sống sót, làm sao hai vị thoát được họa kiếp?

Phương Đạt Hải đáp :

- Lúc đó huynh đệ vẫn bối phụng mệnh ân sư đến Kim Lăng có việc nên mới thoát mạng.

Thanh Trúc đạo nhân lại hỏi :

- Vừa rồi hai vị dùng chương pháp đấu với lão đạo có phải là “Hồi Hoàn Thần Hành chương” không?

Phương Đạt Hải đáp :

- Ân sư đối với huynh đệ vẫn bối tình sâu như bể nên truyền thụ cho “Xuyên Hoa Phiêu Phong chương”, lão nhân gia mới sáng tạo sau này, uy lực còn hơn “Hồi Hoàn Thần Hành chương”, chỉ là huynh đệ vẫn bối hỏa hầu còn kém nên không đấu nổi một chiêu của tiền bối!

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Sao Phương đại hiệp lại nói thế? “Xuyên Hoa Phiêu Phong chương” quả là ảo diệu, lão đạo đã dùng tới “Phất Vân Lãnh Điện chương” là võ học chấn sơn của phái Hoa Sơn mà vất vả mới thắng được, nếu hai vị luyện thêm mấy thành hỏa hầu nữa thì uy lực còn lớn hơn nhiều. Sau này lão đạo nói với Tà Vũ Diệp truyền nội công tâm pháp “Tứ Phủ thần công” cho hai vị, ứng dụng vào chương này thì đủ sức đánh lại với bọn Đường chủ của Cự Linh giáo đấy!

Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh nghe nói thế cả mừng vội rời ghế đứng lên hành lễ nói :

- Tiền bối có lòng ưu ái như vậy huynh đệ văn bối cảm kích bất tận!

Năm người vừa uống rượu vừa chuyện trò để khuya, mới trước đó không lâu, đôi bên còn coi nhau như thù địch mà nay đã trở thành bằng hữu đứng chung chiến tuyến, thân thiết như người một nhà!

Sáng hôm sau, Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh thống nhất với nhau cử ra một tên thủ hạ đắc lực quản lý “Tây Nguyên sơn trại” rồi thu xếp hành lý tiền bạc, theo Thanh Trúc đạo nhân, “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ lên đường tới “Đan Tâm trại”.

Thanh Trúc đạo nhân kể xong câu chuyện mới giới thiệu từng người, Trác Vũ Hiên, Trác Vũ Đình, Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh với quần hùng.

Thiện Vân trưởng lão liếc xéo người bằng hữu lác đầu nói :

- Lão mũi trâu đạo này uy phong quá! Lão phụ phục người đấy, không những mò tới tận Quỷ Môn Quan điều tra hành tung Cự Linh giáo mà còn mời về đây mấy vị cao thủ, sau này diệt xong Cự Linh giáo thì ghi người công đầu đấy!

Thanh Trúc đạo nhân cười đáp :

- Thôi lão quỷ người đừng bôi kim lên mặt lão đạo ta! Để nghe Diệp nhi kể về chuyến đi vừa rồi với Cùng Lai!

Tạ Vũ Diệp liền kể rõ đầu đuôi chuyến trình sát vừa rồi tới Tiểu Tây Bình xong kết luận :

- Về “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” của Tang Diên Tề, tại hạ đã có cách phá giải, nhưng tới lúc đó các vị sẽ biết.

Tuy trong quần hùng có nhiều người chưa được yên tâm như Huệ Phi đại sư, Thiệu Phong Cát, “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình, Phương Hạ Trúc, ...nhưng tin vào lời khẳng định như đinh đóng cột của Tạ Vũ Diệp, lại nghĩ rằng chàng muốn bảo mật nên cũng thấy yên tâm không hỏi gì thêm.

Cao Kỳ Trác chợt lên tiếng :

- Theo lời Tạ thống lĩnh vừa kể thì nhân số Cùng Lai phái của Tang Diên Tề chỉ độ hai ba trăm người, cao thủ cũng không nhiều, như vậy hẳn chủ yếu cậy vào “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công”...

Tạ Vũ Diệp cười hỏi :

- Có phải Cao huynh muốn chúng ta cứ công khai gọi trận không cần huy động đông người không?

Cao Kỳ Trác gật đầu :

- Tại hạ chính đang có ý như thế! Bởi vì Tang Diên Tề là có quan hệ mật thiết nhất với Cự Linh giáo việc đó đồng thời có tác dụng kích thích quyết tâm của thiên hạ võ lâm và làm tặc đảng hoang mang...

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nói :

- Chọn mục tiêu đầu tiên là Cùng Lai phái thì đúng rồi... nhưng...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Công Tôn trại chủ có cao kiến gì xin cứ nói đừng e dè gì cả!

Công Tôn Tuấn nói :

- Chỉ sợ Tạ thống lĩnh có cảm chắc thắng được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” của Tang Diên Tề không?

Tạ Vũ Diệp nhìn Lăng Hồng Liên cười nói :

- Cái đó tại hạ xin khẳng định chúng ta hoàn toàn tin tưởng.

Mọi người cùng thở phào một hơi đồng thanh nói :

- Vậy thì quá tốt!

Công Tôn Tuấn đưa tay ra hiệu cho quần hùng im lặng, nói to :

- Nếu vậy xin Tả thống lĩnh điều binh khiển tướng, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát đến Cùng Lai, được chưa?

Nhiều cánh tay đưa lên, tranh nhau nói :

- Chúng ta đã tập trung đến đây lâu rồi! Ai cũng nóng lòng tiêu diệt tặc đảng! xin Tả thống lĩnh cho lệnh ngày mai xuất quân!

Tả Vũ Diệp gật đầu cười nói :

- Vậy chúng ta quyết định ngày mai bắt đầu chiến dịch!

Chàng đưa tay ra hiệu cho mọi người trật tự lại, cao giọng nói :

- Đây là trận tổng công kích, sau khi tiêu diệt Tang Diên Tề và bọn tay chân của hắn xong, sẽ tiếp tục tổng tấn công vào sào huyệt của Cự Linh giáo.

Cách bố trí lực lượng như sau: lực lượng tấn công Tiểu Tây Bình gồm tại hạ, Lăng Hồng Liên cô nương, Tư Đồ Linh, Tô Tĩnh Nhân, “Tuyệt Phong tam mỹ”, “Hoàng Hà song hiệp”, Sư huynh đệ “Bách Tí Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, Trác gia huynh đệ, sư huynh đệ Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh, “Địa Hộ” Bằng Khắc Chỉ tổng cộng mười sáu người. Ngoài ra xin Doãn Bang chu cùng các vị trưởng lão và tiền bối các môn phái đến Ngăn Xuyên kết hợp với Phân đà Cái bang, ở đó tìm chỗ mai phục để cắt đứt mọi mối liên lạc giữa Cự Linh giáo với Tang Diên Tề, đồng thời quan sát thu thập thêm tin tức của Cự Linh giáo. Nếu có gì bất trắc hãy nhanh chóng báo tin về đại bản doanh “Đan Tâm trại” để Công Tôn trại chủ huy động lực lượng còn lại ở đây chi viện.

Kế hoạch nhanh chóng được thông qua, hôm đó mọi người dưỡng sức ở “Đan Tâm trại”, hôm sau rầm rộ xuất quân.

“Tứ đại tiểu hữu” từ khi chia tay nhau ở “Hoài Sơn Cương”, bây giờ lại được hội tụ, cùng tham gia một chiến dịch, cùng đi một toán, cùng ở bên nhau, cả bốn người đều rất cao hứng.

Không biết cái tên “Tứ đại tiểu hữu” bắt nguồn từ đâu nhưng khi tới “Đan Tâm trại”, thì tất cả mọi người thấy Tả Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân, Tư Đồ Linh và Lăng Hồng Liên gắn bó với nhau như thế gọi là “Tứ đại tiểu hữu”.

Nói “tiểu hữu”, vì cả bốn người còn rất trẻ, lớn nhất là Tả Vũ Diệp chỉ mới hai mươi, kể đó, “Vân Long Tiểu Tử” Tô Tĩnh Nhân cũng xấp xỉ hai mươi, Tư Đồ Linh mười tám, còn Lăng Hồng Liên chỉ mới mười sáu tuổi. Hai vị cô nương này đã trở lại thành thiếu nữ, không giả trang nam nhi như trước nữa. Tới Tề Sơn trấn, “Tứ đại tiểu hữu” cùng ở trong một biệt viện yên tĩnh tại hậu viện trong khách điếm.

Sau bữa ăn tối, bốn người vận công xong, sai tiểu nhị bày tiệc ra ngoài vườn ăn uống nói chuyện.

Tả Vũ Diệp hỏi :

- Võ công nhị đệ, tam muội bây giờ tiến triển thế nào?

Chàng rất quan tâm đến võ công của hai người này, đặc biệt là Tô Tĩnh Nhân. Từ khi rời xa “Tứ Hải võ hội”, Tư Đồ Linh đã được truyền thụ “Mê Tông Hóa Ảnh” và “Tử Phủ thần công”, ngoài ra còn được Lăng Hồng Liên giúp rèn luyện “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm” và “Cửu U âm khí”, nhờ ra sức tập luyện nên tiến bộ rất nhanh, điều này chàng đã nhận thấy, còn Tô Tĩnh Nhân thì Tả Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên chưa truyền thụ được nhiều. Vì thế trong “Tứ đại tiểu hữu” thì võ công của Tô Tĩnh Nhân là yếu nhất.

Thực ra từ khi Tô Tĩnh Nhân tới Thanh Vân quán ở lại với Tả Vũ Diệp, chàng đã đọc thân pháp “Tử Phủ thần công” cho Tô Tĩnh Nhân và hướng dẫn y luyện công, cho tới nay sau ba tháng đã thu được một số thành tựu, mấy ngày qua tới “Đan Tâm trại”, Tô Tĩnh Nhân còn được học thêm “Mê Tông Hóa Ảnh”, chỉ là chưa có thời gian tập luyện nhiều...

Tô Tĩnh Nhân nghe đại ca hỏi thì thở dài đáp :

- Ài! Nếu biết trước thế này thì tiểu đệ đã xin gia phụ cùng tứ muội đi tìm đại ca từ trước, võ công bây giờ đủ bằng tam muội rồi!

Tư Đồ Linh nói :

- Thì bây giờ cũng có trễ gì đâu?

Từ sau trận đấu với Cự Linh giáo ở Đoạn Hồn Nhai, thấy tình cảm giữa Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên ngày càng khăng khít, nàng biết trong đời này mình không còn trông mong gì tranh đoạt nổi với tứ muội nữa, tuy có lòng ghen, nhưng vì lòng tự trọng, hơn nữa thấy Lăng Hồng Liên đối với mình giống như thư muội nên Tư Đồ Linh thu mình lại, quyết chôn chặt tình yêu của mình đối với Tạ Vũ Diệp, để hai người hạnh phúc ...

Thật tình, nàng cũng nhận ra Liên muội xứng với Tạ Vũ Diệp hơn mình, hai người này đúng là một đôi trời se đất tạo, sẵn sàng vì nhau mà vào sinh ra tử.

Nếu đứng vào địa vị Lăng Hồng Liên, nàng còn dám một mình vượt đường xa nghìn dặm đến Trường Bạch sơn tìm thân được về cứu chàng không?

Hiển nhiên nàng không đủ bản lĩnh và nàng cũng không làm thế...

Thời gian sau này, tiếp xúc nhiều với Tô Tĩnh Nhân, thiếu niên này đã để lộ tình ý đối với nàng, nhưng tình yêu đối với Tạ Vũ Diệp còn sâu nặng, nàng chưa thể tiếp thụ...

Thế nhưng người ta nói “Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, sinh hoạt với nhau lâu, cùng nhau luyện công cộng đồng vì nghĩa lớn, Tô Tĩnh Nhân lại là một thiếu niên tuấn tú, nghĩa khí, đầy nhiệt huyết, Tư Đồ Linh không khỏi sinh cảm tình...

Nghe tam muội động viên mình, Tô Tĩnh Nhân cười nói :

- Ài! Luận về võ công thì trong bốn người ngu huynh kém nhất rồi, phải biết nói gì nữa.

Lăng Hồng Liên cười khanh khách nói :

- Thư thư! Nhị ca nói là rất có thâm ý, thư thư có hiểu không?

Tư Đồ Linh đáp :

- Muội tinh tế hơn ta, vậy thâm ý gì cứ nói xem?

Lăng Hồng Liên nói :

- Đó là vì nhị ca sợ võ công kém Thư thư, sau này sẽ giống như Hoàng đế Đà quốc không cai trị nổi hoàng hậu ấy mà.

Tư Đồ Linh đỏ bừng mặt quát lên :

- Nha đầu nói vậy!

Lăng Hồng Liên trốn sau lưng Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Đương nhiên thư thư cũng biết điều đó, chỉ là không chịu thừa nhận thôi, nếu không sao lại đỏ mặt lên?

Đột nhiên Tạ Vũ Diệp đẩy Lăng Hồng Liên ra, lao tới một lùm cây phía bên tả quát :

- Ai?

Từ lùm cây có một bóng đen cao lớn bước ra hỏi :

- Người là Tạ Vũ Diệp?

Tạ Vũ Diệp nhìn lại, nhận thấy đối phương là một hán tử cao lớn, mặc dạ hành y, mắt to miệng rộng, cằm đầy râu, hai mắt sáng quắc, tướng mạo dữ dằn, nhú mày hỏi :

- Các hạ là ai, hỏi tại hạ làm gì?

Thấy hán tử cao lớn chỉ trừng mắt nhìn mình, Tạ Vũ Diệp “hừ” một tiếng hỏi lại :

- Sao các hạ không trả lời?

Hán tử cao lớn đáp :

- Người không cần biết ta là ai, chỉ cần biết lão tử đến tìm người trả hận!

Tô Tĩnh Nhân cũng tới gần nhú mào hỏi :

- Người phải nói ra mình là ai mới được chứ? Vô duyên vô cớ đến tìm chúng ta trả hận là nghĩa lý gì?

Hán tử cao lớn quát :

- Tiểu tử ngươi chán sống rồi hay sao mà chen vào việc của lão gia? Nếu không muốn sống nữa thì lão tử thành toàn cho.

Tô Tĩnh Nhân không chịu thua, tiến lên một bước nói :

- Đúng là phải sống với hạng người không hiểu lý như ngươi thì cũng thật đáng buồn. Các hạ xuất thủ đi.

Hán tử cao lớn không nói thêm tiếng nào nữa, vung chưởng đánh sang ngay.

Tô Tĩnh Nhân cảm thấy một cỗ kinh lực quá mạnh ập tới ngực không dám tiếp, lùi lại tránh đi.

Hán tử cao lớn thấy Tô Tĩnh Nhân không dám tiếp chiêu mình, lòng càng tự đắc, lại tiếp tục lao tới tấn công, biến chưởng thành chủy, hai ngón trỏ và giữa chập lại xuất chiêu “Nhị Long Đoạt Châu” điểm tới hai mắt đối phương.

Tô Tĩnh Nhân thi triển một thức “Hùng Sư Giao Đầu” tránh được, tay phải xuất chiêu “Hoành Đả Kim Cương”, tay trái phát “Giao Long Xuất Thủy” phản kích.

Hán tử cao lớn thấy đối phương phản kích, cả lực và thế đều rất uy mãnh, nên không dám coi thường, lùi lại tránh rồi bất thần lướt sang bên trái Tô Tĩnh Nhân xuất chiêu “Hãng Lãng Đồ Giao” đưa cạnh bàn tay như lưỡi dao chém xuống vai kẻ địch.

Tô Tĩnh Nhân biến chiêu rất nhanh, vung chưởng đánh sang Khúc Trì huyết đối phương.

Hai người qua mấy chiêu đầu, bây giờ tới giai đoạn dốc toàn lực kịch đấu.

Hán tử tuy người to lớn kình càng nhưng xuất thủ lại rất linh hoạt, mỗi chiêu đánh ra đều ẩn chứa một nội lực rất cường thịnh, may gần đây Tô Tĩnh Nhân được Tư Đồ Linh dốc lòng truyền thụ công phu “Long Tường thập cửu thức” luyện tới bảy tám thành hỏa hầu, kết hợp với võ công bốn môn “Cửu Cang thần công” do lão trang chủ “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ truyền thụ cũng khá uyên thâm, bởi vậy tuy công lực thua kém đối thủ nhưng nhờ chiêu thức và kình công kỳ ảo hơn nên vẫn duy trì được qua ba mươi chiêu vẫn chưa bại.

Hán tử cao lớn thấy đối phương thế và lực đều giảm sút rất nhiều mà mình chưa thắng được, đột nhiên phát chiêu chậm lại dần.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy nghiễm nhiên :

- Chỉ e nhị đệ nguy mất.

Chàng biết thâm ý hán tử là cố tình làm giảm nhịp độ trận đấu để lừa cho đối phương xuất chiêu tấn công, lúc đó hẳn chỉ cần lợi dụng Tô Tĩnh Nhân sơ hở dốc toàn lực vào một kích thủ thắng.

Quả nhiên Tô Tĩnh Nhân mắc lừa ra sức phản công.

Hán tử cao lớn bình tĩnh tránh chiêu, khi nhận ra chỗ sơ hở của đối phương liền quát to một tiếng xuất chiêu “Độc xa xuất động” đánh sang.

Tô Tĩnh Nhân không kịp biến chiêu đối phó bèn nhảy lên cao một tròng tránh đi.

Hán tử cao lớn chờ Tô Tĩnh Nhân rơi xuống được vài thước lại xuất nốt tả chưởng phát chiêu “Bãi Vân Thôi Nhật”.

Người đang lơ lửng trên cao, Tô Tĩnh Nhân không sao tránh được, đành liều mạng xuất chưởng liên tiếp.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, Tô Tĩnh Nhân bị bắn xa ba trượng, miệng ọc ra một vòi máu ngã nhào xuống.
Tư Đồ Linh vội lao tới đỡ lấy nhị ca.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên đứng cách ba trượng, không kịp xuất thủ giải cứu, khi Tô Tĩnh Nhân bị trúng chưởng mới xông xông lao vào hán tử.

Hán tử cười hắc hắc nói :

- Rất tốt! cứ cho cả đôi cầu nam nữ các ngươi cũng xông vào đi! Lão tử sẽ lần lượt đưa các người thượng lộ.

Tạ Vũ Diệp “hừ” một tiếng nói :

- Liên muội! Một mình muội dọn tên cuồng tử này là quá đủ rồi! Để tiểu huynh đến xem nhị đệ thế nào?

Lăng Hồng Liên đáp :

- Đại ca đi đi! Cứ giao hán cho tiểu muội.

Nói xong nhìn tên kia quát: đây không phải là nơi người tưởng có thể tự do hoành hành! Xuất chiêu đi mà chịu chết!

Hán tử cười hắc hắc nói :

- Nếu vậy nha đầu người không có cơ hội xuất thủ nữa đâu.

Dứt lời, vung chưởng đánh sang Lăng Hồng Liên không lùi không tránh vận “Cửu U âm khí” vào hữu chưởng đánh trả lại.

Hán tử đang phát chưởng chợt cảm thấy một luồng khí âm hàn cực mạnh xuyên qua màn chưởng của mình, thâm nhập vào cơ thể rất nhanh, kinh hãi nghĩ thầm :

- Đây là công phu gì vậy?

Lúc này muốn thu chiêu lùi lại cũng không kịp, hán tử bị kiếm khí đẩy lùi ba bước ngã nhào xuống.

Lăng Hồng Liên thông thả bước tới điểm xuống Ma Huyệt tên hán tử rồi lấy một viên “Vạn Thông thần tán” bỏ vào miệng hán.

Bấy giờ Tô Tĩnh Nhân đã được Tạ Vũ Diệp cho uống một viên “Cửu Thiên Thanh Cơ bảo hoàn” vận công điều tức một lúc đã hồi phục lại như cũ, thương thế không còn gì đáng ngại nữa.

Lát sau, nhờ công dụng của viên “Vạn Thông thần tán” mà hán tử cao lớn cũng tỉnh lại. Tuy Ma huyệt bị điểm không đứng lên được nhưng hán cũng tỉnh táo đưa mắt nhìn quanh, thấy Tô Tĩnh Nhân đã đứng lên đi lại như thường, hán ngạc nhiên hỏi :

- Với một chưởng lực vừa rồi thì thông thường địch nhân phải nằm liệt giường nằm ba tháng điều trị, may ra mới hồi phục, bọn này có tiên dược gì mà hồi phục mau vậy chứ? Hơn nữa võ công mình tuy chưa phải là tuyệt đỉnh nhưng xưa nay ít gặp được đối thủ, thế mà hôm nay đấu không nổi một chiêu với tiểu cô nương mới mười lăm mười sáu tuổi kia,... Không biết chuyện gì vừa xảy ra vậy? Chẳng lẽ mình gặp quỷ?

Tạ Vũ Diệp bước lại gần vung tay giải khai huyệt đạo cho tên hán tử hỏi :

- Các hạ là ai? Vì sao vô duyên vô cớ đến đây tìm chúng ta gây sự?

Hán tử cúi đầu không đáp.

Tạ Vũ Diệp trầm giọng nói :

- Bằng hữu! Nếu người cho mình là hảo hán, thì cho dù có thù hận gì thì cũng nói ra. Đại trượng phu oan phân minh, chẳng lẽ đến cắn trộm một miếng rồi lại bỏ đi, mà lại gọi là hào kiệt? Vừa rồi người trúng phải “Huyền Băng chưởng” coi như là thập tử nhất sinh, may vì cô nương kia thương tình cho người thuốc giải mới khỏi chết, chỉ ít chúng ta cũng nên biết mình vừa cứu ai, bằng hữu hay địch nhân chứ?

Hán tử nghe nói “Huyền Băng chưởng” thì trong lòng rung động thì vận công kiểm tra, thấy hàn khí không còn nữa, huyệt mạch đã lưu thông bình thường thì lòng trở nên căm kích, gật đầu đáp :

- Tại hạ là Diệp Kiện Bình, được giang hồ xưng là “Kỳ Lân Tiều Tử”, quanh năm lãng tích giang hồ không ở nơi nào cố định. Bỏn nhân xuất thân Trường Sơn phái là sư huynh của “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn. Tháng trước trở về “Hoàn Sơn Cương” bỏn nhân nghe nói sư đệ đã bị Tạ Vũ Diệp giết chết, những thủ hạ thân tín đều bị phế võ công, trục xuất khỏi môn đàn, vì thế bỏn nhân quyết tâm tìm Tạ Vũ Diệp trả thù. Vừa rồi tìm đến khách điểm, bỏn nhân nấp trong vườn này lắng nghe, sau khi xác định người chính là Tạ Vũ Diệp mới hiện thân.

Tạ Vũ Diệp “à” một tiếng nói :

- Thì ra là thế.

Chàng lại nhìn Diệp Kiện Bình hỏi :

- Các hạ có biết vì sao chúng ta giết Vạn Hoán Sơn, phế võ công những tên thủ hạ thân tín của hắn, trục xuất khỏi môn đàn không?

Diệp Kiện Bình lắc đầu đáp :

- Không biết!

Bấy giờ Lăng Hồng Liên đã tới đứng bên Vũ Diệp ca ca, nghe Diệp Kiện Bình trả lời không biết liền nói :

- Vạn Hoán Sơn khi sư diệt tổ, bất chấp danh dự của tổ tiên, đem Trường Sơn phái biến thành chư hầu của Cự Linh giáo, lấy một nữ tặc trong Cự Linh giáo làm thê tử, trao hết quyền binh cho thị, để Cự Linh giáo thao túng mọi việc trong môn phái, hại người trung lương, thu nhận bọn hắc đạo, lục lâm, tàn ác như “Ma Vân Kiếm khách” Kỷ Đại Cương, “Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì là tội đồ của thiên hạ vô lâm về làm Tứ đại kim cương, giao nhiều quyền binh cho chúng, trái lại, khí bỏ đệ tử Sơn Đông nhị hiệp là hiệp danh lừng khắp Sơn Đông, chẳng những không dùng mà còn giam cầm nọ, ngoài ra còn thu nhận nhiều tặc nhân của Cự Linh giáo, để mặc cho chúng hại người trung lương, biến Trường Sơn phái thành một kẻ tay sai của Cự Linh giáo, làm theo lệnh chúng đi tàn sát đồng đạo vô lâm. Trường Sơn phái ngày xưa tuy không phải là danh môn đại phái nhưng cũng được giang hồ coi là chính phái, nay trở thành công cụ của thiên hạ vô lâm, người thấy với những hành vi đó, việc trừng trị Vạn Hoán Sơn và đồng bọn của hắn, trả lại quyền chấp trưởng môn hộ cho lão đại trong “Sơn Đông nhị hiệp” là “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung là đúng hay sai.

Diệp Kiện Bình nghe nói thì mặt tái xanh, nhưng vẫn chưa tin, hỏi :

- Cô nương nói Vạn Hoán Sơn tự biến mình thành tay sai của Mỹ Thiết Am biến Trường Sơn phái thành chư hầu của Cự Linh giáo tàn hại vô lâm vậy có chứng cứ gì không?

Lăng Hồng Liên “hừ” một tiếng hỏi :

- Người cho rằng chúng ta lừa người hay sao? Người có biết lai lịch của Tạ Vũ Diệp là thế nào không?

Diệp Kiện Bình đáp :

- Tạ Vũ Diệp đã từng đánh bại Xuân hộ pháp và mấy tên Đường chủ của Cự Linh giáo ở “Đan Tâm trại”, nhưng việc đó với chuyện Vạn Hoán Sơn cấu kết với Cự Linh giáo hay không thì liên quan gì với nhau?

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Đương nhiên là có liên quan! Sau khi đánh bại đám cao thủ Cự Linh giáo, Tạ Vũ Diệp được các môn phái vô lâm cộng đồng đề cử làm thống lĩnh, lãnh đạo vô lâm tiêu diệt Cự Linh giáo, diệt trừ họa kiếp cho giang hồ. Việc đầu tiên là khôi phục lại những môn phái đã bị tặc đảng khống chế là Cái bang, Trường Sơn phái, Cùng Lai phái và Lãnh Vân bang. Nếu Trường Sơn phái không phải là chư hầu của Cự Linh giáo, làm theo lời chúng sai khiến, gây nên nhiều vụ huyết sát tàn hại vô lâm thì chúng ta tới đó làm gì? Người muốn đòi chứng cứ ư? Vạn Hoán Sơn lấy yêu nữ Lý Hồng Lăng là đệ tử của ma nữ Hạ Hồ hộ pháp của Cự Linh giáo làm thê tử để thị mặc sức thao túng Trường Sơn phái, đó là chứng cứ! Người cứ về hỏi sư diệt “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung hay bất cứ đệ tử nào trong Trường Sơn phái cũng biết điều này,... ngoài ra Vạn Hoán Sơn cũng học “Vạn Huyết Sát Công” của Giáo chủ Cự Linh giáo Mỹ Thiết Am...Muốn học công phu này là phải giết người vô tội để hút máu họ, chỉ riêng điều đó cũng đáng giết một trăm lần... Ngoài ra trong giang hồ đều biết Vạn Hoán Sơn theo lệnh Cự Linh giáo xuất lĩnh môn hạ đệ tử gây ra vụ huyết

án ở Thái Dương và Cảnh Dương, giết chết mấy chục người ở Thất Tinh Trang, hủy diệt hoàn toàn trang viện đó, chẳng lẽ người không biết?

Diệp Kiện Bình mặt càng tái đi hỏi :

- Chẳng lẽ mấy vụ huyết án đó đều do Trường Sơn phái gây ra?

Bấy giờ Tạ Vũ Diệp mới lên tiếng :

- Diệp đại hiệp, tất cả những điều đó đều là sự thật, sau này đại hiệp về lại bốn môn, cứ hỏi “Nam Minh Kiếm” Tổng Đức Trung thì biết! Tại hạ thậm chí chưa gặp vị này lấy một lần, đảm bảo vị đó không bao biện cho tại hạ đâu. Lệnh sư đệ chết đi đúng là báo ứng và đó cũng là phúc đức cho tiên tổ của Trường Sơn phái.

Diệp Kiện Bình thở dài nói :

- Tại hạ quả thật hồ đồ...

Tạ Vũ Diệp nhẹ giọng hỏi :

- Hện nay vô lâm các phái đang tập trung ở “Đan Tâm trại” để tiêu diệt Cự Linh giáo, Diệp đại hiệp có biết không?

Diệp Kiện Bình đáp :

- Vì biết tin này nên tại hạ định tới “Đan Tâm trại” thay sư đệ tìm người đòi công đạo, ai ngờ gặp các vị ở đây. Bây giờ biết rõ sự tình, tại hạ lại muốn giết tặc nhân Cự Linh giáo để rửa hờn cho Trường Sơn phái, không biết bây giờ bốn vị định đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Chúng tôi định tới Cùng Lai phái ổn định tình hình ở đây. Tang Diên Tề cũng giống như Vạn Hoán Sơn...

Diệp Kiện Bình nói :

- Việc ở Cùng Lai phái thì tại hạ có biết, đúng là Tang Diên Tề đã biến thành ưng khuyển của Mỹ Thiết Am rồi. Việc hấn rước sói vào nhà, đưa cao thủ Cự Linh giáo về sát hại toàn gia sư huynh Lăng Thành Đĩnh, ngay cả vô lâm ai cũng biết?

Y dừng một lúc rồi nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Tạ thống lĩnh có thể thu nhận tại hạ cùng đến Tiểu Tây Bình không?

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

-Tại hạ vô cùng hoan nghênh! Lần này đến Tiểu Tây Bình có tới mười mấy vị, nhưng phần lớn sẽ đến sau, có thêm Diệp đại hiệp, góp thêm một tay thì càng tốt!

Thế là từ hôm đó có thêm Diệp Kiện Bình nhập đoàn.

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình là một trong những cao thủ kiệt xuất của Trường Sơn phái “Sơn Đông nhị hiệp” rất kính trọng vị sư bá này. Diệp Kiện Bình tính tình hơi thô lỗ nhưng khảng khái chân thật. Nghĩa huynh của Diệp Kiện Bình là “Thiết Tỷ Viên Công” Tần Đào Nam, Trại chủ Tùng Thạch trại không chỉ là huynh đệ, Tần Đào Nam còn có ân cứu mạng đối với Diệp Kiện Bình năm năm trước Diệp Kiện Bình đến Tùng Thạch trại, mới biết sơn trại đã bị Cự Linh giáo hủy diệt, từ đó rắp tâm báo thù cho nghĩa huynh, bây giờ gia nhập quần hùng tìm diệt Cự Linh giáo thì đó cũng là điều thuận lý thành chương.

Diệp Kiện Bình từng nghe nói Tạ Vũ Diệp võ công cái thế, nay còn chưa biết ra sao nhưng mới đầu với Lăng Hồng Liên một chưởng thì đã xuất mất mạng thì trong lòng vô cùng khâm phục, nghĩ thầm :

- Tặc đảng Cự Linh giáo võ công tuy cao nhưng vị tất đã là đối thủ của mấy vị này, phen này dám chắc sẽ báo được thù cho nghĩa huynh.

Tạ Vũ Diệp chợt nhớ ra một việc hỏi :

- Diệp huynh có biết hai vị Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh không?

Diệp Kiện Bình đáp :

- Hai vị này là ái đồ của nghĩa huynh Tần Đào Nam, làm sao huynh đệ không biết. Ngày xưa có lần huynh đệ còn dạy võ công cho chúng nữa...

Lại hỏi :

- Làm sao Tà đại hiệp lại hỏi đến chúng? Chẳng lẽ Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh thoát khỏi kiếp nạn mấy năm trước?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Không những thoát nạn mà lần này có cả Phương huynh và Tiết huynh cùng chúng ta đến Tiểu Tây Bình.

Tạ Vũ Diệp liền kể lại chuyện sư tổ Thanh Trúc đạo nhân đến Tây Nguyên sơn trại để cứu “Địa Hổ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ thì tình cờ gặp Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh, thấy hai người này nghĩa khí, võ công lại cao cường nên thuyết phục đến “Đan Tâm trại” gia nhập với quần hùng tiêu diệt Cự Linh giáo.

Diệp Kiện Bình nghe xong thì mừng rỡ nói :

- Đúng là trời xanh có mắt, chuyện này Cự Linh giáo nhất định bị báo ứng rồi. Nghĩa huynh ở dưới suối vàng cuối cùng rồi cũng nhắm được mắt.

Tối hôm đó năm người nói chuyện rất khuya mới đi ngủ.

Sáng hôm sau họ còn ở lại Tề Sơn trấn, tới gần trưa các đoàn khác mới lục đục kéo đến.

Gặp hai sư diệt Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh, Diệp Kiện Bình mừng như được gặp lại nghĩa huynh, tay bắt mặt mừng nói :

- Sư thúc không ngờ được gặp hai người ở đây. Hô hô mấy năm nay hai cháu sinh hoạt bình an chứ?

Phương Đạt Hải đáp :

- Sư thúc! Diệt nhi sợ tặc đảng Cự Linh giáo truy sát nên đến Lục Bàn sơn tổ chức thảo trại định liên kết nghĩa sĩ giang hồ để tiêu diệt Cự Linh giáo trả thù cho sư phụ, sau đó biết việc này vô vọng, may được gặp Thanh Trúc tiên bối khuyên đến “Đan Tâm trại” gia nhập với quần hùng. Chuyện này nhất định sẽ tiêu diệt được tặc đảng báo thù cho sư môn.

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình cười ha hả nói :

- Cái đó thì sư thúc không chút nghi ngờ anh Linh của nghĩa huynh ở nơi chín suối có thể ngậm cười rồi.

Ngày hôm sau đoàn người nhập làm một tiến thẳng lên Tổng đàn Cùng Lai phái ở Tiểu Tây Bình.

Quần hùng tiến thẳng đến sơn môn mà không bị ai ngăn cản.

Tạ Vũ Diệp xuất lĩnh mọi người đến thẳng Tổng đàn. Vào đây mới gặp đệ tử Cùng Lai phái bố trí khắp nơi. Tên nào cũng lăm lăm đao kiếm đứng thành trận thế.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Xem ra Tang Diên Tề đã nhận được tin nên sớm đề phòng rồi.

Giữa quảng trường tiền viện, có không dưới hai trăm tên đệ tử Cùng Lai phái đứng thành hình bán nguyệt, đao kiếm tuốt trần. Tang Diên Tề ngồi trên chiếc ghế bọc da hổ đặt giữa vòng, sau lưng hắn bốn người đứng sát vai nhau.

Tạ Vũ Diệp tiến lên trước quần hùng, chấp tay hỏi :

- Các hạ là Tang Diên Tề?

Tang Diên Tề đáp :

- Chính là bốn nhân. Được tin Tà đại hiệp xuất lĩnh quần hùng đến Tiểu Tây Bình, bốn nhân đã chờ đây lâu rồi.

Hắn cười nhạt nói thêm :

- Chỉ là bọn nhân không biết vì có gì mà người với tư cách là thống lĩnh võ lâm lại muốn thôn tính bọn phái.

Tạ Vũ Diệp cười hỏi :

- Tang chương môn nhân còn nhớ lệnh sợ hãi Lăng Thành Đỉnh không?

Tang Diên Tề nghe hỏi câu đó không khỏi rung động.

Chuyện mười mấy năm trước hắn sát hại sư huynh, cướp đoạt chức trưởng môn không thể bưng bít được tất cả mọi người, nhưng từ khi hắn lên làm trưởng môn nhân thì tuyệt đối cấm đệ tử không được đề cập đến chuyện đó nữa. Vì thế nhiều năm ngở đã quên đi...ngờ đâu hôm nay chính Tạ Vũ Diệp lại nhắc đến chuyện này.

Một lúc sau Tang Diên Tề mới trầm giọng nói :

- Chẳng lẽ các hạ hôm nay đến đây là vì chuyện mười ba năm trước?

Tạ Vũ Diệp sẵn giọng đáp :

- Chính thế! Ác đồ tàn sát huynh đệ đồng môn, người người cùng căm phẫn, giết đi hạng bất nghĩa phản phúc như người là đúng theo thiên đạo nhân đạo.

Tang Diên Tề “hừ” một tiếng hỏi :

- Người tự tin làm được việc đó không?

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình tiến lên quát :

- Người không biết tự lượng sức mình, dám phản kháng công đạo võ lâm hay sao?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu cũng sẵn vào đáp :

- Tang Diên Tề mau ứng với lòng trời tự vận đi. Lão phu đảm bảo cho người được toàn thân.

Tang Diên Tề ngửa mặt lên trời cất một tràng cuồng tếu nói :

- hô hô hô ... Tưởng Tạ Vũ Diệp là nhân vật anh hùng cái thế, kéo theo một đoàn thiên binh thiên tướng uy phong thế vào, hóa ra chỉ là một lũ ô hợp bán trời không văn tự, bọn hồ quần cầu đẳng kia, các người là thứ gì mà tưởng dùng mấy câu trẻ nít đó hù dọa được bản Chương môn nhân? Hôm nay ta sẽ cho các người đến được mà đi không được! Tên nào đã vào đây thì cũng đừng hòng mong ra được khỏi Tiếu Tây Bình nửa bước! Người đâu, đóng cổng lại, tên nào định chạy thì cứ thịt hắn trước cho ta.

Lập tức vang lên tiếng bước chân rầm rập, xung quanh vang lên một tiếng dạ ran Tô Tĩnh Nhân theo âm thanh nhìn theo xung quanh, thấy hai cánh cổng lớn của đạo quán đã bị đóng chặt, xung quanh cổng và trên tường viện xung quanh hiện ra mấy chục người tay cầm cung dài nỏ cứng đã lắp sẵn tên giương thẳng vào quần hùng.

Trên các nóc nhà gần đó cũng có rất nhiều cung thủ bố trí, chỉ chờ một tiếng lệnh là nhắm tên bắn tới.

26. Ác Giả Ác Báo

Sau khi Tang Diên Tề ra lệnh, gần trăm tên cung thủ hiện thân giương cung nhắm vào quần hùng sẵn sàng phát xạ, không ít người thất kinh biến sắc, nhưng Tạ Vũ Diệp thì vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì, nhìn Tang Diên Tề cười nói :

- Tang chương môn nhân làm gì mà hùng hổ thế? Chẳng lẽ đưa mấy tên hình nộm kia ra mà tưởng dọa được chúng ta sao?

Thái độ điềm nhiên của Tạ Vũ Diệp làm Tang Diên Tề tức muốn nổ phổi.

Thế nhưng với thân phận của một Chương môn nhân, hắn vẫn giữ được trấn tĩnh, quát lên :

- Người đừng tưởng mình là oai linh gì lắm! Muốn thế nào thì cứ hoạch định cách thức ra đi, chúng ta sẽ biết ai cao ai thấp!

Tạ Vũ Diệp bình thản đáp :

- Việc hôm nay mà động thủ là không tránh khỏi. Người ta nói “khách dù mạnh cũng không lấn được chủ”. Vậy cách thức thế nào thì nên do Chương môn nhân hoạch định, chúng tôi sẽ phụng bồi!

Tang Diên Tề nghĩ ngợi một lát mới trả lời :

- Được, bây giờ thế này. Chúng ta tuy đông nhưng bốn Chương môn nhân không lợi dụng ưu thế đó để quần dã. Cứ tiến hành từng trận song đấu, ai thắng nhiều hơn là thắng cuộc! Bên thua buộc phải nghe lệnh đối phương. Nếu không, các người đừng hòng thoát khỏi Tiểu Tây Bình này!

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp :

- Được! Chúng ta cứ theo đó mà làm!

Chàng vừa nói xong thì từ phía Cùng Lai phái một người bước ra. Đến đứng giữa quảng trường hướng sang Tạ Vũ Diệp chấp tay nói :

- Tại hạ là Mã Hưng. Xin chư vị cử ra một người đấu với tại hạ trận đầu tiên!

Bên quần hùng, “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ lập tức bước ra ứng chiến ngay.

Chờ “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ dừng lại cách ba bước, Mã Hưng liền nói :

- Các hạ xuất binh khi đi!

Nói xong rút từ thắt lưng ra một cây Cửu tiết tiên.

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ cũng rút kiếm ra nói :

- Mời!

Mã Hưng lập tức vung roi đánh ra.

Người này chỉ mới mười chín hai mươi tuổi, dáng như thư sinh, nhưng Cửu tiết tiên vừa xuất, kinh phong đã nổi lên như giông bão, hiển nhiên công lực võ công chẳng kém chút nào!

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ không chút hoang mang rối loạn, bình tĩnh thi triển “Hồi Phong kiếm pháp” của bốn môn ra đối địch.

Cửu tiết tiên là loại binh khí vừa nhu vừa cương, uy lực của nó hoàn toàn phụ thuộc vào công lực của người sử dụng, Mã Hưng tuy còn ít tuổi nhưng công lực rất cao, khi vận công vào ngọn tiên làm cho thanh đuồn ra như thanh sắt dùng để đâm, chọc, điểm huyết cực kỳ lợi hại, khi thì thu công làm mềm nhũn như chiếc thắt lưng cứ nhắm vào thanh kiếm đối phương mà thu mà cuốn, linh hoạt vô cùng!

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ đương nhiên biết lợi hại, cố tránh không tiếp xúc với binh khí đối phương.

Qua ngoài năm mươi chiêu, “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ tăng cường công thế, phát kiếm mỗi lúc một nhanh, xuất hết những chiêu tinh diệu nhất trong “Hồi Phong kiếm pháp”, tựa hồ như trong tay y có mấy thanh kiếm đồng thời xuất thủ!

Thế nhưng bên phía Mã Hưng cũng không chịu kém, từ công lui về thế thủ, vung ngọn Cửu tiết tiên đánh ra tạo thành bức màn dày đặc hộ chủ toàn thân như tường đồng vách sắt làm “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ không sao công kiếm vào được.

“Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ thấy vậy ngậm hít vào một hơi chân khí vận thêm mấy thành công lực, đồng thời vận cang khí bổ mãn toàn thân thi triển một chiêu tuyệt sát trong “Hồi Phong kiếm pháp” là “Nhiếp Tâm lôi kiếm”!

Chỉ nghe tiếng khí rít lên ghê sợ sau đó là một chuỗi tiếng loảng xoảng thất tim lạt cốt, “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ đã xé toang bức màn phòng thủ, vung bảo kiếm trực nhập...

Mã Hưng rú lên một tiếng thê thảm, nguyên cả cánh tay phải cùng với cây Cửu tiết tiên bị chém băng đi, người lão đảo lùi lại bốn năm bước ngã nhào xuống, máu từ vai tuôn ra như suối.

“Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ thu chiêu ôm kiếm nói :

- Đắc tội!

Rồi lui vào trận.

Hai tên đệ tử Cùng Lai phái vội chạy ra dìu Mã Hưng vào cứu chữa, sau đó một tên trung niên hán tử đứng sau lưng Tang Diên Tề bước ra nói :

- Tại hạ là “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong, muốn dùng tay không đấu với vị nào mấy chiêu.

Người này dám tay không thách chiến, đủ thấy chưởng chỉ quyền cước không phải tầm thường.

Tạ Vũ Diệp đang định cử “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm trong “Tuyệt Phong tam my” ra cự địch vì biếu nữ nhân này công phu dùng chưởng thay kiếm rất khả quan nhưng lại nghĩ :

- Bây giờ người còn đông, bây giờ để “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm ứng chiến, lát nữa tới lượt Tư Đồ Linh, Lăng Hồng Linh đòi xuất trận thì thế nào?

Thế nhưng chàng đang suy tính thì “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm bước ra mỉm cười nói :

- Đệ đệ! Thử thử ứng chiến đây!

Nói xong không ngờ Tạ Vũ Diệp trả lời bước ra đứng đối diện với “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong.

Tên này mặt sa sầm tỏ ý không vui nói :

- Cô nương! Đây là cuộc đối đầu sinh tử chứ không phải tỉ võ quá chiêu, cô nương nên suy tính kỹ rồi quyết định!

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm cười đáp :

- Các hạ cứ xuất hết bản lĩnh đi! Sống chết do mệnh, có gì mà suy tính? Mời các hạ xuất chiêu!

“Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong nghĩ thầm :

- Chắc nữ tử này cũng có bản lĩnh, nếu không đã không bước ra ứng chiến.

Thôi thì sống chết mặc thị, mình cứ lo phần mình là được!

Nghĩ đoạn nói :

- Cô nương cẩn thận! Dứt lời xuất chiêu “Thu Phong Lạc Diệp” đánh sang.

Tạ Vũ Diệp nhận ra chiêu này là khởi thức của Lục hợp chưởng, uy lực đủ xuyên kim phá thạch, Đồ Bách Tâm hiệu xưng “Vô Nhãn Kiếm”, tuy tay không sắc như đao kiếm, nhưng có phá giải được kỳ chiêu của đối phương không mới là vấn đề....

Nghĩ thế chăm chú nhìn vào trường đấu.

Chỉ thấy “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm lách người tránh chiêu địch nhưng ngay sau đó sấn vào rất nhanh, tay phải xuất chiêu “Tiền Tử Trảm Sài” chém xuống khuỷu tay địch, còn tay trái chấp lại xuất chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” chọc tới ngực Tô Trác Phong.

Thế nhưng “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong không phải tầm thường, lùi lại biến chiêu rất nhanh, chưởng biến thành trảo chộp Uyển mạch địch.

Hai người không dùng binh khí nhưng xuất thủ lại cực kỳ nguy hiểm, với tay không vẫn kích, đâm, chém, bổ, chặt làm kinh khí nổi lên ràn rạt giống như có đủ đao kiếm trong tay!

Hai người mới xuất thủ một lúc mà đã qua bảy tám mươi chiêu làm đấu trường khói bụi bốc lên mù mịt, cát bay đá chạy làm thiên hôn địa ám, trông thật kinh hồn!

Qua ngoài trăm chiêu thì “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong khắp người mồ hôi ướt đầm, mũi thở phì phì, xem chừng đã thấm mệt.

Nhìn sang “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm thấy cô ta vẫn ứng biến tự như, khí địch thần nhân giống như chưa hề phí chút sức lực nào, trông như đang biểu diễn trên sân khấu, chẳng hề giống cuộc đối đầu sinh tử chút nào!

Tạ Vũ Diệp thán phục thầm nghĩ :

- Động tác của Đồ tử tử thật tuyệt diệu! Giống như là long phi phượng vũ vậy!

Người của song phương đều thấy rõ bại cục của “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi, thậm chí cho dù “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm không tấn công, hắn cũng kiệt sức mà ngã!

Vừa lúc đấy, đột nhiên “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm hét to một tiếng phi thân lao thẳng tới đối phương, phát chiêu “Song phong quán nhĩ” cùng lúc đánh sang hai thái dương “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong.

Tên này rú lên thảm thiết, hai lỗ tai bật máu lão đảo lùi lại loạng choạng một lúc mới đứng vững.

May mà chiêu vừa rồi “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm chưa dùng đến chiêu “Thập Chỉ Âm Sát độc thảo”, nếu không đầu “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong đã vỡ nát, táng mạng đương trường!

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm thu chiêu, nhìn Tạ Vũ Diệp nhõm miệng cười như chưa từng xảy ra chuyện gì, sau đó chấp tay hướng sang “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong nói :

- Đắc tội!

Xong uyển chuyển lùi về vị trí.

Quần hùng vỗ tay vang dậy!

Đệ tử Cùng Lai phái đã bao giờ thấy người nào xuất võ công kỳ ảo như thế?

“Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong là một trong “Bát đại cao thủ”, võ công chỉ thua kém Chưởng môn nhân, thế mà nay bị một cô nương mới hăm hai hăm ba tuổi đánh cho không còn mảnh giáp, nghĩ lại ai mà chẳng kinh tâm?

Lại thêm hai tên khác nhập trường dù “Hoạt Diêm La” Tô Trác Phong lùi lại dưỡng thương.

Qua một lúc, không thấy từ Cùng Lai phái thêm người nào bước ra khiêu chiến nữa.

Tang Diên Tề trở nên bối rối bất an. Hắn không ngờ đối phương có nhiều cao thủ đến thế. Lúc đầu hắn dự tính mỗi bên thắng bại một nửa, mình sẽ thi triển “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” khống chế vài người trong đó có cả Tạ Vũ Diệp để dành thắng lợi quyết định. Thế nhưng bây giờ mới qua hai trận mà chẳng những thất bại, phái Cùng Lai không có một cơ hội nào, bây giờ nếu đấu tiếp thì cũng nhận lấy thất bại mà thôi.

Tang Diên Tề tự nhủ :

- Hay cứ lấy uy thế đông người mà áp đảo đối phương?

Đương nhiên thắng như thế thì chẳng về vãng gì, nhưng bây giờ đã đến lúc quan đầu sinh tử, bận tâm gì đến chuyện có đường chính chính hay không?

Tuy lần đầu hắn đã cam đoan không lấy đông thắng ít, nhưng hạng người như Tang Diên Tề thì đâu có coi chữ “tín” ra gì?

Hắn là loại người cốt đạo mục đích, bất chấp thủ đoạn, không cần nghĩ đến danh dự.

Huống chi hôm nay tình cảnh bại nhiều thắng ít, bận tâm gì đến quy củ giang hồ?

Thầm quyết định xong, hắn quay lại vẫy mấy tên thủ hạ thân tín đến gần, nói vào tai chúng mấy câu.

Tạ Vũ Diệp vẫn không rời mắt khỏi Tang Diên Tề, nhìn vẻ mặt đã đoán ra nội tâm hắn.

Khi Tang Diên Tề gọi mấy tên thủ hạ đến sai bảo, chàng liền quay lại nói to với quần hùng :

- Mọi người chú ý, đối phương chuẩn bị quần đả đây!

Chính lúc đó, ba tên trung niên hán tử đứng sau Tang Diên Tề đi các nơi truyền đạt mệnh lệnh, toàn bộ đệ tử Cùng Lai phái lập tức rục rịch chuẩn bị xuất chiến. Tang Diên Tề cũng lui lại.

Lăng Hồng Liên liền tiến lên ba bước, cao giọng nói :

- Đệ tử Cùng Lai phái nghe đây! Chúng ta tới đây là chỉ để đối phó với một mình Tang Diên Tề thôi chứ không có ý gây sát nghiệp với toàn môn phái. Mười ba năm trước Tang Diên Tề đã dùng thủ đoạn dê hèn ám toán sư huynh hần là Lăng Thành Đỉnh, chiếm đoạt tước vị Chương môn nhân. Bổng công lực chính là Lăng Hồng Liên, nhi nữ của Lăng Thành Đỉnh. Hôm nay ta tới đây để báo thù sát phụ, tính nợ với Tang Diên Tề, không liên quan gì đến người khác trong Cùng Lai phái cả! Mọi người hãy tránh ra ngoài trường thị phi này!

Nàng vận nội lực vào thanh quản phát ra nên toàn trường đều nghe rất rõ.

Tang Diên Tề tức giận quát lên :

- Đừng nghe nha đầu kia nói bậy! Tất cả cung thủ nghe lệnh: Bắn! Tiêu diệt hết chúng đi! Những người còn lại sẵn sàng xuất thủ!

Lập tức hàng trăm mũi tên châu vào quần hùng bay tới như châu chấu, chủ yếu tập trung vào Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên.

Quần hùng đều là cao thủ ưu tú được tuyển chọn, lại được Tạ Vũ Diệp cảnh báo trước nên đã đề phòng, liền hợp lực phát chiêu tạo thành một bức tường khí dày đặc chặn tên.

Tạ Vũ Diệp và “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm đứng hai bên Lăng Hồng Liên. Hai người này công lực cao cường, liên tục phát thần công đánh ra làm tên rơi lả tả.

Lăng Hồng Liên được bảo vệ an toàn cao giọng nói tiếp :

- Các thúc bá huynh đệ Cùng Lai phái! Tang Diên Tề là tên khi sư diệt tổ, là giống bại loại tàn sát đồng môn, kẻ ôm chân tặc đảng “Cự Linh giáo” làm hại võ lâm đồng đạo trở thành kẻ thù chung của toàn thể giang hồ. Các vị chớ nên theo hần để trở thành tội đồ của sư môn, cuối cùng rồi sẽ nhận lấy kết cục bi thảm là chết đi vẫn bị võ lâm quyền rửa! Xin các vị thúc bá đệ huynh nghĩ kỹ lại...

Tang Diên Tề đứng phía sau đốc chiến, cổ quát vang để át lời nàng :

- Đừng nghe nha đầu đó! Tiếp tục bắn tên đi!

Tạ Vũ Diệp nói to :

- Xin các vị hãy phân định rõ đúng sai, tên đạn không làm gì được chúng ta đâu! Đừng để chúng ta đại khai sát giới!

Đột nhiên từ trên mái sảnh đường vang lên một tiếng quát như sấm, sau đó có hai tên cung thủ bị đánh rơi xuống đất, một lão nhân tóc bạc rồi bù nhưng mặt mũi hồng hào như đồng tử đứng hiên ngang giữa mái điện quát ánh mắt sáng quắc nhìn xuống quảng trường cất giọng sang sảng như chuông :

- Đệ tử Cùng Lai phái dừng tay!

Tạ Vũ Diệp nhìn lên, nhận ra bạch phát lão nhân chính là Quy Kiến Bình, trưởng lão Cùng Lai phái, trong lòng phần chần thêm không ít.

Quy Kiến Bình nói tiếp :

- Lão phu là trưởng lão Cùng Lai phái, đệ đệ của trưởng môn nhân tiền nhiệm “Tam Kiếm Tuyệt Hộ” Quy Hải Bình, hôm nay tới đây thanh lý môn hộ, đệ tử Cùng Lai phái không được vọng động!

Lời của Quy Kiến Bình tỏ ra rất có uy lực, bọn cung thủ tỏ ra sợ hãi dừng tay không dám bắn nữa. Một số tên rồi chỗ nắp nhảy xuống quảng trường, nhiều tên rút binh khí ra chực động thủ cũng tra lại vào vỏ.

Tạ Vũ Diệp cao giọng nói :

- Tang Diên Tề! Hôm nay bất luận ngươi muốn quần đả hay đơn đả độc đấu thì cũng không thoát khỏi diệt vong đâu! Vậy tốt nhất hãy thúc thủ chịu trói để Quy trưởng lão thanh lý môn hộ đi!

Lăng Hồng Liên tiếp lời :

- Oan có đầu, nợ có chủ. Chúng ta không cần người khác có thể dựa vào mối huyết hải thâm cừu này. Tang Diên Tề! Bây giờ bốn cô nương sẽ đấu với ngươi. Nếu ngươi thắng, quần hùng sẽ lập tức rời khỏi Tiểu Tây Bình. Nếu ngươi bại, bốn cô nương sẽ lấy thủ cấp ngươi đến tế trước mộ phụ mẫu ta!

Khi thấy Quy Kiến Bình xuất hiện, Tang Diên Tề có phần hoang mang nhưng bây giờ nghe Lăng Hồng Liên nói thế, hắn lập tức bình tĩnh lại ngay, gườm mặt cười “hô hô” một tràng rồi tiến lên nói :

- Diệt nữ! Chớ nghe người khác xúi giục! Chẳng lẽ thúc thúc sợ ngươi? Còn việc phụ thân ngươi thì do lâu ngày chầy tháng thúc thúc không nhớ nữa... Nay ngươi muốn đấu tay đôi với ta cũng được. Nhưng thúc thúc thấy ngươi là một nữ hài tử yếu nhược, lại là văn bối nên không nỡ hạ thủ. Bây giờ thế này, ta cho phép ngươi xin người khác thay mình xuất trường, bất kỳ ai cũng được.

Lăng Hồng Liên bĩu môi đáp :

- Cái đó khỏi cần! Đại cừu của phụ mẫu làm sao có thể nhờ người khác báo giúp? Ta cần phải tự tay giết chết ngươi! Chỉ cần Quy gia gia đứng ra làm công chứng nhân là được!

Tang Diên Tề mười phần cảm chán mình thắng được đối phương nên ra vẻ phóng túng nói :

- Diệt nữ! Sao ngươi phải khổ thế chứ? Lỡ ra thúc thúc thất thủ làm ngươi bị thương thì sau này biết ăn nói thế nào với liệt tổ liệt tông của bốn phái? Thúc thúc thật không nỡ hạ thủ đối với ngươi, cái này phải nhờ Quy trưởng lão làm chủ mới được!

Quy Kiến Bình lâm vào tình thế khó xử. Lão chưa biết võ công Lăng Hồng Liên luyện đến trình độ nào, nhưng biết chắc Tang Diên Tề đã luyện “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” đạt tới chín mươi thành hỏa hầu, khả năng Lăng Hồng Liên bại là lớn.

Mà một khi nàng đã bại thì nhất định tặc nhân Tang Diên Tề không bỏ lỡ cơ hội nhỏ cở trừ gốc, giết nàng để trừ hậu họa. Như thế chẳng hóa ra Lăng gia trở thành tuyệt hậu?

Theo ý tưởng của lão thì Tạ Vũ Diệp mới có hy vọng thắng Tang Diên Tề nên thầm trách Lăng Hồng Liên quá hiếu cường không lợi dụng thời cơ chớp lấy điều kiện của Tang Diên Tề cho nàng tìm người thay thế mình mà chọn lấy Tạ Vũ Diệp.

Quy Kiến Bình còn chưa biết quyết định thế nào thì nghe Tạ Vũ Diệp nói :

- Quy trưởng lão! Đại cừu phụ mẫu là bất cộng đái thiên, làm sao có thể để người khác báo thay mình được? Nên để Liên nhi xuất trường thôi!

Chàng vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho lão.

Quy Kiến Bình nhận ra ngay, tuy hiểu ý nhưng vẫn chưa yên tâm, nghĩ thầm :

- Liên nhi còn trẻ người non dạ, lỡ có sơ xuất nào há chẳng ôm hận chung thân?

Thế nhưng lão lại nghĩ :

- Sự phụ của Liên nhi “Hàn Nguyệt thần ni” đã chính thức chấp nhận Tạ Vũ Diệp và Liên nhi trở thành phu thê. Tạ Vũ Diệp là nhân tài hiếm thế, nếu không cầm chân Liên sẽ thắng, đời nào nó chịu mạo hiểm?

Nghĩ thế liền trở nên quyết tâm, cao giọng nói :

- Cứ để Lăng Hồng Liên tự tay báo thù cho phụ mẫu. Không cần do dự nữa! Động thủ đi!

Tang Diên Tề cố nài :

- Sao lại thế? Ta đại hiệp! Ngươi là đương thất kỳ tài, hãy làm chủ chuyện này đi!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Huyết hải thâm cừu là chuyện riêng củ Liên nhi nên cô ấy cần liều mạng, ai có thể có thể thiệp được?

Tang Diên Tề nói :

- Nếu vậy Tạ đại hiệp hãy hoạch định cách thức đi!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tại hạ thống nhất với đề xuất của Liên nhi. Nếu Liên nhi bại thì chúng ta sẽ lập tức rút khỏi Tiểu Tây Bình, còn nếu người bại thì mặc cho Liên nhi xử trí.

Tang Diên Tề gật đầu :

- Rất tốt! Chúng ta thỏa thuận như thế...

Hắn vận nội công vào song chưởng xong quay sang Lăng Hồng Liên nói :

- Diệt nữ xuất thủ đi!

Lăng Hồng Liên run lên, giai đoạn này nàng đã trở nên bình tĩnh chừng chặc, nhưng lúc này đứng trước cừu nhân bất cộng đái thiên, nàng lại thấy máu sôi lên, khẩn thẳm :

- Cha mẹ! Hôm nay nhi nữ báo thù cho cha mẹ đây!

Tăng Diên Tề nói :

- Diệt nữ xuất binh khí đi!

Lăng Hồng Liên tiến lên hai bước nói :

- Ta cần tay không giết kẻ ác tặc người, không cần binh khí!

Tăng Diên Tề hết sức tự tin vào chiến thắng, không nói thêm câu nào nữa, “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” chỉ vận sáu thành công lực vào song chưởng đưa lên hoành ngang trước ngực chuẩn bị tiếp chiêu.

Lăng Hồng Liên vận “Cửu U âm khí” kết hợp với “Huyền Băng thần công” lên tới cực hạn bố mãn toàn thân rồi quát to một tiếng thân thể lướt tới phát chiêu “Đan Phụng Triều Dương” đánh tới ngực cừu nhân.

Tăng Diên Tề không chút sợ hãi đề khí Đan điền, vận lực lên song chưởng xuất chiêu “Ngự Vương Huy Tiên” đánh trả lại.

Nào ngờ chưởng vừa phát, hắn chợt cảm thấy một luồng khí âm hàn sắc như mũi kiếm vô cùng uy mãnh xuyên qua màn chưởng của mình xâm nhập vào cơ thể!

Tăng Diên Tề thất kinh vội vận “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” tới cực hạn kháng cự lại nhưng luồng khí âm hàn vẫn ào ạt công sang như triều như thác không thể nào ngăn cản nổi, kinh hãi nghĩ thẳm :

- Chẳng lẽ nha đầu này có khả năng phá giải được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công”?

Nghĩ thế vội vã thu chiêu nhảy lùi ba bước.

Lăng Hồng Liên trở nên tự tin, chồm theo quát :

- Lão tặc chạy đi đâu! Nộp mạng đi!

Quy Kiến Bình bây giờ mới tin chắc diệt nữ phá được “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công”, lòng vô cùng cao hứng khẩn thẳm :

- Lạy trời lạy Phật! Cầu liệt tổ liệt tông Cùng Lai phái phù hộ cho Liên nhi mau giết được tặc nhân kia!

Tăng Diên Tề tuy bị khí âm hàn bức vào cơ thể làm người lạnh toát nhưng chưa bị nội thương, sau khi vận công điều tức một vòng đã hồi phục lại, vận “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” đến mười hai thành công lực đánh sanh như vũ bão.

Lăng Hồng Liên vẫn cứ vận “Cửu U âm khí” và “Huyền Băng thần công” bình tĩnh tiếp chiêu.

Cứ mỗi lần tiếp chiêu, “Hồi Hoàn Tử Tượng thần công” hộ thân bị phá hoại thêm một mảng, đồng thời công lực Tang Diên Tề cũng giảm đi mấy phần.

Nhưng Tang Diên Tề không thể cứ lùi mãi nên tiếp tục xuất chiêu tấn công.

Thế nhưng lúc này hắn bắt đầu cảm thấy khí huyết trong người lưu thông không được bình thường, công lực tựa hồ không tiếp thêm được nữa, chiêu thức phát ra chậm lại dần...

Trong lúc đó công lực của Lăng Hồng Liên cũng hao tổn không ít nên công thể cũng hòa hoãn lại.

Tạ Vũ Diệp đứng ngoài đã nhận ra thời cơ không thể mất liền dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Lăng Hồng Liên :

- Liên muội! Mau vận công điều tức mấy vòng phục hồi lại công lực xong dốc toàn lực xuất chiêu cuối cùng! Tặc nhân không thể tiếp thêm công lực được nữa rồi!

Lăng Hồng Liên nghe tình lang động viên lập tức phấn chấn hẳn lên nhìn sang quả nhiên thấy Tang Diên Tề hai tay đưa lên gần như vô lực, biết Vũ Diệp ca ca phán đoán không sai nên phát thêm vài chiêu nữa rồi lùi lại vận công điều tức.

Tang Diên Tề thấy Lăng Hồng Liên lui lại thì cả mừng tưởng đối phương cũng lâm vào tình cảnh của mình nên yên tâm nhắm mắt vận công bức hàn khí ra khỏi cơ thể.

Nào ngờ chưa được bao lâu thì nghe tiếng Lăng Hồng Liên quát :

- Lão tặc nộ mạng đi!

Tang Diên Tề hốt hoảng mở mắt ra thì thấy Lăng Hồng Liên đứng ngay trước mắt đang vung chưởng tới ngực mình thì vội vàng vung chưởng đánh ra cực địch.

Chưởng vừa xuất, Tang Diên Tề thấy rõ chỉ còn độ hai ba thành công lực, tuyệt vọng nghĩ thầm :

- Thế là hết!

Chỉ nghe “bình” một tiếng, Tang Diên Tề bị hất ngược ra sau ba trượng, ngã nhào xuống.

Lăng Hồng Liên lao theo, nhằm thân thể bất động của cừu nhân điểm xuống bốn năm chỉ.

Tang Diên Tề cảm thấy chỉ lực của đối phương vức lạnh vừa đau nhói, đồng thời chân khí của mình ào ào toát ra khỏi cơ thể, chỉ chốc lát đầu vầng mắt hoa ngất đi bất tỉnh.

Lăng Hồng Liên hướng sang Quy Kiến Bình nhỏ nước mắt nói :

- Quy gia gia! Bây giờ tặc nhân đã bại, Liên nhi xin gia gia cho phép thể theo điều kiện thỏa thuận từ đầu, cắt lấy thủ cấp cừu nhân tể trước vong hồn phụ mẫu!

Chính lúc ấy chợt vang lên một tiếng quát rồi từ phía tường viện bốn người từ bốn hướng khác nhau, tay cầm trường kiếm sang loáng lao như bay tới Lăng Hồng Liên!

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm kinh hãi kêu lên :

- Liên muội cẩn thận!

Tạ Vũ Diệp nhìn tới, lập tức nhận ra đó là bốn tên trong số “Bát đại cao thủ” Cùng Lai phái vừa rồi đứng sau lưng Tang Diên Tề, chờ chúng lao tới gần, miệng “hừ” một tiếng tung mình lên cao hai trượng rồi thi triển một thức “Thương ưng tróc thổ” nhào đầu xuống bốn tên kia, xuất chiêu học “Lăng Không Nhiếp Vật” song trào vượn ra!

Vang lên mấy tiếng loảng xoảng, cả bốn thanh kiếm đã lọt vào tay Tạ Vũ Diệp!

Bốn tên trong “Bát đại cao thủ” bị đoạt mất binh khí, hốt hoảng dừng lại.

Tạ Vũ Diệp đáp xuống, quét mắt nhìn chúng quát :

- Các ngươi đến lúc này mà còn chưa tỉnh ngộ hay sao? Xem ra muốn đi theo tặc nhân Tang Diên Tề rồi!

Dứt lời vung tay điểm ra mấy chỉ.

“Đại Tu Di thần chỉ” vừa xuất, bốn tên kia không tài nào tránh được, có tên chạy đi ba bốn trượng vẫn trúng chỉ ngã sấp mặt xuống.

Quy Kiến Bình cao giọng nói :

- Đệ tử Cùng Lai phái nghe đây! Việc thanh lý môn hộ của bốn phái tới đây xem như chấm dứt. Tặc nhân Tang Diên Tề khi sư diệt tổ, đang tâm sát hại sư huynh đồng môn cướp lấy Chưởng môn nhân, khom lưng uốn gối đầu hàng tặc đảng “Cự Linh giáo”, cam tâm làm tay sai cho chúng sát hại đồng đạo vô lâm tạo nên vết nhơ không thể tẩy xóa cho Cùng Lai phái. Hắn sẽ phải đền tội đích đáng. Ngoài ra còn bốn tên Đường chủ trong “Bát đại cao thủ” là tử đảng của Tang Diên Tề mười mấy năm qua cũng theo hắn gây nên nhiều tội ác, mãi đến lúc này vẫn không chịu hồi tỉnh rồi sẽ chịu chung số phận! Hy vọng những đệ tử khác hãy mau nhận rõ thị phi cùng nhau cộng đồng khôi phục lại Cùng Lai phái, phát huy hùng phong của bốn phái ngày xưa!

Đệ tử Cùng Lai phái đa số bất mãn với Chưởng môn nhân nhưng sợ mà không dám nói, bây giờ thấy Lăng Hồng Liên đánh bại Tang Diên Tề, Tạ đại hiệp chỉ một chiêu không chế bốn tên Đường chủ trong “Bát đại cao thủ” thì tên nào chẳng kinh tâm?

Nay nghe Quy trưởng lão nói việc thanh lý môn hộ đã xong thì tất cả đều mừng rỡ, còn ai dám xuất ngôn phản đối?

Bọn cung thủ từ trên tường thành, trên mái nhà vút hết cung tên, đua nhau nhảy xuống, tất cả quỳ xuống đồng thanh nói :

- Chúng đệ tử xin tuân lệnh dụ của Quy trưởng lão!

Quy Kiến Bình cao giọng nói tiếp :

- Chiều theo cam kết trước trận đấu, bây giờ tặc nhân Tang Diên Tề bị Lăng Hồng Liên đánh bại sẽ do Liên nhi xử lý, cắt lấy thủ cấp hắn đến cúng tế trước mộ phụ thê Lăng Thành Đỉnh! Bốn tên Đường chủ cũng chịu hình phạt tương tự!

Lão phu đã bàn đến người kế nhiệm Chưởng môn nhân, đã để Tạ thống lĩnh chấp thuận, nay để Dư Trường Huy chấp chưởng môn hộ! Dư Trường Huy là sư đệ của Lăng Thành Đỉnh, võ công cũng xếp ngang với “Bát đại cao thủ”. Suốt mười mấy năm nay, Dư Trường Huy tuy làm vẻ tuân phục Tang Diên Tề nhưng luôn hướng về đại sư huynh, liên lạc với lão phu, cung cấp nhiều tin tức quan trọng. Chính nhờ Dư Trường Huy mà lão phu tới Tiểu Tây Bình này nhiều năm vẫn được bảo đảm an toàn. Việc cắt cử người phụ trách các Đường và Phân đà sẽ do Dư Trường Huy cân nhắc quyết định sau!

Ngay sau đó Dư Trường Huy quỳ xuống bái tạ Quy Kiến Bình rồi hướng dẫn Lăng Hồng Liên cắt lấy đầu Tang Diên Tề và bốn tên Đường chủ cùng với Tạ Vũ Diệp mang năm chiếc thủ cấp tới trước mộ phụ thê Lăng Thành Đỉnh. Năm cái đầu lâu máu me bết bết được đặt trong một cái mâm để giữa mộ hai người.

Lăng Hồng Liên đốt nhang xong đến quỳ lạy trước mộ, nước mắt chan hòa.

Tạ Vũ Diệp cũng quỳ bên cạnh nàng.

Quy Kiến Bình đứng sau lưng hai người, vẻ mặt đầy kích động, chấp tay cuối đầu khấn rất to :

- Phụ thê Lăng Thành Đỉnh ở dưới cửu tuyền hãy yên nghỉ! Nhi nữ của hai người Lăng Hồng Liên vừa tự tay giết chết cừu nhân, thâm cừu huyết hải đã được báo. Liên nhi cùng với phụ tể của nó là Tạ Vũ Diệp đã mang thủ cấp cừu nhân đến đây tế nhạc phụ nhạc mẫu. Hai phụ thê ở dưới cửu tuyền có linh thiêng thì xin hãy phù hộ độ trì cho đôi trẻ luôn được bình an hạnh phúc bên nhau, vui sống thuận hòa đến bách niên giai lão!

Tế xong, nước mắt Lăng Hồng Liên chảy như suối! Nhiều năm qua, nàng đã ra sức ghìm nén nỗi thương đau vào tận đáy tâm hồn! Hôm nay thù hận đã trả xong, cù tình lang quỳ trước mộ phụ mẫu, nàng để mặc cho nỗi xúc động dâng trào, khóc rất thảm thiết.

Tạ Vũ Diệp cạnh lòng nghĩ đến cảnh tang thương của Tạ gia trang mà nay chủ hung là Mỹ Thiết Am vẫn còn sống nhớn nhò thì cũng không thể cầm lòng nước trào ra.

Dư Trường Huy cùng mấy vị trong quần đi theo như Tô Tĩnh Nhân, Diệp Kiện Bình, “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm ra sức khuyên giải rồi dìu Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên vào đại sảnh nghỉ ngơi.

Việc ổn định Cùng Lai phái lúc này coi như hoàn tất, trưa hôm đó quần hùng chuẩn bị rút về “Đan Tâm trại” thì đột nhiên Tạ Vũ Diệp phát hiện ra Lăng Hồng Liên bị mất tích.

Mọi người chỉ cho là nàng quanh quẩn ở đầu đó nhưng đến bữa ăn vẫn không thấy. Liền bỏ đi tìm.

Tìm khắp Tiểu Tây Bình không có, Tạ Vũ Diệp cùng mấy người Dư Trường Huy, “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu, “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm, “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân, Diệp Kiện Bình, Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh và trác gia huynh đệ mở rộng phạm vi ra xung quanh Tiểu Tây Bình mấy dặm chỉ thấy một chiếc giày của nàng rơi ra bên con đường mòn nhỏ hướng về phía tây.

Tạ Vũ Diệp nhặt chiếc giày lên nói :

- Giày của Lăng Hồng Liên! Vậy là cô ấy bị người bắt đi rồi!

Diệp Kiện Bình nói :

- Từ sáng tới giờ Tạ đại hiệp và Đồ nữ hiệp vẫn cùng đi với Lăng Hồng Liên, làm sao cô ấy mất tích lúc nào không biết?

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói :

- Đầu giờ Tỵ, Liên muội nói với tôi mình muốn ra phần mộ phụ mẫu cúng tế, tôi liền đi theo. Tới đó một lúc, Liên muội xin được ở lại một mình với phụ mẫu, tôi đành phải quay về. Có lẽ lúc ấy Liên muội vì đau thương quá độ nên không giữ được tỉnh táo mới bị địch nhân ám toán bắt đi!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu lắc đầu nói :

- Cho dù Lãnh cô nương không được tỉnh táo chẳng nữa, nhưng khi gặp biến cố vẫn có thể tỉnh trí lại để đối phó, không dễ gì bị đối phương bắt sống. Cô ấy cố tình để lại chiếc giày để báo hiệu cho chúng ta chứng tỏ không bị hôn mê và rất tỉnh táo. Vậy kẻ nào mà đủ bản lĩnh để khống chế Lăng Hồng Liên?

Tạ Vũ Diệp trầm ngâm nói :

- Tại hạ không nghĩ ra trong võ lâm người nào có bản lĩnh cao cường như vậy! Ngay cả Mỹ Tuyết am cũng không đủ khả năng chỉ trong vòng vài ba chiêu mà khống chế được Liên.

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình chợt “À!” một tiếng nói :

- Chẳng lẽ ...

Tạ Vũ Diệp vội hỏi :

- Diệp huynh nghĩ ra ai thế?

Diệp Kiện Bình lắc đầu nói :

- Chắc không phải lão nhân gia đâu..

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu chợt quát lên :

- Thì người nghĩ ra ai cứ nói lên để mọi người cũng phân tích xem nào!

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình nói :

- Gia sư tổ “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu chợt vỗ đánh đất vào đùi nói :

- vậy thì đúng rồi! Vị tiên bối này rất lâu không xuất hiện trên giang hồ. Tại hạ từng nghe gia sư nói đến đại danh “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ, nếu người này còn sống thì đã ngoài trăm tuổi, võ công cao khó mà tưởng tượng.

Đặc biệt Chu Văn Kỳ luyện “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chưởng” hết sức lợi hại.

Những nhân vật võ lâm trước chúng ta một bối phận sợ “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ như hổ báo! Chỉ người này mới đủ bản lĩnh bắt Lăng Hồng Liên đi một cách vô thanh vô thức như vậy. Nhưng vì lý do gì mà lão đột nhiên xuất hiện ở đây?

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình bổ sung :

- “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chuông” của sư tổ khi xuất thủ thì làm cho đối phương bất tỉnh nhân sự, vì thế mà có tên “Nhiếp hồn”!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Sư tổ Diệp huynh là người thế nào?

Diệp Kiến Bình đáp :

- Rất khó nói! Theo lời gia sư thì sư tổ là người ghét ác như cừu nhưng tính tình rất nóng nảy, hỉ nộ thất thường, tốt xấu tùy tâm. Nhưng dù thế nào cũng được xếp vào hàng ngũ chính phái.

Tạ Vũ Diệp nhún mày nói :

- Vì lý do gì mà bắt Liên muội chứ?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nói :

- Cái này xem ra có uẩn khuất gì đây. “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ là nhất đại tông sư tất không phải người hành động khinh suất hồ đồ được! Mọi người nên ra sức điều tra xem!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Cũng có thể người đó có mối quan hệ nào đó với Tang Diên Tề nên mới xuất thủ giống như Diệp huynh trước đây, như thế sẽ dùng Liên muội để thu hút chúng ta. Theo tại hạ có lẽ Liên muội không ở xa chỗ này đâu. Chúng ta tản ra tìm kiếm xem sao, có phát hiện gì thì hãy hú lên báo hiệu!

Chúng nhân làm theo, tản ra xung quanh tìm kiếm.

Không lâu chợt nghe vang lên một tiếng hú, mọi người cùng lao về phía đó thấy “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm đứng trước một cây cổ thụ bên đường, chỉ tay tới thân cây, trên đó có mấy chữ do chỉ lực thượng thặng kim cương chỉ khắc vào làm da cây bóc ra thành mấy chữ “Muốn tìm Lăng nha đầu, tới Hiên Viên miếu”.

Bên dưới còn khắc hai chữ “Mục Dã”.

Diệp Kiến Bình nói :

- Vậy là không sai rồi! Nghe nói “Mục Dã Thần Đồng” sư tổ tiềm tu tại một thạch động trong Thái Hành sơn gần Hiên Viên miếu. Theo tại hạ suy đoán thì chỉ sợ việc này là do miệng lưỡi của tỳ sư đệ Vạn Hoán Sơn mà gây ra thôi!

Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên hỏi :

- Miệng lưỡi của Vạn Hoán Sơn? Chẳng lẽ hắn chưa chết?

Diệp Kiến Bình đáp :

- Nghe nói lần ấy Vạn Hoán Sơn trúng chuông trọng thương nhưng không chết, sau được sư tổ cứu sống nhưng mất hết võ công. Không biết lần này hắn ton hót với sư tổ những gì mà lão nhân gia phải xuất động tới đây?

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói :

- Thái Hành sơn cách đây năm sáu trăm dặm, bây giờ không nên tới đó ngay. Mục Dã thần Đồng đã hẹn chúng ta đến, tất tính mạng Liên muội không đáng lo. Bây giờ hãy quay về Tiểu Tây Bình ăn uống xong bàn định với mọi người cho rõ ràng rồi sẽ quyết định.!

Mọi người nghe theo quay về Tông đường Cung Lai phái.

Sau khi bàn bạc, quần hùng quyết định để Quy Kiến Bình và Dư Trường Huy ở lại kiện toàn Cung Lai phái có Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mạnh, Trác gia huynh đệ, “Hoàng Hà song quái” ở lại phò trợ đề phòng bất trắc, cử Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh cùng mấy người nữa trở về “Đan Tâm trại” báo tin, còn dư Tạ Vũ Diệp cùng mấy vị “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu, “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm, “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân và hai tên đồ đệ “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ, “Khai Bài Chuông” Triệu Đại Thắng cùng “Kỳ Lân Tiểu Tử” Diệp Kiến Bình ngày hôm sau lên đường tới Thái Hành sơn.

27. Mục Dã Thần Đồng

Vì “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình biết đường nên không cần hỏi, tới Thái Hành sơn xong, đoàn người tiến thẳng tới Hiên Viên miếu.

Trong miếu đã có bạch phát lão nhân ngồi chờ. Người này tuy râu tóc bạc trắng như mây nhưng mặt mũi tròn trăn hồng hào như đồng tử, đặc biệt trên trán chưa có một nếp nhăn, đúng là “hồng nhan bạc phát”!

Lão nhân lạnh lùng nhìn mấy người bước vào miếu, cất giọng sang sảng hỏi :

- Trong các người ai là Tạ Vũ Diệp?

Giọng không lớn nhưng chứa đầy nội lực khiến chúng nhân thấy tai ong ong nhức buốt!

Tạ Vũ Diệp bước lên cúi mình thi lễ đáp :

- Tại hạ là Tạ Vũ Diệp, kiến quá Chu lão tiên bối!

Chu Văn Kỳ “hừ” một tiếng nói :

- Tiểu tử ngươi xem có vẻ ôn văn hữu lễ như thế, nhưng tại sao lại hạ độc thủ đối với đồ tôn lão phu lại còn ám toán sát hại đồ đệ của ta nữa?

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Xin tiên bối cho biết đồ tôn và đệ tử là vị nào?

Chu Văn Kỳ “hừ” một tiếng nói :

- Người lại còn giả bộ không biết. Chẳng lẽ ngươi không hạ độc thủ đối với Vạn Hoán Sơn và ám toán Phong Thế Khôi? Nếu không được lão phu cứu giải thì Vạn Hoán Sơn cũng đã mất mạng lâu rồi!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Vạn Hoán Sơn thì đúng là bị bằng hữu của tại hạ đả thương, nhưng việc Phong tiên bối bị hại thì tại hạ hoàn toàn không hay biết gì, vạn mong lão tiên bối minh giám!

“Mục Dã Thần Đồng” tức giận quát :

- Nghe nói ngươi là nhất đại kỳ hiệp, hành sự quang minh chính đại, thế mà sao dám làm không dám chịu, còn chối quanh co tội trạng của mình?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tất cả những câu tại hạ nói ra đều là sự thật không hề có câu nào dối trá, cũng không dám giấu diếm lão tiên bối điều gì đâu!

“Mục Dã Thần Đồng” cười hắc hắc nói :

- Sự thật đều ở đây, chẳng lẽ lão phu đổ oan cho ngươi? Nói thật cho ngươi biết, cho dù ngươi giỏi hùng biện đến đâu, rốt cuộc rồi cũng phải thường mạng cho đồ đệ lão phu!

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình chợt bước lên, quỳ xuống trước mặt “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ nói :

- Tôn nhi “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình bái kiến sư tổ! Xin cho phép tôn nhi bẩm cáo... Tôn nhi đã từ bỏ sư đệ Vạn Hoán Sơn vì hắn đầu nhập vào làm tay sai cho cừu nhân bất cộng đái thiên của tôn nhi. Hiện tại tôn nhi phò tá cho Tạ đại hiệp, không hề có chuyện Tạ đại hiệp sát hại sư phụ...

“Mục Dã Thần Đồng” nổi giận quát :

- Câm miệng! Ngươi đúng là đồ phản phúc ăn cháo đá bát! Đại cừu sát sư là bất cộng đái thiên, thế mà không nghĩ đến việc đồ báo lại còn đi biện bạch cho đồ nhân. Lão phu sẽ thanh lý môn hộ trước rồi sẽ trừng trị các ngươi sau!

Dứt lời nhăm “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình điểm tới một chỉ.

Chỉ phong ập tới nhanh như điện, “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình chưa kịp phản ứng thì luồng chỉ phong ập thẳng tới ngực!

Tạ Vũ Diệp thấy vậy nghĩ nhanh :

- Bây giờ “Mục Dã Thần Đồng” đã giận quá nên không còn lý luận gì được nữa. Cứu người là khẩn, mọi việc nói sau!

Nghĩ đoạn xuất chỉ điểm ra nghênh tiếp đạo chỉ phong của “Mục Dã Thần Đồng”.

Hai đạo chỉ phong tiếp nhau nổ rền một tiếng, bây giờ “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình mới sực tỉnh lùi lại ba bước, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc mồ hôi trán túa ra.

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ đứng bật lên nói :

- Tiều tử quả nhiên danh bất hư truyền! Với một chút võ công tầm xoàng như thế mà cũng dám chọc tay vào sự vụ của bốn môn! Rất tốt! lão phu sẽ xem ngươi có bao nhiêu cân lạng!

Nói xong từ từ bước tới Tạ Vũ Diệp.

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm lo lắng nói :

- Diệp đệ cẩn thận!

Tạ Vũ Diệp vận sẵn nội công đề phòng cười đáp :

- Thư thư cứ yên tâm!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ đến cách Tạ Vũ Diệp ba bước thì dừng lại, đưa song chưởng lên, từ từ đẩy ra.

Tuy lão phát chiêu rất chậm nhưng mái tóc và chùm râu bạc dựng đứng lên, mắt long lên sòng sọc, chứng tỏ lão đang nổi cơn cuồng nộ, và chưởng đánh ra không phải tầm thường!

Quả nhiên hai luồng kinh lực bài sơn đảo hải ập tới Tạ Vũ Diệp, mạnh đến nỗi mấy người đứng xung quanh chẳng không tài nào đứng vững đều bị đẩy lùi mấy bước, tâm thần bất định.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy hai mắt “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ phát ra hàn quang xanh lè chùng như có ma lực gì khiến chàng hoang mang bấn loạn, tưởng chừng sắp ngã đi.

Tạ Vũ Diệp lập tức nhớ lại hai chữ “Nhiếp hồn”, cố sức trấn tĩnh, khôn nhìn vào mắt đối phương nữa, giữ cho thần linh khí sảng, hai tay đã vận sẵn “Tử Phủ thần công” và “Ngô Dương thần khí” gia tăng mấy thành lực đạo đánh ra nghênh tiếp.

Bốn đạo chưởng kinh tiếp nhau thì bị chặn đứng lại, mỗi bên cố sức đẩy sang nhưng không bên nào tiến thêm được một tấc nên cứ giữ nguyên vị trí tiếp thêm nội lực đẩy sang đối phương.

Từ đầu chưởng, hai đối thủ chuyển sang đấu nội lực!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ vốn là người chủ động vì nghĩ rằng một khi “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chưởng” thất hiệu, với công lực cả trăm năm tu vi của mình nhất định dễ dàng thắng qua tiểu tử chưa ráo máu đầu kia, nào ngờ qua thời gian chừng một tuần trà mà chưa đánh ngã được đối phương, hơn nữa nhìn sang thấy Tạ Vũ Diệp vẫn chấp nhận đấu nội lực một cách bình thản qua thời gian lâu như thế mà chưa có dấu hiệu gì đã tỏ ra là kiệt sức.

Trong khi đó trên mặt “Mục Dã Thần Đồng” đã lấm tấm mồ hôi, sắc mặt hồng hào như đồng tử bắt đầu tái đi....

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ là người tự thị rất cao, có ngờ đâu thiếu niên trẻ tuổi trước mặt mình hôm nay gặp được nhiều kỳ duyên nên công lực không hề thua kém lão ta qua trăm năm khổ luyện, hơn nữa võ công của đối phương là khắc tinh duy nhất của “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chưởng” mình?

Bao nhiêu lực đạo của Chu Văn Kỳ đẩy sang đều tự sinh lực phản chấn dồn ngược lại, thành thử Chu Văn Kỳ càng vận lực lớn bao nhiêu thì chính lão ta càng phải chịu khổ đau bấy nhiêu!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ đã vận công lực lên tới đỉnh điểm làm bộ y phục của lão căng phồng lên như quả bóng mà thấy Tạ Vũ Diệp vẫn bình thản như không.

Những người có mặt tại trường tuy thấy Tạ Vũ Diệp đang thắng thế nhưng nghĩ cũng rất lo lắng.

Nếu như đối thủ của chàng hôm nay là Mỹ Thiết Am thì không nói làm gì, đằng này “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ là nhân vật tiền bối bạch đạo, cho dù kết quả thế nào thì cũng ảnh hưởng rất lớn đến cuộc tấn công tiêu diệt tặc đảng “Cự Linh giáo” sắp tới, nếu Chu Văn Kỳ bị giết sẽ chuốc thêm cừu hận với môn hạ đệ tử của vị kỳ nhân này mà nhiều người võ công rất cao...

Lo lắng nhất là “Tuyệt Phong tam my”, ba người bàn tính với nhau cách giải quyết hậu quả.

Tốt nhất là cần đình chỉ cuộc đấu này trước khi dẫn đến kết cục xấu nhất là lưỡng bại câu thương.

Nhưng trong khi người ta đấu nội lực thì ngăn cản như thế nào?

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Tạ Vũ Diệp :

- Hiền đệ hãy thu công đi, “Tuyệt Phong tam my” chúng ta sẽ tiếp ứng!

Tạ Vũ Diệp vốn cũng có ý như thế, nhưng sợ mình thu công, Chu Văn Kỳ thừa cơ dốc toàn lực đánh sang thì sẽ bị trọng thương ngay nên không dám.

Nay nghe “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói vậy liền gật đầu, thấy “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu, “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm và “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân đã đứng hai bên mình liền từ từ thu công.

“Tuyệt Phong tam my” đã vận toàn bộ công lực lên song chưởng đề phòng “Mục Dã Thần Đồng” phản kích thì đánh trả lại ngay.

Thế nhưng lúc ấy “Mục Dã Thần Đồng” đã giống như cây đèn cạn dầu, hai bàn chân đã lún sâu xuống dưới đất tới năm tấc, khi Tạ Vũ Diệp thu công thì không còn chút sức lực nào đánh ra nữa, lão đảo ngã chồm tới trước, hai khoe môi rỉ máu!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu vội vàng nhảy tới đỡ lấy lão ta, bế lấy lão rút hai chân lên khỏi mặt đất đưa tới ngồi bên ghế như cũ.

Tạ Vũ Diệp mặt vẫn tươi tỉnh như không, chờ “Mục Dã Thần Đồng” vận công điều tức xong mở mắt ra mới bước lên, chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ chỉ vì bất đắc dĩ mà mạo phạm đến chu tiên bối, xin lão nhân gia lượng thứ!

“Mục Dã Thần Đồng” cười ngượng đáp :

- Tạ thiếu hiệp quả là nhất đại kỳ tài! Lão phu xin nhận thua là được!

Tạ Vũ Diệp nói :

- Chu lão tiền bối! Sự việc này là do hoàn toàn hiểu lầm, tại hạ xin thề không chỉ Tạ Vũ Diệp mà tất cả mọi người ở đây không ai hay biết gì về việc đệ tử của tiền bối Phong Thế Khôi bị giết cả. Xin tiền bối minh giám!

Chàng vừa nói xong thì chợt vang lên tiếng quát :

- Tặc nhân ở đâu đến dám dă thương sư phụ ta?

Vừa dứt lời thì một nhân ảnh từ ngoài miếu điện lao vào như tia chớp, nhảy tới bên “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ.

Mọi người nhìn lại, thấy người vừa xuất hiện là một bạch y thiếu niên chỉ mới hai mươi hai một tuổi, mày kiếm mắt sao, môi hồng mũi thẳng, cực kỳ tuấn mĩ!

Mỹ thiếu niên quét mắt nhìn quần hùng, ánh mắt dừng lại trên Tạ Vũ Diệp xẵng giọng quát :

- Các người sát hại sư huynh ta còn chưa đủ hay sao mà còn dám tìm đến thượng môn định hại sư phụ ta nữa? Xem chừng!

Tiếng chuông chưa dứt đã vung tay đánh tới ngực Tạ Vũ Diệp.

Mỹ thiếu niên quả là người không hiểu lý! Vừa tới hiện trường chưa hiểu đầu đuôi cơ sự đen trắng thế nào, nói đánh là đánh ngay!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ chừng nhưng không còn sức để mà cản ngăn nữa vẫn ngồi yên trên ghế, đáng bộ rất mệt nhọc.

Tạ Vũ Diệp kỳ vừa đấu nội lực xong chân khí hao tổn rất nhiều nên không đấu tiếp, thi triển “Mê Tông Hóa Ảnh” tránh đi.

Mỹ thiếu niên thấy chàng không dám tiếp chiêu lại càng được nước, phát chiêu như vũ bão.

Tạ Vũ Diệp vẫn chỉ dùng khinh công tuyệt đỉnh “Mê Tông Hóa Ảnh” tránh đi, đồng thời vận công khôi phục lại công lực.

Mỹ thiếu niên ra sức tấn công mấy chục chiêu vẫn không chạm được tới vạt áo Tạ Vũ Diệp.

Qua hai chục chiêu, công lực Tạ Vũ Diệp hồi phục lại bảy tám phần, lúc này chàng có thể hoàn thủ nhưng lại không làm thế, vẫn tránh chiêu như trước.

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ bảy giờ cũng dần dần hồi phục lại được năm sáu phần, lão nhìn đồ đệ đấu với Tạ Vũ Diệp biết rằng chàng không muốn hoàn thủ, nếu không đồ đệ lão đâu phải là đối thủ?

Lão thở dài tự nhủ :

- Người ta nói “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”, quả không sai! Chỉ vì ta vừa rồi tự thị quá cao nên mới chịu khổ đầu! Vừa rồi chỉ cần đấu thêm một nữa khắc thôi là mình bị chấn vỡ tâm mạch mà chết, nay Nghê nhi dù có hung hăng đến bao nhiêu cũng làm được gì?

Lúc này Tạ Vũ Diệp đã không lùi không tránh nữa, xuất “Đại Tu Di thần chỉ” điểm ra phản kích, chỉ qua mấy chiêu mỹ thiếu niên đã trúng chỉ vào Kiên Tĩnh huyết ngả lả ra.

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ đứng lên cao giọng nói :

- Tạ đại hiệp quả là thế ngoại cao nhân! Lão phu vừa rồi nhận bại một cách tâm phục khẩu phục! Bây giờ xin Tạ đại hiệp nhón tay làm phúc tha cho tiểu đồ một mạng!

Tạ Vũ Diệp xuất chỉ giải khai huyết đạo cho mỹ thiếu niên rồi chấp tay nói :

- Tại hạ vừa xuất thủ làm phạm đến lệnh cao túc, xin Chu tiên bối lượng thứ!

“Mục Dã Thần Đồng” nhìn mỹ thiếu niên hỏi :

- Nghê nhi! Sư diệt người đâu?

Mỹ thiếu niên đứng lên, chỉ tay ra cửa miếu đáp :

- Khỏi bẩm sư phụ, Sơn nhi ở ngoài kia!

Quần hùng đều quay người nhìn ra, thấy “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn đứng dưới một gốc cây cổ thụ trước miếu điện.

“Mục Dã Thần Đồng” cao giọng bảo :

- Sơn nhi! Vào đây!

Vạn Hoán Sơn chậm rãi bước từng bước vào miếu điện, đưa mắt lăm lét nhìn quần hùng rồi tới đứng bên cạnh sư tổ.

“Mục Dã Thần Đồng” hỏi :

- Người có mang nhân chứng tới không?

Vạn Hoán sơn chưa kịp trả lời thì mỹ nhân thiếu niên liền lao ra ngoài điện tới chỗ gốc cây mà Vạn Hoán Sơn vừa đứng bê lên một chiếc hòm gỗ sơn đen vuông bức chừng năm tấc xách vào điện để trước mặt sư phụ.

“Mục Dã Thần Đồng” chỉ xuống chiếc hòm nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Trong hòm là thủ cấp đồ đệ lão phu Phong Thế Khôi. Xin Tạ đại hiệp nhìn lại cho kỹ. Nếu Phong Thế Khôi là do người sát hại thì nguyên nhân do thể nào hãy trả lời cho lão phu rõ ràng!

Mỹ thiếu niên lập tức mở hòm ra, cẩn thận bóc đi lớp giấy bồi dán trên miệng hòm để lộ một cái đầu lâu người máu đã khô đen tím lại.

Chính lúc ấy trong đám quần hùng có người rú lên.

Mọi người ngạc nhiên quay lại nhìn, thấy một tên đồ đệ của “Tuyệt Phong tam my” là “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ đưa mắt thất thần nhìn vào chiếc thủ cấp trong hòm, thần tình vô cùng kích động, sau đó tiếng tới gần Vạn Hoán Sơn nghiêng răng nói :

- Người là... đồ súc sinh!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu đoán ra có chuyện không bình thường liền nhìn độ đệ bảo :

- Trung Kỳ! Có chuyện gì nói cho mọi người nghe xem!

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ chỉ tay tới Vạn Hoán Sơn nói :

- Người trong hòm là do tên súc sinh kia giết!

Lời “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ vừa xuất, tất cả mọi người có mặt trong miếu điện, cả quần hùng và sư đồ “Mục Dã Thần Đồng” đều lộ vẻ ngạc nhiên cùng lúc đánh mắt sang Vạn Hoán Sơn.

Tên này kêu lên :

- Không! Người nói bậy! Không phải ta giết!

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ hỏi :

- Người có thừa nhận từng đến Sơn Thần miếu ở ngoại thành Lạc Dương uống rượu không?

Vạn Hoán Sơn quát :

- Nói bậy! Ta có uống rượu với người bao giờ?

Xem ra bây giờ giọng nói và thái độ Vạn Hoán Sơn đã trấn tĩnh hơn trước.

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ hướng lên “Mục Dã Thần Đồng” chấp tay nói :

- Xin các vị tiền bối nghe tại hạ nói rõ chuyện này. Nếu tại hạ có nửa câu giả dối, xin thề trước thiên địa là sẽ bị chết trong biển giáo rừng gươm, thì thể bị chém thành muôn mảnh!

“Mục Dã Thần Đồng” nói :

- Thôi được, chuyện đầu đuôi thế nào người cứ kể ra xem, thật giả sẽ có mọi người phán xét!

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ liền đem đầu đuôi sự tình kể lại.

* * * * *

Sư đồ “Tuyệt Phong tam my” năm người trước đây chủ yếu hành khứ giang hồ nhờ vào nguồn tài chính dồi dào của Tiền Mậu sơn trang của “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nhưng mấy năm trước Tiền Mậu sơn trang bị “Cự Linh giáo” hủy diệt, vì thế họ phải kiêm thêm nghề đạo tặc để tạo ra nghề tài chính, đương nhiên mục tiêu nhằm vào bọn tham quan và trọc phú, cường hào ác bá ở các nơi.

Phương Trung Kỳ trác hiệu “Không Bất Hồi”, không chỉ là người can đảm mà có kinh công kỳ ảo nhất nên đảm nhiệm việc này.

Địa bàn hoạt động của “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ chủ yếu là các trấn thành xung quanh khu vực Phục Ngưu sơn, nhưng không biết trời xui đất khiến thế nào, thời gian đó năm người lại chuyển tới Lạc Dương.

Lạc Dương là cố đô của khá nhiều triều đại, nên phú thương và cự thần rất đông, cũng là nơi tập trung nhiều đệ tử Cái bang, mọi ngành nghề ở đây đều phát đạt, kể cả nghề đạo tặc.

Có lẽ là oan gia hẹp lộ, đêm hôm ấy “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ đang trên đường hành sự thì gặp hai người gồm một lão nhân và một hán tử ăn mặc khá sang trọng, trong đó có một người đeo một túi vải khá lớn, còn ôm theo một cái hòm gỗ sơn đen đi về phía ngoại ô.

Tin chắc trong hòm đựng tiền, “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ liền bám theo.

Hai người tiến vào Sơn Thần Miếu xong, hán tử đóng chặt cửa lại quét dọn xung quanh thần án làm chỗ ngồi rồi lấy trong túi ra một con gà quay, mấy con cá rán, bát đĩa và một bình rượu mời lão nhân đến ngồi đối ẩm nói :

- Sư phụ, nếu lão nhân gia tới Trường Sơn phái thì rượu ngon thịt béo ngày nào cũng được cung phụng đầy đủ.

“Mục Dã Thần Đồng” ngắt lời hỏi :

- Hai người đó là Phong Thế Khôi và Vạn Hoán Sơn phải không?

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ chấp tay đáp :

- Không sai, nhưng sau đó tại hạ mới biết tên, còn trước đó thì chưa biết...

Hắn tiếp tục kể :

- Phong Thế Khôi trả lời :

- Người thì biết gì? Tính lão phu quen lang bạt giang hồ, đến Trường Sơn phái làm trưởng lão ở lì một chỗ, lão phu không ưa. Hơn nữa ta còn phải luyện võ công. Sư tổ người còn chưa truyền “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chưởng” cho ta, ngay đến sư thúc người Trương Tử Nghê cũng chỉ mới học được “Vạn Hoa chưởng” mà thôi. Chỉ học thành “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chưởng” mới thành thiên hạ vô địch được!

Vạn Hoán Sơn nói :

- Sư phụ khi nào họ thành “Nhiếp hồn hoa vạn chưởng”, xin hãy truyền lại cho đồ nhi, Vạn Hoán Sơn này sẽ không bao giờ phụ công ơn của lão đâu!

Phương Trung Kỳ nghe nói thế thì rất ngạc nhiên vì nhìn dáng vẻ thì Vạn Hoán Sơn không có vẻ gì là có võ công cả, làm sao lại muốn học công phu thượng thặng?

Lúc đó hắn còn chưa biết Vạn Hoán Sơn vừa mới trúng “Huyền Băng thần công” của Lăng Hồng Liên, tuy được “Mục Dã Thần Đồng” cứu sống nhưng võ công bị phế, hắn nói ra những điều đó để đánh lừa Phong Thế Khôi với ý đồ riêng mà thôi.

Phong Thế Khôi võ công tuy cao nhưng người thật thà nhân hậu nên khi tiếp xúc ở đời thường bị nhiều lỗi thiệt thòi, vì thế được bằng hữu giang hồ xưng là “Hảo Hảo Tiên Sinh”.

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ rất yêu mến Phong Thế Khôi, định trao quyền chấp Chưởng môn phái và truyền thụ “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chưởng” cho nhưng bấy giờ “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chưởng” lão còn chưa luyện thành, hơn nữa Phong Thế Khôi cứ lảng tránh bất định nên vẫn còn chưa kịp truyền tuyệt học cho đồ đệ.

Phong Thế Khôi cũng là một trong những đệ tử của phái Lưu Li, nên khi gặp đồ đệ, đặc biệt Vạn Hoán Sơn mang rượu ngon thịt béo đến một nơi yên tĩnh chuốc chén thì còn gì bằng?

Hai người uống hết hai bình rượu lớn thì Phong Thế Khôi đã say mềm gục xuống ngay tại chỗ.

Lúc đó Vạn Hoán Sơn lại tỏ ra lo lắng bất an, mắt lăm lét nhìn quanh, lúc đầu thò ngón tay lên mũi sư phụ thử xem rồi mới rút ra một ngọn chủy dao sáng loáng vung lên chém một nhát đứt phẳng đầu sư phụ rồi lấy bỏ vào chiếc hòm mang theo...

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ kể xong cười khỏ nói :

- Lúc đó vân bối rất cảm phần, định xuất thủ trừng trị Vạn Hoán Sơn nhưng biết hắn đã mất võ công, hơn nữa chưa biết giữa hai sư đồ có mâu thuẫn gì nên lẳng lặng bỏ đi.

Hắn dừng một lúc lại nói tiếp :

- Theo vân bối suy đoán thì Vạn Hoán Sơn đầu độc giết Phong tiền bối trước nên mới đưa tay sờ lên mũi, thấy Phong tiền bối đã chết mới dùng dao cắt lấy thủ cấp...

Tạ Vũ Diệp cảm phần nhìn Vạn Hoán Sơn hỏi :

- Vì sao ngươi làm thế?

Vạn Hoán Sơn lúc ấy hồn siêu phách lạc, hai hàm răng đánh vào nhau lập bập không trả lời được nữa.

“Mục Dã Thần Đồng” gầm lên :

- Phản tặc! Mau trả lời Tạ đại hiệp, nếu không lão phu xé xác ngươi ra!

Vạn Hoán Sơn biết chuyện đã vỡ lẽ không nói không xong đành phải trả lời :

- Ta hận các ngươi độc thủ suýt chết, tuy được cứu nhưng mất đi võ công tàn phế suốt đời nên không thể trả thù nên nghĩ cách giết chết sư phụ rồi vu oan giáo hóa cho các ngươi rồi cầu sư tổ báo thù cho sư phụ, như thế ta cũng được toại nguyện!

Chu Văn Kỳ quát lên :

- Ngươi đã hạ độc đối với sư phụ ngươi thế nào?

Vạn Hoán Sơn đáp :

- Đồ tôn võ công đã mất, biết sư phụ tuy say nhưng đồ tôn cũng không phải là địch thủ nên lấy “Hạc Đỉnh Hồng” lên bỏ vào rượu...

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ giận đến nổi bốc khói ra lỗ tai nhìn mỹ thiếu niên Trương Tử Nghê nói :

- Đúng là hạng mặt người dạ thú, ác độc còn hơn rắn rết... Nghê nhi! Hãy báo thù cho sư huynh!

Trương Tử Nghê vốn đã nộ khí xung thiên, nghe sư phụ ra lệnh liền vung chưởng đáng thẳng tới đầu Vạn Hoán Sơn.

Tên phản đồ đã bị mất võ công, làm sao tránh nổi một chưởng với mười mấy thành công lực của sư thúc?

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng khô khan, đầu Vạn Hoán Sơn trúng chưởng vỡ tan, óc não lẫn máu bắn ra tung tóe!

“Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ ghen ngào nói :

- Bốn môn sản sinh ra một tên nghịch đồ đề mạt như thế, tiểu lão nhi còn mặt mũi nào mà thấy mặt thể nhân và bằng hữu được nữa?

Dứt lời vung tay đánh xuống Thiên linh cái mình!

Tạ Vũ Diệp lao tới như tia chớp, giữ lấy bàn tay “Mục Dã Thần Đồng” nói :

- Lão tiền bối đừng làm như thế! Sách nói rằng đại trượng phu cũng khó mà giữ cho thể diện tử hiếu! Trên đời còn biết bao nhiêu kẻ ác, một lúc khó mà trừng trị được hết. Chúng vẫn còn sống sờ sờ khắp nơi, thế mà tiền bối lại chết đi một cách vô duyên vô cớ như thế há không oan uổng?

Sau đó chàng mới kể rõ tội trạng của Vạn Hoán Sơn cấu kết với “Cự Linh giáo” đẩy trường Sơn phái vào cuộc trầm luân chịu sự điều khiển của Mỹ Thiết Am tàn hại giang hồ và cuộc hành chinh của quần hùng tới “Hoàn Sơn Cương” khôi phục Trường Sơn phái cho sư đồ “Mục Dã Thần Đồng” nghe.

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình cũng kể lại tội ác của “Cự Linh giáo” giết chết nghĩa huynh mình “Thiết Tí Viên Công” Tần Đào Nam và hủy diệt hoàn toàn “Tùng Thạch trại”.

“Mục Dã Thần Đồng” nghe xong thở dài nói :

- Đa Tạ đại hiệp đã cho biết sự thật! Tiểu lão nhi nhất định sẽ trợ giúp đại hiệp và chực vị một tay tiêu diệt tặc đảng “Cự Linh giáo”. Chỉ là vừa rồi vì chưa rõ sự thật nên cùng tạ đại hiệp liều mạng, nội lực của tiểu lão nhi đã mất đi sáu bảy phần rồi, phải mất đi mười năm tu luyện mới hồi phục như cũ được!

Lão chỉ sang mỹ thiếu niên nói :

- Tiểu đồ tên là Trương Tử Nghê, giang hồ xưng “Trại Phan An”. Nó theo tiểu lão nhi học nghệ từ năm mười tuổi. Vì bản tính nóng nảy nên tiểu lão nhi chưa truyền thụ “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chương” cho. Tuy nhiên công lực và kiếm thuật thì đã có chút thành tựu. Nay tiểu lão nhi muốn cho nó đi theo Tạ đại hiệp đối phó với tặc đảng “Cự Linh giáo”, đại hiệp thấy thế nào?

Tạ đại hiệp cả mừng đáp :

- Được lão tiền bối ưu ái như thế, tại hạ vô cùng cảm kích. Thế nhưng lão tiền bối ở lại đây một mình thì Trương huynh làm sao yên tâm được? Tại hạ muốn phái một tiểu cô nương ở lại đây, một là phục dịch lão nhân gia, hai là xin được tiền bối thu làm quan môn đệ tử, không biết tiền bối có chấp thuận không?

“Mục Dã Thần Đồng” vuốt râu cười kha kha nói :

- Đúng là thiếu niên anh hùng! Tạ đại hiệp vì tiểu lão nhi mà nghĩ chu đáo như thế, tiểu lão nhi thật cảm kích bất tận!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tiền bối quá khen! Chờ xong việc ở đây, tại hạ sẽ cho người đón cô ấy tới ở cùng tiền bối.

“Mục Dã Thần Đồng” gật đầu nhìn “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình nói :

- Bình nhi! Lão phu vừa rồi quá nóng nảy mà suýt nữa hại chết người, may nhờ tạ đại hiệp xuất thủ nên bây giờ tổ tông ta mới được sum họp. Sau này người cùng Trương sư thúc theo phò tá Tạ đại hiệp trả thù cho nghĩa huynh người!

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình vội quỳ xuống bái kiến tiểu sư thúc.

Tạ Vũ Diệp nhìn “Mục Dã Thần Đồng” cười nói :

- Mấy ngày trước lão tiền bối bắt một cô nương từ Tiểu Tây Bình tới đây, không biết bây giờ ở đâu?

“Mục Dã Thần Đồng” cuống quýt đứng lên nói :

- Tiểu lão nhân thật đáng chết!

Lão nhìn Trương Tử Nghê nói :

- Nghê nhi! Mau Tạ đại hiệp đến Tuyên tỉnh ở Hồ Lô động đưa Lăng cô nương ra!

Trương Tử Nghê liền dẫn Tạ Vũ Diệp và quần hùng rời Hiên Viên miếu đi ra hậu sơn, ước một dặm thì rẽ vào một thạch động lớn.

Đoàn người đi theo thạch động quanh co tới hơn một dặm nữa thì tới một chỗ động thiên, tuy vẫn là thạch động nhưng trần động không còn nữa mà mở ra khoảng trời bát ngát như là một sơn cốc, xung quanh cây cối xanh tươi, trên các vách đá được kiến trúc thành nhiều gian thạch thất, chắc đây là nơi ở của sư đồ “Mục Dã Thần Đồng”.

Trương Tử Nghê dẫn đoàn người đến bên một cái giếng sâu nói :

- Giếng này gọi là Tuyên tỉnh, vì Lăng cô nương không chịu nói gì nên sư phụ treo cô ấy xuống đó!

Nói xong bước đến bên trục ròng rọc quay sợi dây lên.

Lát sau sợi dây thừng chừng bảy tám trượng được kéo lên hết nhưng không thấy người đâu cả!

“Vô Nhân Kiếm” Đồ Bách Tâm tức giận hỏi :

- Liên muội đâu? Hay rơi xuống nước chết đuối rồi?

Trương Tử Nghê bối rối nói :

- Khi đưa về đây, sư phụ hỏi gì lắng cô nương cũng không nói nên điểm mấy chỗ huyết đạo rồi buộc cô ta treo xuống giếng, đoạn dây đã bị cắt bớt đi nên không tới mặt nước, không hiểu vì sao bây giờ không thấy?

Tạ Vũ Diệp biết Lăng Hồng Liên đã tự vệ giải huyết đạo thoát ra rồi, vì Liên muội giỏi thủy tính, lại có Tỳ Thủy châu trong người nên quyết không xảy ra điều gì bất trắc liền hướng xuống giếng gọi to :

- Liên muội! Có muội ở trong giếng không?

Tiếng Lăng Hồng Liên trả lời :

- Muội ở đây! Có phải Vũ Diệp ca ca trên đó không?

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm mừng rơi vội chồm tới miệng giếng nói to :

- Liên muội làm gì dưới đó thế?

Lăng Hồng Liên cười đáp :

- Đồ thư thư cũng đến đây sao? Muội đang luyện công! Dưới giếng này rất lạnh, luyện “Cửu U âm khí” còn tốt hơn ở trong băng động sau Bạch Ngọa tự bên Trường Bạch sơn nữa! Tiểu muội luyện ở đây được hai ngày rồi!

“Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói :

- “Mục Dã Thần Đồng” Chu tiên bối bảo chúng ta tới đưa muội ra đây! Để ta buông dây xuống, muội bám lấy để thư thư kéo lên nha!

“Nhiếp Hồn Vạn Hoa chương” chủ yếu dùng “Nhiếp hồn ma quang” dùng nhân thần làm đối phương hôn mê chứ không hại đến thân thể hay tính mạng.

Lăng Hồng Liên không có định lực như Tạ Vũ Diệp nên mới giao thủ đã hôn mê đi, khi tỉnh lại thì đã bị “Mục Dã Thần Đồng” khống chế huyết đạo.

“Mục Dã Thần Đồng” thấy nàng xinh đẹp, võ công cao cường nhưng quá bướng bỉnh nên đem dòng Lăng Hồng Liên xuống giếng, định giam dúi mấy ngày cho bớt chướng đi rồi thuyết phục thu làm nghĩa nữ đem gả cho ái đồ Trương Tử Nghê... Nào ngờ mới treo nàng xuống một canh giờ, Lăng Hồng Liên đã tự vệ giải được huyết đạo, thấy trong giếng rất lạnh phù hợp với việc luyện “Cửu U âm khí”, trong người lại có Tỳ Thủy châu nên Lăng Hồng Liên tranh thủ mấy ngày bị giam để ngồi dưới đáy luyện công, công lực tăng tiến rất nhiều... thành ra “họa trung hữu phúc”!

Trước khi Lăng Hồng Liên rời khỏi Trường Bạch sơn, Lãnh Ngọc thiền sư từng dặn nàng tuy được duyên kỳ ngộ ăn “Thiên niên bích âm quả” nên công lực tăng tiến thần tốc, nhưng “Huyền Băng thần công” vẫn luyện chưa đủ hỏa hầu, cần phải luyện thêm một thời gian nữa mới đạt tới thặng thừa cảnh giới.

Thế nhưng từ ngày rời Trường Bạch sơn, có khi nào gặp một nơi khí hậu lạnh lẽo như Băng Động ở Bạch Ngọa tự mà luyện “Huyền Băng thần công”?

Thế nên hai ngày vừa qua gặp được Tuyền tĩnh để luyện, đó cũng là một cơ duyên hiếm có nên Lăng Hồng Liên ra sức khổ luyện vì thế đạt tới hỏa hầu tối cao.

Lăng Hồng Liên vừa kéo lên đang nói chuyện mình luyện công thì thấy Chu Văn Kỳ tiến vào, nhưng điều đáng ngạc nhiên là ngoài “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ ra còn rất đông quần hùng tụ tập ở đó gồm “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Thanh Trúc đạo nhân, Thiện Vân trưởng lão, Huệ Phi đại sư, “Bách Tỳ Kim Cương” Cổ Toàn, “Kinh Thiên Lôi” Phùng Công Phàm, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh...

Nguyên là mấy người từ Tiểu Tây Bình về “Đan Tâm trại” báo tin và quần hùng đã kéo đến đây.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy vừa thấy Lăng Hồng Liên liền nói :

- Ui chao, thấy Liên muội muội hồng hào tươi tắn như thế là lão ca ca yên tâm rồi! Trước đây ta đang lo...

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Lão ca ca lo gì thế?

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” đáp :

- Ta lo rằng lỡ mất chén rượu mừng!

Chúng nhân nghe nói vậy đều cười vang.

Lăng Hồng Liên liếc xéo lão nói :

- Lão ca ca chẳng bao giờ nói được một câu nào cho đứng đắn cả!

Tạ Vũ Diệp không muốn để hai người xung khắc với nhau, nhìn Tô Tĩnh Nhân nói to :

- Nhị đệ! Ngu huynh có việc này cần bàn với đệ...

Tô Tĩnh Nhân hỏi :

- Đại ca có việc gì thế?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Chu lão tiên bối vì muốn hiệp trợ chúng ta tiêu diệt “Cự Linh giáo” nên phái tiểu đồ đệ duy nhất còn lại bên lão nhân gia là Trương Tử Nghê đại hiệp cùng đi theo quần hùng tấn công “Cự Linh giáo”. Nay còn lại một mình chu tiên bối ở lại đây cô đơn như thế, tiểu huynh muốn để lệnh muội Tô Ngọc Hân đến đây, vừa giúp Chu tiên bối việc nội trợ và có thêm người cho khỏi quạnh hiu, mặc khác muốn để Chu tiên bối thu Hân muội làm quan môn đệ tử truyền thụ tuyệt nghệ cho, không biết ý hiền đệ thế nào?

Tô Tĩnh Nhân nghe nói vậy thì rất mừng. Chàng biết rõ phụ thân mình rất mong mỏi tìm được danh sư cho muội muội luyện thành tuyệt nghệ mà “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ chỉ trong một vài chiêu đủ bắt được tứ muội Lăng Hồng Liên đưa tới đây nhất định võ công phải là tuyệt đỉnh võ lâm rồi! Được một người như thế thu Hân muội làm đồ thì còn mong gì hơn nữa?

Chờ Tạ Vũ Diệp nói xong, Tô Tĩnh Nhân quỳ xuống trước mặt Chu Văn Kỳ nói :

- Vậy thì còn gì bằng? Văn bối xin thay mặt gia muội tham kiến chu lão tiên bối!

“Mục Dã Thần Đồng” vội đỡ chàng lên nói :

- Tiểu lão nhi vừa rồi do nông nổi mà đấu nội lực với Tạ Vũ Diệp để công lực hao tổn trầm trọng phải cần một thời gian tiềm tu mới hồi phục lại được, lệnh muội tới đây sẽ giúp cho lão nhi rất nhiều, nhưng chỉ sợ lỡ mất tiền đồ của cô ấy.

Tô Tĩnh Nhân cúi mình nói :

- Gia muội được ở bên cạnh lão tiên bối tu tập, đó là phúc duyên lớn cho nó rồi, sao lại nói lỡ mất tiền đồ? Xin tiên bối đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Văn bối sẽ xin Tạ đại ca thu xếp thời gian đưa gia mẫu đến sớm nhất.

Thanh Trúc đạo nhân góp lời :

- Chu tiên bối tham ngộ nội công, đó chính là thời cơ tốt nhất cho Tô cô nương tập luyện nội công. Đâu có ảnh hưởng gì đến cô ấy? Xin tiên bối đừng quá khiêm nhường nữa, nói như thế sẽ làm cho mấy huynh đệ chúng bất an.

Quần hùng được “Mục Dã Thần Đồng” dẫn vào một gian thạch động thất khá rộng có đầy đủ bàn ghế như một tòa đại sảnh.

Mọi người vừa an tọa xong thì bên ngoài có người nói to :

- “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ lão tiên bối có trong Tiên Phủ không?

Văn bối Lãnh Ngọc thiên sư xin cầu kiến!

Chu Văn Kỳ đứng lên nói :

- Vào đi!

Lăng Hồng Liên nghe nói sư phụ mình ở Trường Bạch sơn tới thì mừng rỡ chạy ra quỳ xuống tham bái nói :

- Đồ nhi Lăng Hồng Liên tham kiến sư phụ!

Tạ Vũ Diệp cũng bước ra quỳ xuống bên cạnh nàng.

Lãnh Ngọc thiền sư nhận Đại Trí Lăng Hồng Liên thì rất mừng vội xua tay nói :

- Liên nhi cũng ở đây, tốt quá! Đứng lên đi!

Rồi nhìn Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên hỏi :

- Vị này...

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Đó là phu tể của Liên nhi tên là Tạ Vũ Diệp ...

Lãnh Ngọc thiền sư nhướn mày nói :

- Tạ đại hiệp đây ư? Đứng lên! Mau đứng lên đi!

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Diệp lão đệ bái lễ là phải mà! Thứ nhất nó tham bái ân sư của thê tử mình, thứ hai chính nhờ lão trợ người truyền “Huyền Nhân thần công” cho Liên nhi và tặng thuốc nên diệp lão đệ mới được chữa lành độc thương do “Vạn Huyết Sát Công”. Như vậy nhận bái lễ có gì là không xứng đáng?

Lãnh Ngọc thiền sư cũng cười nói :

- “Bách Diệp Thần Cái” Doãn lão hóa tử đó phải không? Người vẫn cứ đa sự như xưa...

Lão bước vào đến trước “Mục Dã Thần Đồng” cúi người hành một lễ nói :

- Tham kiến Chu lão tiên bối!

Chu Văn Kỳ vội hoàn lễ nói :

- Mời ngồi! Lãnh Ngọc thiền sư đến gặp lão phu, không biết có gì kiến giáo?

Trương Tử Nghê bưng thêm ghế đến, Lãnh Ngọc thiền sư ngồi lên rồi chấp tay nói :

- Xin phép Chu lão tiên bối cho cáo bẩm, mười mấy năm trước sư phụ cầu vãn bối Trường Trị chân nhân trước lúc lâm chung đã sai bảo vãn bối đến bái yết lão tiên bối, nhưng đi dọc đường thì gặp “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am nên suýt nữa tán mạng dưới “Vạn Huyết Sát Công” của hắc hán. May gặp được “Hàn Nguyệt thần ni” cứu giúp nên thoát nạn. Từ đó vãn bối phải lãng tích giang hồ, sau này định cư tại Bạch Ngọc tự ở Trường Bạch sơn. Vì chưa hoàn thành di mệnh của ân sư nên chưa thể an lòng, không biết lão tiên bối có còn an khang không, vì thế lần này trở về trung nguyên, vãn bối lập tức đến Tiên Phủ bái yết...

Chu Văn Kỳ thở dài nói :

- Ài! Lão phu thường nhớ đến lệnh sư Trường Trị chân nhân luôn, không ngờ vị đó đã quá thế... Ài! Tuế nguyệt chẳng tha ai! Hiền đệ không biết lần này vào trung nguyên có việc gì? Đã tới tề phủ thì cứ lưu lại đây ít ngày, chúng ta sẽ ôn lại chuyện xưa về những kỷ niệm của lệnh sư...

Lãnh Ngọc thiền sư đáp :

- Thật không giấu lão tiên bối, lần này vãn bối vào trung nguyên là để tìm vị nhất đại kỳ hiệp Tạ Vũ Diệp và quý danh đệ tử của vãn bối Lăng Hồng Liên xem tình hình đồng đạo võ lâm chuẩn bị tấn công tặc đảng “Cự Linh giáo” ra sao để góp chút lực mọn vào đại nghiệp đó, không ngờ mọi người đều ở đây cả, thật là trời cho vãn bối được toại nguyện!

Chu Văn Kỳ cười kha kha nói :

- Lão phu cũng đang để tiểu đồ Trương Tử Nghê theo Tạ đại hiệp phù tá đây...

Trương Tử Nghê chột nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ đại hiệp!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Trương đại hiệp có điều gì chỉ giáo?

Trương Tử Nghê nói :

- Tại hạ muốn xin Tô huynh hồi trang dẫn Tô cô nương đến sớm kéo gia sư ở đây một mình đơn độc, tại hạ cũng không yên tâm...

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói :

- Đúng! Tại hạ đã có kế hoạch rồi. Bây giờ xin nhị đệ tam muội về ngay “Bàn Thạch sơn trang” bẩm rõ với bá phụ bá mẫu, xin Tô Ngọc Hân tới đây.

Tiểu huynh tin chắc bá phụ sẽ thuận tình. Trương huynh cũng không cần vội rồi Tiên Phủ, chờ nhị đệ tam muội đưa Ngọc Hân tiểu muội đến rồi sẽ cùng hai người tới “Đan Tâm trại” cũng được.

“Mục Dã Thần Đồng” cười nói :

- Được Tạ đại hiệp quan tâm như thế, tiểu lão nhi xin cảm tạ!

Lãnh Ngọc thiền sư nói :

- Tạ đại hiệp! Bần nạp cũng muốn ở lại đây vài hôm, cùng Chu tiên bối nói chuyện tâm tình, sau đó sẽ cùng mấy vị tiểu hữu kia tới “Đan Tâm trại”, Tạ đại hiệp thấy thế nào?

“Mục Dã Thần Đồng” nói :

- Tiểu lão nhi đã có Lãnh Ngọc hiền đệ làm bạn, Nghê nhi hãy cùng Tạ đại hiệp đến “Đan Tâm trại” đi!

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói :

- Thế cũng được!

Lăng Hồng Liên chợt hướng sang Lãnh Ngọc thiền sư rầu giọng nói :

- Sư phụ, gia sư “Hàn Nguyệt thần ni” đã viên tịch tháng trước rồi!

Gặp lại Lãnh Ngọc thiền sư, nàng nhớ chuyện của vị Thiền sư kể với mình về lần gặp của hai vị cư phụ mười mấy năm trước, lần này tin chắc Lãnh Ngọc thiền sư sẽ tới “Hàn Nguyệt am” thăm sư phụ, vừa rồi nàng dự định tới “Đan Tâm trại” sẽ báo tin này, nhưng bây giờ nghe Lãnh Ngọc thiền sư nói mình ở lại mấy hôm, sợ sư phụ tranh thủ đến “Hàn Nguyệt am” thì lỡ việc nên báo luôn.

Lãnh Ngọc thiền sư nghe xong cả kinh nói :

- Sư phụ người viên tịch, lão nạp hối hận là không đến kịp... Đại ân cứu mạng chỉ đành chờ đến kiếp sau báo đền thôi!

Ngay sau đó, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh lên đường tới “Bàn Thạch sơn trang”, quần hùng còn ở lại uống trà nói chuyện.

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn Lãnh Ngọc thiền sư nói :

- Từ đạo chia tay ở Thái Nguyên, qua mười mấy năm nay mới gặp lại. Không ngờ hôm nay mới gặp thì lại đã chia tay. Lão hóa tử quả là người khổ mệnh!

Lãnh Ngọc thiền sư cười nói :

- Vừa rồi lão nạp nói người du hí vong trần, làm sao bây giờ đã thành người đa cảm đa sầu ngầy thế? Chẳng qua chỉ mấy ngày sau thì gặp lại, có gì mà khổ mệnh, cam mệnh?

“Bách Diệp Thần Cái” trở lại tươi tỉnh đáp :

- Nói cũng phải! Nhưng sinh hà sứ bất tương phùng? Hô hô hô....

Thanh Trúc đạo nhân, Thiện Vân trưởng lão, Huệ Phi đại sư, và mấy lão nhân sôi nổi bàn chuyện giang hồ với “Mục Dã Thần Đồng”. Tuy hôm nay mới gặp lần đầu nhưng mọi người ngưỡng mộ đại danh “Mục Dã Thần Đồng” đã lâu nên giống như bạn cũ lâu ngày gặp lại, chuyện trò rất tâm đắc.

Còn lớp người trẻ tuổi như Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, Tạ Vũ Diệp ... đối với Trương Tử Nghê thì càng nhanh gần gũi thân tình hơn. Sau khi nghe Tạ Vũ Diệp giới thiệu thì đôi bên càng nể phục nhau. Tuy trên bàn ngoài trà và rượu suông nhưng câu chuyện cứ nổ như ngô rang.

Đặc biệt là “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm, không biết do vô tình hay hữu ý mà cô ta lại ngồi bên cạnh Trương Tử Nghê. Hai người say sưa bàn về “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chương”. Đồ Bách Tâm hiệu xưng “Vô Nhẫn Kiếm”, động thủ chỉ dùng tay không thay cho binh khí nên đối với các loại chỉ chương thì vô cùng quan tâm, tiếc là Trương Tử Nghê chưa được sư phụ truyền thụ “Nhiếp Hồn Vạn Hoa chương” nên chưa thể đáp ứng được lòng hiếu kỳ của nữ nhân này.

Ở lại chuyện trò suốt ngày hôm đó, sáng hôm sau, quần hùng bái biệt chủ nhân “Mục Dã Thần Đồng” Chu Văn Kỳ tiền bối và tạm biệt Lãnh Ngọc thiền sư, lên đường về lại Thái Bạch sơn.

Trên đường về, đi qua Tiểu Tây Bình, tân Chương môn nhân Dư Trường Huy nghe tin cùng trưởng lão Quy Kiến Bình và mấy tên Đường chủ mới được bổ nhiệm ra tận ngoài sơn môn nghênh tiếp, đón vào Tiểu Tây Bình chiêu đãi.

Về “Đan Tâm trại”, theo đề nghị của Tạ Vũ Diệp, mọi người tắm rửa nghỉ ngơi suốt ngày hôm ấy, đêm “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cho mở tiệc tẩy trần, sáng hôm sau sẽ bàn nghị sự tấn công “Cự Linh giáo”.

28. Chính Tà Quyết Chiến

Hôm sau, từ sáng sớm, trong “Tụ Nghĩa sảnh” rượu thịt đã được dọn ra.

Đệ tử “Đan Tâm trại” mặc lễ phục, lăng xăng như trong ngày hội, tay bưng mâm bát, chạy lăng xăng phục dịch.

Hầu hết các vị Chương môn nhân, đại biểu các phái và những nhân vật võ lâm đã tụ tập đông đủ trong sảnh đường.

Kể từ ngày lễ thọ của “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn hồi Tết Đoan ngọ mấy tháng trước thì lần tập trung này là đông nhất.

Mở đầu hội nghị, Tạ Vũ Diệp đứng lên trình bày phương án tổng quát :

- Tình hình Tổng đàn “Cự Linh giáo” đóng ở “Địa Ma cung” thế nào, gia sư tổ Thanh Trúc đạo nhân, “Địa Hồ” Bằng đại hiệp và Trác gia huynh đệ đã trình sát kê và trình bày đầy đủ, duy có phần hệ thống địa đạo, địa thất và bố trí những cạm bẫy ngầm thì “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn Lương đại hiệp cùng một số cao thủ nữa phụ trách tiêu diệt và vô hiệu hóa hệ thống này, chúng ta chỉ cần lo giải quyết “Địa Ma cung” nữa thôi. Theo tại hạ, lần này chúng ta hưng sư động chúng tấn công “Cự Linh giáo” là nên dốc toàn lực vào cuộc đối đầu sinh tử cuối cùng. An ninh của võ lâm có được đảm bảo hay không là do trận chiến này quyết định, vì thế cần dốc toàn lực tấn công, quân số phải đủ mạnh, trấn áp kẻ thù chứ không thể mặt tập với lực lượng nhỏ như những lần trước đây. Vừa đủ sức thắng được đối phương vừa không để tặc nhân lọt lưới!

Thanh Trúc đạo nhân đã biết Tạ Vũ Diệp võ công cao cường, hôm nay nghe chàng trình bày kế hoạch điều binh khiển tướng mạch lạc như thế thì trong lòng vô cùng thán phục, nghĩ thầm :

- Tạ gia và Hoa Sơn có nhân tài như thế, thật là hồng phúc của tiên tổ. Võ lâm xuất bậc kỳ tài, lo gì không bình định được “Cự Linh giáo”?

Huệ Phi đại sư, Thiện Vân trưởng lão, Thiệu Phong Các, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình, Phương Hạ Trúc, “Đông Phương Hành Giả” Bách Thiện đại sư, Cao Kỳ Trác...cũng thán phục Tạ Vũ Diệp xứng là một vị Thống lĩnh điều binh khiển tướng kỳ tài.

Tạ Vũ Diệp dừng một lúc, quét mắt nhìn chúng nhân, hỏi :

- Như vậy lần này chúng ta tấn công “Cự Linh giáo” là cường tập, vừa lấy nhân số uy hiếp địch, vừa biểu dương lực lượng của võ lâm bạch đạo, có vị nào có ý kiến gì không?

Không ai phản đối, tất cả những người có mặt trong “Tự Nghĩa sảnh” đều tỏ ý tán thành.

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Nếu vậy xin các môn phái cho biết có thể cử bao nhiêu người tham chiến?

Bang chủ Cái bang “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy phát biểu đầu tiên :

- Lão hóa tử đảm bảo sẽ huy động trên dưới ba nghìn đệ tử Cái bang đến Hạ Lan sơn!

Quần hùng vỗ tay vang dậy.

Chủ trì La Hán đường Thiếu Lâm Tự thay mặt trưởng môn sư huynh đứng lên tiếp lời :

- Phái Thiếu Lâm một ngàn đệ tử!

Tiếp đó đến Chuồng môn các môn phái khác...

Phương Hạ Trúc đứng lên nói :

- Phái Không Động ba trăm đệ tử!

Tới “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình :

- Phái Côn Lôn ít nhất năm trăm đệ tử!

Thiệu Phong Các nói :

- Thanh Thành có thể huy động một ngàn đệ tử...

Các phái tiếp tục đăng ký, cuối cùng con số tham gia chiến dịch lên tới gần một vạn người.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Theo sư tổ ước đoán thì con số “Cự Linh giáo” có chừng ba nghìn người, vậy chúng ta cũng không cần điều động nhiều người quá. Mỗi môn phái chỉ cử một nửa số người đang ký là đủ, nhưng phải là lực lượng tinh tráng và có người chỉ huy, vì khi tập trung lại không còn thời gian huấn luyện nữa. Theo ý tại hạ, đệ tử Cái bang chỉ nên làm nhiệm vụ liên lạc.

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn nói :

- Về phần tại hạ, để vô hiệu hóa các cơ bố trí mai phục mà nguy hiểm nhất là đối phương bố trí rất nhiều địa lôi trong hệ thống đạo dưới chân Xích Thạch Lĩnh xung quanh U Hồn cốc có thể làm nổ tung toàn bộ “Địa Ma cung”, tuy nhân tại hạ đã biết rõ địa hình và bố trí, cấu trúc thông đạo rồi, chỉ cần có thêm cao thủ trợ giúp, tin tưởng sẽ khống chế toàn bộ hoạt động của chúng.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Vậy thì tốt, xin sư tổ, “Địa Hồ” Bàng đại hiệp, “Bách Tỳ Kim Cương” Cổ đại hiệp, “Đồng Thân La Hán” Vũ đại hiệp, “Hoàng Hà song quái” hai vị Niên, Nhạc đại hiệp, “Trại Phan An” Trương huynh phối hợp với “Trại Lỗ Ban” Lương đại hiệp tiêu diệt hệ thống bố trí quan trọng này, sẽ mang theo tín hiệu đặc biệt, nếu gặp sự cố gì thì phải phát tín hiệu khẩn cấp thông báo ngay, khi hoàn thành thắng lợi cũng phát hai quả pháo hiệu xanh báo tin.

Như thế, lực lượng bố phòng chủ yếu của “Cự Linh giáo” coi như đã được giải quyết.

Tạ Vũ Diệp nói tiếp :

- Còn lực lượng các phái có thể tự điều động, hành quân riêng lẻ đến xung quanh khu vực Ngân Xuyên tập kết, thu xếp nơi ăn chốn ở và liên lạc ngay với Phân đà Cái bang ở Ngân Xuyên. Người phụ trách mạng lưới liên lạc chung của toàn chiến dịch sẽ là “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang, Đà chủ Phân đà Ngân Xuyên. Đại bản doanh chỉ huy chiến dịch sẽ đóng ở Thành Hoàng miếu phía Bắc thành Ngân Xuyên. Khi cao thủ các phái tập kết xong, mời các vị chỉ huy tới đó hội kiến và thống nhất lần cuối cùng thời điểm tổng tấn công.

Hôm nay là mồng sáu, thời hạn cuối cùng để tập kết tại Ngân Xuyên là ngày mười hai tối. Thời hạn đó có đủ không?

Chưởng môn nhân phái Không Động Phương Hạ Trúc nói :

- Trong các phái thì Không Động là ở xa nhất, từ Không Động tới Hạ Lan sơn mất chừng bốn ngày. Tại hạ từ đây về đó huy động lực lượng và phổ biến nhiệm vụ mất thêm ba ngày nữa, chỉ sợ ngày mười hai không đến kịp...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Nếu vậy gia hạn thêm hai ngày nữa. Chậm nhất tới trưa mười bốn phải có mặt đầy đủ! Nếu môn nhân đệ tử chưa đến kịp thì Phương Chưởng môn nhân cũng phải tới Thành Hoàng miếu!

Phương Hạ Trúc gật đầu đáp :

- Thời hạn như vậy là được, tại hạ tin chắc sẽ không phát sinh biến cố gì.

Vì thời gian được giãn ra nên những người không có nhiệm vụ điều động nhân mã có thể ở lại thêm “Đan Tâm trại” mấy ngày. Hôm sau thì Lãnh Ngọc thiền sư cùng Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh từ Tiên Phủ trở về.

Sáng mồng tám, quần hùng bắt đầu xuất phát đi về phía tây.

Tạ Vũ Diệp có ý lưu Trại chủ “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn cùng bộ thuộc hạ ở lại “Đan Tâm trại” để làm lực lượng dự bị nhưng lão nhất quyết không chịu nên đành nhượng bộ.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đã cho Giang trưởng lão đi tiền trạm sai bảo đệ tử các Phân đà Cái bang nên quần hùng đi tới đâu đều đã bố trí sẵn khách điểm để nghỉ ngơi.

Hai ngày sau, vào buổi trưa mồng mười thì tới Ngân Xuyên.

Tạ Vũ Diệp cứ chiếu theo kế hoạch, cùng các vị Thanh Trúc đạo nhân, Lãnh Ngọc thiền sư, “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Thiện Vân trưởng lão, “Tuyệt Phong tam my”, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, Trác gia huynh đệ, “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, Cao Kỳ Trác, Trương Tử Nghê, Diệp Kiện Bình Lăng Hồng Liên, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh cùng đến ở tại trụ sở Phân đà Cái bang tại Ngân Xuyên là Thành Hoàng miếu.

Mọi người tắm rửa ăn uống xong tới Phật đường thương nghị, “Hoa Diện thư sinh” vệ quang báo tin đã có một số môn phái tới trước đã liên lạc với Phân đà và đã được bố trí nơi ăn chốn ở đầy đủ.

Tạ Vũ Diệp tranh thủ mấy ngày cùng Thanh Trúc đạo nhân, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Lãnh Ngọc thiền sư, Thiện Vân trưởng lão, “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn và “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu tới Xích Thạch Linh nghiên cứu đại hình để chuẩn bị bố trí binh lực.

Những ngày tiếp theo, cao thủ các phái tiếp tục kéo đến, trưa mười bốn thì Phương Hạ Trúc cũng suất lĩnh môn nhân đệ tử ba trăm người đến theo dự kiến, nhìn chung các môn phái thực hiện đúng theo con số và kế hoạch không có trắc trở gì, đó là thắng lợi đầu tiên chứng tỏ toàn thể võ lâm hoàn toàn đồng tâm nhất trí quyết tâm tham gia vào việc tiêu diệt ma đảng, diệt trừ họa nạn cho giang hồ.

Điều đó là sự khích lệ rất lớn đối với Tạ Vũ Diệp và tất cả mọi người.

Tối hôm đó, tinh hoa các phái tập trung thương nghị lần cuối cùng kế hoạch công địch, quyết định sáng mai toàn bộ chuẩn bị sẵn lương khô, binh khí, đầy đủ tiến vào Xích Thạch Linh, đúng giờ dẫn, tập hợp trước cốc khẩu U Hồn cốc dàn trận đối địch. Tạ Vũ Diệp yêu cầu các môn phái cho tăng cường canh gác đề phòng đối phương thâm nhập gây rối loạn, thành lập một tổ cơ động do mình đứng đầu, do “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang làm hướng lộ sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào có biến.

Đêm hôm đó cuối canh hai, lực lượng mật tập do “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn phụ trách gồm các vị Thanh Trúc đạo nhân, “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ, Trác Vũ Hiên, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La

Hán” Vũ Khánh, “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh, “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa và “Trại Phan An” Trương Tử Nghê tùy hành đột nhập địa đạo phá hệ thống bố trí phục kích ngầm của tộc đảng.

Sáng mười lăm tháng tám, đúng giờ dần, năm nghìn cao thủ các phái trang bị đầy đủ đã dàn thành trận thế trước cốc khẩu U Hồn cốc.

Tạ Vũ Diệp đứng dưới lá cờ trận lớn thiêu bốn chữ “Nghĩa Minh Tảo Tặc”, mắt nhìn vào U Hồn cốc, trông uy nghi như một vị tướng quân.

Không khó gì mà không suy đoán ra “Cự Linh giáo” đã trinh sát được cuộc tấn công nên đã có đề phòng, cho rất nhiều cung thủ bố trí xung quanh các vách đá sẵn sàng chiến đấu.

Cao thủ các phái đã quán triệt đầy đủ kế hoạch tác chiến nên không cần phải nói nhiều.

Vừa bước sang giờ Mão, Tạ Vũ Diệp phát một khẩu lệnh ngắn gọn :

- Tấn công!

Lập tức hàng ngàn người lao vào U Hồn cốc như triều như thác.

Từ trong cốc cũng phát ra một tiếng lệnh :

- Bắn!

Ngay sau tiếng lệnh, hàng ngàn mũi tên từ hai bên cốc khẩu và từ trên các vách đá bay như châu chấu nhằm vào sóng người đổ vào cốc, nhưng quần hùng lúc này không ai biết sợ là gì, tuy ngay từ loạt đầu tiên rất nhiều người trúng tên ngã xuống, nhưng đoàn người vẫn trào lên như thác.

Chỉ trong chốc lát, những ổ phục kích hai bên cốc khẩu bị tiêu diệt, hai ba trăm tên cung thủ bị băm nát như bùn!

Những đơn vị dẫn đầu gồm cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Nga Mi, Không Động và Côn Lôn bắt đầu tràn qua tường viện vào tiền cốc.

Từ quanh tường thành, không chỉ tên bắn xuống như mưa mà địch còn ném cả hỏa pháo, tạc đạn làm cho cả tiền cốc nổ rền trời, các dãy phòng nhập chìm trong khói lửa nhưng vẫn không ngăn được bước tiến của quần hùng!

Cuộc chiến ở tiền cốc diễn ra chỉ chưa đầy một nửa canh giờ. Quần hùng nhờ lực lượng hơn hẳn đã nhanh chóng giải quyết chiến trường, tiêu diệt toàn bộ lực lượng phòng thủ ở đây.

Tạ Vũ Diệp đã được sư tổ mô tả rất kỹ địa hình và cách bố phòng của “Địa Ma cung” nên giữ Trác gia huynh đệ lại bên mình, sau khi giải quyết xong ổ kháng cự ở tiền cốc được Trác Vũ Đình dẫn đến bên vách đá có mật khẩu thông qua hậu cốc.

Trác Vũ Đình vừa ấn lên nút mở cửa bí mật thì từ trong cửa một loạt tên có đến hai trăm mũi đồng loạt bắn ra.

Vì mọi người đã đề phòng đứng tránh sang hai bên cửa nên không ai việc gì, chỉ Trác Vũ Đình không tránh kịp bị hai ba mũi tên bắn trúng người ngã nhào xuống.

Tạ Vũ Diệp lập tức lao tới, một tay vận “Ngô Dương thần khí” đánh rơi tên, tay kia cấp lấy Trác Vũ Đình lùi lại giao cho “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nói :

- Xin Trại chủ dừng “Cửu Thiên Thanh Cơ bảo hoàn” cứu trị cho trác nhị hiệp, tại hạ vào khai thông đoạn thông lộ này.

Nói xong lấy bình “Cửu Thiên Thanh Cơ bảo hoàn” trao cho vị Trại chủ “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn tiếp lấy Trác vũ Đình lo lắng hỏi :

- Chỉ e trong thông đạo bố trí cơ quan, nếu Tạ thống lĩnh gặp chuyện bất trắc gì...

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Trại chủ cứ yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Nói xong quay lại đứng ngay ở mặt khẩu nhìn vào thông đạo.

Bấy giờ tên không còn bắn ra nữa, nhìn vào bên trong tịnh không thấy một người nào.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Hiển nhiên không có cung thủ mai phục ở đây mà tên là do cơ quan bố trí. Bất luận thế nào cũng phải có người điều khiển cơ quan chứ? Chẳng lẽ cơ quan hoàn toàn tự động?

Chàng ra hiệu cho mọi người tránh sang hai bên cửa rồi vận “Ngô Dương thần khí” bổ mãn toàn thân, thận trọng tiến vào thông đạo.

Lăng Hồng Liên tiến vào nói :

- Vũ Diệp ca ca!

Tạ Vũ Diệp nhú mày nói :

- Liên muội mau lùi lại đi! Trong này có cơ quan, tiến vào nguy hiểm lắm!

Lăng Hồng Liên nói :

- Huynh vào được thì muội cũng vào được, sợ gì? Hơn nữa rồi huynh có mệnh hệ nào, muội cũng không thể sống một mình...

Nàng chưa nói xong thì lại một loạt tên khác bắn ra.

Lăng Hồng Liên vốn cũng đã vận công đề phòng, vội phát tay làm tên rơi lả tả.

Lúc đó Tạ Vũ Diệp đã vượt qua khỏi tầm tên, lập tức phát hiện được cơ quan phát động bắn tên, vung tay đáng tới mấy chưởng hủy đi cơ quan làm tên không thể bắn ra được nữa, quay lại cười nói :

- Liên muội vào đi, không sao nữa đâu!

Lăng Hồng Liên bước vào nói :

- Vũ Diệp ca ca! Trong thông đạo này không chỉ có một cơ quan đâu. Nếu không có người phát động, tất cơ quan tự khởi động khi mình bước trúng một vị trí nào đó. Nếu tinh ý sẽ nhận ra được thôi.

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Muội nói rất có lý.

Chàng nhìn xuống chân, thấy phía trước cách hai bước có một phiến đá bằng phẳng liền nói :

- Muội nhanh tìm chỗ nấp vào đi! Tiểu huynh sẽ phát động cơ quan đây!

Lăng Hồng Liên vội nép kín vào một hốc đá.

Tạ Vũ Diệp cũng tìm chỗ nấp xong nhắm vào phiến đá vừa rồi đánh tới một chưởng, lập tức từ trên vách đá phía trước cách ba trượng vô số mũi ám khí bắn ra, nhưng hai người đã nấp kỹ nên không việc gì.

Tạ Vũ Diệp nhìn lên, nhận ra cơ quan mai phục, chờ cho ám khí bắn ra hết loạt, chàng men theo vách đá tiến đến gần, cũng bằng mấy chưởng phá hủy cơ quan này.

Cứ như thế, Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên thận trọng tiến qua hết thông đạo, dọc đường phá hủy thêm ba cơ quan mai phục nữa.

Sau khi kiểm tra trong thông đạo đã trở thành vô hại, Tạ Vũ Diệp quay lại ra lệnh cho quần hùng tiếp tục tiến công qua thông đạo vào hậu cốc.

Bên kia cốc khẩu không có cung thủ mai phục.

Tạ Vũ Diệp dẫn đầu quần hùng nhìn tới, thấy bên ngoài thông đạo là một quảng trường rộng, giữa quảng trường tập trung tới năm cả nghìn người đứng thành một khối.

Trước khối người đặt một dãy ghế, có chừng hai mươi người ngồi trên hàng ghế này, chính giữa là “Cự Linh giáo chủ” “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am, bên tả là một lão phiến tăng bận hồng y, Tạ Vũ Diệp nhớ

lại lời kể của sư phụ Thanh Trúc đạo nhân thì đoán ngay hẳn chính là “A Mễ Quái Tăng”, người đến đây truyền thụ “Vạn Lưu Quy Thất đại pháp” cho Mỹ Thiết Am và bọn thuộc hạ.

Tiếp theo “A Mễ Quái Tăng” tới Thu Phong hòa thượng và Đông Diện miêu chủ rồi đến mấy tên Đường chủ nữa.

Bên phải Mỹ Thiết Am là Xuân Phong đạo nhân rồi tới một trung niên phụ thân bận hồng y, ngồi sau phụ thân này là Lý Hồng Bằng và “Hong Mầu Đơn”.

Tạ Vũ Diệp đoán ra ngay hồng y phụ thân kia là sư phụ chúng Hạ Hộ pháp Hạ Hồ.

Tiếp theo Hạ Hồ tới mấy tên Đường chủ mà Tạ Vũ Diệp đã từng gặp ở “Đan Tâm trại” hoặc Đoạn Hồn Nhai là Đường chủ “Nhạn Minh đường” Bằng Dã, Đường chủ “Ngân Yến đường” Tề Khắc Tuấn, Đường chủ Cấp Cừ Đường Cách Kỳ Du, Đường chủ “Hoàng Thước đường” Lãnh Nhất Định lần trước ở “Đan Tâm trại” bị “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình chém cụt mất cánh tay phải.

Quần hùng tiến qua khỏi thông đạo tới dàn thành đội ngũ đứng đối diện với “Cự Linh giáo” cách chừng năm trượng, Tạ Vũ Diệp đứng chính giữa hàng đầu tiên, hai bên cánh là Lãnh Ngọc thiền sư, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Hàn Tĩnh Đàm, Thiện Vân trưởng lão, “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Tuyệt Phong tam mỹ”...

Về số lượng thì quần hùng đông hơn hẳn, tuy nhiên bên phía “Cự Linh giáo” từ Giáo chủ, “Tứ đại hộ pháp”, “Bát đại đường chủ” cho đến bạo giáo đồ không tên nào lộ ra chút gì hoang mang.

Mỹ Thiết Am giương mắt nhìn Tạ Vũ Diệp, lạnh lùng nói :

- Tạ thống lĩnh bấy lâu nay vẫn bình yên chứ?

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Cám ơn Giáo chủ quan tâm. Từ lần chia tay ở Đoạn Hồn Nhai, xem ra Mỹ giáo chủ vẫn khang an?

Giữa quảng trường, cao thủ chính tà lưỡng phái có tới năm sáu nghìn người, nhưng không ai phát ra một âm thanh nào nên lời đối đáp của người đứng đầu hai phái nghe rất rõ.

Chẳng những ngôn từ của Mỹ Thiết Am và Tạ Vũ Diệp thân thiện giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại nhau mà nét mặt hai người cũng không có chút căng thẳng nào, không giống như cư xử của hai thế lực không đội trời chung sẵn sàng xông vào chém giết lẫn nhau.

Mỹ Thiết Am là người đầu tiên phá vỡ sự thân thiện giả tạo, “Hừ” một tiếng nói :

- Tạ Vũ Diệp! Xem ra ta và ngươi phải tiến hành một cuộc quyết chiến mới giải quyết được vấn đề!

Tạ Vũ Diệp thản nhiên xác nhận :

- Không sai! Cũng như “Cự Linh giáo” phải hoàn toàn bị tiêu diệt thì các phái võ lâm mới được hưởng an ninh!

Mặt Mỹ Thiết Am chợt hiện sát cơ, hẳn chừng như sắp phát tác, nhưng cố nén lại được nói :

- Các hạ xem ra có vẻ rất tự tin! Hừ! Cuộc chiến hôm nay sẽ không được như các ngươi mong muốn đâu! Chỉ sợ hưng sư động chúng tới đây thì dễ, nhưng muốn an toàn thoát ra khỏi “Địa Ma cung” này không phải dễ dàng đâu!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Một khi cuộc chiến là cách giải quyết duy nhất thì cứ tiến hành là biết ai hơn ai kém, cần gì mà khoe khoang khoác lác nữa? Đương nhiên chúng ta tới đây là vì sự nghiệp trừ ma hộ đạo chứ không phải là để nộp mạng cho loài lang sói các ngươi!

Mỹ Thiết Am nói :

- Rất tốt! Cách thức đánh thế nào các ngươi cứ đề xuất đi!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Xét về số lượng chắc các ngươi không thể phủ nhận chúng ta chiếm ưu thế rõ rệt. Nhưng tại hạ lại không muốn lợi dụng ưu thế đó mà cứ tuân theo quy củ giang hồ: Từng người một đơn đã độc đấu, sống chết do mệnh! Mỹ giáo chủ thầy thế nào?

Mỹ Thiết Am gật đầu :

- Được! Chúng ta cứ thỏa thuận như thế!

Bên phía quần hùng, “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình liền nhảy ra chấp tay nói :

- Nào! Tặc đảng cử ai ra đấu trận đầu với Diệp mỗ?

Bên “Cự Linh giáo”, một tên hắc y hán tử ngồi bên phải “A Mễ Quái Tăng” nhảy ra nói :

- Tại hạ là Dịch Bất Đảo, Đường chủ “Thái Phụng đường”. Ngươi mau khai báo tính danh ra mà chịu chết!

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình cười nói :

- Lão tử là “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình, tới đây để diệt sạch Mỹ Thiết Am các ngươi trả thù cho nghĩa huynh ta “Thiết Tí Viên Công” Tàn Đào Nam và các huynh đệ “Tùng Thạch trại” bị tặc đảng các ngươi sát hại!

Dứt lời vung hữu chưởng xuất chiêu “Hoành Đoạn Lam Thiên” đánh sang vai trái đối phương, còn tay trái lại thi triển chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” chộp tới ngực tên Đường chủ “Thái Phụng đường”.

Thấy chưởng kinh quá uy mãnh, Dịch Bất Đảo không dám nghênh tiếp mà lùi lại hai bước tránh xong lại sẵn vào xuất chiêu “Trùng Dương Hợp Lăng” đánh trả lại.

Hai đối thủ, một người khao khát trả thù, người kia quen thói hung tàn bạo ngược nên vừa xuất thủ đã vận hết kỳ chiêu dị thức, chiến cuộc hung hiểm dị thường!

Diệp Kiện Bình là truyền nhân của Tiên Động, công lực võ học đều cao hơn nên mới hai mươi hiệp thì xuất tuyệt chiêu “Hành Không Xuất Thế” đánh trúng ngực Dịch Bất Đảo làm hắn bắn ra xa ba trượng thất khiếu trào máu chết tươi!

“Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình ôm quyền nói :

- Đắc tội!

Nói xong lùi về chỗ cũ.

Phía “Cự Linh giáo” có hai tên giáo đồ chạy ra khiêng tử thi Dịch Bất Đảo lùi về, tiếp đó lại thêm một hoàng y lão nhân chừng năm mươi tuổi ngồi bên phải “A Mễ Quái Tăng” nhảy ra nói :

- Lão phu Lăng Cảnh Hồng, Đường chủ “Hàn Thủy đường”, muốn tiếp vị Diệp hào kiệt vừa rồi mấy chiêu!

Từ phái quần hùng, người bước ra ứng chiến không phải là “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình mà là “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân!

Thấy Tô Tĩnh Nhân xuất chiêu, Tạ Vũ Diệp không khỏi lo lắng.

Mọi người đều biết những trận đấu ở “Địa Ma cung” này đều là những tử chiến, nếu bị bại tất sẽ bị đối phương giết chết, đặc biệt là quần ma đã hạ thủ quyết không bao giờ lưu tình.

Tô Tĩnh Nhân võ công tuy không phải là kém, nhưng cũng không thể nói là cao cường.

Võ học của “Bàn Thạch sơn trang” chỉ vào hạng thường thường, gần đây tuy có được chàng cùng Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh ra sức truyền thụ tuyệt học như “Tử Phủ thần công”, “Cửu U âm khí” hay “Mê Tông Hóa Ảnh” nhưng thời gian chưa nhiều, cũng chưa có kỳ duyên gì đáng nói.

Tên vừa tự giới thiệu Lăng Cảnh Hồng, Đường chủ “Hàn Thủy đường” đã thấy Dịch Bất Đảo bị chết dưới chưởng “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kiện Bình mà vẫn dám ra thách chiến với vị này, chứng tỏ võ công hắn còn cao hơn Lăng Cảnh Hồng, làm sao Tô Tĩnh Nhân thắng được?

Nếu bị bại, tính mạng của nhị đệ đương nhiên là quan trọng, nhưng ngoài ra còn giảm đi uy danh của quần hùng nữa...

Tạ Vũ Diệp đang băn khoăn suy tính xem cử ai đối địch thì Tô Tĩnh Nhân đã tới trước Lăng Cảnh Hồng nói :

- Mỗi người chỉ nên đấu một trận, không nên dùng chiến thuật luân xa chiến.

Tại hạ là Tô Tĩnh Nhân xin tiếp cao chiêu Lăng đường chủ!

Lăng Cảnh Hồng nghĩ thầm :

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu này chẳng hề có danh tiếng gì, xem chừng võ công cũng không có gì đáng kể. Hừ! Người đã muốn chết thì lão tử thành toàn thôi!

Thực ra trong thời gian qua, tình cảm giữa Tư Đồ Linh đối với Tô Tĩnh Nhân ngày càng sâu sắc hơn, cùng với điều đó, nàng dốc lòng truyền thụ võ công cho nhị ca, ngoài ra chàng còn được Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên truyền thụ thêm tuyệt học. Do tình yêu và lòng tự trọng, Tô Tĩnh Nhân cũng dốc sức khổ luyện nên võ công tăng tiến cực kỳ thần tốc.

Sau một vài câu khách sáo, hai đối thủ xông vào quyết đấu ngay.

Lăng Cảnh Hồng vốn có ý coi thường đối thủ nên xuất chiêu mãnh liệt, mỗi chiêu đánh ra đều hung hiểm, bao hàm sát thủ, Tô Tĩnh Nhân ít khi đông thủ nên kinh nghiệm còn ít, may nhờ “Tử Phủ thần công” đã luyện tới bảy tám thành, kết hợp cả võ học sư môn với “Long Tường thập cửu thức” và “Chấn Thiên cửu kiếm” vào chiêu rất độc đáo và lợi hại nên qua mấy chiêu đầu, dần dần lấy lại được bình thủ.

Trận đấu càng kéo dài, chiêu thức Tô Tĩnh Nhân đánh ra càng tinh diệu hơn.

Lúc này Tạ Vũ Diệp bắt đầu cảm thấy yên tâm, nghĩ thầm :

- Nhị đệ tiếp thụ võ học thật nhanh, quả nhiên “sĩ biệt tam nhật” không sai! Chỉ cần có thêm một ít kinh nghiệm đối địch là dư sức thắng Lăng Cảnh Hồng rồi!

Mắt chăm chú nhìn vào đấu trường, Tạ Vũ Diệp nhận ra ngay không môn của địch, liền dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Tô Tĩnh Nhân :

- Nhị đệ! Dùng chiêu “Phong Quyển Tàn Vân” đánh tới sườn trái địch!

Lúc đó Tô Tĩnh Nhân mới nhận ra yếu điểm của đối phương, lập tức làm theo.

Lăng Cảnh Hồng bị hở sườn thì trúng ngay một chiêu lão đảo lùi lại ba bước.

Tạ Vũ Diệp lại nói :

- Nhị đệ! Mau xuất chiêu “Tinh Huy Trục Chiếu” vận hết công lực đánh vào ngực hắn!

Tô Tĩnh Nhân làm theo, thi triển thân pháp “Mê Tông Hóa Ảnh” lướt tới rất nhanh xuất chiêu đánh sang.

Lăng Cảnh Hồng chưa kịp giữ mình trầm ổn thì bị trúng một chiêu với mười thành công lực cuốn lên không, há miệng phun ra một vòi tiền huyết ngã xuống được hai tên thuộc hạ ra dìu lùi về trận.

29. Diệt Trừ Lôi Trận

Sau khi đánh ngã Lăng Cảnh Hồng, Tô Tĩnh Nhân không truy sát mà ôm quyền nói :

- Đắc tội!

Nói xong lui lại đứng sau lưng Tạ Vũ Diệp.

“Cự Linh giáo” thua liền hai trận khiến Giáo chủ “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am mặt nóng bừng, tuy hai tên Dịch Bất Đảo và Lăng Cảnh Hồng võ công kém nhất trong “Bát đại đường” nhưng thua liền hai trận như vậy cũng là “tiền đầu bất lợi”, chứng tỏ trong số quần hùng có rất nhiều cao thủ.

Ngày trước chỉ Xuân Phong đạo nhân và bốn năm tên Đường chủ mà dám triệu tập toàn võ lâm đến “Đan Tâm trại” để uy hiếp, chỉ bất ngờ bại trận bởi một mình Tạ Vũ Diệp mà thôi, nay chỉ hai tên vô danh tiểu tốt trong hai trận đầu đã làm hai tên Đường chủ tử thương, há chẳng phải là điều bất khả tư nghị?

Mỹ Thiết Am nghĩ thầm :

- Tạ Vũ Diệp chưa kể, trong bọn kia còn nhiều Chưởng môn nhân và hạng cao thủ như Doãn Kế Duy, Thiện Vân trưởng lão và Lãnh Ngọc lão trọc còn chưa xuất chiến nữa... Chỉ e “Cự Linh giáo” hôm nay gặp chuyện lành ít dữ nhiều!

Thế nhưng hắn lại rất tự tin vào hệ thống mật đạo. “Cùng lắm thì mình lãnh suất một số cao thủ thân tín trốn đi rồi cho nổ tung ”Địa Ma cung“. Giết được Tạ Vũ Diệp và mấy nghìn cao thủ này thì võ lâm trở thành thiên hạ của mình rồi, lo gì thiếu lực lượng?”

Hắn gọi mấy tên Hộ pháp đến, rỉ tai chúng dặn dò mấy câu xong nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ thống lĩnh! Bồn giáo có vài trận thức nhỏ, mời các vị phá giải thử xem!

Hắn vừa nói xong thì Đông Diện miêu chủ đã dẫn bốn người Miêu Cương mặt vẽ vân vệt, lưng mang cương đao lưỡi cong như hình câu liêm, đầu trần chân đất bước ra giữa đấu trường dàn thành trận thế.

Đông Diện miêu chủ cười khùng khục nói :

- Mời vị nào ra để lĩnh giáo kỳ trận!

Trong số quần hùng bước ra hai người, đó là huynh đệ Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình, Trác Vũ Hiên cầm một đôi Phán Quan bút, còn Trác Vũ Đình thì dùng chiếc Hộ Thủ câu.

Hai huynh đệ bình tĩnh bước vào trận cười nói :

- Trác gia huynh đệ cần thử xem Tứ Tượng trận của Đông Diện miêu chủ kỳ ảo tới đâu...

Hai người nói chưa dứt lời thì Tứ Tượng trận phát động, bốn tên người Miêu vừa chuyển động vòng tròn vừa hò reo múa may vung Miêu đao xông vào tấn công.

Trác gia huynh đệ không dám chậm trễ, xuất binh khí đối địch.

Hai người được vị cao tăng Phật môn Quảng Nguyên thiền sư chân truyền nên tinh thông mọi loại trận pháp, võ công lại cao, Trác Vũ Đình dùng ngọn Hộ Thủ câu là khắc tinh của nhiều loại binh khí, hai huynh đệ tâm ý lại tương thông nên phối hợp rất nhịp nhàng, giống như một cơ thể có bốn mắt và bốn tay cả tấn công lẫn phòng thủ đều hết sức hiệu quả, thi triển tới đa võ học kỳ ảo của sư môn “Song Long Khí Cầu”. Đây là võ công đặc thù của Quảng Nguyên thiền sư sáng tạo riêng để hai huynh đệ chuyên phối hợp công định, cho hai người luyện tới mức liên thủ công mình đánh thành bình thủ mới thôi, đến lúc đó Quảng Nguyên thiền sư mới yên tâm kể cho đồ đệ nghe chuyện Yến Tước sơn trang bị “Cự Linh giáo” thăm sát để hai người rời Vũ Công sơn đi báo thù.

Đánh qua hai mươi hiệp, Trác gia huynh đệ bắt đầu nhận ra chỗ yếu trong Tứ Tượng trận liền chuyển sang phản công.

Trong một chiêu, Trác Vũ Đình dùng Hộ Thủ câu đánh bật thanh Miêu đao của địch.

Trác Vũ Hiên dường như đã biết trước, tên người Miêu chưa kịp lùi lại đã bị vung Phán Quan bút điểm tới hai huyệt “Hoa Cái” và “Đản Trung” của hắn.

Tên chiến binh người Miêu rú lên một tiếng rồi lùi tới gần Đông Diện miêu chủ thì ngã xuống chết.

Một tên bị loại khỏi vòng chiến, Tứ Tượng trận lập tức rối loạn, lại thêm một tên thứ hai bị đánh rơi binh khí. Trác Vũ Đình dùng tay trái phát một chiêu “Du Long Kim Cương chưởng” làm hắn bắn lên cao hai trượng rơi xuống táng mạng đương trường!

Cùng lúc đó tên thứ ba bị Trác Vũ Hiên điểm trúng “Thần Đình huyệt” và “Phong Phủ huyệt” đứng ngay ra giữa trận.

Trác gia huynh đệ thù “Cự Linh giáo” nhập cốt, có lý đâu còn hạ thủ lưu tình?

Tên chiến binh người Miêu vừa bị khống chế huyệt đạo, Trác Vũ Đình liền vung Hộ Thủ câu móc vào cổ giật mạnh làm đầu lia khỏi thân bằng đi bốn năm thước.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am đứng bật dậy quát!

- Dừng tay!

Thù hỷ trang bắt cộng đái thiên, Trác gia huynh đệ có coi tiếng quát của Mỹ Thiết Am ra gì?

Hắn còn chưa dứt tiếng thì cả hai huynh đệ một trước một sau cùng bổ vào tên chiến binh.

Bộ mặt sơn vẽ sắc sỡ của tên chiến binh sợ đến nổi co rúm lại.

Chỉ nghe “Kịch! kịch” mấy tiếng, đầu tiên ngực và bụng tên chiến binh bị hai cây Phán Quan bút xuyên thủng ra tận sau lưng, tiếp đó còn bị Trác Vũ Đình bồi thêm một nhát Hộ Thủ câu vào sườn làm rách một đường dài cả thước, gan ruột thòi ra nhìn ghê cả mắt!

Trác Vũ Đình lau ngọn câu vào thi thể cừu nhân rồi theo đại ca lùi vào trận.

Chợt từ phía “Cự Linh giáo” có bốn tên y nhân nhảy ra quát :

- Hai vị võ công cao cường, thủ đoạn cũng quá tàn độc! Xin cùng chúng ta đấu mấy chiêu nữa!

Từ quần hùng có một người đọc một tràng Phật hiệu nói :

- A Di Đà Phật! Lão nạp hai người không biết tự lượng sức mình, muốn thỉnh giáo cao chiêu của bốn vị!

Người vừa nói là “Chấn Thiên nhị tướng” trong phái Thiếu Lâm, Tinh Nguyệt đại sư và Tinh Tinh đại sư, hai vị sư đệ của chủ trì La Hán đường Huệ Phi đại sư.

Nhị tăng nói xong chậm rãi bước ra đấu trường đứng trước mặt bốn lam y nhân.

Một trong bốn tên “Cự Linh giáo” nói :

- Đại hòa thượng sao không ở Thiếu Lâm mà đọc kinh cúng Phật tới đây nộp mạng chi vậy?

Tinh Nguyệt đại sư đáp :

- A Di Đà Phật! Thế thiên hành đạo là tôn chỉ của Phật môn!

Tên lam y nhân nói :

- Nếu vậy thì chúng ta đưa hai người về cỏi Tây thiên!

Hắn nói xong cả bốn tên cùng nhất loạt xông vào vây lấy nhị tăng xuất chưởng tấn công.

Tinh Nguyệt đại sư và Tinh Tinh đại sư không chút hoang mang, bình tĩnh xuất chiêu đối địch.

Hai người kết hợp cả La Hán quyền và Kim chung chưởng, mỗi chiêu đánh ra đều hàm chứa uy lực kinh nhân.

Bốn lam y nhân lúc đầu thì có vẻ hùng hổ xuất chưởng như phong nhưng sau đó không lâu thì mỗi chiêu đánh ra đều bị đối phương hóa giải nên dần dần rơi vào thế hạ phong.

Chỉ mới qua hai chục chiêu, nhị tăng đã hoàn toàn làm chủ thế trận.

Qua ngoài năm mươi chiêu, tên lam y nhân đầu tiên bị điểm trúng Ma huyết đứng đờ ra, ba tên còn lại trong lúc hốt hoảng cũng trước sau bị khống chế huyết đạo.

Nhị tăng không hạ độc thủ, đều thu chiêu.

Tinh Nguyệt đại sư chấp tay hợp thập nói :

- A Di Đà Phật! Huynh đệ lão nạp xin lỗi vì đã quá tay. Xin bốn vị thí chủ quay đầu hướng thiện.

Nói xong cùng Tinh Tinh đại sư quay về chỗ cũ.

Bấy giờ thấy từ phía “Cự Linh giáo” không còn ai bước ra nữa, Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Không biết “Trại Lỗ Ban” Lương tiên sinh và mấy người kia hành động thế nào mà không nghe tin tức tín hiệu gì cả?

* * * * *

Đây nói “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cùng Thanh Trúc đạo nhân, “Địa Hổ” Bằng Khắc Chỉ, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Đăng Long Quái” Niên Tùng Thanh, “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa và “Trại Phan An” Trương Tử Nghê từ nửa đêm đã thuận lợi đột nhập vào U Hồn cốc.

Nhờ khinh công trác tuyệt, Thanh Trúc đạo nhân thực hiện kế sách như lần trước khống chế huyết đạo ba tên gác trong chối canh để cho “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cùng sáu người kia thuận lợi tiến vào cốc mà không bị đối phương phát hiện.

Địa đạo được đào dưới chân vách đá xung quanh U Hồn cốc, thông từ tiền cốc ra hậu cốc, cứ bốn năm chục trượng lại có một cánh cửa bí mật thông ra, thực chất đó là những lỗ thông hơi, nhưng một người có thể chui vào được, nhưng cửa vào được nguy trang rất cẩn thận và có cơ quan tự động đóng mở.

Cái này thì do chính “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn thiết kế nên quá rành, việc tiến vào địa đạo không có gì khó khăn.

Vừa tiến vào ngách động tới thông đạo chính, chợt nghe có tiếng nói chuyện rì rầm.

Thanh Trúc đạo nhân ra hiệu cho mọi người dừng lại, còn mình tiến lên trước do thám.

Lão thận trọng tiến lên trước chừng ba trượng thì thấy một căn thạch thất khoét sâu vào vách hông đạo, trong thạch thất có đủ giường, bàn ghế.

Trên bộ bàn giữa phòng thấp một ngọn nến nhỏ, ba tên hán tử ngồi quanh bàn vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Một tên mặt đen như đất nồi nói :

- Đồng hương chủ, Giáo chủ có chỉ thị gì mới không?

Đồng hương chủ là một trung niên hán tử chừng bốn mươi tuổi, người cao gầy, bị chột mắt trái đáp :

- Giáo chủ vừa nhận được tin Trường Sơn phái đã bị tiêu diệt, “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn đã bị Tạ Vũ Diệp thu phục đi theo chúng rồi, rất có khả năng hắn sẽ mò đến phá hủy hệ thống địa đạo này, vì thế cho Vương đường chủ và hai mươi cao thủ tinh nhuệ nhất của Thanh Long đường tăng cường thêm để phòng thủ địa đạo, chúng ta sẽ chịu sự chỉ huy trực tiếp của Vương đường chủ. Xem chừng tình hình đã trở nên căng thẳng, sẽ không có chuyện nhậu nhẹt thường xuyên như trước nữa đâu!

Hắc diện hán tử nói :

- Chẳng lẽ Vương đường chủ cấm chúng ta uống rượu?

Đồng hương chủ đáp :

- Vương đường chủ đã tuyên bố nếu trong phiên gác mà gặp bất cứ ai uống rượu thì sẽ bị phạt rất nặng!

Hắc Diện Hán Tử cười nói :

- Chẳng lẽ hàng ngày Vương đường chủ đi suốt ba mươi dặm thông đạo ở “Địa Ma cung” này để kiểm tra?

Đồng hương chủ đáp :

- Vương đường chủ không đi nhưng Quách phó đường chủ sẽ làm việc đó!

Hắc diện hán tử tỏ ra sợ hãi nói :

- Nếu việc tuần tra giao cho Quách phó đường chủ thì huynh đệ chúng ta nguy to rồi! “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc không phải là người dễ chơi.

Đồng hương chủ cười nói :

- Quách phó đường chủ tuy hung ác, nhưng mối hiểm họa của chúng ta không phải là nằm ở đó...

Một tên hán tử khác người thấp lùn từ đầu không nói tiếng nào, bây giờ mới chen lời :

- Đồng hương chủ! Vậy hiểm họa của chúng ta nằm ở đâu?

Đồng hương chủ cười đáp :

- Nằm ở Vương đường chủ!

Hắc diện hán tử hỏi :

- Đồng ca ca! Vương đường chủ làm gì?

Đồng hương chủ chợt thấp giọng nói :

- Đây là tin tức tuyệt mật. Nếu để lộ ắt sẽ bị xử tử ngay!

Hán tử lùn mập nói :

- Đồng đại ca! Huynh đệ chúng ta sống với nhau nhiều năm nay, đối với nhau thế nào đại ca còn chưa biết hay sao? Nào có tin tức gì đại ca hãy nói xem nào?

Đồng hương chủ chợt thấp giọng nói :

- Theo tin tức mà chúng ta vừa nhận được thì lực lượng của bạch đạo sắp tấn công “Địa Ma cung” sẽ rất lớn do Tạ Vũ Diệp làm Thống lĩnh. Chắc các người đều nghe danh Tạ Vũ Diệp rồi chứ?

Hắc diện hán tử nói :

- Tạ thống lĩnh đã từng đánh bại Giáo chủ và hai vị Hộ pháp ở Đoạn Hồn Nhai, người trong “Cự Linh giáo” sao lại chẳng nghe danh? Nhưng Giáo chủ quyết định thế nào?

Đồng hương chủ đáp :

- Ngọc vỡ ngôi tan!

Hắc diện hán tử hỏi :

- Ngọc vỡ ngôi tan? Chẳng lẽ Giáo chủ muốn “Cự Linh giáo” chúng ta liều mạng với quần hùng?

Đồng hương chủ thấp giọng nói :

- Cái này lão ca chỉ nói riêng với hai lão đệ để đề phòng, tuyệt đối không được hở hơi cho bất cứ một người nào khác, biết chưa?

Hắc diện hán tử và tên thấp lùn đồng thanh đáp :

- Bọn tiểu đệ biết rồi! Đại ca nói đi. Tin tức gì thế?

Đồng hương chủ hạ giọng thấp hết cỡ, Thanh Trúc đạo nhân phải vận hết nhãn lực mới nghe rõ :

- Vương đường chủ đã nhận được chỉ thị của Giáo chủ là nếu không đối phó nổi với quần hùng thì sẽ cho nổ tung ba ngàn cân địa lôi bố trí trong hệ thống đại đạo này!

Hắc diện hán tử thất kinh hỏi :

- Cho nổ tung toàn bộ địa đạo? Khi đó cả “Địa Ma cung” sẽ bị san thành bình địa, chúng ta há chẳng bị chôn vùi?

Đồng hương chủ gật đầu nói :

- đương nhiên! Khi đó cả quần hùng vô lâm và hầu hết chúng ta sẽ bị chôn vùi trong “Địa Ma cung”.

Hắc diện hán tử hỏi :

- Đại ca nói “hầu hết” nghĩa là sao?

Đồng hương chủ nói :

- đương nhiên Giáo chủ và những nhân vật cao cấp trong bốn giáo đã có chỗ ẩn nấp an toàn. Sau khi quần hùng các phái bị tiêu diệt, Giáo chủ đương nhiên trở thành lãnh tụ vô lâm, còn cần gì “Cự Linh giáo” nữa?

Hắc diện hán tử nói :

- Đồng đại ca! Chúng ta phải làm gì đi chứ? Chẳng lẽ đành chịu chết ở đây?

Đồng hương chủ thờ dài đáp :

- Biết làm thế nào được? Cách bố trí địa lôi thế nào chúng ta không biết. Hơn nữa Vương đường chủ võ công cao cường...

Hán tử thấp lùn chộp nói :

- Không! Tiểu đệ không cam tâm chịu chết! Tiểu đệ biết những vị trí đặt địa lôi!

Đồng hương chủ hỏi :

- Thế nào? Đặng Duy Bình! Người định phản giáo hay sao?

Đặng Duy Bình khẩn thiết nói :

- Đồng đại ca! Nhưng đây là tính mạng của chúng ta, tiểu đệ còn mẹ già và một con nhỏ. Đại ca cũng còn tẩu tẩu và Liên nhi. Chẳng lẽ đại ca đành để cho nó mồ côi?

Đồng hương chủ thờ dài nói :

- Cho dù người có đem giấu đại lôi đi, chúng ta không bị nổ tan xác rồi cũng sẽ chịu cực hình còn khốc liệt hơn...

Đặng Duy Bình nói :

- Nhưng khi đó “Cự Linh giáo” đã bị quần hùng tiêu diệt, còn ai trừng phạt chúng ta nữa?

Đồng hương chủ hỏi :

- Chẳng lẽ Vương đường chủ sẽ không có hành động gì khi thấy địa lôi bị giấu đi? Người liệu có thể thoát khỏi tay Vương đường chủ và “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc không?

Bấy giờ Thanh Trúc đạo nhân mới tiến vào phòng, cười hắc hắc nói :

- Thì ra các người định mưu phản Giáo chủ!

Cả ba tên đứng bật lên quát :

- Ai?

Thanh Trúc đạo nhân xua tay nói :

- Các người đừng khẩn trương! Lão đạo là Thanh Trúc đạo nhân, trưởng lão phái Hoa Sơn đến để giúp các người...

Đồng hương chủ hỏi :

- Nói như vậy là quần hùng đã chuẩn bị tấn công “Địa Ma cung” thật?

Thanh Trúc đạo nhân cười đáp :

- Không phải là chuẩn bị mà đã tiến vào “Địa Ma cung” rồi. Chỉ e bây Giờ “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiệt Am đã bị Tạ Vũ Diệp giết chết...

Đồng hương chủ hỏi :

- Vậy đạo trưởng muốn gì?

Thanh Trúc đạo nhân đáp :

- Muốn huynh đệ các người hợp tác với chúng ta...

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Vừa rồi lão đạo đã nghe rõ các người nói chuyện, nếu ta là Vương đường chủ hoặc “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc ắt các người mất mạng lâu rồi...

Đặng Duy Bình hỏi :

- Đạo trưởng muốn chúng tôi làm gì?

Thanh Trúc đạo nhân đáp :

- Muốn người dẫn chúng ta đi thu thập hết số địa lôi bố trí trong địa đạo này!

Đặng Duy Bình nói :

- Vừa rồi đạo trưởng cũng nghe thấy đấy, quả thật chúng tôi cũng định làm như thế, nhưng bây giờ thì không có khả năng...

Thanh Trúc đạo nhân cười hỏi :

- Các người sợ không đối phó nổi với Vương đường chủ và “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc chứ gì?

Đồng hương chủ đáp :

- Đừng nói là Vương đường chủ và Quách phó đường chủ mà chỉ sợ bất cứ một cao thủ nào trong Thanh Long đường được Giáo chủ phái đến đây, huynh đệ chúng tôi đều không đối phó nổi...

Thanh Trúc đạo nhân cười nói :

- Cái đó thì không cần các người phải bận tâm, chỉ cần dẫn chúng ta tìm được nơi bố trí địa lôi là đủ...

Vừa lúc đó chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân.

Đồng hương chủ lo lắng nói :

- Có lẽ đội tuần tra của Quách phó đường chủ...

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Các người cứ ngồi xuống như cũ đi! Để lão đạo đối phó với bọn này cho!

Ba tên y lời ngồi xuống, Thanh Trúc đạo nhân cũng ngồi vào bàn.

Lát sau một đoàn tuần canh do một tên hán tử to lớn vạm vỡ lưng gấu đầu beo, mặt mũi hung ác cầm đầu tiến lại gần.

Tên cầm đầu vẫy tay ra hiệu cho năm tên thuộc hạ dừng lại ngoài thông đạo, chỉ mình hần bước vào nói :

- Đồng hương chủ! Xem chừng ở đây xa hoa quá! Giáo chủ đã có lệnh từ hôm nay tăng cường canh gác tuần tra, cấm uống rượu, sao các người không đi tuần mà ngồi cả ở đây?

Đồng hương chủ sợ hãi nói :

- Khỏi bẩm Quách phó đường chủ...

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc bấy giờ mới nhận ra Thanh Trúc đạo nhân ngồi bên cạnh Đặng Duy Bình, nhú mày hỏi :

- Tên này là ai?

Đồng hương chủ lúng túng đáp :

- Vị này là... là...

Thanh Trúc đạo nhân tự giới thiệu :

- Quách phó đường chủ! Lão đạo là Thanh Trúc đạo nhân, trưởng lão phái Hoa Sơn...

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc lùi lại một bước quát :

- Người vào đây làm gì?

Vừa lúc ấy ngoài thông đạo nghe vang lên mấy tiếng bình bịch giống như tiếng người ngã.

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc vội quay ra hỏi :

- Tào lãnh đội! Chuyện gì thế?

Không có tiếng trả lời.

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc biết có sự chẳng lành, vội lao ra khỏi phòng nhưng vừa mới tới cửa thì bị một luồng chưởng lực cực mạnh đẩy ngược lại, kinh hãi kêu lên :

- Lương Bá Viễn! Thì ra chính người thông đồng với tặc đảng phản lại bổn giáo...

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn bước vào, theo sau là mấy vị “Địa Hổ” Bàng Khắc Chỉ, “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh và “Trại Phan An” Trương Tử Nghê.

Còn mấy người “Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa có lẽ đang đứng canh chừng mấy tên thủ hạ của “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc.

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cười nói :

- Quách phó đường chủ! Đã lâu rồi không gặp... Mỹ Thiết Am bắt cóc ta tới đây dùng vũ lực uy hiếp ta xây dựng địa đạo, Lương mỗ gia nhập “Cự Linh giáo” hồi nào mà bảo phản bội? “Cự Linh giáo” và Mỹ Thiết Am tội ác đầy bồn. Ta đến đây chính là để bắt các người trả nợ!

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc “Hừ” một tiếng, vung chưởng nhằm “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn đánh sang, nhưng hân chưa kịp phát chưởng thì Thanh Trúc đạo nhân chồm tới quát :

- Tiểu tặc chó vô lễ!

Lời chưa dứt đã vung chưởng đánh tới hậu tâm tên Phó đường chủ.

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc đành thu chưởng nhảy sang một bên tránh rồi quay lại nhìn ba huynh đệ Đồng hương chủ quát :

- Các người mau không chế lão mũi trâu kia đi chứ?

Trong ba huynh đệ thì chỉ Đồng hương chủ là thái độ còn lừng khừng, còn hắc diện hán tử và Đặng Duy Bình từ lâu đã có bất mãn với “Cự Linh giáo”, nay được tin Mỹ Thiết Am sai Vương đường chủ phá hủy địa đạo chôn vùi mình, coi sự xuất hiện của Thanh Trúc đạo nhân và mấy nhân vật võ lâm là lối thoát duy nhất nên quyết định đứng về phía quần hùng.

Nghe “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc quát xong, hắc diện hán tử cười hắc hắc nói :

- Quách phó đường chủ! Giáo chủ coi cuộc sống của chúng ta chẳng ra gì nên sai Vương đường chủ dùng địa lôi phá hủy địa đạo. Giáo chủ bắt nhân thì không thể trách được người khác bất nghĩa. Chúng ta đã quyết định thoát ly khỏi “Cự Linh giáo” để tự cứu lấy cuộc sống của mình!

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc trợn mắt quát :

- Trương Tiến Cương! Người nói gì? Các người dám phản bội Giáo chủ? Các người thừa biết tội phản giáo sẽ chết thảm thế nào...

Đặng Duy Bình thản nhiên đáp :

- Việc từ bỏ “Cự Linh giáo” sống chết thế nào còn chưa biết trước. Còn cứ ở lại đây thì bị chôn vùi là điều cầm chắc! Con sâu con kiến còn sợ chết, huống nữa là người? Chúng ta không thể ngồi đây chờ cuộc sống bị hủy!

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc “Hừ” một tiếng nói :

- Người tưởng có thể được thoát khỏi địa đạo này sao? Hừ! Đừng nằm mê nói mộng!

Thanh Trúc đạo nhân quát lên :

- “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc! Chúng ta có thoát được hay không thì chưa thể nói trước, còn những kẻ bán lương tâm theo Mỹ Thiết Am tàn hại giang hồ như người thì không tên nào sống tới ngày mai đâu! Xem chưởng!

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc vội xuất chiêu nghênh tiếp.

- Bình!

Sau tiếng nổ như sét, hai vai Thanh Trúc đạo nhân chỉ hơi chao đảo, còn “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc thì bấn vào tường đập lưng vào đó “Hực” lên một tiếng, miệng phun ra một vòi máu.

Tên Đường chủ tựa lưng vào tường, vận công điều tức một lúc cho bình phục lại, đột nhiên dốc hết tàn lực lao tới “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn như một con mãnh thú.

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn lách người tránh đi, cười nhạt nói :

- Người dám liều mạng với bốn nhân ư? Còn chưa đủ tư cách đâu!

Dứt lời phát chưởng đánh ra.

“Trại Phan An” Trương Tử Nghê đứng cạnh “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cũng phát chưởng hợp kích.

Ở phía sau Thanh Trúc đạo nhân cũng đánh theo một chưởng.

“Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc bị chưởng lực từ ba phía đánh ập lại không sao kháng cự nổi kêu to một tiếng, há miệng phun ra một vòi tiền huyết gục xuống chết ngay.

Đồng hương chủ, Đặng Duy Bình và Trương Tiến Cương thấy trong quần hùng có nhiều cao thủ như thế, tin chắc mình sẽ được thoát nạn nên không bấn khoản do dự gì nữa tình nguyện đầu hàng.

Nhờ sự trợ giúp tích cực của ba người này, “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, Thanh Trúc đạo nhân và những người đồng hành dễ dàng vô hiệu hóa số địa lôi bố trí trong địa đạo, cắt hết dây dẫn hỏa, giấu đi nơi khác.

Trong địa đạo này có một dãy địa lao, trong đó một phòng lớn giam giữ toàn thanh niên trai tráng. Số này không biết võ công mà “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am cho người bắt về gom lại để dùng cho việc luyện “Vạn Huyết Sát Công”!

Ngoài ra có một thiết lao kiên cố giam giữ bốn nhân vật võ lâm gồm Huyền Cơ Tử, trưởng lão phái Võ Đường và “Thái Sơn Du Hiệp” Tôn Định Tài, một cao thủ phái Không Động là Du Trường Xuân và vị Thiếu chủ “Đan Tâm trại” là Công Tôn Thiên Tứ.

Bốn người được cứu ra khỏi thiết lao thì lòng mừng khôn xiết, nghe nói quần hùng đã tới đây tấn công “Địa Ma cung” thì càng mừng rỡ hơn, xin được theo đoàn để nhanh chóng tham gia vào trận chiến và gặp lại người thân.

Huyền Cơ Tử nói :

- Chúng tôi xin nguyện ý chịu sự chỉ huy của Lương tiên sinh, góp một phần nhỏ vào công cuộc đấu tranh tiêu diệt tặc đảng!

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cười đáp :

- Tại hạ chỉ là người thông thuộc địa hình địa đạo này nên mới được Tà thống lĩnh giao trách nhiệm dẫn đầu Thanh Trúc Đạo trưởng và các vị quần hiệp ở đây thôi, đâu dám nhận chức chỉ huy? Mọi người cứ bàn bạc với nhau mà hành sự thôi!

Huyền Cơ Tử nói :

- Bất cứ việc gì cũng nên có tổ chức, có lãnh đạo thống nhất mới đi đến thắng lợi. Chúng tôi bị giam giữ ở đây suốt mấy tháng, giống như rùa nằm trong hũ, chẳng hay biết chút gì về việc bên ngoài. Vì thế muốn làm gì xin Lương tiên sinh và Thanh Trúc đạo huynh cứ sai bảo, chúng tôi nguyện ý phục tùng!

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn đành gật đầu nói :

- Thôi được, hiện giờ mọi việc ở đây chủ yếu đã hoàn thành, chỉ còn phải tiêu diệt toán tuần phòng của “Cự Linh giáo” do tên Vương đường chủ chỉ huy nữa để nhanh chóng lên trên kia báo lại cho Tà thống lĩnh là chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ để thống lĩnh và mọi người yên tâm.

Huyền cơ tử hỏi :

- Lương tiên sinh và Thanh Trúc đạo huynh định đối phó với bọn tuần canh và Vương đường chủ thế nào?

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Theo lão đạo thì việc này cũng hết sức quan trọng. Nếu không tiêu diệt Vương đường chủ đi thì hấn ở lại đây sẽ tìm ra số địa lôi được cất giấu, khi nhận được lệnh hoặc tính hiệu của Mỹ Thiết Am sẽ làm nổ tung “Địa Ma cung”, chỉ tiêu diệt bọn này thì họa nạn mới được giải trừ.

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn nói :

- Đương nhiên là phải diệt cho được chúng, nghe nói Vương đường chủ võ công rất cao, ngoài ra còn mấy chục cao thủ của Thanh Long đường...

Thanh Trúc đạo nhân cười nói :

- Vừa rồi đấu với “Hắc Tâm Thái Tuế” Quách Tất Đắc, hấn cũng là Phó đường chủ Thanh Long đường, võ công cũng không cao cường gì cho lắm, còn bọn đi theo cũng là cao thủ Thanh Long đường, nhưng xem lại chỉ là hạng giá áo túi cơm thôi, có gì đáng sợ? Theo ý lão đạo thì nhờ Đồng hương chủ tới báo tin ở khu địa lao có biến để hấn đưa cao thủ tới đây, chúng ta bố trí mai phục đánh úp thì dễ dàng thắng chúng thôi!

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn gật đầu nói :

- Diệu kế Thanh Trúc Đạo trưởng rất hay, chúng ta cứ theo đó mà tiến hành. Bây giờ xin Đồng hương chủ cùng vị Đăng huynh đi cho một chuyến, còn Trương huynh cùng chúng ta ở lại bố trí phục kích chúng. Theo ý tại hạ thì chúng ta lừa Vương đường chủ và bọn thuộc hạ vào lao phòng rồi bố trí địa lôi cho nổ tung, như vậy chắc ăn hơn...

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn muốn giữ một mình Trương Tiến Cương lại cốt để làm con tin để Đồng hương chủ và Đặng Duy Bình khỏi sinh hai lòng, nhưng thực chất vị “Trại Lỗ Ban” quá lo xa, ba tên kia bây giờ thấy rõ quần hùng đã sắp chiến thắng, tính mạng mình hầu như đã được đảm bảo, đâu nghĩ đến chuyện thay lòng nữa?

Sau khi bàn bạc kế hoạch xong, Đồng hương chủ và Đặng Duy Bình từ biệt quần hùng theo thông đạo tiếp tục đi tới. Chúng nhân ở lại y kế tiến hành. “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cùng “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ quay lại chỗ cất giấu lấy ba quả địa lôi đào hố chôn trong cửa gian thiết lao vừa giam giữ bốn vị cao thủ võ lâm, dòng dây dẫn hỏa ra ngoài.

30. Huyết Tẩy Địa Mê Cung

Chừng một khắc sau, bọn “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn và chúng nhân đã tìm vị trí ẩn nấp kín đáo, hơn hai chục thường dân tạm thời được đưa vào phòng giam như cũ.

Cùng lúc đó, từ thông đạo phía trước có tiếng bước chân và tiếng người quát tháo :

- Các ngươi ở đây là đồ ăn hại cả! Làm sao không chịu đi tuần, để chúng phá ngục ra mới phát hiện được?

Tiếng Đồng hương chủ đáp :

- Khỏi bẩm Đường chủ, Quách phó đường chủ vừa mới đi tuần qua nên chúng tôi không để ý kiểm tra lại nữa. Một khắc sau mới đi tuần lại thì thiết lao đã bị phá.

Vương đường chủ hỏi :

- Làm sao Quách phó đường chủ còn chưa thấy quay lại? Chúng đi tuần từ giờ dần, mà bây giờ đã sắp qua giờ tỵ rồi...

Lúc đó Thanh Trúc đạo nhân nấp ở đối diện cửa thiết lao mở toang đã trông thấy Đồng hương chủ và Đặng Duy Bình dẫn theo một tên trung niên hấn tử người cao lớn, bận hoàng y, không mang binh khí, chắc đó là Vương đường chủ, sau hấn còn có năm sáu tên hấn tử lưng đeo trường kiếm.

Đến trước thiết lao, Đồng hương chủ và Đặng Duy Bình dừng lại.

Đồng hương chủ chỉ tay vào phòng nói :

- Khỏi bẩm Vương đường chủ, chúng tôi chỉ bắt lại được hai người, còn hai người kia đã chạy mất.

Vương đường chủ nói :

- Thôi được, để bổn tọa vào hỏi hai tên này mấy câu, sau đó chúng ta cùng nhau truy bắt hai tên tẩu thoát...
Nói xong bước vào phòng...

Thanh Trúc đạo nhân nhanh như chớp lao tới cửa đánh tới hậu tâm Vương đường chủ một chưởng quát to :

- Mọi người mau ra khỏi phòng đi!

Huyền Cơ Tử, Công Tôn Thiên Tú đã chuẩn bị từ trước, đang nằm bật giữa nền phòng lập tức nhảy chồm dậy lao ra ngoài.

Trương Tiến Cương đang đứng bên bậc cửa cũng lách ra theo.

Vương đường chủ bấy giờ mới biết mình bị lừa, tức giận quát :

- Đồng hương chủ! Các người muốn làm phản hay sao?

Thanh Trúc đạo nhân vừa mới bước vào thì cảm thấy một luồng chưởng lực rất mạnh đánh tới hậu tâm thì vội vàng nhảy sang trái một bước tránh đi, vừa mới quay lại thì bị Thanh Trúc đạo nhân cùng Đồng hương chủ hợp lực đánh tới hai chưởng nữa, tức giận nghiêng răng quát :

- Cầu tặc muốn chết!

Thanh Trúc đạo nhân và Đồng hương chủ thấy Huyền Cơ Tử, Công Tôn Thiên Tú và Trương Tiến Cương đều đã thoát ra ngoài, thì không ham đánh nữa, nhảy ra ngoài đóng sập cửa khóa chặt lại.

Lúc đó ở bên ngoài “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ, “Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh, “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa và “Trại Phan An” Trương Tử Nghê, “Thái Sơn Du Hiệp” Tôn Định Tài và Du Trường Xuân và Đặng Duy Bình đã hợp lực khổng chế năm tên cao thủ Thanh Long đường “Cự Linh giáo”.

Vương đường chủ bị nhốt trong thiết lao, tức giận điên cuồng như mãnh thú sa bẫy, vừa vung chưởng đánh vào cửa sắt vừa gào lên :

- Đồng Vinh Lộc! Nếu không mở cửa, lát nữa Quách phó đường chủ quay lại, bổn tọa sẽ băm vằm các người ra làm trăm mảnh!

Thanh Trúc đạo nhân cười hắc hắc nói :

- Quách phó đường chủ và năm tên đồng bọn đã tới Quỷ Môn quan từ lâu. Bấy giờ chúng còn chờ người đến gặp Diêm Vương lão ngũ đấy! Không chừng cả “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am cũng đã về đó nhập bọn rồi!

Vừa lúc đó từ trên mặt đất chợt phát ra ba tiếng pháo hiệu.

Thanh Trúc đạo nhân hỏi :

- Vương đường chủ! Đó là hiệu lệnh của Mỹ Thiết Am ra lệnh cho người khai hỏa làm nổ địa lôi phải không?

Vương đường chủ đáp :

- Không sai! Nhưng bổn tọa đã khai hỏa trước đây một nửa canh giờ. Các người mau mở cửa, bổn tọa sẽ dẫn tới “An Toàn cung”, nếu không tất cả sẽ bị chôn vùi dưới địa đạo này, ngay cả quần hùng do Tạ Vũ Diệp suất lĩnh hiện ở trên “Địa Ma cung” cũng sẽ không một ai sống sót đâu!

Thanh Trúc đạo nhân cười hắc hắc nói :

- Đừng ba xạo! Địa lôi đã bị chúng ta thu gom hết, làm sao mà người còn khai hỏa được? Hơn nữa bây giờ Mỹ Thiết Am mới phát lệnh, người có mấy cái đầu mà dám thi hành trước?

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn tiếp lời :

- Vương Trí Viễn! Nhận mệnh đi! Bây giờ thay việc của người, chúng ta sẽ khai hỏa giúp cho người nổ tung cùng với căn thiết lao đó.

Đồng hương chủ đến mở căn phòng giam bên cạnh thả số tù nhân phổ thông ra.

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Nào! Chúng ta mau châm lửa giải quyết tên tặc Đường chủ kia đi để lên báo tin cho Tà thống lĩnh, chắc bây giờ trên ấy đang rất mong tin.

“Địa Hồ” Bàng Khắc chỉ lập tức bật ống hỏa cụ đốt ống dẫn hỏa, Vương đường chủ ở bên trong diên cuồng vừa gào thét vừa đánh vào cửa ầm ầm nhưng không sao phá nổi cánh cửa sắt dày ba bốn tấc!

“Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, Thanh Trúc đạo nhân, “Địa Hồ” Bàng Khắc Chỉ, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh, “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa và “Trại Phan An” Trương Tử Nghê, “Thái Sơn Du Hiệp” Tôn Định Tài và Du Trường Xuân, Huyền Cơ Tử, Công Tôn Thiên Tứ cùng ba huynh đệ Đồng hương chủ cùng hai mươi mấy tù nhân được “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn dẫn ra theo một thông đạo bí mật tiến lên hậu cốc U Hồn cốc.

Trước đó nửa canh giờ, cuộc chiến ở “Địa Ma cung” đang ở vào giai đoạn khốc liệt nhất, Mỹ Thiết Am huy động lực lượng hậu bị cuối cùng tới hai trăm người cùng với số lượng gần ngàn tên sẵn có xông ra loạn đả. Trên các vách đá xung quanh có gần ba trăm tên cung thủ mai phục cũng được lệnh bắn tên xuống.

Ung Như Tường, kẻ vừa được bổ nhiệm làm Đường chủ “Kim Tước đường” thay Ô Tư Kính ném ra ba quả Bích lịch đạn vào đám đông quần hùng, bị Tà Vũ Diệp tiếp được một quả ném trả lại bọn cung thủ bố trí trên vách núi bên cánh phải tiêu diệt bọn này, hai quả còn lại rơi vào đám cao thủ Võ Đương và Thiệu Lâm làm chết mấy chục người, một bộ phận khác trúng tên thương vong thêm hơn trăm người nữa.

Lúc đó chỉ số cung thủ trên sườn núi bên phải là bị thương vong nặng nên không còn tên bắn nữa.

Tà Vũ Diệp xông tới gần Ung Như Tường, quát lên :

- Cầu tặc! Người đền mạng cho mấy chục người bị bích lịch đạn sát hại!

Vừa nói xong xuất thủ đánh ngay không để tên Đường chủ kịp trở tay, chỉ ba chiêu giết chết tên này tìm trong túi hấn lấy được ba quả Bích lịch đạn đến giao cho “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Dục nói :

- Lão ca ca! Xin hãy phái thêm người dùng Bích lịch đạn diệt bọn cung thủ đi!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Dục cười kha kha nói :

- Thế này thì ổn rồi! Lão đệ chớ lo, chỉ sau nửa khắc, lão ca ca hứa sẽ dẹp yên bọn chúng.

Nói xong gọi Giang Hán Cửu và Tô Tĩnh Nhân giao cho mỗi người một quả Bích lịch đạn ra hiệu đi theo mình.

Ba người vừa phất tay đánh rơi tên, vừa lướt tới sườn núi bên trái.

Ba tiếng nổ dữ dội làm sườn núi sứt đi một mảng, gần trăm tên cung thủ kẻ bị đạn xé tan xác, kẻ bị sức nóng làm mặt mũi tóc tai cháy sém, lăn lộn kêu khóc rên trời, bọn còn lại vút cung tên chạy lui, không tên nào dám bắn nữa.

Mỹ Thiết Am thấy số cung thủ đã mất tác dụng, ra lệnh cho số hậu vệ ra sức tấn công địch. Nhưng chúng vừa xông tới thì Thiệu Phong Các ra lệnh cho hơn năm mươi cao thủ phái Thanh Thành phát động “Bát Quái Tinh Tướng kiếm trận” vây đánh.

“Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình cũng ra lệnh cho gần một trăm đệ tử phái Côn Lôn hợp kích.

Thấy tình hình quá nguy ngập, Mỹ Thiết Am liền ra lệnh cho bọn Hộ pháp, Đường chủ đốc toàn lực đối địch với hy vọng xoay chuyển tình thế.

Vòng vây của cao thủ bạch đạo thất lại dần.

Thấy Tề Khắc Tuấn bước ra, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm liền nhảy ra chặn lại nói :

- Tề Đường chủ bấy lâu nay điều trị, chắc thương tích đã lành. Nay chúng ta đấu mấy chiêu...

Tề Khắc Tuấn lần trước theo Xuân Phong đạo nhân đến “Đan Tâm trại”, dùng “Vạn Huyết Sát Công” đánh bại “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, nhưng sau đó lại bị “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình đánh bại, bị chém đứt một ngón tay, thương thế không lâu gì làm nghiêm trọng, tất bình phục đã lâu.

Cừu nhân gặp lại, nhìn nhau chưa tận mặt thì mắt đã đỏ hoe.

Tề Khắc Tuấn “Hừ” một tiếng nói :

- Du hồn dưới chưởng, lần này lại dám dẫn xác ra nộp mạng... Thật không biết tự lượng sức mình!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cười nói :

- Cổ nhân có câu “Sĩ biệt tam nhật”, huống chi tới nay đã qua mấy tháng, thế sự có biết bao thay đổi? Nói như “Cự Linh giáo”, ngày xưa ôm mộng bá chủ giang hồ, tới đâu giết người phóng hỏa đến đó, chỉ một dúm mấy tên mà dám đến Thái Bạch sơn tác oai tác quái, nhưng sau khi bị Tạ thống lĩnh đánh bại thì đi đâu cũng co vòi lại, cho đến hôm nay còn xem các người chạy đi đâu nữa?

Tề Khắc Tuấn quát :

- Kết quả hôm nay toàn cục thì chưa biết thế nào, nhưng lần này thì người đừng hòng toàn mạng dưới chưởng bốn tọa thêm một lần nữa!

Nói xong xuất chưởng đánh ngay.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cũng xuất “Đại Thiên Tinh thần chưởng” đánh trả lại.

Đấu qua ba chiêu mà chưa thắng, Tề Khắc Tuấn lùi lại vận “Vạn Huyết Sát Công” vào song chưởng làm hai bàn tay đỏ rực lên.

Lần trước “Thần Tích Ông” dùng “Đại Thiên Tinh thần chưởng” không đối phó nổi với “Vạn Huyết Sát Công” cuối cùng phải bị thương mà bại, sau này nhiều lần đi với Tạ Vũ Diệp, Phùng Công Phàm được chàng truyền “Tử thủ thần công” cho.

“Tử Thủ thần công” tuy chưa thắng được “Vạn Huyết Sát Công” nhưng Tề Khắc Tuấn mới chỉ luyện tới ba bốn thành hỏa hầu thì vẫn còn dư sức đối phó.

Tề Khắc Tuấn vận “Vạn Huyết Sát Công” xong lao tới quát :

- Tên họ Phùng! Hãy tiếp ta một chưởng!

Phùng Công Phàm cười đáp :

- Tiếp thì tiếp, chẳng lẽ ta sợ người?

Cả hai đồng thời phát chưởng.

Tề Khắc Tuấn không ngờ lần trước Phùng Công Phàm tiếp chưởng mình bị trọng thương mà hôm nay dám liều mạng như thế thì lòng đầy đắc ý, vận thêm hai thành công lực nữa đánh ra.

- Âm!

Vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, cả hai đối thủ đều bị bức lùi hai bước, nhưng Phùng Công Phàm thì giữ mình trầm ổn được ngay, còn Tề Khắc Tuấn loạng choạng một lúc mới đứng vững, khí huyết nghịch xung, cổ sức ghì nén mới khỏi ộc máu ra!

31. Bí Mật Hé Lộ

Nụ cười trên môi lập tức biến mất, mặt Tề Khắc Tuấn tái mét, kinh hãi nghĩ thầm :

- Không biết hắn vừa học được công phu gì mà đối địch nổi với “Vạn Huyết Sát Công”?

Đã từng dùng “Vạn Huyết Sát Công” giết chết không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, Tề Khắc Tuấn không tin lần này bị thất thủ dưới tay một người mới bại dưới tay mình không lâu, lại vận “Vạn Huyết Sát Công” tới cực hạn xong bước vài nói :

- Tên họ Phùng! Người lại tiếp bổn tọa thêm một chiêu nữa?

Lần này hắn xuất chiêu không vội vã mà vận lực đạo rất lớn, dồn cả hữu chiêu đánh sang giữa ngực đối phương.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cũng vận “Tứ Phủ thần công” lên tới sáu bảy thành hỏa hầu vào hữu chiêu đánh ra nghênh tiếp, đồng thời tả chiêu vận “Đại Thiên Tinh thần chiêu” tới mười thành công lực bồi thêm một câu, đánh sang tiểu phúc tên Đường chủ.

Lại một tiếng nổ rền, lần này “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm chỉ lùi một bước còn Tề Khắc Tuấn bị đẩy lùi tới ba bước, người lão đảo một lúc mới đứng vững. Không nên được ọc ra một vòi tiền huyết!

Lần trước bị Tề Khắc Tuấn đánh bại, nhờ Tạ Vũ Diệp cho một viên “Cửu Thiên Thanh Cơ bảo hoàn” mới giữ được mạng, bây giờ Phùng Công Phàm đâu chịu lưu tình cho đối phương phục hồi lại công lực?

Vận công điều tức một vòng cho cơ thể hồi nguyên xong, Phùng Công Phàm tiến sang nói :

- Tề đường chủ! Bây giờ thì người hãy tiếp ta một chiêu!

Lời vừa dứt, chiêu đã đánh ra ngay.

Vẫn là “Tứ Phủ thần công”, nhưng ngoài ra tay trái còn vận “Nhất chỉ thiên công” mới được Tạ Vũ Diệp truyền thụ cho điểm tới trung cực huyết của đối phương.

Tề Khắc Tuấn vừa bị nội thương nên chỉ vận “Vạn Huyết Sát Công” lên được hai ba thành, không sao dấu nổi một chiêu của Phùng Công Phàm dốc toàn lực, người bị bắn xa ba trượng miệng phun ra một vòi máu nữa, ngoài ra còn bị trúng thêm một chỉ xuyên qua ngực máu phun ra như suối, ngã nhào xuống, người giật giật mấy cái rồi nằm im.

Bây giờ Chiêu môn nhân phái Nga Mi “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình cũng vừa đánh bại tên Đường chủ Cấp Cứu đường Cách Kỳ Du, còn lão đại trong “Tuyệt Phong tam mộ” là “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm đấu với Đường chủ “Anh Vũ đường” Tưởng Vỹ Khanh thì cả hai đều bị trọng thương được cứu về trận.

Như vậy trong “Bát đại đường” thì khi vừa khởi chiến, Đường chủ “Thái Phụng đường” Dịch Bất Bảo đã bị “Kỳ Lân Tiều Tử” Diệp Kien Bình giết chết, Đường chủ “Hàn Thủy đường” Lăng Cảnh Hồng bị Tô Tinh Nhân đả thương, bây giờ lại thêm Tề Khắc Tuấn chết còn Tưởng Vỹ Khanh trọng thương, Đường chủ “Hoàng Thước đường” Lãnh Nhất Định bị phế mất một cánh tay không có khả năng giao chiến, Đường chủ Thanh Long đường thì đã phải đi làm nhiệm vụ khác, Thành thủ tại trường chỉ còn hai tên Đường chủ và Tứ đại hộ pháp nữa mà thôi...

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết A, chứng kiến cảnh tượng đó, hùng tâm giảm đi rất nhiều.

Hắn còn có một quân bài cuối cùng là hủy diệt “Địa Ma cung”, chỉ cần bắn pháo lệnh rồi tránh vào nơi an toàn, sau nửa canh giờ là “Địa Ma cung” nổ tung, tất cả mấy ngàn người có mặt tại trường, cả quần hùng võ lâm các phái lẫn đệ tử “Cự Linh giáo” sẽ không một ai sống sót...

Kể ra làm như vậy để bước lên ngôi võ lâm Minh chủ thì chẳng vẻ vang gì, nhưng để đạt mục đích, bất chấp thủ đoạn.

Nhưng lúc đó còn ai là người cộng sự trung thành của Minh chủ nữa?

Mà thực sự thì bây giờ đâu đã thất bại? Còn Tứ đại hộ pháp và lão Phiến tăng “A Mê Quái Tăng” còn chưa xuất trường nữa kia mà?

Ngoài ra vừa rồi sau hai tháng dốc lòng khổ luyện, “Vạn Huyết Sát Công” bây giờ tuy chưa nói là đã luyện thành nhưng cũng đạt tới tám chín thành hỏa hầu, lo gì không thắng nổi Tạ Vũ Diệp?

Tên Thống lĩnh bị diệt, tất cả những tên còn lại nếu không chịu cúi đầu nghe lệnh thì cứ nhân cơ hội này mà thịt đi...

Như thế bước lên ngôi vị Minh chủ võ lâm, há chẳng vẻ vang?

Tay thò vào túi cầm sẵn ba quả, pháo hiệu, “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am lại buông ra.

Hắn ghé sang nói nhỏ vào tai “A Mễ Quái Tăng” mấy câu rồi từ ghế đứng lên, nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ thống lĩnh! Chúng ta hôm nay giải quyết dứt điểm vụ việc lần trước ở Đoạn Hồn Nhai chưa dứt điểm, được chứ?

Tạ Vũ Diệp vốn để ý theo dõi Mỹ Thiết Am, không để tên đại ma đầu này tẩu thoát, lúc này nghe hắn thách chiến thì có phần bất ngờ, nhưng lập tức trả lời ngay :

- Mỹ giáo chủ đã có nhã hứng như vậy, tại hạ đương nhiên phụng bồi!

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am gật đầu :

- Rất tốt!

nói xong tiến ra đấu trường, bốn người bước theo hắn gồm “A Mễ Quái Tăng”, Đông Diệm miêu chủ, Thu Phong hòa thượng và Xuân Phong đạo nhân.

Tạ Vũ Diệp cũng bước lên, Lăng Hồng Liên và Lãnh Ngọc Thiên cũng theo hai bên tả hữu chàng.

Mỹ Thiết Am ôm quyền nói :

- Mời Tạ thống lĩnh

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Kính lão đắc thọ, tại hạ mời Mỹ giáo chủ xuất chiêu trước!

Mỹ Thiết Am cười “hô hô” nói :

- Đâu có thế? Xưa nay đều là chủ nhường khách, lão phu đâu thể để mang tiếng là chủ lấn khách?

Hai người nói vài câu khách sáo, nhưng kỳ thực tất cả mọi người tại trường đều biết là trận đấu một mất một còn trong chốc lát nữa sẽ diễn ra.

Bảy cao thủ giữa đấu trường, một bên là bốn tên ma đầu đáng sợ bậc nhất võ lâm, mấy chục năm qua cao thủ hắc bạch lưỡng đạo, chỉ cần nghe danh một trong bốn tên này đều kinh hồn táng đởm, xưa nay có ai dám chống lại chúng mà toàn mạng?

Bên kia ba cao thủ bạch đạo thì chỉ có Lãnh Ngọc thiên sư là có uy danh, hai người còn lại thì quá trẻ, một người mới hai mươi hăm một tuổi, người kia chỉ mười sáu mười bảy tuổi thôi.

Tuy nhiên có một điều mà ai cũng biết là tuy trẻ tuổi nhưng Tạ Vũ Diệp đã từng đánh bại Xuân Phong đạo nhân, may mà hắn được đồng bọn mang đi kịp thời, nếu không thì đã táng mạng.

Ngoài ra trận chiến vừa rồi ở Đoạn Hồn Nhai tuy không ai được chứng kiến nhưng tin tức về Giáo chủ “Cự Linh giáo” bị bại dưới tay Tạ Vũ Diệp đến nỗi cùng bọn thuộc hạ vứt bỏ cả tử thi và người bị thương chạy tháo thân chẳng bao lâu truyền đi khắp giang hồ, bây giờ song phương tái chiến, ai chẳng muốn được xem cho mãn nhãn?

Thế là tất cả các đối thủ đều ngừng chiến, chăm chú nhìn sang trường đấu.

Các vị Chưởng môn nhân và cao thủ bạch đạo đều nhận thức được cuộc đấu này không chỉ quan hệ đến việc sinh tử của bảy người kia mà còn quyết định đến số phận của toàn thiên hạ võ lâm. Nếu Tạ Vũ Diệp bị thua, không chỉ toàn bộ cao thủ bạch đạo tại trường sẽ không người nào hy vọng sống sót thoát ra khỏi “Địa Ma cung” mà từ đây giang hồ võ lâm sẽ chìm vào huyết kiếp bất phục.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am cũng nhận thức rất rõ điều này. Nếu hôm nay hắn bị Tạ Vũ Diệp đánh bại thì mưu đồ bá nghiệp từ nay sẽ tiêu vong thành mây khói, công phu mấy chục năm gây dựng nên “Cự Linh giáo” cũng bị thổi bay như bọt bèo.

Mỹ Thiết Am nói :

- Tạ thống lĩnh! Chúng ta năm người ra đây là cùng xuất thủ. Nếu người thấy ba người không đủ thì cứ việc điều động thêm.

Tạ Vũ Diệp đã dự trù trước tình huống, trừ ba người mình ra, nếu có thêm sư tổ thì tốt, ngoài ra bất cứ người nào khác xuất trường chỉ e không chịu nổi một kích của đối phương.

Nghĩ đoạn rần rở trả lời :

- Chúng ta ba người là đủ. Giáo chủ bắt đầu đi!

Mỹ Thiết Am liền quát to một tiếng, xông vào phát chiêu đánh ngay.

“A Mễ Quái Tăng”, Đông Diện miêu chủ, Thu Phong hòa thượng và Xuân Phong đạo nhân cũng lao tới, vây bọc lấy Tạ Vũ Diệp mà đánh.

Lăng Hồng Liên thấy vậy xông ra quát :

- Bọn cẩu tặc đúng là quân vô sỉ!

Vừa quát vừa đánh hai chiêu phân biệt nhằm tới Xuân Phong đạo nhân và Đông Diện miêu chủ hai tên này phải tách ra đối phó, Lãnh Ngọc thiên sư thì đứng giữa thỉnh thoảng xuất thủ tương trợ cả hai bên.

Trận chiến vừa bắt đầu, cao thủ đã dốc toàn lực quyết đấu.

Bảy người đều là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm nên chỉ qua mấy chiêu, kinh khí đã nổi lên ghê rợn, đất đá bị đào tung hố lớn bắn đi rào rào, khói bụi bốc lên mù mịt trông thật kinh nhân!

Trong bảy người thì Tạ Vũ Diệp công lực cao nhất, sau khi được ăn nội đan của Thiên niên mãng xà, công lực chàng đã bằng năm sáu chục năm khổ luyện, sau đó còn được uống hai viên “Thiên Tâm Long Tiên thảo” do “Hàn Nguyệt thần ni” điều chế, công lực còn tăng thêm nhiều năm nữa, mới đây đấu nội lực với “Mục Dã Thần Đồng” đã có ngoài năm trăm tu tập thần công mà vị đó cũng chịu thua, đủ thấy công lực chàng cao đến đâu.

Thế nhưng đấu với “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am và “A Mễ Quái Tăng” liên thủ, thỉnh thoảng còn chỉ viện cho Lãnh Ngọc thiên sư công lực thua kém Xuân Phong đạo nhân nên chàng không dễ dàng thắng được đối phương.

Lăng Hồng Liên đấu với Thu Phong hòa thượng và Đông Diện miêu chủ thì song phương đánh thành bình thủ. Cũng như Tạ Vũ Diệp, nàng cũng gặp kỳ duyên, được “Huyết Tiên thảo” ở Bạch Ngọc tự nên công lực tăng tiếng rất nhiều, về sau được sư phụ “Hàn Nguyệt thần ni” chữa độc thương uống thêm hai viên “Thiên tâm long tiên thảo”, công lực còn tăng thêm rất nhiều, sau này luyện tiếp hai ngày “Cửu U âm khí” trong Truyền tĩnh ở “Hồ Lô động”, không chỉ thần công mà cả công lực cũng tiến thêm một bước, bây giờ thậm chí không thua kém Tạ Vũ Diệp ca ca bao nhiêu. Hơn nữa “Cửu U âm công” là khắc tinh của “Vạn Huyết Sát Công” nên đấu với hai tên Hộ pháp liên thủ không hề tỏ ra kém thế.

Xuân Phong đạo nhân và Đông Diện miêu chủ chẳng qua chỉ mới luyện “Vạn Huyết Sát Công” được sáu bảy thành hỏa hầu mà thôi, qua mấy lần tiếp chiêu thì điều bị Lăng Hồng Liên dùng “Cửu U thần công” đẩy lùi thì trong lòng vô cùng khiếp sợ nghĩ thầm :

- Không biết nha đầu này dùng loại công phu gì mà còn lợi hại hơn “Vạn Huyết Sát Công”?

Nghĩ thế, cả hai bắt đầu hoang mang, tránh nặng tìm nhẹ không dám xuất chiêu tấn công nữa.

Lăng Hồng Liên nhận ra ngay đối phương huy kỵ với “Cửu U thần công” của mình, thấy sư phụ Lãnh Ngọc thiên sư lâm vào thế nguy nên tăng cường tấn công, xuất tả chiêu đánh sang Đông Diện miêu chủ rồi thì triển “Mê Tông Hóa Ảnh” nhẹ như làn khói lướt tới bên Xuân Phong đạo nhân, hữu chiêu vận “Cửu U thần công” tới mười thành công lực đánh sang!

Xuân Phong đạo nhân vừa thấy Lăng Hồng Liên đánh Đông Diện miêu chủ mà chỉ sau chớp mắt đã lướt sang mình thần tốc như thế thì không sao tránh kịp đành xuất chiêu nghênh tiếp.

- Bình!

Sau tiếng nổ như sét, Xuân Phong đạo nhân bị bắn xa hai trượng, bị khí âm hàn thâm nhập vào người không sao kháng cự nổi, người ru lên ngã nhào xuống.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am nghe tiếng la thảm của Xuân Phong đạo nhân nhìn sang thấy tên đầu tọa Hộ pháp đã ngã, trong lúc đó mặt Đông Diện miêu chủ cũng tái ngắt, hai hàm răng va vào nhau lập bập, bụng bảo dạ :

- Thôi, đành thực hiện phương án tối hậu vậy!

Nghĩ đoạn dốc toàn lực tấn công bốn năm chiêu rồi lùi lại, thò tay vào túi lấy nhanh ba quả hỏa pháo bắn lên không.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy ngơ ngác nghĩ thầm :

- Không biết tên ma đầu này giở trò gì? Hắn ra lệnh cho thủ hạ chạy trốn hay sao?

Thừa lúc Tạ Vũ Diệp đang đứng ngây ra, “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am lao tới Lãnh Ngọc thiền sư vùng chưởng đánh tới hậu tâm lão hòa thượng rồi lao ra phía cốc.

Tạ Vũ Diệp vốn đã có ý để phòng Mỹ Thiết Am tẩu thoát, thấy hắn lao tới đánh Lãnh Ngọc thiền sư liền kêu lên :

- Thiền sư cẩn thận!

Còn may là sau khi đã thương Xuân Phong đạo nhân, Lăng Hồng Liên lao sang chi viện cho sư phụ, thấy Mỹ Thiết Am phát chưởng đánh tới Lãnh Ngọc thiền sư liền xuất “Cửu U thần công” nghênh tiếp.

- Bình!

Sau cú tiếp chưởng, Lăng Hồng Liên bị đẩy lùi một bước nhưng Mỹ Thiết Am cũng bị đánh bật lại.

Tạ Vũ Diệp tiến lên cười nói :

- Giáo chủ định chạy sao? Chỉ e hôm nay không có đường thoát nữa đâu!

Vừa lúc ấy lại nghe “Ầm” một tiếng nữa. Nguyên Thu Phong hòa thượng thấy Lăng Hồng Liên vừa tiếp chưởng với Mỹ Thiết A Mễ Quái Tăng, tin là nàng đã bị thương nên xuất “Vạn Huyết Sát Công” đánh ra một chưởng.

Lăng Hồng Liên bình tĩnh vận “Cửu U thần công” tới tám thành công lực đánh ra nghênh tiếp.

Thu Phong hòa thượng vừa mới phát chưởng thì cảm thấy một luồng âm hàn khí rất mạnh xuyên qua màn chưởng của mình ập vào cơ thể, người run lên, lão đảo lùi lại nhắm mắt ra sức kháng cự bức hàn khí ra khỏi người.

Lãnh Ngọc thiền sư thấy vậy nhảy tới điểm ra mấy chỉ.

Thu Phong hòa thượng bị điểm trúng ngã gục xuống.

bấy giờ trong Tứ đại hộ pháp thì ba tên Đông Diện miêu chủ, Thu Phong hòa thượng và Xuân Phong đạo nhân đã bị thương, chỉ có một mình Hạ bộ pháp Hạ Hồ là còn chưa xuất trường.

Thấy Giáo chủ bị lâm vào thế nguy, mục bước ra tới trước mặt Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Tạ thống lĩnh quả nhiên thần công cái thế. Người đấu với cô cô vài chiêu, thế nào?

Lăng Hồng Liên vội bước tới gần nói :

- Vũ Diệp ca ca tiếp tục giải quyết Mỹ Thiết Am đi, để muội thu thập ma nữ này cho!

Rồi chỉ tay sang Hạ Hồ quát :

- yêu phụ! lần trước ở “Hoàng Sơn Cương” ngươi dùng “Địa U Vô Hồi Mang” ám toán ta. Bây giờ chúng ta hãy giải quyết dứt điểm mối ân oán đó!

Nói xong rút kiếm ra.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy nghĩ thầm :

- Bây giờ Liên muội đã luyện thành “Vô Song kiếm pháp”, quyết không thua ma nữ kia đâu. Để Liên muội tự tay trả mối thù lần trước thì hơn!

Nghĩ đoạn lùi lại cảnh giới Mỹ Thiết Am, không để hấn thừa cơ chạy trốn thêm lần nữa, chấp tay nói :

- Giáo chủ vừa nói hôm nay chúng ta sẽ giải quyết dứt điểm ân oán lần trước ở Đoạn Hồn Nhai kia mà, sao vừa rồi chưa xong đã định chạy?

Vừa nói đó chợt nghe ba tiếng nổ, quần hùng nhìn tới thấy ba quả pháo, hiệu màu xanh bay vút lên không.

Tạ Vũ Diệp biết “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn và sư tổ đã hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không còn gì đối với quần hùng nữa, bao nhiêu lo lắng từ đây tan biến.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am nhìn tới thấy từ chân vách đá một đoàn người đang tiến tới gần, trong đó có “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn và mấy chục tù nhân bị giam giữ trong địa lao, biết đại thế đã mất, quát mắt nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ Vũ Diệp, lão phu với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi hết lần này đến lần khác luôn tìm cách chống đối lão phu?

Tạ Vũ Diệp cười đáp :

- Giáo chủ nói thế sai rồi! Vì pho “Vô Song kiếm kíp” mà ngươi phái Ô Tư Kính và cao thủ “Kim Tước đường” đến hủy diệt Tạ gia trang, hạ độc đối với toàn trang gần sáu mươi người không một ai sống sót. Tại hạ lúc ấy chỉ mới tám tuổi cũng bị tên sài lang Ô Tư Kính bẻ gãy hết tay chân, nếu không có người kịp thời cứu thoát thì ắt đã bị giết, thế mà bây giờ ngươi lại còn dám nói là không thù không oán hay sao?

Mỹ Thiết Am kinh hãi lùi lại một bước, ngó người hỏi :

- Ngươi... là hậu nhân của Tạ Vân Đông?

Tạ Vũ Diệp nghiêng răng đáp :

- Không sai! Hôm nay Tạ mỗ tới đây để đòi mạng cho phụ mẫu ta, đòi mạng cho hàng trăm người bị thảm sát dưới bàn tay tàn bạo của ngươi!

Tới đó rút kiếm ra quát :

- Lão tặc! Lượng binh khí đi! Hôm nay Tạ mỗ sẽ dạy cho ngươi “Vô Song kiếm pháp”!

Mỹ Thiết Am cũng rút ra một thanh bảo đao lưỡi to bằng ba ngón tay, dài ba thước, lưỡi màu nâu đỏ.

Thanh đao này là binh khí thành danh của Mỹ Thiết Am có tên “Hấp Huyết ma đao”.

Mỹ Thiết Am võ công cái thế, chỉ “Vạn Huyết Sát Công” xưa nay đã không tìm ra địch thủ nên hấn không cần dùng đến “Hấp Huyết ma đao” bao giờ, hôm nay gặp phải Tạ Vũ Diệp, vì “Vạn Huyết Sát Công” không thắng được nên mới dùng đến binh khí.

Tạ Vũ Diệp không cần khách sáo, thấy đối phương rút kiếm xong liền xuất chiêu tấn công ngay.

Vừa mới xuất kiếm, chàng đã thi triển “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”, lực đạo mạnh, chiêu thức tinh kỳ, hạ thủ không chút lưu tình!

Mỹ Thiết Am vừa nghe nói “Vô Song kiếm kíp” thì bụng đã sợ, thấy kiếm chiêu đánh ra liên hồi kỳ trận, hết chiêu này đến chiêu kia như mây trôi nước chảy thì bụng càng run, chỉ mới qua bốn năm chiêu đã hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Tuy nhiên, Mỹ Thiết Am công lực cao cường, đao pháp cũng rất tinh diệu nên Tạ Vũ Diệp muốn đánh bạo được đối phương không phải là chuyện dễ dàng.

Qua hơn mười chiêu, Hạ hộ pháp Hạ Hồ bị trúng một kiếm xuyên qua ngực, rú lên một tiếng thì thế rũ xuống.

Lăng Hồng Liên rút kiếm khỏi ngực tên Hộ pháp, nhảy sang Tạ Vũ Diệp nói :

- Vũ Diệp ca ca! Muội phụ giúp ca ca một tay trừ đi tên ác tặc này!

Rồi không cần chờ Tạ Vũ Diệp có đồng ý hay không xuất “Vô Song kiếm pháp” tấn công.

Bây giờ có thêm Lăng Hồng Liên nhập trận, Tạ Vũ Diệp không dùng “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” nữa mà chuyển sang “Vô Song kiếm pháp”.

Đây là kiếm pháp tối thượng do vị kỳ nhân vô lâm đời trước là “Thảo Sơn kiếm khách” sáng tạo ra, hồi ở “Hàn Nguyệt am”, “Hàn Nguyệt thần ni” đã cho Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên cùng luyện nên hai người liên thủ thì tạo ra uy lực rất lớn.

Sau khi “Hàn Nguyệt thần ni” viên tịch, đây là lần đầu tiên hai người phối hợp “Vô Song kiếm pháp” đối địch.

Bây giờ Mỹ Thiết Am đã đấu qua sáu bảy mươi chiêu, phải ra sức chống đỡ để bảo mệnh nên người ướt đầm mồ hôi, tóc tai dính bết lại, hai mắt đỏ ngầu giống như hung thần ác sát trông rất đáng sợ.

Lúc này nhìn Mỹ Thiết Am đã say máu, biết không còn đường lùi, Mỹ Thiết Am còn chưa hổ danh là bậc gian hùng, lấy hết can đảm bắt đầu phản công, dùng chiến thuật liều mạng không cần phòng thủ nữa.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Liên muội chú ý! Lão tặc đã tới bước cùng, khéo trúng phải đao hấn!

Chàng nói xong cũng giảm mức độ tấn công, quyết không để đối phương lập thế lưỡng bại cầu thương.

Thấy chiêu thức Tạ Vũ Diệp hòa hoãn lại, Mỹ Thiết Am lập tức phản chấn lên, quát to một tiếng chồm tới vùng đao chém thẳng sang diện chàng!

Tạ Vũ Diệp không lùi không tránh, bình tĩnh xuất chiêu hóa giải.

Lăng Hồng Liên thấy cừ nhân dồn sức tấn công Vũ Diệp ca ca không dám chậm trễ lao sang giải cứu.

Trong thời gian ở “Hàn Nguyệt am”, nàng luyện “Vô Song kiếm pháp” nhiều hơn Tạ Vũ Diệp, tuy uy lực không bằng nhưng chiêu thức còn tinh diệu hơn, kiếm khí phát ra ràn rạt như triều như thác.

Cao thủ hắc bạch lưỡng đạo bây giờ đã dồn cả lại, chẳng ai lưu tâm đến đối thủ của mình, mọi ánh mắt đều tập trung vào ba cao thủ đang quyết đấu, sợ bỏ qua bất cứ một chi tiết nào của trận chiến không tiền khoáng hậu này!

Kinh thiên động địa!

Long tranh hổ đấu!

Có lẽ tất cả những hình dung từ đó vẫn chưa lột tả hết sự khốc liệt của trận chiến sinh tử này, bởi vì chỉ cần một chút phân thần, thiếu tập trung là bị giết chết ngay tức khắc.

Mấy nghìn người chú mục nhìn vào trường đấu, không ai chớp mắt cũng không ai dám thở mạnh.

Lại đấu thêm hai ba chục chiêu, Mỹ Thiết Am dù đã ra sức chống đỡ vẫn không sao đối phó nổi với kiếm thể như trào dâng bão lũ của đôi thiếu niên, y phục bị trúng hàng trăm mũi kiếm rách như xơ mướp, trông hết sức thảm hại!

Lại qua mười chiêu nữa, lúc này Mỹ Thiết Am hầu như đã hoàn toàn kiệt lực, kiếm chiêu phát ra rời rạc chẳng ra chiêu thức gì.

Lăng Hồng Liên lợi dụng thời cơ, công liên ba chiêu “Cuồng Phong Bạt Thụ”, “Trùng Dương Hợp Lăng” và “Bích Huyết Tam Tàn”!

Mỹ Thiết Am lúc này giống như mũi tên đã bay hết đà không sao chống đỡ được trúng một kiếm vào vai trái máu phun ra.

Tạ Vũ Diệp thu chiêu nói :

- Liên muội! Hãy để cho hấn vận công điều tức cho hồi phục lại, chúng ta sẽ đấu tiếp!

Lăng Hồng Liên tức giận nói :

- Vũ Diệp ca ca! Lòng nhân từ có khi là tội ác. Huynh đừng thả hổ về rừng!

Tạ Vũ Diệp cười khổ nói :

- Nhưng chúng ta là thân võ sĩ, không nên đánh người đã ngã!

Lăng Hồng Liên bĩu môi nói :

- Nhưng nếu huynh thử ngã xuống xem hắn có cho một kiếm bay đầu không?

Tạ Vũ Diệp thở dài nói :

- Liên muội! Nhưng chúng ta là võ sĩ chân chính...

Lăng Hồng Liên không tán đồng nhưng nghe chàng nói thế chẳng phải không có lý nên thu kiếm lùi lại.

Hai tên Đường chủ “Cự Linh giáo” vội bước ra dìu Giáo chủ lùi về trị thương.

Bọn giáo đồ “Cự Linh giáo” thấy Tạ Vũ Diệp tỏ lòng nghĩa hiệp như thế, nhiều tên thấy rõ vị thiếu niên này đối với cừu nhân bất cộng đái thiên mà con nhân nghĩa như thế, hướng chỉ đối với mình, trong tình thế cừu tử nhất sinh này chỉ mong cầu xin lòng vị tha để tìm lấy con đường sống nên rất đông vứt bỏ binh khí bước sang hàng ngũ bạch đạo quy hàng.

Các vị Chưởng môn nhân tạm thời thu dung, chờ lát nữa kết thúc cuộc chiến sẽ nghe Thống lĩnh định đoạt.

Mỹ Thiết Am được dìu về liền phong bế huyết mạch cầm máu, được bọn thuộc hạ cho uống được trị thương xong nhắm mắt vận công điều tức.

Ngồi nhắm mắt võ công, nhưng Mỹ Thiết Am vẫn đánh giá tình hình, biết bây giờ mình đấu tiếp thì chẳng còn cầm cự được bao nhiêu, Tạ Vũ Diệp có thể khoan dung nhưng khó thoát khỏi lưỡi kiếm trả thù của Lăng Hồng Liên...

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách!

Tuy bây giờ không thực hiện được âm mưu cuối cùng nhưng chẳng lẽ chấp nhận để sự nghiệp diệt vong?

Mỹ Thiết Am vận công điều tức xong hé mở mắt nhìn khắp hiện trường.

Bấy giờ đa số đệ tử “Cự Linh giáo” đã vứt binh khí chạy sang quy hàng, trong số đó có cả mấy tên hương chủ.

Mỹ Thiết Am cảm thấy trong lòng trào lên cảm giác xót xa, bụng nghĩ thầm :

- Không cần nuôi ảo mộng bá chủ võ lâm nữa! Nhưng ít nhất mình cũng phải sống để báo thù, phải băm vằm Tạ Vũ Diệp thành muôn mảnh mới hả mối hận này...

Nghĩ đoạn bất thần quay lại lao vào hậu cốc.

Tạ Vũ Diệp thấy địch nhân tẩu thoát, nhìn “Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Xin lão ca ca xử lý mọi việc ở đây, tiểu đệ cần đuổi theo lão tặc!

Nói xong phi thân đuổi theo Mỹ Thiết Am.

Lăng Hồng Liên cũng chạy theo chàng.

Có lẽ trời không muốn để tên ác tặc lọt lưới nên để Mỹ Thiết Am cứ chạy tới hậu cốc nhưng không chạy vào các mật đạo mà lao vào một khu rừng thoai thoải nên chỉ chạy được ba bốn chục trượng thì bị Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên bắt kịp.

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Lão tặc! Hôm nay dù thế nào ngươi cũng không chạy thoát đâu. Hai tay ngươi nhuộm đầy máu người vô tội, hôm nay nhất quyết phải đến mạng!

Dứt lời bằng mình nhảy qua đầu đối phương, đáp xuống chặn đường.

Lăng Hồng Liên cũng không chậm trễ, đáp xuống đứng bên cạnh chàng.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am dốc hết tàn lực vung đao bổ xuống đầu đối phương nói :

- Vương đường chủ! Mau giết hai tên này!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên biết một chiêu vừa rồi của Mỹ Thiết Am là chiêu liều mạng nên không tiếp, song song lùi lại, nghe Mỹ Thiết Am nói câu sau cùng thì lùi lại xem nhưng không thấy ai cả, vừa nhận ra bị mắc lừa đối phương thì Mỹ Thiết Am đã lao vào rừng!

Tạ Vũ Diệp nghiêng răng nói :

- Tặc nhân thật giáo hoạt!

Nói xong xuất “Nhất chỉ thiên công” điểm tới hậu tâm Mỹ Thiết Am.

Vừa lúc đó thì một hồng y thiếu nữ từ trong rừng chạy ra, đỡ lấy Mỹ Thiết Am nói :

- Sư phụ...

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am lúc đó vừa bị “Nhất chỉ thiên công” của Tạ Vũ Diệp điểm trúng hậu tâm, thở dài nói :

- Quỳnh nhi! Chỉ e sư phụ không thể sống tiếp được nữa...

Hắn chăm chăm nhìn hồng y thiếu nữ một lúc rồi thở dài nói :

- Dù sao thì lúc lâm tử này, cha con chúng ta gặp được nhau cũng quý lắm rồi!

Quỳnh nhi ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ nói gì? Cha con chúng ta?

Mỹ Thiết Am gật đầu :

- Không sai! Quỳnh nhi! Phụ thân xin lỗi con! Trước đây cha giấu giếm điều này chưa có điều kiện để thừa nhận mình là cha đẻ của con.

Quỳnh ngơ ngác nói :

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ bà ấy cũng không phải là mẹ thân sinh của Quỳnh nhi?

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am gật đầu đáp :

- Chính thế! Hạ hộ pháp Hạ Hồ mới là mẹ ruột con.

Tới đó đưa tay run rẩy chỉ tới Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên nói :

- Mẹ con cũng đã bị đôi cẩu nam nữ này giết chết... Hãy... trả thù... cho chúng ta...

Nói tới đó bật ra một tràng ho nôn ra một bãi cả đờm lẫn máu, thở hắt ra một hơi cuối cùng rồi đoạn khí.

Quỳnh nhi khóc nức lên :

- Sư phụ... Phụ thân... Quỳnh nhi có tội tình gì mà cha mẹ đang sống vẫn bị coi là kẻ mồ côi, cho đến khi biết được cha mình là ai thì cả cha lẫn mẹ đều chết đi? Chẳng lẽ Quỳnh nhi không xứng đáng được sống cùng cha mẹ thân thương như những người khác, không xứng đáng được gọi phụ thân mình bằng một tiếng “cha” thân thương nhất trong ngôn ngữ của loài người?

Thiếu nữ vừa khóc vừa kể lể, nước mắt lã chã tuôn trào xuống thi thể “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am đã bắt đầu lạnh dần đi...

Một lúc sau, cô ta đứng lên, phóng hai luồng mắt căm hờn nhìn Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên, rút trong người ra một thanh trường kiếm chỉ tới hai người nghiêng răng nói :

- Đôi cẩu nam nữ các ngươi thật ác độc như rắn rết... Các ngươi vừa giết chết cha mẹ ta. Bây giờ giết luôn cả ta đi! Cô nương liều mạng với các ngươi!

Nói dứt lời xuất kiếm lao vào đôi tình lữ tấn công như triều như thác, kiếm pháp tinh, chiêu thức độc, xứng là một danh gia kiếm thủ!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên vừa rồi có nghe những lời trần trối của Mỹ Thiết Am, nhưng thấy thân thể của Quỳnh nhi quả thật đáng thương nên hai người chỉ thủ mà không công, không muốn dồn Quỳnh nhi vào vòng tử địa.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Dù cô ta đúng là nhi nữ của Mỹ Thiết Am và Hạ Hồ nhưng dù sao thì hoàn cảnh đáng thương như mình hoặc Lăng Hồng Liên... Từ thuở lọt lòng đến nay Mỹ Thiết Am và Hạ Hồ không biết vì mưu đồ đen tối gì mà không thừa nhận nữ nhân tội nghiệp đó, nay mới biết rõ thì cả hai đều phải đền tội!

Chàng vừa xuất kiếm hóa giải chiêu thức đối phương vừa rụt rè nói :

- Cô nương... lệnh tôn và lệnh đường...

Quỳnh nhi quát lên :

- Câm miệng! bần cô nương quyết trả thù cho phụ mẫu ta, bắt đôi cẩu nam nữ các ngươi đền mạng!

Miệng nói nhưng tay vẫn tiếp tục phát kiếm công ra không ngừng, thế càng lúc càng hung hiểm.

Cho dù Quỳnh nhu tấn công mãnh liệt bao nhiêu, dốc hết kỳ chiêu dị thức vậy lấy Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên vào màn kiếm ảnh dày đặc như tơ nhện nhưng hai người thi triển “Vô Song kiếm pháp” là võ học tối thượng của võ lâm, tấn công thì hết sức uy mãnh đồng thời một khi phòng thủ thì trù mật vô biên, không lại kiếm pháp nào đột nhập vào được.

Quỳnh nhu qua mấy chục chiêu ra sức tấn công mà không chạm được chéo áo người nào trong số địch nhân, hơn nữa kiếm pháp thần kỳ của mình nhiều khi bị đối phương hóa giải vô tích vô ảnh thì càng giận dữ điên cuồng ra chiêu càng hung mãnh hơn.

Quỳnh nhi là thiếu nữ rất xinh đẹp nhưng lúc này khuôn mặt kiều diễm tựa hồ méo mó đi, mắt long sòng sọc giống như con hổ cái bị giết mất con, xấu tốt gì cùng vô chết địch nhân!

Qua ngoài trăm triệu, Quỳnh nhi đã bị hao tổn chân lực không ít, miệng thở phì phò như trâu cày trưa nắng, y phục ướt đầm mồ hôi, chiêu thức đánh ra rời rạc dần...

Tạ Vũ Diệp dừng tay, cười hỏi :

- Cô nương, chúng ta dừng lại ở đây thôi, được chứ?

Quỳnh nhi nghiêng răng rít lên :

- Dừng hòng! Cô nương hôm nay chưa giết được các ngươi quyết không chịu dừng tay!

Lăng Hồng Liên “hừ” một tiếng nói :

- Thật không biết sống chết! Đã vậy chúng ta sẽ cho ngươi đi theo tên Giáo chủ hung tàn bá đạo kia!

Nói xong bắt đầu xuất kiếm phản công.

Vừa rồi hai người chỉ thủ không công vì thấy tình cảnh của Quỳnh nhi quả thật đáng thương, Mỹ Thiết Am và Hạ Hồ là tội đồ của thiên hạ võ lâm, tội ác chồng chất không kể xiết, còn thiếu nữ đáng thương này đã làm gì nên tội?

Vì thế mà Lăng Hồng Liên cũng như Tạ Vũ Diệp đều tỏ lòng nhân hậu, cốt yếu phòng thủ để đối phương biết khó mà lui, nhằm mục đích hóa giải can qua.

Nào ngờ Quỳnh nhi cố chấp không chịu hiểu ra lòng khoan dung độ lượng, lại còn xuất ngôn cuồng ngạo, điều đó làm Lăng Hồng Liên nổi giận không cần phòng thủ nữa chuyển sang tấn công.

“Vô Song kiếm pháp” độc bộ giang hồ, chỉ sau mấy chiêu đã bức Quỳnh nhi lùi lại, lâm vào thế hiểm.

Tạ Vũ Diệp quát lên :

- Liên muội lùi lại đi!

Lăng Hồng Liên ngoan ngoãn làm theo, thu chiêu lùi lại.

Quỳnh nhi thấy vậy lại lao vào công kích.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Nữ nhân này quả thật không biết sống chết! Nếu không để cô ta niếm một chút khổ đau thì khó mà chấm dứt được cuộc chiến!

Nghĩ đoạn thì triển tuyệt học “Long Trường thập cửu thức”, thân ảnh lao vút lên không giống như một cánh chim lớn bổ tới Quỳnh nhi vận một thức “Lăng Không Nhiếp Vật” đưa bàn tay phải hư không chộp xuống...

Quỳnh nhi đang vùng kiếm tấn công Lăng Hồng Liên, đột nhiên cảm thấy bàn tay nhẹ bỗng, nhìn lại thì thanh kiếm đã bị cuốn lên không, kinh hãi nghĩ thầm :

- Tiểu tử kia dùng công phu gì mà lợi hại thế?

Cô ta chưa kịp lùi lại thì ba đạo chỉ phong điểm tới, lập tức Ma huyết tê đi, ngã nhào xuống.

Tạ Vũ Diệp thu thế đáp xuống ném thanh kiếm trả lại bên cạnh Quỳnh nhi, chấp tay nói :

- Cô nương, sau nửa canh giờ là huyết đạo tự giải. Tại hạ làm như thế chẳng qua là vì bất đắc dĩ, “Cự Linh giáo” là công cừ của toàn thiên hạ vô lâm, nay đã bị tiêu diệt, tại hạ không muốn để xảy ra một cuộc động binh đao nào nữa... Xin từ biệt!

Quỳnh nhi Á huyết còn chưa bị điểm nên vẫn còn nói được :

- Nếu ngươi tự coi là bậc đại trượng phu...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Cho đến nay thì tại hạ vẫn chưa thấy mình làm gì để hổ danh ba tiếng đó, nhưng cô nương nói thế là có ý gì?

Quỳnh nhi đáp :

- Người chết hết tội! Người có thể giải khai huyết đạo để ta hoàn thành hiếu sự với cha ta không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Cái đó thì tại hạ rất hoan nghênh! Chỉ cần cô nương không đối địch với chúng tôi và đồng đạo vô lâm nữa là được!

Nói xong vùng tay giải huyết đạo cho đối phương.

Lăng Hồng Liên đến gần cô ta, trầm giọng nói :

- Cô nương, không phải tôi hoặc Vũ Diệp ca ca tâm trường ác độc gì đâu, thực tế trong vòng mười mấy năm qua lệnh tôn và lệnh đường tàn sát vô lâm quá tàn bạo, hàng chục môn phái, trang堡 bị hủy diệt, nhiều nơi không để sống sót một người nào! Chính tôi và Vũ Diệp ca ca cũng lâm vào tình cảnh tang thương đó, vì “Cự Linh giáo” mà trở thành mồ côi cả cha lẫn mẹ từ lúc còn thơ ấu... Chúng tôi chỉ tiêu diệt nguồn gốc phát xuất tội ác mà thôi. Nếu có lòng truy tận sát tuyệt thì cô nương đã bị giết lâu rồi... Nay nguồn gốc đã được trừ, vô lâm có thể được sống trong bình yên, xin cô nương đừng để xảy ra can qua thêm nữa... Cô nương nói đúng, người chết là hết tội. cho dù trong đời hai tay lệnh tôn lệnh đường nhuộm đầy máu người vô tội, nhưng bây giờ chết đi, hy vọng oan hồn bình yên về trong lòng đất. Chúng tôi xin giúp cô nương một tay an táng cho lệnh tôn!

Quỳnh nhi không nói gì nhặt thanh kiếm lên, trầm mặc bước lên đồi chọn một nơi quang đãng cúi xuống đào huyết mộ.

Tạ Vũ Diệp, Lăng Hồng Liên cũng đến giúp một tay.

Chừng nửa canh giờ sau thì nấm mộ đắp xong, Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên đứng sang một bên để mặc cho Quỳnh nhi quỳ trước mồ khấn khứa.

Quỳnh nhi đang quỳ khấn bỗng bất thần chồm lên, hai tay cùng phát tới Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên!

Sự việc quá bất ngờ nhưng Tạ Vũ Diệp vẫn còn kịp phản ứng, vung tay đánh rơi ám khí, nhìn lại thấy Lăng Hồng Liên đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh liền thi triển khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” lướt tới thi triển một chiêu trong “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp” chỉ mũi kiếm tới yết hầu Quỳnh nhi quát :

- Cô nương lấy oán báo ân như thế, đừng trách tại hạ xuất kiếm không lưu tình!

Quỳnh nhi nói :

- Nếu người giết ta thì bằng hữu của người cũng theo cô nương về chín suối thôi!

Tạ Vũ Diệp nhìn tới Lăng Hồng Liên thấy nàng nằm im như chết, hoang mang nói :

- Người... người...

Quỳnh nhi nói :

- Bằng hữu người đã trúng phải “Địa U Vô Hồi Mang”, trên ám khí đó đều có tẩm chất kịch độc, loại độc bá đạo đó nếu không có giải dược thì chỉ sau ba ngày là toàn thân rữa nát mà chết thôi!

Tạ Vũ Diệp lấy lại bình tĩnh nhìn Quỳnh nhi nói :

- Chẳng lẽ rồng sinh rồng, sói sinh sói. Cô nương là nữ nhân cùng ác độc như lệnh tôn không có chút biến cải nào?

Quỳnh nhi đáp :

- Các hạ có muốn nói gì cũng thế thôi! Việc đã thế này, thù cha là bất cộng đái thiên, để báo thù thì bất chấp thủ đoạn. Bỏn cô nương làm sao có thể coi cừu nhân là bằng hữu được?

Tạ Vũ Diệp trầm giọng hỏi :

- Vậy bây giờ cô nương muốn gì?

Quỳnh nhi đáp :

- Các hạ không nên lo lắng quá! Bỏn cô nương tên là Diễm Quỳnh, trú ở Tây Xuân viện tại Ngân Xuyên. Nội trong ngày hôm nay các hạ cứ đến đó, bỏn cô nương chờ ở Tây Xuân viện. Đương nhiên ta sẽ có một vài điều kiện, nếu các hạ chấp nhận thì xin trao giải dược để cứu bằng hữu của người. Bây giờ xin từ biệt!

Diễm Quỳnh nói xong phi thân vào rừng biến mất.

Tạ Vũ Diệp thần thờ nhìn theo một lúc rồi cấp Lăng Hồng Liên lên, rồi không cần quay trở lại “Địa Ma cung”, cứ lao theo Diễm Quỳnh vào rừng, lát sau thì ra khỏi “Địa Ma cung”.

Từ “Địa Ma cung” tới Ngân Xuyên chỉ mười dặm, Tạ Vũ Diệp thấy hơi thở Lăng Hồng Liên càng lúc càng yếu nên không dám vào trấn mà tới Thành Hoàng miếu, trụ sở của Phân đà Cái bang.

Đến trước cổng miếu, chàng bị một tên hóa tử lạ mặt chặn hỏi :

- Các hạ là ai? Tới trọng địa Phân đà bốn bang làm gì?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tại hạ là Tạ Vũ Diệp, tới đây gặp “Hoa Diện thư sinh” Vệ đà chủ nhờ giúp đỡ một việc!

Tên hóa tử vội chấp tay nói :

- Nguyên là Tạ thống lĩnh! Xin thứ lỗi cho tiểu nhân thất lễ. Thống lĩnh đứng chờ đây một lát, tiểu nhân vào báo Vệ đà chủ ra ngay.

Nói xong chạy vào miếu, lát sau “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang xăng xái bước ra, chấp tay cười nói :

- Ti chúc không biết Tạ thống lĩnh đại giá quang lâm nên chạy ra nghênh tiếp, xin Thống lĩnh miễn trách!

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vệ đà chủ chớ nên đa lễ. Vị hôn thê của tại hạ Lăng Hồng Liên bị trúng độc “Địa U Vô Hồi Mang” nhưng của “Cự Linh giáo”. Hung thủ hẹn trong hôm nay phải tới Tây Xuân viện để thương lượng đổi lấy giải dược.

“Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang nói :

- Tạ thống lĩnh cứ đem Lãng cô nương vào miếu nghỉ ngơi đã, chúng ta sẽ nghĩ cách giải cứu sau.

Nói xong dẫn Tạ Vũ Diệp vào hậu miếu, tới một căn phòng có giường chiếu bàn ghế khá tươm tất.

“Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang hỏi :

- Tạ thống lĩnh, cuộc chiến ở “Địa Ma cung” kết thúc thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- “Cự Linh giáo” đã bị tiêu diệt hoàn toàn, quý Bang chủ và quần hùng hiện đang thanh lý hiện trường, chắc cũng sắp trở về rồi.

Tới đó, chàng kể tỉ mỉ những diễn biến vừa xảy ra ở “Địa Ma cung” và sự cố dẫn đến Lãng Hồng Liên bị thương, xong nhờ Vệ Quang cho người vào “Địa Ma cung” báo cho “Bách Diệp Thần Cái” biết mình đã tới Thành Hoàng miếu.

Vệ Quang tức tốc cho người đi báo tin xong quay lại nói :

- Ti chức chưa hề nghe danh Mỹ Diễm Quỳnh bao giờ nhưng Tây Xuân viện là một hiệu buôn lớn nhất ở Ngân Xuyên nên ngay đến đứa trẻ con cũng biết! Nhưng theo yêu nữ kia nói là độc chất trong “Địa U Vô Hồi Mang” sau ba ngày mới phát tác, Tạ thống lĩnh không cần phải lo, thế nào chúng ta cũng sẽ nghĩ ra được cách cứu chữa cho Lãng cô nương. Hôm nay Thống lĩnh phải đấu từ sáng đến giờ chắc đã đói, xin cứ ở đây nghỉ ngơi đi một lúc, ti chức sai mấy tên thuộc hạ kiểm chút gì ăn tạm.

Nói xong ra khỏi phòng.

Tạ Vũ Diệp bước đến xem tình hình Lãng Hồng Liên thấy nàng mắt nhắm nghiền, lấy bình “Cửu Thiên Thanh Cơ bảo hoàn” ra nhưng do dự một lát lại cất đi, sợ kháng thuốc nên không dám cho Lãng Hồng Liên uống, buông tiếng thở dài rồi ngồi xuống vận công điều tức.

32. Hư Tình Giả Ý

Khi chàng vận công xong mở mắt ra thì thấy một mâm cơm rượu khá tươm tất đã dọn sẵn trên bàn, nghĩ là “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang sai thuộc hạ mang đến, nhưng không muốn kinh động trong lúc mình hành công nên dọn xong lặng lẽ bỏ đi...

Lúc này Tạ Vũ Diệp cảm thấy bụng cũng đã cồn cào nên bước đến ngồi vào bàn ăn uống.

Chàng vừa ăn xong thì nghe có tiếng gõ cửa liền nói :

- Cứ vào! Cửa không chốt đâu.

Thấy khách chính là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và Tô Tĩnh Nhân, Tư Đồ Linh, Tạ Vũ Diệp cả mừng chạy ra cửa đón.

Tạ Vũ Diệp chưa kịp mở lời thì “Bách Diệp Thần Cái” hỏi ngay :

- Diệp lão đệ! Thương thế Liên nhi thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Trúng độc của “Địa U Vô Hồi Mang” từ trưa đến giờ vẫn mê man bất tỉnh. Lão ca ca và nhị đệ, tam muội vào đi!

Ba người bước vào đều xúm đến bên giường Lãng Hồng Liên xem.

“Bách Diệp Thần Cái” xem xét một lúc rồi lẩm bẩm :

- Diệp lão đệ thật sơ suất....

Tạ Vũ Diệp ngơ ngác hỏi :

- Tiểu đệ thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” không đáp, lấy trong túi ra một thanh nam châm nhỏ giao cho Tư Đồ Linh bảo nàng tìm hút tất cả “Địa U Vô Hồi Mang” ra.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Quả là mình thật hồ đồ, nhưng “Địa U Vô Hồi Mang” chỉ nhỏ bằng sợi lông trâu mà mình không có nam châm, chỉ e khó mà lấy hết ra được...

“Bách Diệp Thần Cái” bảo Tạ Vũ Diệp và Tô Tình Nhân theo mình ra khỏi phòng để Tư Đồ Linh tìm khắp người Lăng Hồng Liên hút hết ám khí ra.

Một lúc sau, Tư Đồ Linh cao giọng nói :

- Ba vị vào đi! Xong việc rồi!

Ba người bước vào, thấy Tư Đồ Linh tay mân miệng một chiếc kim châm nhỏ bằng sợi lông trâu nói :

- Là thật...

“Bách Diệp Thần Cái” vội đến gần hỏi :

- Có chuyện gì thế?

Tư Đồ Linh đáp :

- Lão ca ca! Hình như “Địa U Vô Hồi Mang” này không có tẩm độc...

Tạ Vũ Diệp nghe thấy thế thì nhẹ người ra, nhưng lại ngạc nhiên nói :

- Không có tẩm độc là thế nào? Vì sao cô ta...

“Bách Diệp Thần Cái” tiếp lấy mấy mũi ám khí ra xem kỹ một lúc rồi nói :

- Linh muội muội nói không sai, đúng là “Địa U Vô Hồi Mang” này đa số không tẩm độc, nhưng có hai mũi tẩm chất kịch độc “Kiếm Sơn Hồng”. Lão ca ca còn nhớ là lần trước chính Hạ Hồ đã dùng độc chất này ám hại Liên muội. Không biết Mỹ Diễm Quỳnh làm thế để đưa ra điều kiện gì. Bây giờ “Hoa Diện thư sinh” Vệ đà chủ đã tới Tây Xuân viện trinh sát, chờ đến tối hẳn quay về thì biết thôi!

Tư Đồ Linh chợt hỏi :

- Vũ Diệp ca ca! Lần trước “Hàn Nguyệt thần ni” chế được tới ba mươi viên “Thiên Tâm Long Tiên thảo” kia mà? Chẳng lẽ lão nhân gia không giao cho đại ca hoặc tứ muội giữ?

Tạ Vũ Diệp “À!” một tiếng nói :

- Không sai! Vậy mà ta quên mất “Hàn Nguyệt thần ni” đã viên tịch, ắt lão nhân gia không giữ bên mình làm gì đâu. Muội tìm trong người Liên nhi xem có không?

Tư Đồ Linh lục tìm trong túi áo Lăng Hồng Liên một lúc, cuối cùng lấy ra một bình dược nhỏ.

Lần trước nàng đã thấy “Hàn Nguyệt thần ni” điều trị cho Lăng Hồng Liên nên bảo ba nam nhân ra ngoài, bóp vụn một viên rắc vào hai chỗ vết thương giữa ngực và sát bên nách Lăng Hồng Liên lúc ấy đã chuyển sang màu tím đen.

Chỉ sau một lúc, màu đen nhạt dần, bây giờ Tư Đồ Linh mới yên tâm mặc lại y phục cho Lăng Hồng Liên rồi cho nàng uống một viên “Thiên Tâm Long Tiên thảo” rồi gọi ra cửa :

- Lão ca ca! Đại ca! Nhị Ca! Xong rồi, vào đi!

Ba người lập tức bước vào.

“Bách Diệp Thần Cái” thấy sắc mặt Lăng Hồng Liên bắt đầu chuyển sang sắc hồng thì cười nói :

- Bây giờ thì Liên muội muội không có gì đáng lo nữa. Chờ cô ấy tỉnh lại, chúng ta sẽ trợ giúp một ít chân lực bức hết độc chất ra, không lâu nữa là khỏe thôi. Bây giờ Mỹ Diễm Quỳnh đã không còn uy hiếp chúng

ta được nữa, nhưng chúng ta tuyệt đối giữ bí mật làm như cô ấy vẫn nguy kịch để Diệp lão đệ tới gặp xem, thì muốn áp đặt điều kiện gì?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Vâng!

Gần tới “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang mới trở về, vừa mới bước vào phòng, y đã nói to :

- Tạ thống lĩnh! Bang chủ! Các vị thiếu hiệp! Bây giờ toàn thành Ngân Xuyên đã biết tin “Cự Linh giáo” bị tiêu diệt, toàn thể dân chúng từ nay thoát khỏi sự kìm kẹp của chúng thì rất mừng. Một số nhân sĩ và phú gia trong thành đã thương lượng và quyết định tổ chức đại yến để chiêu đãi Tạ thống lĩnh và các vị Chương môn nhân...

“Bách Diệp Thần Cái” ngắt lời :

- Cái đó bàn sau, bây giờ báo cáo xem việc người đến điều tra tình hình ở Tây Xuân viện kết quả thế nào?

“Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang vội nói :

- Khái bầm Bang chủ, chủ nhân của Tây Xuân viện tên là Văn Bằng Trình. Hắn là một đại tài chủ ở Ngân Xuyên này. Văn Bằng Trình đúng là có một nữ nhi tên Diễm Quỳnh năm nay mười bảy tuổi. Vì là con một nên Diễm Quỳnh rất được cưng chiều, Bình thường cô ta rất ít ra ngoài, chuyên ở trong phủ tập luyện võ nghệ. Còn Văn Bằng Trình tính tình hào sảng, bỗng Đà chưa phát hiện thấy hắn có mối liên hệ gì với “Cự Linh giáo”.

“Bách Diệp Thần Cái” đứng lên kín đáo ra hiệu cho “Hoa Diện thư sinh” đi theo mình ra khỏi phòng.

Hai người tới miếu điện thì cũng gặp mấy vị Thanh Trúc đạo nhân, Lãnh Ngọc thiền sư, Thiện Vân trưởng lão, “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu, Huệ Phi đại sư và “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác cũng vừa tới liền mời mọi người cùng vào miếu điện bàn việc, “Bách Diệp Thần Cái” nói khẽ với Vệ Quang :

- Người cho một vài huynh đệ tới cư phòng Tạ thống lĩnh giám thị trước cổng, giữ Thống lĩnh đừng đến Tây Xuân viện. Nếu Tạ thống lĩnh cứ bỏ đi thì lập tức đến báo với ta!

“Hoa Diện thư sinh” lĩnh mệnh đi ngay.

Mọi người vào miếu điện an tọa xong thì mấy tên hóa tử mang trà đến.

“Bách Diệp Thần Cái” mở lời :

- Lăng Hồng Liên cô nương bị một nữ nhân xưng là Mỹ Diễm Quỳnh dùng “Địa U Vô Hồi Mang” đã thương. Diễm Quỳnh ước với Tạ thống lĩnh hôm nay đến Tây Xuân viện gặp mình để thương lượng với thị lấy thuốc giải độc, không biết Diễm Quỳnh làm thế có âm mưu gì. Lão phu mời các vị vào đây cùng bàn xem...

“Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác hỏi :

- Tạ Vũ Diệp đã tới Tây Xuân viện rồi chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Tạ thống lĩnh rất sốt ruột muốn đến ngay, nhưng lão hóa tử cố giữ lại để bàn với các vị.

“Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác nói :

- Theo ý tại hạ thì hãy lập tức phát cao thủ bí mật bao vây Tây Xuân viện, giám sát chặt chẽ phủ viện này, đồng thời cũng cho Phân đà Ngân Xuyên của Cái bang kết hợp với một số cao thủ khác giám sát tất cả những tên đệ tử của “Cự Linh giáo” trước đây có nhiệm vụ bố trí mai phục ở Ngân Xuyên, còn Tạ thống lĩnh cứ việc tới Tây Xuân viện như không có chuyện gì xảy ra, không biết ý các vị thế nào?

Nhiều người lên tiếng tán đồng :

- Cao kiến! Cao kiến! Chúng ta cứ theo cách đó mà làm!

“Bách Diệp Thần Cái” và mấy vị Chương môn nhân lập tức cất cử người của các phái hành động theo đề nghị của “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác.

* * * * *

Tây Xuân viện là một phủ viện lớn nằm ở phía Tây bắc Ngân Xuyên là khu vực buôn bán nhộn nhịp sầm uất nhất trong thành.

Trên cánh cổng lớn treo bức hoành phi với ba chữ “Tây Xuân viện” sơn son thiếp vàng cách nửa dãy phố vẫn còn nhìn thấy rõ.

Trước cổng tạc hai con sư tử đá cao ngang đầu người, trông hết sức khí phái.

Tạ Vũ Diệp tới Tây Xuân viện thì phố xá đã lên đèn, chàng tới trước cổng gõ nhẹ ba tiếng.

Một tên bán tử trong cổng mở một ô cửa nhỏ bằng bàn tay trên cánh cổng sơn son lớn nhìn ra hỏi :

- Các hạ hỏi ai?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tại hạ muốn hỏi Diễm Quỳnh cô nương...

Tên bán tử lập tức mở cổng ra, chấp tay lễ phép hỏi :

- Có phải các hạ là Tạ Vũ Diệp Tạ đại hiệp không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Chính phải!

Hán tử đứng tránh sang bên, chỉ vào phủ nói :

- Mời đại hiệp vào đi!

Chờ Tạ Vũ Diệp bước vào xong, hần dẫn chàng đi thẳng vào phủ, vòng qua tiền sảnh tới một biệt lâu có tường viện ngăn cách, tiến vào cánh cổng hình bán nguyệt xuyên qua một tiểu hoa viên thơm ngát tiến thẳng tới biệt lâu trên các cửa chính và cửa sổ chạm trổ hình long; phụng hết sức cầu kỳ.

Tên bán tử dừng lại, chỉ lên lầu nói :

- Gia tiểu thư đang ở trên lầu, chờ Tạ đại hiệp tứ giáo!

Tạ Vũ Diệp nghe câu đó thì hết sức ngạc nhiên. Diễm Quỳnh hiển nhiên là con nhà khuê các, trước đây chưa biết phụ thân mình là Mỹ Thiết Am ắt coi chủ nhân Tây Xuân viện này là cha, một tiểu thư khuê các chờ một nam nhân chưa hề quen biết đến “tứ giáo”, nên hiểu điều đó nghĩa là thế nào?

Nhưng lúc này không phải là lúc suy tính, chàng bước lên cầu thang, nhằm căn phòng giữa sáng nhất bước tới.

Một tỳ nữ bận hồng y rất xinh đẹp đứng giữa hành lang, thấy Tạ Vũ Diệp liền chỉ tay vào phòng giữa ngôi lầu nói :

- Tiểu thư mời đại hiệp vào đi!

Tạ Vũ Diệp không chút do dự ngang nhiên bước thẳng vào phòng thấy Diễm Quỳnh mình bận cung trang ngồi giữa bộ bàn kê bên cửa sổ. Cô ta hôm nay ăn mặc đẹp hơn, trang điểm cũng cầu kỳ hơn nên trông xinh đẹp và quyến rũ hơn lúc trưa ở hậu cốc “Địa Ma cung” nhiều.

Thấy Tạ Vũ Diệp bước vào, Diễm Quỳnh cất giọng thánh thót như họa mi nói :

- Xin Tạ đại hiệp đừng khách khí, mời đại hiệp ngồi xuống đi!

Chàng bước tới ngồi đối diện với thiếu nữ, liền sau đó tên tỳ nữ vừa đứng ở hành lang mang trà vào.

Tạ Vũ Diệp rất giữ lễ mạo, bưng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ rồi cầm trong tay, đưa mắt quan sát những bức tranh thủy mặc treo trên vách mà không nói gì, chờ đợi chủ nhân lên tiếng.

Diễm Quỳnh nhìn chàng, cười nói :

- Tạ đại hiệp quả là người thủ tín, tiểu muội rất khâm phục!

Tạ Vũ Diệp nghe nói thế thì rất ngạc nhiên. Nữ nhân kia mời cừu nhân sát phụ đến nhà, lẽ ra song phương phải là trên thế bình đao tương tiếp, làm sao bây giờ lại giống như một cuộc tâm tình thế này?

Thấy chàng không nói gì, Diễm Quỳnh lại cất giọng dịu dàng hỏi :

- Tiểu muội đã thương vị hôn thê, Tạ đại hiệp có giận tiểu muội nhiều không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Để báo thù nên tiểu thư bắt buộc phải làm như thế, tại hạ hiểu nỗi khổ tâm của tiểu thư.

Mỹ Diễm Quỳnh nói :

- Tạ đại hiệp quả là người rất có lượng bao dung, không mất phong độ của một bậc chính nhân quân tử!

Tạ Vũ Diệp mỉm cười nói :

- Tiểu thư quá khen!

Chàng lập tức chuyển sang đề tài chính :

- Lúc trưa tiểu thư ước tại hạ tới đây trai giải được, không biết tiểu thư muốn đề xuất điều kiện gì?

Mỹ Diễm Quỳnh nhoẻn miệng cười nói :

- Tạ đại hiệp đừng vội! Tiểu muội có mấy vấn đề chưa rõ muốn được Tạ đại hiệp chỉ giúp.

Tạ Vũ Diệp nói :

- Tiểu thư có việc gì xin cứ nói!

Mỹ Diễm Quỳnh chột chớp chớp đôi mắt mỹ diệu, ứa ra đôi giọt lệ trong như ngọc, trầm giọng nói :

- Trong một ngày tiểu muội đột ngột mất đi song thân, bỗng chốc thành kẻ mồ côi. Tạ đại hiệp đã vì thiên hạ vô lâm mà giết đi hai vị nhân gia, tiểu muội cũng không dám phán xét hay oán trách gì, chỉ là tủi cho tấm thân từ nay trở thành cô độc không nơi nương tựa, như cánh bèo trôi dạt giữa trần ai...

Nói tới đó chột cúi xuống, hai hàng lệ châu lã chã tuôn trào, nhìn dáng cô ta lúc ấy đáng thương như đứa trẻ, khiến cho Tạ Vũ Diệp cũng phải chạnh lòng!

Lát sau Mỹ Diễm Quỳnh ngẩng lên nói tiếp :

- Nghĩa phụ và nghĩa mẫu ở đây tuy đối với tiểu muội rất tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là người dưng nước lã, không phải là người mà tiểu muội có thể san sẻ tình cảm và nương tựa suốt đời, thế nên...

Tới đó, cô ta dừng lại, ngược mắt đăm đăm nhìn chàng.

Bắt gặp ánh mắt đó, Tạ Vũ Diệp không khỏi đỏ mặt lên hỏi :

- Ý cô nương là...

Mỹ Diễm Quỳnh đáp :

- Tiểu muội muốn tìm một vị lang quân như ý để thành gia lập nghiệp, quên đi mọi nỗi đau thương... nhưng đó là việc hoàn toàn không dễ...

Tạ Vũ Diệp chùng như bắt đầu hiểu ra đối phương ước mình lại đây nhằm mục đích gì, trầm giọng nói :

- Cô nương là bậc quốc sắc thiên hương, lại có võ công cao cường, khó gì mà không tìm được một bậc lang quân như ý?

Mỹ Diễm Quỳnh đáp :

- Tiểu muội lại thấy việc này rất khó...

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Vì sao?

Mỹ Diễm Quỳnh đáp :

- Chỉ sợ hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Tại hạ tin rằng trong thiên hạ không nam nhân nào có thể vô tình trước tiểu thư đâu!

Giọng Mỹ Diễm Quỳnh bỗng trở nên tha thiết :

- Vũ Diệp ca ca nói có thật không? Vũ Diệp ca ca sẽ không vô tình chứ?

Tạ Vũ Diệp phát hoảng lên, lúng túng nói :

- Tại hạ... tại hạ...

Mỹ Diễm Quỳnh càng trở nên tha thiết :

- Vũ Diệp ca ca! Người tình lang mà tiểu muội lựa chọn chính là Vũ Diệp ca ca đấy!

Tạ Vũ Diệp cảm thấy choáng váng như vừa bị một quả chùy ném trúng đầu.

Thì ra nữ nhân này chủ động dấn thân Liên muội, ước mình tới đây là để tỏ tình!

Tuy về sắc đẹp và võ công, Mỹ Diễm Quỳnh điều thuộc hàng thượng uyển nhưng vẫn không có khả năng!

Chưa nói giữa hai người có mối thâm cừ đại hận bất cộng tái thiên, cho dù phụ mẫu Mỹ Diễm Quỳnh còn sống, nếu chàng đi lấy nữ nhi một tên ma đầu là kẻ chung của giang hồ vô lâm làm thê tử thì các bằng hữu đồng đạo vô lâm sẽ nghĩ thế nào? Từ đây chàng đâu còn chỗ tá túc trong giang hồ nữa?

Ngoài ra còn Lăng Hồng Liên, làm sao chàng có thể ngẩng mặt nhìn nàng, kẻ đã cùng chàng vào sinh ra tử, không chỉ hai tâm hồn mà cả hai tính mạng vì những hiểm họa phi thường mà đã gắn bó với nhau...

Thế mà bây giờ chàng có thể vứt bỏ, phụ tình nàng được sao?

Không! Không thể được!

Nghĩ thế, Tạ Vũ Diệp dần dần định tâm lại nhưng khi nhìn sang Mỹ Diễm Quỳnh thấy vẻ mặt tội nghiệp của cô ta cùng với đôi mắt đăm đăm nhìn mình, chàng vẫn không sao thốt ra được lời nào...

Giọng Mỹ Diễm Quỳnh nhẹ như hơi thở :

- Vũ Diệp ca ca... thế nào?

Tạ Vũ Diệp ra sức trấn tĩnh, cố lấy giọng lạnh lùng đáp :

- Tiểu thư! Tạ Vũ Diệp chỉ là một kẻ vũ phu. Xin tiểu thư thứ lỗi, tại hạ không thể bầu bạn cùng tiểu thư được!

Mỹ Diễm Quỳnh vẫn không đổi sắc nói :

- Xem ra Vũ Diệp ca ca vẫn còn giận tiểu muội vì dấn thân vị hôn thê của chàng, đúng không? Vừa rồi Vũ Diệp ca ca đã nói đó chỉ là nỗi khổ tâm bất đắc dĩ và đã tha thứ cho tiểu muội rồi kia mà?

Tạ Vũ Diệp nói :

- Tiểu thư, trước mặt chân nhân không nói lời giả dối. Trái tim tại hạ đã thuộc về một người nên không thể tiếp thu tình cảm của người nào khác được!

Mỹ Diễm Quỳnh nói :

- Tiểu muội đâu có tham vọng chia sẻ tình cảm với Lăng cô nương? Chỉ hy vọng được là tỷ thiếp, miễn sao được ở bên cạnh Vũ Diệp ca ca là được thôi!

Tạ Vũ Diệp thở dài nói :

- Ài! Tạ Vũ Diệp này có tài đức gì mà được tiểu thư ưu ái như thế? Tại hạ đã từng thề nguyện với Lăng Hồng Liên là trọn đời chung sống bên nhau, dù vật đổi sao dời cũng không thể thay đổi lời thề được!

Mỹ Diễm Quỳnh chợt nghiêm mặt nói :

- Tiểu muội chỉ nguyện ý làm tỳ làm thiếp chứ có bắt Vũ Diệp ca ca thay đổi lời thề gì đâu, có phải vì Vũ Diệp ca ca cho thiếp xuất thân từ bần môn tả đạo mà làm nhục đến thanh danh của mình không?

Tạ Vũ Diệp vội nói :

- Không phải thế! Chỉ là tại hạ rất coi trọng lời hứa. Nếu vì một lúc thiếu suy nghĩ mà chấp nhận tiểu thư, thứ nhất Lăng Hồng Liên sẽ không bao giờ tha thứ, thứ hai tại hạ không còn mặt mũi nào gặp lại bằng hữu giang hồ, cuối cùng thì chính điều đó cũng không xứng đáng với tấm hình của tiểu thư. Vạn mong tiểu thư xem xét lương thứ cho nỗi khổ tâm của tại hạ!

Mỹ Diễm Quỳnh khẩn thiết nói :

- Vũ Diệp ca ca! Ngay từ lần đầu tiên gặp chàng, thiếp đã thấy lòng rung động không sao cưỡng lại được, quyết tâm bằng mọi cách chiếm hữu cho được chàng, chính vì thế mà đã thương Lăng cô nương. Vũ Diệp ca ca! Nay tiểu muội chỉ còn lại một mình bơ vơ trên đời không nơi nương tựa. Xin đại ca hãy vì lòng hiệp nghĩa mà thu lưu tiểu muội bây giờ trên danh nghĩa là một trẻ mồ côi, nhưng để khỏi ảnh hưởng đến anh danh Vũ Diệp ca ca, từ nay tiểu muội sẽ coi mình là Văn Diễm Quỳnh, nhi tử độc nhất của Văn lão phàn, sẽ không bao giờ có ai dị nghị về chuyện này đâu. Đại ca có đồng ý không?

Tạ Vũ Diệp cảm thấy vô cùng khó xử. Nghe giọng nói và thái độ của Mỹ Diễm Quỳnh, không thể nói rằng cô ta không thành ý. Và lại hoàn cảnh cũng rất đáng thương nữa.

Nhưng Tạ Vũ Diệp đã nói không sai rằng trái tim mình đã thuộc về Lăng Hồng Liên. Từ sau chuyến đi đầy mạo hiểm của nàng đến Trường Bạch sơn, chàng đã biết mình không bao giờ xa rời nàng được nữa. Phụ lòng một thiếu nữ đã hết lòng hy sinh vì mình như thế là vô lương tâm, là tội ác.

Chàng lại thở dài nói :

- Tiểu thư! Xin tiểu thư cho tại hạ... không thể...

Mỹ Diễm Quỳnh chợt bình tĩnh lại nói :

- Thôi được! Việc này tiểu muội không bắt buộc đại ca trả lời ngay, tuy nhân tiểu muội xin cảnh báo một điều: đại ca đã vào khuê phòng tiểu muội, như thế trong lòng muội coi chàng là trượng phu. Nếu tiểu muội không có đại ca thì huynh cũng đừng hòng có được Lăng cô nương!

Tạ Vũ Diệp nghe nói thế định phát tác nhưng cuối cùng ghìm lại nói :

- Tiểu thư nặng lời! Cái này tại hạ sẽ suy nghĩ lại, ngày mai sẽ trả lời tiểu thư. Bây giờ xin cáo từ!

Nói xong đứng lên.

Mỹ Diễm Quỳnh gật đầu nói :

- Vũ Diệp ca ca xin cứ tự nhiên!

Rồi cao giọng gọi ra hành lang :

- Xuân Lan! Thay ta tiễn khách!

Hồng y tỳ nữ Xuân Lan bước vào phòng đưa Tạ Vũ Diệp rời khỏi biệt lâu.

* * * * *

Tạ Vũ Diệp về tới Thành Hoàng miếu, vừa bước vào cổng thì thấy “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang bước ra nói :

- Tạ thống lĩnh đã về! Mọi người tập trung trong miếu điện chờ Thống lĩnh, mời Thống lĩnh vào đó kể lại sự việc cho mọi người yên tâm!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Vệ đà chủ, tình trạng Lăng Hồng Liên thế nào rồi?

“Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang đáp :

- Tạ thống lĩnh cứ yên tâm, Lăng cô nương đã tỉnh rồi, lúc tối cô ấy ăn được một tô cháo gà, sau đó Tư Đồ Linh cô nương cho uống thêm một viên “Thiên Tâm Long Tiên thảo” nữa, bây giờ đang vận công điều tức.

Tạ Vũ Diệp nghe nói thế thì rất yên tâm, theo theo Vệ Quang vào miếu, thấy trong miếu điện ngôi tụ tập rất đông gồm những người thân thuộc như “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Thanh Trúc đạo nhân, Lân Ngọc thiên sư, Huệ Phi đại sư, Thiên Vân trưởng lão, Thiệu Phong Các, Phương Hạ Trúc, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình, “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu, “Vô Nhấn Kiếm” Đỗ Bách Tâm, “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, Tô Tĩnh Nhân...

Không thấy Tư Đồ Linh đâu, chàng biết tam muội bảo hộ cho Lăng Hồng Liên vận công nên không hỏi.

Thấy chàng vào, mỗi người đều hỏi một câu :

- Tạ đại hiệp về rồi đấy ư?

- Mọi việc bình an cả chứ?

- Mỹ Diễm Quỳnh nói gì?

Tạ Vũ Diệp đem đầu đuôi câu chuyện với Mỹ Diễm Quỳnh kể ra cho quần hùng nghe.

Thanh Trúc đạo nhân nhú mày nói :

- Không biết nha đầu kia có âm mưu gì mà khó hiểu vậy chứ?

Tô Tĩnh Nhân nói :

- Thù cha mẹ là bất động đại thiên, không ai đi lấy cừu nhận sát hại phụ mẫu mình làm vợ chồng. Người trong thiên hạ còn thế, huống chi là người trong võ lâm? Đặc biệt nha đầu này lại là nhi nữ của hai tên đại ma đầu giết người không nháy mắt “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am và Hạ Hồ? Tiểu đệ không tin Mỹ Diễm Quỳnh thành tâm thật ý với đại ca đâu!

Thanh Trúc đạo nhân hỏi :

- Vậy theo ngươi thì Mỹ Diễm Quỳnh làm như thế nhằm mục đích gì?

Tô Tĩnh Nhân đáp :

- Tiểu đệ dám chắc yêu nữ đó không ngoài mục đích trả thù. Chẳng qua thấy đại ca là người nhân hậu nghĩa hiệp nên muốn lợi dụng để hành động dễ dàng và hiệu quả hơn thôi!

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói :

- Hay lắm! Có kỳ huynh tất có kỳ đệ! Lão ca ca thành tâm chúc mừng “Tứ đại tiểu hữu” các người kết nghĩa kim lan!

Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Như vậy là lão ca ca cũng nghĩ như nhị đệ?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Lão ca ca dám chắc đến bảy tám phần, nhưng bây giờ lão phu phải cùng Vệ đà chủ tới Tây Xuân viện một chuyến gặp Văn Bằng Trình điều tra rõ xuất xứ Mỹ Diễm Quỳnh trở thành nghĩa nữ mình như thế nào. Lão phu e rằng tất cả bọn võ sư hộ viện trong Tây Xuân viện đều là người của “Cự Linh giáo” cả. Nếu đúng là Mỹ Diễm Quỳnh có ý trả thù thì nhân cơ hội này tiêu diệt hết lũ tàn dư “Cự Linh giáo” đi...

* * * * *

Tối hôm đó, “Bách Diệp Thần Cái” và Vệ Quang hóa trang thành hai tên hóa tử đột nhập Tây Xuân viện.

Hai người không vào theo cổng chính mà vượt qua tường viện tiến vào hậu phủ.

Hai người tới thẳng biệt lâu của Văn lão nhân thì bị một tên võ sư hộ viện chặn lại hỏi :

- Các người đêm hôm khuya khoắt mò vào đây làm gì?

“Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang đáp :

- Tại hạ là người của Khương phủ, chủ nhân sai đến báo với Văn lão nhân một việc làm ăn?

Tên võ sư hộ viện hỏi :

- Người là thuộc hạ của Khương Bất Ước?

- Không sai!

- Khương Bất Ước là người hào sĩ, có quan hệ làm ăn gì với Văn Bằng Trình?

“Bách Diệp Thần Cái” nghe nói nghĩ thầm :

- Võ sư hộ viện chẳng qua chỉ là người làm thuê, không ai xưng hô chủ nhân bằng giọng như thế, xem ra bọn này là người “Cự Linh giáo” tới đây giám sát Văn Bằng Trình, không sai rồi!

Nghĩ đoạn bất thần xuất thủ điểm ra một chỉ.

Tên võ sư hộ viện bất ngờ không kịp đối phó ứng chỉ ngã ngay.

“Bách Diệp Thần Cái” sấn tới vung chưởng lên nói :

- Không được lên tiếng, nếu không lão phu đánh nát đầu ngay.

Tên võ sư hộ viện biến sắc không dám la to, run giọng hỏi :

- Các người là ai?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Chúng ta là ai không quan trọng, bây giờ hãy trả lời lão phu mấy câu hỏi, nếu chỉ cần một lời dối trá lão phu sẽ đánh nát đầu người ngay!

Tên võ sư hộ viện hỏi :

- Các người muốn hỏi gì?

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Câu thứ nhất, người là người của “Cự Linh giáo” được phái tới đây, đúng không?

Tên hán tử đáp :

- Tại hạ là võ sư hộ viện được Văn lão nhân tuyển chọn tới đây hộ vệ cho Tây Xuân viện, sao lại là người của “Cự Linh giáo” được?

Lúc đó, hắn đã vận công tự vệ giải được huyết đạo, nói xong bất thần rút kiếm ra lao tới “Bách Diệp Thần Cái”, vung kiếm bổ thẳng xuống đầu “Bách Diệp Thần Cái”.

Tiếc rằng hắn đã chọn sai đối thủ.

Vị Bang chủ Cái bang thi triển “Mê Tông Hóa Ảnh” tránh đi, thuận tay đánh ra một chưởng.

Tên võ sư hộ viện còn lâu mới xứng là địch thủ của “Bách Diệp Thần Cái” bị chưởng lực cuốn đi đập lưng vào bức tường lở xuống nằm bất động.

“Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang bước tới, cắp lấy thi thể hắn giấu vào một chỗ khuất rồi đi tiếp vào nội viện.

Bấy giờ đã nửa canh hai nhưng trong biệt viện có phòng còn sáng đèn, chắc Văn Bằng Trình còn thức.

Hai người bước tới gõ nhẹ ba tiếng vào cánh cửa.

Tiếng một lão nhân từ trong phòng rụt rè hỏi :

- Ai ngoài đó?

“Hoa Diện thư sinh” thấp giọng nói :

- Văn lão phản! Mau mở cửa ra, chúng tôi đến đây có chuyển khăn cấp muốn bàn...

Văn Bằng Trình ngập ngừng một lúc mới bước ra mở cửa, thấy đối phương là hai tên hóa tử liền nói :

- Các người...

“Bách Diệp Thần Cái” và “Hoa Diện thư sinh” ung dung bước vào.

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Tại hạ là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Bang chủ Cái bang, còn vị này là “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang, Phân đà chủ Phân đà Ngân Xuyên. Chắc Văn lão phản cũng có nghe nói...

Văn Bằng Trình nghe giới thiệu xong thì cảm thấy yên tâm đến ngồi vào bàn pha trà mời khách.

“Bách Diệp Thần Cái” mở đầu :

- Chắc Văn lão phản đã biết chuyện Tổng đàn “Cự Linh giáo” ở “Địa Ma cung” bị tiêu diệt rồi chứ?

Văn Bằng Trình gật đầu :

- Vâng vâng! Lão hủ có nghe...

“Hoa Diện thư sinh” hỏi :

- Vì sao Văn lão phản không kết hợp với Khương Bất Ước và các nhân sĩ phú hào khác ở Ngân Xuyên tổ chức úy lạo quân hùng?

Văn Bằng Trình thở dài :

- Việc tiêu diệt “Cự Linh giáo” là một thắng lợi giải phóng cho bá tánh Ngân Xuyên thoát khỏi ách kìm kẹp của tộc đảng, lão hủ không phải là không muốn tham gia cùng Khương Bất Ước và những vị khác tổ chức úy lạo quân hùng, chẳng qua vì có nỗi khổ lòng...

Lão vừa nói vừa dáo dác nhìn ra cửa “Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Có tại hạ ở đây, Văn lão còn sợ gì chứ? Cứ yên tâm, không ai vào biệt phủ này nữa đâu!

Văn Bằng Trình gật đầu :

- Xin vâng! Doãn bang chủ và Vệ đà chủ tới tệt phủ có điều gì sai bảo, xin cứ nói đi!

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Trước hết chúng ta muốn hỏi: Tất cả những tên võ sư hộ viện trong Tây Xuân viện đều là người của “Cự Linh giáo”, đúng không?

Văn Bằng Trình gật đầu đáp :

- Chính thế! Khi nghe tin quân hùng tiêu diệt “Địa Ma cung”, lão hủ rất mừng tưởng các vị thừa cơ quét sạch luôn cả bọn này nhưng không thấy, trái lại những tên võ sư hộ viện kia không tỏ ra hoang mang sợ hãi chút nào mà còn uy hiếp lão hủ nhiều hơn, kiểm soát chặt chẽ hơn.

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Văn lão phản không chịu cung khai thì chúng ta làm sao biết được chúng là người của “Cự Linh giáo”?

Văn Bằng Trình cười khổ nói :

- Khỏi bẩm Doãn bang chủ, không chỉ lão tử mà cả tệt thê và những thủ hạ thân tín của lão hủ bị chúng quân giáp rất chặt chẽ không cho ra khỏi phủ nữa bước...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Như vậy là “Cự Linh giáo” cho người tới đây khống chế để biến Tây Xuân viện thành một nguồn tài chính của “Cự Linh giáo”, đúng không?

Văn Bằng Trình gật đầu đáp :

- Không sai! Hiện giờ lão hủ quản lý là chỉ trên danh nghĩa mà thôi...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi tiếp: hỏi :

- Trong Tây Xuân viện có thấy bao nhiêu người võ sư hộ viện?

Văn Bằng Trình đáp :

- Cả thấy có hai mươi bốn tên...

- Văn lão phản vừa nói mình chỉ quản lý trên danh nghĩa. Vậy người quản lý thực sự là ai?

Văn Bằng Trình đáp :

- Là Tôn Hồng Duệ!

“Hoa Diện thư sinh” ngạc nhiên hỏi :

- Tôn Hồng Duệ? Đó chẳng phải là Tôn nhị nương, nhị thất của Văn lão phản hay sao?

Văn Bằng Trình thở dài đáp :

- Nhị thất của lão thì không sai, nhưng...

Thấy lão ta dừng lời, “Bách Diệp Thần Cái” vội hỏi :

- Nhưng sao?

Văn Bằng Trình bỗng hạ giọng nói :

- Không giấu gì Doãn bang chủ, mục ta cũng là người của “Cự Linh giáo”...

“Bách Diệp Thần Cái” chợt cười “hô hô” nói :

- Văn lão phản là rể quý của “Cự Linh giáo”, đương nhiên nên đóng góp cho chúng là tốt, còn kêu ca gì nữa?

Văn Bằng Trình thở dài nói :

- Không giấu gì Doãn bang chủ, tài sản của Tây Xuân viện ước tới trăm vạn, giá như để lão tự nguyện đóng vài vạn lạng cũng không sao, chỉ là từ khi Tôn nhị nương dẫn nha đầu kia về đây, mục đưa dẫn bọn võ sư hộ viện về đây, dần dần thao túng hết mọi quyền hành...

“Bách Diệp Thần Cái” vội hỏi :

- Tôn Hồng Duệ dẫn nha đầu nào?

Văn Bằng Trình đáp :

- Đương nhiên là nhị nữ của mục...

- Là Mỹ Diễm Quỳnh, đúng không?

Văn Bằng Trình gật đầu :

- Không sai!

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Việc Tôn Hồng Duệ trở thành nhị phu nhân của Văn lão phản thế nào, xin hãy kể tường tận nghe xem!

Văn Bằng Trình đưa mắt đăm đăm nhìn ra cửa bằng ánh mắt buồn rầu, trầm giọng kể :

- Mãi sau này lão hủ mới biết đó chính là mỹ nhân kế của “Cự Linh giáo” để chiếm đoạt cơ nghiệp Tây Xuân viện này của lão phu... Mười năm trước, Tô Hồng Duệ là thiếu nữ rất xinh đẹp...

“Bách Diệp Thần Cái” ngắt lời :

- Nhưng Văn lão phản vừa nói rằng thị đã có một nhị nữ...

Văn Bằng Trình gật đầu :

- Không sai! Nhưng hồi đó Tôn Hồng Duệ đâu có nhận mình đã có chồng con?

Một lần lão hủ đến thuê “Uy Vũ tiêu cục” chở một chuyến hàng thì vị tiêu đầu đề nghị cho một thiếu nữ đi kèm, nói là người bà con. Vì lần ấy chở một ít đồ cổ nên số lượng không nhiều, lão hủ nhận lời. Người đi kèm chính là là Tôn Hồng Duệ.

Chuyến hàng đó tới Kim Lăng đi tới năm sáu trăm dặm mất ba bốn ngày đường, thấy Tôn Hồng Duệ rất xinh đẹp, nét nhân ảnh nên lão hủ động tình, nào ngờ cô ta đồng ý làm nhĩ phòng, sau đó không lâu lão hủ nhờ người mai mối...

Sau khi về Tây Xuân viện được vài năm, Tôn Hồng Duệ dẫn đến một hài nữ tám chín tuổi, lúc đầu nói với lão hủ là cháu họ bị mồ côi nhờ lão hủ thu nhận cứu mang giúp. Vài năm sau, khi đã tìm mọi cách thay thế hầu hết số võ sư hộ viện trong phủ, mục bắt đầu gây áp lực, vì thế cô lực mỏng, dần dần lão hủ chấp nhận để mục nắm hết quyền hành, bấy giờ mục công khai nhận Diễm Quỳnh là con đẻ của mình, bắt lão hủ nhận nó làm nghĩa nữ. Đến lúc đó thì lão hủ chỉ còn biết ngậm bồ hòn làm ngọt chứ biết thế nào được nữa?

“Bách Diệp Thần Cái” chợt hỏi :

- Văn lão phản, Diễm Quỳnh học võ công thế nào? Do ai truyền thụ?

Văn Bằng Trình đáp :

- Thông thường thì nó được mẫu thân Tôn Hồng Duệ truyền dạy, nhưng thỉnh thoảng nó được Tôn Hồng Duệ bí mật mang đi đâu mấy tháng mới trở về...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Văn lão phản có biết Tôn Hồng Duệ có thân phận như thế nào trong “Cự Linh giáo” không?

Văn Bằng Trình đáp :

- Một đôi khi lão hủ nghe mấy tên võ sư hộ viện gọi mục là “Tôn đường chủ”.

- Hiện giờ mục ta còn ở trong Tây Xuân viện này chứ?

Văn Bằng Trình đáp :

- Mục ở trong biệt lâu chung với nhi nữ...

“Bách Diệp Thần Cái” lại hỏi :

- Ngoài bọn võ sư hộ viện ra, Tôn Hồng Duệ có hay tiếp xúc với ai không?

Văn Bằng Trình đáp :

- Ngoài hai tên tỷ nữ thân tín Xuân Lan và Thu Cúc do Tôn Hồng Duệ tự tuyển chọn ở lại ngay trong biệt lâu để hầu hạ mà lão hủ đoán cũng là người của “Cự Linh giáo”, còn có hầu nữ nhân tên là “Hong Lăng Nữ” và “Hong Mẫu Đơn”, bọn này cứ vài ba tháng mới đến một lần...

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu, nói :

- Đa tạ Văn lão phản đã thành thật kể hết mọi chuyện. Sự việc như thế đã rõ...

Văn Bằng Trình vội nói :

- Doãn bang chủ! Cầu xin Bang chủ cho người triệt yêu nữ Tôn Hồng Duệ và bọn võ sư hộ viện hung ác kia đi! Sau này nếu Bang chủ cần đến tiền bạc...

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Văn lão phản cứ yên tâm, nội nhật ngày mai là dư đảng “Cự Linh giáo” ở Tây Xuân viện này sẽ không còn một mống...

Văn Bằng Trình cả mừng nói :

- Doãn bang chủ đã nói như thế thì tiểu lão nhi yên tâm rồi! Xem ra cơ nghiệp của tổ tông Văn gia còn cứu vãn được...

“Bách Diệp Thần Cái” nói tiếp :

- Chỉ xin Văn lão phản dừng để lộ chuyện giữa chúng ta mà chúng trốn mất. Còn chuyện tiền bạc thì sau này nếu thương tình, Văn lão phản bố thí thêm cho bọn hóa tử mấy hào là được!

Nói xong đứng lên cùng “Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang bước ra khỏi phòng.

Văn lão phản bước theo ra cửa, cúi người chấp tay nói :

- Hai vị đi cẩn thận! Lão hủ không tiễn...

33. Gian Kế Cuối Cùng

Quá nửa đêm, “Bách Diệp Thần Cái” và “Hoa Diện thư sinh” mới về đến Thành Hoàng miếu.

Tuy đã khuya, nhưng “Bách Diệp Thần Cái” vẫn gọi Tạ Vũ Diệp, Thanh Trúc đạo nhân, Lãnh Ngọc thiên sư, Huệ Phi đại sư, “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác, Tô Tĩnh Nhân, Lăng Hồng Liên đến thiền phòng bàn việc. Chờ mọi người ổn định chỗ ngồi xong, “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác hỏi ngay :

- Doãn bang chủ, lực lượng “Cự Linh giáo” ở Tây Xuân viện có mạnh lắm không?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Có hai mươi bốn tên võ sư hộ viện, một tên Đường chủ, nhi nữ của Mỹ Thiết Am và Mỹ Diễm Quỳnh, hai tên tỷ nữ, ngoài ra khả năng có cả hai tên đệ tử của Hạ Hồ là “Hong Lăng Nữ” và “Hong Mẫu Đơn” còn đang ẩn phục tại Tây Xuân viện nữa...

Tô Tĩnh Nhân cười nói :

- Xem ra lực lượng này có thể đủ sức trấn áp cả một môn phái hoặc Phân đà Ngân Xuyên của Vệ đại hiệp chứ không phải tầm thường! Bây giờ thì đại ca không nghi ngờ gì về âm mưu báo thù của Mỹ Diễm Quỳnh rồi chứ?

Tạ Vũ Diệp thở dài đáp :

- Thật ra ta cũng có nghi ngờ như vậy, nhưng không ngờ thị hư tình giả ý mà làm cứ như thật...

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Nếu vậy ngày mai Vũ Diệp ca ca sẽ không đến Tây Xuân viện nữa chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Không những ngày mai Diệp lão đệ tới Tây Xuân viện mà cả Liên muội muội cũng phải đi!

Tô Tĩnh Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Lão ca ca nói rằng tứ muội cũng đi?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Không sai, nếu Liên muội muội đã hoàn toàn bình phục.

Lăng Hồng Liên gật đầu nói :

- Liên nhi đã hoàn toàn bình phục rồi!

Tô Tĩnh Nhân nói :

- nhưng lão ca ca hỏi chiều bảo là việc tứ muội bình phục là phải tuyệt đối giữ bí mật không cho ai biết kia mà?

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Liên muội muội cứ hóa trang đến Tây Xuân viện thì có gì mà không bí mật?

Lăng Hồng Liên hỏi :

- Nhưng Vũ Diệp ca ca tới đó là để hò hẹn với tình nhân, tiểu muội đi làm gì?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Liên muội là nữ nhân, đương nhiên tinh tế hơn Diệp lão đệ, dễ dàng nhận ra sự giả dối của thị hơn, mặt khác ở Tây Xuân viện còn có một tên Đường chủ và có thể cả “Hong Lăng Nữ”, “Hong Mẫu Đơn” cũng có ở đó, muội có thể giúp Diệp lão đệ một tay...

Lăng Hồng Liên gật đầu nói :

- Tiểu muội biết rồi...

“Bách Diệp Thần Cái” cao giọng nói :

- Kế hoạch tổng quát là như vậy, hiện giờ lực lượng tàn dư của “Cự Linh giáo” chủ yếu tập trung ở Tây Xuân viện, Tạ thống lĩnh và Lăng cô nương sẽ vạch trần và phá vỡ lực lượng này, các vị có bổ sung gì?

“Tiểu Gia Cát” nói :

- Chúng ta cần phải thêm độ một hai chục cao thủ bố trí xung quanh Tây Xuân viện, khi xảy ra động thủ phải lập tức xông vào phủ khống chế bọn võ sư hộ viện, sẵn sàng trợ giúp Tạ thống lĩnh và Lăng cô nương. Ngoài ra hai vị khi vào phủ cần cảnh giác tối đa, hết sức hạn chế dùng thức ăn đồ uống của địch.

Bấy giờ Lãnh Ngọc thiền sư mới lên tiếng :

- A Di Đà Phật! Doãn bang chủ vừa nói Tôn nhị nương của Văn lão nhân là Đường chủ của “Cự Linh giáo”?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp :

- Không sai! Trong “Cự Linh giáo” thị được gọi là “Tôn đường chủ”, không biết trong số các vị có ai biết nhân vật này không?

Lãnh Ngọc thiền sư đáp :

- Trước đây lão nạp có nghe gia sư kể lại Mỹ Thiết Am còn có một tiểu sư muội họ Tôn, võ công cũng được Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân chân truyền, nhưng bây giờ ít ra là bốn năm mươi tuổi...

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói :

- Trong võ lâm, những nữ nhân biết thuật trì nhan thì ngoài ba mươi tuổi có thể hóa trang thành thiếu nữ mười chín hai mươi lần chuyện thường, ngay chúng ta còn lắm, nói gì Văn Bằng Trình?

Huệ Phi đại sư nói :

- A Di Đà Phật! Bản nạp nghe nói vị tiểu sư muội của Mỹ Thiết Am là Ngoại đường Đường chủ, phụ trách mọi việc làm ăn và đối ngoại của “Cự Linh giáo”, quyền hành và võ công còn cao hơn “Tứ đại hộ pháp”. Nếu Tôn nhị nương đã là tiểu muội của Mỹ Thiết Am thì chuyện này Tạ thống lĩnh phải hết sức cẩn thận!

“Tiểu Gia Cát” nói :

- Theo tại hạ thấy thì nếu xét về võ công, cho dù Tôn nhị nương có cao bằng Mỹ Thiết Am chăng nữa, một khi đã có Lăng cô nương cùng đi với Tạ thống lĩnh thì triển “Vô Song kiếm pháp” thì không có gì đáng lo, chỉ cần cảnh giác đừng để chúng ám toán hoặc dụng độc là được!

Kế hoạch hành động như thế là được thông qua, mọi người giải tán về phòng nghỉ ngơi.

Chiều hôm sau, trước hoàng hôn, Lăng Hồng Liên hóa trang thành một trung niên hán tử cùng đi với Tạ Vũ Diệp tới Tây Xuân viện.

Hôm nay việc canh phòng dường như cẩn mật hơn, có tới hai tên võ sư hộ viện đứng canh sau cổng.

Tạ Vũ Diệp vừa xưng danh xong thì hai cánh cổng lớn được mở ra ngay.

Một tên võ sĩ chấp tay chào Tạ Vũ Diệp xong nhìn Lăng Hồng Liên hỏi :

- Xin Tạ đại hiệp thứ lỗi! Không biết vị này là ai?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Vị này là Điền Phong, mới được võ lâm cử làm Tổng quản Võ Minh.

Tổng quản Võ Minh đi theo Thống lĩnh làm tùy tùng lão thuận tình chính lý rồi, ai bắt bẻ được gì nữa?

Vị Tổng quản Điền Phong này tuy hơi đen một chút nhưng diện mạo bất tục, ăn mặc đường hoàng, tác phong chừng chặc, ai dám nói không xứng với vị Thống lĩnh danh chấn giang hồ?

Hai tên hán tử hơi do dự một lát nhưng cuối cùng rồi cũng để hai người vào.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên vẫn được dẫn vào ngôi biệt lâu có tường viện bao quanh hôm trước.

Mọi việc vẫn không có gì đặc biệt, chỉ là lần này Tạ Vũ Diệp cảnh giác hơn, nhận thấy ở hai bên cổng viện có bố trí trạm canh bí mật. Chàng càng tin là hôm nay đối phương tất sẽ thực hiện âm mưu...

Hơn nữa lần này ngoài Xuân Lan ra có thêm một tỳ nữ khác xuống tới tận chân cầu thang dẫn hai người lên lầu.

Xuân Lan chấp tay cúi người nói :

- Tạ đại hiệp quả là người thủ tín! Tiểu thư đã sai chuẩn bị tiệc rượu đãi khách, sai tiểu tỳ và Thu Cúc xuống đây dẫn hai vị lên lầu dự tiệc...

Tới đó chớp mắt chớp mắt mấy cái ra hiệu cho Tạ Vũ Diệp rồi thì thầm nói nhanh :

- Trong rượu có độc!

Tạ Vũ Diệp ngẩn người, không ngờ tỳ nữ này dám phản bội chủ nhân báo tin cho mình, dùng “Truyền âm nhập mật” hỏi :

- Có Tôn nhị nương trên đó không?

Xuân Lan lắc đầu.

Tạ Vũ Diệp lại dùng “Truyền âm nhập mật” hỏi tiếp :

- Hiện tại có “Hong Lăng Nữ” và “Hong Mẫu Đơn” ở Tây Xuân viện này chứ?

Xuân Lan nhìn chàng tỏ vẻ ngạc nhiên rồi gật nhẹ đầu hai cái nói :

- Mời hai vị lên lầu!

Rồi quay người chỉ tay lên cầu thang mời khách.

Lăng Hồng Liên gửi vào Tạ Vũ Diệp một viên “Thiên Tâm Long Tiên thảo” nói nhanh :

- Vũ Diệp ca ca nhanh uống vào đi!

Tạ Vũ Diệp cầm lấy nhét vào miệng rồi theo hai tỳ nữ bước lên lầu.

Mỹ Diễm Quỳnh vẫn bận bộ cung trang đầy quyến rũ như hôm qua, thấy hai người bước vào thì hơi cau mày tỏ vẻ khó chịu.

Tạ Vũ Diệp vội giới thiệu :

- Mỹ cô nương... Vị này là Điền Phong, vừa được đề cử làm Tổng quản Võ Minh...

Mỹ Diễm Quỳnh đứng lên, cúi người nói :

- Nguyên là Điền tổng quản...

Rồi nhìn sang Tạ Vũ Diệp nói giọng trách móc :

- Tiểu muội họ Văn kia mà? Làm sao Tạ đại hiệp lại nhầm lẫn như thế?

Tạ Vũ Diệp ngượng nghịu nói :

- Tiểu thư thứ lỗi, tại hạ quên mất...

Mỹ Diễm Quỳnh chỉ ghé nói :

- Mời hai vị ngồi!

Trên bàn quả nhiên đã dọn sẵn một mâm rượu thịt rất thịnh soạn với đủ thứ cao lương mỹ vị bốc mùi thơm phức.

Chờ khách ngồi xong, Mỹ Diễm Quỳnh phóng ánh mắt sắc lạnh như hai mũi kiếm nhìn xoáy vào Lăng Hồng Liên hỏi :

- Điền tổng quản trước đây thuộc môn phái nào? Có thể nói cho tiểu muội được không?

Lăng Hồng Liên đã có chuẩn bị sẵn, liền đáp :

- Tại hạ là sư đệ của Chương môn nhân phái Chung Nam Đoàn Quyết.

Mỹ Diễm Quỳnh thu hồi mục quang, chấp tay cười nói :

- Nguyên Điền tổng quản là cao đệ phái Chung Nam. Tiểu muội thất kính! Thế nhưng tiểu muội lại có cảm giác quen quen tựa hồ như đã từng gặp các hạ ở đâu đó...

Lăng Hồng Liên không khỏi rung động nói :

- Tại hạ vừa mới từ Chung Nam sơn đến gia nhập đến gia nhập quần hùng chưa lâu, hơn nữa tiểu thư là bậc khuê trung đài các, ít khi ra ngoài phủ, làm sao tại hạ gặp tiểu thư được?

Mỹ Diễm Quỳnh lại chiếu ánh mắt như hai mũi kiếm vào mặt Lăng Hồng Liên cười nói :

- Vậy ư? Nếu vậy thì tiểu muội nhớ lắm! Nhưng dù sao thì tiểu muội lại cảm thấy Điền tổng quản rất giống một người...

Lăng Hồng Liên trấn tĩnh lại, nói :

- Trong thiên hạ, thì người giống nhau là chuyện thường, nhưng chẳng hay Văn cô nương thấy tại hạ giống ai?

Mỹ Diễm Quỳnh đáp :

- Nói ra xin Điền tổng quản và Vũ Diệp ca ca thứ lỗi. Nhưng tiểu muội lại thấy cả vóc dáng lẫn khuôn mặt Điền tổng quản rất giống với một thiếu nữ mà... tiểu muội mới gặp sáng qua!

Tạ Vũ Diệp rung động nghĩ thầm :

- Quả nhiên nữ nhân này không phải là nhân vật tầm thường! Xem ra thân phận Liên muội đã lộ, chỉ e cuộc đấu trí đấu lực hôm nay kết quả thế nào sẽ rất khó lường, không biết trong căn phòng này có bố trí cơ quan mai phục gì không?

Lại nghe Mỹ Diễm Quỳnh cười khanh khách nói :

- Điền tổng quản không phản đối, chứng tỏ là tiểu muội đoán không sai chứ? Thực ra Lăng cô nương hóa trang thành một nữ nhân khác, có lẽ tiểu muội đã không nhận ra, tiếc rằng Lăng cô nương lại hóa trang thành nam nhân nên việc đó khó mà tránh khỏi sơ hở...

Lăng Hồng Liên không thừa nhận cũng không phủ nhận, gượng cười nói :

- Tại hạ sơ hở thế nào?

Mỹ Diễm Quỳnh cười nói :

- Vấn đề rất sơ đẳng, chỉ là Lăng cô nương không để ý thôi... Thứ nhất, đã là nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp như Lăng cô nương thì bao giờ cũng đi kèm son phấn, bởi thế toát ra một mùi hương thiếu nữ đặc trưng mà nam nhân không bao giờ có được... Còn đặc điểm thứ hai cũng thuộc về phạm trù nữ giới...

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Mỹ Diễm Quỳnh quả là người tinh tế... Đúng là khi hóa trang không ai để ý đến điều này... nên coi đó là bài học sơ đẳng nhất trong thuật hóa trang mới phải...

Lăng Hồng Liên buột miệng hỏi :

- Vậy đặc điểm thứ hai là gì?

Mỹ Diễm Quỳnh thản nhiên đáp :

- Tuy Lăng cô nương hóa đã trang mặt mình đen sạm đi, nhưng bàn tay lại hóa trang như thế được. Mà cho dù có hóa trang thế nào thì tay nữ nhân không bao giờ giống tay nam nhân được, vì da mịn màng hơn, ngón tay thon nhỏ hơn và không lộ ra những đường gân... Chính từ hai đặc điểm đó mà tiểu muội khẳng định Điền tổng quản chắc chắn là nữ nhân, từ đó sinh ra chú ý, tuy tấm mặt nạ của cô nương rất tinh diệu nhưng vẫn giữ lại một số nét để tiểu muội nhớ lại khuôn mặt một thiếu nữ quốc sắc thiên hương mà mình mới gặp hôm qua...

Lăng Hồng Liên nghe tới đây thì hoàn toàn mất đi bản năng kháng cự.

Đối phương hoàn toàn chiếm thế thượng phong!

Đến nước này thì còn biết dùng lời nào để bào biện nữa?

Mỹ Diễm Quỳnh lại nhìn sang đối thủ, không giấu được vẻ đắc ý nói :

- Lăng cô nương! Tiểu muội nói điều không sai chứ? Nhưng thôi, chuyện đó bỏ qua, chỉ cần chúng ta biết với nhau là được. Tiểu muội chỉ muốn hỏi một điều...

Lăng Hồng Liên bật ra như cái máy :

- Điều gì?

Mỹ Diễm Quỳnh cười nói :

- Trong “Địa U Vô Hồi Mang” mà tiểu muội lỡ dùng đả thương Lăng cô nương có tẩm chất kịch độc “Kiến Sơn Hồng”, độc chất đó xuất xứ từ Miêu Cương, hầu như ở võ lâm Trung Nguyên không có thuốc giải, làm sao mà Lăng cô nương có thể bình phục nhanh được như thế?

Lăng Hồng Liên bắt đầu trấn tĩnh lại, cười đáp :

- Đó là vì Mỹ cô nương đã hạ thủ lưu tình, xuất thủ không quả nặng nên tiểu muội mới vận công bức được chất độc ra khỏi cơ thể nhanh như vậy thôi...

Mỹ Diễm Quỳnh cười khanh khách nói :

- Đa tạ Lăng cô nương tạo đức cho tiểu muội... Cô nương quả là người nhân từ đại lượng, thật xứng với Vũ Diệp ca ca! Chỉ tiếc là tiểu muội phúc duyên quá mỏng, không được trở thành tỷ muội với cô nương...

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Nếu cô nương quên đi mối cừu hận hòa đồng trong sinh hoạt với đồng đạo võ lâm thì chúng ta sẽ thường gặp nhau, cũng có thể coi nhau như tỷ muội chứ sao?

Ánh mắt Mỹ Diễm Quỳnh chợt lóe lên tia sáng cơ nhưng lập tức biến đi trong nháy mắt, nhưng chùng đó cũng làm Tạ Vũ Diệp cảnh giác.

Mỹ Diễm Quỳnh nhìn sang Tạ Vũ Diệp bằng ánh mắt tình tứ, như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhoen miệng cười nói :

- Tạ ca ca! Hôm qua tiểu muội đề xuất với ca ca một điều kiện làm huynh khó xử, muội biết ca ca là một người tình lang lý tưởng, đã hứa hôn quyết chẳng bao giờ thay lòng đổi dạ, tuy tiểu muội hết sức ái mộ nhưng bây giờ đã gặp được Lăng cô nương biết không thể nào tranh đoạt nổi với cô ấy nên đành phải ôm hận mà xua đi hoài vọng... hôm nay cho chuẩn bị mâm rượu đậm bạc trước để tỏ lòng hối hận, sau nữa là tạ tội với Lăng cô nương. Nếu ca ca và Lăng thư thư chấp nhận cho thì xin hãy cùng tiểu muội cạn chén rượu này!

Nói xong đặt hai chén rượu dịch tới trước mặt Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên rồi búng chén mình lên ra ý chờ.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên không biết làm sao được đành bưng chén lên.

Tạ Vũ Diệp được Xuân Lan cảnh báo là trong rượu có độc nên không dám uống, Mỹ Diễm Quỳnh liền khích một câu :

- Tạ đại hiệp sao thế? Ngày hôm qua đại hiệp đến đây, còn cho là vì quá lo lắng trước sự an nguy của vị hôn thê mà đến cầu giải được, nhưng hôm nay Lăng cô nương đã hoàn toàn bình phục, vậy Tạ đại hiệp đến đây là do trọng chữ tín mà thôi. Tiểu muội qua đó càng kính trọng Tạ đại hiệp là bậc chính nhân quân tử, đã như thế mà không cũng uống với tiểu muội một ly rượu nhạt để chứng tỏ lòng vị tha đối với tiểu muội hay sao?

Giọng cô ta chợt trở nên khẩn thiết :

- Vũ Diệp ca ca! Tiểu muội đã nuốt lệ mà từ bỏ giấc ảo mộng để không làm khó ca ca, vậy mà một lời cầu xin nhỏ nhoi này ca ca cũng đành từ chối hay sao?

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm :

- Nha đầu độc địa này thật lợi hại! trong bụng giấu dao mà nói năng cứ ngọt xớt như không!

Chợt nghe Lăng Hồng Liên nói :

- Vũ Diệp ca ca! Sao lại phụ lòng hữu tâm nhân chứ? Nào! Chúng ta cùng uống chén rượu này.

Tạ Vũ Diệp tuy vừa uống một viên “Thiên Tâm Long Tiên thảo” nhưng nhớ lời căn dặn của “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trác nên không dám mạo hiểm, nay nghe Lăng Hồng Liên nói thế đành uống cạn chén rượu rồi vận công bức độc.

Mỹ Diễm Quỳnh thấy đối phương đã mắc mưu, cười khanh khách nói :

- Lăng cô nương quả là người hào sảng! Cô nương với Tạ đại hiệp quả xứng đáng là một đôi uyên ương trời xe đất tạo, một cặp long phụng của võ lâm!

Lăng Hồng Liên cười nói :

- Văn tiểu thư quá khen...

Mỹ Diễm Quỳnh thấy Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên vừa uống hết chén rượu mà không có hiện tượng gì tỏ ra trúng độc thì hết sức ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ hai vị...

Vừa lúc ấy từ phòng bên cạnh mở ra một cánh cửa bí mật, rồi một trung niên phụ nhân rất kiêu diễm, chừng trên dưới ba mươi tuổi cùng hai nữ nhân khác trẻ hơn đều bước ra.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên nhận ra ngay hai nữ nhân trẻ tuổi phía sau là “Hồng Lăng Nữ” và “Hồng Mẫu Đơn”, như vậy trung niên phụ nhân kiêu diễm đi đầu chính là Tôn Hồng Duệ chứ chẳng nghi!

Trung niên phụ nhân cười khanh khách nói :

- Quỳnh nhi quả là ngây thơ! Lăng cô nương đã không bị tổn hại gì vì “Kiến Sơn Hồng”, chẳng lẽ một chút “Mê Hồn tán” pha trong rượu mà hại được họ sao?

Mỹ Diễm Quỳnh ngơ ngác nói :

- Nghĩa mẫu nói Lăng cô nương...

Tôn Hồng Duệ chỉ tay sang Lăng Hồng Liên, cười khanh khách nói :

- Vị xưng là Tổng quản Điện Phong này chính là Lăng Hồng Liên hóa trang, chẳng lẽ đến bây giờ người vẫn còn nghi ngờ?

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên nhờ công dụng của “Thiên Tâm Long Tiên thảo” đều bức hết độc chất ra khỏi cơ thể, rồi ghé đứng lên lùi ra giữa phòng.

Tạ Vũ Diệp vận cang khí bổ mãn toàn thân đề phòng rồi hướng sang Tôn Hồng Duệ ôm quyền nói :

- Nguyên là Tôn đường chủ đã tới đây rồi... Tà hạ thất kính...

Tôn Hồng Duệ nhíu mày hỏi :

- Tà thống lĩnh cũng biết tiểu phụ sao?

Tà Vũ Diệp đáp :

- Tôn giá là Ngoại đường chủ của “Cự Linh giáo”, truyền nhân của hai lão ma đầu Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân trong “Cự Linh giáo” quyền hành còn hơn Tứ đại hộ pháp và “Bát đại đường chủ”, làm sao mà tại hạ không biết?

Trong lúc nói thế, chàng nhận thấy mắt Tôn Hồng Duệ hiện sát cơ, bụng nghĩ thầm :

- Cả bốn tên này đều là cao thủ dùng “Địa U Vô Hồi Mang”, không cần đấu khẩu với thị vô ích. Trước sau gì cũng không tránh khỏi cuộc chiến, “tiên hạ thủ vi cường”, đó mới là thượng sách!

Nghĩ là làm, trong khi Tôn Hồng Duệ vừa mới thò tay vào túi thì Tà Vũ Diệp đã thi trên khinh công “Mê Tông Hóa Ảnh” lướt tới bên Mỹ Diễm Quỳnh xuất “Nhất chỉ thiên công” điểm ra.

Khinh công chàng quá kỳ ảo, động tác cực kỳ mau lẹ, chỉ công độc bộ vô lâm, Mỹ Diễm Quỳnh không sao đối phó nổi, thậm chí không kịp có phản ứng nào, ứng chỉ ngã ngay.

Đúng lúc đó Tôn Hồng Duệ vung tay phát ra một nắm “Địa U Vô Hồi Mang” nhằm tới Lăng Hồng Liên.

Bấy giờ nàng đã vận công “Cửu U thần công” hộ thân, cho dù có bị “Địa U Vô Hồi Mang” bắn trúng cũng không thể thâm nhập được vào người, nhưng vẫn phát tay phát ra một đạo khí âm kinh cực mạnh đánh lui ám khí.

Tà Vũ Diệp quát lên :

- Tôn Hồng Duệ! “Hong Lăng Nhị Nữ”, không được vọng động! Nếu không bốn nhân giết chết thiếu Giáo chủ các ngươi ngay!

“Hong Lăng Nữ” và “Hong Mẫu Đơn” định xuất thủ nhưng nghe Tà Vũ Diệp nói thế thì không dám nữa!

Tôn Hồng Duệ cười hắc hắc nói :

- Tà Vũ Diệp! Ngươi định dùng Mỹ Diễm Quỳnh mà uy hiếp chúng ta được sao? Đừng nằm mộng!

Tà Vũ Diệp hỏi :

- Chẳng lẽ cô ta thân phận là Thiếu giáo chủ, còn ngươi chỉ là một tên Đường chủ mà dám vượt quyền?

Tôn Hồng Duệ đáp :

- Ngươi nên nhớ ta là sư cô của nha đầu đó, hơn nữa mọi sự vụ bên ngoài “Địa Ma cung” đều do ta phụ trách. Hơn nữa bây giờ sư huynh đã chết, “Cự Linh giáo” do lão thân chấp chưởng!

Tới đó phát tay ra lệnh cho “Hong Lăng Nhị Nữ” :

- Các ngươi mau tiến vào, thật hai tên này đi! Cao thủ “Cự Linh giáo” ở Tây Xuân viện đủ sức ngăn chặn không để bất cứ một người nào tiến vào đây được đâu!

Cả Tôn Hồng Duệ, “Hong Lăng Nữ” và “Hong Mẫu Đơn” đều lao tới, phát tay liên hồi, hàng trăm mũi “Địa U Vô Hồi Mang” đều dồn cả tới Lăng Hồng Liên như cả đám mây, không tài nào đánh lui hết được!

Tà Vũ Diệp vội xuất chỉ điểm xuống mấy chỗ huyết đạo Mỹ Diễm Quỳnh rồi nhảy sang nhập vào cuộc chiến, cùng Lăng Hồng Liên vừa phát tay đánh lui ám khí vừa phát chưởng phản kích.

Lăng Hồng Liên nhờ đã vận “Cửu U thần công” hộ thân, trước đó lại uống linh dược “Thiên Tâm Long Tiên thảo” nên có bị trúng mấy mũi “Địa U Vô Hồi Mang” nhưng không can hệ gì, bây giờ có Vũ Diệp ca ca ở bên cạnh càng thêm vững lòng, xuất chưởng phối hợp với Tà Vũ Diệp đối địch.

Trong khuê phòng của Mỹ Diễm Quỳnh không thể gọi là lớn, chỉ trong chốc lát đã trở nên hỗn độn, cốc chén bát đĩa rơi vỡ ngổn ngang, rượu thịt đổ ra lênh láng vương vãi khắp gian phòng...

Tôn Hồng Duệ vừa phát chiêu vừa gọi to :

- Xuân Thu nhị tỳ đâu?

Xuân Lan, Thu Cúc thò đầu vào cửa đáp :

- Chúng tỳ có mặt!

Tôn Hồng Duệ ra lệnh :

- Các người mau đến giải khai huyết đạo cho tiểu thư đi!

Hai tên tỳ nữ bước vào, nhưng loay hoay một lúc vẫn không sao giải khai huyết đạo được cho Mỹ Diễm Quỳnh.

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Tôn Hồng Duệ! Chỉ e phương giá phải đích thân giải huyết mới được. Tại hạ dùng thủ pháp độc môn, chỉ e rằng không dễ giải đâu!

Tôn Hồng Duệ “Hừ” một tiếng lao sang Mỹ Diễm Quỳnh định giải huyết cho nghĩa nữ nhưng bị Tạ Vũ Diệp bám theo tấn công, không sao thực hiện được ý đồ liền quay lại nhằm Tạ Vũ Diệp tấn công như vũ bão.

Nữ nhân này là sư muội của Mỹ Thiết Am, cũng được Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân chân truyền “Vạn Huyết Sát Công”, cũng là một ma nữ uống máu người không biết tanh, từng hấp huyết rất nhiều người vô tội để luyện công, tuy nhiên ở giữa thị trấn nên không thể làm việc đó công khai và thường xuyên được nên thời gian tập luyện không bằng sư huynh “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am, đến nay “Vạn Huyết Sát Công” mới luyện tới năm sáu thành hỏa hầu, làm sao đối phó nổi Tạ Vũ Diệp?

Thế nhưng bên cạnh “Vạn Huyết Sát Công”, muội còn một loại thủ thật lợi hại là “Địa U Vô Hồi Mang”, tay trái thỉnh thoảng xuất kỳ bất ý phát ra mấy mũi nên bắt buộc Tạ Vũ Diệp phải cảnh giác đề phòng không dám tiếp cận.

Bên này một mình Lăng Hồng Liên đấu với hai tên đệ tử của Hạ Hồ “Hồng Lăng Nữ” và “Hồng Mầu Đơn”. Hai tên này võ công không kém, thủ thuật “Địa U Vô Hồi Mang” cũng không bằng Tôn Hồng Duệ, nhưng hai tên liên thủ với nhau cũng tạo nên uy lực rất lớn nên mặc dù Lăng Hồng Liên dùng “Cửu U âm khí” và “Huyền Băng chiêu” uy lực rất hùng mãnh nhưng vẫn chưa chiếm được ưu thế.

Vừa rồi Tạ Vũ Diệp đã lượng định tình hình rất nhanh, khống chế ngay Mỹ Diễm Quỳnh nên bây giờ mới duy trì được, nếu không bây giờ có thêm Mỹ Diễm Quỳnh tham chiến thì hậu quả sẽ rất khó lường.

Hai tên tỳ nữ, đặc biệt là Xuân Lan do ngày hôm qua tiếp xúc với Tạ Vũ Diệp, đã thấy rõ lòng nhân hậu và tinh thần hiệp nghĩa cũng như nhân phẩm cao quý của Tạ Vũ Diệp nên sinh ra hảo cảm, kính trọng, bàn với tiểu muội Thu Cúc ra sức chàng, cảnh báo trong rượu có độc để chàng khỏi bị hại, tuy nhiên nói đến chuyện dám đối đầu với Tôn đường chủ và hai vị hương chủ “Hồng Lăng Nữ” và “Hồng Mầu Đơn” thì không có can đảm, vì thế sau khi chấp hành lệnh Tôn Hồng Duệ nhưng không giải khai được huyết đạo cho tiểu thư thì cũng lạng lẽ rút ra khỏi phòng.

Cuộc chiến diễn ra trong căn phòng chật hẹp trên lầu qua gần một canh giờ mà chưa bên nào giành được ưu thế.

Mỹ Diễm Quỳnh vẫn nằm bất lực dưới sàn nhà, tuy đầu óc vẫn tỉnh táo nhưng mấy huyết đạo bị khống chế, Tạ Vũ Diệp lại triển khai thủ pháp độc môn quá khó nên thị không sao tự vệ giải được, đành giương mắt bất lực nhìn cuộc đấu.

Lại thêm một lúc nữa, “Hồng Lăng Nữ” nghĩ ra một ý tàn độc, đang đấu với Lăng Hồng Liên bỗng bất thần lướt sang Tạ Vũ Diệp, vung tay phát sang hậu tâm chàng.

Lăng Hồng Liên hốt hoảng lao theo quát :

- Vũ Diệp ca ca cẩn thận!

“Địa U Vô Hồi Mang” là ám khí độc bộ võ lâm, khi phát ra thì vô thanh vô tức không kèm theo chút âm thanh nào.

Tạ Vũ Diệp vừa quay lại thì đã bị cả bốn nắm mũi ám khí bắn vào lưng, may mà trước đó đã uống một viên “Thiên Tâm Long Tiên thảo” nên chưa ngã xuống bất tỉnh ngay nhưng cũng thấy chân tay dần dần tê đi, lùi lại tựa lưng vào góc tường mới khỏi ngã.

Khi “Hong Lăng Nữ” vừa nhảy sang ám toán Tạ Vũ Diệp, Lăng Hồng Liên vận “Huyền Băng chuông” tới mười hai thành công lực lao theo quát :

- Tiện tỳ vô sỉ!

Lời chưa dứt, chuông đã đánh ra.

Sau hai ngày luyện công trong Tuyền tỉnh ở “Hồ Lô động”, “Huyền Băng chuông” và “Huyền Băng thần công” Lăng Hồng Liên đã luyện tới mười thành hỏa hầu, trong khi “Hong Lăng Nữ” vừa xuất thủ ám toán Tạ Vũ Diệp, tránh cũng không kịp.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, thì bị chuông lực đánh trúng hậu tâm bắn tới tường vách va đầu vào tường làm óc máu vỡ ra tung tóe, gục xuống chết ngay.

Tôn Hồng Duệ ấy định lao sang Tạ Vũ Diệp xuất thủ kết liễu tính mạng chàng nhưng thấy “Hong Lăng Nữ” chết thảm như thế cũng kinh hoàng đứng ngây ra.

Lăng Hồng Liên tới đứng bên Tạ Vũ Diệp giao bình “Thiên Tâm Long Tiên thảo” cho chàng nói :

- Vũ Diệp ca ca mau uống thuốc vào rồi vận công bức độc đi! Tiểu muội sẽ đối phó với hai tên nữ yêu này cho!

Tôn Hồng Duệ nổi giận lao tới gào lên :

- Nha đầu! Cả hai người chẳng sống được bao lâu nữa đâu! Muốn giải độc để thoát khỏi Tây Xuân viện này thì đó là chuyện nằm mê nói mộng!

Vừa nói vừa vận “Vạn Huyết Sát Công” làm hữu chuông đỏ bầm lên, đánh sang Lăng Hồng Liên.

Nàng bình tĩnh vung chuông đã vận sẵn “Huyền Băng chuông” đánh ra nghênh tiếp.

- Bình! Một tiếng nổ rền như sét phát ra làm cả ngôi lầu chấn động. Tôn Hồng Duệ bị đánh bật lùi ba bước, cảm thấy một luồng khí âm hàn xuyên qua màn chuông công nhập vào cơ thể mình vội ra sức dồn chân khí kháng cự, kinh hãi nghĩ thầm :

- Nha đầu này không biết luyện thứ công phu gì mà thắng cả “Vạn Huyết Sát Công”?

“Hong Mẫu Đơn” đứng sau mù, chỉ chờ cơ hội Tôn Hồng Duệ và Lăng Hồng Liên giao thủ là xông vào hạ độc thủ đối với Tạ Vũ Diệp nhưng sau cú tiếp chiêu thấy Lăng Hồng Liên vẫn đứng nguyên vị, còn Tôn Hồng Duệ bị đánh lui, mặt mũi tái nhợt thì sợ hãi không dám xông vào nữa...

Tôn Hồng Duệ vận công điều tức một lúc bức hàn khí ra xong lại tiến lên, nhìn “Hong Mẫu Đơn” nói :

- Đơn nhi! Chúng ta hợp lực hủy nha đầu kia đi, hắc hắc! Chỉ cần vượt qua rào cản cuối cùng này thì Xuân Lan cũng thừa sức thu thập Tạ Vũ Diệp!

Thực tế Lăng Hồng Liên từ trước đã trúng ba mũi “Địa U Vô Hồi Mang”, tuy nhờ nàng vận “Huyền Băng thần công” hộ thân, mặt khác trước đó đã uống một viên “Thiên Tâm Long Tiên thảo” để phòng nên độc chất không thâm nhập được vào cơ thể.

Tuy vậy sau một canh giờ kịch chiến thì chân khí hao tổn khá nhiều, bây giờ tiếp Tôn Hồng Duệ một chuông lại mất thêm một phần chân lực, vì thể độc chất thừa cơ tiến nhập vào người, nhờ nội lực thâm hậu nên chưa ngất đi ngay mà thôi, nhưng lúc này thấy đầu vầng mắt hoa, hai chân không đứng vững nữa phải lùi lại đứng dựa vào tường bên cạnh Tạ Vũ Diệp, chuông vẫn giương lên, sẵn sàng dốc toàn lực bình sinh bảo vệ cho tình lang.

Tôn Hồng Duệ và “Hong Mẫu Đơn” song song tiến vào.

Tôn Hồng Duệ thấy mặt Lăng Hồng Liên tái mét, hiển nhiên đã có hiện tượng trúng độc, cười hắc hắc nói :

- Nha đầu! Ngày này năm sau là giỗ đầu của ngươi! Nhưng ngươi có một điều an ủi lớn là được cùng chết một ngày một giờ với Tạ Vũ Diệp! Nhận mệnh đi!

Khoảng cách giữa song phương dần dần thu hẹp lại.

Năm bước... bốn bước...

Tựa hồ như dùng đòn cân não để uy hiếp đối phương, Tôn Hồng Duệ tiến rất chậm rãi...

Lăng Hồng Liên nhìn sang Tạ Vũ Diệp tuy đã trung độc rất nặng nhưng vẫn duy trì cho khỏi ngã, lòng đau như cắt, xót xa nghĩ thầm :

- Vũ Diệp ca ca! Lần này thì thiếp không còn cứu được chàng nữa rồi! Đáng tiếc là chúng ta đã có danh phận phu thê, nhưng chưa một lần thực sự là chồng vợ! Vũ Diệp ca ca! Cái đó xin dành để kiếp sau...

Tôn Hồng Duệ và “Hong Mẫu Đơn” cùng đưa chưởng lên...

Tôn Hồng Duệ cất một tràng cười độc địa nói :

- Lăng Hồng Liên! Chuẩn bị lên đường tới gặp phụ mẫu ngươi! Bồn tọa lần này không dùng “Vạn Huyết Sát Công” đâu!

Lăng Hồng Liên nghiêng răng dốc hết tàn lực vào song chưởng, chuẩn bị đánh ra một chiêu tối hậu.

Giữa lúc tính mạng Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên như ngàn cân treo sợi tóc thì có bốn năm người lao qua cửa chính và cửa sổ ủa vào phòng quát :

- Tôn Hồng Duệ! Nộp mạng!

Cùng lúc, bốn năm đạo kinh lực cực kỳ hung mãnh cùng ập tới hậu tâm Tôn Hồng Duệ và “Hong Mẫu Đơn”.

Nhị nữ thất kinh không kịp xuất chưởng kết liễu Lăng Hồng Liên và Tạ Vũ Diệp, vội nhảy tránh sang bên rồi quay lại phát chưởng đối địch.

- Bình! Bình bình!

Những tiếng nổ tiếp nhau như sấm rền, Tôn Hồng Duệ và “Hong Mẫu Đơn” mỗi người bị trúng liền hai chưởng bắn xa mấy bước, va vào đồng bàn ghế ngã xuống bên cạnh Mỹ Diễm Quỳnh, riêng “Hong Mẫu Đơn” thì máu miệng ộc ra thành vũng, nằm bất động, không có hiện tượng gì chứng tỏ thị đang còn sống.

Bốn người đầu tiên lao vào phòng là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Thanh Trúc đạo nhân, Lãnh Ngọc thiên sư, “Trại Phan An” Trương Tử Nghê.

Tiếp đó còn thêm hai người nữa là Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh.

Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh bổ tới Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên hốt hoảng kêu lên :

- Đại ca, tứ muội có sao không?

Lăng Hồng Liên lắc đầu cười nói :

- May mọi người vừa đến kịp!

Nói xong ngã nhào vào lòng Tư Đồ Linh.

Tạ Vũ Diệp ngẹn ngào nói :

- Sư tổ! Lão ca ca!

Dường như chàng chỉ có thể duy trì được tới đó, vừa gọi được mấy tiếng thì ngắt đi trong vòng tay Tô Tĩnh Nhân.

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn Lăng Hồng Liên hỏi :

- Liên muội muội! Diệp lão đệ trúng phải “Địa U Vô Hồi Mang”, đúng không?

Lăng Hồng Liên gật đầu :

- Không sai! Vũ Diệp ca ca bị tiện tỳ “Hong Mẫu Đơn” ám toán, trúng mấy mũi vào hậu tâm.

“Bách Diệp Thần Cái” ném cục nam châm sang cho Tô Tĩnh Nhân nói :

- Hãy hút hết “Địa U Vô Hồi Mang” ra, Liên muội muội đã biết cách chữa độc rồi. Để lão ca ca xử lý mấy tên nữ tặc này!

Tô Tĩnh Nhân lập tức làm theo, vạch áo Tạ Vũ Diệp ra hút hết những mũi “Địa U Vô Hồi Mang” cắm vào lưng chàng.

Bấy giờ Tôn Hồng Duệ tuy có bị thương nhưng còn chưa trầm trọng lắm, sau khi vận công điều tức một lúc thì đã hồi phục lại, mục tìm cách tẩu thoát nhưng thấy “Bách Diệp Thần Cái” không rời mắt khỏi mình, biết lúc này mà lạng lẽ chuồn đi trước mắt nhiều cao thủ như thế là không có khả năng, liền chống tay đứng lên nói :

- Hừ! Không ngờ các nhân vật tự xưng là chính phái, trong đó có Bang chủ Cái bang, uy danh hiển hách giang hồ mà xuất thủ đánh lên...

- Nữ tặc! Người thi hành mỹ nhân kế, đến cướp đoạt của Tây Xuân viện, nay đã bị vạch mặt, còn có gì nói nữa?

Tôn Hồng Duệ mắng lại :

- Người là Bang chủ của một đại môn phái, làm sao ăn nói hồ đồ như thế? Ta là Tôn nhị nương của Tây Xuân viện, thê tử của Văn lão phản, có hôn ước hân hoi, cũng coi như chủ nhân hợp pháp của Tây Xuân viện. các người manh danh nghĩa là danh môn đại phái, thế mà nửa đêm tới đây dùng vũ lực uy hiếp Tôn nhị nương ta, hành động không khác gì quân đạo tặc, sao lại bảo ta cướp đoạt cơ nghiệp.

Mục chỉ tới Mỹ Diễm Quỳnh vẫn còn bị điểm huyết đạo nằm dưới sàn nhà nói :

- Quỳnh nhi không phải là nghĩa nữ của Văn lão phản thì các người gọi là gì? Nếu muốn giết ta, các cũng giết luôn tiểu chủ nhân của Tây Xuân viện đi để tránh tai tiếng! Lúc đó sẽ không ai biết các đại môn phái giết người cướp của đâu!

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn sang Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Xin tiên bối cánh chừng giúp tên ma đầu này. Lão hóa tử đi gọi Văn Bằng Trình tới đây để mục chết mà không ân hận gì được!

Thanh Trúc đạo nhân gật đầu :

- Doãn bang chủ cứ đi đi!

“Bách Diệp Thần Cái” bước ra khỏi phòng.

34. Mây Tan Mưa Tạnh

Lúc này, Lăng Hồng Liên nhờ có sẵn “Thiên Tâm Long Tiên thảo” trong cơ thể, chỉ vì kiệt sức nên bị “Kiếm Sơn Hồng” thâm nhập vào người nhưng không sâu, sau khi hút hết “Địa U Vô Hồi Mang” ra vận công điều tức một lúc thì công lực hồi phục ngay. Thấy nhị ca còn loay hoay bên Tạ Vũ Diệp, nàng bước tới nhặt bình “Thiên Tâm Long Tiên thảo” chàng đánh rơi ra bên cạnh, bóp vụn một viên rắc lên vết thương và nhét một viên vào miệng của Vũ Diệp ca ca.

Lát sau, độc chất bị thuốc hút ra hết, Tạ Vũ Diệp mở mắt ra ngồi vận công điều tức.

Bấy giờ cuộc chiến giữa quần hùng và bọn võ sư hộ viện trong Tây Xuân viện vẫn còn tiếp diễn.

Bọn võ sư “Cự Linh giáo” chỉ có hai mươi bốn tên nhưng do Tôn Hồng Duệ tuyển chọn không chỉ làm việc ở Tây Xuân viện mà còn làm nhiệm vụ chỉ huy các nhóm bảo kê và thu ngân ở các sông bạc, tầu lâu, thương điểm trong tất cả các trấn thành xung quanh khu vực Ngân Xuyên mấy trăm dặm nên chúng đều là những nhân vật giang hồ sừng sỏ được chính Tôn Hồng Duệ chiêu mộ hoặc được điều từ “Cự Linh giáo” tới, võ công đều rất cao.

Quần hùng chỉ điều động có mười tám người thì bảy người vừa vào Tây Xuân viện đã nghe tiếng náo động ở biệt lâu nên nhảy tới chỉ viện cho Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên, số còn lại mười ba người gồm Huệ Phi đại sư, “Tiểu Gia Cát” Cao Kỳ Trắc, Thiện Vân trưởng lão, phụ tử “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn và Công Tôn Thiên Tứ, “Vô Hối Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, “Hoàng Hà song quái”, “Bách Tỷ Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, “Tuyết Phong tam mỵ và vị Đà chủ Phân đà Cái bang ở Ngân Xuyên” Hoa Diện thư sinh” Vệ Quang.

Những người này tuy đều là nhân vật đứng đầu các phái, võ công rất cao cường nhưng nhân số chỉ bằng một nửa đối phương, lại không thông thuộc địa hình nên muốn tiêu diệt đối phương nhanh chóng không phải là chuyện dễ.

Chỉ là bọn đệ tử “Cự Linh giáo” sớm đã biết Tổng đàn “Cự Linh giáo” ở “Cự Linh giáo” đã bị tiêu diệt hôm trước, mặc dù được Tôn Hồng Duệ tập trung huấn dụ, hứa sẽ biến Tây Xuân viện thành một căn cứ bất khả xâm phạm, tách rời khỏi “Cự Linh giáo” để trở thành thế lực có tài chính lớn nhất giang hồ, chúng sẽ được hưởng thụ như vương tôn công tử trong triều.

Những lời hứa đó làm chúng phấn chấn lên rất nhiều nên yên tâm ở lại, nhưng khi nghe tin Tạ thống lĩnh và quần hùng tấn công Tây Xuân viện thì niềm tin lập tức lung lay.

Phần lớn tự nhủ :

- Ngay cả ở “Địa Ma cung” binh hùng tướng mạnh, xưa nay vẫn được coi là bất khả chiến bại, nơi xuất phát điểm của “Cự Linh giáo” gây ra hàng chục vụ huyết án khắp võ lâm suốt mười mấy năm qua mà nay còn bị Tạ Vũ Diệp thống lĩnh võ lâm tiêu diệt, huống chi Tây Xuân viện có nghĩa lý gì?

Nghĩ thế nhiều tên đã vứt binh khí chạy trốn ngay khi cuộc đấu nổ ra.

Tuy vậy, không ít tên tin vào lời hứa của Tôn Hồng Duệ mà ra sức cố thủ.

Nhưng bọn này cũng không cầm cự được lâu, khi “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy xuống lầu đi gọi Văn Bằng Trình thì trừ một số tên tẩu thoát, bọn còn lại cũng được dẹp tan.

Văn Bằng Trình nghe tiếng giao chiến, biết quần hùng đang đánh dẹp bọn “Cự Linh giáo” nên vô cùng cao hứng, ra đứng ở hành lang quan sát.

“Bách Diệp Thần Cái” lướt tới gần, cười hỏi :

- Văn lão phản không ngủ được sao?

Văn Bằng Trình nhận ra Doãn Kế Duy, cười nói :

- Nam mô a di đà Phật! trong tình cảnh này mà tiểu lão nhi ngủ được sao? Doãn bang chủ! Tình hình giải quyết xong rồi chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Xong rồi, còn Tôn nhị nương, phải có Văn lão phản tới mới giải quyết được!

Văn Bằng Trình sợ hãi nói :

- Yêu nữ đó có võ công cao cường, tiểu lão nhi giải quyết thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” cười giải thích :

- Mụ hô hoán lên là chúng tôi đến đây chiếm đoạt cơ nghiệp của mụ...

Văn Bằng Trình “À!” một tiếng nói :

- Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng! Các vị sợ mang tiếng chứ gì?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu :

- Đương nhiên! Ở đây toàn là những nhân vật đứng đầu các phái, làm gì cũng phải đường đường chính chính, không thể để bất cứ ai dị nghị được...

Văn Bằng Trình gật đầu :

- Nếu thế tiểu lão nhi sẽ đi với Bang chủ đến gặp yêu nữ đó, vạch tội lỗi của thị mười năm qua để thị chết mà không oán hận gì được!

Hai người cùng nhau đi tới biệt lâu.

Vừa mới vào phòng, Văn Bằng Trình đã quát toáng lên :

- Tôn Hồng Duệ! Ngày xưa ngươi dùng uy lực của “Cự Linh giáo” uy hiếp lão tiêu đầu “Uy Vũ tiêu cục” Tưởng Sở Hùng buộc lão thực hiện kế hoạch của ngươi tiếp cận để dần dần thôn tính Tây Xuân viện, sau khi bức lão phu đưa hết tất cả tay chân của ngươi tới đây thay thế toàn bộ số võ sư hộ viện, cuối cùng ngươi cùng như nữ người hạ độc chết La tổng quản rồi cho Điền Kiến Hưng thay vào chức vị đó để nắm lấy cơ nghiệp của lão phu.

Tôn Hồng Duệ thản nhiên đáp :

- La tổng quản bị trúng phong mà chết, làm sao lại vu oan giá họa cho ta và Quỳnh nhi?

Văn Bằng Trình tức giận quát :

- Bây giờ mà ngươi còn dám chối hay sao? Việc đó bị Tề đại nương phát hiện, mẹ con ngươi đem bà ấy cầm cổ, sai người canh giữ như tù nhân không cho tiếp xúc với ai. Tuy lão phu cũng biết việc này nhưng lão phu cũng bị giam trong biệt viện ngày đêm có kẻ thân tín của ngươi canh giữ nên không làm gì được! Tề đại nương đến nay vẫn còn giữ bằng chứng về mẹ con ngươi sát hại La tổng quản, ngươi có dám đối chất không?

Tôn Hồng Duệ nói :

- Ta tiếc rằng không sớm giết mẹ già đó đi...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Tôn Hồng Duệ! Rốt cuộc thì ngươi đã thừa nhận?

Tôn Hồng Duệ thở dài nói :

- Việc đã đến nước này, không thừa nhận thì cũng có ích gì đâu?

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi :

- Như vậy là ngươi chết được tâm phục khẩu phục?

Tôn Hồng Duệ chợt quát lên :

- Các ngươi tự nhận mình là danh môn chính phái mà dùng đông người ám toán từ phía sau. Lão thân không phục!

Thanh Trúc đạo nhân hỏi :

- Vậy bây giờ ngươi muốn thế nào?

Tôn Hồng Duệ đáp :

- Ta đòi một trận đấu công bình, nếu bại thì có bị giết cũng không có gì hối tiếc nữa...

Tôn Hồng Duệ, “Bách Diệp Thần Cái” và Lãnh Ngọc thiền sư đưa mắt nhìn nhau. Trong võ lâm thì ba người này võ công được liệt vào hàng tuyệt đỉnh nhưng không ai dám tự tin là đối phó nổi với “Vạn Huyết Sát Công” của Tôn Hồng Duệ.

Nhưng chẳng lẽ thân là cao thủ bạch đạo mà chịu tiếng lầy đông thối ít, không dám chấp nhận đơn đả độc đấu với một nữ ma đầu?

Vậy thì cuộc thắng vang dội vừa rồi trước “Cự Linh giáo” còn vẻ vang gì nữa?

Văn Bằng Trình thấy tình cảnh đó cũng hiểu ra ngay cả vị Bang chủ Cái bang cũng không dám tự tin mình thắng được Tôn Hồng Duệ liền nói :

- Chư vị anh hùng! Hành sự cốt sao mang lại sự yên bình cho bá tánh, câu nệ gì chuyện lấy đông thắng ít hay đơn đả độc đấu?

Văn lão phản không phải là người trong giang hồ nên không biết quy củ võ lâm, làm sao hiểu được những người như “Bách Diệp Thần Cái”, Thanh Trúc đạo nhân, Lãnh Ngọc thiền sư gây dựng được thanh danh không phải là việc dễ nên người ta coi nó còn lớn hơn sinh mạng của mình?

Bấy giờ Tạ Vũ Diệp đã chữa xong độc thương, tuy chưa hoàn toàn bình phục nhưng cũng đã hồi phục được bảy tám phần.

Chàng hiểu hơn ai hết rằng trong khắp võ lâm chủ “Ngô Dương thần khí” của mình và “Huyền Băng thần công” của Liên muội mới đối phó được với “Vạn Huyết Sát Công” mà thôi.

Khi Văn Bằng Trình vừa nói xong, chàng liền bước ra nói :

- Sư tổ! Lãnh Ngọc tiền bối! Lão ca ca! Diệp nhi sẽ đấu với ma nữ này!

Thấy sắc mặt chàng vẫn còn tái, Thanh Trúc đạo nhân kêu lên :

- Diệp nhi...

Nhưng sau đó nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại và trọng trách của Tạ Vũ Diệp đối với thiên hạ võ lâm, lão không nói gì thêm nữa.

“Bách Diệp Thần Cái” nói :

- Diệp lão đệ! Người con chưa bình phục mà!

Tạ Vũ Diệp rần rỏi đáp :

- Tiểu đệ tự tin sẽ thu phục được ma nữ kia!

Tôn Hồng Duệ nhếch môi cười nhạt hỏi :

- Rất khí khái! Thế nhưng nếu người bại thì sao?

Lăng Hồng Liên đứng lên quát :

- Tôn Hồng Duệ! Nếu Vũ Diệp ca ca bại thì cô nương sẽ lấy mạng người, không phải lo chuyện đó đâu!

Vừa rồi Tôn Hồng Duệ bị thiệt thòi khi đấu chưởng với Lăng Hồng Liên nên sợ nàng cùng Tạ Vũ Diệp联手 mình sẽ không thắng nổi nên không dám nhiều lời, gật đầu nói :

- Thôi được, để lão thân giải quyết xong việc với Tạ Vũ Diệp trước rồi sẽ nói chuyện với người sau!

Rồi quay sang Tạ Vũ Diệp hỏi :

- Tạ thống lĩnh! Chúng ta nên đấu cách nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Có thể đấu quyền chưởng hoặc binh khí, tùy phương giá đề xuất!

Tôn Hồng Duệ gật đầu :

- Tạ đại hiệp quả là người hào sảng, không hổ danh là thống lĩnh võ lâm! Nếu vậy theo ý lão thân thì chúng ta nên chia làm hai giai đoạn, đấu chưởng và binh khí...

Mụ nói như vậy là rất có thâm ý, cho dù mình bại dưới chưởng đối phương thì vẫn còn hy vọng dùng kiếm thuật để thắng, vì đối phương đã thỏa thuận thì dù thắng trận đấu sẽ không bao giờ hạ độc thủ ngay, còn nếu đối phương đã bại dưới “Vạn Huyết Sát Công” thì chắc chắn không thoát mạng để tỷ kiếm nữa...

Tạ Vũ Diệp còn vận công thêm một vòng, khi đã yên tâm cơ thể sáng khoái, huyết mạch điều hòa mới đứng lên nói :

- Mời phương giá xuất chiêu!

Tôn Hồng Duệ lập tức vận “Vạn Huyết Sát Công” làm hữu chưởng đỡ rần lên rồi bước tới cách đối phương ba bước mới phóng chưởng đánh ra.

Tạ Vũ Diệp vận “Tử phủ thần công” lên tám thành công lực đánh trả lại.

- Bình!

Sau cú tiếp chiêu đầu tiên, Tôn Hồng Duệ bị đẩy lùi một bước, còn Tạ Vũ Diệp vẫn đứng nguyên, nhưng khoe môi rỉ ra một vệt máu.

Lăng Hồng Liên thấy vậy lo lắng hỏi :

- Vũ Diệp ca ca! chàng thấy có sao không?

Tạ Vũ Diệp đưa tay lau mép, biết đó là do mình chưa thể vận công lực lên tới cực hạn thử kiểm tra huyết mạch toàn thân một vòng nữa rồi lắc đầu cười nói :

- Liên muội yên tâm, không sao đâu!

Tôn Hồng Duệ tin chắc công lực đối phương chưa khôi phục, lần này vận “Vạn Huyết Sát Công” vào song chưởng rồi lao tới rất nhanh, thi triển một chiêu “Lực Bích Hoa Sơn” đánh ra.

Tạ Vũ Diệp vẫn tiếp tục vận “Tử Phủ thần công” xuất chiêu “đồng tử bái Quan âm” đối địch.

Sau cú tiếp chưởng thứ hai, cả Tôn Hồng Duệ và Tạ Vũ Diệp cũng lùi một bước nhưng chưa ai bị thương.

Lăng Hồng Liên thấy Vũ Diệp ca ca có khả quan hơn thì dần dần yên tâm trở lại.

lần này hai đối thủ dường như bắt đầu hăng máu, đồng thời xông vào nhau, chưởng đánh ra liên hồi kỳ trận, những người đứng ngoài không nhận rõ chiêu thức, chỉ thấy nhân ảnh loang loáng và từng loạt tiếng nổ phát ra như sấm rền, vừa sập vào nhau đã tách ra, sau khi bị chưởng lực đánh lui lại lao vào ngay.

Tạ Vũ Diệp càng đánh càng lấy lại sự ổn định, bây giờ chàng không chỉ dùng “Tử Phủ thần công” mà kết hợp cả “Ngô Dương thần khí” và “Đại Tu Di thần chỉ”, nên uy lực so với trước hùng mãnh hơn nhiều.

Tôn Hồng Duệ sau một lúc tấn công dồn dập đánh phá phủ đầu tướng thắng được đối phương ngay thì càng lâu, “Vạn Huyết Sát Công” càng giảm bớt uy lực, chiêu thức chậm lại dần, trong lòng ngạc nhiên tự hỏi :

- Không biết tiểu tử này còn ít tuổi mà lấy đâu ra công lực thâm hậu đến thế?

Qua bảy tám mươi chiêu thì Tạ Vũ Diệp làm ra vẻ như nội lực không tiếp thêm được nữa, chiêu thức đánh ra rời rạc, xuất thủ chậm dần...

Tôn Hồng Duệ mừng rỡ nghĩ thầm :

- Tưởng gì! Thì ra tiểu tử này cũng chỉ bình thường thôi, chẳng qua lúc đầu ráng sức vì sĩ diện, bây giờ thì kiệt sức rồi! Đồ hữu dũng vô mưu! Tối nay người sẽ bị hủy dưới tay ta thôi!

Nói xong vận “Vạn Huyết Sát Công” tới cực hạn vào song chưởng lao tới quát :

- Tạ Vũ Diệp! Tiếp bốn tọa một chưởng!

Tạ Vũ Diệp đã vận mười thành công lực chờ sẵn, tả chưởng xuất “Tử Phủ thần công”, hữu chưởng phát “Ngô Dương thần công” đánh ra nghênh địch!

- Bình bình!

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa làm ngôi lầu chuyển mình rần rắc.

Sau khi khói bụi tan đi, mọi người nhìn lại thấy Tạ Vũ Diệp vẫn đứng nguyên chỗ cũ, môi thoáng cười, thần tình vô cùng bình thản.

Tôn Hồng Duệ bị bật lùi bốn năm bước, chân loạng choạng một lúc mới vững, mặt tái mét, khoe môi rỉ máu, tay trái ôm ngực thở phập phồng.

Lăng Hồng Liên thấy Vũ Diệp ca ca đã thắng, bụng mừng rơn, vỗ tay nói :

- Vũ Diệp ca ca! Tốt quá, cứ đánh thêm vài chưởng nữa đi!

Tạ Vũ Diệp nhìn Tôn Hồng Duệ hỏi :

- Tôn đường chủ! Chúng ta đấu tiếp trận thứ hai thôi chứ? Hay cần phải nghỉ một lúc?

Tôn Hồng Duệ không đáp, nhắm mắt hành công cho khí huyết lưu thông tuần hoàn trở lại mới mở mắt ra, nhìn Tạ Vũ Diệp nói :

- Tạ đại hiệp quả không hổ danh là bậc chính nhân quân tử, không thừa người nguy mà hạ sát nhân, lão thân rất khâm phục.

Mục rút từ thắt lưng ra một thanh nhuyễn kiếm mỏng như lá lúa, rộng chỉ ba tấc, dài ba thước tiến lên nói :

- Nào, chúng ta tiếp tục trận thứ hai. Nếu lão thân bại thì mặc cho người xử trí!

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Không giấu gì Tôn đường chủ, lần này tại hạ sẽ dùng “Vô Song kiếm pháp”...

Tôn Hồng Duệ kinh hãi nói :

- Người nó gì? “Vô Song kiếm pháp”?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Không sai! Tôn đường chủ tất quá rành xuất xứ lai lịch của pho kiếm này...

Tôn Hồng Duệ hỏi :

- Người lấy được “Vô Song kiếm pháp” ở đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Có một vài chi tiết có lẽ Tôn đường chủ còn chưa biết... Chính vì pho kiếm này mà lệnh sư huynh “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am đã hủy diệt toàn bộ bốn trang để cướp đoạt...

Tôn Hồng Duệ nói :

- Sư huynh ta làm như thế thì có gì sai chứ? Bởi vì “Vô Song kiếm kíp” là vật của sư môn...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Thử hỏi Tôn đường chủ, một vị sư phụ bất mãn và tuyệt vọng vì đệ tử mình, vì không thể hoặc không muốn trục xuất đệ tử khỏi môn đàn nhưng lại rời bỏ đồ đệ mà đi biệt tích, như thế thì tên đệ tử bất nghĩa đó có đáng gọi sư phụ và tiên tổ là sư môn nữa không?

Tôn Hồng Duệ nhíu mày hỏi :

- Tạ đại hiệp đang nói về...

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp :

- Không sai! Tại hạ đang nói về hai vị lệnh sư và lệnh sư tổ, tại hạ dám tin lệnh sư tổ không bao giờ kể ra chuyện này bởi vì đó chẳng phải là chuyện về vang gì...

Tôn Hồng Duệ nhíu mày hỏi :

- Tạ đại hiệp biết gì về chuyện đó?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Theo “Hàn Nguyệt thần ni” kể lại thì ngày xưa lệnh tổ “Thảo Sơn kiếm khách” là một bậc nghĩa hiệp lừng danh, võ công cái thế nhưng lại ẩn dật hoang sơn, rất ít tiếp xúc với các nhân vật võ lâm...

Tại trường có mấy vị cao niên tiền bối như Thanh Trúc đạo nhân, Lãnh Ngọc thiên sư, “Bách Diệp Thần Cái” trước đây có nghe danh “Thảo Sơn kiếm khách” nhưng vị đó là người thế nào, cuối đời phiêu bạt đi

đầu, sống chết thế nào thì không ai biết cả nên bây giờ Tạ Vũ Diệp kể lại lời của “Hàn Nguyệt thần ni” thì chăm chú lắng nghe.

Tạ Vũ Diệp kể tiếp :

- Khi “Thảo Sơn kiếm khách” đã gần trăm tuổi, vì sợ võ công mình bị thất truyền không ai nối dõi, “Thảo Sơn kiếm khách” mới quyết tâm đi tìm truyền nhân, cuối cùng tìm được hai người...

Tôn Hồng Duệ hỏi :

- Chính là gia sư Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân, đúng không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu :

- Không sai! Chỉ là hai vị đó đái nghệ bá sư, trước đó đã luyện “Vạn Huyết Sát Công”...

Thanh Trúc đạo nhân công phần nói :

- Đái nghệ bá sư là điều tối kỵ trong giang hồ, làm sao “Thảo Sơn kiếm khách” vẫn thu nhận chứ?

Tạ Vũ Diệp cười nói :

- Sư tổ! Diệp nhi vừa nói là “Thảo Sơn kiếm khách” tức ẩn thâm sơn, rất ít tiếp xúc với đồng đạo võ lâm, hơn nữa Phi Vân đạo nhân và Hoàng Hạc chân nhân đái nghệ bá sư là có ý đồ, làm sao mà nhận mình đã biết võ nghệ được!

Lãnh Ngọc thiền sư gật đầu nói :

- Không sai! “Thảo Sơn kiếm khách” là nhân vật nghĩa hiệp ghét ác như cừu, chỉ cần biết hai tên ma đầu kia luyện “Vạn Huyết Sát Công” là thứ công phu tà ma ngoại đạo, uống máu người vô tội để luyện công thì giết đi còn chưa xứng, có đâu còn nhận vào sư môn?

Thanh Trúc đạo nhân hỏi :

- Diệp nhi, rồi sau đó thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Sau đó có lần “Thảo Sơn kiếm khách” hạ sơn đi thăm bằng hữu cuối cùng rồi cũng biết được sự thật, bởi vì Hoàng Hạc chân nhân và Phi Vân đạo nhân lúc đó đã là hai tên đại ma đầu ác danh lừng khắp thiên hạ võ lâm, “Vạn Huyết Sát Công” đã luyện được bảy tám thành.

Thanh Trúc đạo nhân nói :

- Sau đó “Thảo Sơn kiếm khách” xử lý thế nào? Có giết hai tên ma đầu kia không?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu :

- Theo lời “Hàn Nguyệt thần ni” thì Hoàng Hạc chân nhân và Phi Vân Đại Nhân vì muốn học thành thần công cái thế của “Thảo Sơn kiếm khách” là nhằm mục đích bá chủ võ lâm nên một mặt tìm cách lấy lòng “Thảo Sơn kiếm khách” để đạt mục đích, mặt khác ra sức giấu kín lại lịch hành tung của mình.

Do đó giữa sư đồ dần dần hình thành mối quan hệ khá mật thiết, làm sao “Thảo Sơn kiếm khách” có thể hạ thủ đồ đệ do chính mình dày công dạy dỗ?

Thế nhưng việc nhận tặc làm đồ đã giầy vò lương tâm “Thảo Sơn kiếm khách”, cuối cùng lão tìm ra giải pháp là tìm cơ tránh xa hai tên đồ đệ ác bá đến một nơi hoàn toàn bí ẩn tu luyện võ công thượng thặng, sau đó hệ thống tất cả các loại thần công võ học của mình chép thành hai quyển gọi là quyển thượng và quyển hạ để vào hai chiếc hộp sắt để ở hai chỗ khác nhau với ý đồ là không muốn một người luyện thành tất cả thần công và võ học của mình để nảy sinh ý đồ ngông cuồng bá chủ võ lâm, hy vọng trời sẽ trao võ công đó vào tay hiền tài để phụng sự cho võ lâm, coi đó là cách chuộc lại lỗi lầm cho mình.

Lãnh Ngọc thiền sư hỏi :

- Chẳng lẽ hai tặc nhân không đi tìm sư phụ của chúng?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Phi Vân Đại Nhân và Hoàng Hạc chân nhân là hạng ma đầu nham hiểm, có đầu lại không biết “Thảo Sơn kiếm khách” bỏ đi mất lại không có nguyên do? Chúng biết sau này “Thảo Sơn kiếm khách” nghi ngờ mình nên không chịu dốc lòng truyền thụ võ công nữa, chúng đã ở lâu với sư phụ nên biết tính tình “Thảo Sơn kiếm khách” nay tuổi đã cao mà thất vọng với mình mà không muốn võ công mất đi ắt đến một nơi nào đó chép lại võ công lưu truyền cho hậu thế...

Lãnh Ngọc thiền sư lại hỏi :

- Không sai! Vì mưu đồ bá chủ võ lâm nên chúng quyết tâm dốc sức tìm kiếm, nhưng rốt cuộc chúng có tìm ra được không?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Theo lời “Hàn Nguyệt thần ni” thì chúng bỏ công tìm kiếm rất nhiều năm, cho đến khi “Thảo Sơn kiếm khách” đã chết thì cuối cùng chúng mới phát hiện ra một chiếc hộp sắt giấu trong một hốc bí mật dưới bệ thờ trong chính “Hàn Nguyệt am”...

Thanh Trúc đạo nhân vội hỏi :

- Kết thúc thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp :

- Tuy là sư huynh đệ đồng môn nhưng khi trông thấy “Vô Song kiếm kíp” là võ công cái thế thì không ai chịu nhường ai, ra sức tranh đoạt, rốt cuộc Hoàng Hạc chân nhân bị Phi Vân đạo nhân xuất một chiêu “Vạn Huyết Sát Công” đánh chết, nhưng trước khi chết hắn còn kịp phóng ra một mũi phi đao xuyên qua ngực Phi Vân Đại Nhân...

Lãnh Ngọc thiền sư thở phào một hơi nói :

- Như thế chúng tìm thấy “Vô Song kiếm kíp” nhưng lại không ai đoạt được?

Tạ Vũ Diệp gật đầu đáp :

- Vâng! Như trên đã nói, “Thảo Sơn kiếm khách” chép võ công của mình thành hai cuốn là quyển thượng và quyển hạ, quyển thượng là “Vô Song kiếm kíp”, gồm “Ngô Dương thần khí” và “Vô Song kiếm pháp”, còn quyển hạ gồm “Cửu U âm khí” và “Lưỡng nghi Cửu U thần kiếm”.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười nói :

- Hô Hô! Vậy là cả Diệp lão đệ và Liên muội muội đều là truyền nhân của “Thảo Sơn kiếm khách”, một người luyện thành “Ngô Dương thần khí” và “Vô Viêm Ngô Dương kiếm pháp”, còn người kia luyện thành “Cửu U âm khí” và “Lưỡng Nghi Cửu U thần kiếm”, như thế làm sao không trở thành phu thê được? Quả là thiên ý!

Tôn Hồng Duệ chợt cười khanh khách nói :

- Nếu vậy thì chúng ta bây giờ là sư thư đệ đồng môn, còn động thủ quá chiêu làm gì nữa.

Lăng Hồng Liên nghe Tôn Hồng Duệ nói câu ấy thì máu sôi lên, rút kiếm nhảy vào trước mặt thì quát :

- Sư thư đệ đồng môn? Ai là sư đệ của ngươi? Hai tên độc vật sư phụ của ngươi Hoàng Hạc chân nhân và Phi Vân đạo nhân là sư huynh đệ chỉ vì một pho bí kíp mà tàn sát lẫn nhau. Cũng vì “Vô Song kiếm kíp” mà “Cự Linh giáo” các ngươi đã sai thuộc hạ đến hủy diệt Tạ gia trang của Vũ Diệp ca ca, tàn hủy Cùng Lai phái chúng ta, không tiếc hạ độc thủ đối với gia phụ gia mẫu và hàng chục người khác... Bốn cô nương đã thề gặp một tên ác đồ trong “Cự Linh giáo” thì giết một tên, gặp một trăm tên giết đủ năm chục.

Nàng hơi ngừng lại, giọng danh sát như thép rít lên :

- Ác phụ! Ngươi đã từng gây bao nhiêu tội ác đối với thiên hạ võ lâm, đối với Tây Xuân viện? Trời để gia sư và Vũ Diệp ca ca chính là thể theo ý nguyện của “Thảo Sơn kiếm khách” tiêu diệt bọn hung đồ các ngươi, giải thoát võ lâm khỏi họa kiếp ngàn đời bất phục! Xem kiếm!

Nói xong thi triển một chiêu “Trường Giang Khởi Lãng” trong “Vô Song kiếm pháp” tấn công.

Tôn Hồng Duệ không biết làm sao được, đành xuất kiếm tự vệ, một chiêu “Kiếm Huyết Thần Lôi” đâm tới tiểu phúc đối phương.

Hai người vừa xuất thủ, sau chiêu đầu tiên xong dạt ra một chút, sau đó lao vào quần lấy nhau như đôi ác thú.

Vừa mới xuất kiếm, Lăng Hồng Liên đã thi triển “Vô Song kiếm pháp”, dốc tận bản lĩnh và mọi kỳ chiêu di thức, hạ thủ không chút lưu tình!

Tôn Hồng Duệ vừa nghe nói “Vô Song kiếm kíp” thì bụng đã sợ, thấy kiếm chiêu đánh ra liên hồi kỳ trận, hết chiêu này đến chiêu kia như mây trôi nước chảy thì bụng càng run, chỉ mới qua bốn năm chiêu đã hoàn toàn rơi và thế bị động.

Tuy vậy, ma nữ luyện là “Huyết Kiếm Chấn Cửu Thiên” cũng được coi là võ lâm nhất tuyệt, nên tuy công lực cao, kiếm pháp tinh diệu kỳ ảo hơn nhiều nhưng trong một vài chục chiêu, Lăng Hồng Liên vẫn chưa thể làm gì được đối thủ.

Thanh Trúc đạo nhân đứng ngoài mở to mắt nhìn cặp đấu, ngoảnh sang Lãnh Ngọc thiên sư cười nói :

- Người ta nói “Sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước, ở giang hồ tiền nhân nhường hậu nhân” quả không sai! Bây giờ là lúc chúng ta nên lắng tích giang hồ nhường quyền quản lý võ lâm cho lớp trẻ rồi! trong võ lâm đã có những người kiệt xuất như đồ đệ của người là giường cột thì không còn đáng lo gì nữa!

Bấy giờ, cuộc chiến giữa hai đối thủ đã qua ngoài bốn mươi chiêu, Lăng Hồng Liên càng đánh càng hung mãnh.

Sau khi Tôn Hồng Duệ phát một chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” đâm tới ngực đối thủ, Lăng Hồng Liên thét to một tiếng bảo kiếm chột hóa ngàn ánh hào quang...

Tôn Hồng Duệ thấy vậy thất kinh muốn lùi về nhưng không kịp đành đứng ngây ra chịu trận!

“Keng! Keng...”

“Keng keng keng...”

Một loạt âm thanh chát chúa phát ra làm những người đứng trong phòng điếc đặc cả lỗ nhĩ cũng với những quãng lửa chói lòa bùng lên, thanh kiếm của Tôn Hồng Duệ bị chém đứt từng tấc, từng tấc một bay đi, cuối cùng chỉ còn lại tro chuôi, không biết nên phản ứng thế nào, cứ đứng ngây người nhìn đối phương...

Lăng Hồng Liên quát lên :

- Tiện nhân nộp mạng!

Sau cùng lại là một chiêu “Bích Huyết Tam Tàn”, chiêu sát thủ cử thế vô địch!

Tiếng rú của Tôn Hồng Duệ vừa phát ra thì đầu bị chém bay khỏi cổ, lăn lộn lóc tới tận góc phòng, máu từ cổ họng phun ra một vòi cao đến hai ba thước, sau đó thi thể không đầu mới từ từ đổ xuống!

Lúc này “Hồng Mẫu Đơn” tuyệt khí đã lâu, Mỹ Diễm Quỳnh vẫn không cử động được đưa mắt thất thần nhìn thi thể nghĩa mẫu.

Thị biết mình số phận mình sắp sửa được định đoạt.

“Bách Diệp Thần Cái” bước lên nhìn thẳng vào mặt thị nói :

- Mỹ Diễm Quỳnh! Tà thống lĩnh đã tha mạng ngươi một lần, thế mà không chịu tỉnh ngộ lại còn muốn lấy oán báo ân, lừa Tà thống lĩnh đến đây dùng độc chết và phục binh ám hại... Tha ngươi rồi cũng sẽ trở thành hạng tàn độc như cha mẹ ngươi thôi...

Tạ Vũ Diệp nói :

- Lão ca ca! Dù sao thì nữ nhân này cũng chưa có tội ác gì đối với giang hồ, cứ phé võ công rồi tha cho thị đi...

Nói xong bước đến giải khai huyết đạo cho Mỹ Diễm Quỳnh.

Thiếu nữ được giải huyết, đứng lên, đăm đăm nhìn thi thể Tôn Hồng Duệ một lúc rồi chột giương cặp mắt thù hận nhìn Tạ Vũ Diệp quát :

- Tạ Vũ Diệp! Người giết cha mẹ ruột và nghĩa mẫu cô nương, với ta là kẻ thù bất cộng đái thiên! Cô nương không cần nhận ân tứ của người, sau khi chết, ta sẽ trở thành quỷ đến lấy mạng người báo thù!

Dứt lời vung chưởng nhằm Thiên linh cái mình đánh xuống.

“Bốp” một tiếng khô khan, đầu Mỹ Diễm Quỳnh bị đánh vỡ, cả thân hình từ từ đổ xuống nằm bên cạnh cái xác không đầu của Tôn Hồng Duệ.

Lãnh Ngọc thiền sư buông tiếng thở dài, niệm Phật hiệu nói :

- A Di Đà Phật! Đúng là ác phụ sinh ác tử... Những người hạng như thế dù có sống cũng chỉ gây họa cho vô lâm thôi...

Văn lão phản hôm nay tựa hồ trẻ ra mười tuổi, miệng cười hớn hở nói :

- Tiểu lão nhi tuy không phải là người trong vô lâm nhưng hôm nay đã biết thế nào là đạo nghĩa giang hồ. Nhờ lòng trọng nghĩa và đức hy sinh tận tụy vì bá tính của Tạ thống lĩnh và tất cả các vị, gia đình tiểu lão nhi nói riêng và bá tính Ngân Xuyên nói chung từ đây vĩnh viễn thoát khỏi sự đô hộ áp bức của “Cự Linh giáo”. Bây giờ đã khuya, ngày mai tiểu lão sẽ tổ chức đại tiệc trân trọng kính mời tất cả những vị anh hùng hiệp sĩ các phái từng tham gia vào cuộc đấu sinh tử với “Cự Linh giáo” ở “Địa Ma Cung” tới đây cho tiểu lão nhi được tận tình chiêu đãi để tỏ lòng tri ân.

“Bách Diệp Thần Cái” cất tiếng cười “hô hô” nói :

- Đa tạ lòng hào sảng của Văn lão phản! Lão hóa tử đã bàn với Lãnh Ngọc thiền sư và Thanh Trúc tiên rồi. Nếu được Diệp lão đệ và Liên muội muội đồng ý, không chừng ngày mai nhân dịp có mặt đông đủ bằng hữu các môn phái trong giang hồ, nhờ Văn lão phản tổ chức hôn lễ cho hai người, không biết văn lão phản có sợ tốn kém quá không?

Văn Bằng Trình nghe thế thì cười tít mắt hưởng ứng ngay :

- Có gì mà tốn kém? Tạ thống lĩnh và chư vị vừa đoạt lại tài sản cho tiểu lão nhi, nay bỏ ra vài ngàn lạng mà còn tiếc thì còn xứng đáng làm người gì nữa?

Lão hơi ngưng lời lại, giơ tay phẩy ngoay ngoáy nói tiếp :

- Thôi, thôi..., bây giờ trời đã khuya, trước hết tiểu lão nhi xin trân trọng mời tất cả chư vị ở lại tệt phủ nghỉ ngơi, rồi còn chuẩn bị đại sự cho ngày mai!

Mọi người nghe vậy ai cũng vui vẻ nhận lời.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy kéo Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên lại đi chậm phía sau, cười “hô hô” nói :

- Diệp lão đệ! Liên muội muội! Bây giờ lão ca ca đi gọi người dọn dẹp hiện trường sạch sẽ. Các người hãy nghỉ ngơi cho tốt nha! Lấy sức để ngày mai bái thiên bái địa đấy!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên ngượng ngịu nhìn nhau, nhưng trong ánh mắt đều lộ một nụ cười đầy sung sướng và mãn nguyện.

Lăng Hồng Liên chợt nhớ lại mấy câu mình nghĩ khi chuẩn bị phát một chưởng vô vọng cuối cùng để bảo vệ Vũ Diệp ca ca, mặt chột đỏ bừng lên vội thâu ánh mắt lại, hai chân đi lú lú đá vào chùng như xiêu vẹo muốn ngã...

Tạ Vũ Diệp vội ghé người đỡ lấy thân hình mềm mại đầy hương trinh của nàng, trong lòng trào dâng lên một cảm xúc thương yêu hạnh phúc khó tả. HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-song-kiem-phap>